

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OPAL REYNE

A SOUL TO
EMBRACE

DUSKWALKER BRIDES BOOK 8

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kucaklanacak Bir Ruh

Duskwalker

Gelinleri

Sekizinci

Kitap

Opal Reyne

Telif Hakkı © 2024 Opal Reyne tarafından
Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden
yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya
mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

ISBN: 978-0-9756630-2-8

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya
yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan
benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın oluşturulmasının hiçbir bölümünde yapay zeka kullanılmamıştır.
Yazar ayrıca hiç kimsenin kitaplarını, kapaklarını veya sipariş edilen sanat
eserlerini yapay zeka eğitim sitelerine yüklemesine izin vermemektedir.

Kapak resmi: Sam Griffin Düzenleme /

Düzeltilen: Messenger's Memos

Yazarın dil üzerine notu

Ben AVUSTRALYA'lıyım.

Benim İngilizcem Amerikan İngilizcesiyle aynı değil. Amerikan İngilizcesi konuşan okuyucularımı çok seviyorum. Çok tatlısınız, hepiniz beni kıkır kıkır güldürüyorsunuz ve size kocaman sarılmak istiyorum. Ancak, orada Birçoğunuz İngilizcenizin İngiliz İngilizcesinden doğduğunu fark etmemiş gibi görünüyorsunuz, ki ben de bunu kullanıyorum (her ne kadar Avustralyalılar tüm dili alıp argo, eksik harfler ve rastgele eklenen o'lardan oluşan harap bir leş haline gelene kadar boğmayı severler).

Z harfini sevmiyor gibiyiz.

Renk yerine color yazıyoruz. Tanımak yerine tanımak. Seyahat etmek yerine seyahat etmek. Yetenekli yerine becerikli. Anne yerine anne. Smelt, smell kelimesinin geçmiş zaman ortacıdır. Mr. Name'de noktayı atlarız, bu yüzden Mr Name olur. Avustralyalılar amcık kelimesini yüzünüze fırlatılacak bir hakaret gibi değil de tatlı bir köpek yavrusuymuş gibi kucaklarlar.

Her neyse, iyi okumalar!

Telaffuz kılavuzu

İnsanlar:

Jabez - Ja-bez

Zylah - Zai-luh

Weldir - Wel-dur

Lindiwe - Lind-i-wey (daha iyi anlaşılması için
güncellendi) Merikh - Merr-ick

Raewyn - Ray-wen

Daefaren - Day-far-in

Lehnenia - Luh-knee-na

Mericato - Merry-cato

Zerik - Zeh-reek

Laele - Lay-le

Silveria - Sil-very-a

Ulair - Ul-lair

İrklar:

Elysian - E-lee-see-an

Delysian - Dee-lee-see-an

Anzúli - An-zoo-li

Yerlerinize:

Nyl'theria - Nyl-ther-ria

Lezekos - Lee-zee-key-os

Otholla - Ou-thol-la

Diğer:

Synedrus - Sa-ni-dri-us

Draflium - Dra-flume

Rankae - Ran-kay

Ookmanik - Ook-man-ick

Jabeziryth - Ja-bez-ah-ry-eth

Nyl'kira - Nly-keer-ah

Tetikleyici Uyarı *Büyük spoiler aşağıda*

Lütfen sadece tetikleyicileriniz varsa devamını okuyun, aksi takdirde kitabı kendiniz için ciddi şekilde bozacaksınız.

Öncelikle, spoiler vermemek için okumayı bırakabilmeniz için kitapta hangi tetikleyicilerin **OLMADIĞINI** listeleyeceğim: Karakterler arasında kasıtlı zarar verme, tecavüz veya non-con/dub-con, işkence, fiziksel istismar, aldatma, intihar, kürtaj, ensest, uyuşturucu/alkol bağımlılığı, kadın/erkek dramı veya çocuklara zarar verme yoktur.

Ana karakter ölümü, depresyon veya kayıp yok. Hamilelik yok.

Lütfen tetikleyiciniz yukarıda ayrıntılı olarak açıklanmışsa burada durmayı düşünün, çünkü geri kalanı büyük spoiler içermektedir.

Kitabın sonlarına doğru bir cesedin parçalandığı grafik bir sahne var. Vücut parçaları iyileşmek için nakil malzemesi olarak kullanılıyor. Ayrıca çok sayıda insan ölümü ve yeme olayı da var - ancak bu seri için normal.

Genç bir MMC ve diğer çocukların karıştığı çocukluk travması, zorbalık ve şiddet anlatılıyor (okuyucuyu rahatsız etmemek için bunu elimden geldiğince geçiştiriyorum).

Tımar hakkında derinlemesine bir konuşma var - ana karakterler arasında olan herhangi bir şeyle ilgili değil. Bu geçmişle ilgili.

Orpheus ve Katerina. Bu konuşma aynı zamanda MMC için geçmişte yaşanan tatsız bir cinsel durumu da yansıtmaktadır. Bu sahne her ne kadar tedirgin edici olsa da, geçmişin gerçeklerine dair bir içgörü sağlar ve bizim için önemli bir dönüm noktasıdır.

FMC'nin hiçbir rolü olmamasına rağmen aşk çıkarları. Çoğu okuyucunun Jabez'i sevmeye başlayacağı noktanın bu olmasını bekliyorum.

Kitaplarımda her zaman olduğu gibi kan var.

Dışarıdaki tüm kötü adam seven MonsterFucker'lara,

bu kitap sizin için.

Hepimiz onun kim olduğunu ve neler yaptığını biliyoruz. Onun bir kefareti hak etmeyen sinsi bir piç olduğunu biliyoruz, ama bu kolay olmayacak ve biz o acı çekerken sırtacak.

Düşmanına aşık olmak, hem de dişi bir canavara... Bazen en yaramaz çocuklar en iyi ödülleri alır.

Bu kitabı olumlu bir şekilde temsil etmeye çalıştığım kişiler için güvenli bir yer haline getirmeye yardımcı olan harika **duyarlılık okuyucularına** büyük bir alkış vermek istiyorum. Hepinizin bildiği gibi temsil, yapmak istediğim şeyin büyük bir parçası, ancak bunu zararlı olmayacak bir şekilde yapmak istiyorum.

Diamond, Erin, Nicole, Anica ve Trev'e BIPOC duyarlılığına katkılarından dolayı teşekkür ederiz.

Crystal'a da BIPOC'a yönelik katkıları ve genel duyarlılığı için özel olarak teşekkür etmek istiyorum.

Bu kitapta bana yardımcı olmak için harcadığınız tüm zaman ve çabayı takdir ediyorum.
Kalbimde sonsuza dek bir yerin olacak.

Bu kitap %88 oranında başlayan bir yan
hikaye romanı içermektedir.

Herkese ana hikayenin aslında ilerleme sayımı için %100'de değil %88'de
bittiğini bildiriyorum!

Bir tanrıyla uğraşmaya çalıştım ve başıma bu geldi.

Hafif bir kan püskürtüp öksüren Jabez, düşen enkaz parçalarına karşı kirpiklerini kırıştırdı. Ellerini yukarı doğru iterek ve dizlerini bükerek, üzerine çöken ağırlığı zapt etmek için titreyen bacaklarını ve kollarını kullandı. Soğuk ter şakağından, boynundan ve göğsünden aşağı süzülüyordu. Etrafını saran karanlık, kalın gölgelerin arasından görmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Ne kadar zamandır toprağın, kalesinin enkazının ve kendi egosunun altında gömülü olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Saatler, kesinlikle. Belki de günler.

Sihrinin son dalları da bedeninden süzülüyor ve onu kalıcı olarak terk etmekle tehdit ediyordu. Etinin altında karıncalanan acı dayanılmazdı. Yavaş yavaş kristallere dönüşmeye çalışan lav gibi damarlarında kıvılcımlar saçıyordu ve bunu kemiklerinin iliklerinde, kaslarının çatırdayan liflerinde, içinden çıkan her soğuk damlada hissediyordu.

Gücünün azalmasından duyduğu boğucu korkuyla kıyaslanamazdı bile.

Tüm gücüyle, şu anda hayatını kurtaran büyüye tutundu. Boynundaki kalın altın zincir, ödünç aldığı son sihri kullandıkça derisinde erimeye başladı ve sıkıdığı dişlerinin arasından bir homurtu çıkardı. Derisi su topladı ama çılgılık atma isteğine karşı savaştı. Yukarıdaki mor parıltı titriyor, koruyucu kubbesi sarsılıyordu. Her ışınlanma denemesi, azalan manasını farklı bir yöne doğru hareket ettiriyordu.

ve molozlar gıcırdayarak neredeyse onu ezecekti - onu kaçmak yerine kubbeyi güçlendirmeye zorlayacaktı.

Dişlerinin arasından tıslarken, vücudunun yarısını, hatta daha fazlasını kaplayan yoğun yanıklar ağrımaya devam ediyordu. Erimiş derisi gergin hissediyordu ve açıkta kalan kemiklerinin kuruması dayanılmazdı ama hasarlı sinirler nedeniyle bir uyuşukluk vardı. Kendini hayatta tutarken vücudunu iyileştirmeye çalışmak nafileydi - ikisini birden yapamazdı.

Manası son ruhani közlerinde titredi.

Başarısızlıklarının ağırlığı üzerine çöktü. İçinden yükselen kan dondurucu kükremeye hiçbir canlının bilincini koruyamayacağı bir acı eşlik etti. Jabez anında bayıldı.

İlk uyandığında klostrofobi yanan boğazını sıktı.

Yukarıdaki moloz yığını nefes almasını ve şükürler *olsun ki yaşamaya* devam etmesini sağlayan bir boşluk yaratmıştı.

Bedenini ve zihnini bir uyuşukluk kapladı. Tozu içine çekmemek için avuçlarken halsiz bir el kendi yüzünü tokatladı. Diğer kolunu hareket ettirerek içindeki grenli ağrıyı ölçmeye çalıştı ve parmaklarının seğirdiğini, dirseğinin öne getirme emriyle büküldüğünü hissetti.

Hiçbir şey olmadı.

Jabez tepkisiz uzvuna doğru baktı. Başını geriye doğru eğmeden önce yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Kafatasının arkasını ve sivriltilmiş boynuzlarını taht odasının çatlak zeminine vururken zihni "*Hayır*" diye fısıldadı.

Hayır, diye düşündü, bir kez daha vurdu, gözleri tam bir kinle hiçliğe dikildi.

"Hayır!" diye kükredi, kaslarının lifleri, tendonları, derisi yırtılmaya başlayana kadar ezilmiş kolunu çekiştirdi. "Reddediyorum! Yaptığım onca şeyi burada ölmek için yapmadım!"

Sağ koluyla başının üstünden uzanarak çıkıntılı bir taş parçasını kavradı. Kalan tüm gücüyle çekti ve acı dizinin etrafına yayıldı. Acı ona sağ bacağının dizden aşağısının da molozların altında ezildiğini haber verdi.

Ne kadar çekerse çeksin onu kurtaramayacaktı.

"Kendimi çenelerden kurtardım," dedi kendi kendine, gözleri daha da daralarak sert bir bakışa dönüştü. "Hayatta kalmak. Hayatta kalmalıyım."

Her zaman yaptığı şey buydu.

Bir hırıltıyla sağ elindeki pençeleri sol pazılarına geçirdi ve deriyi, kasları, acıyı yarıp geçti. Kendi kemiğini kırdı, kalan birkaç tendonunu kopardı ve kolunu onu sabit tutan sefil taştan kurtardı.

Kopan kolundan kan akmaya başlayınca baş dönmesi gözlerini titretti ama sağ elini hızla kütüğün üzerine koydu. Avucundan kırmızı-siyah bir parıltı çıktı ama zayıftı ve titriyordu.

Kanla kaplı dudaklarından acı dolu bir inilti döküldü.

Büyüsü zaten bu kadar tükenmişken onu kullanmak, kendi kolunun kesilmesinden daha acı vericiydi. Kanamayı durdurmayı başardığında, kısa ve sığ nefesler almak için yere uzandı. Görüşü bulanıklaştı ama göz kapakları bununla mücadele etmek için titredi.

Uyuma. Sakın uyuma. Boğazındaki safra yükseldi, midesi onu sefil Elf yeteneklerinin sınırlarını aştığı için cezalandırmak istiyordu.

Kendi kanının yoğun, bakırımsı kokusu mide bulandırıcıydı ama kanın havadaki yansımaları daha da mide bulandırıcıydı. Kalan azıcık büyüsünü de kan kuruyana kadar kaynatmak için harcadı ve soğuyan teninde bir ateş patlak verdi. Titredi.

Ama artık bir uzvu serbest olduğu için, bir kez daha taş işçiliğinin çıkıntısına tutunmak için yukarı uzandı. Kolu titriyordu ama yine de çekti, çekti ve tiz bir çığlık atana kadar kendi bedenini parçaladı. Durmadı, bacağı dizinden aşağısını koparana kadar kesinlikle reddetti.

Kısıtlı alanda, kanamayı durdurmak için aşağıya uzanamadı. Sağlam bacağı sol ayağını fişkırان güdüğün üzerine koyabilecek kadar bükte ve konsantre oldu. Bu kez ışık görmedi, gözleri iradesi dışında kapandı ama yara neyse ki kapandı.

Sadece bir cesede ve beslenmeye ihtiyacım var. Ete ihtiyacı vardı. *Sonra onları yeniden büyütebilirim.* Daha doğrusu nakledebilirim.

Büyü, Elf türünün geri kalanı için yasaktı ama o uzun zaman önce tutucu ve sinirli bir türün ahlak kurallarını bir kenara bırakmıştı.

Bunu atlatabilirim.

Yapmak zorundaydı.

Gözlerini ikinci kez açtığında, çok uzun zaman geçtiğini anladı.

Kanının kokusu havayı kokulandırdı ve onu kaynatma yeteneğini kullandı. Yoğun bir hastalık ve yanlışlık dalgasının onu ele geçirmesi dışında hiçbir şey olmadı. Baş dönüyor, ter içinde kalıyor ve halsiz düşüyordu. Yaptığı şeyin gerçekliği zihninin bulanıklığında yavaş yavaş sindiriliyordu.

Onu saran sıcaklık, sinir sisteminde dolaşan yoğun soğuk ürpertilerle savaştı.

Yani bir seçeneğim var, öyle mi? Gözleri hezeyan içinde yuvarlanırken karanlığa doğru kıkırdadı.

Parmaklarını şıklattı ve bu hareketten küçük bir kıvılcım çıktı. Alevden değil ama özden. En son damlasına kadar.

Yeniden alevlenebilecek büyümlü bir kıvılcım ya da onu sonsuza dek sürecektir sonuçlara yol açabilecek şekilde söndürme şansı vardı. Sonuç belirsizdi ama bu riski almaya hazırды.

Taşın taşla sürtünme sesi, üzerine çöken katmanlar arasında yankılandı. Ses, etinin yanmamış kalan az bir kısmının tüylerini diken diken etti ama korkusunu bastırdı.

Jabez tedirginlikle gözlerini kapadı. *Öyle olsun.*

Dökülen kanının kalan izlerine odaklandı ve koku dağılına kadar onları kaynattı. Bunu yaparken, vücudundaki kuyuyu tamamen boşaltana kadar son büyümlü de dışarı itti. Damarlarından bir soğukluk aktı ve arkasından daha fazla lav geldi.

Acı dolu gözyaşları kirpiklerine damladı ama yukarıdan bir taş kayması daha geldiğinde acıyla dişlerini sıktı. Boğazı düğümlendi, vücudu titredi ama tekrar bayılmasının sebebinin büyü tükenmesinin verdiği hastalık olmasına izin vermedi. Elfler buna *Ookmanik* diyordu.

Uyanık kal, diye fısıldadı zihni.

Kendisi için kazı yapan her neyse, onu çılgınca değil, dostça karşılayacaktı. Acınacak halde olsa bile savaştı ve kalan yaşam gücünün her zerresini kullanacaktı. İki uzvu eksik olsa bile, onlara ne kadar zorlu olduğunu gösterecekti.

O kurban değildi ve acınacak bir şey de değildi.

Hiçbir İblis ona denk değildi ve bunu bildiklerinden emin olacaktı. *Benden duydukları korkuyu kullanmalıyım.* Tıpkı işe yaramaz, kendi kendini ilan eden bir tahtta tutulduğundan emin olmak için kullandığı gibi.

Çatlaklardan loş ışık sızdığında, yüzünü sürekli düşen tozlardan temizledi. Burnuna bir koku geldi ama bu kokudan tek bir şey ayırt edebildi: bir yabancı.

Bu İblis'i tanımıyordu. Doğrudan kölelerinden biri değildi, bu bir lütuf ya da lanet olabilirdi.

Ağırlığın en kötüsü ortadan kalktığında, üzerindeki taş levhayı kendisini oturur pozisyona getirecek kadar kaydırabilirdi. Oturmak için

Yabancı ne kadar çok moloz kaldırırsa, yaralı bedeninden geriye kalanları özgürlüğe doğru manevra yapana kadar o kadar çok şeyi yolundan itebildi. Hareketlerini dikkatlice seçti, hiçbir şeyin aniden kaymamasını ve onu daha fazla ezmemesini sağladı.

Sonra tek bir el özgürlüğüne kavuştu.

Biri pençeli parmaklarını kokladı, sıcak nefesini üzerlerine yaydı ve yüzünü buruşturdu. İçinden iğrenerek duygusuzca emirler yağdırmak gelmesine rağmen hiçbir şey söylemedi. O koklanacak bir et parçası değildi ve kendisini yiyecek olarak gören herkesi öldürdüğünden emin oldu.

O ve potansiyel kurtarıcısı büyük bir levhayı yana itti ve Jabez omuzlarını molozların arasından kurtarmayı başardı.

Özgürlük, diye düşündü rahatlayarak. Ama bedeli ne olacaktı?

Onu kurtarmaya kim gelmişti? Dost mu düşman mı? Bugünlerde herkes düşman olarak görülüyordu. Yardakçıları korkudan onu yatıştırırken, diğerleri vaat ettiği umut yüzünden bunu yapıyordu: bu barbar ormanın sınırlarının ötesinde gerçek bir yaşam şansı.

Uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra parlak ışığa karşı gözlerini kırıştırarak batan güneşe şükretti. Ona karşı ince bir bariyer oluşturacak büyüye sahip değildi.

Hareket eden bir gölge üzerinde sürüklenirken, siyah pençeli bir el başının yanına bastırıldığında ortaya çıktı.

Dalgalanan, sersemlemiş bakışları yukarı kaydı. Bulanıklığın ve yanıp sönen noktaların arasından odaklanmaya çalışarak kurtarıcısı ya da ölümü olmaya gelenin kim olduğunu görmeye çalıştı.

İçinde kalan tüm mücadele, önündeki varlığın ardından fırlayıp gitti.

Onu yenemezdi. İçinde bulunduğu durumda değil, belki ondan önce bile.

"Kahretsin," diye fısıldadı kolu düşerken ve başı yorgunluktan geriye doğru kıvrılırken.

Görüşünün bulanıklığına rağmen, beyaz bulanıklık ve koyu sarı parıltı net bir şekilde seçilebiliyordu.

Çatlamış dudaklarından dökülen kıkırdama, Azrail'iyle karşı karşıya olduğunu anlayan ve onunla savaştıracak iradede yoksun birine aitti.

"İşi bitirmeye geldin, değil mi Mavka?" diye mırıldandı, gözleri geri kaymadan önce alaycı bir tavır bile takınamadı.

Bir anlığına, mutluluk dolu bir hiçliğin içinde yüzdü. Ne yazık ki Mavka saçlarından tutup onu molozların arasından çekip çıkardığında bu mutluluk elinden alındı.

Sırtına sert bir şey indiğinde irkilerek kendine geldi. Ah... Kafatasının arkası, tüm vücudu üzerinden yuvarlanmadan önce çıkıntılı bir kayaya çarptı.

Omzu bariz bir ağaç köküne çarptığında "Ah!" diye bağırdı. "Nereye gittiğine dikkat et!"

Cevap olarak garip bir çıtırtı aldı.

Omzu sert bir şeye çarptığında keskin bir nefes aldı ve boynunda bir gerilme hissetti. Sıkıca tuttuğu saçlarından birkaç tutam koparıldı ve kendi vücut ağırlığının en kötüsünü almaya çalışmak için iki eliyle yukarı uzandı.

Sadece bir eli havaya kalktı ve gözlerini açarak sol kolunun kütüğünü inceledi. Kahretsin. Unutmuştu.

Mavka'nın, sanki onlar bir tür barbar, kendisi de bir sopaymış gibi, topal bedenini kalenin enkazından aşağı sürüklemesine başını eğemedi ve odağını görüş alanına giren sekiz metrelik çitlere kaydırды. Muhtemelen o sefil kızıl saçlı insanın yere fırlattığı güçten kaynaklanan bir kuvvet nedeniyle bir açıyla itilmiş gibi görünüyordı.

Mavka onu dikkatsizce küçük bir toprak çıkıntısının üzerine çekti. Yere çakıldı ve kalan tek bacağıyla neredeyse suratına diz çöküyordu.

Azalan bilincine ve düşük görüşünde dönen siyah noktalara karşı savaşıyor, onu bir dev gibi itip kakanın kim olduğunu düşünmeye çalıştı.

Merikh'in, Jabez'in o ayı kafataslı, boğa boynuzlu Mavka ona katıldığı sürece akrabalarını rahat bırakacağına dair verdiği sözü nihayet yerine getirdiğini umuyordu ama bundan şüpheliydi.

Jabez daha fazla düşünemeyecek kadar sayıklıyordu. Sonunda başını dikleştiren saçlarını serbest bırakana kadar onları değerlendiremedi.

Muhtemelen fark etmezdi zaten.

Ateşi giderek kötüleşiyordu ve çok geçmeden, iyileşmeden, muhtemelen... ölecekti. Kan olmadan, ookmanik hastalığı boyunca kendisini ayakta tutacak hiçbir şeyi olmayacaktı.

Kısa süre sonra, vücudunda meydana gelen kristalleşme göğsüne ulaşacak ve kalbi duracaktı.

Günlerce süren yoğun işkenceden sonra, Jabez sonunda gözlerini huzur içinde ve kendi zamanında açtı.

Onu karanlık karşıladı ama bu alışık olmadığı bir manzara değildi. Çoğu İblis gibi o da güneş ışınlarından uzakta yaşıyordu. Ancak, normal bir uyanıştan farklı olarak, toprak tavandan budaklı ve bükülmüş ağaç kökleri sarkıyordu. Kökler, ait oldukları büyük ağaç her neyse onun üzerine düşmesini engellemek için bir ağ gibi çatallanıyordu.

Görüşünün çoğu grenli ve sessizdi, hassas görüşü bu kadar derin gölgelerde ancak bu kadarını görmesine izin veriyordu. Görüşü bir insanınkinden çok daha üstün olmasına rağmen, tam teşekküllü bir İblis bile bir Mavka'nın görüş keskinliğine sahip değildi.

Ayaklarının hemen ötesinde bir Mavka'nın inlediğini duyabiliyordu.

Jabez yüz hatlarını düzeltmeden önce üst dudaklarını çarpık bir alay ifadesiyle kaldırdı.

Ne kadar zamandır dışarıdayım? Kendi kokusunun keskinliğinden, ağzındaki kuruluktan ve onu saran açlıktan günlerdir dışarıda olduğunu anladı.

Hatırlayabildiklerini saymaya çalıştı. Bir gecenin çoğunu ve muhtemelen bir günü lanet olası şatosunun onu ezmesini engelleyerek geçirmişti. Sonra da bilinmeyen bir süre boyunca onun altında sıkışıp kalmıştı. Mavka'nın güneşin son ışıklarıyla birlikte onu kazıp çıkarması ve ardından onunla birlikte koşmasıyla ayın bir doğuşu ve batışı daha geçmişti.

Sonra bana işkence ettiler.

Günlerce tek hissettiği acı olmuştu. Öyle ki, daha zayıf bir varlık olsaydı, kendisini öldürmeleri için *yalvarırdı*. Ölüm okyanusunun dalgalarında yüzerken bile bu kadar zavallı olmamıştı.

Asıl soru şuydu: Neden hâlâ hayattaydı? Eğer onu onlar öldürmediyse, ookmanik hastalık öldürmeliydi.

Çürümüş bir ceset ya da mide bulandırıcı *bir yiyecek* olmalı.

Yine *de...* bir şekilde daha iyi hissediyordu.

Susuzluktan kafatasına yayılan migren ağrısıyla ellerini başına götürdü. *Eller*, çoğul. Avuçlarını bir o yana bir bu yana çevirerek onları yüzünden uzaklaştırdı. Kısa bir süre önce kaybolmuş olan sol elinin parmaklarını oynattı.

Onlar... beni iyileştirdiler. Jabez başını kaldırmadan alt kirpiklerinin arasından nihayet orada kokusunu alabildiği Mavka'ya baktı. *Aslında bana işkence etmiyorlar, bana yardım mı ediyorlardı?*

Sağ ayağının parmaklarını oynatarak, onları sadece hissetmekle kalmayıp aynı zamanda görmenin şaşkınlığıyla, çektiği acıyı hayal meyal hatırladı. Her aralıkta, acı gövdesinden uzuvlarına doğru *sürünerek* daha da uzaklaşmıştı.

Yüzüne bir kez daha dokundu. Jabez, kızıl saçlı insanın patlattığı büyülu patlamanın neden olduğu yanıkların geçtiğini fark etti. Aslında, tüm kapsamlı ve neredeyse ölümcül yaraları geçmişti.

Geriye kalan tek acı ookmanik'in kalıntı etkileriydi. En kötüsü azalmış olsa da, bunun geçmesi pek olası değildi.

Kahretsin. Mavka bana gücümün çoğunu geri vermesine rağmen, kendimi savunabileceğim hiçbir büyüm yok.

Sadece lanet bir aptal bir Mavka'ya karşı savaşırdı ve Jabez aptal değildi.

Ne yazık ki, onlara ne kadar uzun süre bakarsa baksın, ışık yetersizliğinden kim olduklarını tam olarak ayırt edemiyordu. Kafataslarının beyaz kemiğini, boynuzlarını ve genel vücut şekillerini gördü ama bu onları tanımak için yeterli değildi.

Ayrıca bir çıkışa doğru kıvrıldıkları için titriyorlardı ve bir dizi beyaz göz onun içini görüyordu. Gevezelik ettiler ve Jabez bu gevezelikteki endişeli imayı fark etti. Çıkışa doğru geri çekildiler ve ürkek bir hayvan gibi çıkışı daha da kapattılar.

Bir kez daha, sinirli bir alay üst dudağını kıvrırdı, ama dişleri ortaya çıktığı anda uyarıcı bir hırıltı çıkardılar. Yüz hatlarını sakinleştirirken

oturmak için dirseklerini yavaşça yukarı itti.

Önündeki ne yapacağı belli olmayan yaratığa baktı.

Çıkamayacağımdan emin olmak için çıkışı koruyor.

Bu kelimeler zihninde şekillendiği anda iki şey belirginleşti.

İlk olarak kendi vücudunu düzgün bir şekilde gördü ve çıplak olduğunu fark etti - muhtemelen baygınken kıyafetlerini kirlettiği için. Ookmanik'in en kötüsünü atlattığı *düşünüldüğünde*, hiç şüphesiz korkunç miktarda terlemişti.

İkinci olarak ve merakla, Jabez bu Mavka'nın aslında bir *dişi* olduğunu fark etti. Daha önce dişi bir Mavka'yla hiç karşılaşmamış olmasına rağmen, koku farkını her yerde anlayabilirdi - ve Mavka bu karanlık deliğin her yerine koku bırakmıştı.

Ondan gelen kıkırdama oldukça alaycıydı. "Ben çıplakken merakla etrafi kurcalarken eğlendin mi?" diye sordu, üstünü örtmeyi reddederek.

Karşılığında gevezelik etti, ama parlayan gözleri, görebildiği tek renk ve şey, beyazdan deniz mavisine dönüştü. Bunun üzerine başını eğdi. *Daha önce hiç deniz mavisini gözleri olan bir Mavka görmemiştim.*

Bunu fark etti ama görmezden geldi. Suçluluğa tepki olarak turuncu bir renk almasını ya da suçlamasından utanarak kırmızımsı pembe bir renk almasını bekliyordu.

Aslında umursamadı ya da umursamadı. İğrenç kıyafetler içinde uyanmadığı için şükrediyordu, bir şekilde yarı temizdi ve onu iyileştirdiğini düşünerek dürtebilir ve dürtebilirdi. Ayrıca vücudunun herhangi bir parçasının ne anlama geldiğini bildiğinden de şüpheliydi. Kıcı iyi hissediyordu, yani en azından parmaklarını sokmaması gereken yerlere sokmamıştı.

Sihrini tamamen kaybettiğinden beri vücut sihirlerinin solmuş olmasından endişe duyuyordu; özellikle de cildini işaretleyen sahte İblis çizgileri ve onu fiziksel olarak değiştirenler. 'Dikişi' değişmiş, onu daha Elf türü doğasına geri döndürmüştü. Bu da sikin ve taşaklarının artık özgürce ve ne yazık ki tehlikeli bir şekilde kalçalarının arasında sallanması anlamına geliyordu. Hassas değillerdi ama bilinçsiz Jabez'in haberi olmadan meraktan onları oynattığına şüphe yoktu.

Ah, kendimi korumak için yaptığım şeyler.

En azından kasıklarındaki beyaz kıllar onları kısmen gizliyordu.

Sayıklarken ilk tahmin ettiği gibi, bu tam teşekküllü bir Mavka değildi. Yetişkin, evet. Ama zekâsı düşüktü; bu nedenle fiziksel gelişiminin de eksik olduğunu varsaydı. Bir deri bir kemikten başka bir şey olmayacaktı ve şu anda bile, karanlıkta, fena halde zayıf olduğunu söyleyebilirdi.

Tüm gözlemlerine rağmen, neden burada olduğunu açıklamak için hiçbir şey yapmadılar. Onu dostça bırakmaya pek niyeti olmadığı belli olan bu kadından kurtulmak için ne yapması gerektiği konusunda da aydınlatmadılar.

Kaçması gerekiyordu.

Merikh ile olan dostluğum bana yardımcı olmalı.

Arkadaşıyla geçirdiği süre kısaydı ama kana susamış kurukafa kafalı türler hakkında derin bir anlayış geliştirmesi için yeterli olmuştu. Jabez son birkaç yüz yılda öğrendiği her şeyi kaçmak için kullanacaktı.

Bu içinde bulunduğum en kötü durum değil. Ne de uzun hayatındaki en garip durum. *Daha kötü tutsaklarım da oldu.* Bunu hatırlamak bile omurgasında bir ürperti yarattı.

Sabırlı olmalı ve olabildiğince agresif olmamalıyım. Karşısında, dişleri ve pençeleri olan, hareket halindeki bir ağacın beyin kapasitesi vardı.

Ondan daha hızlı, ondan daha güçlü ve ondan daha çabuk sinirlenirdi.

Onunla göz göze gelmenin kendisine bir şey kazandırmayacağını da biliyordu. Dizlerini yukarı kaldırarak sağ dirseğini kalçasının üzerine koydu.

"Pekala Mavka. Gelişiminin hangi aşamada olduğunu bulalım. Konuştuğum kelimeleri anlayabiliyor musun?"

Cıvıltılar, içine kurumuş kemikler sıkışmış gibi yüksek sesle tıkırdayan eğik bir kafatası ve koyu sarı küreler aldı. Ses anlamlıydı. *Şüpheli o zaman.*

Sadece iki kez kontrol etmek için, toplayabildiği en tatlı ve dostça sesle, "Annen, Cadı Baykuş, bir sümüklüböcek ve umarım yanar." dedi.

O da aynı yanıtı aldı. *Anlamıyor.* Sözlerinin anlamına değil, sesinin tonuna tepki veriyordu.

Ağzını kapattı ve düşünceli bir şekilde yana baktı. *Bu hiç de ideal değil.* İşaret parmağını dudaklarına vurdu.

"Pekâlâ dişi," dedi bakışları tekrar ona kayarak. "Sana oldukça kötü bir oyun oynamak zorunda kalacağım. Ancak, önümüzdeki birkaç dakika içinde beni bu delikten çıkarmazsan, ben, büyük Jabez, senin ev dediğin bu izbe yerde rahatlamak zorunda kalacağım."

Ne kadar süredir baygın olduğunu tam olarak bilmiyordu. İlk birkaç günü ve ardından muhtemelen onu iyileştirdiği günleri sayarsa, şunu biliyordu

En az bir hafta olmuştu. Bu süre içinde ne yemek yemiş ne de su içmişti. Bir Elysian Elfi olarak, üç yüzyıldan fazla bir süredir Dünya'da olmasına rağmen vücut saati hâlâ Nyl'theria'nın üçlü güneş döngüsüyle dönüyordu.

Biyolojisini değiştiremezdi ama bu durumda ona yardımcı oluyordu. Üçüncü Nyl'theria günü dehidrasyon onu soldurmaya başlamadan önce içmesi, yemek yemesi ve su içmesi gerekiyordu.

Jabez elini dişi Mavka'ya doğru uzattı. Dişi Mavka başını bir kez daha eğmeden önce küt burnu Jabez'in uzanan avucuna doğru eğildi. Jabez parmaklarını oynattı ve *neredeyse* pençeye benzeyen uzun tırnakları parmaklarının arasında şakladı.

"Gel hadi. Elimi tut. Isırmam." Evet, çünkü onunki çok daha yıkıcı olurdu.

Tehditkâr görünme ihtimaline karşı dişlerini gösterecek bir sırtış bile yapmadı. İfadesini nötr tuttu.

Kız yemi yutmayınca, ona bir kez daha uzanmadan önce göstermek için kendi ellerini bir arada tuttu. Kız avucunu onunkinin içine geçici olarak yerleştirirken, o da hazırlık için ayaklarını konumlandırdı.

Uzun bir süre öylece tutarak kızın alışmasına izin verdi. Onunki dört ayak üzerinde yürüdüğü için sıcak ve pürüzlüydü ama dokusu rahatsız edici değildi.

İlk başta garip olsa da, emin olmayan kasları sonunda gevşedi ve gözbebekleri sevinçle parlak bir sarıya döndü.

Enayi. Jabez onun kolunu olabildiğince sert bir şekilde çekerek Mavka'nın arkasındaki toprak duvara yüzüstü çarpmasını sağladı ve onun koruduğu deliğe doğru ateş etti. Saniyeler içinde toprak kaymış ve arkasından sıkıntılı ciyaklamalar gelmeye başlamıştı, çünkü Jabez bir oyuk olduğunu anladığı yerden çıktığında Mavka onu kovalamak için koşturuyordu. Hırıltısı yüksek, tehditkâr ve Jabez'e kaçmanın beyhude olduğuna dair bir uyarıydı.

Bu da iyiydi, çünkü böyle bir niyeti yoktu - henüz.

Arkasını dönerek ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı ve onun çıkmasını bekledi. Parlak kırmızı gözbebekleriyle durdu, dört ayaklı duruşunu alçalttı ve ağzını ona doğru açtı. İnsansı bir elini yere vurdu, pençeleri toprağı tırmıkladı ve arkasındaki açıklığı işaret ederken toprak parçalarını savurdu.

Jabez yavaşça ve temkinli bir şekilde yana doğru adım attı. Kadın onu takip etti ama Jabez'in salyangoz hızından dolayı avlanmaya teşvik edilmedi. Sonra, görüş alanından çıktığında, aletin tabanını kavradı ve doğanın çağrısına cevap verdi.

Sadece kokusu bile onu rahatsız ediyor olmalıydı ve umarım bu onu rahat bırakmasını sağlardı.

Loş ay ışığında, yerdeki yırtık pantolonunu fark etti.

Bir seyirci belirdi, ona doğru oflayıp pufladı ve başını geriye eğdi, gözleri kızgınlıkla yarı dönüktü. *Sanırım kızın umurunda değil.* Denge sağlamak ve onu oraya 'hapsetmek' için bir elini en yakın ağaca koyarak, yuvasının girişini işaret ederken ona cıvıltılar saldı.

Bu, onun dil kavramını anladığını, ancak sadece onunkini bilmediğini ya da tam tersini gösteriyordu.

"Şimdi anladın mı?" Bir kez daha pantolonuna baktı. "Evet. Kokuyu evinde istemedin, umarım bundan sonra benim de diğer yaratıklar gibi olduğumu ve hapsedildiğin yerden çıkmaya ihtiyacım olduğunu anlarsın. İblisler, insanlar ve hatta Elfler bile senin gibi değil Mavka. Tükettiğimiz şeyi dışarı atmalıyız."

Duyulabilir bir cevap alamadı.

Neden onunla konuşmaya zahmet ediyorum ki? diye düşündü iç çekerek. *Bir ağaçla konuşmak gibi olacak.*

İşi bitince geri adım attı. Sanki bu onun harekete geçme çağrısıymış gibi, onu yuvasına geri sürükleyebilmek için kolundan tutmaya çalıştı. Bunu tahmin eden Jabez eğilip dönerek kurtuldu ve elini uzattı.

"Bekle. Yemeğe ihtiyacım var." Karnını okşarken yemek yiyor taklidi yaptı.

Anlamayan kadın tekrar ona uzandı ve adam aynı hareketi yapmadan önce sessiz bir hırıltı çıkardı. Mavka durakladı ve sessizce onu izledi.

O da aynı hareketi yaptı ve midesinden bir gurultu geldi - aç ve sonra ısrarcı. Sararmış gözleri kırmızıya döndü ve ağzını yaladı.

Artık onun yuvasında olmadıklarına göre, görme yeteneği son derece gelişmişti. Kafatasının şeklini daha da inceledi.

Başını eğme sırası Jabez'deydi. "Sanki... sizinle tanışmışım gibi hissediyorum."

Yine de, hiç şüphesiz, bu yetişkin Mavka'yı tanımıyordu. Tüm kafatası ve boynuz çeşitlerini ezberlemişti. *Tavşan kafatasına sahipti ama tilki Mavka gibi boynuzları vardı.* Gerçi onun boynuzları daha küçüktü.

Bakışları, önünde dört ayak üzerinde çömelmiş olan kızın vücudunda gezindi. Vücudundaki neredeyse her kemiğin nasıl görüldüğünü ve nasıl

Karnı zayıf ve çukurdu. Jabez iki elini de kadının beline dolayabileceğini ve parmak uçlarının ona değeceğini tahmin etti.

Ayak kemerlerinin uzunluğuna bakılırsa, ağırlıklı olarak tavşan özelliklerine sahipti ve hatta buna uygun kabarık bir tavşan kuyruğu vardı.

Elmacık kemiklerinin çukurlarında deri yoktu, bu da ağzının iinin açıkta olduğu anlamına geliyordu. Büyüdüğünde, vücudunun büyük bir kısmı gibi bunun da değişeceğini düşündü. Şu anda insansı gövdesinde hiç göğüs görmemişti ama bunun da değişeceğini düşündü.

Sanırım Merikh ile bu aşamadan kısa bir süre sonra tanıştım. Yüzünü avuçladı. Lanet olsun. Gitmeme izin vermesi için onu ikna etmek imkânsız olacak. Sinirle elini yüzüne götürdü ve ağzını kapattı. O zamana kadar, sanırım onun merhametine kaldım.

Onu öldürmek sadece intihar olurdu, çünkü saniyeler içinde gücüyle ona üstün gelirdi. Kafatasını ezerek bunu deneyebilirdi ama büyüünün yardımı olmadan tam kanlı bir Elften daha güçlü sayılmazdı.

Koşmak sadece açlığını ve avını ikiye bölüp tüketene kadar kovalama arzusunu kamçılacaktı.

Burun deliğine tıkılmış çamuru fark etti ve kaşlarını kaldırdı. *Yine de korku ve kan kokusundan nasıl saklanacağını bilecek kadar zekiydi.* Her şey düşünöldüğünde bu şaşırtıcıydı.

Jabez onu takip etmesi için el sallamadan önce gözlerini devirdi.

"Pekâlâ Mavka, hadi yemeğe gidelim. Ben avlanacağım, ihtiyacım olanı alacağım, gerisini sen yiyebilirsin."

Ona attığı her et parçası onu güçlendirecekti ama yemek istiyorsa paylaşmak zorundaydı.

Kız onu tutmaya çalıştığında Jabez kaçtı ve onun yerine ön kolunu yakaladı. Jabez onu kendine doğru çekerken kız sıkıntılı bir ses çıkardı, adımları sanki sürekli tökezliyormuş gibi yavaş ve uyumsuzdu.

Yaşamak istiyorsam akıllı olmalıyım. Çünkü Jabez'in hayatta tek bir amacı vardı ve o da hayatta kalmaktı.

Avlanmak için av ararken, boştaki eliyle pantolonunu sıyırdı ve sonra geçici olarak onu bıraktı. Kurumuş da olsa iğrenç hallerine rağmen, onları ve kendisini yıkayabileceği en yakın nehri bulma niyetiyle giydi.

Leylak rengi pantolonu kalçalarına bol geliyordu ve giysili bacaklarını ortaya çıkarmak için bağlanabilen ya da etek giyyiormuş izlenimi vermek için bol bırakılabilen bir kumaş parçası vardı. Bir tarafı gevşek bir şekilde

Kendi bacağını kopardığında dizinin yırtılmasını önlerken, diğer tarafı baldırını sarıyordu.

Giymek zorunda olduğu tek şeyin bu olmasından memnun değildi. Yakınında meraklı bir Mavka'nın olması endişe vericiydi ve ona olan güveni sarsılmıştı.

Aynı zamanda soğuk.

Vücudu Dünya'nın mevsimlerine bir şekilde uyum sağlamış olsa da, sonbaharın sonlarıydı. Hava şimdiden çok serindi ve kış geldiğinde bu durum daha da kötüleşecekti.

Avusturya'nın kuzeyinde mi yoksa güneyinde mi olduğumuzu keşfetmem gerekecek, çünkü kuzey bir kış harikalar diyarına dönüşüyor. Ayrıca bir çıkış stratejisi planlamak için dünyanın neresinde olduğunu da bilmesi gerekecek.

Ya da genel olarak bir plan.

Jabez yürürken, Mavka'yı da peşinden sürüklüyordu, böylece Mavka onun isteğini yerine getirecekti, Jabez yukarıdaki altın sarısı, sarı ve turuncu yapraklardan oluşan gölgeye baktı. Yıldızlar parıldıyor, ağaran ay ise neredeyse doluluğuyla her şeyi aydınlatıyordu.

İçine bir huzursuzluk çöktü. *Bir plan, ha? Şimdi ne yapacağım ben?*

Planladığı her şey, tüm istekleri, arzuları ve eylemleri üzerine çökmüştü. Şiddetle. *Herkes öldüğümü düşünecek.* Seçenekleri sınırlıydı.

Elbette, kibirli bir aşırı özgüvenle geri dönebilir, hayatta kalmasıyla hava atabilirdi, ama ne için? *Merikh'e yaklaştığım gün bunun kaybedilmiş bir savaş olduğunu anlamıştım.* Bu neredeyse altı ay önceydi.

Jabez uzunca bir süredir yaptığı her şeyin anlamsız olduğunu biliyordu. Yine de savaş maskaralığına devam etmek için kendine göre nedenleri vardı. Geri alamayacağı iğrenç şeyler, tepkiler olmadan geri adım atamayacağı duruşlar vardı. Bir de, tutulmadığı takdirde kendisine karşı bir isyana neden olacak sözler vardı.

Yapraklara doğru kıkırdadı. *Hepiniz genç bir çocuğun kin dolu arzularının peşinden gidiyordunuz.* Herkes tarafından - Elfler, insanlar, Anzúli ve hatta İblisler tarafından - haksızlığa uğramış bir gencin.

Yetişkinliği boyunca farkında olmadan kendini kapana kısırdığı arzular ve entrikalar.

Sırf yaşamak için yaptığım şeyler oldukça mide bulandırıcı.

Omzunun üzerinden baktı ve gözleri mizahla kırıştı. *Eğer bunları öğrenirse beni kurtardığı için kızar.* Gerçekten aptalca bir karar.

Bu diři Mavka'nın neden kalesinin enkazında olduđunu merak ediyordu ama bunun olduđa basit bir cevabı olduđunu dūřındı. Muhtemelen uzakta parlak, ıřılıtlı ve gūzel bir řey gūrmūř ve huřu içinde peřinden gitmiřti.

Sadece ōlmek ūzere olan bir Jabez bulmak için.

Gūneřin gūcūnū kullanabilen bir tař, ha? Cadı Baykuř'un bŵyle bir bŵyŵyŵ nereden ya da nasıl bulduđunu merak etti. Elysianlarla temas kurmuř muydu?

Yine de bu ona pek mantıklı gelmedi. Lindiwe'nin kendisini ve Weldir'in neyin peşinde olduğunu ōđrenmelerinden korkmakta haklı olduğunun farkındaydı. Tŵm o yaramaz çocuklarından bahsetmiyorum bile.

İnsanlar korktuklarında aptalca şeyler yaparlar.

Bŵylesine yıkıcı bir gūcū kontrol eden bilim adamı olduđa zeki ve akli dengesi yerinde olmayan biri olmalıydı. Ona gŵre bu gūcū Lindiwe'ye vermeyi kabul etmek delilikti. *Bŵyle bir bŵyŵyŵ kontrol eden Weldir tehlikelidir.*

O yarı tanrının gerçekte neyin peşinde olduğunu kimse bilmiyordu, Jabez bile. Elysianların kurtarıcısı olabileceği gibi onlara dūřman da olabilirdi. Jabez onunla birlikte çalışmayı bile teklif etmişti ama şiddetle reddedilmişti.

Weldir'in cevabı? *"Bunu kendim yapabilecek durumdayken neden bir çocuğın kaos yaratmasına yardım edeyim?"*

Gŵrdŵn mŵ? Őzellikle parlak zırhlı bir řŵvalye deđil. Hiçbir neden gŵstermeden bencilce iřler yapan bencil bir tanrı. O kadar gūlŵ ama bir o kadar da inkar edilemeyecek kadar zayıf bir karanlık ki, bir sŵrŵ lanet tŵy takan insan bir kadının gūcūnū aradı.

O bir muamma ve baş belasıydı.

Eğer İblislerin geçitten geri dŵnmesini engellemeseydi, savaşım boşa gitmezdi.

Oh iyi.

Bu artık geçmişte kalmıştı ve geçmişten gelen şeylerin onu rahatsız etmesine yalnızca hayatta kalma ateşini kŵrŵkledikleri sŵrece izin veriyordu. Nefret, keder, ŵzŵntŵ ve kayıplar onu ileriye iten şeylerdi. Başarısızlıkları gereksiz dūřŵncelerdi ve onların kendisini rahatsız etmesine izin vermeyecek, sadece hatalarından ders almak için onları tekrar ziyaret edecekti.

Her şeyi bırakmayı seebilirdim.

Artık herkesin gŵzŵnde ōldŵđŵne gŵre, hayatını yeniden inşa etme fırsatına sahipti.

Geri dönüp kendini hiçbir şeyin kralı ilan edebilirdi. Ama bu onu sadece son üç yüzyıldır bulunduğu konuma geri getirirdi.

Sanki ensesinde üçüncü bir göz büyümüş gibi arkasını kollayan bir adam. Artık ölü olan savunmasız bir insan kadın dışında kimsenin ona dokunmasına izin vermeyen bir adam - ve o bile ona arkadan yaklaşmaması gerektiğini biliyordu.

Tüm İblislerin hayatlarını değiştireceğine dair söz vermiş ve bu sözüne sadık kalmak için elinden geleni yapmış ama sürekli başarısız olmuş bir adam. Etrafındakilerden o kadar korkan bir adamdı ki, blöf olsun diye basit bir pantolondan başka bir şey giymiyordu. Etrafındaki dişler ve pençelerle tamamen ilgisiz olduğunu kanıtlama çabasıydı, bu yüzden bırakın zırhı, bir gömleğe bile ihtiyacı yoktu.

O, korku uyandırmak için büyüsünü, gücünü ve kuvvetini sergileyen biriydi.

Kendini sürekli tehlikeye atan, kendi kendini yetiştirmiş bir hükümdar olarak, yaptığı seçimlerden kim şikâyet edebilirdi ki?

Ne affedilebilirdi ne de özür dileyebilirdi. Birçok kişinin elinden çektiği zulüm için kimse ondan özür dilemezdi, o neden dilesin ki? Uzakta bir hayvanın kokusunu aldığında içinden bir kıkırdama daha geldi. *Ben bir caniyim ve en yüksek zekâya sahip bir aptalım.* Jabez çömeldi ve adımlarını yumuşattı, arkasındaki tavşan Mavka'nın zaten aynı derecede sessiz olmasına şükretti. Yalnız bir geyiğe yaklaştılar ve geyik onlara doğru baktığında Jabez dondu kaldı. O da durakladı ve hatta nefesini tutar gibi oldu. Bir hareket işareti beklerken hedeflerinin ağzından otlar döküldü ve hiçbir hareket olmayınca hayvan başını eğip

Otlamaya devam et.

Jabez arkasındaki Mavka'ya döndü.

Ellerini uzatmadan önce önce onu, sonra da yeri işaret etti. Onun kalmasını istediğini anladığını umuyordu. Adam geri çekildiğinde, kız onu takip etmeye çalıştı, bu yüzden kız anlayana kadar bunu birkaç kez yaptı.

Sonra yaklaştı, sivri kulakları tetikte titreşiyordu.

Geyik başını kaldırdı ve Jabez küçük boynuzları fark etti. Sürüsü olmayan bir erkek. Geyik Jabez'in aksi yönünde döndüğü anda Jabez ileri atıldı.

Sıkıntılı bir çığlık attı ve koşmaya başladı ama fazla uzaklaşmadı. Arka bacaklarından birini yakaladı ve insanüstü gücüyle geri çekerek

Karnına doğru kaydı ve pençelerini boynuna geçirdi. Ölümler alçak bir homurtu duyuldu.

Tam bir bacağı kesmeye başlamıştı ki, yaklaşan gürültü, dört nala pençe sesleri onu görevini bitirmek için acele ettirdi.

Mavka az önce işgal ettiği alanı ele geçirmeye çalışmadan önce ödülüyle birlikte en yakın dala sıçramak için yeterli zamanı vardı. Jabez gözden kaybolmak ve kokusunu ona doğru fırlatan rüzgârdan uzaklaşmak için tırmanırken Mavka hemen leşin üzerine çöktü.

Burnundaki çamura rağmen, ya bol miktarda kan ya da belki de bu manzara zayıf zihni için çok fazlaydı. Kükreyerek kesici dişleriyle açtığı ağzından beyaz bir buğu püskürterek havayı iğrenç ıslak hırıltılarla doldurdu. Mavka büyük bir öfkeyle altındaki eti tüketmeye çalışırken, bir yandan da elde ettiği bacağın derisini yüzüp tüketiyordu.

Çok daha medeni olmasına ve pişmiş yemeği tercih etmesine rağmen çiğ et yemekte bir sorun görmüyordu. Ama yemek yemektir.

İşini bitirdiğinde, kemiği yiyebilmesi için kızın önüne bıraktı. Kemiklerini güçlendirecekti ve geriye kalan et de kesinlikle ona iyi gelecekti. Bu onun işine yarayacak bir şey değildi.

Sonra sırtını ağacın gövdesine yasladı, bacak bacak üstüne atarak kısmen uzandı. Ellerini başının arkasına götürdü ve sabırla onun oradan çıkmasını bekledi.

Sadece ne kadar yemek yediğini görmek için ara sıra göz atıyordu. Son lezzetli damlalar için ellerindeki kanı yalamaya başladığında, bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Umarım daha fazlasını bulmak için ormana doğru koşar.

O zaman koşarak uzaklaşabilir ve en az tepkiyle aralarına mümkün olduğunca mesafe koyabilirdi.

Uzun bir süre boyunca Jabez'in duyduğu tek şey bir yaratığın yoğun bir şekilde yeri koklamasıydı. Etrafta dolaşıyor, otları, yaprakları ya da her neyse onu tırmalayarak arıyordu.

Uzandığı dalın altından iniltieler yükseldiğinde, Mavka'nın otların arasında diz çöktüğünü görmek için dalın üzerinden baktı. *Kahretsin, kalmıştı.* Ve şimdi kendine gelmeye başlamıştı. Gözbebekleri parlak maviydi ve boş göz çukurlarının etrafında küçük damlacıklar yüzüyordu - ruhani gözyaşları.

Kızın bu kadar çabuk ağlaması karşısında kaşları çatıldı.

Bunun güvenli olduğu anlamına geldiğini düşünen Jabez, bacakları kenardan sarkana kadar döndü ve sonra aşağı kayd. Düşüşün uzunluğu nedeniyle pek yumuşak olmasa da zarif bir şekilde yere indi, darbenin en kötüsünü almak için dizlerini büktü.

Mavka yana sıçrarken ciyakladı, eli ani inişinde pençeleriyle tehdit etmek için kalktı. Elini hızla indirdi ve gözbebekleri parlak sarıya dönerek ona doğru fırladı.

Yüzünün yan tarafını, boynunu avuçlarken gevezelik etti, belli ki bir tür yara olup olmadığını kontrol ediyordu. Ellerini iterken gözlerini devirdi, onun sağlığını kontrol edecek kadar insancıl olmasına şaşırdı.

"Evet, evet. Ben gayet iyiyim. Yeni evcil hayvanınızı yemediniz," dedi kenara çekilirken.

Mavka onun bileğini yakaladı ve onu yuvasına doğru sürükledi. Mavka'dan kaçarken kolunu ustalıklarla bükerek onun elinden kurtardı.

Pençeler.

"Bu taraftan. Su var ve bir şeyler içip banyo yapmaya çok ihtiyacım var. Gün ağardığında yuvanıza gidebiliriz. O zamana kadar, türümüzün amaçladığı gibi geceyi keşfedeceğiz."

Ele geçirilmiş bir evcil hayvan olabilirdi ama onun efendisi değildi.

Tartışacak hiçbir yeteneği olmadığı düşünülürse, onu ikna etmek yeterince kolay olacaktı. Bir şeyler yaptıkça, yaptığı her şeyin bir nedeni olduğunu öğrenecekti - bunların çoğu onun yararına olacaktı.

Sonunda onun sürekli talep ettiği şeyi yapmayı reddetmesine öfkelenecek ve hiç şüphesiz itaat etmesi için onu zorlayacaktı. O zamana kadar ne isterse yapacaktı.

Kolunu tutmaya çalıştığı her seferinde kaçarak onu takip etmesini sağladı. Kız ayak bileğini tutmaya çalıştığında öne doğru yuvarlanarak kızın tutuşunu kırdı ve bir adım bile atlamadan yoluna devam etti. Kızın kavrayışından ustalıkla sıyrıldı - neyse ki kız uyarı hırıltıları çıkarırken bile nazik olmaya çalışıyordu.

Küçük bir göle geldiklerinde Jabez gölün yanında diz çöktü. Öne doğru eğilirken onu çevresindeki güvenli alanda tuttu ve pençelerini birbirine geçirerek nasıl garip bir şekilde durduğuna dikkat etti.

Güvenli olup olmadığını kontrol etmedi. Su berraktı ve bağırsak biyomu yabancı suları yutmaya alışkındı. İblis kısmı, su veya etten kaynaklanan parazitler, hastalıklar ve solucanlar söz konusu olduğunda oldukça iyi sağlık yararlarına sahipti; onu bu tür kirleticilerden sağlıklı tutuyordu.

İki avucunun arasına bir kaşık su koyarak içmeden önce ellerini kaldırıp suyu işaret etti, böylece hayatta kalmak için buna ihtiyacı olduğunu görebilecek ve anlayabilecekti. Jabez susuzluğunu giderene kadar içti, ara sıra yan gözle kafatasını çeviren Mavka'ya bakıyor ve ondan gelen belirgin çığırak seslerini duyuyordu.

Evet, Mavka. Yiyecek ve suya ihtiyacım var.

İşini bitirdikten sonra ayağa kalktı ve belirli otları veya çiçekleri aramak için gölün kenarında yürüdü. Sonbahar olduğu için çok az seçeneği vardı ama bulduklarını göle doğru götürdü. Jabez pantolonunu çıkarıp otları üzerine yerleştirdi, kenara adımını attı ve suya daldı.

Cildine saldıran ürperti iğrençti ama gerçekten temiz olabilmek için vücudunu elinden geldiğince sildi. Bazı bölgeleri daha sert ovaladı.

Bacakları, göğsü ve kollarının yanı sıra kasıkları da hafif kıllarla kaplıydı.

Suyun kenarında bir inilti duyunca döndü. Mavka, parlayan pençeleriyle ona doğru uzanırken tehlikeli bir şekilde yakınında duruyordu. Suyu vuruyor, yüzeyi kırıyor ve dalgalanmalara neden oluyordu, sanki onu yüzdürmek ya da daha yakına sürüklemek için suyu manipüle etmeye çalışıyordu.

Jabez öfkeli bir iç çekişle, "Sakin ol," dedi. "Ben yüzebilirim. Endişelenmene gerek yok-" Daha sözünü bitiremeden, kadın suya düşerken üzerine şiddetli bir su sıçradı.

Gözlerini kapattı ve donuk bir ifadeyle spreyn bitmesini bekledi. *Şaka yapıyorsun.*

Mavka yüzmeyi beceremediği için bir aşağı bir yukarı zıplayıp duruyordu. Su, ayak parmaklarının çamurlu zemini zorlukla sıyracağı kadar derindi ve yüzeye tırmanmadan önce anında batışını izledi. Belli ki sudan korktuğu için çığlıklar atıyordu ve kenara çıkamayacak kadar paniklemişti. Su her yöne püskürüyordu ve bir kaçış yolu ararken sürekli olarak parlak beyaz kürelerle tükürüyordu.

Jabez başını eğdi. *Eğer boğulmasına izin verirsem, bu bana kaçmak için zaman kazandırır.* Kız onu durduramazdı ve Jabez'in vicdanı rahat olurdu, çünkü kız sonunda iyileşip tekrar nefes almaya başlayacak ve sudan çıkmanın yolunu kendi başına bulacaktı.

Zaten korkuyordu, bu da yüzemeyeceğini bildiği anlamına geliyordu - bu da onu terk ederse iyi olacağını kanıtlıyordu. *Bunu daha önce de yapmıştı.*

Yine de gözlerini ona dikerken dudakları düzleşti. Zihni *"Ah, siktir et!" diye söylenirken* kulakları kızgınlıkla geri çekildi.

Jabez her yöne su fırlatarak Mavka'ya yaklaştı ve onun küçük boynuzlarından birini yakaladı. Kafatasının yüzeyin üzerinde kaldığından emin olurken onu gölün kenarına sürükledi.

Kız ona yapıştığında böğüren bir kükreme çıkardı ve kız etini tirmalarken onun ağırlığını taşımak zorunda kaldı. Elindeki pençeler omuzlarına ve sırtına saplanırken, ayağındakiler de baldırlarını oyuyordu. Kendi başı suyun altındayken, onu kenara doğru itti ve sonra karaya çıkmaya zorladı.

Acı dolu bir nefesle tıslayarak, kadının sırtında ve bacaklarında açtığı kötü yaraları gizlemek için yüzeyin altına gömüldü.

"Siktir. İşte böyle. Şimdi ödeştik," diye ısırdı, gözlerini kısarak kötü kötü baktı. "Sen beni kurtardın, ben de seni kurtardım."

Deriyi çekiştirirken omzunun üzerinden baktı. Derin yaralar vardı, kasları ortaya çıkaracak şekilde açılmışlardı ve bir küfür savurdu.

Kızın iniltileri yüzünden bakışlarını yukarı kaydıldı. Kenara diz çöktü ve omzunu kavradı, sızlanmasının sesi iki katına ıktı. Deniz mavisi büyü suyun içinde bir parıltı yaydı. Yaraları iyileşmeye başladı, kendi kendine dikiş atarak kapandı ve onun yerine kendi vücudunda oluşmalarını izledi.

Rahat bir nefes aldı. *Büyüm olmasaydı, doğal yollarla iyileşmelerine izin vermem gerekirdi.*

İşini bitirdikten sonra geri çekildi ve sudan uzakta çömelme pozisyonunda oturdu. Ellerini mavi gözleriyle açıkta duran göğüs kemiğine dayadı ve ona hızlı, tutarsız mırıldanmalar sundu.

O zgn. Jabez sadece başını salladı. *Beni geri almaya alışmasaydı, bana verdiği yaralara katlanmak zorunda kalmayacaktı.*

Tsking, yırtık pırtık leylak rengi pantolonuna doğru yüzdü. Jabez onları otlar ve ot çiçekleriyle birlikte suya sürükledi ve temizlemeye koyuldu.

Bunu yaparken ona baktı. *İletişim kurmaya alışıyor.* O cıvıltıların anlamı buydu. *Belki de insanlığı düşündüğüm kadar düşük değildir.* Bunu deniyor olması bile düşüncelerini bir şekilde bir araya getirebildiği ve *ne* söylemek istediğini bildiği anlamına geliyordu - sadece *nasıl* söyleyeceğini bilmiyordu.

Muhtemelen tüm bunlar gerçek bir zeka değil, duygu karmaşasıydı.

Fıralamayı bitirdikten sonra iyi bir koku testinin ardından glden çıkmadan önce pantolonunu giydi ve ardından gln yanına oturdu.

Temizlenmiş, su içmiş ve beslenmişti, kendini oldukça iyi hissediyordu.

Artık kendini pis bir hayvan gibi hissetmiyordu ve şakaklarına vuran baş ağrısı azalmıştı. Geriye, onu rahatsız etmeye devam eden ve kullanmaya kalkışırsa daha da kötüleşecek olan büyü tükenmesi nedeniyle midesinde yuvarlanan sürekli mide bulantısı kalmıştı.

Verecek hiçbir şeyi yoktu.

Keşke beni kurtarmasaydı, diye düşündü, ondan biraz uzakta otururken.

Eğer kadın üstündeki molozları karıştırmıyor olsaydı, orada gml bir şekilde yatabilir ve sihirli özünün yeniden alevlenmesini bekleyebilirdi. Elbette, çok fazla kullandığı için yine de hastalıkla yzleşecekti ama bu kadar kötü olmazdı. Açlığa ve kan kaybına dayanabilirdi ama bu herhangi bir yaralanma ya da uzuv kaybından çok daha kötüydü.

Sonunda enkazdan tırmanacak ve uzuvlarını almak için bir insan avına çıkmadan önce ziyafet çekeceği bir yaratık bulacaktı. O zaman

kendi kopan kolunu ve bacağına yeniden canlandırmak için yasak büyü kullanacaktı. Bunları yapana kadar hareket edebilmek için sarmaşıkları hayali uzuvlar olarak kullanacaktı.

İlk kez bir kolu yeniden çıkmıyordu; Orpheus neredeyse iki yıl önce yaptıkları savaşta bir kolunu ısırarak koparmıştı.

Beni kendi halime bıraksaydı.

Jabez kabullenmişlik ve yenilgi içinde içini çekti, sonra uzun beyaz saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. Sağ kulağının etrafındaki kafa derisinde büyük bir kel yama hissettiğinde durakladı.

Göle doğru sürünerek yansımasına baktı. Dudakları geriye kıvrılırken yüz hatlarını öfkeli bir bakış doldurdu.

Şakağından ensesine kadar uzanan kavisli bir çizginin tamamı yanmıştı. Vücudunun üst kısmının çoğunu kaplayan ciddi yanıkları hayal meyal hatırlıyordu. Bu Mavka onu bulduğunda gerçekten ne durumda olduğunu ancak hayal edebiliyordu ve saçlarının dökülmesi de ne kadar hissizleştığının bir kanıtıydı.

Uzun kulağının ucuna dokunduktan sonra kulağının etrafındaki seyrek saçları parmakladı. *Bu uzunlukta uzaması yüzyıllarımı aldı.* Yeniden başlaması gerektiği için canı sıkılmıştı.

Bir kez daha, bu bir güven gösterisiydi.

Bir Elysianlı'nın saçının rengi, vücudundaki fazla büyü nedeniyle yok olmuştu. Beyaz görünmesine rağmen aslında şeffaftı ve yüzlerce nesil sonra saçlarının ne kadar mutasyona uğradığını gösteriyordu. İçinde büyü depolanırdı ve pek çok farklı şey için kullanılabilirdi.

Işınlanma yeteneğine sahip olan Jabez için bu bir zayıflıktı. Sırtındaki deriyle yaptığı gibi gösteriş yaptığı bir zayıflık.

Vücudunu inceledi ve yanlarındaki, kollarındaki ve omuzlarındaki 'İblis' işaretlerinin kaybolduğunu fark etti. Onların yerine, vücudunun etrafında desenli çizgiler halinde dönen küçük Elf rünleri şeklinde uygun işaretler gerçek şekillerini almıştı. O kadar küçüklerdi ki zar zor okunabiliyorlardı ve çoğunlukla girdaplar, düğümler ve daireler gibi görünüyorlardı.

Güç kaybıyla birlikte cazibesi de tamamen yok olmuştu.

Ayrıca, bir zamanlar kopan uzuvlarının bilek ve pazu kısımlarında bulunan altın bilezikleri de kaybettiğini fark etti. Kendisine yaptıkları için Elysian'lardan nefret etmesine rağmen, onları sevgisinin bir göstergesi olarak takmıştı.

Böylece sonunda onlarla karşılaştığında, onun güçlü yanlarını göreceklerdi. Ne kadar zorlu ve bilge biri haline geldiğini anlayacaklardı.

Boynundaki kalın zincir parçalanmıştı ama akıl almaz bir güce sahipti ve portallar yaratabilmesinin tek sebebiydi. Böyle bir kolye aynı zamanda bir liderin işaretiydi. Şimdi o da krallığıyla birlikte yok olmuştu.

Uygun. Ne olursa olsun onu suya atacaktı.

Kızıl saçlı kadının benimle ısınmak için saçımı tutmayı bilmesi... Kadının bunu nasıl bildiğini çözmeye çalışırken beyaz kaşları çatıldı. Mavka'nın boynuza bağladığı o kadın muhtemelen bunu çatışmamız sırasında öğrenmişti.

O günü çok iyi hatırlıyordu ve pek de sevdiği söylenemezdi.

Ani bir farkındalıkla homurdandığında düşünceleri kısa kesildi. Bakışlarını birkaç adım ötesindeki Mavka'ya çevirdi.

Küçük boynuzlarının görüntüsünü engellemek için bir elini kaldırmadan önce ona bakarken gözlerini kıstı.

Başını arkaya attı ve güldü. "İşte seni oradan tanıyorum!" Kahkahası hastalık yumağını daha da kötüleştirince karnını kapattı ve acı dolu bir inilti çıkardı. "Sen Cadı Baykuş'un çocuğu değilsin. Sen o salak Mavka'nın çocuğusun."

Onun neşeli olmasından çok memnun olduğu belli olan Mavka, onunla birlikte kıs kıs güldü. Biraz daha yaklaştı ve adam başını sallayınca durakladı.

"Ah, ne gündü ama. Sen daha bir bebektin. Bileğimi ısırın kötü bir şeydin."

O zamana kadar onun varlığından bile haberdar değildi, çünkü ailesini tehdit etmek ve onlarla alay etmekle meşguldü.

"Tüm türünüzün bu kadar kısa sürede büyümesi dikkat çekici. Ayrıca fazla yemek yemediğini gördüğüm bir Mavka'ya göre oldukça zekisin." İşaret parmağını sivri bir kulağının uzunluğuna dolayarak düşüncelere daldı. "Bunun nedeni annenin insan, babanın da yarı insan olması mı? Belki de soyunuz Weldir'den uzaklaştıkça daha fazla insaniyet kazanıyordur."

Yine de bunun fiziksel ve diğer fiziksel yönler açısından pek bir şey ifade etmediğini söyleyebilirdi, çünkü tamamen yetişkin bir Mavka gibi görünüyordu. Bununla birlikte, gelişim aşamasında iyileştirme büyüsünde neden bu kadar iyi olduğunu, burnunu çamurla kokulardan korumayı, bir ev yapmayı ve talimatları bu kadar kolay anlayabilmeyi neden bildiğini açıklıyordu.

Mantıklı olan tek şey buydu.

"Sanırım senin türün için tüm umutlar tükenmiş değil." Dirseğini kalçasına dayadı ve yanağını yumruğunun boğumlarına yasladı. "Annen o gün gerçekten de seni öldüreceğimi düşünmüştü." Jabez gözlerini devirirken tısladı. "Zalim olabilirim ama ben bile savunmasız bir çocuğa zarar vermezdim. Onu korkutmanın elini zorlayacağını biliyordum. İnsanlar bu konuda oldukça öngörülebilirdir."

Jabez bu kez çenesini kavrarken yana baktı. Dudaklarına hafifçe vurdu.

"Yine de... seni yanımda tutma fikri aklımdan geçti. Seni Merikh kadar zorlu ve sadık bir yoldaş olman için eğitebilirdim. Gece, yoldaşlarımın tükendiğini biliyor."

Kendisine ait tek bir arkadaşı bile yoktu. Yine de bu boktan diyarda kimseye güvenmek zordu. Bir gün daha yaşayacağı anlamına gelecekse hiç olmamasını tercih ederdi.

Katerina'ya bile zar zor güveniyordum. Onu cariyesi olarak seçmişti çünkü zayıf, savunmasız ve istediği zaman sevimli olabiliyordu. Ama onun çıkarıcı davranışları ve eski dostu Merikh'e karşı nefreti ona onun güvenilmez olduğunu göstermişti.

Kadın da erkek gibi zehirliydi, bu da çalıştıkları anlamına geliyordu. Kendi kendini yok eden iki parçanın karşılıklı bir anlaşması vardı. Adam ona kötü davranmayacağına söz vermişti, ki davranmamıştı ve kadın da onun kalbine bıçak saplamayacaktı.

Belki de bir zamanlar ona itiraf etmek istediğinden daha fazla değer vermişti ama onu hayata geri döndüremezdi. Ayrıca onun yokluğuna şükretmeye başlamıştı, çünkü Mavka'yı öldürmesi için gösterdiği ısrarın ortadan kalkması gerçeği görmesini sağlamıştı: onları öldürmek hiçbir işe yaramayacaktı.

Ruh taşıyan çocuklarını ortadan kaldırması Weldir'i zayıflatırdı ama o daha fazlasını yapardı.

Jabez'in Dünya'yı terk etmesi ve Nyl'theria'da yeniden başlaması gerekiyordu. Bunu yapmak için bir yol arkadaşına ihtiyacı vardı - onun gücü ve hızı, kendisinin de büyüü ve kalkanı olan birine.

Jabez'in güvenebileceği birine ihtiyacı vardı.

Belki bu dişi Mavka ile deneyebilirim. İşte bu bir fikirdi. *Ama onunla anlaşmaktan çok uzaktaydı.* Talimatları anlayabilecek kadar zeki birine ihtiyacı vardı.

Hatta... başını eğmeden ne söylediğini bile.

"Pekala, kadın. Kararımı verdim," dedi kaşlarını kaldırarak. Dudaklarının sağ köşesinde oldukça kötü niyetli bir gülümseme belirdi.

Mavka'nın büyümesine yardım edecek ve ne olacağını görecekti.

Belki onu sadık bir muhafız olarak eğitebilirim.

Birkaç gün dinlendikten ve yuvasının etrafındaki bölgeyi keşfettikten sonra, Mavka'yı Jabez'in hedeflediği yere doğru götürmek onun açısından çok sabır gerektirmişti. Anlayamayan tutsağını kaçmadığına, onu bir yere götürmeye çalıştığına ikna etmesi gerekmişti. Ellerini çağırıcısına salladı, ona gülümsemeler sunarken dişlerinin ne kadarını gösterdiğini en aza indirmeye çalıştı.

İlk başta onu yuvasına geri çekmeye çalıştı, ancak birlikte seyahat etmeleri gerektiğini onun kalın, aptal kafasına sokmayı başardı.

Onunla gelmesini istediğini anladığında, küçük tavşan kuyruğu kıpırdanarak onu takip etti.

Jabez elinden geldiğince güneş ışığından kaçındı. Etrafından dolanarak, gölgede ya da çok az benekli çizgiler arasında yürüdüklerinden emin oldu. Doğrudan güneş ışığına birkaç dakika dayanabilirdi - evrimlerinin ne kadar ilerisinde olurlarsa olsunlar anında parçalanmaya başlayan İblislerin aksine.

Çıplak ayakları nemli, çürüyen sonbahar yapraklarını eziyordu ve toprağı ruhani bir düzeyde hissedememek içini oyuyordu. Bir Elf'in ayak tabanlarıyla toprağı dokunmaya olan içsel ihtiyacı yaşamı için hayati önem taşıyordu.

Her neyse. Şu anda bunu değiştirmek için yapabileceği çok az şey vardı.

Dünyada nerede olduğunu bilmesine rağmen, Peçe'nin kanyonu çok uzakta olmadığından ve güneybatısında olduklarını keşfettiğinden, bu kayıp hissi sönmüş büyüsünden kaynaklanıyordu. Sanki bir uzvu daha kopmuş gibiydi.

kesildi. Midesindeki boşluğun açlıkla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey etinin altında vızıldayan doğal büyüünün eksikliğiyle ilgiliydi.

Onu özleyiyor ve kayboluşunun kalıcı olmamasını umuyordu.

Şimdilik, intikam alma ya da bir zamanlar bildiği hayata geri dönme planlarından vazgeçmişti. Farklı bir planı vardı; hayata geçirmeye başlaması bile aylar sürecek bir plan.

Jabez bu Mavka için hayatından bir parça koparmak üzereydi.

Sonunda her şey değersiz olsa bile, karşısına bir fırsat çıktığında bundan vazgeçecek türden bir varlık değildi. Ya bu Mavka kendisini güçlendirmek ve özgürleştirmek için onu isteyerek kullanmasına izin verecekti ya da insanlığını artırarak ona yardım edecek, sonra ellerini onun üzerinden çekecek, birlikte geçirdikleri zamanı unutacak ve başka bir şey denemek için yoluna devam edecekti.

Yabez başkalarına asla umut bağlamadı, onları sadece değiştirilebilecek potansiyeller olarak gördü. Güvensiz bir tahtta oturan yalnız bir kralın hayatı ve ergenlik çağındaki bir gencin yemini böyleydi.

Tasma takılmış bir evcil hayvanmış gibi kolunu tutmasına izin verdi, bunun onu daha rahatlattığını biliyordu.

İyi bildiği bir kasabayı bulmak için batıya doğru yola çıktılar. Her birkaç on yılda bir, Mavka'nın amcası Orpheus'a ait koruyucu mavi bir kubbeye sahip olan bir kasaba.

Yarım günlük bir yolculuktan sonra tam da alacakaranlık çökerken kasabaya varmışlardı. Kasaba, Orpheus'un korumasıyla kendini genişletme kabiliyeti sayesinde iyi tahkim edilmişti. Büyüktü ve içinde yaşayan insanların kapasitesini kolaylıkla kaldırabiliyordu. Diğer kasabalar kadar kirli ve aşırı nüfuslu değildi.

Yüz hatları, ahşap kazıklı duvarları ve mavi kubbenin yerinde olmayışını görünce kötülükle parladı. Buranın hemen kuzeyinde, belki de birkaç saatlik yürüme mesafesindeki kubbe şu anda korunmakta olan kubbeydi ve yedi yıl kadar daha korunacaktı.

Bu delinebilir bir şeydi.

Onu mahvetmek
üzereydi. Umurunda bile
değildi.

Jabez'e göre insanlar onun kaprisleri için birer sığırdan başka bir şey değildi. İblis ekiplerini insan tahkimatlarına yönlendirir, sadece onları yok eder ve ordusunun beslenmesine izin verirdi. Ordusunu korur, en az kayıp vermelerini sağlar ve gerçekten masum olanları bir koğuşun arkasında korurken can sıkıntısıyla izlerdi.

Yanındaki kadına baktı. *Bu kasaba hayatta kalacak.*

O tek bir yaratıktı ve bu zavallı kasabadaki her varlığı tüketmesi gerektiğini düşünmüyordu.

Gücünü artırmak ve zayıf formunu dolgunlaştırmak için onu herhangi bir yaratıkla besleyebilirdi ama insanlığını artırmanın tek yolu daha yüksek zekâlı varlıkları tüketmekti. Bu yüzden onu buraya getirdi.

Ancak, alacakaranlığın ışığı kaybolduğunda ve Jabez için açıklığı geçmek güvenli olduğunda, onunla gitmeyi reddetti. Jabez'in hiçbir çekiştirmesi ağır bedenini yerinden kımıldatamadı.

Mavka kıkırdadı, kasabayı işaret etti ve geri çekilmeden önce gözleri beyazlaşarak başını salladı. Mavka çamurlu burnunu kapattı, adam daha buraya gelmeden önce onu temizletmeye çalışmıştı. Ama o reddetmişti.

"Haydi," dedi Jabez, kızın kolunu kavrayıp çıplak topukları çimenleri oyana kadar çekiştirerek. Kız da onun kolunu tuttu ama hiçbir şey yapmadı. "Güçlü ve akıllı olmak istiyorsan yemek yemelisin."

Bir kez daha sahte bir gülümseme takındı, oldukça asık suratlı biriyken bu kadar kolay gülümsemek zorunda kalması canını sıkmaya başlamıştı. Jabez'in gülümsemek için çok az nedeni vardı ve bunu sadece küçümseyerek, kötü niyetle ya da tehditkâr bir şekilde yapıyordu.

Kadın yerinden kıpırdamayınca, adam iç çekti.

Boş ver bunu. Ona istediğimi yaptırmak için başka yollarım var.

Bunu yapmasını beklemediği için kolunu onun elinden kurtardı ve kendi başına kasabaya doğru ilerlemeye başladı. Kadın yumuşak bir uyarı hırlamasıyla onu kovaladı. Onu yakalamaya çalıştığında, Jabez tüm dövüş eğitimini kullanarak onu defalarca atlattı.

Bundan hoşlanmadı.

Hırıltısı daha da kötüleşti ama bu noktada onu öfkelenendirip öfkelenendirmediği pek de umurunda değildi. Sadece onu yaratmak üzere olduğu katliama götürecek ve bu katliamda kan arzusu şiddetli bir yakarış gibi aklını başından alacaktı. O noktada kendini durdurması bile mümkün olmayacaktı.

Tam adamın bileğini tutmayı başarmışken, kasabadan bir alarm zili çaldı. Bağrıışmalar yaklaşan geceyi inletirken, kolektif bir korku dalgası havaya karıştı.

"Bu bir Duskwalker!" diye bağırdı biri.

"Bu Orpheus değil," diye bağırdı bir başkası duvarın üstünden. "Herkes olası bir dövüş için kendini hazırlasın! Acele edin!"

Botların yere vurma sesleri ve metal kaplı zırhların birbirine sürtünmesi, etrafta bir yaygara kopmasına neden oldu. Uzaklardan daha fazla bağırış yankılanıyor ve soğuk rüzgâr korkularının artan kokusunu gizlemek için çok az şey yapıyordu.

Burun deliğini kapatmak için onu serbest bıraktı ve bir kez daha bir adım geri çekildi, sonra tavşan kafatasını salladı, kemiklerin tıkırtısı gibi bir ses çıkardı - sanki kafası beyinsizmiş gibi. Parlayan gözbebekleri parlak kırmızıya dönerken inledi.

Jabez onun verdiği rahatsızlıktan dolayı dudak büktü. *Bunu yapmamayı tercih ederdim ama öyle olsun.* Her şeyi başlatmak için, avucunu karşı başparmak pençesiyle kesti, aşağı itmek için ellerinden birini tuttu ve kanını burnuna sürdü.

Tepkisi anında oldu ve kükremesi kulak zarlarını patlatacak ve cınlatacak kadar yüksekti.

Tehlike karşısında derin bir kıkırdamayla Jabez, kadın pençelerini ona doğru uzatırken çömeldi. Kadın öne doğru sıçradı ve Jabez de sıçrayarak kadının tam üstüne düştü. Kadın önce göğsünü yere çarptı, ardından Jabez geriye doğru takla attı ve kasabaya doğru koşmaya başladı.

Rüzgâr kulaklarının yanından ısıklık çalarak geçip burnunu serinletirken, uzun saçları arkasından akıyordu. Yüksek hızda hareket ederken kollarını pompalıyor, kalbi zorlukla hızlanıyor, vücudu müthiş ve iyi eğitilmişti.

Mavka onu kovalamakta hızlı davrandı ve neredeyse pençelerini ona geçirmeyi başaracaktı ama Mavka onun hamlelerini ustalıklı savuşturdu. Tam onu hırlayarak selamlamak için döndüğü sırada, kasabanın koruyucu duvarının yarısına kadar sıçradı. Parmak ve ayak pençelerini kullanarak kendini duvara tutturdu ve bariyerin tepesine ulaşana kadar kendini yukarı çekti.

Bir hareket fark etti ve bir okun başını tutarak yüzüne isabet etmesini engelledi ve oku yerleştiren adamı şaşırttı.

Zırhlı askeri duvarın tepesinden yakaladı ve diğer tarafa inerken onu yastık olarak kullandı.

Jabez bir çığlık atmadan önce birden fazla kemiğinin çatırdadığını duyduğunda zavallı adam hâlâ hayattaydı. Erkeğe hızlı, merhametli bir ölüm verdi - bencilce kendisine yardım eden bir ölüm. Erkeğin boğazını keserek açtı, nefis kokusuyla kendi ağzını sulandırırken, yanlarına gümbürtüyle inen öfkeli Mavka'nın yeni hedefi olmasını sağladı.

Adam sıçrayarak uzaklaştı ve saniyeler içinde kadın ölmekte olan askerin üzerine indi.

Omzunun arkasına bir ok saplandığında dikkati hemen başka yöne çekildi. Jabez kaçtı, çünkü çatışmaya yakın bir yerde olması muhtemelen yaralanmasına neden olacaktı.

Büyüsü olmadan, gücüne yardım edemeyeceği veya onu koruyamayacağı için ona çok az yardımı dokunabilirdi. Sadece bir yük olacaktı ve tozu dumana katarsa tüm bu kan dökmeler boşa gidecekti.

Silah, zırh şakırtıları ve ölüm çığlıklarından yeterince uzaklaştığında yavaşlayarak kayıtsız bir yürüyüşe geçti ve avucunu kontrol ederek küçük kesiğin pıhtılaşmaya başladığını gördü.

Hepsi de en büyük tehdide doğru koşan askerler yanından geçerken onun varlığı görmezden gelindi. İnsanların onun pençeleri ve boynuzları gibi İblis özelliklerini karanlıkta o kadar iyi görebildiklerinden şüpheliydi. İnsana benzeyen kahverengi bir teni vardı, çünkü gri Elf tonu çoğundan çok daha hafifti ve diğer İblislerin boşluk siyahı, insanlık dışı parıltılı dış görünüşüne sahip değildi. Bu gerçek bir et değildi, ancak tamamlanıncaya ve deri geliştirinceye kadar içlerini tutan büyü bir bariyerdi.

En fazla beline kadar uzanan beyaz saçlarının rengini sorgulayabilirlerdi. Tabii rastgele yanan fener ışığında geriye doğru dönük, parçalı boynuzlarını görmedikleri sürece.

Arkasından gelen yüksek sesli bir vınlamayla kısa bir süre durakladı, sonra omuz silkti ve devam etti.

Jabez, 'canavara' saldıran çok sayıda asker yüzünden çektiği acı için ne kadar üzülse de, suçluluk duygusunu değiştiremeyecek bir şey için harcamayacaktı. Onu buraya getirerek acı çekmesine neden olmuş olsa da, bu onun hızlı büyümesinin kaçınılmaz bir parçasıydı. İnsanlığa ihtiyacı vardı, o da bunu hızla yapmasını istiyordu ve bu sadece uzun vadede ona fayda sağlayacaktı.

İyi olacak, diye düşündü, kendine bir gün içinde iyileşeceğini hatırlatarak. *Hiçbir insan onun türünü nasıl öldüreceğini bilmiyor.*

Ona daha sonra teşekkür edecekti. Merikh, Jabez insan yemenin Mavka'ya fayda sağladığını fark ettiğinde büyümesine yardımcı olmak için benzer bir şey yapmıştı. Bunu ilk kez yapmıyordu.

Kaos ve tehlikeden belli belirsiz bir mesafede duran Jabez döndü, kollarını kavuşturdu ve bir binanın kenarına yaslandı. Mavka'nın metal zırhları kâğıttan başka bir şey değilmiş gibi askerleri parçalamasını izlerken kimse ona yaklaşmadı.

Bir adamın omzunu ısırırken kaskını sıyırdı, ardından boynu kırılana kadar kafatasını sağa sola savurdu. Öldükten sonra kafasını ısırarak kopardı ve açtığı kanayan delikten yemeye başladı. Çenesinin şekli onu yeme konusunda oldukça grotesk bir şekilde vahşi yapıyordu ve kafatasını açık yaraya gömerken her tarafına kan bulaştırdı.

Sadece birkaç saniye sonra, gövdesinin neredeyse yarısına kadar inmişken, kısa kılıcını kalçasına saplayan bir askerin karnını yarabilmek için bedenini yana fırlattı. Pençeleri adamın zırhının metal göğüs zırhına takıldı ve vücudunu uçurdu. Asker öyle bir güçle bir evin yan tarafına çarptı ki ev çatladı. Mavka daha sonra küçük boynuzları adamın karnını deşene kadar dört ayak üzerinde saldırmaya devam etti ve ikisini de evin ortasına itti.

Kerestelerin gıcırtiları, iniltileri ve mobilyaların kırılmasıyla birlikte çok sayıda tiz feryat duyuldu. İçerideki Mavka'nın hırıltılarını bir anlığına gizlediler.

Üç çocuklu bir kadın evden koşarak çıktı. Kucağında muhtemelen iki yaşından büyük olmayan küçük bir erkek çocuğu taşırken, arkasında soluk gecelikler giymiş biraz daha büyük bir çift kız çocuğu koşuyordu. Köyün derinliklerinde, muhtemelen insanların güvenlik için toplandığı bir yerde çalan çana doğru yöneldiler.

Anne, çığlık atan çocuğu kucağına almadan önce küçük çocuklarının onu takip ettiğinden emin olmak için arkasına baktı. Başını çevirdiği anda kızlarından en küçüğü ayağı takıldı ve kaçan ebeveyninden ayrıldı.

Küçük kız yavaşça ayağa kalktı ve ağlaması Mavka'nın evlerinde görünmeyen bir kargaşaya neden olmasıyla gölgelendi. Bir yangın patladı ve saniyeler içinde evi ateşe verdi.

Jabez sessiz, burnunu kırıştıran bir hırıltıyla duvarı itti ve koşmaya başladı. Yaklaştıkça, çocuğun dizlerindeki ve ellerindeki sıyrıklardan akan kanın ve korkusunun gücünün kokusunu daha çok alıyordu. Her ikisi de burnunu sızlattı, ağzını sulandırmaya yetti ama Jabez'in açlığı kontrol edilemez bir canavar değildi.

Tam ona ulaşmak üzereyken Mavka bir kükremeye evin duvarından içeri daldı ve etrafa kil ve taş molozları fırlattı. Jabez toprağın üzerinde kayarak çocuğu düşen ev enkazından vücuduyla korudu.

Tam da tahmin ettiği gibi Mavka küçük kıza doğru döndü ve nefis bir koku yaydı. *Kahretsin, hareket etmeliyiz.* Mavka'nın büyük eli onları ezmek için aşağı indiğinde Jabez yana doğru takla attı ve sonra sağ kolunu küçük kızın orta kısmına doladı. Bacakları ve kolları sallanana kadar onu yanlarından kaldırdı.

Mavka ikisine de atladı ama Jabez havaya sıçradı ve yanlarındaki evin saman çatısına tutundu. Sarkan bacakları yere doğru sallanırken çocuk çığlık attı, o ise belini sıkıca tuttu. Saman kırılmaya başladığında homurdandı ve Mavka'nın onlara atlamak üzere olduğunu görmek için aşağı baktı.

Tam o sırada Jabez kafatasını boynuzlarının arasından vurarak onu geri çekilmeye zorladı ve bir *gümbürtüyle* yere yığıldı. Ortak darbenin gücüyle bacağından yukarı fırlayan acıya karşı tıslayarak nefes aldı.

Başka askerler de gelip silahlarını ona doğrultarak dikkatini çekmeye çalıştı ve bu Jabez'e çatıyı bırakma fırsatı verdi. Yere düştüğünde üzerine dökülen kırık samanlar onu bir anlığına gözlerini kapatmaya zorladı ama küçük çocukla birlikte koşarak uzaklaşırken silkinme zahmetine girmedi.

Jabez, karma mirası sayesinde artan çevikliğini kullanarak doğruca zilin geldiği yere yöneldi. Sokakta çok sayıda aptal insan aynı yöne doğru ilerleyip tehlikeli ve aptalca bir izdihama neden olunca, bir balkona atladı. Çatıların üzerinden koşabilmek için daha da yükseğe tırmandı.

Vakit bulduğunda kızın sağlığını kontrol etti. Korku kokuyordu ve yüzü ağlamaktan sümüklüydü. Biraz sarsılmıştı ama sıyrılmış elleri ve dizleri dışında başka bir yarası olmadığını fark etti.

Önemli olan ne kendisinin ne de Mavka'nın ona zarar vermemiş olmasıydı.

Jabez kendisinin bu dünyada şeytani bir varlık olduğunu biliyordu ama bu dünyada hiçbir çocuğa zarar vermemiştir - en azından kendi eliyle. Ayrıca asla geride durup kölelerinin bunu yapmasına da izin vermemiştir. Onlara her zaman yetişkin bir insanın daha fazla insanlık verdiğini ve yemeleri için daha fazla doğurduğunu söylerdi ama gerçek şu ki... bu fikri hazmedemiyordu.

Kölelerini beslemek için insan kasabalarına baskınlar düzenlemişti ama her zaman az sayıda yavrunun bulunduğu yerleri seçmişti. Yavruların anneleriyle birlikte saklandıkları yerleri keşfe çıkar ve sonra da korurdu.

koruyucu bir kubbe ördü. Sonra İblisleri, çoğu asker olan geri kalanları katletti ve onları gün ağarmadan önce harekete geçirdi.

O andan itibaren, güneş parlarken yer değiştirmek insanlara kalmıştı. Kasabalarından kaçanların çoğu yanan harabelerden kaçarak yakınlardaki diğer yerleşim yerlerine gitmeyi başardı.

Gerçekten masum olanlara bir şans veriyordu ve bunun sebebinin kendisine hiç şans verilmemiş olması olabileceğini düşünüyordu. Masumiyeti küçük bir çocukken çalınmıştı ve hayatının büyük bölümünde tehlikeli varlıkların merhametine kalmıştı. Elfleri olduğu kadar insanları da hor görüyordu ama küçük, zayıf ve savunmasız olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Kimse ona merhamet etmediğinde bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Pekala, bu yeterince yakın olmalı.

Zili çalan kasabanın en yüksek binasına ulaştığında, iki evin dar aralığının arasına sessiz bir gümbürtüyle ustalıkla indi. Çocuğu ayaklarının üzerine yatırdı, fark edilme ihtimaline karşı çıkışa fazla yaklaşmak istemedi. Bulundukları ara sokaktan geçen kadın ve erkekler yüksek binaya doğru kaçışıyordu. Kızı ara sokağın girişine, ana cadde gibi görünen bir yere doğru itti, sonra döndü ve ters yönde yürüdü.

Ne bir teşekkür umurundaydı ne de teşekkür etmek istiyordu ve toplanma noktasını koruyan askerler ancak oyalanırsa onunla savaşmaya kalkışacaktı.

Arkasına kısa bir bakış atmasına izin verdiğinde kızın da döndüğünü gördü ve bir eliyle ona el sallarken diğer eliyle burnundaki sümüğü sildi.

İğrenç. Bana el sallama, seni aşâğılık küçük şey. Yüzünü çevirmeden önce tiksintiyle dudaklarını büktü.

Ara sokağın karşı çıkışından dışarı baktığında, bu dar sokakta neredeyse hiç insan yoktu. Köyün girişinde duyabildiği kaosa doğru geri dönerken gözden uzak kalmak için gölgeleri takip etti.

Çocuk hemen unutulduğu için yürüyüşü yavaştı.

Bu köye geleli bir saatten az olmuştu ve Mavka'nın onlar buradayken birçok insanı yemesini planlıyordu. Güneşin doğmasına saatler vardı ve o yorulmayacaktı. Yaraları, kendisi gibi ölümlü biri için ne kadar zayıflatıcı olursa olsun, onun yetenekleri için anlamsız olacaktı. İnsanlar onu tuzağa düşüremezdi çünkü İblis Avcıları'nın kullandığı gibi Anzûli büyü ip ya da zincirlere sahip olduklarından şüpheliydi.

Jabez parlayan aya baktı ve soğuğu kovan ışınlarının tadını bir anlığına çıkardı. Yanından geçtiği binaları incelemek için kırmızı gözlerini bir kez daha açtı.

Üzerinde 'terzi' yazan bir vitrinin önünde durakladı. Dükkân sahibinin tezgâhının üzerinde duran gümüş bir şey dikkatini çekti ve dudaklarının kenarlarında bir sırıtiş belirdi.

Jabez dirseğinin ucunu büyük cam pencere camlarından birine soktu, sonra da içeriye doğru ilerledi. Çıplak ayaklarının altını cama batırmamaya dikkat ederek 1.80'lik boyuyla alçak tavanlı odanın içinde eğildi ve arka taraftaki kapı çerçevesinin altından geçerken daha da çömelmek zorunda kaldı.

Uygun büyüklükte bir çanta buldu ve içine makas, iğne ve rastgele renklerde iplik makaraları da dahil olmak üzere dikiş malzemeleri tıktırdı. Hatta birkaç metre siyah ipeksi kumaş bile kesti.

Oradan, işine yarayabilecek başka bir şey aramak için ayrıldı. Bir derici dükkânı buldu ve boş bir su çuvalı, bir çift siyah deri pantolon ve omuzlarında dolgu olarak kurt ya da ayı kürkü olan pahalı görünümlü kapüşonlu bir pelerin çaldı. Bir giyim mağazasında bulabildiği en büyük tuniği aldı, krem rengini beğenmedi.

Bulduğu her şeyi çantasına dolduruyor ya da çok büyükse omzuna atıyordu. Sırtında kana susamış bir yırtıcıyla sürekli avlanmak zorunda kalmaktansa, kolay yemek için bir dükkândan meyve ve sebze bile aldı.

Çatışmanın hâlâ devam ettiği yere varmak üzereyken -çatışma gürültülü ve birçok evin yanmasından çıkan duman kokusu kuvvetliydi- bir kütüphanenin önünden geçti. Aklına bir fikir gelene kadar neredeyse içeri girmeyi düşünmüyordu.

Eğer öğrenecekse, öğretecek materyallerimin olması daha iyi olur.

Bu düşünceyle içeri girdi ve mevcut farklı okuma materyalleri arasında gezinerek makul bir süre geçirdi. Bir çocuk hikaye kitabı aldı, ardından tekrar tekrar okumak için çok sıkıcı bulmayacağı diğer iki okuma materyalini seçti. *Dişi* Mavka'nın aklına aptalca düşünceler sokmak istemediği için romantizm içeren herhangi bir şey almayı reddetti.

Ganimetlerinden memnun, çok uzun süre gittiğini anlayınca oradan ayrıldı.

Sonunda Mavka görünür hale geldi. Artık köyün daha derinlerindeydi ve ona hareket etmek ve saldırmak için yeterli alan sağlayan bir kavşaktaydı.

Ayrıldıkları yaklaşık bir saat içinde fiziği değişmişti. Tüm kemikleri hâlâ açıkta olmasına rağmen, artık ellerini kolaylıkla beline dolayabileceği kadar ince değildi. Ne kadar değiştiğini ayrıntılı olarak görmek zordu ama gece ilerledikçe daha da gelişecekti.

Bir kez daha izlemek için duvara yaslandı, ancak kürek kemiklerinin arasına keskin bir şey bastırıldığında homurdandı. Bir tentenin gölgesinde kaldığı için herkesin onu geçmesini bekliyordu.

Jabez omzunun üzerinden bakarken, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyardı.

Elinde mızrak olan zırhlı bir asker, Jabez'in ürkütücü boyuna bakarken korku dolu gözlerle bakıyordu.

"Kapa çeneni, seni pis İblis," diye bağırdı, daha sert itmeden ve Jabez'i bir adım öne çıkmaya zorlamadan önce. "O canavarı buraya getirişini ve o küçük kızı çalışını izledim."

Jabez küçük bir sırtışla, "Müdahale etmek gibi bir niyetim yoktu," dedi. "Ama sanırım biraz acıktım."

Öne doğru bir adım attı ve asker mızrağını Jabez'in uzanabileceği bir yere saplarken hızla yana doğru eğildi. Erkeğin miğferini tutarak onu daha da yaklaştırdı, sonra bir eli kafasında, diğeri omzundayken Jabez sivri dişlerini insanın boynunun yan tarafına geçirdi.

Adamdan içti ve askerin kanı, kalesindeki yenilgiden beri üzerine çöken yorgunluğa karşı duyularını canlandırdı.

Jabez uzun zamandır iğrenç bir yamyam gibi duyguları olan varlıkların etini yemekten nefret ediyordu ama onları bir vampir gibi kurutmanın da bir faydası vardı - özellikle de büyüsü varken. Tamamen zeki ve tam formda olduğu için insanlığa ihtiyacı yoktu ama bu insandan akılsız bir hayvandan içtiği gibi içti.

Onu kurutmayı düşündü ama yapmamaya karar verdi. Mavka onunla karşılaşabilirdi ve kalıntıları onun için bıraktı - eğer değilse, erkek bir gün daha yaşayacağı için şanslıydı.

Şimdi oldukça büyük bir ruh hali içinde olan Jabez, tamamen yoldan çekilmiş bir seyirci olmak için bir çatıya sıçradı. Yeni çantasından çalıntı bir portakal çıkardı ve kabuklarını altındaki askerlerin kafalarına fırlattı. Tek ayağıyla

Evin çıkıntısından sallanarak, gerçekten yardıma ihtiyaı olursa müdahale etme niyetiyle Mavka'yı izledi.

Hiç yapmadı.

Müthiş bir şey, değil mi? diye düşündü gururlu bir alaycılıkla. *O dişleriyle bile.* Aslında, bunun ısırığını herhangi bir yırtıcı kafataslı Mavka kadar tehlikeli kıldığını düşündü.

"Acele edin!" diye fısıldadı altından biri. "Duskwalker daha fazla adam öldürmeden onu öldürmeliyiz. şu tarafa gidin. Belki arkasına geçebiliriz."

Hmm, insanların Mavka'ya böyle seslendiğini unutmuşum. Bunun oldukça basit bir isim olduğunu düşündü ama sadece omuz silkti.

Sadece konuşanlar birkaç dakika içinde katledildi.

Saatler geçtikten sonra, Jabez onun yıkımının ardından kalan ceset sayısını fark etti. Bunun yeterli yiyecek olacağını düşündü.

Gün doğumu ufukta belirmeye başlamadan çok önce çatıdan aşağı szld ve doğruca bu güçsüz ordunun komutanına yöneldi. Komutan, Jabez'in arkadan yaklaşması üzerine etrafındakiler geri çekilene kadar emirlerini haykırdı.

Yüzünü ona döndü. Başında miğfer yoktu ve adam onun güneşten zarar görmüş, bronzlaşmış yüzünün şaşırtıcı derecede yumuşak ve nazik hatlarına baktı. Saçları parlayan bir sarı, burnu küçük ve dudakları inceydi.

Tam kılıcını ekecekken, adam başını eğdi.

"Bu kan dökülmesini durdurmak istiyorsanız, adamlarınızı geri ağırmanızı öneririm," diye açıkladı Jabez, artık silahlı olan kadının yanından geçip bir ceset yiyen Mavka'ya bakarak.

"Neden senin dediklerini yapalım ki İblis?" diye alay etti ve kılıcını İblis'in sivri burnuna doğrulttu.

Etrafındakiler de onu takip etti ve birçok kılıç ya da mızrak ucu onun sıkılmış yüzüne doğrultuldu. Loş ay ışığında parıldııyorlardı ve bir sırtış dudaklarını geriye doğru kıvrırarak dişlerini gösterdi.

"nk bu kavgaya bilerek katılmadım." Onların işe yaramaz silahlarına bakarken yüz hatlarında kötü niyetli bir parıltı belirdi. "Ben ziyafet için burada değilim, sadece Duskwalker burada. Ya silahlarınızı indirip geri çekilin ya da bu köyün tamamının yanıp kül olmasını sağlarım."

Sihrini kullanabilseydi böyle bir tehdit daha güçlü olurdu ama güçlü ve kaslı görünümü endişe verici olmalıydı

Yeterince. Özellikle de en uzun adamdan bile yarım adım, bu kadından ise tam bir adım daha uzun olduğu için.

Komutan tartışmayı planlıyormuş gibi görüldüğünde Jabez abartılı bir şekilde içini çekti ve başını salladı.

"*Duskwalker*'ı buraya ben çektim ve onu uzaklaştırabilirim. Ben olmadan, o yaratık tüm köyü yok edene ve gördüğü her hareket eden şeyi tüketene kadar gitmeyecek. Başka biri yem olmaya istekli ve kaçacak kadar hızlı değilse, başka seçeneğiniz yok." Ardından sağ kolunu kaldırarak omuz silkti ve bir askerin taşıdığı meşalenin ışığında pençeye benzeyen tırnaklarını bilerek parlattı. "Seç insan, ya da bırak ölümün gelsin. Benim güneş ışığından kaçmaya ihtiyacım var ama *Duskwalker*'ın yok."

"Komutanım," dedi yan taraftan bir adam kılıcını indirirken. Jabez'e ihtiyatla baktı. "Otuzdan fazla adam kaybettik."

Bir diğeri mızrağını indirmeden geri adım atarak, "Ona yer açtığımız ve hareket etmediğimiz sürece yemek yerken saldırmaz," dedi.

"Bir *canavarın* bize yardım etmek istediğine inanacak kadar aptal mısınız?" diye çığıştı onlara.

Jabez kendisine canavar denmesine hiç aldırmadı. Uzun yaşamı boyunca kendisine çok daha kötülerinin söylendiğini düşünürsek, bunu oldukça sevimli buluyordu.

"Aptal ya da değil, başka seçeneğin yok." Jabez elini kaldırdı ve sol kulağının yakınındaki bir mızrak ucunu küçümseyerek nazikçe itti. "Sana halkından daha fazlasını bağışlama teklifiyle yaklaştım. Ben de en az *Duskwalker* kadar korkunç biriyim. Ya dediğimi yaparsın ya da artık sana kurtuluş teklif etmeyeceğim ve ölümüne yardım edeceğim." Kadına bir kez daha sırtıttı, bu kez gözlerinde mizahın ışıldamasına izin verdi. "Seç."

Oldukça sevimli küçük bir hırıltıyla başını sallayarak geri çekildi. "Tamam. Herkesi geri çağırın."

Jabez, "Hepinize bunu yavaşça ve sessizce yapmanızı öneririm," dedi. "Ani bir ses ya da hareket onun dikkatini çekecektir."

Sessiz bir komut olarak bir kez daha başını yukarı doğru salladı ve askerlerinden birkaçı uzaklaştı. Gözlerini onunkilerden ayırmayı reddetti, bu yüzden başını ürkütücü bir şekilde eğdi ve etrafındaki hareketleri dikkatle dinlerken kulakları oynadı.

"Biz gittikten sonra *Duskwalker*'ı götüreceğine söz veriyor musun?" diye sordu komutan.

"Hayır," diye sıcak bir şekilde cevap verince kızın gözleri çelik gibi bir bakışa dönüştü. "Ölen askerlerinizden beslenmeyi bitirdiğinde, gün ağarmadan önce onu buradan götüreceğim."

"Piç kurusu," diye ısırıldı ama diğer askerleriyle birlikte oradan ayrıldı.

Alan sessizleşti ve geriye sadece Jabez ve Mavka yemek yerken, evrimleşirken ve büyürken kaldı. Özellikle de yakındaki bir binanın sıcak alevleri Mavka'nın vücuduna ışık saçarken, Jabez burayı oldukça sakin ve huzurlu bulmuştu. Vücudunun büyük bir kısmını kaplayan çok sayıda oka, yaralarına ve vücudundan damlayan kana baktı.

Onun her ısırıkta daha da güçlenmesini izlerken göğsünü karanlık bir gurur duygusu kapladı. Bu gece hızlı, çevik ve ölümcüldü. Böyle bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Zeki olduğunda ne kadar tehlikeli olacağını bir düşünün.

Olasılıkları şimdiden kavramsallaştırabiliyordu.

Umarım o kırmızı yataklı ayı kadar huysuz değildir.

Gün ağarmadan kısa bir süre önce Jabez, vücudunun yan tarafına büyük bir taş fırlatarak Mavka'nın dikkatini kolayca çekti. Jabez koruyucu tahta çivilerin üzerinde durduğundan, Mavka ona ve onunla alay etmek için salladığı kopmuş koluna hırlamakta gecikmedi. Adam aşağı atlayıp diğer tarafa indiği anda peşinden gitti.

Kadın çok yaklaştığında, daha fazla mesafe kazanmak için kanlı uzvunu fırlattı ve kadın onu yalayıp yuttu.

Köyden güvenli bir uzaklığa geldiğimizde iyi olacağız.

Kan kokusu artık havayı parfümlemediğinde, ondan saklanmak için bir ağaca tırmandı. En alçak dalların üzerinde durduğunda, şiddetli rüzgâr ona yardım etti ve kokusunu kaybetti. Sessizce onun ormanda koşturmasını, yeni bir yöne doğru kaçmadan önce kokusunun en son kaldığı yere geri dönmesini izledi.

Yeni gün yaklaştıkça gökyüzünün koyu laciverti aydınlanmaya başladı ve Jabez bunu bir kopuş hissiyle izledi.

Ancak oflayan, hırlayan Mavka geri dönmeyince Jabez aşağı indi ve onun peşinden gitti. Bu gece için ellerini ovuşturdu.

Onun en taze kokusunu takip ettiğim sürece, beni yuvasına geri götürecektir.

Yolculuğu sırasında artan güneş ışığından elinden geldiğince kaçındı. Yeni malzemelerini kontrol etti ve onları toplamayı akıl ettiği için kendisiyle gurur duydu. Çanta aşırı doluydu ve kapatılması imkânsızdı; aldığı pelerin de omzunun üzerinde ileri geri sallanıyordu.

Bir Mavka'nın hızına sahip olmadığı ve acele etmeyi de umursamadığı için, onun bölgesine ulaştığında gökyüzünün kararmasına az kalana kadar gündüz saatleri geçti. Kalıcı kokusu hangi yöne gideceğini takip etmeyi zorlaştırıyordu, bu yüzden başka yollar aradı.

İblis kanının mürekkep renginden daha açık olan mor Mavka kanının izlerini bulduğunda, damlacıkların yanına çömeldi. Etraflarındaki izleri inceledi ve her ikisini de takip etmeden önce hangi yöne gittiğini not etti.

Ormanda yankılanan inilti ve sızlanmaları duymadan çok önce, sivri kulakları uyanıklıkla seğirdi. Onu ürkütmemek için adımlarını yumuşattı ve yavaşça yaklaştı.

Onu, pis evi olduğunu düşündüğü yere doğru topallayarak giderken buldu. Bir arka bacağı kaldırılmıştı, sol ön bacağına yapılan her baskı daha yüksek bir acı çığlığı atmasına neden oluyordu.

Onun ne kadar değiştiğini görebiliyordu.

Gövdesi, orta kısmına sarılmanın normal hissettireceğini düşündürecek kadar kalındı. Canavar formunda, kaburgalarının arasındaki et öyle çökük ya da derisi çürümek üzereymiş gibi görünmüyordu. Aksine, dolgun ve şişkin, neredeyse iskelet gövdesinin çoğunu kaplıyordu. Hatta bazı kaburga kemiklerinin üzerinde küçük de olsa iki tümsek oluştuğunu düşündü ama bunlar sadece birkaçını tamamen gizliyor ve göğüs kafesinin bir kısmını açıkta bırakıyordu.

Kalça kemikleri ve köprücük kemikleri, kol ve bacak kemikleri gibi çökmüş ve kaybolmuştu. Sadece parmak eklemleri kalmıştı.

Artık ne korkunç ne de aç görünüyordu. Aslında, Mavka'nın dört ayaklı canavar formunda öne doğru kamburlaşmasına rağmen vücudu oldukça kıvrımlı - neredeyse kum saati - görünüyordu.

Pek çok insan yemişti ve şimdi vücudunu kalınlaştırmak için sadece herhangi bir türden et yemesi gerekiyordu. Kurtlar, ayılar, balıklar ya da kuşlar... Yaratık fark etmezdi.

Etrafa çarpıp onu ürkütmesin diye çantasını çıkarıp yere koydu ve kendini aşağıya bıraktı. Ellerini itaatkâr bir şekilde havaya kaldırdı ve dikkatle yaralı dişiye doğru süründü.

Yaklaştığını duyan kadının beyaz gözleri kıpkırmızı parladı ve kafasını yana çevirip hırlayarak onu uyardı. Dönerken geri geri giderken tökezledi, ardından savunma pozisyonuna geçti.

Jabez daha küçük ve tehditkâr görünmemek için kendini daha da alçalttı.

"Merhaba," dedi nazikçe. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Onun dikkatini çekmek ve dikkatini dağıtmak için yeri kazıyarak tehlikeyi kastetmediğini gösterdi. Her tarafı yara bere içindeydi ve vücuduna çok sayıda ok saplanmıştı. Kanlı ve keçeleşmiş olmasına rağmen, kabarık kürkü oldukça tedirgin bir halde havaya kalkmıştı.

O milleri çıkarmayı teklif edebilirdi, ama ona sadece daha fazla zarar verirdi. Onları yakında iyileştirecek ve gece çöktüğünde yaraları teker teker iyileşecekti. Müdahale etmemesi onun acısını gereksiz yere artırmamasını sağlayacaktı.

"Acıdığını biliyorum," diye teklif etti, ağırlığını ellerine vererek çömelmiş bir pozisyonda yaklaşmaya çalıştı. "Ama yakında daha iyi hissedeceksin. Daha akıllı, daha anlayışlı olacaksın ve ben sana öğretebilirim."

Ona nasıl konuşulacağını, nasıl düşünüleceğini, nasıl *hayatta kalınacağını* öğretebilirdi. Jabez ona akıl hocalığı yapabilir ve umarım onu kendi amaçları doğrultusunda merhametli biri haline getirebilirdi. Ona teşekkür etmeye gelirdi.

Kadın onu daha yüksek sesle tehdit etmek için ağzını açtığı anda yaklaşmasına ara verdi ve kaşlarından birini kaldırdı.

Ağzının iç kısmında, yanaklarının olması gereken yerde et oluşmuştu. Artık çeneleri arasında bir boşluk yoktu; etten yapılmış sivri dişler her iki tarafta sıralanıyor ve özellikle elmacık kemiklerinin arkasındaki boşlukları dolduruyordu. Bu görünüm bebek bir Mavka'nın dişlerine ve ağzına benziyordu ve kafatasının yarıklarını ve boşluklarını düzgün bir şekilde doldurmak için tamamen olgunlaştığının bir işaretiydi. Ağzı artık daha kesintisiz ve tamamen kapalı görünüyordu, bu yüzden içi artık salyalanmıyor veya kurumuyordu.

Ayrıca boynuzlarının *daha küçük* görüldüğünü ve bulanıklığını kaybettiğini fark etti. Daha önce hiçbir Mavka'nın boynuzlarının değiştiğini görmemişti.

Çoğu dişi yaratığın boynuzları ya da boynuzları yoktur.

Dişi olduğunu göz önünde bulundurarak neden onlara sahip olduğunu merak ediyordu, ancak tüm Mavka'ların bunların bir versiyonuna ihtiyacı olduğunu düşündü. Bununla birlikte, gördüğü ilk dişi olduğu için, türünün dişilerinin değişimi telafi etmek için ek bir kafa evriminden geçtiğini varsaydı.

Boynuzları büyük ve heybetli olmak, her dalda dört çatal bulunmak yerine, sadece bir ana gövdeye ve kafatasının hemen yanlarında bir çatala sahip olacak şekilde yeniden şekillenmişti. Daha zarif, daha küt görünüyordular ve kahverengi tonları bile açılmıştı.

Onun kim olduğunu anladığında başı öne eğildi ve gözleri merakla koyu sarıya döndü. Sonra gözleri derin bir maviye dönüştü.

savunma duruşu. Yere oturdu ve bir yandan vücudunu sıvazlarken bir yandan da ona baktı. Gözle görülür bir şekilde gerildi ve acı dolu nefesler aldı.

Sesinin eskisi kadar tiz olmadığını, sanki daha insani bir tona dönüştüğünü fark ettiğinde kulakları çınladı.

Daha fazlasını serbest bırakırken onu işaret etti.

"Evet, evet," dedi başını sallayarak ve elini göğsüne koydu. "Bunun benim hatam olduğunu biliyorum."

Gözleri kıpkırmızı olurken yere vurdu ve Jabez'e daha sert bir şekilde işaret etti - Jabez'in anlayabildiği kadarıyla. Haklı olarak onu suçluyordu ama Jabez'in hiç pişmanlığı yoktu. Kesinlikle kazanmış olduğu şeylere karşı birkaç saatlik acı, hayatının genel şemasında önemsizdi.

O da çok benzer yaralar almıştı, hem de aynı miktarda ve onlar da onu güçlendirmişti. Hayat acımasızdı, hatta merhametsizdi ama her mücadele, karşılaştığı her zorluk onu güçlendirmişti, tıpkı onun da güçlendireceği gibi. Hiçbir şey fedakârlık olmadan armağan edilemezdi ve o da her şeyi bir geceye sığdırarak, yüzyıllar olmasa bile on yıllar boyunca çekeceği acı dolu *günleri* kurtarmıştı.

Onun yansımasının vücut bulmuş haliydi, sadece hem iç hem de dış yaraları iyileşmişti.

Ve eğer ebeveynleri sayesinde zaten artmış olan insanlığı hakkındaki teorisi doğruysa, bir daha böyle bir şey yapması gerekeceğinden şüpheliydi. Onun ve Merikh'in gelişimi arasındaki farka tanık olmak istiyordu.

Kız geldiği yönü işaret edip gözleri bir kez daha maviye döndüğünde Jabez yine kaşlarını kaldırdı. Sonra o yönü işaret etmeden önce kendi kendini okşadı, ağzını ve karnını ovuşturdu.

"Sen... o insanlara zarar verdiğin için *üzgün müsün?*" diye yüksek sesle merak etti.

"*Acıdı mı? Ayakta mı?*" diye sordu, başını eğerek. "*Hhumanlar?*"

Başıyla onayladı. "Acıdı," diye cevap verdi, avucunda kendi açtığı yarayı göstermeden önce onun yaralarını işaret etti. "İnsan." Kilometrelerce ötedeki insan köyünü işaret etti.

"*İnsanlara zarar vermek yok!*" diye bağırırken, yüksek sesle ve tedirgin bir şekilde dört ayak üzerinde sallanarak ilerliyordu.

Kadının ani agresif yaklaşımı karşısında içinden bir hırıltı koptu ve geri çekildi. Gözlerini dik dik bakacak şekilde kıstı ve dudaklarını geriye doğru kıvrarak uyarmak için dişlerini gösterdi.

"Başka yolu yoktu," dedi ona sertçe. "Büyümek için insanlara zarar vermen gerekiyordu."

"*Yaralanmak yok!*" Kadın bir tavşan gibi arka ayaklarının üzerine kalktı ve Jabez de kendini hızla savunabilmek için ayağa kalktı. "*Yaralanma yok!*"

Aralarına mesafe koyamadan, kızın hızlı yaklaşımı onu geri adım attırdı - özellikle de geriye doğru sendelediğinde, kızın ona doğru atılma ihtimaline karşı gözlerini ondan ayırmayı reddederken. Sonra, yüzüne sert bir el darbesi indirdiğinde bir an için hayatı karardı. Havada dönmeye başlayan adam, yakındaki bir ağaç gövdesine çarpınca gerçekliğe geri döndü.

Beyaz noktalar ve siyah şimşekler yüzen görüşüne yayıldı. "Siktir," diye tükürdü.

Baş dönmesi onu alt etmekle tehdit ederken elleri ve dizlerinin üzerine kalkmaya çalıştı ama bacakları hareket etmeyi reddetti. Kadının tokadının gücüyle yerinden çıkan çenesini, ayağa kalkmaya çabalarken yeniden yerine oturtmaya çalıştı.

Ağaca çarptığında sırtının ortasından gelen *çatlak* sesi, acı ve hareketsizlikle birleştğinde, lanet olası omurgasını kırdığı anlamına geliyordu. Kollarını kullanabiliyordu ama bacakları tepki vermiyordu.

Sefil Mavka ve lanet olası güçleri. Hiçbir yaratık bu kadar güçlü olmamalıydı ve kendisinden daha zorlu olmalarından her zaman nefret etmişti.

Boynuzlarından birini yakaladığında içinden bir inilti çıktı ve onu boynuzundan tutup yerden kaldırdığında, vücudu sert toprakta sürüklendi. Kadın onu, uyuşmuş bacakları işe yaramaz bir şekilde sallanırken orada asılı kalmaktan başka bir şey yapamayacağı kadar uzakta tuttu.

Kadın adama kükredi ve adam da ona kendi öfkeli kükremesiyle karşılık vererek boynundaki damarların ve kasların şişmesine neden oldu.

Sonra göğsünü sıvazladı ve sanki ne söylediği hakkında bir fikri varmış gibi ona boş yere gevezelik etti! Çenesi hâlâ yuvasından çıkmamış olan adam, öfkesini haykırmaktan ve titreyen kollarıyla yumruklarını sıkmaktan başka bir şey yapamadı.

Ta ki parıldayan deniz mavisi büyü etraflarında dönene ve yaraları iyileşene kadar. Sanki ona bir şey kanıtlamaya çalışıyormuş gibi, onun yaralarını sararken inledi.

Önce insan köyünü, sonra onu, sonra da yaralarını işaret etti. Dizleri titriyordu ama onunkinin aksine omurgası büyük ölçüde sağlam görünüyordu.

"Dünyanın şifacısı mı olmak istiyorsun? İnsanların mı?" İçinden ölü bir kahkaha koptu. "Sen lanet olası bir Mavka'sın! Sen de benim gibi bir canavarsın!"

Ondan ayrılmak için artık çalışan bacaklarını tekmeledi. Bu girişimi onu daha da kızdırdı ve kolunu savurarak adamın vücudunu yere çarptı.

Bazı şeyler kırıldı, belki bir kaburga ve köprücük kemiği, ama Jabez acıya rağmen sadece kıkırdadı. Bacakları kadının koluna dolanana kadar döndü ve onu sırt üstü çevirdi. Boynuzunu bırakması için ön kolunu ısırdığında ciyakladı.

Kendini kurtardığı anda çömelmiş bir duruşa geçti, ondan uzaklaşırken koşmaya hazırdı. Gövdesindeki acıya rağmen hırıldadı ama vahşi bir sırıtışla kızın kanını yana tükürdü.

Dört ayaklı bir pozisyona yükselirken pençeli ellerini yere vurdu ve tehditkâr bir şekilde ağzını açtı. Jabez dişlerini ortaya çıkarmak için dudaklarını geriye kıvırdı ve ona korkunç, tıslayan bir kükreme verdi. Göğsünün derinliklerinden böğürdü, diyaframını devreye soktu ve sesi canavarca ve tamamen insanlık dışı çıkana kadar tüm gücünü kullandı.

Şaşkınlıkla başını geriye attı ve ardından bir hırıltı daha çıkararak daha da alçaldı. Adam öne doğru bir adım atıp tekrar kükreyince, kadın daha da geri çekildi.

Şaşırtıcı derecede itaatkâr davranıyordu.

"Herkes kurtarılmaya değmez," diye hırladı. "Ne insanlar, ne de ben. Biz senin lanet olası merhametine değmeyiz." Kolunu yanındaki gövdeye vurduktan sonra pençelerini gövdede gezdirerek kendini savunmak için kendi pençeleri olduğunu gösterdi. "Ya benimle dövüş ya da lanet olası yardımımı istemiyorsan siktir git."

Eğer dünya üzerinde iyiliksever bir ruh olmak istiyorsa, o zaman onun için uygun bir yol arkadaşı değildi. Nazik olmak için gereken masumiyeti ve cehaleti uzun zaman önce kaybetmişti. Hiçbir şey kurtarılmayı hak etmiyordu. Umurunda olsa bile her şey ve herkes yanabilirdi! Kendisine karşı yapılan kötülüklerin cezası olarak değil, kötülüklerinin, kalplerindeki nefret ve kötülüğün kefareti olarak.

Açgözlülükleri ve bencillikleri için.

Mavka onun etrafında dönmek için yana doğru adım atmaktan başka bir şey yapmadığında, onu hareketlerini yansıtmaya zorladığında, boğazında fokurdayan tehditkâr bir hırıltıyla yaklaşmaya cesaret etti. Ondan daha iri, daha güçlü, daha hızlı olabilirdi ama ondan *yüzyıllarca* daha zekiymi.

Jabez kurnazdı ve bundan kurtulmasının tek yolu ilk hamleyi onun yapmasıydı. Kaçacaktı, çünkü zaten kaygan olduğunu kanıtlamıştı.

tut.

Onun sözsüz tehdidi üzerine, arka ayaklarından birini yere vurmada önce keskin bir kırpma sesi çıkararak çenesini ona doğru kıldı. Kadın geri çekiliyordu, bu yüzden adam güvenli bir mesafeyi koruyarak onun alçalmış duruşunun üzerinde yükseldi.

Bir ayıyı korur gibi onu korudu.

Çenesini tekrar kırarken arka bacağını yere vurdu ama onun dışında geri çekilmeye devam etti.

Görünüşe göre dövüşmek istemiyordu ve öfkesini çoğu Mavka'dan daha iyi kontrol ediyor gibi görünüyordu. Gözlerini onun kızarmış gözbebeklerinden ayırmayı reddetti ve kendi gürleyen hırıltısını salmaya devam etti. Kız gözden kaybolduğunda bile uyarısını kesmeyi reddetti ama içindeki avlanma arzusunu uyandırmamak için bölgeden yavaşça çekildi.

Sadece her şey sessizleştğinde sustu.

Sinirli bir şekilde oflayıp puflayarak yaprakların arasından parıldayan ay ışığına baktı. Hızlanan kalbi adrenalini dolu koşusunu yavaşlatırken küçük bir kıkırdama duydu.

Bunun sonu kötü olabilirdi.

Yere bıraktığı eşyalarını bulmak için geri döndükten sonra yaralı göğsünü ovuşturdu. Jabez sağ köprücük kemiği ve yan tarafındaki morlukları fark etti. Acı dolu bir nefesle hırıltılı bir şekilde homurdanarak çantasını aldı ve göle doğru ilerledi.

Mavka'yı manipüle etme planının bu kadar çabuk başarısız olmasına ve aslında ona yardım ederek bütün bir geceyi boşa harcamış olmasına ne kadar sinirlense de, bunu boş verdi. Bunu değiştirmek için yapabileceği çok az şey vardı, çünkü muhtemelen artık ondan nefret ediyordu ve böyle bir kayıp için öfkelenerek enerjisini boşa harcamayacaktı. Sadece yeni bir plan yapacaktı.

Ayrıca bunu hayatını kurtardığı için bir ödeme olarak görüyordu.

Belki de İblisler Köyü'ne gidebilirim. Orada ne yapabileceğini düşünürken çenesini kavradı. *Köyün altında bir mana taşı bırakmıştım. Muhtemelen onu kendi avantajıma kullanabilirim.* Gerçekten ne yapmak istediğini bulana kadar ormanda yönsüz dolaşmaktan daha iyiydi.

Büyüm olmadan İblislerle yüzleşmem. Ne Dünya'da ne de Elf diyarı Nyl'theria'da. Zayıf olduğunu bilselerdi, cesedini yiyerek kazanç sağlamak için onu parçalamadan önce hiç vakit kaybetmezlerdi. Kimliğini gizlemek için pelerini çalmasının nedenlerinden biri de buydu,

Gerçi asıl amacım ısınmaktı. *Köyün dış mahallelerine ulaşana kadar fark edilmediğimden emin olmalıyım.*

Göle vardığında Jabez pantolonunu çıkarıp yıkanmak için suya girmeden önce sudan içti. Sonra sırlıklam bir halde çimlerin üzerine oturarak çaldığı tüm malzemeleri çıkardı ve kurumaya bırakırken topladıklarını değerlendirdi.

Artık su damlatmaz hale geldiğinde, kilolu bir adam için tasarlanmış büyük tuniği giydi ve dar belini bol buldu. Geniş, kaslı omuzlarına tam oturdu ve fazladan genişlik belinden sonra tüm gövdesini kapladığı anlamına geliyordu. Kolları için biraz kısaydı, bu yüzden kollarını ön kol kaslarının şişmeye başladığı yerin hemen öncesine kadar kıvırdı.

Şimdiden kendini daha sıcak hissediyordu ve ay ışığının sıcaklığında oturmak muhteşem bir duyguydu. Çoğu İblis'in aksine Jabez ışığa dayanmakla kalmıyor, aynı zamanda ona sıcaklık da veriyordu. Sırtında parıldayan ışığın tadını çıkarırken, harap olmuş leylak rengi pantolonunu kendine doğru çekti ve aldığı makasla iki bacağının da kumaşını dizlerinin hemen altından keserek eşit hale getirdi.

Çaldığı pantolonu da aldı ve neresini kesmesi gerektiğini görebilmek için ayağa kalktı. Pantolonun bel kısmı kaslı kalçalarının ancak yarısına kadar geliyordu. Jabez, diz eklemlerinin hemen altından baldırlarının altına kadar olan, ihtiyacı olan kısımları kesti ve üstlerini ve altlarını çıkardı.

Sonra, baldırları rahat olsun ama yaklaşan soğuk kış aylarında onu sıcak tutsun diye bu deri parçaları bol pantolonunun altına dikmekle işe koyuldu.

Ayakkabı almamıştı; hiçbir insanın ayakları onun boyunda olamazdı. Ayrıca, bir Elf olarak, şu anda sihrini kullanma yeteneğinden yoksun olmasına rağmen, ayak tabanlarını örten her şey ona iğrenç geliyordu. Bu onu sadece sakar ve ağaçlara tırmanamaz hale getirirdi ve o toprağı altında hissetmeyi severdi.

Tamamen giyindikten sonra çaldığı pelerini test etti. Çoğu pelerinin yolculuk sırasında insan vücudunu bir battaniye gibi örtmek için yapıldığı gibi, büyük ölçüde uyuyordu. Uzunluğu sadece baldırlarının üstüne kadar geliyordu, oysa bir insan için muhtemelen zemini sıyırmaya yakın olurdu.

Kukuleta sadeydi ama boynuzları araya girse bile başını örtecek kadar büyüktü.

Çaldığı siyah malzemeyi pelerinin alt kısmına sabitledi, böylece ayak bileklerine kadar düşecek ve seyahatleri sırasında ayaklarını güneşten koruyacaktı. İşini bitirdikten sonra pelerini vücuduna geçirdi ve omuzlarını kaplayan kürke bakarak onu oldukça sıcak tuttuğunu fark etti.

Son olarak, çaldığı deri kılıfı taktı ve ölen bir askerden aldığı hançeri kılıfa soktu. Her ne kadar ellerini ve pençelerini kullanmayı tercih etse de, bir hançer savaş dışındaki aktiviteler için faydalı olabilirdi.

Çömelerek manavdan aldığı bir elmayı seçti ve ısırdı. Tatlı tadı karşısında burnunu oynattı ama açlığını bastırmaya yetti. Yemeğini yerken kalan eşyalarını kontrol etti: daha önce doldurduğu su torbası, tıraş bıçağı ve saç fırçası ile yanına aldığı üç kitap.

Mavka için artık öğrenme materyaline ihtiyacı olmadığından kitapları suya atmayı düşündü ama vazgeçti. *Seyahatlerimde sıkılırsam, okuyacak bir şeyler eğlenceli olabilir.*

Kendi kendine söylenerek her şeyi çantasına geri tıktırdı ve saklamak için gövdesine bağladı. Sonra bir ağaç gövdesinin içbükey kısmına uzanmak için manevra yaptı ve teninin bir parçası bile görünmeyene kadar pelerine sarındı.

İblislerin köyüne yürümeden önce uyumaya niyetliydi, güneş ışığının onu yakması nedeniyle erken uyanmak istemiyordu. Bu ağacın pelerini ve gölgesi onu koruyacaktı.

Aydınlanan gökyüzüne karşı gözlerini kapattığı anda, uzaktan gelen bir dal sesi gözlerini açmasına neden oldu. Dinlerken hiçliğe dik dik baktı.

Artık büyük ölçüde iyileşmiş olan dişi Mavka dört ayak üzerinde alana doğru ilerledi. Jabez kapüşonunu geri çekerek onun yaklaşımını iyice inceledi ve gözbebeklerinin yumuşak bir kırmızı olduğunu fark etti - kızgındı ama öfkeli değildi. Bu da güvenli olduğu anlamına geliyordu.

Kadın, adamın büzülmüş haline doğru geldi ve adam kaşlarını kaldırdı.

"Özür dilemeye mi geldin?" diye alay etti. Tek elini umursamaz bir şekilde sallayarak onu kovdu. "Anlamsız şeylerle ilgilenmiyorum. Artık senin küçük evcil hayvanın olmaya niyetim yok."

Nazik bir hırıltıyla, adamın ondan kaçamayacağı kadar hızlı bir şekilde uzandı. Boynuzlarından birini kavrayarak onu sırt üstü yere yatırdı.

açıklıktan uzaklaştı.

Sürüklenerek götürülürken gözlerini deviren Jabez içini çekti. *Sanırım bu konuda söz hakkım yok.*

Saniyeler sonra yüz hatlarında kötü niyetli bir sırıtma belirdi.

Evcil hayvan olacağım o zaman.

Net görüşünün kenarlarında yanan deniz mavisi bir parıltıyla, NoName sırtıyla evinin girişini kapattı.

Alan küçüktü ama umurunda değildi. Buraya sadece saklanmak ve uyumak için gelirdi. Boynuzları zaman zaman tavandaki köklere dolansa da, bir süre önce kendine rahat edebileceği kadar yer açmıştı.

Burası onun eviydi ve kendini en güvende hissettiği yerdı.

Sık sık kendi bölgesinin ormanları arasında dolaşırdı, emin değildi ve daha fazla keşfetmeye hazır değildi. Bölgesinin ötesinde, kürksüz yaratıklara ne dendiğini öğrendiği gibi *insanlar* vardı ve onlardan uzak durmayı tercih ediyordu.

Bazı insanların kaba olduğunu öğrenmiş olmasına rağmen, çoğu korku kokusu almış ve onun varlığından kaçmıştı. Zekası düşük olsa da, keskin dişleri olanlar da dahil olmak üzere *tüm* canlıları temkinli hale getiren korkutucu ve korkunç bir varlık olduğunu çoktan özetlemişti.

İstenmiyordu.

NoName ne istediğini ifade edecek kelimelerden yoksundu. Görüntüler, kokuların yankıları ve yaşadığı duygusal değişimler - göğsünün ağrması ya da midesinin bulanması gibi - dışında zihni bomboştu.

Bir gece öncesine kadar zihni geniş ve bulanıktı. Şimdi ise aklının alamayacağı kadar çok bilgiyle dolup taşıyor ama yine de bu bilgilerle güçleniyordu. Sanki bunca zamandır sadece uyuyormuş ve uzak bir sisten tamamen uyanmış gibi doğru hissetti.

NoName kendi kendine homurdanıyor, önünde uyuyan erkeğin ona bunu göstermesine üzülyordu. Göğsünde yanma hissiyle yayılan bu iğrenç, iğrenç duygu nedeniyle görüşünün kenarları turuncu renkte titriyordu. Eylemlerinin bu kadar çok ölüme neden olmasından hoşlanmamıştı,

ve bunu geri alabilmeyi diledi. Ayrıca, fiziksel, zihinsel, duygusal ve hatta ruhsal olarak kendisiyle daha uyumlu hissettiği için bu değişikliklere ne kadar minnettar olduğundan da nefret ediyordu.

NoName kötü niyetli bir varlık olmak istemiyordu. Yaralı bir hayvan bulduğu ve onu *kurtarma* arzusuyla iyileştirdiği andan itibaren, öfkesi ve açlığı yerini şefkate bıraktı. Hayvanın çığlıklarını duymuş, acısını anlamış ve bunu gidermek istemişti - yaratığın yaralarını taşımak zorunda kalacağını bilmeden.

Bu güce sahip olduğu için, amacının bu olabileceğini düşündü: iyileştirmek.

Kim olduğuna, ne olduğuna, nerede olduğuna ya da ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bir yok edici olmaktan başka ona anlam veren ilk şeye tutundu ve ona hararetle sarıldı.

Korumak istedi. Ayrıca yalnız kalmak da istemiyordu.

Kafası karışık, sürekli rehberlik arıyordu. Yine de insanlar, diğer tüylü yaratıklar, hem av hem de avcı tarafından reddedilmişti. Kimse onu istemiyordu.

Bir ay döngüsü önce kendi türünden olabileceğini düşündüğü biriyle tanışması, öğrenme ve anlama arzusunu derinleştirdi. Bu erkek onun bölgesine nasıl gelmişti ya da nasıl *var olmuştu*? Neden *insan* yoldaşı ona gitmeye istekliydi de İsimsiz ile kalmayı reddetti? İyileştirici elleri varken neden daha iyi ve daha güvende değildi?

Çok fazla soru vardı ve sık sık kazıdığı toprakta hiçbir cevap bulamıyordu.

Bu tuhaf erkek yaratığın yardımcı olup olamayacağını merak etti.

Ona karşı duyduğu öfkeye ve içinde şiddeti körüklediği için kafasını tek bir darbeye ezmek istemesine rağmen, sakın kalmıştı.

Eline geçen ilk fırsatta ondan kaçmamıştı ve korku kokmuyordu. Bacaklarının arasında sallanan garip bir şeyden kötü kokulu bir sıvı üretmek gibi birkaç ihtiyacını anlaması için ona rehberlik etmişti bile. Ayrıca ona sıvı tüketmeye ihtiyacı olduğunu, oysa onun olmadığını ve beslenmeye ihtiyacı olduğunu gösterdi, bu da zaman zaman yaratıkları avladığı ve öldürdüğü anlamına geliyordu, bundan hoşlanmasa bile.

Onun bu özelliğini değiştirmeye çalışacaktı.

Eğer yemek yemeye ihtiyacı yoksa ve çoğunlukla açlığına dayanabiliyorsa, o zaman o da bunu yapabilirdi.

NoName, başkalarına zarar vermesine neden olduğu için onu bölgesinden kovmak istese de, insanların yaşadığı o büyük yerdeki acımasız davranışları ona bir şey göstermişti: onun türünü tanıyordu.

İnsan yemenin onun kilosunu ve zekâsını artırdığını biliyordu. En azından sakinleştiğinde, onun bildiğini varsaydı. Yoksa neden onu yıkıma neden olması için oraya götürsün ki? Söyleyebildiği kadarıyla, kan dökülmesine katılmamıştı.

Yine de neler olduğunu tam olarak hatırlamak zordu.

Önünde yatan adamın üzerinde bakışlarını gezdirdi. Yüzü ona dönük olmasına rağmen, sarıldığı büyük kahverengi kumaş onu başından ayak bileğine kadar örtüyordu. Örtünün başlığı yüzünü gizlemek için yüzünün üzerinde duruyordu ve kadın ağzının köşesini ve çenesini zar zor görebiliyordu.

Kokusu ve görünüşü insanlardan farklıydı.

Gözleri koyu kırmızıydı, ona karşı kaba ve vahşi olan boşluk benzeri yaratıkların parlak kırmızısına benziyordu. Onlar gibi azı dişleri ve pençeleri olduğunu göstermişti ve birkaçı gibi kafasında boynuzlar vardı.

Yine de teni koyu kahverengiydi ve uzun boylu ve tam teşekküllü görünüyordu. Kulakları sivriydi, bu da gördüğü tüm insansı yaratıklardan bir başka farkıydı, ama bu, onun ormanda gördüğü zarif yaratıklar gibi olup olmadığını merak etmesine neden oldu, çünkü onların da boynuzları ve sivri kulakları vardı. Vücudunda bir hayvan gibi kürk vardı ama çok azdı. Sık sık

başının üstündeki tuhaf uzunluktaki saçla dikkat ederdi. Kısaydı. Başka her yerde ve çoğunlukla bacaklarının arasına ve kollarının altına odaklandı.

Sonra tekrar, insanların da bu kürk desenleri vardı.

Bunlar cevabını bilmediği kafa karıştırıcı sorulardı. Bunları ona verecek miydi? Vereceğini umuyordu. Onu buna zorlayacaktı.

NoName bir hafta öncesini düşündü, ancak bu anılar artık bulanıktı.

Uzakta parlak, ışıltılı bir ışık görmüş ve anında ona doğru çekilmişti. Kanyonun puslu ormanındaki acımasız yaratıklar görünüşte ışıktan kaçarken, NoName onu avlama, saklama ve değerini bilme arzusu duymuştu. O ışığı evine koymak istiyordu, yatıştırıcı ve sıcak olacağını umuyordu.

Yola çıktıktan sonra ona doğru koşmaya devam etti, kaybolduğunda üzüldü ama onu bulacağı için heyecanlandı. Onu ararken bu erkekle karşılaşacağını asla tahmin edemezdi.

Kan damlacıklarının kokusunu aldığında burnunu tıkamış ve kaynağı bulmaya çalışmıştı. İyileştirici elleri yaratığa yardım edebilirdi ve boşluk benzeri olanlarla aynı kokmadığı için, belki de hiç deneyimlemediği bir yerde ona nezaket göstermek istedi.

Erkeğin durumunu gördüğünde, sisli ormanın ortasında onu kurtaramayacağını biliyordu. Adamın uzuvları eksikti, bilinci zar zor yerindeydi ve bir zamanlar insanların etine alevler püskürtmesi sonucu kendisinin de olduğu gibi yanıkları vardı. İyileştirici elleri ona yardım ederken onu koruyamayacaktı, bu yüzden kalacağını umarak onu eve getirdi.

En başından beri onun gözlerinde garip bir soğukluk görebiliyordu. Duygusuz, umursamaz ve kayıtsız gibi görünen bir bakışı vardı.

Önemli olan, yaramazlık yaptığında bile ona korkuyla ya da küçümseyerek bakmamış olmasıydı.

Adamın *ısırtık* yarasını kontrol etmek için bileğini kaldırdı. Evet, yaramaz yaratık. Bunu bir daha yapmadığından emin olmalıydı, aksi takdirde kendisi de onu ısırabilirdi.

Gözleri tekrar ona kaydı.

Ona zarar vermemiş olsaydı, onun bu kadar acımasız olabileceğini asla bilemezdi. Onun oldukça güçlü bir varlık olduğunu da bilemezdi. Belli ki çok hızlıydı, çünkü şimdiye kadar onu birçok kez atlatmıştı.

İncinmek yok, diye düşündü, şu anda bildiği çok sınırlı kelimelerle. *İncinmiş insan yok. İncinmek yok...* Ona ne diyeceğini bilmiyordu.

Cinsiyetlerinin farklı olduğunu anladı, çünkü yaydığı koku ve feromonlar bacaklarının arasında sarkan şeyler olan insanlara benziyordu. Dişi olduğunu biliyordu, ancak bunların hiçbiri için isim ya da kelime bilmiyordu.

Ayrıca onların farklı yaratıklar olduğunu anlayacak kadar da zekiydi. Onun türü, boşluk benzeri bir yaratık, bir insan ya da bir hayvan gibi kokmuyordu. Boyu ve kütlesi oldukça büyük olan tuhaf bir şeydi - sürekli olarak dört ayaklı formunun üzerinde yükseliyordu.

Belki de onunla birlikte hayatta kalabilecek birkaç varlıktan biriydi. Onun ruh haline kayıtsız kalabilecek ve itaatkâr olabilecek kadar zeki, ondan kaçabilecek kadar hızlı ve kızgın ya da öfkeli olduğunda kendini savunabilecek kadar güçlüydü.

Mavi görüş alanına girdiğinde NoName kemikli alnını kavradı.

Geçmişte karşılaştığı ve kazara öldürdüğü her şey gibi bu erkeği de başarısızlığa uğratıp inciteceğinden endişeleniyordu.

Gitmesine izin vermeyecek kadar bencildi.

Bu yanlış mıydı? Öyle olmasını istemiyordu ama onu tuzağa düşürmek iyi hissettirmiyordu. NoName'in türünden bir diğeriyle birlikte olmayı arzulayan parlak turuncu saçlı insan dişi, özgürlük istemişti.

Neden her şey onu terk etmek istedi?

Eğer kaçmaya çalışırsa, şimdiden kaybının yasını tutuyor, onun ortadan kayboluşunun göğsünü yakıcı bir ağrıyla acıtacağını biliyordu. Onu öldürmek içinde korkunç bir his uyandıracaktı. Yalnız kalmak istemiyordu ve üzüntüsünün acısını nasıl buharlaştıracığını bilmeyi diliyordu.

Mavi gözleri her zamanki deniz mavisine dönüştü ama daha da koyulaştı - sahiplenme ve üzüntü bir arada. Onu yanında tutmak istiyordu ama bunu yapmak yanlış geliyordu. Nasıl yol alacağını ve hatta iletişim kuracağını bilmediği bir dünyada yalnızdı ve korkuyordu.

Erkek kımıldayınca avucunu kemikli burnundan indirip onu izlemeye başladı.

Uzanmadığı kolunu kaldırdı, iki pençeli parmağıyla kapüşonunun kapağını kaldırdı ve kırmızı gözleri deniz mavisini gözbebeklerini selamladı. Bakışları gevşekti ve her zamanki gibi duygusuz görünüyordu.

NoName bu duygusuz ağırlığın altında ezildi.

"Bana bakarken uyanacağımı düşünmüştüm," diye homurdandı, söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamasına rağmen.

Anlaşılmaz sözleri için başını ona doğru eğdi, ses tonunun en azından sakın ve sessiz olduğunu fark etti. Sesi normalden daha derindi ve sersemlemiş bir havası vardı.

Ve onun dilinde vücudun herhangi bir parçası için kullanılan kelimeleri bilmemesine rağmen, yuvasının içinde hareket eden erkek yarattığı dikkatle gözlemledi.

Doğrulup bacak bacak üstüne attı, sırtını dikleştirdi ve omuzlarını yukarı ve geriye kaldırarak gerindi, bu da gövdesini öne doğru kavislendirdi. Başını bir o yana bir bu yana eğmeden önce yüzü rahatsız olmuş gibi seğirdi, ta ki çatırtılar duyulana kadar.

Sonra başını örten örtüyü geriye iterek başının üzerindeki uzun kürkü ortaya çıkardı. Sol tarafında, sivri kulağının etrafında yarım daire şeklinde kel bir yama vardı. Şakağının üstündeki çıkıntıdan başlayıp ensesine kadar devam ediyordu.

Hatırladığı kadarıyla, daha önce bu kadar yuvarlak ya da pürüzsüz değildi, sanki ayrı kaldıkları süre içinde bir şekilde yeniden şekillendirmişti. Ayrıca daha önce adamın gövdesini giydirdiğini ve bacak örtülerini değiştirdiğini, böylece artık kirli, yırtık paçavralar gibi görünmediklerini fark etti.

NoName ona gevezelik etti, belli ki bu değişiklikleri tercih ettiği için onlara iltifat etmek istiyordu.

Güzel bir erkek miydi? Öyle olduğunu düşünmek istiyordu ama onu kıyaslayabileceği bir şey olduğundan değil. Ayrıca küçük yaratıkların sevimli olduğunu düşünüyordu.

Erkek, başını koyduğu yerden çantasını çıkardı ve bir tür çuval elde etti. Ondan içti ve içine düştüğü aynı ıslak maddenin tanıdık kokusu burun deliğinde karıncalandı.

Böyle bir eşyanın varlığından kolayca etkilenen kadın, kendi sıvısını taşımanın hünerine bir kez daha dudak büktü.

İşini bitirdiğinde çuvalı yere bıraktı ve ellerini bacaklarının üzerine koydu. Yüz kürkünün şeridini gözünün üzerine kaldırdı ve gözbebekleri kızgınlıkla kızarıırken, tek olası çıkış yoluna karşı sırtını sıktı. Gitmesine izin vermeyecekti ve onun yaramazlığı yüzünden tekrar kandırılmaya hiç niyeti yoktu.

"Pekâlâ Mavka. Derslerine başlayalım," dedi sakince. Sonra göğsünü işaret etti. "Ben." Onu işaret etti. "Sen."

Kızın fikri edinmesi için sadece bir kez tekrar etmesi gerekti ve küçük kuyruk tutamı sevinçle sallandı. Ona daha fazla kelime öğretiyordu! Bu gitmeye niyeti olmadığı anlamına mı geliyordu? İçtenlikle öyle umuyordu.

Onu işaret etti. "Ben," diye tekrarladı, sonra kendini işaret etti. "Seni."

Küçük bir cik cik sesi çıkardığında kuyruğu daha hızlı sallandı, çünkü ses o kadar hafif ve sıcaktı ki bunun iyi bir anlama gelmesini istedi.

"Hayır," diye cevap verdi başını sallayarak ve anında omuzlarının düşmesine neden oldu.

Hayır'ın ne anlama geldiğini biliyordu: bir inkar.

Bileğini tutmak için yaklaştı. NoName anında bir hırıltı çıkardı, gözbebekleri kızardı ve onun dokunuşundan kaçtı. Tekrar kandırılmayı reddetti.

Yine de, uyarısına rağmen onu yakaladı! Onu ne kadar yüksek sesle uyarırsa uyarsın, parmaklarını kıvırdı ve kolunu çekiştirerek onu kendi göğsünü göstermeye zorladı.

"Ben," dedi, elini kendisine doğru çevirmeden önce. "Sen."

Hırıltısı yumuşadı ve şaşkınlıkla başını eğdi.

Kadının kendisini işaret etmesini sağlarken, kendi göğsünü işaret etti. Dudaklarından yankılanan 'sen' kelimesiyle birbirlerini işaret etmelerini sağlamadan önce 'ben' kelimesini tekrarladı.

Anlayış belirdi. Adam onu serbest bıraktığında, kadın ona gösterdiklerini tekrarladı ve bu kez adam başını salladı.

"Evet. Bu doğru." Bir kez daha göğsünü işaret etti. "Ben, Jabez." Onu işaret etti, sonra gözlerinin üzerindeki iki beyaz kürk şeridi bariz bir hoşnutsuzlukla içe doğru çekildi. "Kahretsin. Adını bilmediğimi unutmuşum. Senin de bildiğinden şüpheliyim."

Kollarını kavuşturdu ve kalın pazularına vurarak ağzını düşünceli bir şekilde düzleştirdi. Kendi kendine mırıldandı: "Merikh'in adını ben koydum ama benden önce kim olduğunu çok iyi anlamıştım. Her zaman bir şeyleri yok etmek isteyen öfkeli bir herifti."

İki çizgi halindeki yüz tüyleri birbirine daha da yaklaşıırken ve sert gözleri kısıılırken koluna vurmaya devam etti.

"Peki ya... Zylah? Dünya'da gölge ya da gölgelik anlamına gelse de, Nyl'theria'da benzer şekilde yazılan, güneşte siyah, geceleri beyaz parlayan bir Elf çiçeği var ama polen sapı mevsime göre renk değiştiriyor." Sonra çenesini kavradı ve ağzının kenarına vurdu. "Oldukça zehirli ve egzotiktir. Sen dişi bir Mavka'sın, bu yüzden bunun oldukça uygun olduğunu düşünüyorum."

Tüm bu gereksiz gevezelikleri, ağzını açıp kapatarak gürültülü bir şekilde hava çıkarmasından başka bir şey olarak anlaşılmadı. NoName başını sürekli çevirdi ama onun homurtuları ve hoşnutsuz ifadeleri arasında ses tonunu seçemedi.

"Siktir et." Erkek bir kez daha kendini işaret etti. "Ben, Jabez - ya da Jabeziryth, eğer teknik olarak tam Elfçe ismini kullanmak istersek." Sonra kızı işaret etti. "Sen, Zylah. *Zai-luh*."

Sonra, daha iyi düşünerek, nazikçe onun bileğini tuttu ve kendisine işaret etmesini sağladı. Dört kelimeyi sürekli tekrarladı - ben, sen, Jabez ve Zylah - ta ki bu kelimeler kızın zihninde yer edinene kadar.

Kendisini işaret etti ve cılız, tıslayan bir sesle "*Zylah*" diye tekrarladı.

"Evet. İsim. Senin adın artık Zylah." Yumuşak bir kıkırdama çıkarmadan önce dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Gördün mü? Sana tüm bu insanlığı vermenin sana fayda sağlayacağını biliyordum. Eğer bu ismi beğenmezsen, daha sonra değiştirebiliriz."

Parmağına bakarak, ona verdiği *ismi* tekrarlarlarken parmağını göğsünün ortasındaki uzun beyaz kemiğe doğru tuttu. Gözbebekleri sevinçten parlak sarıya döndü ve kuyruğu da onlarla birlikte sallandı. Böyle bir şeyin varlığından bile haberi yoktu ve son derece heyecanlıydı.

"Pekâlâ, Zylah," dedi Jabez, bakışları anında onu tanıyarak ona yöneldi ve kırmızı gözlerinin birkaç dakika öncesine göre daha yumuşak görüldüğünü fark etti.

Heyecanla öne doğru sıçrayan kız, adamın kendisine seslendiğini anlayarak, "*Ben Zylah!*" diye haykırdı.

Ona duyduğu öfke tamamen yatışmıştı ve sadece onu kurtarmakla kalmayıp tartışmalarından sonra onu almak için geri döndüğü için de memnundu. Ona gerçek bir öz kimlik duygusu verilmişti ve bu duyguyu dünyayla etkileşim kurmak için kullanabilirdi.

Karnı yumuşacık ve sıcacık hissederek teşekkür mırıltıları çıkardı ve bu mırıltılar, adam bunun için ona o hoş mırıldanma sesini çıkardığında daha da güçlendi.

"Evet. Sen, Zylah. Şimdi vücudun hangi bölümleri olduğunu öğrenelim. Ayak parmaklarından mı yoksa yüzden mi başlayalım?"

Onun bakışlarının ne anlama geldiğini çözmeye çalıştı. Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılırken, gözlerinin köşelerinin ve yanaklarının üst kısımlarının nasıl kırıştığını. Bu hareket küçük bir aralıktan dişlerini ona doğru biraz göstermiş olsa da, yüz ifadesinin geri kalanındaki yumuşaklıkla birlikte bunu tehdit edici bulmadı.

Hatta kalbi biraz hızlandı ve kendini ona yaklaşmak isterken buldu. Olumlu, iyi bir şey gibi görünüyordu ve ona doğru parlıyor olması hoş hissettiriyordu.

Evet. Zylah Jabez'e zarar vermedi.

Şafağın gölgesinde dolaşan Zylah, erkeği oldukça yakından takip etti.

Son iki gündür ondan her türlü şeyi öğreniyordu. Onun ne olduğunu, Elf'in ne olduğunu tam olarak anlamamış olsa da, şimdi bir insandan farklı olduğunu anlıyordu. Ayrıca onun *İblis* denen o boşluk benzeri, zalim yaratıklardan birinin yarısı olduğunu da öğrenmişti.

O çirkin canavarlardan pek hoşlanmadığı için bunu keşfetmekten biraz rahatsız olmuştu. Çok acımasızlardı ve geçmişte Zylah'ı sebepsiz yere ısırıp tırmalamışlardı. Onlarla birçok kez kavga etmişti.

Adam başka konulara geçtikçe, onunla paylaştığı bilgilerle gömüldükçe duyguları çabucak rahatladı. Her saatin her dakikasında ona yeni bir kelime öğretiyordu. Bu ister evinin tavanından sarkan *kök* olsun, isterse sahip olduğu evin tarzı olan *yuva*.

Gecenin karanlığında Jabez onu gitmesine izin vermesi için ikna etmeyi başarmıştı - tabii ki gözetim altında. Zylah onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyi düşünmüyordu, çünkü Jabez oyun oynayan yaramaz bir Elf-Şeytan erkeği olduğunu kanıtlamıştı.

Dışarı çıktıklarında, ona gökyüzünü, dünyayı öğretti ve her şey için temel isimler verdi. Ağaç, çimen, yosun, ay, yıldızlar, göl, su ve daha pek çok şey.

Bugün, artık onun daha ileri gitmesine izin verdiğine göre - ona olan güveni artmıştı - ona ayrıntıları öğretiyordu.

Adam bir ot yığınının içine çömeldiğinde, kadın onun giydiği kıyafetleri inceledi. Artık çeşitli eşyaların isimlerinin yanı sıra *renklerini* de biliyordu.

Kahverengi pelerinin altına iliştirilmiş siyah kumaş topuklarının arkasından kıvrılırken, düz başlık kürek kemiklerinin arasında duruyordu. Bunu ve altındaki krem rengi tuniği giymeye başladığından beri titremeyi bırakmıştı. Soğuk bir yaratık gibi görünüyordu, bu da vücudunun büyük bir kısmında *kıl* olmadığı için mantıklıydı, şık siyah kürkle kaplı Zylah'ın aksine.

Yerdeki sarı bir bitkiyi daha iyi ortaya çıkarmak için ot saplarını ayırırken leylak rengi pantolonu dizlerini sıkıyordu. Baldırlarını saran siyah deri, gergin ve iri kaslarının üzerindeki gerginlikle gıcırdıyordu. Uzun, dümdüz beyaz saçları öne doğru kayarak geniş göğsünden aşağıya sarkarken, kulakları seğirerek sarkan altın küpelerin parlamasına neden oldu. Sol pazusundaki ve sağ ayak bileğindeki tek bileklikte ay ışığından bir çizgi parıldıyor ve ışıldıyordu.

Zylah bunların çoğunun ne olduğunu öğrendiği için mutluydu ve parmaklarını hafifçe oynatırken bir an için pençelerine baktı. Kendi bedenini anlamak son derece aydınlatıcıydı ve erkeğe olan bağlılığı giderek artıyordu.

"Karahindiba," dedi Jabez sessizce, küçük sarı çiçeği kopararak. Hâlâ çömelmiş vaziyette dönüp koyu kırmızı gözlerini yukarı kaldırarak çiçeği ona gösterdi.

"*Karahindiba çiçeği mi?*" Zylah onun yanına çömelerek sordu ve bilerek omzunu onunkine sürttü.

"Evet, doğru. Bu çiçeğin adı karahindiba."

Cümlelerin yapısını anlamasa da, sanki anlamış gibi onunla konuşmaya devam etmesi, zihninde bir araya getirdiği anlamına geliyordu. Dil karmaşıktı. Sık sık hatalar yapıyordu, ama adam onu düzeltmek için yanıtlarını *nazikçe* kesiyordu.

Bu onun güvenini kırmış olsa da, ona böyle hissettirmesinin ardında iyi niyet olduğunu biliyordu. Onun deyimiyle bu, *konuşmayı* geliştirmesinde bir adımdı. Zihnine getirdiği berraklık hoşuna gitse de, geriye kalanların çoğu kelimelerden ziyade resimlerden oluşan bir karmakarışıktı. Jabez'in yardımıyla bu durum ortadan kalkacak ve yetenekleri gelişecekti ve o da buna minnettardı.

Hâlâ yere yakın duruyordu, bir elinin üzerine eğildi ve yapraklardan bir çubuk almak için öne doğru ilerledi. Kadın da onunla birlikte incelemek için yaklaştı.

"Yaprak dalı," dedi Zylah kendinden emin bir şekilde.

Nedendir bilinmez, adam bunun üzerine sessizce kıkırdadı - bu da kızın omuzlarının bilinçsizce içe doğru dönmesine neden oldu. Böyle hoş bir ses çıkardığında ona sorarak kıkırdamasının ne olduğunu öğrenmişti. Bunu sık sık yapıyor, ona işaret ediyor ve söylediği ya da yaptığı bir şeyi anlayana kadar açıklamasını istiyordu.

Küçük, gür, koyu kırmızı yaprakları işaret etmeden önce *"Dal,"* dedi. *"Yapraklar."* Sonra elini yanlarındaki ağaca doğru kaldırdı. *"Bordo Dişbudak ağacı."*

Tam da ona yeni bir şey göstermek ya da bir şeyi daha detaylı açıklamak için dalı tekrar yere koyacaktı ki, kadın onu yerden aldı. Kalın parmakları ve keskin, kıvrımlı siyah pençeleri arasında çok küçük ve narin görünüyordu.

"Kırmızı," dedi, derin düşüncelere dalmadan önce başının yan tarafını kavradı.

Durdu ve onun ne istediğini söylemeye çalışmasını bekledi, ki bunu her zaman yapamıyordu. Adamın onu asla aceleye getirmemesini takdir ediyordu.

"Ne kadar kırmızı?"

"Neden kırmızı?" diye sordu tekil beyaz kaşlarını kaldırarak.

Gözbebekleri kırmızımsı pembe bir renkte titreşti ve sessizce gevezelik etti.

"Utanç," dedi gözünün kenarını işaret ederek. *"Bu renk utanç ya da mahcubiyet anlamına gelir. En azından ben böyle varsayıyorum - eğer hepiniz Mavka'da aynı küre rengi değişimleri varsa."*

Utanç mı? Utanç mı? Göğsünü daraltan bu sıkı duygunun adı bu muydu?

Bu duygudan nefret ederdi. Her zaman kıvranmak istemesine neden oluyordu.

Adam sıcak elini kızın omzuna koyana kadar renk derinleşti. Bakışları yere düşmüştü, ama onun dokunuşuyla kaldırdı. Bunu pek sık yapmazdı ama avucunun büyüklüğü ve sıcaklığı hoşuna gitmişti.

"Merak etme, alacaksın."

Adamın gözleri kızın gözbebeklerine dikilmişti. Gözlerinde soğuk bir keskinlik vardı, sanki içinden atamadığı sert bir acıyı yansıtıyorlardı, ama ilk tanıştıklarından daha yumuşak olduğunu fark etti. Henüz o kelimeyi bilmeseydi de, gözleri ona sabrı haykırıyordu. Aksi takdirde ona yardım edeceğini sanmıyordu.

Sonra, sanki bunu göstermek istercesine, çubuğu nazikçe ondan aldı. *"Bu neden kırmızı?"*

"Yeşil," dedi, sarı, turuncu ve bir tutam yeşil karışımıyla ağırlıklı olarak kırmızı olan ağacın geri kalanına bakarak.

"Evet, genellikle yeşil olur," dedi. Sonra kıcının üzerine oturup bacak bacak üstüne atarken çenesini kavradı. "Lanet olsun. Mevsimler kadar karmaşık bir şeyi nasıl açıklayabilirim ki? Sana her birini göstermek için onları değiştiremem ki."

Zylah da yerine oturdu. Jabez böyle saçmaladığında her zaman bir şeyler açıklamaya çalışırdı - Zylah'ın anlayacağından emin olmasa bile. Ama Jabez'in derin ve tatlı sesini, zihnini sakinleştirip içini kıpır kıpır etmesini seviyordu - onu sonsuza dek dinleyebilirdi.

Jabez yapraksız yeni bir sopa aldı ve çiyden ıslanmış bir toprak parçasına sapladı. Hızla ayağa kalkmadan önce dört çizgi oydu. *Bordo Dişbudak* ağacını inceledi ve sonra tırmanarak hâlâ yeşil yaprakları olan bir dal buldu.

İlk çizginin yanına koydu ve sarı yapraklı olanı ikinci çizginin yanına yerleştirdi, sonra başka bir daldan yaprakları çıkardı ve üçüncünün yanına yerleştirdi. Son olarak birkaç çiçek aldı ve onları da son çizginin üzerine koydu.

Çorak sopayla başladı ve ona gösterdi. "Beyaz," dedi ellerini havada gezdirmeden önce. Bu hareketi ona yağmurdan bahsederken göstermişti. Kendine sarıldı ve kasıtlı olarak titredi. "Beyaz. Soğuk."

Zylah anladı ve kafasını daha yukarı kaldırarak canlandı. "*Beyaz yağmur mu?*"

Kıkırdadı. "Bunu çabuk anladın. Kar. Beyaz yağmura kar denir." Bunun üzerine Zylah anlamış gibi başını salladı - ki şaşırtıcı bir şekilde anlamıştı. Elindeki çubuğu yere bıraktı. "Kış. Kar kışın olur."

Bir sonraki dala geçti.

"Çiçekler açar." Çiçeği aldı ve bir ampülü göstermek için diğer elini yumruk yaptı. Onu açtı. "Çiçek açar." Anladığından emin olmak için çiçeği yumruğunun içine yerleştirdi ve sanki büyüymüş gibi dışarı itti. Sonra etraflarına baktı. "Çiçekler her yerde açar." Önce çorak çubuğu, sonra da yeşil yapraklı çubuğu eline aldı. "Yapraklar çiçek açar, yeşil. Bahar."

Yazın, ağaçların yeniden yeşile döndüğü zaman olduğunu çabucak öğrendi. Ayrıca ateşe ne dendiğini, renkleri ve ona dokunurken kullandığı "ah" terimi gibi sıcak olduğunu da öğrendi. Bu konuda çok fazla deneyimi vardı.

Sonunda ona sarı yapraklı son dalı gösterdi. "Sonbahar. Yapraklar dökülür." Ona sonbaharın ne anlama geldiğini gösterirken onları tek tek kopardı.

Bu oldukça yavaş ve uzun bir konuşma olmasına rağmen, ona dünyanın bir döngü içinde döndüğünü göstermişti. Bunları görmüş ve değişimlere tanık olmuştu. Kendisini bir şekilde etrafındaki toprağa daha yakın ve onun arasındaki yerinde daha da huzurlu hissediyordu.

"Mevsimler?" diye sordu, her birini işaret etmeden önce ona baktı.

"Yaz mı, sonbahar mı, kış mı, ilkbahar mı?"

Dudaklarının kenarları kıvrılırken keskin, sivri dişleri ona doğru parladı. "Mükemmel. Güzel, Zylah. Evet."

Zylah'ın küçük bir parçası adamın iltifatları ve gülümsemesi karşısında eridi ve göğsü harikulade bir şekilde sızladı. Böylesine tehlikeli yüz hatları olan ve dünyaya genellikle soğuk bakan bir erkek için Zylah'a karşı oldukça nazik davranmıştı.

Sinsice ve fark edilmemeyi umarak, yanağını koklamak için biraz daha yaklaştı ve geri çekilirken ürperdi. Adamın kokularının adını bilmiyordu ama evini dolduran bu kokuların hoşuna gittiğini biliyordu. Erkeksi ama hafif ve topraksı kokulardı, tıpkı çevresindeki orman gibi.

Farklı kokuyordu, sanki uzak bir dünyadan onları kokusu ve varlığıyla kutsamak için gelmişti.

Kadının yaptıklarını görmezden mi geldi yoksa fark etmedi mi bilinmez, Jabez açıklamasına devam etti ve bir sopayla tüm mevsimleri daire içine aldı.

"Bir yıl." Tekrar yaptı, eylemi tekrarladı. "Bir yıl." Son bir kez daha yapmadan önce tek bir parmağını kaldırdı.

Bu mevsimlerin tekrar tekrar yaşandığını ve Zylah'ın da bunu bildiğini söyledi. Zylah sadece nedenini bilmiyordu. Buna 'bir yıl' dendiğini düşündü.

Düzgün bir konuşma yapabilecekleri ve onu daha iyi anlayacağı günü iple çekiyordu.

Onun gerçekte kim olduğunu, nereden geldiğini ve neden onu bir avuç taşın altında bulduğunu öğrenmek istiyordu. Jabez kimdi ve neden onun gibi başka bir yaratıkla hiç karşılaşmamıştı?

Zylah onun pürüzsüz çenesinin keskin kıvrımlarını, yüksek yanaklarını, sert kaşlarını ve koyu kahverengi tenini inceledi. Bakışları önce adamın burnunun güçlü çizgisini, sonra da arkalarında keskin jiletler saklayan dolgun dudaklarını takip etti. Odağı yukarı kaydı

Siyah boynuzlarına bakmadan önce uzun, sivri kulaklarına - sadece hayvanlarda gördüğü bir özellik, insanlarda değil - baktı.

Boynuzlarını ve küçük pençelere benzeyen *tırnaklarını* çok sevmiştir. Bunlar paylaştıkları özelliklerdi ve bir şekilde kendini ona daha yakın hissetmesini sağlıyordu.

En çok hoşuna giden şey, adamın onu *anlıyor* gibi görünmesiydi... sanki daha önce onun türünden biriyle tanışmış gibiydi. Onlarla arkadaş olmuş muydu? Eğer geçmişte bu kadar özenli davrandıysa, neden onun yanından ayrıldıklarını merak etti.

Öğrenmesi konusunda oldukça sabırlıydı ve o kadar bilgilendiriciydi ki yakında gerçek yoldaşlar olacaklarına dair umudu vardı. Nasıl hissettiğini, neye ihtiyacı olduğunu dile getirmek ve belki de onun gerçek amacının ne olduğunu bilip bilmediğini görmek istedi.

Neden buradaydı? Neden sadece bir başka *Mavka* ile tanışmıştı? İnsanlar ona Duskwalker diyordu. Neden bu kadar çok ismi olduğunu ve bunların anlamlarını bilmek istiyordu.

Adam beyaz kirpiklerinin ucundaki gözlerini kafatasına kaldırdığında gözbebekleri parlak sarıya dönüştü. Sırıtmıyordu, gülümsemiyordu ama bakışlarında karanlık bir yoğunluk vardı ve bu da onu her zaman en garip ama tuhaf bir şekilde rahatsız hissettiriyordu.

Zylah onun gözlerinin üzerinde olmasından hoşlanıyordu, sanki etinin sınırlarını ve iletişim kuramamasını aşır onu gerçekten *görebiliyordu*. Çok derine iniyorlardı.

Ona mutlulukla kıkırdadı ve beyaz bir kaş ona karşılık verdi. Biraz daha yaklaştı, daha önce sadece kısa bir süre hissettiği sıcaklığını hissetmek ya da kokusunu daha güçlü bir şekilde almak istiyordu. Onun varlığına daha da yakın olmak için.

Çok geçmeden başını çevirdi ve iç geçirdi.

"Eninde sonunda anlayacaksın," dedi ve ayağa kalkıp uzaklaştığında onu hayal kırıklığına uğrattı. Ormana doğru baktı. "Bizi tekrar göle götüreceğim. Ayrıca sana diğer Mavka'lar gibi nasıl daha insansı bir forma dönüşeceğini öğretmek istiyorum."

Yol boyunca derslerine devam etti, ona farklı bitkileri gösterirken uygun isimlerini de verdi. Hatta küçük bir yaratığa gizlice yaklaşmalarını ve onu yakalamalarını sağlamayı bile başardı.

Ona tavşan dedi.

İğrenç bir şekilde parçalamadan önce kokusunu gizlemek için burnunu toprakla kapatmasını söyledi. Gereksiz ölümden hoşlanmamasına ve bunun için anında ona kızmasına rağmen, bunu kabul etti. Zylah bütün gün homurdandı

ona kemiklerini, kanını ve farklı iç kısımlarını gösterirken ve her şeyi açıklarken.

O derste bir hayvanın ne olduğunu, ne tür olduğunu ve... Kafatasının bu yaratığıyla eşleştiğini.

Onu öldürmek yanlış geldi.

Gözleri kapalı, vücudu gevşemiş ve zihni uyuşmuş olan Jabez, etrafını saran misk kokusuna karşı burnunu kırıştırdı ve oynattı.

Birkaç gün boyunca Zylah'ın şaşırtıcı derecede hoş kokusu - yasemin ve menekşelerden oluşan oldukça yumuşak bir karışım - ıslak toprağı, kili, ağaç köklerini ve küfü bastırmıştı.

Onun özel kokusunun nelerden oluştuğunu tespit ettiğinde, zihni bunu bir kenara bıraktı ve geri kalanını duyularında güçlü bir şekilde bıraktı.

Koku alma duyusu bir Mavka kadar iyi değildi ve hatta çoğu İblis'ten daha zayıf olabileceğini düşünüyordu, ancak yine de insanlarla karşılaştırıldığında daha yüksekti.

Ve evinin kiriyle kaplıydı. Sürekli koruyucu bir şekilde vücuduna sardığı pelerinine yapışmıştı. Kendini bir fare gibi yerdeki acınası bir deliğe sinmiş, yuva yapan bir hayvan gibi hissediyordu.

Ama bundan daha fazlasıydı. Hatta daha derin.

Bir kez daha burnu kırıştı ve zihninin derinliklerinden yükselen boğucu anılar karşısında irkildi. Unutmayı çok istediğı ve bunun için her zaman mücadele ettiğı bir zamanın anıları.

Olduğı kişiyi büyük ölçüde şekillendirmiş olan bir zaman ve yer ve bunu deneyimlemesinin üzerinden yüzlerce Dünya yılı geçmişti.

Yine de, bir Elf'in yaşam süresine göre, sadece yirmi bir yıl önceydi, neredeyse yirmi iki. Yine de, neredeyse altı Elf yılı boyunca kapana kısılmış olan on bir yaşındaki bir çocuk için, geçen zaman hem ucsuz bucaksız hem de daraltıcı gelmişti.

Hapishanesi bu yuva kadar karanlık olmasa da, gölgeler derindi. Yuvarlak bir odanın ortasındaki yeşil ışık, ona bolca ışık verilmesini sağlıyor ve onu güneşten *koruyordu*.

O zamanlar bu sahte ışığın kıymetini bilmemişti ve hiçbir zaman ondan hoşlanmamıştı. Nyl'theria'daki üç güneşin altında dakikalar içinde yandığını düşününce, Elflerin onu tercih edeceğini düşünmelerini ne kadar anlasa da, gölgede dinlenirken onların sıcaklığını özlemişti. Bir odada parıldamalarını ve her yansımadan büyüleyici fraktallar çıkarmalarını özlemişti.

Onu koruyan parmaklıklar sadece gümüş, altın ve bronzdan yapılmıştı ama kaçmak için parmaklıkları bükmesini engelleyen şey bunlar değildi. Hayır, büyümlü takviyeler onu hapsediyor ve içinde kaynatıyordu.

İlk üç yıl boyunca yalnız olduğu için ilk başlarda sadece etrafını çevreleyen kayanın ve kendi kokusunu almıştı. Ancak büyüdükçe ve duyuları keskinleştikçe, hücresinin ötesindeki kokuları da alabiliyordu.

Metrelerce kalınlıktaki kayanın hemen ötesinde uzanan toprak kokusu. Bir zamanlar evim dediği devasa orta ağacın kökleri. Topraktaki küf kokusu, böcekler yaşam döngüsünü takip ederken oluşan çürüme.

Bu şeyler bir gün onun kurtuluşu olacaktı ama uzun yıllar boyunca onu boğdular. Onu boğuyorlardı, ona yerin altında olduğunu hatırlatıyorlardı. Herkesten uzakta, herkesi *kendisinden* korumak için saklanmıştı.

Herkes tarafından unutuldu.

Ve kendi içinde kayboldu.

Her gün dikkatini dağıtan yiyecek dışında yalnız kaldıkça içten içe ölüyordu. Zaman içinde ona, bir gün verdiği *pişman* olacağı çeşitli malzemeler de sağladılar.

Jabez onu *neden* hapsedtiklerini anlasa da bunun ne kadar zalimce olduğunu inkâr edemezdi. Onlar da bunu inkâr etmemiş ve durumunu değiştirmek için hiçbir şey yapmamışlardı. Yine de onlara gerçekten bir şans vermiş miydi?

Genç Jabez uzun zamandan beri öfkeliydi. Kinle, yalnız düşüncelerinin çılgınlığıyla ve bu kadar küçük bir alana hapsolmanın verdiği depresyon ve ıstırapla dolup taşıyordu. Onların aptal, total bakışları sempatik bir hal aldığıında, intikamı daha da arttı. Zihni derin bir kaosa sürüklendi ve onların seslerini dinleme arzusu azaldı.

Ta ki diğer İblisler onun yanındaki hücrelere yerleştirilene kadar. Jabez bir şekilde İblis benzeri bir mizaca geri dönmüştü. Yaklaşırlarsa ısırdı. Eğer yakın değillerse, onu aç bırakmaya devam ettikleri bir damla kan için parmaklıkların arasından havayı pençeleyerek derilerini yırtıyordu. Onunla konuşurlarsa karşılığında küfür işitirlerdi.

Bu sadece akli başında olduğu zaman oluyordu ama çoğu zaman olmuyordu. Besin eksikliği onu kuduzlaştırıyordu ve Elfler onunla ancak ağzını kapatıp kan aşısı yapmak için bağladıktan sonra konuşabiliyorlardı. Aksi takdirde, vücutlarının, kanlarının ve etlerinin kokusu onu çılgına çeviriyordu.

Sonrasında kendini hep acınacak halde hissedirdi.

Tüm bu süre boyunca ona kitaplar hediye ettiler, öğrenmesine izin verdiler, büyüsünün uysal olduğunu *düşündüler*. Yarı kan bir Elf olarak güçlü yeteneklere sahip olmadığını. Etrafındaki kaya ve takviye kuvvetler onu, kırık iradesi kadar sabit tutuyordu.

Büyüsüyle yaptığı ilk şey kir kokusunu silmek, ondan saklanmak ve korunmaktı, böylece pis bir yaratık gibi hissetmek zorunda kalmayacaktı. Hapishanesine, hücrelerine, yüceltilmiş *kafesine* ilk yerleştirildiği andan itibaren tüm benliğini acıtan ıstırap ve ihaneti bastırdı.

Islak toprak kokusu nedense onu hep o ilk birkaç yıla geri götürüyordu. İlk kaçtığında bu kokudan nefret etmiş ve kokusunu almaktansa yanan külün sıcaklığına basmayı tercih etmişti. Ama yaşı ilerledikçe ve zihni gençlik anılarının keskinliğini körelttikçe, toprak kokusu sonunda sıradan bir koku haline geldi. Ta ki artık onu rahatsız etmeye kadar.

Ancak onlarca yıldır boğmaya çalıştığı, tüyden bir pelerinle kaplı oldukça sinsi bir kaltak tarafından diri diri gömüldüğünde onu on kat boğmak için.

Sonra, bir kez daha, duygusal bağını silmeyi öğrendi.

Ama her gece Zylah'ın yuvasında toprağın altında yattıkça, üzerinde sallanan taze köklerin kokusuyla, bunu görmezden gelmek daha da zorlaştı.

Yarı uykulu bir halde bir yöne kaymaya çalıştı ama bunun kendisini doğrudan toprak bir duvara yasladığını fark etti. Midesi düğümlendi, göğsü sıkıştı ve ciğerleri sızladı. Zylah'nın evinin küçük orta alanına doğru yuvarlandığında bile koku üzerine sinmişti.

Anılar yeniden canlandıkça, yüz hatları daha da soğudu ve ter derisini kayganlaştırdı. Eti kemiklerinin üzerinde sıkışmış ve hapsedilmiş gibi gerildi ve boğazı kapanma tehlikesi geçirdi.

Lanet olsun! Jabez elleri ve dizleri üzerine çökerken zihninde kükredi. Yüzünü çıkışa çevirdi, Zylah her gün yaptığı gibi çıkışı kapatıyordu. Etrafına güneş ışığı vurunca ürperdi ve onu kenara itti.

"Kıpırda, Zylah," dedi, güçsüzce ona dönerek. Yaklaşabilmek için çömelve pozisyonuna geçti ve Zylah yolundan çekilmeyince hırladı. "Jabez dışarı!"

Sesinin gürültülü derinliği ve verdiği emirle gözbebekleri bembeyaz parladı. Yoldan çekilirken gergin bir şekilde geveledi ve Jabez panikle çıkışa doğru dalışını gizlemeye çalıştı.

Güneş ışığı tenine vurduğu anda tısladı ve yuvasının girişini koruyan ağaç köklerinin arasından sürünerek geçerken güneş ışığı onu yıkamaya devam etti. Sonbahar güneşi tenine sıcak bir şekilde vuruyor, içinde çok uzun süre kalırsa onu yakmakla tehdit ediyordu. Eğer tam kanlı bir İblis olsaydı, saniyeler içinde cayır cayır yanardı.

Sıcaktan kaçmak için yana çekildi ve sırtını bir ağacın gövdesine dayadı. Yapraklar onu yeterince gölgeledi, pelerini de onu ışıktan korudu ve kendini çelikleştirmek için endişeli nefesler aldı.

Yapabileceğimi düşünmüştüm... ama yapamam. Onun yuvasında kalmaya daha fazla dayanamadı. *Şu anda bile tek koklayabildiğim kir.* Genelde sakın ve akli başında olan zihnini mahvetmek için ona ikinci bir deri gibi yapıştı. Gerçekten akli başında olup olmadığından emin değildi.

Kafasının tıraşlı tarafını avuçladı ve kendi kendine inledi.

Oradaki derin ve uzun yara izi ona zihninde iki dünyayı birbirine karıştıran belirgin bir delik olduğunu hatırlatıyordu. Unuttuğu bir yolculuk ve kalbini nefretle daha da çarpıtan zalim insanların eylemleri. Ama artık onların Elf mi... Elfler mi yoksa insanlar mı?

Lanet olsun. Çok uzun zaman oldu. Bir bok hatırlayamıyorum. Otuz yedi yaşındaki çoğu yetişkin gibi, onun da gençlik anıları... bulanıktı. İnsan ömrünün on beş katını yaşayanlar için bu durumun daha da kötüleştiği ve hapsedildiği yerden kaçtıktan kısa bir süre sonra derin bir yara aldığı gerçeğiyle birlikte... artık anılarının net olup olmadığını tam olarak bilmiyordu.

Ve bu konuda sorgulanmaktan nefret ederdi.

Kimseyi hatırlamıyorum. Ne sefil annesinin yüzünü. Ne üvey babasını, ne de soyadını. Bunun ötesinde bir ailesi olup olmadığını bile hatırlamıyordu, yine de aklının bir köşesinde *olabileceğini* düşünüyordu.

Hatırladığı tek şey, kendisini hapse atan meclis üyelerinin züppe ve bulanık yüzleriyle dolu konferans salonuydu. O

Onu *neden* küçük kafesine koyduklarını hatırladı.

Yakındaki kırıptılar dikkatini çekti ve Zylah'ın yuvasından çıkışını izledi. Onunla ilk tanıştığında olduğundan çok daha küçük olmasına rağmen boynuzları sık sık köklere dolandığı için çıkmak için mücadele etti.

Yüzünü avuçladı ve dirseğini dayamak için bir dizini kaldırarak kaçmadığını göstermek için ona el salladı.

Buradan ayrılmak zorundayız. Ona yuvasını neden boşaltacaklarını düzgün bir şekilde açıklayabilmek için zihninin çatlamasını engellemeyi umuyordu. Oradan nefret etse bile, orası onun eviydi ve oraya derin bir bağlılığı olduğunu zaten biliyordu.

Onu kandırmam gerekecek. Onları günlük yürüyüşlerine çıkaracaktı ve Mavka geri dönmeyeceklerini bilmeyecekti. Ancak, Mavka'yı üzmemek istemiyordu, çünkü iletişim eksikliklerine rağmen onun güvenini kazanmaya çalışıyordu.

Yine de çok zeki. Ona verdiğiinden çok daha zeki. *Haklıymışım.* *Weldir'den ne kadar uzak bir soydan gelirse, Mavka insanlığı o kadar çabuk kazanabilir.* Yine de fiziksel özellikleri diğer Mavkalar gibi olmaya devam etti.

Merikh'i beslemek için gereken insan sayısının yarısı kadar sürede Zylah onu öğrenme savaşında paramparça ediyordu. Kelimeleri göz açıp kapayıncaya kadar öğreniyor ve şimdiden cümleleri nasıl bir araya getireceğini bulmaya çalışıyordu. Dün, Zylah'ın bilgiyi ne kadar çabuk kavradığını fark ettiğinde, ona yüze kadar saymayı bile öğretmişti ve bunu tekrar etmesine gerek kalmamıştı.

Sayma ya da matematik gibi şeylerin haftalarca ya da daha fazla insan yiyene kadar söz konusu olmayacağını düşünmüştü. Jabez her seferinde onun zekâsını hafife alıyordu.

Merikh'le ilk tanıştığımda konuşabiliyordu ama bu bir aptalla konuşmak gibiydi. Birisi ona yavaş yavaş öğretiyordu, bu ister Cadı Baykuş olsun, isterse de Weldir bir şekilde onun sesini paylaşıyor olsun. Ne olursa olsun, *birisi* Merikh'e rehberlik ediyordu.

Ama tahminlerime göre o zamana kadar en az on beş insan yemişti ve tanışmamızdan sonra da düzinelerce insan yedi.

Zylah onun yüzünden otuz kadar insan yemişti, ondan önce de belki iki tane yemişti ama sadece kelimeleri öğrenmesi gerekiyordu. Bilgiye ihtiyacı vardı, daha fazla insanlığa değil. Bir şeyi anladığında, hemen farkına varıyordu.

Onun için insan avlamak zorunda kaldım ve gerçekten zeki hale gelmesi yine de sonsuza kadar sürdü.

Zylah, yaralı bir Jabez'i iyileştirmek gibi sihrini bir dereceye kadar nasıl kullanacağını zaten biliyordu.

Elinin arkasından kıkırdadı. *Merikh ondan dayak yemekten nefret ederdi.* Tıpkı Jabez gibi o da herhangi biri tarafından dövülmekten nefret ederdi.

Zylah yavaşça sürünerek yaklaştı ve adam onu izleyebilmek için elini indirdi. Sinirli bir şekilde kıpırdanıyor, belirsizlik içinde kendini kaşıyordu ve adam bunun onu pişmanlık dolu bir panik içinde evden nasıl terk ettiğinden kaynaklandığını anladı.

Nasıl dönüşeceğini sanıyeleri içinde çözmüştü. Tek yapması gereken ona pençelerini geri çekebileceğini göstermekti ve sonra merakla başka neler yapabileceğini merak etti.

Sanırım kendi türünden biriyle daha tanıştı. Elleri üzerinde yürümek yerine iki ayağı üzerinde durabileceğini öğrenmesi için tanışmış olmalı. *Türünün diğer üyelerinin bunu anlaması yıllar alır.*

Merikh gerçekten karşılaştığı ilk kişi olabilirdi ama yüzlerce yıldır onların türünü izliyor ve gözlemliyordu. Düşmanınin zayıflıklarını -ki çok azdı- ve sürekli evrim geçiren ve her hayvani özellik arasında değişen güçlü yanlarını anlamak için onu inceledi.

Zylah çok iyi zıplıyordu ve şaşırtıcı derecede hızlıydı - ama Orpheus kadar değil. Kedi kafalı Mavka tırmanma konusunda en iyisiydi, Merikh ise bir ayı gibi en güçlüsüydü. Yarasa kafatash Mavka ölmeseydi bir gün uçmayı öğrenecekti. Her yeni özellik onları farklı kılsa da, hepsi son derece güçlü varlıklardı.

Bu da artık bir Mavka'nın hayatına *nasıl* son vereceğini bilmesine rağmen onları öldürmeyi zorlaştırıyordu.

Zylah'a bir kez daha baktı ve onun küçük yuvasında rahat hareket edebilmek için daha canavar bir forma büründüğünü fark etti. Aralarındaki mesafeyi kapatmayı reddediyordu ve gözlerinin beyaz rengi ona karşı temkinli olduğunu gösteriyordu.

Nefes nefese kalmış, endişeli soluklarını ancak sakinleştirebiliyordu. Hafif, serin rüzgâr alnındaki ve boynundaki teri soğuturken aynı zamanda onu kurutuyordu.

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama buradan gitme vakti geldi," dedi ve bakışlarını bir an için ayaklarının hemen ötesindeki çimenlerin üzerinde parlayan parlak güneş ışığına çevirdi.

Gözleri doğal deniz mavisine dönerken başını eğdi.

Diğer Mavka'lar dikkat etmezse, Zylah kısa sürede hepsini geçecek.

Güneşin altında yürüyen Jabez, ışıktan korunmak için pelerininin kapüşonunu dikkatlice ayarladı. Çıplak ayaklarına baktı ve pelerininin siyah kenarının onları yakıcı ışıklardan büyük ölçüde koruduğunu fark etti. Gölgeden fazla uzaklaştığında ara sıra ayak parmaklarında küçük bir sızı hissediyordu.

Uzun otlar vücudunun alt yarısını gizlemeye yardımcı oldu ve kısa bir tepenin zirvesine geldiklerinde bakışlarını kaldırdı. Birkaç saattir gölgeyi takip ederek çayırları geçiyorlardı. Güneş zirveye ulaştığında ışıktan kaçınamadıklarında, sadece cesur olmaya karar verdi.

Artık öğleden sonra olduğu için yolculuğu daha kolay buluyordu. Ayrıca sığağın tadını çıkararak onu rahatlatmasına izin verdi - sadece pelerini onu koruduğu için.

Uzakta bir köy görünene kadar tepenin zirvesini takip ettiler. Jabez peleriniyle eliyle köyü işaret etti ve her şey hakkında bildiklerini anlattı. Köyün yanındaki tarım arazilerine aşina değildi ama uzun saplara bakarak büyük bir kısmının mısır olduğunu düşündü.

Zylah dinledi, her zaman yaptığı gibi yeni bilgileri kolayca aldı.

Gözleri yanında iki ayağı üzerinde yürüyen kadına kaydığını ve çıplak göğüslerine takılınca bakışlarını hızla kaçırdı. Yanakları ısındı - nedenini tam olarak anladığından değil. Her ne kadar kürkle kaplı olsa da

Kalçaları ve göğüsleri arasındaki kürk seyrek olduğu için koyu gri meme uçlarını gizlemek için çok az şey vardı.

Belki de yakınlarda ikamet edecek bir yer bulmalıyız.

Karanlıkta çalacağı insan malzemelerine erişiminin olması derslerini büyük ölçüde geliştirecekti. Alfabeyi ona toprağa karalayarak öğretmiş olmasına rağmen, hâlâ okumayı öğrenmesi gerekiyordu. Yuvası, ona rahatça ders verebilmesi için çok küçük ve yetersizdi.

Jabez'in yumuşak kalpli Mavka'yı üzmeyecek bir besin kaynağına sahip olması da iyi olurdu. Mavka, Jabez'in et için avlanmasından ya da onun yemeğini bitiren kişinin kendisi olmasından hoşlanmıyordu. Bu durum nedense onu rahatsız ediyordu ve Mavka bunun saçma olduğunu düşünüyordu. O yüzde yüz bir etoburdu - bir avcı.

Bu yönünü inkâr etmek, kim olduğunun büyük bir kısmını inkâr etmek anlamına gelirdi. *Eğer ben gelmeseydim, ne kadar hızlı evrimleşirdi bilmiyorum.* Onu zorladı ve insanlığını kazanmasını sağladı.

Bakışları bir kez daha ona geldi ve tavşan kafatasına doğru yükseldi. Alt ve üst çeneleri arasında oluşan siyah ete, daha kadınsı boynuz yapısına dikkat etti ve ardından adımlarının zarafetini gözlemledi.

O olmasaydı, Zylah'ın bir Mavka olarak tam olgunluğa erişip erişemeyeceğini düşündü.

Ve olgunluktan bahsetmişken... Jabez gözlerini bir kez daha dalgınca kızın göğüslerine diktiğinde gözlerini kaçırdı. Bu sefer kulakları ısınmıştı.

Onu giydirmem gerek, diye düşündü, bu onun gibi bir yaratık için garip bir düşünceydi.

Çoğu İblis evrimlerinin son aşamalarında olmadıkça kıyafet giymemekle kalmaz, Elf halkı da tutucu değildi. Yarı çıplak dolaşmazlardı ama gerçek çıplak hallerini de inkâr etmezlerdi. Jabez bile hayatının büyük bölümünde çok az şey giymişti - gerçi bunun için pek çok nedeni vardı.

Ancak, ona insansı formuna nasıl dönüşeceğini öğrettiğinden beri, çıplaklığı onu rahatsız ediyordu. Belki de bunun nedeni çoğu gelişmiş İblis ve Elf'in çıplak göğüslerini ya da kasıklarını güvenle göstermemesiydi.

Zylah'ın çıplaklık ya da alçakgönüllülük kavramları hakkında hiçbir fikri yoktu. *Kürkle kaplıydı.* Bu Jabez için pek fark etmiyor gibiydi.

Çıplaktı, her şeyi biraz açıktaydı ve kadınsı insansı vücudu onun beğenisine göre biraz fazla şehvetliydi.

Göğüsleri küçük olmasına rağmen diriymi ve her adım atışında sallanıyordu. Onu beslediği her yeni yaratıkla kaburga kemiklerinin o kadar çöktüğünü fark etmemişti ki, şimdi çoğunlukla tümseklerin arkasında gizleniyorlardı.

Onun gölgesinde kalmaya çalıştı ama dönüşümü ona beklediğinden daha azını sundu. *Onu beslemeye götürmeden önce ilk kez canavar formuna büründüğünde, boyu iki metrenin üzerindeydi.* Şimdi ise ancak yedi fitti ve ondan sadece üç santim daha uzundu - ki bu da hiçbir şeydi.

Bakışlarını onun ayaklarına dikti ve ne kadar insani göründüklerini fark etti. *Canavar formundayken bir tavşan gibi parmak uçlarında yürürdü.* Şimdi ayakları kısa ve düzdü ve neredeyse... bir kadınıninki gibi zarıftı. Onları gerçekten insansı olmaktan alıkoyan tek şey kabarık tavşan parmaklarıydı.

İki formu arasındaki fark oldukça büyüktü. Siyah kürkü, göğüs kafesini neredeyse gizleyen ve göğüslerinin üst kısmını daha dolgun göstermeye çalışan boğaz ve göğüs çevresindeki yaka dışında kısalmıştı. Kürkün koyu gri meme uçlarını, göğüslerini ve karnını örtmesini diledi.

Bacakları eğilmeyi bırakmış, incelmış ve iki kadınsı, kaslı uzuv haline gelmişti. Kalçaları kalındı, bu da geniş kalçalarını vurguluyor ve can sıkıcı bir şekilde oldukça büyük ve yuvarlak bir kalçayı destekliyordu. Tavşan kuyruğu onun üzerine oturuyor ve bir şekilde kıcını sevimli mi gösteriyordu?

Bu da tabii ki Jabez'i telaşlandırdı.

Bunu tavşanların sevimli yaratıklar olduğu gerçeğine bağladı ve... takdiri de bundan kaynaklanıyordu.

Belinin dar olması ona kum saati figürü vermesine yardımcı olmuyordu. Ancak bu özellikten hoşlanmıyordu, çünkü vücudunu dengelemek için daha fazla yiyeceğe ihtiyacı olduğunu gösteriyordu - tüketmek için ağladığı daha fazla et.

Ayrıca kıvrımlarını daha da belirginleştirecekse bu konuyu zorlamaktan da korkuyordu. Şu anda bile kalçaları ve arka tarafı kalın ve dolgundu, bu da onları kadınsı ve güçlü yapıyordu.

Bir kez daha yanıldığımı kanıtladı. Ne olduğu düşünüldüğünde, onun aşırı kadınsı özelliklerden, özellikle de göğüslerden yoksun olacağını düşünüyordu. Küçüklükleri bunu yansıtıyordu, sanki hiçbir zaman bir insan kadınıninki gibi işlev görmeyeceklerdi, ama ona şaşırtıcı gelen şey onlara sahip olmasıydı.

Sonra yine boynuzları küçüldü. Ve bir Mavka'nın kafatası ve boynuzlarının değiştiğini ne görmüş ne de duymuştu... hiç. Sanırım her cinsiyet farklı bir evrim sürecinden geçiyor.

Bu konuda düşünmek sorularını yanıtlamazdı ama düşünmeyi severdi o.

Kararını vermeden önce son bir kez köye baktı. *Ben Buraya nasıl döneceğimi ve ona uygun kıyafetleri nasıl bulacağımı düşündüm.*

Sadece bakışları *onun* bile rahat edemeyeceği kadar takdirkâr bir bakışa sahip olduğu için değil, aynı zamanda bunu yapmanın doğru olduğunu hissettiği için. Ona yetişkin bir kadın gibi davranırken çıplak bir hayvan gibi etrafta dolaşmasına izin veremezdi. Derslerinin amacı da buydu; sonunda sohbet edebilmeleri için onun dünyayı ve dili anlamasını sağlıyordu.

Böylece ona teklif edebilirdi.

Ayrıca birkaç kitap daha sıkıştıracağım ve belki de üzerine yazmamız için biraz parşömen. Artık konuşma kavramını anladığına göre, karmaşık bir şey olan cümle yapısının ince ayarını yapıyordu. Kelimeleri gösterip "Bu ne zaman, nasıl ya da kim demek" diyemezdi. Bunlar soyut kavramlardı ve daha fazla tekrar gerektiriyorlardı çünkü *o* bile bunları nasıl açıklayacağı konusunda zorlanıyordu.

"Jabez," diye seslendi Zylah, insansı formunda olduğu için sesi artık canavarca değildi. Adamın omzuna birkaç kez vurdu. "Gel."

Korunmak için onun gölgesinde kalmayı arzulayan ve durgun yollarından sapmakta bir sorun görmeyen Zylah'ın yönünü takip etti. Zylah'ın ne kokusu aldığını ve yolculuklarında ilk kez neden belli bir yoldan gitmek istediğini merak ediyordu.

Onları düzleştirilmiş bir çim alana götürdü ve orayı işaret etti. Jabez ezilmiş sapların ortasında bir dizinin üzerine çöktü, kulakları toprakta büyük bir şeyin orada yattığını gösteren izlere ve bozukluklara dokunduğunda titriyordu.

"Mavka," dedi onun yanına çömelerek. "Kertenkele gibi mi?"

Çimenleri bir kez daha incelemekten önce konuşurken ona baktı. Tek bir gevşek pul aldı ve kokladı.

Haklı, bu bir Mavka kokusu taşıyor. Hem de sadece birkaç saatlik. Etrafı taradı ve izlediği yolun doğrudan kuzeyden geldiğini, sonra da doğuya, yani gittikleri yöne doğru ilerlediğini gördü.

"Bir kertenkele Mavka mı?" Jabez çenesini kavrayıp kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak sordu. Zihninde tanıdık bir şeyler canlanınca elini arkaya doğru salladı. "Kuyruğu ve kuzgun kafatası olan mı?"

Zylah başını salladı. "Evet. Ben-" Kaçırıldığı kelimeleri geveleyerek ellerini salladı. "O."

"Onunla daha önce tanıştınız mı?"

Başını salladı ve burnunun ucunu okşadı. "İnsan dişi. Turuncu saçlı."

"Turuncu saçlı bir insan kadınla mı seyahat ediyordu?" diye sordu, yardım için konuşmasındaki boşlukları doldurmaya çalışarak.

Zylah minnetle kıkırdadı, gözleri parlak sarıya döndü. Göz ucuyla onun küçük tavşan kuyruğunun mutlu bir şekilde kıpırdadığını gördü.

Kuyruğunun verdiği tepki karşısında duyduğu mizah kısa sürdü, çünkü bir şey ortaya çıktı.

"Şaka yapıyorsun amına koyayım," diye ısırıldı, tam o sırada bir saç telini eline aldı. Kokladı ama yarı tanıdık gelen kokudan tam olarak emin değildi. "O küçük sürtük... *hayatta kaldı mı?*"

Jabez'i neredeyse parçalayacak olan o feci büyüden nasıl olmuştu da küçük bir insan kurtulmuştu? Çünkü eğer varsayımları doğruysa, ki öyle olduğuna dair büyük bir his vardı, bu onu neredeyse öldüren kızıl saçlı kadınla aynıydı. Reia ve Zylah'ın annesi olmak üzere iki Mavka geliniyle birlikte ona karşı savaştığını düşünürsek öyle olmalıydı. Kadının adını hatırlayamıyordu. Cadı Baykuş bile o gün onunla karşılaşmıştı.

Emin olmak için Zylah'ya döndü. "Yüzünde yanık izi var mıydı?" Elini yüzünün sol tarafında gezdirdi.

"Yara mı?" Başını sallamadan önce onu taklit etti. "Evet. Bu."

Ondan kaçan hırıltı canavarcaydı. *Nasıl?* Nasıl hayatta kalmıştı? *Kollarımda öldü.* Daha doğrusu, etten kalkanı ellerinde parçalanmıştı, ta ki kalesinin merkezine düşen sahte ama çok gerçekçi güneş bombası yüzünden kendisi bile yanmaya başlayana kadar. Her ne kadar anında yok olmamasına yardımcı olmuş olsa da, ince güneş bariyeri büyüğü bile hayatta kalmayı başaramamıştı.

En azından şimdi o kadının onlara neden yardım ettiğini anlıyorum. Kuzgun kafatası, ikizi yarasa kafataslı Mavka öldükten sonra bir şekilde onu kendi tarafına çekmişti. *Savaşta yetenekliydi, yani ya bir askerdi ya da bir İblis Avcısı.*

Jabez hırlayarak, arkasında hiçbir iz bırakmadan bir gün içinde dünyadan kaybolacak Mavka ölçeğini yumrukladı.

Bunun bir önemi yok. Nasıl hayatta kaldığı onun için anlamsız ve önemsizdi. Umarım yolları bir daha asla kesişmez.

Zylah tedirginlikle sessizce kıkırdayıp ön kolunu kaşıyarak kıpırdandığında, öfkesi azaldı. Agresif sesleri onu rahatsız ediyordu.

Sonunda içini çekti ve tartıyı bıraktı. Jabez başını kaldırdığında hafif bir esinti elbisesini gövdesinin etrafında dalgalandırdı ve saçlarını öne doğru savurdu.

Siktir et. Bu sadece misilleme. Savaşta böyle olur. Birçok hamle yapmıştı ve onların -özellikle de Cadı Baykuş'un- eninde sonunda kendi hamlelerini yapacaklarını biliyordu. Kızgınlığının artmasına izin verebilir ya da bunu savaştın ve nefretin duygusuzluğunun bir parçası olarak kabul edebilirdi.

Dudakları garip bir gururla kıvrıldı. *Çok yaklaştıydın, Lindiwe.*

Zylah onu kurtarmasaydı, daha uzun yaşayacağından şüpheliydi. Kan kaybından ölecekti, büyü hastalığı şifa yardımı olmadan onu öldürecekti ya da bir İblis baygın bedenini yiyecekti.

Kendi torununuz planlarınızı bozdu. Bunu öğrendiğinde duyacağı dizginlenemez öfkeyi ancak hayal edebilirdi.

O kadına karşı yüzyıllardır savaşıyordu ve o kadar çok kez karşı karşıya gelmişlerdi ki artık sayamıyordu. Çocuklarına yaptıklarından dolayı onun zalim olduğunu düşünüyordu, ama onun da aynı şekilde karşılık verdiğini fark edip etmediğini merak ediyordu.

Bana yapılanı ve daha fazlasını yaptım.

İster Lindiwe'nin eylemleri olsun, ister kendisini geri çekmek için onu kan kaybından ölüme terk etmesinin yankıları, onun ve Weldir'in müdahalesi nedeniyle pek çok olumsuzlukla karşılaşmıştı.

Kabul etmek istese de istemese de fedakârlık asilceydi.

Geçmişten gelen öfkesini bir kenara bırakan Jabez, kızıl saçlı ve Mavka'sının gittiği doğu yönünü değerlendirmek için ayağa kalktı. Pençelerinin hangi yönü işaret ettiğini görmek için kuzgun kafatasının izlerini kontrol etti.

Yolumuza devam edersek onlarla karşılaşabiliriz. Bu kadar güçsüzken kendisinden nefret edebilecek kişilerden uzak durmayı tercih ederdi. Ayrıca av gibi köşeye sıkıştırılmayı, yardım için yoldaşının gücüne güvenmek zorunda kalmayı da reddetti.

Zylah'ın yuvasına dönmek istemediği için geri dönemezlerdi. Kuzey Peçe'ye doğruydu, bu da muhtemelen yüzünü ya da kokusunu tanıyan bir İblis'le karşılaşma ihtimalinin artması anlamına geliyordu. Bu iyiydi, o kadar uzun

Çünkü diğerlerine haber vermek için sık ve İblis dolu bir ormana kaçamadılar.

Köye doğru döndü. *Sanırım daha güneye gideceğiz.*

Birkaç mağara olabilir ve dağ İblisleri yalnızlık içinde yaşama eğilimindeydi. Sert yaratıklardı, ancak belirli yuva alanları dışında daha az bölgeciydiler. Neredeyse bir kovan gibi yaşarlar, mağaralarında kendi başlarına kalırlar ancak üstlerinde yaşayanların daha yükseğe çıkmak için konut girişlerini geçmeleri gerektiğini anlarlardı.

Zylah yanındayken, İblislerin koklama menziline gireceklerinden şüpheliydi.

Zylah, ormanla kaplı küçük bir dağın yarısında oluşmuş sığ bir mağaranın içinde otururken kendi kendine homurdandı. Yuvasından çok daha büyük olan bu mağarada rahatça hareket etti ve kızgınlıkla yeri kazımak için bir taş aldı. Taşı adamın kafasının arkasına atmayı düşündü ama bunun sadece adamın hırlamasına neden olacağını bildiği için vazgeçti.

Omzunun üzerinden Jabez'e baktı ve onun günlerdir ilk kez pelerinini çıkardığını fark etti.

Cildini güneşten korumak için taktığını zaten özetlemişti, çünkü ışık ona dokunduğunda birkaç kez irkildiğini görmüştü. Evinde neden taktığını hiç anlamamıştı.

Dönmeyi reddettiği bir ev.

Hayır deyip durdu. Artık burada kalacaklarını söylüyordu. Zylah bu durumdan hoşnut değildi, çünkü çoktan geri dönmeyi arzuluyordu.

Adamın kendi başına bir iş yaparken kollarının hareket edişini izledi. Adamın elinde, en küçük ışıktaki bile parıldayan koyu gri bir kumaş vardı. Onun ne yaptığını bilmiyordu.

Ve ona yaklaşmadı da.

Jabez arkadan yaklaşılmasından hoşlanmazdı ve bunu yaptığında oldukça huysuzlaşabilirdi. Hırlar ve başını ona çevirir, sonra da sanki küçük bir taşkınlık yapmak istememiş gibi hızla sakinleşirdi. Bu, arkasındaki insanlardan hoşlanmadığı konusunda onu uyarmak için yeterliydi.

Yine de, sanki şüphelerine rağmen ona güveniyormuş gibi sık sık ona arka çıkıyordu - mesafesini koruduğu sürece.

Yandan ya da önden yaklaştığında en ufak bir kızgınlık belirtisi göstermiyordu. Sık sık saldırıya uğrayıp uğramadığını merak ederdi.

Jabez'in yara izleri var, diye düşündü, beyaz saçlarının sol omzunun üzerinden taranışına bakarak.

Onları fark etmesi uzun zaman almıştı. O kadar küçük, o kadar ince, o kadar zayıf görünüyorlardı ki, sürekli yanıldığını düşünüyordu. Uzaktan bakıldığında, ona göre bile, cildi birkaç nokta dışında çoğunlukla kusursuz görünüyordu.

Daha derin, daha büyük yara izleri olan bu noktalar, cildindeki tüm kılcal izlerin ne olduğunu fark etmesini sağladı. Saçlarının arasında ve artık traş edilmiş olan yerlerde kısmen kendini gösteren büyük bir yara izi vardı. Sırtının alt kısmında derin bir yara ve sağ uyluğunun arkasında belirgin pençe izleri görmüştü. Bu yerleri sadece banyo yaparken görüyordu, o da umursamıyor gibi görüldüğü için izliyordu.

Onu evine ilk getirdiğinde de onları incelemişti ve kendisine bir şekilde açıkladığı siyah, büyümlü işaretlerden farklı olduklarını biliyordu.

Bununla birlikte, vücudunun her yerinde zar zor fark edilen, kılcal yara izleri vardı. Hatta bir tanesine dokunduğunda hiçbir şey yokmuş gibi hissetti. Cildi pürüzsüzdü ama diğer büyük yara izleri gibi hafif koyu bir renk değişikliği vardı.

Her yerinde vardı. En kötüsü boğazı ve kürek kemiklerinin arasındaki sırtıydı, sanki... yaratıklar hayati noktalarını hedef almaya çalışıyordu. Zavallı kulakları bile sanki birçok kez yeniden büyümüş gibi ezilmiş görünüyordu.

Ya da belki de yanılıyordu ve derisindeki bu çizgiler normaldi.

Jabez onun bakışlarını üzerinde hissediyormuş gibi omzunun üzerinden ona baktı. Kadının gözleri kırmızımsı bir pembeye döndü ve Jabez'in bakışlarından kaçmak için hızla kayalık tavana doğru baktı.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordu, kaşlarını kaldırdığında ona sık sık takındığı ses tonuyla.

"Evet," diye homurdanarak cevap verdi, sıkıntısını göstermek için başını oynattı. "Evimi istiyorum."

"Sana söyledim, eve dönemeyiz." Sanki kadın rahatsız ediyormuş gibi iç geçirdi. "Kirli, çürük kokuyor ve küçük. Bu daha iyi." Ellerini kaldırdı, biri gri kumaş tutarken diğeri gümüş bir dikiş iğnesi tutuyordu - ona açıkladığı bir şeydi bu. "Mavka'ların çoğu ilk olarak

Bir mağara. Bir tavşan gibi çukur kazmış olman beni şaşırtmadı, anatomın düşünüldüğünde, ama bir mağara daha iyi. Ben... bir mağarayla başa çıkabilirim."

Zylah, onun söylediklerinin büyük bir kısmını anlamasına rağmen, tartışırken geveledi.

Bir şeyi gerçekten yapmak istemediğinde onu kendi iradesine boyun eğdirememekten nefret ediyordu. Jabez'in kendisinden talep ettiği için değil, kendi iradesiyle onunla kaldığını öğrenmişti. Hareketleri, nerede olduğu ve nereye gittikleri konusunda gerçekten kontrol sahibi olduğunu göstermişti.

Zylah ondan daha hızlıydı ama o daha çevikti ve kızın ne yapacağını daha iyi okuyordu. Sanki onun bir sonraki beş adımını ondan önce görmüş gibiydi.

Yani, eğer kadın kolundan ya da boynuzundan tutup onu sürüklemesine izin verirse, o zaman umurunda değildi. İsteklerini nasıl dile getireceğini bilmediğinde onu yönlendirmesi sorun değildi. Bunu kabul etti.

Reddettiğinde, ne kadar denerse denesin onu kavrayamadı.

Neden onunla kaldığını bilmiyordu ve umurunda da değildi. Kalmak istediği için kalıyordu; bu da suçluluk duygusunun ağırlığını hafifletiyordu.

Bu yüzden, taşınmalarıyla ilgili talebini, onu mutlulukla takip eden masum Zylah'ın önüne koyduğunda, Zylah kabul etti. Kendi isteğiyle yanında kalmaya devam edeceği umuduyla onu memnun etmek istedi.

Onun kokusundan, çoğunlukla sakın duruşundan, derin ve gürültülü sesinden hoşlanıyordu. Görünüşünü, özellikle de kulaklarını takdir etmeye bile başlamıştı - oldukça etkileyici olduklarını öğreniyordu. Sesi ve yüzünden daha dürüsttüler.

Adamın tüyler ürpertici bakışlarında göremediği bir belirsizliği yansıtıyor gibiydiler.

Kış gibi soğuk ve acımasız görünüyordu. Yine de ona karşı sabırlı davrandığında, bakışlarındaki buz bile çözülüp çok daha hoş bir şeye dönüşene kadar ara sıra kıkırdadığında sıcak da görünüyordu.

Bu anlar nadiren oluyordu ama onun iki tarafına da aldırımıyordu. Artık onun sözlerini anlamaya başlamıştı, hırıltıları yumuşamıştı, sanki bunları sadece *onun* dilinde konuşmak için yapıyordu.

Kadın sözsüz sesler çıkarmanın ötesinde bir tepki vermeyince Jabez bir kez daha içini çekti. İğneye bağlı siyah ipi kesmek için dişlerini kullandıktan sonra dönüp ona baktı.

"Bunun zor olduğunu biliyorum, Zylah. Değişim asla kolay değildir ama yuvana geri dönemeyiz."

Zylah omuzları düşerken, "Tamam," diye kabul etti. "Biz kalıyoruz."

Kırmızı gözleri yumuşamadan önce kısıldı. "Pekâlâ. Senin için bir şeyim var." Ayağa kalktı ve elindeki malzemeyi ona uzattı. "Kıyafet giyme vaktin geldi."

Malzemenin önemine dair en ufak bir fikri olmadan ondan aldı. Ama ona bir şey hediye ettiği için mutluydu ve üzerindeki tatlı kokusunu fark edince kokladı.

Günün erken saatlerinde köyün yanından geçtiklerinde Jabez köyün içinde kaybolmuştu. Zylah, Jabez'in köyde yıkıma yol açmaya niyetli olmadığına şükretmişti. Jabez kısa bir süre sonra, içi değişik kokularla dolu ikinci bir çanta ve onun üzerine katlanmış koyu gri bir bezle geri dönmüştü.

Çantanın içindekileri yemeye başlamıştı bile.

Bu mağarayı bulduklarında ve gecenin karanlığında içindekileri dışarı çıkardıklarında, ona başka ne elde ettiğini göstermişti. Daha fazla çalışması için kullanması için boş bir defter. Görünüşe göre zaten sahip olduğu iki kitaba eklediği bir okuma kitabı - onları daha önce görmemişti. Sonra ona bir sözlük, küçük bir yiyecek yığını ve son olarak da malzemeyi göstermişti.

O zamandan beri, güneş bir kez daha doğduktan çok sonrasına kadar, kumaşla meşguldü. Zylah, saatlerce somurtmasaydı birlikte geçirdikleri zamanın daha farklı olacağına inanıyordu. Eve gitmek istemesi konusunda tartışmışlardı.

Hoşnutsuzluğu hediyesinin hafifliğiyle dağıldı.

Sanki onunla ne yapacağını bilmediğini anlamış gibi, ona yaklaşmasını ve geri vermesini işaret etti. Kadını kumaşın ortasında durması için yönlendirirken diz çöktü ve onu vücudundan yukarı çekti.

Kollarını ince omuz askılarından geçirirken, "Bu bir elbise," dedi.

Sonra her zamanki gibi geri adım atarak aralarına mesafe koydu.

Zylah ipeksi kumaşa dokundu ve mutlulukla kıkırdadı. Hoşuna gitmişti ve onun da kıyafet giydiğini görünce, bu konuda rahatsızlık duymadığı anlamına geliyordu. Şimdi daha derin düşündüğünde bunu tercih ediyordu; diğer herkes giyinikti, o da öyle olmalıydı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, ağzını kapatmak için bir elini kaldırdı ve gözlerini yana çevirdi. "Sanırım çok kısa olabilir."

Uzunluğu kalçalarının üstüne kadar geliyordu. Başını çevirdiğinde kuyruğunun neredeyse hiç örtölmediğini fark etti. Vücudunu büktiğü ya da kollarını kaldırdığı anda, elbisenin alt kısmı sırtı ile yukarı doğru uzanan kuyruk tutamının arasından kayıyordu.

"Hoşuma gitti," dedi Zylah, kuyruğu açıktayken daha rahattı. Kuyruğunu örtmek kürkünde tuhaf bir his uyandırıyor ve gövdesinin de tuhaf hissettiğini fark edince kaşınmaya başladı. "Bu... iyi mi? İyiden daha iyi ne olabilir?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Güzel, sanırım? Güzel ya da görkemli gibi güçlü bir şey kastettiğinizden şüpheliyim." Sonra boynunun kenarını kaşırken başını salladı. "Ama bu bile biraz zorlama. Dikiş dikmeyi bilmiyorum, bu yüzden yaptığım her şey düzgün bir terziye kıyasla boktan. Seni bizim köye götürsem..."

Durakladı, sanki saçmalaması ona sert bir şeyi hatırlatmış gibiydi. Yüz hatları, daha derin bir şeye dönüşmeden önce, hasta olduğunda olduğu gibi kül rengine döndü.

Keşke ona sorunun ne olduğunu soracak kadar anlayabilseydi. Yüzü neden birdenbire dudaklarını bile inceleyecek kadar gergin görünmüştü? Belli ki zihninde bir karanlık vardı ve Zylah'ın bunu araştırarak yüreği yoktu, sadece bunu ona ifade edecek kelimeleri vardı.

"Sanırım bu şimdilik söz konusu değil," dedi bir kez daha oturmadan önce. Çantasını karıştırarak yaklaştı ve hareketlerine sinirli bir sertlik katarak defteri çıkardı. "Pekâlâ. Sanırım artık okuma yazma öğrenmenin zamanı geldi."

Zylah onun hoşnutsuz görüntüsü karşısında başını eğdi. Bunun kendisinden kaynaklanmadığını umuyordu.

"Teşekkür ederim Jabez," dedi ve adamın bakışları şaşkınlıkla ona kaydı. Sinirli bir şekilde geveledi, sonra göğsünü okşayarak kalbini yatıştırdı. "*Elbise* için teşekkür ederim. Bana öğrettiğin için teşekkür ederim."

Gözleri utanç içinde parlak kırmızısı bir pembeye dönüştü ve onun bakışları altında kıvrandı. Adam ona dudaklarının sadece bir tarafını kaldıran tuhaf bir gülümseme attığında daha da fazla. Kulaklarının uçları biraz sarkmış, bu da yüz hatlarını bir şekilde yumuşatmıştı.

"Rica ederim," diye sıcak bir şekilde cevap verdi.

Zylah, göğüs kafesinin altına dokunup yayılan bu sıcaklığın gücü altında eridi.

Jabez, gözleri yavaşça açılıp sessiz ışığa dönerken, *"Bu kızı hatırlayıp duruyorum,"* diye düşündü. Gün ortası gelmişti ve ışınlarından güvenle korunuyordu.

Korunmak için sırtını duvara dayayarak yan yattı ve yanındaki kıvrılmış yumruya baktı. Yaklaşık iki aydır birlikte olduğu arkadaşını rahatsız etmemek için kıkırdaması sessizdi.

Jabez onun sinsilik yaptığını düşünüp düşünmediğini bilmiyordu ama uyumak için uzandıkları her şafakta Zylah ona doğru yaklaşmaya devam ediyordu. Biraz daha yaklaşırsa ona dokunacaktı.

Onun bu kadar yakından yalan söylememesini tercih etti, çünkü onun tarafında herhangi bir sevgiyi kışkırtmak istemiyordu. Bununla birlikte, bunun muhtemelen bir Mavka özlemi olduğunun da farkındaydı. Ayı kafataslı Mavka Merikh de bir zamanlar arkadaş olduklarında ona ulaşabileceği mesafede uyumayı tercih etmişti.

Bu da ilk başta Jabez'in canını sıkıyordu çünkü kendisi son derece güvenilmez biriydi. Merikh'in bunu yapmak için iki nedeni olduğunu öğrenmesi uzun zaman almıştı. Bunun Jabez'in nihai koruması için olduğunu iddia etmişti, çünkü o zamanlar kendi kalesinde arkasını kollayacak birine ihtiyacı vardı. Ama içten içe, erkek Mavka sadece tek yoldaşının yanında olmayı arzuluyordu.

Jabez ilk başta Zylah'a bunu yaptığı için homurdanmış olsa da, sonunda on yıllar önce yaptığı gibi bunu kabullenmişti. Yalnızlığını gidermek için sıcaklık arıyordu... tıpkı yavrularıyla birlikte olan bir kedi yavrusu ya da gece için bir araya gelen bir kurt sürüsü gibi.

Gerçi bu sadece onun varsayımıydı.

En azından beni bıçaklayacak tüyleri yok, diye düşündü sevgiyle, sessizce sırtına doğru sürünürken.

Mağaranın kayalık tavanına bakarak zihninin dolaşmasına izin verdi. Gözlerini her kırpışında, geçmişten birinin görüntüleriyle karşılaşıyordu.

Küçük bir çocuğun yüzü; küçük bir Elf kızının. Unuttuğu ve ona neden geri döndüğünü yeni yeni anlamaya başladığı biri. Ne de olsa onu görmeyeli yüzyıllar olmuştu.

Yüzü yuvarlak, sevimli, çilliydi ve her zaman ona doğru gülümsüyordu. İri kahverengi gözleri ona hayranlıkla bakarken, beyaz tirbuşon saçları başının etrafında dalgalanıyordu. Eğer uzun saçları düzgün bir şekilde örölüp koruyucu bir şekil verilmemişse, genellikle oyun oynamaktan dağınıktı ve düzenli olarak bir ya da iki mor yaprak taşıyordu.

Jabez onun saçından yaprakları nazikçe kopardığını ve sonra üstünü hafifçe okşadığını hatırlıyordu.

Yüzü ona farklı anılarda geliyordu. Bazen bir masanın karşısında oturuyor, ona çeşitli tatlılar yedirirken şık bir restoranda misafirmiş gibi davranıyordu. Diğer zamanlarda, başarısız olduğu derslerde ona özel ders verirken onun yanındaydı.

Arada bir de sabahları onu uyandırmak için burnuna bir santim kadar yaklaştığı zamanlar oluyordu. Ya da hastane yatağında otururken onun arkasında olur, uzun saçlarını tıpkı onun saçlarındaki yaprakları temizlerken gösterdiği özenle tarardı.

Öyle mi... Bir kız kardeşim var mıydı? Bu soruyu kendine daha yeni sormaya başlamıştı.

Dünya'ya kaçtıktan sonra çocukluk yılları bulanıklaşmıştı. Başının arkasındaki yara izi cevap olarak zonkluyordu ve anılarında eksik parçalar olabileceğini uzun zaman önce fark etmişti.

Ama gerçeği biliyordu; öfkesi gerçektir. Haklıydı. Nefreti esaret altında geçirdiği zamanlardan ve kendi halkının ona sırtını dönmesinden kaynaklanıyordu.

Annesi çılgın bir bilim adamıydı, ilerleme kisvesi altında kaotik deneylere dalmıştı. Konseyin emirlerine aykırı olsa bile halkına yardım etmek istemişti. Kendi hayatını tehlikeye atacak olsa bile, çözüme ulaşmak için her şeyi yapmaya hazır radikal bir kadındı.

Bu, babasının onun yaratılışında hiçbir söz hakkı, hiçbir rızası olmadığı anlamına gelse bile. Jabez bundan hep nefret etmişti. Babasıyla hiç tanışmamış olmaktan ve annesiyle de tanışmamış olmaktan nefret etmişti çünkü annesinin dürtüklediği, dürttüğü ve çaldığı bir cesetten başka bir şey değildi.

Tıpkı Jabez'in dürtölüp kışkırtıldığı gibi.

Sadece bu küçük kızın yüzünü hatırlayınca, bunun *her zaman* üzerinde deney yapmak için yapılmadığını hatırladı. Hayır, çocukken oldukça hasta olduğunu hatırlamaya başlamıştı. Her zaman yiyeceği olmasına rağmen aç olduğunu hatırlıyordu. Sağlıklı bir kiloda ve sınıf arkadaşlarından daha uzun boylu olmasına rağmen yetersiz beslendiğini ve zayıf hissettiğini hatırlıyordu.

Anlamadığı şey, Merikh ile son karşılaşmasının neden bu anıların yeniden ortaya çıkmasına neden olduğuydu. Merikh'in geçmişinin o kısmıyla hiçbir ilgisi yoktu. Aslında, Cadı Baykuş doğmadan çok önceydi ve Weldir hâlâ kendi alanında kapana kısılmıştı.

Ama Merikh'in kürküne yapışan hafif bir koku vardı. Çok tanıdık ama bir o kadar da uzak bir kokuydu. Kokunun kime ait olduğunu hâlâ çıkaramıyordu ve bu koku sürekli bir sızı gibi zihnini kemiriyordu.

Düşünceleri karardı. Her fırsatta anılarının sisinde daha derinlere inmeye çalıştı.

Neden burada olduğunu ve kendisini buraya nasıl getirdiğini. Sadece Zylah'la birlikte bu mağarada değil, tam da bu âlemde.

Kaotik olaylardan oluşan bir girdap hayat yolunu şekillendirdi. Birçoğu kendi hatasıydı ve bunların çoğu, yardım edemeyeceği gerçeğiyle gölgelendi.

Sadece on bir yaşındayken *acı çekiyordu*. O zamanlar ve şimdi bile pişmanlık duyduğu pek çok şey yapmıştı.

Annesi her ne kadar onu şımartmaya çalışmış olsa da, doğumuyla ilgili gerçek ona küçük yaşta açıklanmıştı. O farklıydı, farklı olduğunu her zaman biliyordu ve gerçeği saklamak imkansızdı. Pençeleri, dişleri, boynuzları ve kırmızı gözleri olan tek kişi oydu. Onunla ilgili diğer her şeyin diğer Elysialılarla aynı görünmesi önemli değildi.

Yarı iblismiş.

İnsanlar onu kabul etmişti ama annesi onu onların güven vermeyen bakışlarından koruyamamıştı. Hatta seçkin bir azınlık, sanki istenmeyen bir görüntüyümüş gibi ona küçümseyerek bakmıştı.

Sonunda, onu kıran sınıf arkadaşları oldu.

Jabez türünün tek örneği idi. Sadece kendi okulunda değil, herhangi bir okulda. Şehrin hiçbir köşesinde onun gibi görünen, onun gibi davranan

ya da onun İblis özelliklerini paylaşıyordu. Evi sıcak ve sevgi dolu olsa bile, dışlanmış biri olarak yaşıyordu.

Gözlerini tavana dikti, hem bir parıltı hem de her zaman bulanık olan bir anının puslu derinliklerini görmenin bir yolu olarak. Kendini kaybettiği gün.

Kendisine dayattığı korkunç hayatı başlatan şey olduğu için pişmanlık duyduğu bir gün.

Kendisi de aynı yaşta olmasına rağmen bir Elysian çocuğunu öldürmüştü. Kendini asla affedememişti. Yarı İblis olarak doğduğu ve farklı görüldüğü için Jabez'den nefret eden bir zorba olması önemli değildi. Kabadayı ve arkadaşlarının öğle yemeğinde onu boynuzlarından bağlayıp Jabez'in yeni çıkan dişlerinden birkaçını sökmeye çalışmış olmalarının hiçbir önemi yoktu. Bu ölüm hak edilmemişti.

O ve onlar... hepsi genç ve aptaldı. Jabez içten içe ölüyordu.

Kendini savunmak için çocuğun elini ısırduğunda içine bir şey girmiş ve boğazından aşağı nefis bir şeyin tadı süzölmüştü. Yaptığı kan banyosu travmatik bir olayla tamamen unutulmuştu. Sadece koridorlarda kanlar içinde yürürken yanlış bir şey yaptığını biliyordu, *ne* yaptığından emin değildi ama ilk kez midesinin sonunda *doyduğunu* hissettiğini biliyordu.

Geri kalan her şey bulanıktı ama... şimdi o küçük kızın başını okşayıp saçlarının bulutuna ağladığını çok net hatırlıyordu. Kızın onun kollarında nasıl feryat ettiğini ve karşılığında ona nasıl sıkıca sarıldığını. Yaptığı şeyden ve başının ne kadar belaya gireceğinden korkarak onları bulunmamaları için nasıl sakladığını.

Hayatı boyunca aynı pişmanlıkla yüzleşmeyi reddetti, bu yüzden köydeki o insan kızı kurtarmıştı. Bu yüzden, bir köyün duvarlarını yıkmaya yardım etse bile, İblis ordusunun onun dikkatli bakışları altında gerçekten masum olanlardan beslenmesine asla izin vermedi.

Tek elini kaldırarak avucundaki çizgilere baktı, parmaklarının ucundaki pençe gibi tırnaklarını gizleyemiyordu. Hayatının yolu birçok kişinin kanıyla boğulmuştu ve sürekli başarısız olmasına rağmen tüm gücüyle bunu engellemeye çalışmıştı.

Huysuz bir gencin rüyası. Ah, o kader olayları onu nasıl da yaşamamayı tercih edeceği bir hayata zorlamıştı.

Kendini korumak için sürekli daha derine inmek zorunda kaldığı bir hayat. Hiçbir zaman bir savaş alanıyla tanışmamış olan bu savaşı sona erdirerek sonunda bundan kurtulabileceği günü özlemle bekliyordu. Yaratmaya çalıştıkları varlığa sırt çeviren Elf halkına karşı savaşmayı tercih ederdi - özellikle de varlığının sebebi onlarken.

Ama o zaman bile... kalbi bu çabadan uzun süredir vazgeçmişti. Oyun tahtasındaki rakip taşlar başka bir âlemde sıkışıp kalmışlardı ve pençelerini onların boğazlarına geçiremiyordu. Büyüdüğü her yıl daha da kindarlaştı, ta ki bir gün... tamamen olgunlaşana kadar. Bu olgunlukta, kendi varlıkları olan binlerce İblis'i yönettikten sonra, büyük bir grup insanı kontrol etmenin gerçekten imkansız olduğunu anladı.

Uzun zaman önce, birkaç genç çocuğun hataları olmasaydı, geçmişinin gerektirdiği şeylerin gerçekleşmeyeceğini öğrenmişti. Dahası, Elf hükümeti korku yüzünden onu bir hapisanede toprağın altına gömülmeye mahkûm ettiğinde bile tamamen hatalı değildi.

Artık tamamen anladığı bir korku. Gölgesinde kalan bir korku; her zaman onunla birlikteydi. Kalesinin her köşesinde, her taş aralığında ve her nefesinde vardı.

İçine girip onu canlı canlı yutmasın diye kontrol ettiği bir korku.

Sonunda eli karnının üzerine düştü ve bir kez daha mağaranın tavanına baktı.

Bakışları yanında uyuyan yaratığa kayarken, *ne kadar anlamsız bir çaba,* diye düşündü. *Belki de değildir.*

Onunla tanıştığından beri geçen yaklaşık iki ay boyunca Zylah'ın dersleri son derece iyi gitmişti. Bu mağaraya yerleştiklerinden beri geçen birkaç hafta içinde okuma ve yazmayı çabuk öğrenmişti. Artık çoğunlukla kendi başına okuyabildiğine göre, daha ileri düzeyde birkaç kitap edinmişti.

Şu anda biraz düzgün konuşmalar yapabiliyor ve kendi başına edindiği sözlüğü kullanabiliyordu. Dudakları, onun yönlendirmesi olmadan sözlüğü okuduğunu gördüğü sayısız seferde bir sırtışıla çatladı. Romanları okurken ara sıra kitabı ona doğru eğiyor, bir cümleyi işaret ediyor ve tanımını anlayamadığı bir kelimeyi açıklamasını istiyordu.

Jabez, kavram karmaşık olsa bile açıklamak için elinden geleni yaptı. Sık sık sessizce onun yanında oturur ve yardıma ihtiyacı olursa diye onu izlerdi. Bu sayede hayatının büyük bölümünde olduğu gibi huzur içinde düşüncelerine dalabiliyordu.

Çok geçmeden, artık onun yardımına ihtiyacı kalmayacaktı. Bu da yakında ona evlenme teklif edebileceği anlamına geliyordu.

Onu son gördüğünde Merikh'e yaptığı davetin aynısını ona da yapacaktı. *Eğer Nyl'theria'da bana katılırsa, orada yaşayan İblisleri bir araya getirebiliriz.*

Sonunda Elf şehri Lezekos'a girmek için savaşabilirdi. Sonunda gölgelerden çıkıp özlediği hayatı yaşayabilirdi.

Orayı yönetmek bile istemiyordu. Kral olmayı gerçekten arzulamıyordu. Barış istiyordu ve bunu başarmanın tek yolu da Elysianların altında yaşadığı koruyucu kubbenin içindeydi. Sonra da evrimlerini tamamlamaya yakın olan ve sayıları binleri bulan tüm İblisleri kendisine katılmaya davet edecekti.

Zamanla, daha küçük İblisler birbirlerini tüketip evrimleşecek ve onlar da onlara katılabilecekti. Daha sonra, sadece birkaç küçük İblis kaldığında, onları yok edecek ve gerçek insanlar gibi yaşayacaklardı. Çocukları okullara gidecek, insanları zanaat yapacak ve iş sahibi olacaktı. Nyl'theria'yı keşfedebilir, kayıp eserleri ve yıkık medeniyetleri avlayabilirlerdi.

Elysianların teknolojisini anladıkları zaman, bu gelişmeleri devralabilirlerdi. O zamana kadar Jabez oldukça yaşlanmış ve ölmeye hazır olacağını düşünüyordu. Bir gün yaşlılıkta gözlerini kapatıp huzur içinde ölmek ve ölümünün bir İblis'in çenesinden gelmesinden korkmamak hoşuna giderdi.

Her zaman *özlemini çektiği* şey buydu. Hayatının geri kalanını normal bir varlık gibi yaşamak ve rahatlık içinde yuvalanmak.

Gençliğinde hapse atıldığı andan beri bir gün bile böyle bir şey yaşamamıştı.

Jabez, diğer çocukların zalimce çekiştirmelerinden sonra yeniden çıkan bir dışın içini yaladı. Diğer tüm İblisler gibi onun dışları de kaybolduklarında yeniden büyüyordu - insanlarda, hatta Elflerde bile olmayan oldukça çekici bir özellikti bu.

Düşünceleri onu huzursuz edince doğrulup oturdu. Gözlerini kapatabilmek için dirseğini bükülmüş tek bir dizinin üzerine koyarken, kulakları kendisine ve ona musallat olan küçük kızın hayallerine duyduğu kızgınlıkla seğirdi.

Yorulдум. Bunu yıllardır düşünüyordu.

Onun hareketleri arkadaşını rahatsız etti ve Zylah uyanıklıkla yer değıştirdi. Hızla doğruldu ve gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek aralarına mesafe koydu.

Jabez, kızın bunu sadece kendisine bu kadar yakın uyurken yakalandığı için yaptığını anladığında boştaki elini salladı. "Merak etme, Zylah. Artık umurumda değil."

"Gerçekten mi?" diye sordu, sesi umut doluydu.

"İki haftadır yanımda uyuduğunun farkındayım."

Gevezelik ediyordu; bu artık bir iletişim yolu olmaktan çıkmış, duygularını yansıtan, sevimli de olsa, seyrek bir ses haline gelmişti. Bu, adamın ona bakmak için elini kaldırmasına neden oldu ve deniz mavisi gözlerinin utanç içinde kırmızımsı bir pembeye dönüştüğünü gördü. Onu rahatsız etmek çok kolaydı, bu da onu sık sık şakacı bir şekilde iğnelemek istemesine neden oluyordu - bunu asla yapmamasına rağmen.

Yere bir şeyler çiziktirdi. "Bildiğini sanmıyordum."

Bunun gülünçlüğü karşısında hafifçe kıkırdadı.

"Duyularımın keskin olduğunu biliyorsun. Bana yaklaşan insanları duyabilmek ve kokusunu alabilmek için hafif uyurum." Kadın sakinleşmeyince, omuzlarını geriye atarak gerdi. "Dediğim gibi, sorun değil. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, yanımda uyuyabilirsin. Sıcaklığın çok hoş, özellikle de kış mevsiminde olduğumuz şu günlerde."

Bakışları ölü kamp ateşine takıldı. Elf bedeninin baş edemediği soğğun acısını dindirmek için her gece onu yakardı. Güçlerinin olmamasının özlemini çektiği bir şeydi bu - artık kendini soğuktan ya da güneşten koruyamıyordu.

Kaybı ve onsuz yaşadığı zayıflık karşısında burnu sızladı. Tamamen yok olana kadar büyüüne ne kadar derinden güvendiğini hiç fark etmemişti. Aptallığına ve kayıtsızlığına dudak büktü.

Onsuz olmayı öğrenmek, sanki bir uzvu eksikmiş gibi oldukça zor olmuştu. Nefes almak ve her nefeste güç ve mana kazandığını bilmek istiyordu. Bunun rahatlığını ve güvenliğini özlemişti.

Kendisi gibi ve daha zayıf bir varlık değilmiş gibi hissetmeyi özlemişti.

Midesi guruldadı ve bir kez daha tısladı. *Yiyeceğe ihtiyacım var.* Ve sadece insanların ekinlerinden ve çiftliklerinden çaldığı yiyeceğe değil, ama

Et. Et ihtiyacının arkadaşını ne kadar rahatsız ettiğinin farkındaydı ama çocukken olduğu gibi hastalanmak istemiyordu.

En azından bu konuyu konuştuğumuzdan beri artık anlıyor.

Onun sadece spor olsun diye acımasızca avlandığını düşünmüştü ve iç organlarının onunkiler gibi çalışmadığını anlamamıştı. Onun açlığı her zaman mevcuttu ama bitmek bilmiyordu. Oysa onunki kolayca yatıştırılabiliyordu ve bunu yapmasını gerektiriyordu, yoksa kuruyup gidecekti.

En azından avcılık dersleri iyi gidiyordu ve nadiren kana susamış bir öfkeye yenik düşüyordu.

Onsuz da avlanıyordu ama kadın onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyordu. Sanki eline geçen ilk fırsatta kaçıp gideceğinden, sanki yoldaşı olma fikrini değiştireceğinden endişe ediyordu.

Her an kaçabilirdi. Neden kaçmadığını yakında öğrenecekti.

Peki neden ona henüz sormadım? Artık oldukça iyi iletişim kurabiliyorlardı. Elf diyarı ve Elysianlar hakkında açıklama yaparsa, konuşmalarını anlayacağından emindi.

Peki neden onunla bu konuşmayı yapmamıştı? Neden fetihlerinde ona katılmasını istemeyi erteliyordu?

Gözleri onun deniz mavisi gözlerine ve tavşan kafatasına takıldığında, tereddütünün cevabını hâlâ bilmiyordu.

Reddedeceğinden endişelendiğim için olabilir mi?

Yoksa bundan daha derin miydi?

Zylah pelerinli Jabez'in yanında her zamankinden daha yakın yürüyordu. Daha önceki avları ve gün boyu süren maceralarının ardından güneş battığında, yüzünü ortaya çıkarmak için kapüşonunu geriye atmıştı.

Gerçekten güzel kokuyor.

Zylah, kokusu teninden yeni çıkarken onu koklayabilmek için yaklaştırmaya çalışıyordu.

Ona bir şey açıkladığı zamanlar dışında pek konuşmazdı ama derin sesini ve zihnini sarışını seviyordu. Bu onu sakinleştiriyordu. Onun sözlerini dinlemeyi bıraktığını fark ettiğinde sık sık kıpırdanırdı, dinlemenin içinde sıcak bir his yaratmasından dolayı dikkati dağılmıştı.

Ona her baktığında kalbi rastgele ve garip zamanlarda hızlanıyordu.

Güzel *bir erkek*, diye düşündü sevgiyle, yüz hatlarını incelerken.

Kirpiklerinin gümüşü uçları kırmızı gözlerini çerçeveliyor ve onları güzelleştiriyordu. Zylah, göründükleri gibi bir güve kanadı kadar yumuşak ve narin olup olmadıklarını keşfetmek için kıvrılmış telleri okşamak istedi. Adamın sivri kulaklarının uyanıklıkla her seğirdiğinde ya da sarktığında ve düz burnunun köprüsünün bir şeye sinirlendiğinde ya da tiksindiğinde nasıl kırıştığına hayranlık duyuyordu.

Bakışları her zaman ağırdı ve kadın sık sık kendini onun soğuk ağırlığından kaçarken buluyordu. Yine de, şafak vakti onun uyuyan yüzüne baktığında

çekici ve yakışıklı buldum.

Onun güçlü kaşlarını, yanaklarını ya da çenesini okşama arzusunu bastırması gerekiyordu.

Onun huzura bakmasını seviyordu, sanki sıkıntılı bakışları anlayamadığı hikâyeler anlatıyormuş gibi. Ayrıca, o kendisinden uzağa bakarken bakışlarını ona yapıştırmayı tercih ediyordu, böylece göğsünde hafif ve kabarık bir şeyin filizlenmesine neden olma şekli üzerinde durmakta özgürdü.

Onu dağın ötesindeki karanlık ormana doğru götürürken gözlerinde kurnaz bir parıltı vardı. Ay ışığı kahverengi teninin ve bu tende her zaman var olan insanlık dışı gri tonun üzerinde parlıyor, burnunun düz çizgisini, dolgun dudaklarını ve beyaz kaşlarını vurguluyordu. Uzun, düz saçlarının üzerinde geriye doğru sivrilen siyah parçalı boynuzları, kulak memelerinden sarkan altın mücevherler ve bir pazusu ile ayak bileğindeki sert bilezikler - onunla ilk tanıştığında eksik olmayan uzuvlar - üzerinde parlıyordu.

Ona karşı sergilediği kibarlığa rağmen, bu yaratığın doğası gereği acımasız olduğunu biliyordu. İnsanları yemesi için onu nasıl yönlendirdiğini... Ölümle ilgili hiçbir sorun görmediğini... Hiçbir şeyin onu gerçekten kızdırmadığını bile. Bu şeylerin onun içinde karanlık bir mağara olduğu anlamına geldiğini biliyordu.

İfadelerinin sadece yüzeyine bakıldığında çok az sıcaklık görülebiliyordu ama Zylah arkadaşına karşı dikkatli ve gözlemciydi. İçgüdüsel olarak daha fazlası olduğunu hissetti.

Bunu neden sakladığını bilmek istiyordu.

Kırmızı gözleri ona kaydığında, bakışlarını gizlemek için burnunu kurnazca öne çıkardı. O da inanılmaz derecede dikkatliydi ve son derece temkinliydi.

Zylah bu temkinliliğin ondan mı kaynaklandığını yoksa onun dünyaya karşı böyle mi olduğunu bilmiyordu. Ona yaklaşmak zordu, sanki herhangi bir yaratıkla arasında bir kol boyu mesafe olmasını tercih ediyordu.

Ama onun yanında yatmamın sorun olmayacağını söyledi. Bir kez daha, öğlen uyandıklarında olduğu gibi, kalbi şefkatle sıkıştı.

Keşfedilme konusunda o kadar gergindi ki genellikle hafif uyurdu. Uyanabileceğini hissettiğinde hemen hareket ederdi, özellikle de kalp atışları rüyalarında hep hızlanmış gibi görüldüğünden.

Zylah onun onayını baş dönmesi ve güven artışıyla karşılamıştı. *Beni yanında seviyor.* Bunu böyle algılamıştı ve bu da endişesinin bir kısmını atmasını sağlamıştı.

Zylah onun yanında endişelerini bir kenara bırakmakta zorlanıyordu. Küçük hırıltıları ve homurtuları başlangıçta sürekli olsa da, taşındıkları bir ay içinde azalmıştı. Ayrıca endişesinin, kelime dağarcığına eklediği her gün, her *saatle* azalan düzgün iletişim kurma yetersizliğinden kaynaklandığını da biliyordu.

Tedirginlik ve utangaçlık nöbetleri de giderek azalıyordu. Jabez'in Zylah'yı hatalarından dolayı asla küçümsememesinin faydası olmuştu, ama onun iyiliği için onu doğrudan düzeltiyordu. İlk başta bundan nefret etmişti, çünkü Jabez onun ne ima ettiğini açıkça biliyordu, ama şimdi bu yönlendirme için minnettardı.

Bu da artık kendini hazır hissettiği anlamına geliyordu.

Dünya ve onun içindeki yeri hakkında öğrenmeyi arzuladığı çok şey vardı. Onun dış görünüşündeki donukluğun altında ne yattığını bilmek için yanıp tutuşuyordu.

Jabez onları makul büyüklükte bir nehre götürdü. Zylah'ın da bildiği gibi, yıkanmak için pervasızca soyunmadan önce nehirden su içti. Zylah, artık onun temiz olmayı tercih ettiğini bildiğinden, ona daha çekici gelebilmek için kendisi de öyle yaptı. Eğer temizlenir ve kürkünü düzeltirse, onun kendisine daha da yaklaşmasına izin vereceğini umuyordu.

Kendini garip şekillerde dokunmak isterken buldu. Adamın yanağını ya da nabzı atan şahdamarını okşamak istiyordu. Büyük göğsünün görüldüğü kadar yumuşak mı yoksa kaslı karnının sıkı mı olduğunu bilmek istiyordu. Teni nasıl bir his veriyordu? Onu iyileştirdiğinde hayal meyal hatırladığı kadar sıcak ve pürüzsüz müydü?

Zylah ona sarılmak istedi. Onu doğrudan teninden koklamak istedi.

Bu güzel erkek yaratığa nazik dokunuşlarla tapınmak istiyor ve karşılığında onun da bunu yapabileceğini umuyordu.

Kadının çok sevdiği gri elbisesini çıkardığını gören adam ona daha da fazla sırtını döndü. Giysisizken ona bakmaktan genellikle kaçınırdı, oysa onun çıplak bedenine bakmaktan kaçınmak için çok az isteği vardı.

Bakışları adamın sırtının derin kavisli kıvrımından aşağı, yuvarlak poposunun hemen önüne kaydığında, parmak uçlarıyla ya da hatta diliyle o kavernöz, kaslı omurgayı takip etmek istedi. Karnı düşüncelerine tepki olarak gerildi, ancak karanlıkta gözlerini ondan ayırmadı.

Sırtının alt kısmındaki yara izi ve kalçasındaki pençe izleri ay ışığında daha da belirginleşiyordu.

deri. Harflere ve şekillere benziyorlardı ama anlamadığı bir dilde yazılmışlardı.

Jabez saçını ıslatmadı. Bunun yerine, yüzünü yıkarken ipeksi telleri suyun üzerinde tutmak için uzun, kalın saçlarını boynuzlarının etrafına sardı. Güçlü bedeninden süzülen damlacıklar parıldadı ve aniden dili kurudu.

Sanki serin sıcaklık uzun süre dayanılmazmış gibi sudan hemen çıktı. Zylah kürkünü fırçalamak için geride kalmak zorunda kaldı - neyse ki boynu ve kuyruğu dışında çoğu bölgesi kısıydı.

İşini bitirdikten sonra yavaş akan nehirden elleri ve ayakları üzerinde çıktı, çakıllı kıyı ayak seslerinin altında çıtırdıyordu. Adamdan güvenli bir mesafedeyken fazla suyu silkeledi.

Jabez kasıklarının örten pelerininin bir kısmı dışında çıplak bir şekilde çimlerin üzerine oturmuş, tekrar giyinmeden önce kurumayı bekliyordu. Zylah ıslaklığa aldırmadı ve sırf Jabez bakışlarını ondan kaçırmaması diye elbisesini tekrar üzerine geçirdi.

Nedenini bilmesede de onun çıplaklığından rahatsız olduğunu fark etmesi uzun sürmemişti. Gözleri sürekli başka tarafa kayıyordu, sanki farkında olmadan gözlerini tekrar ona dikmiş ve kendini yakalamıştı.

Yine aya bakıyor. Bunu oldukça sık yapardı. Çenesi kalkıyor ve kaşları derin düşünceler içinde çatılıyordu.

O da aynısını yaptı ve parlak ışıklar saçan kürede ne gördüğünü merak etti. Sanki onun fısıltılarını duyabiliyormuş da kendisi duyamıyormuş gibi cevaplar mı alıyordu? Sonra tekrar, onu oldukça büyüleyici buldu. Etrafında parıldayan yıldızlar ve gökyüzündeki mavi toz onu daha da hipnotize edici hale getiriyordu.

Kısa bir süre sonra giysilerini tekrar giydi ve nihayet saçlarını boynuzlarından kurtardı. Parmakları, gördükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını anlamak için o beyaz tellere dokunmak için çok kaşınıyordu.

Zylah bu kaşıntıyı bastırmak için nemli kürk yakasını okşadı.

O tekrar yerine oturduğunda Zylah olduğu yerde kaldı. Aralarındaki mesafe genişti ve soruları boğazında düğümlenip kalırken bir kez daha gökyüzüne baktı.

Sorularını nasıl sormalı? Hangilerinden başlamalı?
Onlara cevap verir miydi?

Gözbebeklerindeki deniz mavisi hüznle yavaşça maviye dönüştü. Kendisi hakkında bir kez bile konuşmamıştı ve bunun tamamen kasıtlı olduğundan korkuyordu. O

cevaplar için dürtmesinden hoşlanmayabilir.

Boğazındaki yumruyu yuttu ve yine de denedi.

"Jabez..." diye söze başladı, sonra gergin seslerini susturmak zorunda kaldı. Jabez'in bakışlarını kafatasının yan tarafını selamlamak için indirdiğini bilmesine rağmen ona bakmayı reddetti. "Neden buradasın?"

Sessizlik onu karşıladı. Sessizlik uzadıkça göğsünde bir oyuk açıyordu. Çevresindeki adam elini kaldırıp çenesini kavradı.

"Sorunuzu anlamıyorum," dedi sonunda ve yumuşak bir mızıldanma sesi çıkardı. Yanlış şeyi sormuştu. "Buraya seninle nasıl geldiğimi mi soruyorsun?"

Zylah'ın içini dolduran umut ona doğru hafifçe dönmesine neden oldu ve elini denge için yere koydu. "Evet. Buraya nasıl geldin? Seni neden *yaralı* buldum?"

Gözleri onun gözlerine takıldığında, kendini onlardan uzaklaşmaktan aciz buldu. Belki de onun kendine olan güveniyle eşleşirse, bu onu konuşmaya zorlayabilirdi.

Ay'a bakmak için uzaklaşan tek kişi oydu.

"Sana yarı Elf olduğumu söylemiştim," diye söze başladı, sivri kulağının ucuna dokunduktan sonra elini kulağının üstündeki boynuzda gezdirdi. "Ve yarı İblis olduğumu da. Ben bu dünyadan değilim, Zylah."

Küreleri merakla koyu sarıya dönüştü ve çevrelerini işaret etti. "Ama burası tek dünya."

Adam ofladı ve kız bunu kısa bir kahkaha olarak algıladı. "Pek çok dünya var. Burası Dünya ve duyarlı insanlara ait. Benim geldiğim yer Elysian Elflerine ait. Onlar Elflerin tek bir türü ve diğerleri farklı dünyalardan geliyor ve farklı görünüyorlar."

Ayağa kalktı, nehir kıyısına yaklaşarak sivri uçlu bir taş aldı ve sonra gelip kadının önünde diz çöktü. Taşla bir daire çizdi ve içine garip, düzensiz şekiller çizdi.

"Elflerin yüzlerce yıl önce öğrendiklerine göre, Dünya büyüktür ve birçok kıtayı barındırır. Her biri okyanuslarla çevrili, karanın sonuna ulaştığınızda gördüğünüz engin su kütleleri bunlar." Büyük bir kütleyi işaret etti. "Şu anda Austrális'teyiz. Bu kara parçası kabaca benim dünyam büyüklüğünde. Sadece bir kıta var ve tek okyanusumuz tatlı su ve teknik olarak diğer tarafını göremediğiniz devasa bir göl. Bir insanın tüm mesafeyi yürümesi sadece bir Dünya ayı sürer,

Tıpkı Austrális gibi. Elf diyarı Nyl'theria'da bir yıl burada on beş yıla eşittir, ancak buna kıyasla dört kat daha fazla günümüz vardır."

Zylah onun çizdiği ve sadece bir kara parçasını gösteren yeni dünyaya baktı. Yüzünü onunkine doğru kaldırmadan önce kıyı şeridinin kenarına bir daire çizdi.

"İblisler başka bir dünyadan geldiler ve çok uzun zaman önce yönetimi ele geçirmeye başladılar. Her köyü, her şehri, her Elf nüfusunu sadece bir tane kalana kadar yok ettiler. Bu - Lezekos Şehri. Burası benim doğduğum yer ve Elysianların son kalesi."

Konuşurken, Lezekos Şehri etrafında bir kez daha daire çizmeden önce farklı yerlere X işareti koydu.

"O zaman buraya nasıl geldin?" diye sordu, tüm bu olanlar karşısında kafası karışmıştı. Şu anda içinde yaşadığı dünyayı zar zor anlıyordu ve çok daha fazlası olduğu fikri ürkütücüydü.

"Ben bir deney olarak doğdum. Kitaplarınızı okuduktan sonra aile ve ebeveynler hakkında sorular sormuştunuz. Annem İblis tohumunu aldı ve İblislerin tam teşekküllü yaratıklara dönüşmesine yardım etmenin bir yolu olup olmadığını keşfetmek için bana hamile kaldı. Bu cevabı öğrenmeden, dışlanmış biri olarak etiketlendim ve genç yaşta beş yıl boyunca hapsedildim."

Zylah tedirginlikle geveledi ve ellerini kucığında birleştirdi. "Seni tuzağa mı düşürdüler?"

"Hmm. Kapana kısılmak doğru kelime değil. Bir... kavgayı kışkırttıktan sonra kendi isteğimle hücreme girdim." Ayak bileklerinin üzerine otururken iç çekti. "Ne olursa olsun, gençtim. On yedi yaşındayken Elflerin 'güvenlikleri' için hapsettiği diğer İblislerle birlikte kaçtım ve kaçarken de bir portal taşı çaldım. O portal beni buraya, Dünya'ya götürdü ve üç yüz elli yıldan fazla bir süre burada kaldım. Bir ordu kurdum, kendi güvenliğim için kendimi lider ve kurtarıcı olarak seçtim ve hatta evim olarak bir kale inşa ettim."

Zylah'nın içine bir sıkıntı dalgası yayıldı. Her ne kadar paylaşıyor olsa da, bu hikâyenin daha fazlası olması gerektiğini biliyordu. Üç yüz elliye kadar sayabiliyordu ve yılların ne olduğunu biliyordu.

"Başka ne yaptın?" diye homurdandı, onun bunca yılı atlamasına izin vermeyi reddederek.

Yüz hatları bir *parlama* gibi karanlık ve soğuk bir hal aldı. "Benim yoldaşlarım İblislerdi. Yıllarımı hayatta kalarak ve etrafımdakilerle elimden geldiğince bağlar ve dostluklar kurmaya çalışarak geçirdim. İblisler için bir köy büyüttüm ve tıpkı sizin için yaptığım gibi halkımın büyümesine yardımcı olmak için insanları avladım.

Yapmam gerekeni yaptım, özellikle de bana zalimce yaptıklarından dolayı Elysianlara karşı savaşıırken. Yetmiş insan yılı boyunca hapishanemdeydim ve haklı olarak öfkeliydim."

"Başka yol arkadaşların da mı vardı?" diye cevap verdi, diğerlerinin ağırlığından kaçınmak için sadece bir yönü seçerek.

"Çok az kişi vardı, çoğu yanımdan ayrıldı," diye cevap verdi, derin sesini karanlık ve önsezili hale getirerek, en ufak bir duygu kırıntısı olmadan.

Sessizce "Yanımdan ayrılmayacağım" derken görüş alanına kırmızımsı pembe bir renk girdi.

Ve Zylah bunu tüm güveniyle söylüyordu. Jabez'le bu kadar zaman geçirdikten sonra onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Jabez onun tek yoldaşydı ve nereye giderse gitsin onun yanımdan ayrılmayacağını çoktan kanıtlamıştı - bu kendi evini terk etmek anlamına gelse bile.

Nadir bir kıkırdama ya da belki de itirafı karşısında sevecen bir gülümseme umuyordu. Bu yüzden, bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde, yüz ifadesinin bu kadar boş görünmesini beklemiyordu.

Adamın kaşlarının neden güvensizce çatıldığını ya da dudaklarının neden sert bir çizgiye dönüştüğünü anlayamayınca göğsü gerildi.

"Sözlerin ne kadar büyüleyici olsa da, benim hakkımda çok az şey biliyorsun," dedi en ufak bir pişmanlık duymadan, gözleri sert bir ağırlıkla onunkilerle buluştu. "Kendimi korumak adına yanlış yaptığım çok şey var. Ben özünde tamamen bencil bir insanım Zylah. Kim olduğumu bilecek kadar öz farkındalığa sahibim ve bu doğuştan gelen bir Elf özelliğidir. İnsan bir Elf kadar uzun yaşadığında, derinlemesine düşünecek zamanı olur. Bir insanınki kadar kolay sona erse de benim hayatım geçici değil."

"O zaman seni koruyacağım," diye cevap verdi küçük bir hırıltıyla.

Gözleri kırışarak nihayet ifadesine hayat verdi ve içinden bir kahkaha patladı. Sivri kulaklarını geriye doğru bastırdı ve neşeli sesi bastırmak için yüzünü kapattı.

"Evet. Dinamiğimizi bu şekilde algıladığının farkındayım."

"Bu da ne demek oluyor?" diye homurdandı, gözleri bir kez daha kırmızımsı pembeye dönmüştü.

"Ben güçlü bir varlıktım Zylah," dedi kıkırdamalar arasında. "İyileştirmek için kullandığın büyü - bir zamanlar benim de böyle bir büyüm vardı. Tekrar sahip olmak niyetindeyim. O zamana kadar benim koruyucum olabilirsin ama o zaman bile senin yardımına ihtiyacım yok. Herhangi bir İblis ya da insandan daha güçlü ve hızlıyım ve savaş konusunda yaşayan herkesten çok daha fazla deneyime sahibim."

Zylah homurdanarak kollarını kavuşturdu. "Benden daha güçlü değilsin."
"Bunu inkar edemem. Ama sihrimi geri aldığımda, dinamiğimizdeki değişimi göreceksin. Çok şey değişecek."

Ama değişmesini istemiyordu. Bu hallerini seviyordu. *İhtiyacı* olmasa bile onun gücüne güvenebilmesi hoşuna gidiyordu. Bu ona kendini iyi hissettiriyordu. Onun koruyucusu olduğunu ve kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmek hoşuna giderken, gizliden gizliye daha fazlası için yanıp tutuşuyordu. Ona sarılmak istiyordu, böylece onu koruyabilecekti.

Karşılığında tutulmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

"Yaralandın," dedi kızgınlıkla, söylediği kadar güçlü olmadığını hatırlatmak için. "Seni iyileştirdim. Neden?"

"I oldu saldırıya uğradı içinde misilleme. As sen Biliyorum, gibi Şeytanlar, Ani olmasa da güneşe karşı duyarlıyım. Bir düşmanım bir çeşit güneş gücünü bomba şeklinde kullanmayı başardı. Kendimi korumak için son sihrimi kullandığım sırada beni buldun. Tek başıma, yıkılan kalemin ağırlığını üzerimden attım ve bedenimi hayatta kalmaya yetecek kadar iyileştirdim. Başka hiç kimse böylesine büyük bir başarıyı tek başına elde edemezdi." Zylah bundan o kadar emin değildi. Ondan bile daha güçlü olduğu için çok büyük bir şey yapabileceğini düşündü. İyileştiremeyebilirdi ama tam bir güneş döngüsünde sihirli bir şekilde kendi kendine iyileşti.

Onun gibi günlerce yardıma ihtiyacı olmazdı. *O benden daha zayıf*, diye düşündü somurtarak.

Yine de, sonunda düzgün bir konuşma yaptıklarını bildiği için kuyruğu seğirerek gitmesine izin verdi. Adamın yüz hatları gevşeyip yumuşadığında ve hatta sanki o da rahatlamış gibi ona doğru *sıcak* bir ifadeyle baktığında kuyruğu daha hızlı hareket etti.

"Neden beni... *tanıyorsun*?" diye sordu, farklı bir konuyu anlamak istiyordu. Parmakları kucağında kıpırdanırken ona baktı. "Beni benden daha iyi tanıyorsun."

"Mavka'yı tanıyorum. Türünüzden arkadaş olduğum ilk kişi siz değilsiniz." Jabez çenesini kavrayıp ovuşturduktan sonra yan tarafına hafifçe vurdu. "Aslında Merikh'in senin amcan olduğuna inanıyorum. Onu tanıdığından şüpheliyim ama bir ayı kafatası ve boğa boynuzları var. Onunla senden biraz daha gelişmişken tanıştım ama onu senin insanlık seviyene getirmem yıllarımı aldı." Sesi neşeyle doldu, yanakları da neşeyle kıvrılarak, "Dürüst olmak gerekirse, oldukça dikkat çekicisin, Zylah. Dünyanın en zeki insanı olabilirsin."

Mavka'nın bu dünyada yürümesi, inanıyorum ki senin dedenle olan ilişkinin diğerlerine göre daha uzak olmasından kaynaklanıyor."

Elini ona doğru fırlatarak, "Büyükbabam mı?" diye homurdandı. O da *neydi* öyle? Baba gibi ama daha ilerisi mi? "Gördün mü? Kendim hakkında benden daha çok şey biliyorsun."

"Sen tam tanrılığı kısıtlanmış bir yarı-tanrının torunusun. Adı Weldir ve o..." Jabez ormana bakarken cümlesini yarıda kesti. "Bunun bir önemi yok. Weldir bir çelişkidir. Hem güçlü hem de inkar edilemeyecek kadar zayıf. Kendisi Dünya'ya dokunamadığı için *başkalarının* onun emirlerini yerine getirmesini istiyor. Tüm Elysianlar onun geçmişini ve İblislerle nasıl iç içe geçtiğini öğrenerek büyür."

"O iyi mi?"

"Hmm. Bu tamamen bakış açısına bağlı. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, zira benim görüşümün sizin türünüzle aynı olması pek olası değil."

Ugh! Ne kadar şifreli bir cevap!

Bunu yapmasından nefret ediyordu ve çoğu zaman hafifçe de olsa onu tokatlamak istemesine neden oluyordu.

Güçlü bir rüzgâr suyun üzerinden geçerek çakıllı kıyıya daha sert vurmasını sağladığında bakışlarını ileri doğru çekti. Gözbebekleri derin bir maviye dönüştü.

"Benim... amacım ne?" diye mırıldandı sessizce.

Jabez bu soruyu onun için cevaplayabilir miydi? İyileştirmek için burada olduğuna inanmak istiyordu ama bu erkek dışında kimseyi gerçekten kurtarmamıştı. Yardım etmeyi arzuladığı diğer her şey sonunda pençeleri ve dişleri tarafından mahvedilmişti.

Ellerim çok fazla kanla kaplandı.

"Amacınız ne olmasını isterseniz odur," dedi kendinden emin bir şekilde. "Weldir çocuklarını ruhları ona götürmeleri için yarattı ama senin kendi özgür iraden var. Ne istersen onu yapabilirsin."

Kendi amacımı kendim yaratabilir miyim? Bu neden Zylah'ın içine bu kadar umut aşıladı ve anında göğsünün şişmesine neden oldu? Dünyada iyi bir güç olmak istiyordu. Nazik ve koruyucu biri. Kalbi ona bunu söylüyordu ve garip bir şefkat okşadığında elini organının üzerine koydu.

Belki de pençelerini neden göğsüne sapladığını yanlış anlamıştı, çünkü Jabez, "Eğer yardımı olacaksa, ben de amacımın ne olduğunu bilmiyorum. Elde etmeyi umduğum şeylerin hiçbiri mümkün olmadı ve uzun zamandır

bunun bir anlamı olup olmadığını merak ettim. Neden doğduğumu, amacımın ne olması gerektiğini biliyorum. Annemin aradığı şeyin cevabını bilmeme rağmen, kendim için böyle bir geleceği kabul etmeyi reddettim."

Zylah kafatasını tekrar Jabez'e götürdü ve eğdi. "Annenin aradığı şey neydi?"

Yine gözleri kısıldı ve dudakları da onlarla birlikte düzleşerek hoşnutsuz görünmesine neden oldu.

"Bunu sana söyleyemem," dedi karanlık bir sesle.

Zylah başını diğer tarafa eğdi ve gözleri koyu sarıya döndü. "Neden olmasın? Eğer cevabı biliyorsan..."

"Çünkü bu daha önce hiç kimseyle paylaşmadığım bir sır. Yanlış kişilerin duyması halinde hayatımı riske atacak bir şey."

"Ama ben senin *sırrını* paylaşmam." Bunun doğruluğunu ona göstermek için göğsünü sıvazladı. "Bana güvenebilirsin. Sana zarar verebilecek bir şey yapmam."

Başını sallarken kulakları sarkmıştı. "Ne olursa olsun, kendin dışında asla paylaşmaman gereken bazı şeyler vardır. Kime güvenebileceğini bilemezsin ve birinin şu anda arkadaşın olması, her zaman arkadaşın olacağı anlamına gelmez."

"Ama benim hiç sırrım yok," diye tersledi, ağzı sinirli bir şekilde havayı ısıırıyordu. "Seninle paylaşmayacağım hiçbir şey yok. Sana güveniyorum."

Jabez elini yüzüne götürdü ve elinin arkasından boğuk bir iç çekiş çıktı. "Çünkü zaten tüm sırlarınızı biliyorum. Türünüzü, soyunuzu, güçlü ve zayıf yönlerinizi biliyorum."

"Benim hiçbir zayıflığım yok." Omuzlarını geriye iterken kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Ben güçlüyüm ve bir gün içinde iyileşirim."

"Bu doğru değil. Sadece kendi zayıflığınızın farkında değilsiniz ve artık İblisler bunu bildiğine göre, savunmasızlığınız apaçık ortada. Ölümsüz olabilirsin ama yine de öldürülebilirsin."

"Ama ben her zaman iyileşirim," dedi inatla, bir anlığına güvenini kaybetmesine rağmen. Zylah ellerini kucağında sıktı, sonra elbisesindeki kırışıklıkları iterek kendini yatıştırmaya çalıştı. "Bana zarar vermek için çok... çok şey yapıldı. İblisler denedi, insanlar denedi. *Ben* her zaman kazandım. Her zaman... geri döndüm."

"Biri kafatasını kıracak olsa geri dönemezsin." Elini kucağına indirmeden önce ensesini ovmak için yukarı kaldırdı. "Bu bir Mavka'nın iyileşebileceği bir yara değil. Kalıcıdır."

Zylah pençelerini kemikli burnunda gezdirirken tedirginlikle geveledi. "Kafatasım mı? İblisler bu yüzden mi...?"

Onlara karşı ne zaman savaşa, her zaman sırtına tırmanıp kafatasına dokunmaya çalışırlardı. Boynuzlarını kavrayıp ayırmaya çalışıyorlardı, sanki... yüzünü ikiye bölmek ister gibi, ama kafatası vücudunun en güçlü kısımlarından biri olduğu için bunun her zaman aptalca olduğunu düşünmüştü. Bacağı kırılabilirdi ama kafatası... onun yok edilemez olduğunu düşünürdü.

Yanılıyor muyum? Eğer öyleyse... Göğüs kafesinin arkasına yayılan soğuk bir acıyla okşadı ve bağırsakları sıkıştı.

"Bu sizin zayıflığınız ve türünüzün İblislerle paylaştığı bir sır."

"Neden?" diye bağırdı, gözleri maviye dönmeden önce beyazlaştı. "Neden birisi onlara bu kadar korkunç bir şeyi açıklasın ki?" Ormanı işaret ederken elleri titriyordu. "İblislerle dost olmaya çalıştım ama hep tıslayıp hırladılar. Benden hoşlanmadıklarını hep biliyordum ama onların..."

Bu düşünce karşısında içinden bir mırıltı yükseldi. Kendisinden onu yok edecek kadar nefret ettiklerini bilmiyordu.

Onlara asla zarar vermeye çalışmadım. Her zaman saldırmazlardı. Çoğu ona karşı temkinliydi, sanki herhangi bir savaşı kazanacağını biliyorlardı, ama eğer sayıları fazlaysa... o kadar da korkmuyorlardı.

Bu son zamanlarda durmuştu. Jabez'i bulduğundan beri İblisler Zylah'a saldırmamıştı. Yine de çok fazla karşılaşmamışlardı. Sanki İblisler avlanıyordu ve artık avlanmıyorlardı.

Jabez ona cevap vermeyip sorularını sadece sessizlik karşılayınca, Jabez'in bakışlarıyla karşılaştığında inledi.

O anda, yüz ifadesinde son derece gergin görünen bir şey vardı. Çenesinin her iki yanındaki iki kas düğümlenmişti ve kırmızı gözlerinde bir kıvılcım vardı - daha önce hiç görmediği bir duygu. Pişmanlık mı? Belki de acıma? Ne diyeceğini, ne olduğunu bilmiyordu.

"Bir insan neden böyle bir sırrı paylaşır ki? Mavka bu kadar incinmeyi hak edecek kadar ne yanlış yaptı?" Korkunç bir duygu göğsüne yapıştı ve gözbebeklerinin dipleri kırılana kadar görüşünün derin bir maviye kaymasına neden oldu. Küçük damlacıklar görüşünde süzülen yağmur gibi parıldamaya başladı. "İnsanlar bile nazik değil."

Jabez dudaklarını araladı ama sonra kapattı. Gözleri ormana kaydı ve uzun bir süre kapalı bir ifadeyle gölgelere baktı. A

Nemli bir rüzgâr etraflarını sararak az önce keşfettiği şeyin üzüntüsüyle ürpermesine neden oldu.

"Weldir İblisleri bu dünyada hapsediyor ve onun himayesinde oldukları için kaçamıyorlar. Sizin türünüzü öldürmek İblislerin Nyl'theria'ya geri dönmesi için bir çözüm olabilir."

Kulakları seğirdi ve ona en yakın olanı avucuyla saklayana kadar daha da sarktı. Daha önce hiç saklamamıştı ama kız neden sakladığını anlayamayacak kadar incinmişti.

Zylah inledi. "Bunun ne alakası var-"

"Bu yüzden paylaşıldı, ancak o kişi artık bunun önemli olmadığını anladı. Hiçbir şey o koğuştan yıkamayacak ve bunu aptalca bir öfkeyle paylaştılar." Göz ucuyla ona baktı. "Eğer yardımı olacaksa, geçmişte çok değer verdiği bir arkadaşını incittiği için bu kararından ve bu sırrı öğrenmek için yaptıklarından gerçekten pişmanlık duyduğunu biliyorum... ve belki de şu anda da."

Zylah onun sözlerinin kendisini daha iyi hissettirmesini istiyordu ama bu sözler göğsünü daha da daralttı. Böylesine korkunç bir şey yapmak... ve daha sonra bundan pişmanlık duymak, başlangıçta bunun ne kadar yanlış olduğunu bildiklerini kanıtlıyordu.

"Kimdi... kimdi o?" Zylah bilmek isteyerek sordu.

Cevabı yavaş ve sessizdi, sanki ona cevap vermek istemiyormuş gibiydi. "İblislerin kralı."

Onun kim olduğunu bile bilmiyordu.

Zylah daha fazla açıklık ya da bilgi istemek yerine kendini üzüntüye kaptırdı. Tüm bunları nasıl sindireceğini bilemez bir halde ellerini kucağında gevşeterek inledi. Kendi zayıflığını öğrenmenin varlığının uzun ömürlü olması için hayati önem taşıdığını anlamasına rağmen, bu gerçeği keşfetmemiş olmayı diledi.

"Biliyorsun... Türünüzün ruhani gözyaşları dökebildiğini yeni keşfettim. Derin bir kederin işareti olsa da, oldukça güzel."

Gözyaşları daha hızlı süzülürken Zylah cevap olarak geveledi.

İki parmak eklemi elmacık kemiğini hafifçe okşayarak onu şaşırttı. Jabez daha önce kafatasına hiç dokunmamıştı ve uzaklara dalan bakışlarını çimenlerden ve çakıl taşlarından ayırmasının tek nedeni de buydu.

Adamın yüz ifadesi endişeyle doluydu ve daha önce hiç bu kadar yumuşak ve şefkatli görüldüğünü görmemişti, sanki adam... onun iyiliğini ve üzüntüsünü umursuyormuş gibi. Garip bir nedenden ötürü, bu sadece onun daha fazla sızlanmasına neden oldu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu nazikçe, sesi her zamankinden daha hafifti.

Başını salladı, artık sadece hafif bir tıkırtı çıkarıyordu. "Bilmiyorum. Üşüyorum ve... yalnız hissediyorum."

Yalnızdı çünkü dünyaya verebileceği onca şefkat varken Zylah'ı önemseyen tek varlığın karşısındaki erkek olduğunu bilmek üzücüydü. Soğuktu çünkü bu yalnızlık, içinde bulundukları kış gibi sert ve çorak hissettiriyordu.

Dünya onu küçümsemekle kalmayıp elinden alınmasını istiyorsa, arzuladığı amaç daha da umutsuzdu.

Jabez çömelle pozisyonuna geçti ve pelerinin düğmelerini açarak ona yaklaştı. Pelerini kızın sırtına doladı ve omuzlarına yerleştirdi; pelerinin örtüsü rahatlatıcıydı ama göğsüne saplanan acıyla savaştık kadar güçlü değildi.

Malzemenin üzerinde bıraktığı sıcaklık kadının içine akmaya çalıştı. Ama yeterli değildi. Kemiklerine sızmadı, kalbini ısıtmadı.

Nazik, güzel kokusu, onu üzerine yerleştirmek için birbirlerinden ancak bir santim uzağa koyduğunda burun deliğine süzüldü. Aradaki mesafenin azlığına rağmen adamın sıcaklığının kendisini okşadığını neredeyse *hissede biliyordu* ve daha fazlasını, kokusunu, kısa bir okşama olmayan bir dokunuşu istiyordu.

Ellerini kaldırdı ve Jabez'e doğru kaydırarak onu kendine yaklaştırdı. Kollarının arasında kaskatı kesildi ama Zylah'ın umurunda değildi. Jabez'in sıcaklığı gövdesine değdiği anda ona daha sıkı sarıldı ve tiz bir iniltiyle kafatasının yan tarafını Jabez'in boynunun kıvrımına bastırdı.

Ağlarken ona karşı ürperdi ve pençelerini onun tunik kaplı sırtına çok fazla batırdığından endişelenerek kınına soktu. Görüşü ıssız mavisikle derinleşerek etrafındaki dünyayı kasvetli ve melankolik bir hale getirdi.

Jabez vücudu yumuşayıp ona doğru eğilirken, "Yeterince makul," dedi. Sonra tutuşunu derinleştirmek için kollarını onun omuzlarına doladı.

Buna karşılık veriyor olması, Zylah'ın kalbine şefkat aşıladı ve acısının üstesinden gelmesini kolaylaştırdı. Zylah'ı reddetmiyordu, özellikle de birine en çok ihtiyaç duyduğu anda, Zylah onun bu durumdan rahatsız olduğunu anlasa bile. Hatta acısını dindirmek istercesine sırtını okşamaya başladı.

"Bu daha iyi hissettiriyor mu?"

Zylah cevap olarak başını salladı, sonra da şefkatle boynunun yanına sokuldu. Neredeyse misk kokusunu tatmak için onu yalamaya başlamak istiyordu ama bunun yerine ağzının içindeki salıyı diline doladı.

Tam ona teşekkür edecekken, adam sonunda geri çekildi ve kadın zayıf bir şekilde tutunmaya çalıştı.

Jabez, ortak mağaralarında bağdaş kurup otururken, *bunun anlamsız bir çaba olabileceğini* düşündü. Sırtını ona dönmüş uyuyan Zylah yan tarafına kıvrılmış yatıyordu.

Bir dirseğini dizine dayamış ve yanağını yumruğunun boğumlarına dayamış halde, beyaz kafatasının arkasına ve zarif boynuzlarına baktı. Diğer elinin parmakları karşı dizine vuruyor, bir yandan da göl kenarında yaptıkları konuşmayı düşünüyordu.

Bir erkeğe kendini piç gibi hissettirmek için ne güzel bir yol, diye düşündü, gözleri ona *doğru* kısıldı - ama ona değil.

Jabez onun sözlerine, gözyaşlarına ya da duygularına kızmamıştı. Onları oldukça haklı buluyordu. Yaptığı şeyden... bir parçası pişmanlık duymaya başlamıştı.

Kızgındım. Arkadaşı Katerina yeni ölmüştü ve onun ölümünün ağırlığı onu ezmişti. Jabez'in öfkesinden ve intikam ihtiyacından kurtulması neredeyse bir yılını almıştı. *Acımı kedi kafalı Mavka'dan çıkardım ve hemen ardından onun türünün zayıflığını ordumla paylaştım.*

O aylarda Orpheus'a ve *özellikle de* Katerina'ya ölümcül darbeyi indiren sarı saçlı kadına duyduğu nefret dizginlenemez bir nefrete dönüşmüştü. Onların ölmesini istiyordu - onun için. Sonunda Katerina'ya istediği şeyi vermek için. Onu hayal kırıklığına uğratmasını telafi etmek için.

Yeminli koruması altındayken onu güvende tutmadığı için.

O sadece ilişkisi olan bir adam değildi, ki bu da en iyi ihtimalle karmaşık bir durumdu. O bir 'kral', her şeye gücü yeten bir varlıktı. Elf, İblis ve tüketilmiş mana taşlarının kötücül bir karışımıydı. İnsanları acımasızca katleden soğukkanlı bir avcıydı.

Onun himayesindeki bir dişi, bırakın ölmeyi, zarar bile görmemeliydi. Başarısızlıklarıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Ancak, iyileşmesinin üzerinden geçen bir yıl içinde, göğsündeki öfkenin kavurucu magması soğuyarak magmatik kayaya dönüşmüştü. Azalan dumanın içinde berraklık oluşmuştu.

ve buhar, ve gerçeği kendine söylediği yalanlardan ayırdı.

Öfkesinin hiç var olmamış bir aşktan değil, yaralarının ağırlığını hafifleten intikam duygusundan kaynaklandığını fark etti. İntikam ve öfke - bunlar Jabez'in nasıl yol alacağını bildiği iki şeydi.

Bunu yapmamalıydım. Artık bunu biliyordu, ama bu neyi değiştirdi? Hiçbir şey.

Hâlâ Orpheus ve Reia'nın ortadan kaldırılmasını istiyordu ama Merikh'le dostluğu pahasına mı? *Bu kadar aptal olmasaydım, o öküz kafalı Mavka benim tarafıma döner miydi?* Bu dostluğu, en başından beri cevap olması gerekirken birçok kez bir kenara atmıştı.

Şimdi Zylah'tan bir cevap almayı umuyordu ama yaptığı hatanın çok büyük olup olmadığını düşündü.

Ben olduğumu öğrenince nefret edecek mi? Belli ki ordusu, tüm Mavka'nın kafataslarına saldırma ve yok etme emriyle ona saldırmıştı. *Ama o emri aylar önce geri almaya çalıştım.*

Neredeyse kendi kendine kıkırdayacaktı, ama onun yerine soğuk, ıssız bir of çekti. *Verdiği sözler de diğer herkesinki gibi boştu.* Gerçeği öğrendiğinde onu terk edecekti. Ruhani gözyaşları bunun kanıtıydı.

Üşüdüğünden şüphelenmesine rağmen inlemeye, gözyaşı dökmeye ve titremeye devam ettiğinden, gece boyunca onu rahatlatmak için uyku battaniyesini üzerine sermişti. O kadar çok kıvrılmıştı ki sadece üst yarısı örtülü kalmıştı, bükülmüş battaniyeler zor bir uykunun kanıtıydı.

Şimdi kalkıp gitsem daha iyi olur. Bunu sinsice yaparsa, kaçmak için aralarında uzak bir mesafe bırakabilirdi. Bir Mavka'dan daha hızlı koşamasa da, doğru otlar ve ağaç kabuklarıyla kokusunu maskeleyebilecek kadar hızlı ve kurnazdı.

Yine de kışını kaldırıp gitmek yerine oturmaya devam etti. Girişten süzülen sabahın erken saatlerindeki güneş ışığını incelemek için yana bakarken kendi kendine homurdandı.

Uyuyamamıştı.

Ayrılamamıştı, nedenini de tam olarak anlayamamıştı. *Sanırım bazı açılardan ona güvenmek istiyorum.* Ayrıca derslerini bitirmesini istiyordu, böylece... bir şansı olacaktı. Ne kadar çok şey öğrenirse, o ortadan kaybolrsa bile hayatta kalma olasılığı o kadar artacaktı.

Onunla tanıştıktan ve konuşmamalarına rağmen hakkında bir şeyler öğrendikten sonra, onu oldukça... çekici bulmaya başlamıştı.

Yüzünü öne çevirmeden, gözleri ona bakmak için görüş alanının çevresine kaydı.

İlk gördüğü şey, ayaklarını tombul, yuvarlak poposunun altına sokarak onu örttüğü ve topuklarını kuyruğunun dibine dayadığı oldu. *Şirin*, diye düşündü hafif bir mizahla, özellikle de açık gri ayak parmaklarını fark ettiğinde.

Onun ayaklarının altını pek sık görmezdi. Biraz insansı görünmelerine rağmen, ayak parmakları pençe gibi kıvrılmıştı ve ayak tabanı bir tavşaninkine benziyordu.

Kızın kıcının altına sıkıştırdığı kuyruğuna bakarken bir kez daha dikkatini çekti ve yanaklarının ısındığını fark etti. Özellikle de kasıkları bilinmeyen bir nedenle karıncalanırken.

Bir aydır bunu görmezden gelmeye çalışıyordu ama onun duygusallığını inkâr etmek giderek zorlaşıyordu.

Vücudu dikkat çekici derecede kıvrımlıydı. Belini içeri çekerek geniş kalçalarını vurguluyordu. Fiziği kıvraktı ama her yemek yediğinde daha da dolgunlaşıyor, bu da onu daha yumuşak, daha gür ve daha *kadınsı* gösteriyordu. Siyah kürkünde bile hoş bir parlaklık vardı.

Onun için diktiği elbise, alçak yakasına sürekli baskı yapan diri göğüslerini zar zor kapatıyor, oldukça yoğrulabilir görünen arka tarafını ve kalın kalçalarını gizlemiyordu. Kuyruğu sürekli gözünü alıyordu ve ona baktığında aletin yeniden sarsılmasından pek hoşlanmıyordu.

Neyse ki, ona bu tepkiyi veren sadece kuyruğuydu. *Sanırım...* Yoksa işini kolaylaştırdığı için mi görmezden geliyordu? *Bekle... Neden şu anda bunu düşünüyorum?*

Bakışlarının gerçekten istediğinden daha fazla takdirkâr bir bakış olmasından endişelenerek, gözlerini o kabarık uzantıdan ayırmaya zorladığında kulakları sıcaktı. Onu arkadan tam olarak görebilmesine rağmen, bakışları battaniyeyle örtülü sırtına ve ellerini boğazında kavuşturarak kollarını kavuşturma şekline kaydı. Top gibi kıvrılmış, küçük ve narin, yumuşak ve kabarık görünüyordu. Huzurlu görünüyordu.

Geçmişte yaptıklarıyla ondan çaldığı huzur.

Yine de tüm bu olanlara masum bir seyirci değil. İsteseler de istemeseler de, öyle olduklarını bilseler de bilmeseler de türünün tamamı bu savaşın bir parçasıydı. Weldir'e olan mirasları, ona ruh getirme amaçları, her zaman Jabez'e karşı oldukları anlamına geliyordu.

Suçlayacakları tek şey ebeveynleri ya da Zylah'ın durumunda büyükanne ve büyükbabalarıydı.

Ancak bu inanç artık büyük olasılıkla ortadan kalkmıştır.

İblislerin büyük kralı Yakup'un öldüğü sanıldığından, ordusunun başı yoktu. Kraliçesi olmayan bir arı kovanı gibi, hiçbir görevleri, hiçbir organizasyonları yoktu. Bir kez daha, sebepsiz yere dişleri ve pençeleriyle dünyanın başına bela olan kontrolsüz yaratıklar haline geleceklerdi.

Kendi kendilerini yönetmedikleri sürece. *Belki de daha gelişmiş İblisler kendi liderlerini bulacaklardır.* Kuralları ve düzeni yürürlüğe koyacak bir tür hükümet - ki bu da perde arkasında tamamen Jabez'in omuzlarına düşmüştü.

Şimdilik, bu artık onun sorumluluğu değildi ve bunu oldukça özgürleştirici buluyordu. *Yorulдум. Bu saçmalıklar için artık çok yaşıyım.* Otuz yedi yaşında olmasına rağmen kendini hâlâ en iyi çağında görüyordu.

Sadece bunun bitmesini istiyorum. Her şeyden, daha iyi bir yaşam için savaşmaktan, şiddetten ve kan dökmekten yorulmuştu. Sadece yorulmuştu.

Zylah onun son şansı değildi ama kesinlikle iyi bir şanstı. *Yine de gerçeği bilmesi gerekiyordu.* Sadece bir kısmını değil, her parçasını. Yaptığı her eylemi, ister zalimce, ister bencilce, isterse de iyi olsun, ona açıklaması gerekecekti. Bu savaşta yoldaşı, sadece günahlarını itiraf edebileceği biri değil, aynı zamanda eğer kabul ederlerse kendisiyle eşit olacak biri olmalıydı.

Güçlü birine ihtiyacı vardı. Hızlı birine. Kurnaz birine. Ve en önemlisi, sadık birine. Sırf onun sakladığı bir şeyi öğrendi diye bu savaştan elini eteğini çekmeyecek biri.

Üzerindeki baskıyı, bunun neden bu kadar ağır olduğunu anlamaları ve sonra da bilerek ve isteyerek onunla birlikte taşımaya rıza göstermeleri gerekiyordu.

Her şeyi açıklamazsa buna sahip olamazdı.

Ama öncekilerden sonra. Zylah'a olan umudu azalıyordu. *O yumuşak huylu.* Gözlemlediği diğer Mavka'lardan ve tanıştığı İblislerin çoğundan daha fazla. *Şefkatli. Korumak ve iyileştirmek istiyor.*

O tam tersini istiyordu. Her şeyi daha iyi bir ideolojiyle yeniden inşa edebilmek için yok etmek.

Bir terazide iki karşıt kase gibiydiler.

Kızgınlıkla yüzünü kapattı. *O zaman bunu biliyorsam neden hâlâ buradayım?* Hay sikeyim! Sadece kendisine yönelik bir hırıltı boğazından yukarı süzüldü.

Bu ses dışı Mavka'yı ürküttü ve bir solukla uyanmasını sağladı. Hızla doğruldu, dizlerini büktü ve ayaklarını kışının altında bir tarafa doğru kıvrarak kalçasının üzerine oturdu.

"Özür dilerim," diye homurdandı Jabez, uzun süredir uyumadığı halde onu uyandırdığı için duyduğu suçlulukla ensesini ovuşturarak.

Beyaz küreler onun özüyle deniz mavisine dönüştü ve onların doğal rengini ne kadar rahatlatıcı bulduğuna sinirlendi.

Şimdi gözbebekleri parlak olduğu için, o asık suratlı mavi renkteyken nasıl süzülen gözyaşlarıyla damladıklarını hatırladı. Neyse ki normal, çekici parlaklıklarına geri dönmüşlerdi.

İlk uzandığında kızın ona nasıl yapışmaya çalıştığını unutmamıştı. Bu yapışkanlığın onu kızdırması gerekirdi ama ona kızacak gücü kendinde bulamadı.

Aksine, acısını daha da dindirmek umuduyla battaniyesini üzerine örtmüştü - nedeninin kendisi olduğunu bilmediği bir acı. Ancak o zaman uyku onu altına çekmişti ve burnunun ucunu battaniyenin altına sokup kokusunu derin derin içine çekişini kaçırmamıştı.

"Bir sorun mu var?" Zylah kemikli burnuyla mağaranın girişine doğru bakarak sordu. "Yaklaşan bir şeyin kokusunu almıyorum."

"Her şey yolunda." Ayağa kalktı ve battaniye yerine kullandığı pelerinini omuzlarına yerleştirmek için kavradı. Sonra, sürekli düşüncelerinden uzaklaşmak isteyerek, "Gün henüz erken. Güneş batana kadar antrenman yapmak istiyorum, sonra gece çöktüğünde daha fazla erzak almak için mısır tarlası köyüne doğru yola çıkabiliriz."

Dersleri öncelikli olsa da Jabez fiziğini korumaya özen gösteriyordu. Bunu yaparken, arkadaşı vücudunu çalıştırırken onu taklit ediyordu; onun yanında şınav çekiyor, mekik çekiyor ve lunge yapıyordu. Güne yan yana uzun bir koşuyla başlıyorlar, böylece Jabez'in kazara heyecanlanarak onu kovalamaya başlamasını önlüyorlardı.

Jabez güçlenmedi, çünkü bu onun gücünü korumaktan başka bir işe yaramadı. *Ama onu güçlendirdi.* İnsansı formunu böylesine yorucu şekillerde ne kadar çok çalıştırırsa, onunla o kadar uyumlu hale geliyordu. Bunu gerçekten neden yaptığını bildiğinden şüpheliydi.

Zylah ayağa kalktı ve sık sık yaptığı gibi giysilerini fırçalayarak onu taklit etti.

"Daha fazla... kitap alabilir miyiz?" diye sordu utangaç bir tavırla, burnunun yan tarafını kaşımak için işaret parmağının pençesini kullandı. "Elimizdekileri zaten defalarca okudum."

"Görünüşe göre seni bir kitap kurdu yapmışım." Dudakları, hoşnutsuz düşüncelerinin devam etmesine rağmen neredeyse bir gülümsemeye dönüştü.

Zylah başını ona doğru eğdi. "Kitap... solucanı mı?" "Okumayı seven biri için kullanılan bir terim."

"Solucanların okuyabildiğini bilmiyordum. Toprak gibi kitapların içine mi giriyorlar?"

Yüz hatlarındaki sertlik kırıldı ve sonunda yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. Kızın sorularındaki aptallığı neden bu kadar sevimli bulmuştu?

"Hayır," dedi hafif bir kıkırdamayla. "Mantıklı olmayan pek çok söz var. Ama evet Zylah, senin için daha fazla kitap bulacağım. Köye varmadan önce aklına gelen başka bir şey olursa bana haber ver, senin için temin etmeye çalışayım."

Esas olarak Zylah'a kendi battaniyesini ve hatta kendisinin bir yastığı olmamasına rağmen belki bir yastık sağlamak istiyordu. *Ayrıca bize uygun bir yatak takımı almayı da düşünmeliyim.* Şu anda ikisi de yerde uyuyordu, çünkü Jabez'in sonsuza kadar kalmaya niyetli olmadığı bir alanı yumuşatmakla pek ilgisi yoktu.

Ancak, burayı evleri olarak adlandırdıkları şu dönemde, burayı daha konforlu hale getirmesi onlara daha çok yakışacaktır.

Ben insanlar gibi değilim. O da çoğu zaman insanlar gibi düşünmezdi.

Ama şu anda bakımını üstlendiği bir dişi vardı, hayvan türü ne olursa olsun ve onu rahat ettirmek için daha iyisini yapmalıydı. Bu soğuk mevsimde onun gibi üşümediği için battaniyeye ihtiyacı yoktu ama şafak vakti onu ne kadar rahatlattığını görünce, onun için bir tane edinmek istedi.

Neye ihtiyacı varsa getireceğim.

Zaten parasını da o ödemiordu.

Zylah, gölgede durduğu yerde gecenin kalkanıyla Jabez'in mısır tarlası köyünün duvarlarının kenarına tırmanışını izledi.

Zahmetsizce hareket ediyor, kütüklerin kazıklarına tutunmak için sıradan bir İblis gibi hem ellerini hem de ayaklarını kullanıyordu. Uzun saçları arkasında salınırken, güçlü kollarını her çekişinde pelerini vücudunun etrafında dalgalanıyordu. Duvarın tepesine ulaştığında, aşağı atlamadan önce kasabanın çevresini kontrol etmek için durakladı.

Sonra Zylah yalnız kaldı.

Kimi tatlı, kimi misk kokulu tuhaf dumanları içine çekerken burnu zıplıyordu. Jabez avladığı hiçbir eti pişirmezdi ama ara sıra kamp ateşinin üzerine koyduğu bir tencerede sebze ve meyve kaynatırdı. Bu dumanlar da benzer kokuyordu ama sanki içerikleri daha karmaşıktı.

Duvarın hemen ötesinde, insanlar karanlıkta alçak sesle konuşuyormuş gibi, kulaklarında sessiz konuşmalar uğulduyordu.

Merakla yaklaştı ve pençeli ayakları çimenlerde cıtırdadı. Burnu önce bir yöne, sonra diğer yöne baktı, sonra da tahta kazıkların tepesine doğru kalktı.

İçerisinin nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Daha önce sadece bir kez bir insan konutuna girmişti ve tüm o süre boyunca öfkeliydi. Hatırladıkları sisliydi.

Göğüs kafesinin arkasındaki şiş ve acı verici ağrının ne anlama geldiğini anlamamış olsa da , buna ne dendiğini öğrenmişti. Nasıl

hissedebiliyordu. Zylah... yalnızdı. İnsanlar bir arada yaşıyordu ve o da böyle bir yaşam biçiminin parçası olmayı arzulamıştı. Ormanda bir yaratık gibi bir kenara atılmayı değil, huzurunda bulunmaya değer biri olmayı.

Bu duygu Jabez'in arkadaşlığıyla dağılmıştı. Onlar konuştuğu göğsü daha da ısıniyordu. Artık erkeğin yanında olmamayı hayal bile edemiyordu.

Zylah köye doğru bir adım daha attı, ayakları keşfetmek için kaşınıyordu. Duvara dokundu ve tereddüt ederken pençeleri kaba keresteye saplandı. *Bana hep dışarıda beklememi söylüyor.* Kendi kendine geveledi, aynı anda hem gergin, hem heyecanlı, hem de sinirliydi. *Artık akıllandım. I... Bir göz atarsam yakalanmam.*

Jabez bile Zylah'ın yeteneklerine iltifat etti. O köye girebiliyorsa, Zylah da girebilirdi. Artık neden dışarıda beklemesi gerektiğini anlamıyordu.

Kararını verdikten sonra Jabez'le aynı yolu izledi. Tepeye tırmandığında, duvarın diğer tarafını değerlendirdi, ne aradığından emin değildi ama boş olduğunu gözlemledi. Aşağı atladı, dizleri düşüşünün en kötü kısmını almak için büküldü ve basit bir duvarın dünyayı ne kadar *farklı* hale getirebileceğini fark ettiğinde başını her yöne çevirdi.

Hızla onun kokusunu takip etti. Elleri ve ayakları üzerinde bir tür patikadan aşağı doğru inerken, garip, fabrikasyon çevreye merakla baktı.

Binalar her iki yanda sıralanmıştı, uzun, ürkütücü ve hayal edebileceğinden daha büyüktü. Parmak uçlarını bir çeşit dikdörtgen taş ve kurumuş kille örülmüş en yakın duvarın üzerinde gezdirdi ve çevresindeki çatıların saman ya da kiremitten yapıldığını fark etti.

Zylah çatlaklardan yayılan kokuları almak için pencereleri kokladı ve her ev gibi her insanın da farklı koktuğunu gördü. Pek çok pencere, mahremiyet ya da saklanmak istercesine kumaşla kaplıydı, birkaçı ise sadece karanlıktı ve boş görünüyordu. Ateş ışığı olan ve görsel kalkını olmayanlara rastladığında, her türlü yeni ve ilginç şeyi görmek için içeriye bakmaya cesaret etti.

Küçük insanlar koyu renkli ahşap bir masaya oturmuş, büyük insanlar onlarla konuşuyordu. *Bunlar Jabez'in bana bahsettiği gençler mi?* Onları sevimli bulup b u l m a d ı ğ ı n ı bilmiyordu, çünkü ona oldukça tuhaf görünüyorlardı.

Özellikle de uzun bir koltukta kendi başına bile zar zor dik oturabilen tombul, minik şey.

Ne kadar savunmasız bir şey. Yetişkin dışının yavrunun aşırı dağınık yüzünü nasıl sildiğini fark etti. Baba olduğu tahmin edilen kişi, diğer ikisini sessiz ama derin komutlarla kavga etmekten alıkoymaya çalışmakla meşguldü. *Aile böyle bir şey miydi?*

Romanlarından biri, çok zorlanmış olsa da bu tür konulara değinmişti. Bu aile sağlıklı ve mutlu görünüyordu ve onları incelerken gözbebekleri parlak bir yeşile dönuştü.

Daha önce hiç görmediğı ve ne anlama geldiğini bilmediğı için bu renk onu ürküttü ve duvardan uzaklaşırken başını salladı. Ayrıca çok uzun süre hareketsiz kalmıştı, bu yüzden hızla yoluna devam etti.

Jabez'i takip etmek için serin, aroma dolu havayı kokladı.

Tam patikanın sonuna ulaştığında, ayak sesleri ve ağır malzemelerin yer değıştirmesi gibi bir hareket duyunca durakladı. Geri çekildi ve deri zırhın üzerine gümüş göğüslükler giymiş iki erkek muhafız saklandığı yerden geçti.

Onları ve insan askerleri merak ederek başını uzatıp arkalarından uzaklaşmalarını izledi. İkisinin de bellerinde kılıçları ve başlarında bir tür miğfer vardı. Ayak sesleri, kılıçlarının şakırtısından ve deri zırhlarının gıcırtısından daha sessizdi.

Burnunun yan tarafını kaşıdı. *İşlerini pek iyi yapmıyorlardı. Zylah'ı birkaç metre öteden bile koklamayı başaramamışlardı! Belki de burunları benimki kadar iyi değildir.*

Onunki Jabez'inkinden bile daha iyiydi.

Sonra tekrar. Ben her şeyde Jabez'den daha iyiyim. Bunu ona söylememeye çalışıyordu, çünkü ne zaman böyle gerçekleri dile getirse Jabez oldukça alınıyordu. *Belki her şeyde değil.* Avlanmada, gizlenmede ve İngilizce konuşmada ondan daha iyiydi, bildiğı her şeyi ona öğrettiğı düşünülürse, ama bir gün her konuda onu geçme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyordu.

Bu fikir hoşuna gitti. *Kendine çok güveniyor.* Şu anda onun etrafında daireler çizebilir, ama bunu fiziksel olduğu kadar mecazi olarak da yapmak ister.

Köyü keşfetmek yerine Jabez'i düşündüğünü fark eden Zylah, daha geniş bir patikaya adım attı. İçgüdüsel olarak

Elleri ve ayakları üzerinde sürünmek için alçaldı, tıpkı görünmemek için avlandıkları gibi.

Binaların her biri hem çok benzersiz hem de bir şekilde aynı görüldüğü için merakını çaldı. Hepsinin saman ya da kiremit çatısı ve benzer görünümlü duvarları varken Jabez'in herhangi bir şeyi nasıl bulabildiğini anlamıyordu. Her binanın ne içerdiğini açıklayan hiçbir işaret yoktu.

Önündeki patıkada farklı bir çift asker belirlediğinde, bir öncekine benzer daha ince bir patikadan gizlice ilerledi. Askerler onun varlığını hiç fark etmeden devriye gezdiler ve o bir kez daha onların kendisini hissedememelerini düşündü.

Gördün mü?! Köyde yürürken gayet iyiyim.

Kendine güveni adımlarını hızlandırdı ve daha geniş yolda kendinden daha emin yürüdü. Binalar sanki daha büyük olacak şekilde tasarlanmış gibi değişmeye başladı. Yaklaşan askerlerin kokusu öteden ona doğru süzülürken, sessiz bir kıkırdamayla bir kez daha dar bir aralığa saklandı.

Tam saklandığı yerden çıkmak üzereyken, arkasına bir şey düştüğünde ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Zylah," diye homurdandı bedenini titreten bir ses alçak ve derin bir tonda, başının düşmesine ve omuzlarının kalkmasına neden oldu. Sanki yakalanmasına rağmen bu onu gizleyecekmiş gibi dondu kaldı. "Sana köyün dışında beklemeni söylemişim."

Gözbebekleri beyaza dönerken, arkasını döndüğünde gergin bir şekilde çene çaldı. Jabez karşısında duruyordu ve onun yakışıklı yüzündeki onaylamayan çatık kaşlar karşısında omuzları daha da yükseldi.

"Ama görmek istedim," dedi başını endişeyle iki yana sallayarak.

Burnunun ucunu örtmek için öne atıldı ve bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. Kırmızı gözleri kızın kafatasına dikilmişti ve gözlerindeki öfkeli parıltı kızın midesini düğümledi.

"Sessiz ol," diye fısıldadı ve kızın bunca zamandır kısık sesle konuştuğunu fark etmesini sağladı. "Görmek istediğini biliyorum ama buraya gelmek senin için tehlikeli."

Bunu beni başka bir köyü yok etmem için kandıran erkek söylüyor.

Zylah meydan okurcasına başını çevirdi. "Ben yaralanmadım ya da görülmedim."

Şaşırtıcı bir şekilde elini kadının kafatasının üstüne koydu ve sırtını ona döndü. Karanlıkta daha iyi saklanmak istercesine kapüşonunu yüzüne doğru çekmişti. Artık onun gözlerini net olarak göremiyordu ama ağzı hâlâ sıkıydı.

"Mesele görünmeniz değil; gizli kalabileceğinizi biliyordum."

Tam devam etmek için ağzını açtığında, tek parmağını tekrar dudaklarının üzerine koydu ve kız bunun sessiz kalmasını istediği anlamına geldiğini anlamaya başladı. Saklandıkları yerden iki asker geçti ve Jabez daha yakına sıçrayarak iki eliyle gözbebeklerini kapatıp ışıklarını gizledi.

Kafatasının üzerindeki iri ellerinin sıcaklığıyla ve güçlü göğsünün burnunun ucuna bastırmasıyla omurgasından aşağı bir titreme geçti. Her nefeste doğrudan burun deliğine süzülen nefis kokusuyla ağzı anında sulandı. Nefesleri derinleşerek daha büyük nefesler almaya başladı, zihni bulanıklaştı ve tüm varlığının içinde neşe titreşirken etrafını algılama yeteneğini bir anlığına kaybetti.

Onlar gittikten sonra, iç çekerek ellerini çekti ve onu gerçekliğe geri döndürdü.

Enerji kan dolaşımında vızıldamaya devam etti, ciğerleri sıkıştı ve onun çekici yüzüne bakarken zihni uyuştı. *Hehe!* diye kıkırdadı zihninde. *Bana dokundu!* Tamam, belki sadece yüzüne dokunmuştu ama bu o kadar tatmin ediciydi ki, çok az olmasını umursamadı.

"Bakın, bunu ayrıldıktan sonra konuşacağız." "Binalara tırmanmak yerine yerde kalsak daha iyi olur. Hafif ayaklı olmak için fazla ağır olabilirsin."

Bununla birlikte elini salladı ve onu takip etmesini söyledi. Kızın sersemliği adamın sertliği karşısında kayboldu.

Zylah'ın ilk geldiği yoldan geri döndüler ve Zylah sürekli onun sırtına çarpıyor, ne zaman dar bir patikanın sonunda duraklasa omzunun üzerinden bakmaya çalışıyordu. Adam, Zylah bunu yaptığında sık sık omzunun üzerinden onaylamayan bir kaşla ona bakıyor ve geri çekilmesine neden oluyordu.

Tek bir asker ya da insan görmediler ve koruyucu duvara doğru sürünürken bir kez bile yakalanmadılar. Köyün dışına çıktıkları anda, mısır tarlasının kenarında saklandığı yere doğru yürüdüler.

Onu azarlamadan önce Zylah, "Gördün mü? Yapabileceğimi biliyordum," dedi.

Aralarına mesafe koyup dik durdu ve sadece o öyle yaptığı için kollarını kavuşturdu. Hiçbir şey ters gitmemişken onun kendisini kötü hissetmesi için zorlamasına izin vermeyecekti.

Kollarını gevşetti ve pelerininin kapüşonunu geriye iterken derin bir of çekti. Başını sallamadan önce parmaklarını saç tellerinin arasından geçirerek düzeltti.

Nedense bu bariz hayal kırıklığını azarlanmaktan daha üzücü buldu.

"Köye ilk girdiğim yer bir konut bölgesi. Ya kan ya da korku kokusu alsaydınız?" diye sordu ses tonunda tıslayan bir ısırıkla, ellerini yana salladı, sonra öfkesini göstermek için gergin parmaklarıyla kaldırdı. "Çocuklar, gençler... sık sık kâbus görürler, yetişkin insanlar da öyle. Geceleri, uykularında kendilerini yemeye gelen İblislerden korkarlar."

Küçük bir isteksizlikle kollarını açmayı reddetti, inkar edemediğinde elleri yumruk haline geldi... bu kötü olabilirdi.

Kan ya da korku kokusu alsaydım. Doğru, açlığa yenik düşmüş olabilir, ama onu şimdi bir çılgınlığa sürüklemek için güçlü ve ani olması gerekiyordu.

"Ben olsam her zaman yaptığım gibi burun deliğimi kapatırdım."

Kaşları daha da daraldı ve gözleri acımasız bir parıltıya büründü. Onun kararan bakışlarına tepki olarak çıtırdama dürtüsüne direndi.

"İnsanların beceriksiz bir tür olduğunu da göz önünde bulundurmalısınız. Sık sık kendilerine zarar verirler." Başını tekrar sallamadan önce ellerini indirdi. "Çoğu kadın da ayda bir kez serbestçe kanar. Şu anda küçük ve geçici kan kokularıyla başa çıkabildiğini biliyorum ama doğurganlık döngülerinin böyle bir bölümünden geçen birçok insan kadınla birlikte dar bir ev yolunda sıkışıp kalsaydın, o kokuyla kapana kısılırdın. O zaman ne olacak, Zylah?"

Utancın kırmızımsı pembesi gözlerinin önüne geldiğinde kolları nihayet yere düştü. Yaptığı şeyin korkunç sonuçlara yol açabileceğini fark ettiğinde kolunu kaşıdı.

"Özür dilerim. Ben..." diye başladı, sesi kısıktı.

Jabez onun sözünü kesti. "Elimden gelirse bir daha insanlara saldırmana izin vermememi istedin. Yine de en güvenli yer olan mağarada kalmayı reddediyorsun ve köy duvarlarının *dışında* tüm bu şeyler olmasına rağmen bana eşlik etmeni istiyorsun. Tahta kazıklar sadece koruma amaçlı değil; aynı zamanda koku ve ses bariyeri de oluşturuyorlar. Ama yanılmaz değiller, Zylah."

Cevap veremeyince gözleri adamın vücuduna bağladığı iki büyük çantaya takıldı. Köyün içine zahmetsizce sızmayı başarmakla kalmamış, onu bulmadan önce işlerini çabucak bitirmiş gibi görünüyordu.

Ona yetişmeyi ve yardım etmeyi umuyordu.

Adam hiçbir şey söylemeyince, gözleri adamın gözlerine kaydı ve kaşlarının yalvarırcasına ona baktığını gördü. Her zamanki sert yüz hatlarında garip bir ifade vardı, sanki kızın neden ona baktığını gerçekten anlayamıyormuş gibiydi.

böyle bir riske izin verdi. Adam... son derece *endişeli* görünüyordu ve bu ondan görmeye alışık olduğu bir şey değildi.

"Bütün bunları düşünmemiştim," diye cevap verdi, kafasını çevirip karnına hafifçe sarılırken. "Doğurganlık döngüsü nedir?" Böyle bir şeyi hiç duymamıştı.

"Konuyu değiştirme," diye hırladı, kulakları öfkeyle geri fırladı.

Ondan uzak durmak istemesine neden oluyordu. Nadiren öfkelenirdi - sadece her zaman sakin, toparlanmış ve neredeyse... duygusuzdu.

"Özür dilerim!" diye sızlanarak ellerini öne doğru uzattı. "Sadece içerisinde neye benzediğini görmek istedim. İnsanlardan, pazarlarından, evlerinden bahsettiniz ama ben bunların neye benzediğini bilmiyordum." Kendinden emin bir şekilde kolunu kaşıdı. "Hayal edemiyordum, kitaplarımdaki hikayeler onları detaylandırırdığında bile. Anlamak istedim."

"Sen Mavka ve merakın," diye ısırıldı dönmeden önce. "Hadi mağaraya geri dönelim."

Kulaklarının normal boyuna dönmeyi reddettiği ve gerginlikten gerildiği düşünüldüğünde hâlâ öfkeliydi. Onu takip ederken adımları bile daha çok gümbürtüye benziyordu, bir inilti göğsünü parçalamakla tehdit ediyordu.

Orman sadece onun görüşüyle aydınlanıyordu ve ormanı daha da aydınlatmak için ayın yeniden ortaya çıkmasını özlemle bekliyordu. Jabez ayın her ay değiştiğini söyledi ve ona zamanın bu akışını açıklayarak yılı on iki dolunayla saymasını sağladı.

Kışın yağan karın taze ve soğuk tozu ilk başta yarım ayak kalınlığındaydı ama kıyıya doğru ilerledikçe azalıyordu. Dağları küçüktü ve bir dizi kayalık tepeyi andırıyordu.

Suçluluk duygusunun ağırlığı altında yürüyüş yorucu ve uzun gelmişti. Dakikalar geçiyor ve Jabez'in öfkeyle öne atıldığı her sessizlik, zamanın daha da uzamasına neden oluyordu.

Onu kendi tarafına çekmek için bilerek yavaşladığında, sonunda sessizliğini bozdu.

"Doğurganlık döngülerini sormuştun," diye mırıldandı kısık bir sesle. Öfkesi hâlâ devam ediyordu ama aradan geçen yarım saat içinde yumuşamıştı.

Bilgisine bilgi katmaya hevesli olduğu için konuşmalar karşısında başı dikleşti. *Bana anlatacak mı?*

"Bu, birçok türün dişilerinin yaşadığı bir şeydir. İnsanlar için, döngülerinin ortasında kanarlar ve diğer yarısında doğurgan olurlar. Bu şekilde çocuk sahibi olurlar. Bazı hayvanlar için bu durum farklı olabilir; kanama ve doğurganlık aynı anda ya da birbirinin hemen ardından gerçekleşir. Bu yalnızca türe bağlıdır. Hiçbir canlıya zarar vermek istemediğiniz için bu konuda bilinçli olmanız gerekir. Bunu bilmek, bunu yapmanızı engellemeye yardımcı olacaktır."

"Peki ya Mavka?" diye sordu başını öne eğerek.

"Buna cevap veremem" demeden önce göz ucuyla ona baktı.

Yüzünü görebilmek için birkaç adım öne çıkarak kısmen onun önünde durdu. "Neden olmasın?"

Yüz ifadesi donuklaştı, göz kapakları kayıtsızlığını göstermek için alçaldı. "Çünkü sen şimdiye kadar duyduğum tek dişi Mavka'sın. Bildiğim kadarıyla türünüzün geri kalanı hep erkek."

Bu oldukça ilginç bir şeydi. Düşünceli bir şekilde başını kaldırıp üzerlerindeki çıplak dalların oluşturduğu gölgeye baktı.

Bir baş dönmesi pençesini kemikli burnunun kenarına vurmasına neden oldu. "Yani hakkımızda bilmediğin bir şey mi var?"

"Bilmediğim pek çok şey var. Uzun süre yaşadım ama bu her şeyi bildiğim anlamına gelmiyor. Dünya sürekli değişiyor ve yarın bundan on yıl sonrasında farklı olabilir."

Cevap olarak mırıldandı. İlk başta Jabez'in her şeyi bildiğini düşünmüştü çünkü ona çok şey öğretmişti ama bu onun sorularından biri karşısında ilk kez afallaması değildi. Bunu itiraf etmeye istekli olması hoşuna gitmişti.

"İblisler böyle bir şey yaşar mı?" diye sordu.

Jabez omuz silkti. "İblis'e ve evrimine bağlı. Bazı dişiler bir 'kızgınlık' döngüsünden geçer, ancak tamamlanmaya ne kadar yakınlarsa, bunun gerçekleşme olasılığı o kadar azalır. İster insan ister Elf olsun, yedikleri insansılar gibi olmaya başlarlar. Ancak, durum her zaman böyle değildir ve bazı dişiler bir tane doğurmaya devam eder. İblisler ve Mavka yedikleri şeye dönüşmeye başlamaları bakımından benzerdir, ancak Mavka için bu çoğunlukla zekâlarıyla sınırlıdır. Çalışmalarımda, kürkünüzü asla kaybetmeyeceğiniz ve kafatasınızın asla etlenmeyeceği ya da insansı bir şeye dönüşmeyeceği sonucuna vardım."

Zylah her şeyi anladığını göstermek için başını sallarken her şeyi kavradı.

"Köyde çok ilginç şeyler gördüm," dedi Zylah utangaç bir tavırla ve bunun ona daha önceki öfkesini hatırlatmamasını umdu.

"Eminim öyledir," diye yanıtladı omzundaki çantalardan birini karıştırarak. "Açıklayabilmem için onlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır. Onları anladım. O şeyleri bizzat görmek güzeldi." Sözsüz bir şekilde eve dönüşlerine öncülük etmeden önce başını salladı.

Sessizlik eskisi gibi ağır değildi.

Tam güneş doğarken, şafak dünyaya dokunmaya ve onu ılık yağmuruna tutmaya gelirken, Zylah'ın görüşü asi macerasını hatırlayarak sevinç içinde parlak sarıya dönüştü.

Bu gece eğlenceliydi.

Sabah güneşinin altında kazara diz çökme ihtimaline karşı pelerinini hâlâ giyen Jabez, yeni aldığı yatağını serdi. Duyuları, çevresinde dizlerini dikmiş oturan ve heyecanla sayfaları karıştıran dişi Mavka'ya odaklanmıştı. Onun için aldığı her kitap farklı bir türdendi ve seçim yapmak köydeki zamanının çoğunu alıyordu.

Savaş ve tarih hikâyeleri okumaya pek hevesli değildi, bu yüzden daha az kanlı içerikli olanları seçmişti.

Bir tanesi korkunç ama içten masallardan oluşuyordu ve ejderhalar ya da sentorlar gibi bilinmeyen ve hayali yaratıklar hakkında onu nasıl sorgulayacağını merak ediyordu. Diğer iki kitap ise efsanevi krallıklarda geçen maceralardan oluşuyordu ve görünüşe göre tamamlanmamış bir serinin parçasıydı - kitaplar yeni gibiydi, sanki biri bu karanlık çağda yazar olmayı seçmiş gibiydi. Son olarak, içinde yaşadığı dünyayı daha iyi anlayabilmesi için bitkiler ve hayvanlar hakkında daha bilimsel bir kitap almıştı.

Zylah onları almak için oldukça hevesliydi. Adamın çantasından çıkardığı her bir hediyeyle pençeleri heyecanla seğirmişti.

Şimdiden altı kitaba ulaşmış olan kitap yığınının baktı. *Okumayı gerçekten seviyor*, diye düşündü espiyle.

Adam onun için de bir yatak örtüsü hazırladığında zaten yedi sayfa derinlikteydi. Sonra onun için aldığı battaniye ve yastığı topladı ve gitti.

onları rulonun başına.

Zylah garip bir şekilde kıpırdandı, omuzları kalktı. "Daha yakın olabilir mi?" Sesi normalden daha tizdi.

Jabez rulolarının arasında bıraktığı büyük boşluğa baktı ve bunu düşündü. Bu fikir onu rahatsız etti. Kadının kendi iradesiyle onun yanına uzanmayı seçmesi ile Jabez'in ona bu konuda kolaylık sağlaması farklı şeylerdi.

Arkadaşlıklarının sınırlarını bulanıklaştırmak istemiyordu.

Kaşları derin bir şekilde çatıldı. *Eğer yapmazsam, muhtemelen sırf yanımda olmak için yerde uyuyacak.* Bu da en başta yatak örtüsünü tedarik etme amacını boşa çıkarır. Hoşnutsuzluğunu vurgulamak için oflayıp puflayarak ve tırtıklı hareketlerle yatağı daha yakına kaydırды ama birbirlerine değmediklerinden emin oldu.

"İşte. Daha iyi misin?" diye ısırdı, ancak küçük kuyruk tutamı zevkle kıpırdandığında zoraki kızgınlığı kayboldu. Yan profilinden bakıldığında fark edilmemesini diledi, çünkü onu görünce yanakları ısındı.

"Evet, çok daha iyi," diye cıvıladı mutlu bir şekilde, kitabına dönmeden önce.

Geceye ve sadece ona yenilmiş bir halde, kıcını kendi yatağının üzerine koydu ve çantasından yeşil bir elma çıkardı. Keskin dişleri onu tereyağı gibi ısırdı ve her ısırıktaki ekstra çıtırtı ekşi tatlı tadıyla birleştğinde tatmin ediciydi.

Her zamanki kadar çok yiyecek almamıştı çünkü onun için aldığı tüm eşyalar alanın çoğunu kaplamıştı. Ona yeni bir elbise yapmak için daha fazla malzeme çalmayı düşünmüştü, böylece üzerine giyebileceği bir şey olacaktı ama sığdıramadı. Ayrıca bir İblis gelme ihtimaline karşı onu köyün dışında uzun süre tek başına bırakmaktan da hoşlanmıyordu.

Zaman geçtikçe Jabez ona karşı daha korumacı olmaya başladığını fark etti. Onun varlığının kendisi için garip bir şekilde rahatlatıcı olduğu gerçeğiyle örtüşmeyen endişeli de.

Bir gece beni içeri kadar takip edeceğini bilmeliydim. Çok aptalca.

İsteklerini ona tam olarak iletebildiğinde, Jabez'den kendisini bir daha insan öldürmeye zorlamamasını istemişti. Jabez, ne kadar çok tüketirse o kadar gelişmiş olacağını düşünerek bu konuda onunla tartışmıştı ama Jabez'in umurunda değildi. Görünüşe göre bu fikir onun deyimiyle 'kalbini hasta' etmişti.

Artık bu konudaki rızasızlığını dile getirebildiğine göre, bu fikri bir kenara atmıştı.

Bu yüzden, aynı fikirde olmasa da, artık hiçbir insana karşı öfkelenmemesi için ona yardım etmeye çalışacaktı. İblis avcıları bile, eğer gelirlerse

onlara karşı. İblis Katilleri kendilerini korumak için hiçbir şey yapmadan ilk saldıran kişiler olduğundan, bu konuda ona yardımcı olamayabileceğini zaten ifade etmiştir.

O da İblislere zarar vermek istemiyor. Bunun Jabez'in yarı İblis olmasından kaynaklandığına dair bir his vardı içinde. *O gerçekten de tuhaf bir Mavka.* Yine de tüm türleri lanet olası tuhaflıklardan oluşuyordu.

"Prost... itute nedir?" Zylah sayfadaki yeni kelimeyi değerlendirirken başını bir o yana bir bu yana eğerek sordu.

Ani ve şok edici bir soluk alan Jabez, nefes borusuna kaçan bir ağız dolusu elmayı yutarken boğuldu. Göğsüne vurdukça göğsü yandı ve meyve parçasını çıkarmak için öksürdü, dişlerinin arasından fırlayana kadar uğraştı.

"Ne?" diye sordu kafatasını ona doğru kaldırarak. "Bu hikâyenin kahramanı, sahip olabileceği bazı özel bilgiler hakkında biriyle konuşuyor. Bir sır."

"Sonra açıklarım," diye hırıldadı, cevap vermeyi reddederek. "Önce kitabı bitir."

Burnundaki delikten bir of çekti ve omuz silkti. Sözlüğüne uzandı ama henüz karşılaşmadıysa kelimenin orada olduğundan şüpheliydi. *Tabii o sırada kelimeyi ve anlamını anlamadıysa o başka.*

Öne doğru uzandı ve elini koyu yeşil ciltli kitabın üstüne vurdu. Kızın bu konuyu öğreneceği düşüncesi karşısında kulaklarının diken diken olmasından ve yanaklarının ısınmasından nefret ediyordu, özellikle de bunun kendisini *neden* rahatsız ettiğini anlayamadığı için.

"Sana öğretmeyeceğim birkaç şey olduğunu söylemiştim." Kafasına saçma fikirler sokmamak için cinsel ya da romantik herhangi bir şeyden kaçınılacaktı. "Bu da o şeylerden biri. Tanımını biliyorum ve açıklamayı reddettiğim kelimelerle ilgili. Bunlar... daha fazla derinlik ve gösteri gerektiriyor."

Zylah ağzının içini yaladı ve bunu surat asma şekli olarak algıladı. "Ama sen açıklamazsan ben bu sahneyi nasıl anlayacağım?"

"Erkeklerle birlikte olmayı tercih eden bir kadın." Bu konuda söyleyeceği tek şey buydu.

"O zaman sırları nasıl elde edecek?" diye merakla sordu.

"Çünkü onun mesleği erkekleri rahat ve aptal yapma eğilimindedir. Birçok fahişe genellikle sorunlu zihinleri yatırmak için bir yer olarak kullanılır." "Bu sadece kadınlara özgü bir rol mü?"

Jabez şakaklarındaki gerginlik artınca içini çekti ve mağara duvarına yaslanmak için geri çekildi. "Hayır, her zaman değil. Bunu yapan erkekler de var ama sanırım bu insanlar arasında daha az yaygın. İblis erkeklerinin yaptığını biliyorum."

Düşünceli bir şekilde mırıldandı ve yüzünü tekrar kitaba gömmeden önce onun belirsiz cevaplarını kabul etti. Sadece başını bir kez daha kaldırmak için.

"Hiç fahişelerle görüştünüz mü?"

Jabez utanç içinde gözlerini kapadı ve boynuzlarının uçları daha ileri gitmesini engelleyene kadar başını geriye eğdi. *Biri beni hemen yere indirsin.* Bakışlarını tavana doğru açtı.

"Hayır. Başka yollarım vardı. O kadınlar cariye olarak kabul edilirdi."

"Ne-"

"Benzer bir rol ama kadın sadece bir erkeğe eşlik ediyor." Genellikle güçlü pozisyonundaki biriyle ilgilendiklerini kasıtlı olarak atladı.

Neredeyse iki yüzyıldır - tam olarak Katerina'dan önce - bir tane yoktu. *Kıskanç küçük dişi paylaşmazdı.* Art niyetli İblislerle yatmak ilgisini çekmediği için bunu pek umursamamıştı.

"Onlarla konuştun mu?"

Lütfen. Biri bana vursun.

"Hayır. Ben düşüncelerimi başkalarıyla paylaşacak türden biri değilim." Jabez kalbini ve günahlarını kimseye açmayı her zaman zor bulmuştu.

Merikh bile onun karanlık düşüncelerinin en kötüsüne sahip değildi. Kalbinin olması gereken yerdeki oyuk deliğin derinliklerinden paylaşarak... bu konuda oldukça tavizsizdi.

Zylah tatmin olmuş bir şekilde hikâyesine geri döndü, ancak birkaç saniye sonra kafasını kaldırdı. Kafasını girişe doğru çevirdiğinde kulakları daha da dikildi.

"Yaratıkların yaklaştığını duyuyorum," dedi sessizce.

Jabez ilk başta hiçbir şey duymadı. Sonra, uzaktan, ormanın içinde çıtırdayan ayak sesleri algılayabileceği kadar gürültülü hale geldi. Onların kokusunu alamıyordu ama Zylah'ın havayı koklamasından koklayabildiğini anladı.

Güneşten koruyucu bariyerlerine bakarken hızla savunma pozisyonuna geçti. Eğer bu bir İblisse, saatlerce güvende olacaktı. *İnsan olduklarından şüpheliyim.* Öyle olsalar bile, ancak bu tepelere gelecek kadar aptal olan İblis avcıları olabilirlerdi.

Ne de olsa kale buradan batıya o kadar da uzakta değildi.

Jabez bu küçük dağlık yeri bilerek seçmişti çünkü bölgede daha az İblis vardı. Burası İblis avcılarının nadiren yaklaşabileceği kadar uzaktı ama kaleye o kadar yakındı ki birkaç İblis burayı evleri olarak seçmekten korkabilirdi.

Sadece daha gelişmiş İblisler bu bölgeyi seçiyordu, bu da onları rahat bırakacak kadar akıllı oldukları anlamına geliyordu.

Burası aynı zamanda tüm Austrális'te bir Anzúli tapınağına bağlı tek kaleydi. Jabez bunun batı tapınağı olduğunu biliyordu, çünkü bu kıtanın her bölümünde sadece bir tane vardı: kuzey, güney, doğu ve batı.

"Henüz kokularını alamıyorum," dedi Jabez kapüşonunu başına geçirip olası bir çatışmaya hazırlanırken. Parlak güneş bu bölgeyi yoğun bir şekilde yıkıyor ve onu korumasız dışarı çıkamayacak hale getiriyordu. "Hangi tür olduklarını çözebilir misin?"

Zylah kitabını dikkatlice yere bıraktı ve sürünerek yaklaşmak için çömeldi. Tam başını dışarı çıkaracakken, henüz konumlarını ele vermemesi için elbisesinin arkasından tutarak onu durdurdu.

"Bir koku tuhaf," dedi başını bir şaşkınlık gösterisiyle çevirerek. "İnsan kokuyor ama değil. Diğeri..." Mağaraya geri çekilmeden önce geveledi ve kafatasını ona doğru çevirdi. "Diğeri Mavka."

Jabez nefesinin altından küfretti.

"Tanıştıkların gibi kokuyor mu?" diye sordu, kimliğini gizlemek için kapüşonunu kafasına daha fazla geçirdi, ama bunun bir faydası olmadı.

"Hayır. Farklı kokuyorlar."

Cevabı pek de önemli değildi. Hiçbir Mavka onun hâlâ hayatta olduğunu görmekten memnun olmazdı. *Orpheus ya da kedi Mavka olmadığı sürece, kokumu tanıyacaklarından şüpheliyim.* Sadece gizli kalması gerekiyordu ve muhtemelen onun garip bir İblis olduğunu düşüneceklerdi.

"Belki de şimdi senin türünle harika bir ilişkim olmadığını söylemenin tam zamanıdır," diye itiraf ederek gözbebeklerinin koyu sarıya kaymasına neden oldu. "Onlarla bensiz konuşmak ve gitmelerini sağlamak zorunda kalacaksın. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Neden-"

Daha sözünü bitiremeden, yakınlarda kırılan bir sopa dikkatlerini çekti. Yaklaşanlar bunu istikrarlı bir şekilde yapıyordu.

"Bu tarafta olduğuna emin misin?" diye bir kadının sessiz sesi uzaklara doğru süzüldü.

Kokularını almaya çalıştığında kaşları çatıldı ama Zylah'ın yasemin ve menekşelerden oluşan hafif arapsaçı kokusunun ötesinde onları algılamak zordu. Burun delikleri de insan, pişmiş yemek ve saman çatı kokusuyla lekelendi.

Ama tanıdık geliyorlardı ve tam olarak *kim* olduklarını anlamaya çalıştı.

"Kokusu artık çok güçlü," diye cevap verdi bir erkek, sesi hırçın, derin ve çok insanlık dışı.

Onlar... Zylah'ı mı arıyorlar? Onun bir dişi olduğunu bildiklerine göre öyle olmalıydılar. Seslerinin tanıdıklığını fark edince kulakları seğirdi ve bir sonraki anda kim olduklarını anladı.

Lanet olsun. Jabez yan tarafa bakarken düşünceli bir şekilde dudaklarını kapattı. *Tilki kafalı Mavka ve siyah saçlı kadın.* İsimlerini tam olarak hatırlayamıyordu.

Bakışları Zylah'a ve başındaki boynuzlara kaydı. *Bunlar onun ailesi.*

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. Tilki kafalı Mavka'nın Jabez'in kokusunu kısa süreli karşılaşmalarından hatırlayacağından şüpheliydi ama kiminle vakit geçirdiğini öğrenirse kesinlikle öfkelenirdi.

'Neredeyse bebekken çocuğunu çalışıyordum' olayı asla kapanmayacaktı. Buna kıkırdadı. *Yapmam gerekeni yaptım.* Buna rağmen, yine de başarısız oldu.

O gün, oldukça kötü davrandığı ve bunu bildiği çok uzun günler listesindeydi. *Ama savaş zamanlarında.* Bu her zaman onun bahanesiydi. *Ve Katerina kısa süre önce ölmüştü.* Öldürüldü demek daha doğru olurdu, hem de kendi türünün eylemleriyle.

Ne olursa olsun, buradaki varlığı iyiye işaret değil.

Eğer onu fark ederlerse... Zylah'a gerçeği söyleme niyeti planladığından çok daha erken gerçekleşecekti.

Jabez yumuşak bir hırıltı çıkardığında çift neredeyse onlara yaklaşmıştı. "Zylah..." diye uyardı, onu harekete geçirmeyi umuyordu.

Hâlâ olduğu yerde donmuş halde başını salladı ve aşağı doğru büzüldü.

"Bunu tek başıma yapabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldandı sessizce, bir elini göğsünün üzerine koyarak. "Senden başka hiç kimseyle konuşmadım."

"Harika olacaksın," diye güvence verdi, onun sosyal yeteneklerine pek inanmamasına rağmen. "Hatta bence sende bundan daha fazla insanlık var."

Mavka."

Başını çevirişinden bakışlarının kilitlendiğini anladı, sonra gözbebekleri iltifat karşısında daha parlak bir sarıya dönüştü. Başını salladı ve tam gözbebekleri normal deniz mavisine dönerken öne doğru baktı.

Mağaradan tek başına çıktı.

Jabez girişi takip etti ve içeriği dinlemek için sırtını içerideki oyuğa dayadı.

Lütfen bunu mahvetme, diye zihinsel olarak yalvardı.

Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Onunla olan geçmişinin yüzeyini zar zor çizmiş ve her şeye sahip olduğunda tamamlanmayı bekleyen bir yapboz gibi sadece farklı parçaları ortaya koymuştu.

Nedenlerini öğrenene kadar niyetini onunla paylaşamazdı. Kendini giderek daha az düşünürken bulduğu niyetler...

Daha fazla güç ve hız için canavar formuna dönüşen Zylah, tereddütle parlak güneş ışığına adım attı.

Ağaç sınırının hemen içinde yeni bölgesini rahatsız eden iki kişiyi gördüğünde, içgüdüsel olarak alçaldı ve kendini savunma pozisyonuna aldı. Bir elini yere dayayıp dizlerini çömelmiş bir şekilde bükerek, tüylerini temkinli bir şekilde dikleştirdi.

Zylah'ı fark edemeyecek kadar birbirleriyle konuşmakla meşgul olduklarından, Mavka ve insan yaklaşımını deşifre etmeye çalıştı.

İnsan, erkek arkadaşına kıyasla daha iri yapılı görünüyordu, çünkü sadece göğüs kafesinin altına kadar geliyordu. Vücudu yuvarlak ve kıvrımlıydı ve o kadar dolgundu ki göğüsleri ve karnı her adımda sallanıyordu. Neredeyse siyah görünecek kadar koyu saçları yüzünün ve omuzlarının etrafında dalgalanırken, gözleri ışığın vurmasına ya da gölgede kalmasına bağlı olarak derinlik değiştiren parlak bir kahverengiydi.

Krem rengi bir bluz ve açık kahverengi bir etek giymişti ve omuzlarına kabarık, kışlık siyah bir palto oturmıştı. Koyu renk botlarının yuvarlak burnu, orman kalıntılarının üzerinden geçerken elbisesinin eteklerini yukarı itiyordu.

Zylah küçük insanı değerlendirdikten sonra gözleri yanındaki iyi giyimli Mavka'ya kaydı. Jabez'in kendisine göstermek için bir tane yakalaması sayesinde kafatasının bir tilkiye ait olduğunu biliyordu. Boynuzları geyiğe benziyordu, ancak yeni evrimleşmiş, daha zarif olanlardan çok daha büyüktü.

Kanatları olmamasına rağmen boynunda uzun siyah tüylerden oluşan bir yakası vardı. Bunun dışında, kürkü mavi vurgulu siyahtı ve tıpkı Zylah gibi onu da boynundan ayak parmağına kadar kaplıyordu. Düğmeli bir gömlek, siyah bir pantolon ve hatta toynak benzeri garip ayak parmaklarını serbest bırakan garip botlar giymişti. Adamın ellerindeki beyaz çıkıntılı parmak eklemlerini fark etti ve kendi ellerine baktı.

Boynuzlarının arasında süzülen kıvrımlı bir kadının turuncu alevine başını eğdi. Daha önce hiç böyle tuhaf bir şey görmemişti.

Neden yanında ateş taşıyorsun ki? Tecrübelerine göre ateş, bakması çekici olmasına ve sıcaklık sağlamasına rağmen iğrenç bir şeydi.

Küçük dişi bir kez daha yere bakmadan önce ayaklarını izlediği yerden başını kaldırdı. Dudakları sessiz bir solukla ayrılırken başını kaldırdı ve gözlerini kocaman açtı. Zıplayan, aceleci adımlarla Mavka arkadaşının koluna vurdu ve onun şaşkın bir homurtuyla kolunu uzaklaştırmasına neden oldu.

"Aman Tanrım, Magnar!" diye haykırdı dişi. "İşte orada!"

Zylah gergin bir şekilde geveledi. İnsanın kadınsı sesinin tizliği, ayrık sırtışı ve gözlerinin tavşan kafatasına odaklanması karşısında geri sıçradı. Zylah kendine güvendiğini ve o kadar kolay geri adım atmayacağını göstermek için elini öne doğru bastırdı.

Cesur olmak zorundaydı. *Evimizi korumalıyım.*

Ağaç sınırını aşır parlak gün ışığına çıktıklarında, Zylah dağın hemen yanındaki küçük, ince patikada onlara doğru döndü. Sırtı mağaranın girişine, solundaki kaya duvara dönükken, kokuları hafif rüzgârla toprağın üzerinden hafifçe ona doğru geliyordu.

Onlarda tanıdık bir şeyler vardı ama kokularını nereden ve nasıl bildiğini çıkaramıyordu. Onları hemen ne kadar rahatlatıcı bulsa da, insan gözlerinden akan sıvıyla aceleyle attığı adımların üzerine tökezlediğinde tüyleri yeniden diken diken oldu. Zylah'ın ayrılmış ağzından yumuşak bir uyarı hırıltısı çıktı, tam o sırada erkek Mavka dişiye daha fazla yaklaşmasını önlemek için ortasından yakaladı.

"Dikkatli ol Delora," diye gürledi Mavka usulca, sesi Jabez'e kıyasla derin, hırçın ve cızırtılıydı. Zylah'ın kulaklarına bile insanlık dışı geliyordu - bu da kendi sesinin nasıl yorumlandığını merak etmesine neden oldu.

"Ama bu Fyodor," diye sızlandı dişi Delora, tilki kafatasına bakarak. "O bizim bebeğimiz, Magnar."

"Bizi hatırlamayabilir," diye karşılık verdi Magnar ve sözleri dışının yüzünün kederli görünmesine neden olduğunda yeşil gözbebekleri koyu maviye dönüştü. "Mavka hayatının başlangıcını hatırlamaz. O artık bir yetişkin ve çok tehlikeli."

Delora bakışlarını Zylah'ın tavşan kafatasına çevirdi, kaşları yalvaran bir ifadeyle çatılırken gözleri hüznle eğildi. "Biliyorum ama... En azından *bir şeyler* hatırlamasını umuyorum." Bir kez daha ona baktı. "Seslerimizi, kokularımızı, bir şeyleri."

Zylah merakla başını eğdi. *Beni tanıyorlar mıydı?* Nereden ve neden geldiği gibi özlediği soruları cevaplayabilirler miydi? Ailesi kimdi ve bunca zamandır Zylah'ı neden yalnız bırakmışlardı?

Neden onu *terk ettiler*?

Magnar, Delora'nın yanağını okşamadan önce siyah saçlarını okşadı. "Heyecanlı olduğumu biliyorum ama yavaş ol benim güzel kuzgunum. Dikkatli ol."

Dişi gözlerini devirirken aynı anda gözlerini Zylah'a da çevirdi. Erkeğinin kollarından çıktığında yumuşak, şefkatli ve neredeyse misafirperver bir gülümseme dudaklarını kıvrırdı.

"Merhaba," diye mırıldandı Delora, elini uzatıp bileğinin arkasını göstererek. "Bizi anladığından emin değilim ama sana zarar vermek istemiyoruz. Biz de seni arıyorduk."

Zylah temkinli bir şekilde solundaki kaya duvara yaklaşarak hem ilerlemelerini engelledi hem de insandan kaçtı.

"*Seni anlıyorum,*" diye karşılık verdi Zylah, sesi daha hayvansı bir hal almışken korkunç bir grenlilik kazanmıştı.

Delora'nın yumuk kahverengi gözleri, akları silikleşene kadar büyüdü.

Dudakları aralandı ve "Sen konuştun!" diye

mırıldandı. Zylah bunun üzerine başını eğdi.

"*Evet. Konuşabiliyorum.*"

Delora alnını kırıştıran bir kaşla Magnar'a döndü. "Ama Emerie ve Ingram konuşamadığını söyledi ve bu sadece iki ay önceydi."

"*Emerie? Ingram?*" Zylah sordu. Bu isimleri bilmiyordu.

Delora bakışlarını bir kez daha öne çevirdi. "Emerie evinize götürdüğünüz kızıl saçlı insan. Ingram ise onu geri alan kuzgun kafataslı Duskwalker. Bir yuvada yaşadığınızı söylediler."

Zylah'nın bu insanları hatırlaması uzun sürmedi.

Onlarla ilgili anılarının bulanık olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Kadının parlak turuncu saçlarını hatırlıyordu, açık teninde

kızarıklık ve mavi gözler, ama yüz hatları hakkında başka hiçbir şey. Ne burnunun, gözlerinin, çenesinin ya da vücudunun şeklini ne de ne giydiğini hatırlayabiliyordu. Bahsettikleri erkek... siyah kürkten bir leke ve şekilden yoksun beyaz, kemikli bir yüzdü.

Kokularını yüz hatlarından daha iyi tanıyordu ve Zylah onunla birkaç saat geçirdiği için dişiyi, bahsettikleri kuzgun Mavka'ya kıyasla daha iyi tanıyordu.

Zylah havayı kokladı ve bu dişinin neden bu kadar tanıdık koktuğunu merak etti. *Ben... onun kokusunu seviyorum.* Nazikti ama hoşuna giden garip bir serinliği vardı. *Bana Jabez'in yediği yeşil elmaları hatırlatıyor.* Ama sanki farklı türleri varmış gibi daha az ekşi ve çok daha tatlı kokuyordu. *Uykumu getiriyor.*

Koyu renk saçlı dişi bileğinin arkasını göstererek yaklaştığında Zylah'nın boynundaki tüyler diken diken oldu. Delora'nın tatlı kokusu, sesiyle birlikte tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olabilirdi ve Zylah onları merak ediyor olabilirdi ama koruyucu içgüdülerini alevlendi.

Şu anda ortak mağaralarındaki evlerinde daha küçük, daha zayıf bir varlık vardı ve daha önceki endişesi gözden kaçmamıştı. En azından bunu endişe ve kaygı olarak algıladı. Varlıkları onu rahatsız ediyordu ve bu nedenle Zylah'ın bölgesel ve sahiplenici saldırganlığı artmıştı.

Onu korumalıyım.

Gitmelerini istedi.

Onları tanımıyor ya da onlara güvenmiyordu.

Zylah ayağa kalkarak kendini daha uzun ve umarım daha tehditkâr bir hale getirdi. *"Beni neden aradığınızı bilmiyorum ama gitmenizi istiyorum."*

Delora beklediği gibi geri adım atmadı, Zylah da ondan herhangi bir tedirginlik hissetmedi. Ancak Magnar, Zylah'a hemen yumuşak ve neredeyse gönülsüz bir uyarı hırıltısı verdi. Delora'nın gölgesinde koruyucu bir şekilde süzülürken gözleri yeşil kaldı.

"Lütfen, Fyodor," diye yalvardı Delora, gözleri yalvarırcasına eğilerek. "Bizimle gelmeni istiyoruz."

Zylah'nın kafası soru sorarcasına yana eğildi. *"Fyodor? Bu ne anlama geliyor?"*

Delora'nın yanakları pembeleşirken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu senin adın."

"Benim adım Zylah," diye düzeltti hemen.

"Yeni bir adın mı var?" Magnar yavaşça öne doğru adım atıp havayı koklarken sordu. Hafifçe homurdandı. "Ayrıca bir yoldaşın da var."

Delora nefesini tuttu ve gözlerini ona çevirdi. "Öyle mi?!"

"Bir İblis," diye homurdandı hafif bir hoşnutsuzlukla. "Sanki bir süredir burada birlikte yaşıyorlarmış gibi kokuyor."

Delora bakışlarını bir kez daha Zylah'a çevirdi. İri kahverengi gözlerinde parlayan endişe, kaşlarının derin çatılması ve dudaklarının bükülmesiyle belirginleşti. İfadesi soldu ve bir kez daha gülümsemeye çalıştı - her ne kadar kırık ve zayıf olsa da.

"Zylah, o zaman," diye fısıldadı Delora, sesi güçlenmeden önce. "Lütfen bizimle gel. Belli ki birileri sana yardım ediyor ve bunun için çok müteşekkirim ama senin için yapabileceğimiz çok şey var. Sana aile olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterebiliriz."

"Nasıl avlanılır, nasıl Mavka olunur," diye ekledi Magnar, kolunu Delora'nın omuzlarına koyarak şefkatle sarıldı. "Kendi başına öğrenemeyeceğin, bilmen gereken pek çok şeyi sana açıklayabiliriz."

Zylah başını salladı. "*Yardıma ihtiyacım yok.*"

"Lütfen," diye yalvardı Delora, öne doğru bir adım attı ama Zylah'a karşı akıllıca temkinli davranan ama düşmanca davranmayan Mavka tarafından geri çekildi. Ondaki gelen gerginliği neredeyse hissedebiliyordu ama bu onun saldırganlığını artırmadı. "Emerie'den hâlâ Peçe'ye bu kadar yakın olduğunu duyduğumuzda, bunun içinde bir yerlerde tekrar bizimle olmayı özlediğin için olabileceğini düşündük. Yuvanızda, bölgenizde sizi aradık ve bu bizi buraya getirdi. Bu şekilde yaşamak zorunda değilsiniz. Sana bir yuva ve yalnız olmamanın nasıl bir şey olduğunu gösterebiliriz."

"*Yalnız değilim!*" Zylah gözleri koyu kırmızıya dönerek bağırdı. Kızgınlıkla tek ayağını yere vurdu ve anlamalarını dileyerek yüksek sesle gümletti. "*Benim Jabez'im var. Sana ihtiyacım yok.*"

Sözler o kadar derinlere inmiş gibiydi ki, kadının dudakları titrerken gözlerinden yaşlar aktı. Ardından, bir sonraki anda, bronzlaşmış yüz hatları soldu.

Yine de "Kim dedin?" diye soran Magnar'dı.

Utanç ve gerginlik dolu bir çılgılık attı ve gözbebekleri bembeyaz kesildi. İçini endişe kapladığında ellerini göğsüne yaklaştırdı. *Bunu söylememeliydim.* Onun adını anmamalıydı.

"Fy... Zylah," diye mırıldandı Delora ve aralarındaki boşluğa rağmen küçük kalbinin ne kadar hızlı attığını Zylah bile duyabiliyordu. "Lütfen bana az önce *Jabez* demediğini söyle."

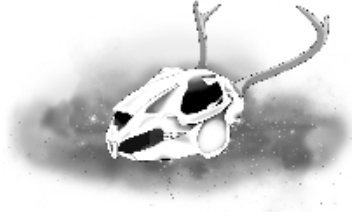
Geri adım atan Zylah, canavar formundaki uzun tavşan ayaklarına neredeyse takılıyordu ki arkasından küçük, derin ama *karanlık* bir kıkırdama duyuldu. Yabancılar sırtını dönmeden omzunun üzerinden bakınca Jabez'in mağaradan çıktığını gördü.

Güneşten korunmak için başına geçirdiği kapüşonu, yüz hatlarına oldukça uğursuz bir gölge düşürüyordu. Gözlerinin kırmızısı daha da güçlendi ve gümüşü kirpikleriyle soğukluğu daha da sertleşti.

"Sanırım artık saklanmanın bir anlamı yok," dedi, sesinde herhangi bir duygu yoktu.

Kırmızımsı pembe gözüne girdiğinde Zylah çene çaldı. Ona bunu tek başına yapamayacağını söylemişti. Bu yabancıları kendi bölgelerinden uzaklaştırmak yerine, onunla olan arkadaşlığının sırrını kazara ortaya dökmüştü, hem de bundan kaçınmak istediği apaçık ortadayken.

Başaramadım, diye sızlandı zihni.

Saklandığı yerin gölgesinden dışarı adımını atan Jabez, Zylah'ın kendi içinde nasıl küçüldüğünü ve hatta çömeldiğini fark etti. Zalimce kayıtsızlığının maskesini sıkıca yerinde tutmasına rağmen, ona çok büyük bir görev verdiğini anladı.

Güneşi göze alarak kolunun arkasını sıvazlamak için uzandı ve parmak eklemlerini kesen sızıyı görmezden geldi. "Sorun yok," dedi sakince, elini pelerininin güvenli bölgesine geri götürmeden önce. "Elinden geleni yaptın."

Nasıl düzgün iletişim kuracağını daha yeni öğrenmişti. Duygularını, düşüncelerini ve sırlarını saklamak deneyimsiz bir insan için zordu. Hele ki yabancılarla hiç konuşmamış biri için.

Ona karşı herhangi bir öfke göstermeyecekti, sorunu *hafifletebileceğini* umarken değil.

Ayrıca kulak misafiri olduğu sırada aklının bir köşesinde bir dırdır ve ensesinden aşağı süzülen bir suçluluk damlası vardı.

Ailemle ilişkim hiç yok. Jabez, Zylah ile olan arkadaşlığının bunu zaten yapabileceğini bilmesine rağmen, Zylah için bunu mahvetmek istemiyordu.

Onun yanında olmak için yürürken, *"Bakalım benimle kalmayı ne kadar istiyor?"* diye düşündü.

Jabez gözlerini ne önündeki insan kadından ne de gözbebekleri öfkeli bir kızıl renk alan Mavka'dan ayırdı. Yakasındaki tüyler tilki kafatasının arkasında diken diken olana dek saldırganlıkla kabarıırken, içinden bir hırıltı yankılandı.

Bakalım bana düşman olmadan önce yaptıklarımın ne kadarını öğrenebilecek. Bu konuşmanın sonunda kendisini üç potansiyel düşmana karşı tek başına bulabileceği düşünüldüğünde oldukça tehlikeli bir düşünce.

Yine de, güvenilmez zihninin bir köşesinde Zylah'ya inanıyordu. Garip - kendinden başka kimseye inanmazdı.

"Zylah, ondan uzak dur," diye fısıldadı Delora, uzanan parmaklarını kıvrarak Zylah'ı yaklaştırmaya çağırırken. "O tehlikeli biri."

Zylah öne çıktı ve omzunu koruyucu bir şekilde onun önüne koydu. Büyüsünden yoksun olmasına rağmen eşit şartlarda olduklarını göstermek için kalkanından çekildi. Bunu bilmiyorlardı - onun akıl almaz bir güce sahip büyük bir varlık olduğunu biliyorlardı.

Mecazi cesetlerden oluşan dağının üzerinde *herkesi* inandırdığı psikopat gibi kıkırdayan soğuk kalpli, alçak bir katil.

Elbette bir yalan. Korkuyu körüklemek için sadece bir hile.

"Hayır," diye hırladı Zylah, sinirleri yükselmişti.

"Sakin ol," dedi Jabez onun sırtını okşarken, gözlerini önlerindeki kilerden hiç ayırmadan. Kocaman bir sırıtişla köpekbaliğı dişlerini kasıtlı olarak gösterdi. "Eminim sorularınız vardır."

"Senin ölmüş olman gerekiyordu!" Delora öfkeyle ayağını öne doğru vurarak ağzından kaçırdı. "Kaleniz yok edildi!"

Jabez iki eliyle yere vurarak, "Ve işte buradayım," diye cevap verdi. "Bunun için Zylah'a teşekkür etmelisin."

"Ne?" diye homurdandı, dehşete düşmüş bakışları Zylah'a kaydı.

"O iğrenç küçük bomba bana oldukça fazla zarar verdi. Zylah beni iyileştirmeden hayatta kalma şansım son derece düşüktü. Bir gün sonra bile gelseydi, muhtemelen ölmüş olurdum." Karşısındaki iki kişiden korkmadığını göstermek için Zylah'a kısa bir bakış attı. "İyileştirme büyüsü konusunda oldukça becerikli."

"Ondan ne istiyorsun?" Magnar hırlayarak gürledi ve saldırgan bir duruşa geçti. Omzunu Delora'nın önüne itti, Delora da sanki onun için doğal bir şeymiş gibi ona doğru eğildi.

Jabez başını ona doğru eğdi ve sırtışı daha da kötücül bir hal aldı. "Biliyor musun... Siz Mavka'nın çocuklarınıza karşı böylesine koruyucu içgüdülere sahip olabileceğinizi asla tahmin edemezdim."

"Çocuklar mı?" Zylah, canavar formundan dolayı sesindeki pürüze rağmen yumuşak bir sesle sordu. Hafifçe ona döndü ve oldukça sevimli bulduğu bir merakla pelerinini çekiştirdi.

Kötü niyetini ona yansıtmak istemediği için bunu bir kenara bırakarak başını çifte doğru salladı. "Bunlar senin ailen."

Gözbebekleri alışılmadık derecede parlak bir sarıya dönüştü. "Öyle mi?"

Omuzlarındaki gerginlik hafifçe gevşedi ve bunun onların varlığında gerçekten rahatlamaktan ziyade merak ve şaşkınlıktan kaynaklandığını anladı.

"Evet," diye mırıldandı Delora, gözlerinden yaşlar süzülürken alt dudağı titriyordu. "Ben senin annenim ve Magnar da baban. Bu yüzden seni arıyorduk."

Zylah iki avucunu da göğsüne dayadı. "Ama sen bana benzemiyorsun. Sen Mavka değilsin."

"Sana söylemiştim," dedi Jabez ses tonunda en ufak bir kibir kırıntısı olmadan, "senin türün Fantom'a dönüşmüş bir insandan doğdu."

Zylah başını öne eğdi. "Bunca zamandır ailemin kim olduğunu biliyor muydun?"

Jabez iyi niyetli, sahte bir gülümseme sundu. "Bunu sana hep açıklamak istemişim, kim olduklarını ve nerede olduklarını."

Delora'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Sence ona daha fazla insanlığı kim verdi? Ona nasıl konuşacağını kim öğretti?" Jabez konuyu saptırdı. "Okumayı, yazmayı, saymayı? Elbette işler yavaş ilerledi, çünkü karmaşık konuşmalar yapabilmemiz için tüm bunları öğrenmesi gerekiyordu, ama Mavka ve doğumlarının başlangıcından itibaren tarih hakkında çok şey biliyorum. Tüm bunların zamanı geldiğinde paylaşılması planlanıyordu. Anladığı tek dil kendi cıvıltıları olduğunda bunların hiçbirini açıklayamazdım."

"Ama ona neden yardım ediyorsun?" Delora itti.

"Bunu hayatımı kurtardığın için bir ödeme olarak düşün." Jabez artık bunun bir yalan olup olmadığını bilmiyordu.

Elbette, başlangıçta niyeti oldukça kendine hizmet etmektir ama... Zylah'ın kim olduğunu öğrendiği aylarda, sadece ona yardım etmek istemeye başlamıştı.

Geleceğinin büyük bir kısmı şiddetle dolu olabilirdi ve hayatının tehlikeye girmesi yalnızca onun sorumluluğundaydı. Mavka'nın ölümünün sırrını İblislerle paylaşmıştı ve diğerleri umurunda olmasa da Zylah'a karşı kendini borçlu hissediyordu. En azından bir nefes daha almasına izin veren kişiyle bu yanlış düzeltebilirse, bu hata için küçük bir kefarete olacaktı.

"Tamam, bunu yaptın." Delora'nın yüz hatları sert bir hal aldı. "Biz devralabiliriz. Gerisini biz hallederiz."

Jabez kollarını kavuştururken kıkırdadı. "Bu tamamen Zylah'ya bağlı."

Delora Zylah'a baktı ve sanki söyledikleri saçmaymış gibi dudakları inançsızlıkla aralandı.

"O sadece bir çocuk! Daha iyisini bilemez!" Elbisesinin kahverengi eteğini yumrukladı.

Kıkırdaması tam bir kahkahaya dönüştü. "O kesinlikle bir çocuk değil. Zamanını kiminle geçireceğine rıza gösterebilecek bir yetişkin."

"O sadece iki yıl önce doğdu!"

Jabez parmağını erkek Mavka'ya doğru kaldırarak, "Ve onun zekâsı şimdiden ebeveynini aşıyor," diye karşı çıktı. "Onun kim olduğu ya da neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Onu gördüm ve ben bile hayretler içinde kaldım."

Mavka'nın bir insan ya da hatta bir Elf gibi değil, daha çok bir İblis gibi yaşlanması bu durumu tuhaflıyordu. Onun yaşı kaç insan yediğine göre belirleniyordu, yaşam süresine göre değil. Bazı insanlar için bunu anlamamanın zor olduğunu hayal ediyordu ama bu kadın, kan bağlarını umursamadan, işine geldiği için onu yiyebilen büyülü bir varlığa insan ideolojilerini dayatıyordu.

Her şey baş aşağı ve çarpıktı ve o bile bunların çok azının mantıklı olduğunu biliyordu - sadece Mavka'nın böyle olduğunu biliyordu. Onlar normallığın ve mantığın dışında var olan tuhaf yaratıklardı ve bu da onu son birkaç yüzyıldır çileden çıkarmıştı çünkü onlar onun düşmanıydı.

Kaşları inanılmaz derecede gerginleşti. "Ama..."

"Bunun sebebi sensin," diye araya girdi Jabez. "Siz, onun annesi olarak, Lindiwe'ye ait diğerlerinin başaramadığı evrimi ona bahsettiniz. Bu evrim

Zylah'ı bu insanlık seviyesine getirmek için gereken insan sayısının yarısı kadar, hatta daha az."

Magnar elini burnuna götürürken, "Anlamıyorum," diye homurdandı. Hâlâ olduğu gibi bir aptal gibi pençesinin ucuyla kemiğe vurdu. Jabez iç çekerek, "Tabii ki *bilmiyorsun*," dedi ve gözlerini devirerek sanki açık olmalıydı.

"Boşluğun ruhundan ne kadar uzakta olurlarsa, zihinlerinin o kadar hızlı geliştiğini mi söylüyorsunuz?" Delora dudaklarını düşünceli bir şekilde düzleştirerek sordu.

"Onda gördüğüm kadarıyla, evet," diye cevap verdi. "Bir Mavka'nın yaşı her zaman önemsiz olmuştur. Sadece insanlık seviyeleri önemlidir. Mavka'nın kendilerinden *sonra* doğanlardan zihinsel olarak daha genç kaldığını gördüm. Bunun mükemmel bir örneği Orpheus ve kedi kafataslı Mavka'dır."

Jabez, Delora'nın yüzündeki utangaç ifadeden onun bu gerçeği zaten bildiğini anladı. Ancak o bunu uzun zamandır biliyordu.

Orpheus insan beslemek istediğinde insan yemeyi bıraktı. Öte yandan kedi Mavka'nın umurunda bile değildi. İnsan olsun, İblis olsun herkesi avlıyor, ayırım yapmadan ve umursamadan büyüyordu. Ve Orpheus onlarca yıl daha uzun yaşadı.

Zavallı bir arkadaş arayışıyla kendi gelişimini engellemiştir.

Jabez kısacık birkaç dakika boyunca karşısındaki çiftin, kendi isteğiyle sunduğu bilgileri içine çekişini izledi. Zylah bile dalgınlaşmıştı.

Bu ona onlara gerçekten bakması için zaman verdi.

Jabez kuşkusuz Magnar hakkında çok az şey biliyordu. O ve ikizler, çeşitli nedenlerden dolayı çok az temas kurduğu Mavka'lardı. Magnar, Peçe'nin merkezinden uzak durmuş ve bu nedenle ormanda göz ardı edilen bir varlık olmuştu. İblislere nadiren saldırırdı.

Ancak ikizler iki acımasız yaratıktı ve can sıkıntısından her şeye saldırıyorlardı. Onlara yakın olmak tehlikeliydi ve zekâları o kadar düşüktü ki onlarla basit bir konuşma yapmak, hareket eden bir çift ağaçla konuşmanın en komik örneğiyle sonuçlanıyordu.

Jabez'in Magnar hakkında söyleyebildiği kadarıyla, Orpheus'u taklit etmeye çalışıyordu. Benzer şekilde duruyor, benzer şekilde konuşuyor ve hatta güzel bir siyah elbise gömleği ve pantolon giydiği için onun gibi giyiniyor gibi görünüyordu. İşte

Buna kıyasla duruşunda daha belirsiz bir duruş vardı ve çoğu durumda kadının liderlik etmesine izin verdiği açıktı.

Gözleri Delora'ya kaydı. Tombuldu ve bu onu yumuşak ve kadınsı gösteriyordu. Koyu renk saçları omuzlarının etrafında dalgalanıyor ve narin, bronzlaşmış yüz hatlarını çerçeveliyordu. Sağlıklı görünüyordu ama geçen seferkinden farklı olarak yorgunluktan eser yoktu ve bunun yerine sadece kendine değer veren bir insanın yapabileceği şekilde parlıyor gibiydi.

Onunla ilk tanıştığında olduğu gibi, güzelliğini oldukça baştan çıkarıcı bulmuştu.

Öte yandan, Jabez'in güzelliğe bakış açısı delicesine çarpıktı. Birçok İblis'i de çekici buluyordu. Jabez'e göre çekicilik en soyut özelliklerden doğabilirdi. Katerina'yı güzel bulmasının nedeni, karşısındaki kadını güzel bulmasının tam tersiydi. Göz renklerinden vücut şekillerine, ten renklerinden bakışlarının gücüne kadar tamamen farklıydılar.

Mavka bile onun için yakışıklı adamlardı, platonik olarak onları takdir ettiğini hiç kimseye belli etmemişti. Ama güçlerine ve tuhaf egzotikliklerine her zaman hayran olmuştu.

Kabul etmekte zorlansa da Zylah'yı da güzel buluyordu.

Mavka'ya bakışlarının arzulu olduğunu düşünmüyordu -daha doğrusu öyle olmadığını umuyordu- ama onun duygusallığını inkâr etmek giderek zorlaşıyordu. Sahip olduğunu bilmediği bir duygusallıktı bu ve onu daha da kötüleştirdiği anlaşılan bir giysiyle örtmeye çalıştığı bir şeydi.

O kadar kısaydı ki, gözleri kızın tüylü, kalın kalçalarının üzerinden kalkışını takip ediyordu. İnce askılardan birinin omzunun üzerinden kayması ve bir göğsünün üst kısmındaki malzemeyi indirmesi bile dikkat çekiciydi.

Dudakları gerginleşti. *Neden şu anda bunu düşünüyorum?* Bu durumda, her zaman?

Zylah'ın şu anda yanında çıplak olması da yardımcı olmuyordu, çünkü giysileri etinin altına batmıştı. Canavar formunda olmasına aldırmadan ona bakmakta zorlanıyordu.

Düşünceleri ve sessizlik Delora tarafından bozuldu.

"Önemli değil," diye fısıldadı sonunda, gözlerini yerden ona kaldırarak. "Ben, annesi olarak bunu onaylayamam. Onaylamayacağım."

Jabez gözlerini öyle bir devirdi ki canı acıdı. "Sanki bunu daha önce duymamışım gibi." Lindiwe de onun ve Merikh'in arkadaşlığını öğrendiğinde benzer bir şey söylemişti. "Hadi ama, bu kadar unutkan olamazsın. Sana bunun sadece Zylah'a bağlı olduğunu söylemiştim."

Zylah sanki bir işaretmiş gibi, "*Onunla kalmak istiyorum*," dedi.

Delora o güzel ağzını açmadan Jabez onun üzerine konuştu.

"Bazı *farklılıkları* ortadan kaldırmayı teklif ediyorum." Yere doğru el salladı. "Benimle otur, belki geçmişe dair bazı bilgiler paylaşabilirim.

Bunların çoğunu Zylah öğrenmeli. O zaman seçimini yapmasına izin verebiliriz." "Neden senin dediklerini yapalım ki?" Delora ı s ı r d ı ,
nazikçe

Yüz hatları nefretle keskinleşiyordu. Kızın bakışlarındaki meydan okuyan parıltı hoşuna gitmişti. "Sana ya da gerçeği paylaşacağına güvenmiyorum."

Jabez bir kez daha yüz hatlarını kötü niyetli bir sırıtışın kaplamasına izin verdi. "Ben bu kadar istekli bir şekilde hediye verirken teklifi kabul etmelisin. Zylah ve beni göz açıp kapayıncaya kadar buradan ışınlayabilirim, yoksa yeteneklerimi unuttun mu insan?"

Duygusal kadın, bir zamanlar sahip olduğu gücün hatırlatılmasıyla gözle görülür bir şekilde rahatsız oldu. Onun dehşete düşmüş ifadesini oldukça hoş bulmuştu.

"*Ama sen-*" Zylah başladı.

"O zaman onu kolaylıkla senin ulaşamayacağın kadar uzağa götürebilirim," diye araya girdi. Sesinin hastalıklı bir tatlılıktan başka bir şey içermediğinden emin oldu, kelimeler acımasızlıktan başka bir şey olmadığı halde sahte bir nezaketle açtığı yarayı deşti. "Eğer bizi tekrar bulursan, sen daha kokumuzun sonuna ulaşmadan biz gitmiş oluruz. Bizi asla yakalayamazsın. Hangisini tercih ederdin? Çünkü şu anda kendimi iyiliksever olmaya meyilli hissediyorum."

"*Bana bahsettiğin büyü bu mu?*" Zylah, deniz mavisi gözleri koyu sarıya dönerek sordu.

Sadece bir gülümseme ve sivri bir bakışla karşılık verdi. Gözlerini tekrar çifte çevirdiğinde gözleri karardı.

"Eşit şartlarda konuşmamızı teklif ediyorum. İsterseniz hep birlikte toprağa oturacağımız geçici bir ateşkes." Yere bir kez daha el salladı.

Sonra, onlardan ne kadar az korktuğunu ve kaprislerine nasıl boyun eğmelerini beklediğini vurgulamak için, ayakta durmaktan bağdaş kurup oturma pozisyonuna yumuşak bir geçiş yaptı.

Birkaç dakika düşündükten sonra Delora yavaşça oturdu, her hareketi yapmacık ve temkinliydi. Tüm bu süre boyunca Jabez'e güvensizce baktı, hatta Mavka'sının pençeli elini çekerek onun da oturmasını sağladığında bile.

Onları taklit etmek isteyen Zylah daha insansı bir forma büründü. Dizlerini birleştirip ayaklarını Jabez'in karşı tarafına uzatarak otururken koyu gri elbisesi yüzeye çıktı. Omzu Jabez'in omzuna değdi ve Jabez onun sessizce teselli bulmak için kendisine dokunacak şekilde oturduğundan emindi.

Aldırmadı ve hatta onu rahatlatmak için arkasına yaslanmayı bile düşündü, ancak önündekiler nedeniyle bundan kaçındı.

Bu, bir başkasıyla beklenmedik bir konuşma yaparken en sevdiği pozisyonlardan biriydi. Ne onlar onun ne de o onların üzerinde durabilirdi, bu da herkese kimsenin diğerinden daha iyi olmadığı yanılsamasını verirdi. Aynı zamanda kötü algılanabilecek tedirgin vücut dilini hafifletmeye de yardımcı oluyordu - özellikle de duygularını nasıl idare edeceğini iyi bilmeyen Mavka ile uğraşırken.

Son olarak, diğerlerinin Jabez'i kayıtsız olarak algılamasına izin verdi.

Onlarla birlikte pisliğin içinde oturuyordu, omuzları rahattı, sanki onların huzurunda rahatlamış gibiydi. Bir kral değil, bir İblis değil, ama zalimlik ve kendi çıkarlarını gözetmeyen bir konuşma yapabilecek kadar zeki bir insan.

Elbette bunların hepsi onun için bir yalandı. En azından büyüsunü kaybetmeden önce bu doğrudu. Bir yerden başka bir yere ışınlanma yeteneği, pozisyon değiştirmesine de olanak sağlıyordu. Bir kalp atışı içinde önlerinde otururken, arkalarında dururken boyunlarını kırabilirdi.

Bu sahip olduğu oldukça haksız bir avantajdı.

Şimdilik bunu, kendisine duydukları güvensizliği bir nebze de olsa azaltmak için yapıyordu. Büyüden yoksundu ve bunun bir sır olarak kalması gerekiyordu. Küstahça davranmak onu hiçbir yere götürmezdi, her ne kadar herhangi bir düşmanla karşılaştığında varsayılanı bu olsa da - düşünmeden savaşıp öfkeli bir varlıkla savaşmak, kurnaz ve sakın biriyle savaşmaktan daha kolaydı.

Herkes bu gergin durumda olabildiğince rahat olduğunda, Jabez dirseğini dizine koydu ve yanağını kapalı yumruğunun eklemlerine dayadı.

"Ee," diye başladı, bir sapkın gibi manidar bir şekilde sırtıma isteğini bastırarak. "Nereden başlayalım?"

"Yaptığın çok şey var," diye homurdandı Magnar, gözbebekleri bir kez daha kıpkırmızı oldu. "Hepsi affedilemez."

"Sen... sen beni yedin!" Delora ellerini öne doğru atarak haykırdı.

"Bunu yaptım, değil mi?" diye neşeyle cevap verdi, bakışlarında sıcaklığını hissedebileceği kadar parlayan bir mizah vardı.

"Annemi mi yedin?" Zylah sordu, sesi onun tercih ettiği o tatlı şirinliğe geri dönmüştü. Şaşırtıcı bir şekilde, ses tonunda tiksintiden çok merak vardı.

"Dürüst olmak gerekirse, o sırada oldukça öfkeliydim," diye kendini savundu. "İstedğin zaman oldukça sinsi bir kadın oluyorsun. Bırakın beni kandırmayı, bana karşı gelmek bile pek sık rastlanan bir şey değildir. Rolünü oldukça takdire şayan bir şekilde oynadın ve o an beni ne kadar kızdırmış olsa da sana her zaman saygı duydum."

Delora'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı, muhtemelen bu cevabı beklemiyordu. Ama gerçek buydu ve bu konuda her zaman böyle hissetmişti.

"Oldukça kötü bir mizacım var diyelim. Aynı zamanda çok kurnaz bir adamım. Evet, senden biraz yedim ama işkencemin kısa süreceğini ve sana kalıcı bir yansıması olmayacağını biliyordum. Sen bir Hayalet'sin. Yeniden canlanman, yaptığım her şeyin senin ruhunu etkilemesi dışında pek bir anlam ifade etmemesini sağladı." O günü hatırlayınca kaşları çatıldı ve bu hiç de hoşuna gitmemişti. "Yanındaki Mavka'nın seni kurtarmaya gelmesini de gerçekten istedim ama akıllıca davranıp gelmedi. Ayrıca İblislerin seni tüketmesine ve ek yetenekler geliştirmesine izin vermek istemedim. Ya ben ya da onlar olacaktı ve seni temin ederim ki onların ısırtıkları daha kötü olurdu."

"Neden İblislerin yetenek kazanmasını istemediniz?" Delora sordu, dudakları belirsizlik içinde gerilmişti. "Başından beri istediğin bu değil miydi? Ordunu güçlendirmek için?"

"Fantom yeteneklerini geliştiremem."

Jabez o zamanlar bunu biliyordu, çünkü Lindiwe'yi birkaç kez boş yere tüketmişti. Ama kadını korkutmak ve sürekli omzunun üzerinden izlemesini sağlamak için onunla tehdit etmişti - Hayaletlerin başkalarına musallat olabildiği kadar ona da musallat olmak için.

"Bazen İblisler büyüye sahip olanlardan özellikler, hatta bazı yaratıklardan zehir kazanma yeteneğine sahiptir - her ikisi de benim yapamayacağım şeyler. Ben tam olarak şekillendim ve tam bir İblis değilim, bu nedenle yeteneklerime yapılacak herhangi bir ekleme ya büyü, rünler öğretilerek ya da mana taşları tüketilerek yapılmalıdır."

Dudakları büzüldü ve gözleri ona kızgınlıkla karardı. "Bu benim soruma cevap değil."

"İblis dostlarımla evrimleşmesine izin verdiğimi ama benden daha yüksek bir güç seviyesine ulaşamadıklarını hiç düşündün mü?" Oldukça boş bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Birbirlerini yediklerini unutuyorsun. Bana ihtiyaçları kalmadığında ya da sahip olduğum liderliği ele geçirme şansı gördüklerinde, bana sırt çevirmelerine ne engel olabilirdi ki? Cisimsizleşme yeteneğine sahip bir İblis, ışınlanma yeteneğimle bile yüzleşmesi zor bir rakip olurdu. Bir İblis cisimsizleşebilseydi ve koğuşunuza, evinize sessiz, kokusuz ve hiçbir uyarıda bulunmadan girebilseydi ne yapardınız? O zaman ne olurdu? Ben koğuşunuzun içine ışınlanamazdım ama onlar maddi olmayan bir bedenle koğuşunuzun içinde hareket edebilirler miydi? Bunu bana kendi evimde yapmalarına ne engel olabilirdi?"

Bu onu Lindiwe konusunda sürekli endişelendiren bir şeydi ve bu yüzden uyurken kendini korumak için özel koğuşlar yerleştirmişti. Ensesindeki ve kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden olan paranoyadan her zaman nefret etmişti; Lindiwe onu hissedemediği bir yerde gizleniyor olabilirdi.

"Gitmene izin verebilirdin," diye mırıldandı, sesinde bir somurtma vardı ve alt dudağı öne doğru çıkmıştı.

Onun bu saçma ifadesi karşısında gözlerini devirdi.

"Korkunun ne kadar güçlü olduğunu biliyor musunuz? Cephaneliğimdeki en büyük araç.

Benden korkmanız, onun bana karşı öfkesi, ikinizi de tahmin edilebilir kıldı." "Tahmin edilebilir, ha?" Bakışlarını kaçırmadan onunla alay etti.

"Bahse girerim

Kalene geldiğimizi görmedin."

Bunun için ona gülümsedi. "Hayır, ama bu *senin* fikrin değildi, değil mi? Lindiwe'nin ne yapacağı hiç belli olmaz. Üç yüz yıldan fazla yaşadı ve sende olmayan deneyime sahip. Korkusu annelik öfkesine dönüştü ve yanında bir tanrının gücüyle, bu terk edilmiş diyarda beni yenebilecek tek varlık o. O olmasaydı, yaptığın şey asla mümkün olmazdı."

Delora ona oldukça sıkılmış bir bakış attı ve başını üstün bir edayla geriye doğru kaldırdı. "Görünüşe göre ona hayranlık duyuyorsun."

"Öyle değil mi?" diye tersledi, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak. "O baş belası kadından nefret ediyor olabilirim ama düşmanını küçümsemek aptallıktır. Ben hiçbir zaman aptal olmadım."

Sanki mevcut konuşmayı bitirmiş gibi, yüz ifadesinin kin ve entrikaya dönüşmesini izledi. Bakışları yanındaki Zylah'a kaydı

Onu.

"Seni öldürmeye çalıştı," dedi sessizce. "Sen bir bebekten başka bir şey değildin." "Öyle miydim?" Jabez karşı çıktı. "Ben çocuklara zarar verme oyununda değilim, hayır ne oldukları önemli değil."

Delora'nın sırtı kaskatı kesildi ve parmaklarının arkası solana kadar eteğini sıktı. "Onun kafatasını kırmaya çalıştın!"

"Öyle mi yaptım?" diye tekrarladı, bir kez daha kaşlarını kaldırarak. "Yoksa çocuğunu çok sevdiği belli olan zavallı bir anneyi harekete geçirmeye mi çalıştım? Peki ya kendi kardeşine hızla düşman olan babaya ne demeli?" Yanağını yumruğundan ayırmadan, düşünceli düşünceli bakışlarını yanlarındaki ormana kaydırды. "Sevginin ne kadar güçlü olabileceğini bilsen şaşırırsın. Ona gerçekten zarar vermek gibi bir niyetim yoktu, aksi takdirde bunu göstermezdim." Gözleri tekrar ona kaydı. "Ya da sana bunu engelleme fırsatı vermezdim. Sinsice, değil mi?"

"Sen lanet olası bir sapıksın," diye homurdandı Delora.

"Bana o kadar çok şeytan denildi ki artık eskidi. Savaşta olan şey yıkımdır."

"İçinde yer almak istemediğimiz bir savaş!" Magnar bağırdı.

"Ve yine de... bu, ilk nefesini aldığı andan itibaren parçası olduğun bir savaş."

Delora'nın şaşkın yüzüne ve Magnar'ın başını arkaya atmasına bakarak iç çekti. *Neden bunu göremiyorlar?* Neden her biri için bunu hecelelemek zorunda?

"Aslında Mavka'ya karşı çok az nefret besliyorum," diye itiraf etti Jabez, sonunda başını kaldırıp dik oturdu. Aurasına üstün bir hava vermek için omuzlarını geriye doğru oynattı. "Elbette, türünüzden *birine* ve gelinine karşı derin bir nefretim var ama geri kalanınız benim için pek de önemli değil. Ama siz Weldir'in çocuklarısınız ve o beni yüzyıllardır harekete geçmekten alıkoyuyor." Başını sallarken tekil, bilmiş bir kıkırdamada bulundu. "Ve siz insanların hiçbiri buna öfkelenmiyor. Yine de, dünyanızdaki İblislerin yıkımının yalnızca onun dokunulmaz ellerinde olduğunu bilmeniz gerekirdi."

Delora, "Onları buraya getiren o değil," diye karşı çıktı.

"Ben de öyle. Buraya altı İblis getirdim. Geri kalanlar kendi başlarına geldiler ve Weldir'in mana taşıyla yarattığım geçitten geri dönmelerini engelleyen koruması nedeniyle burada sıkışıp kaldılar. Birçoğu Elf dünyasına dönmeyi arzuluyor. Onun müdahalesi olmasaydı, insanlığın soyu tükenmek üzere olmazdı. Onları geri götürmeme izin verilseydi

yüzyıllar önce olsaydı, buradaki yaşam çok daha farklı olurdu. Bildiğiniz tarihin hayati parçaları eksik. Tek amaçlarının Elfleri kurtarmak için İblisleri burada tutmak olduğunu bilseydiniz, onun, Lindiwe'nin yanında yer almaya devam eder miydiniz? Doğası gereği bencilce, değil mi?"

"Hayat neyse odur," diye fısıldadı Delora bakışlarını indirirken. "Bunu kabullenmeyi öğrendim, özellikle de beni buraya getirdiği için." Ne demek istediğini belli etmek için elini Magnar'ın pantolonuyla örtülü bacağına koydu. "Kızabiliriz ya da kendilerince sebepleri olduğunu kabul edebiliriz."

Jabez tiksintiyle, "Ah, ne kadar yufka yürekli, uysal bir cevap," dedi. "Böyle bir fikri kabul etmeyi reddediyorum."

Neden Elfler tam da onun suçlandığı şeyler için sürekli affediliyordu? Söyledikleri doğrudu. Elfler olmasaydı, insanlar ve onların yaşamları çok daha farklı olurdu.

Weldir olmasaydı, Jabez İblisleri Austrális'ten uzaklaştırarak binlerce olmasa bile yüzlerce insanın hayatını kurtarabilirdi. İblislerin olduğu kadar insanlığın da kurtarıcısı olabilirdi.

Ancak yüzlerce yıldır yapmaya çalıştığı şey için teşekkür edilmek yerine, bunun için hor görülmüştü.

"Sen tanıdığım en bencil yaratıksın," diye karşılık verdi. "Şu ana kadar söylediğin her şey zalimce ve bencilceydi. Sen nasıl daha iyi olabiliyorsun?"

"Değilim," diye kabul etti yüzünde donuk bir ifadeyle. "Aşağılık bir pislik olduğumun çok iyi farkındayım. Benim için önemli olan tek hayat kendi hayatım. Ben onların dikkatsizliğinin ürünüyüm ve sonra beni bir pislik gibi attılar. Tüm hayatımı bana çocukken yaptıklarının intikamını almak için harcadım."

"Ve yine de sırf bunu başarmak için başkalarını mahvetmek istiyorsun. Gerçek ilk düşündüğüm gibi olmasa da senin tarafını asla göremem. Bana, Magnar'a, Zylah'a yaptıklarını... Asla affedemem, daha iyi düşünmemi sağlamana da izin veremem." Sonra gözleri tekrar tuttuğunu bildiği yaşlarla doldu. "Ve Faunus'a yaptıklarını..."

Kulakları seğirirken başını eğdi. "Bunun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." "Kedi kafalı Mavka," diye yanıtladı Magnar.

"Ah." Jabez anlayışla başını salladı. "Faunus'a yaptığım şey bana yapılan şeydi."

"Onun tarafından mı?" Delora sordu, ancak ses tonundan bunun cevabının zaten hayır olduğunu bildiği anlaşılıyordu.

"Lindiwe tarafından. Dediğim gibi, yüzyıllardır onunla savaş halindeyim. Onun bana yaptığı her şeyi ben de ona yaptım. Bunun için beni istediğiniz kadar yargılayın ama ben zalimliğe daha fazla zalimlikle karşılık verdim. Artık gerçeği bildiğinize göre bana acıyacak mısınız?"

Dudakları inceldi ve adamın incelemesinin ağırlığı altında bakışlarından uzaklaştı.

"Yapmayacaksın, değil mi?" Başını eğdi ve kızın onun hatırına sahte bir gözyaşı bile dökemediğini görünce duygusuzca sırtıttı. "O Mavka'ya yaptıklarım, onun bana yaptıklarının yanında hiçbir şey. Ve Hayalet yetenekleri nedeniyle onu tutamadığım için, bir kez *bile* ona böyle bir şiddet uygulayamadım. Ve ben onun çocuklarının aksine ölümsüz bir varlık değilim. Yaralarım bir günde iyileşmiyor ve bana kalıcı bir zarar gelmeden önce kendimi düzeltmek için elimden geleni yapmalıyım."

Mavka'nın kafatasının kırılması dışında, gördüğü işkence Lindiwe'nin ona yaptıklarının yanında vasat kalıyordu. Ama kimse ona ağlamaz ya da acımazdı, o halde neden aynı duygularla karşılık versin ki?

Bunu gereksiz yere zalimlik olsun diye de yapmamıştı. O Mavka'yı Peçe'nin ortasından sırf ona işkence ederken bir canı gibi kıkırdamak için almamıştı. Onları nasıl öldüreceğini öğrenmek için yapmıştı ve o sadece Jabez'in seçtiği talihsiz bir ruhtu. Jabez onların nasıl öldüğünü bilseydi, Mavka'nın çektiği acıların hiçbirini yaşanmazdı - Jabez onu merhametli bir şekilde öldürürdü.

"O zaman neden ışınlanıp gitmiyorsun?"

"Bu yeteneğe her zaman sahip değildim. Aslında bu oldukça yeni bir şey." Sağ elini kaldırıp avucuna baktıktan sonra bileğini incelemek için ters çevirdi. Daha doğrusu, her iki bileğinin etrafında bir çizgi halinde dans eden rünik sembolleri - her ne kadar bunların yetenekle bir ilgisi olmasa da. "Birkaç on yıldır ışınlanabiliyorum ve böylesine eski bir yeteneği keşfetmek için gömülü bir Elf kütüphanesi gerekti. Şu anda harabelerin altında, İblislerin bile sızamadığı karanlık yerlerde nelerin kilitli olduğunu bilsen şaşırırsın. Zayıf başladım. Böyle bir güç bir gençten gelmez; öğretilmeli, kazanılmalı ya da keşfedilmelidir."

"Yani krallığınıza geri dönebilir misiniz?" Delora sessizce sordu, belli ki konuşmaları için hevesini kaybetmişti. "Neden orada kalıp bizi yalnız bırakmıyorsun?"

"Kendimce sebeplerim var. Ama evet, bir Elf olduğum gerçeği özgürce ve sadece benim geçmeme izin veriyor."

Bunun kasıtlı olup olmadığını hep merak etmişimdir. Belki de Elfler onun bir gün af dilemek için geri dönmesini istiyorlardı. *İğrenç.*

Başını yanındaki dişi Mavka'ya çevirdi ve onun gözlerinin koyu sarı renkte parladığını fark etti. "Çok sessizsin."

"Ben... dinliyorum," diye cevap verdi Zylah yumuşak bir sesle.

Konuştuklarımızın hepsini gerçekten anladığından şüpheliyim. Tanımını bilmediği kelimeler, gerçek yansımalarını anlamadığı şeyler olabilirdi. Yine de, annesine işkence etmek ve Zylah'ı öldürmek istiyormuş gibi yapmak dışında, başka hiçbir şey gerçekten ortaya çıkmamıştı. Faunus'a karşı acımasızlığının derinliği bile, Jabez'in insan detaylandıramadan hızlıca konuşmasıyla ustaca gizlenmişti.

Eninde sonunda her şeyi öğrenecekti, ama en azından o her şeyi söylemeden önce onun tarafını biliyordu.

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama Zylah yanımdan ayrılmadı," diye açıkladı Jabez ve herkesin bu gerçeği sindirmesi için bir süre ara verdi. Bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Peki, bugün sahip olduklarınızı öğrendikten sonra, hâlâ kalmak istiyor musunuz?"

Soğukkanlılığını korumasına rağmen, kadının nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Yaptığı hiçbir şeyi inkâr etmediği göz önüne alındığında, ki bunların çoğu oldukça alçakçaydı, seçimi her iki yönde de olabilirdi.

"Lütfen Zylah," diye yalvardı Delora, Zylah'ın dizine dokunmak istediği belliiken elini toprağa ve yaprak döküntülerine koymak için uzandı. "O iyi bir insan değil. Çok fazla insana zarar verdi."

"Ben de öyle," diye cevap verdi Zylah, gözbebekleri kederle koyu maviye dönüşürken. Avuçlarını kaldırarak kavisli, keskin pençelerine baktı. "Kaç kişiye zarar verdim? Çok fazla insanlık kazandım ve ne zaman saldırıya uğrasam, her zaman kendimi savunmak istedim. Benim ne farkım var?"

"Aynı şey değil, tatlım," diye mırıldandı Delora. "Sen muhtemelen tahrik edildiğinde saldırmışsındır. *O* saldırıyor çünkü tam bir pislik."

"Ama beni önemsiyor," dedi inleyerek. "Bana öğretiyor." "Çünkü seni kullanmak istiyor!"

Bu gerçeğe biraz fazla yakındı.

Jabez yanağını bir kez daha yumruğunun üzerine koydu. "Mavka hakkında *neden* bu kadar çok şey bildiğimi hiç merak etmediniz mi? Bir seyirci, iyi bir nedeni olmadan başka bir türün karmaşık ve gizli bilgilerini öğrenemez."

Delora öfke dolu, ağlamaklı bakışlarını Jabez'e çevirdi. "Onları bir sürüngen gibi ayırdığın için mi?"

Göz kapakları onun küçüklüğünden duyduğu rahatsızlıkla sarktı. "Çünkü bir zamanlar bir Mavka ile arkadaşım. Oldukça uzun bir süre, ekleyebilirim."

"Kimse seninle arkadaş olmaz," diye alay etti, burnu tiksintiyle kıvrıldı.

"Hayır mı? Peki ya Merikh? Ayı kafataslı Mavka," diye cevap verdi işaretle. "On yıllar boyunca benim yoldaşımdı - Orpheus'u tanımadan çok önce, sen doğmadan çok önce, insan. Farkında olduğundan şüpheliyim, çünkü kendi türü de dahil olmak üzere herkesten derin bir nefret duyan münzevi bir yalnızdır."

"Bunun konuyla ne alakası var?" Magnar aptal tilki kafatasını sallayarak sordu.

"Ona baktım, öğrettim, tıpkı Zylah için yaptığım gibi. Muhtemelen onunla senin paylaşabileceğinden çok daha fazla bilgiye sahibim." Bakışları Magnar'ın boynuzları arasında süzülen ruha yöneldi. "Senin türünün biriyle ilk bağ kurduğu anı bile izledim."

Magnar dehşete düşmüş gibi iki eliyle Delora'nın ruhunu ondan sakladı. "Görebiliyor musun?"

"Bunu yapmam garip mi?"

"Bağlı olmayanlar genellikle başka bir Mavka olmadıkları sürece bunu göremezler."

Jabez bunu bir an düşündü. Omuz silkti.

"Muhtemelen bir Elf olduğum içindir. Genellikle bir insan için gizli olan özleri ve büyüü görme yeteneğine sahibiz." Boştaki elini öne doğru kıvrarak pençeye benzeyen tırnaklarına sahte bir sıkıntıyla baktı. "Demek istediğim şu: Ne istediğim ya da Zylah'a neden yardım ettiğim hakkında hiçbir fikriniz yok. Lütfen gereksiz ve yanlış varsayımlarını kendine sakla. O kadar az şey biliyorsun ki, tarih dizisindeki küçük bir kırpıntıdan başka bir şey değilsin."

Delora'nın dudakları bu keskin kabalık karşısında şaşkınlıkla aralandı ama o buna kayıtsız kaldı. İnsanların onu ve mantığını bilmedikleri halde bildiklerini sanmalarından nefret ederdi.

"Ee, Zylah," diye dürttü Jabez, yüzünü tavşan kafatasına doğru eğerek. "Nasıl bir karara vardın?"

Zylah omuzları içe dönmeden önce ikisinin arasına baktı. Kafatasının öne doğru eğilmesinden bakışlarının yere düştüğü belliydi.

"Üzgünüm ama sizi tanımıyorum."

Delora'nın gözlerinde yaşlar birikti ve dudaklarından garip bir inilti döküldü. "Ama... ama biz senin aileniz."

Zylah gergin bir şekilde kıpırdandı, sonra omuz silkti - bu yeni bir şeydi. Onu daha önce böyle bir şey yaparken hiç görmemişti. "Bunun ne anlama geldiğini ya da neden önemli olduğunu gerçekten anlamıyorum. Sen beni terk ettin."

"Biz yapmadık!"

Zylah sol pazusunu tuttu ve sanki onu görmeye ihtiyacı varmış gibi başını Jabez'e doğru çevirdi. Gözbebekleri koyu maviye dönuştü. "Ama ben yalnızdım."

Kızın parıltısının ciddi rengini içine çekti, sonra iç çekti.

"Çünkü bu Mavka'nın doğal evrimidir," diye savunmaya geçti Jabez. "Muhtemelen boynuzlarınızı büyüttünüz ve sonra vahşi bir yaratık gibi ormana kaçtınız. Bu onların suçu değil."

Gerçeği kendi çıkarı için manipüle etmeye hiç niyeti yoktu, hele ki bunun gelecekte Zylah'ın zihinsel sağlığı üzerinde derin bir travma etkisi yaratabilecekken. Zylah'ın terk edildiğinden ve bir Mavka'nın hayatında yetişkinliğe geçiş anlamına gelen bir sonraki adımı attığından şüpheliydi.

Zylah başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Ben... *onu* tanıyorum. Jabez'le kalmak istiyorum."

"İşte," dedi, bacaklarını açarken aynı anda yerden kalkmak için itti. "Cevabınızı aldınız."

Delora ve Magnar hızlıca ayağa kalktı, böylece onların üzerinde yükselmedi ve Hayalet kolayca savunma pozisyonu aldı. Son birkaç yılda oldukça aptalca cesur olmuştu.

"Zylah," diye mırıldandı ama karşılığında bir hırıltı alınca hemen sustu.

"Ben seçimimi yaptım!" Zylah haykırdı ve Jabez onun bağırışındaki titreyen tondan ve tüylerinin kabarmasından tedirgin olduğunu ve muhtemelen kafasının çok karışık olduğunu anladı. "Beni... *bizi*... yalnız bırakmanı istiyorum!"

Zylah çömelip kalktı ve hızla oradan ayrıldı - sanki bu konuda daha fazla bir şey duymayacağını söylemek istercesine. Ortak mağaralarına girmedi, bunun yerine onlarla arasına mümkün olduğunca çok mesafe koymak için ormana kaçtı.

Kızın onu yanında yabancılar varken terk etmesine şaşırmıştı, çünkü kız onun varlığına karşı oldukça korumacı ve sahiplenici olabiliyordu. *Son derece üzgün olmalıydı.*

Göğsü sempatiyle gerildi ve alnının onun için derin bir endişeyle çatlamasına neden oldu.

Zylah'ın eğretili otları ve çalıların arasından kaçtığı yere bakarak Delora ile göz göze geldi. Delora'nın acı dolu gözyaşları onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Jabez zaferinin bir hıyar gibi yüzüne yansımaya izin vermiyordu ama göğüs boşluğuna yayıldığı da kesindi.

Seçilmişti; biri onun için bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Ve bu seçim ona tekrar sunulacak... ve tekrar.

"Sen..." Delora ona doğru alaycı bir tavırla baktı.

Jabez kollarını kaslı gövdesinde kavuşturdu ve başını yana eğdi. "Ben."

"Burada yaptığınız şey yanlış."

"Nasıl yani?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Güven duruşunu genişletti ve duruşunu düzeltti, ancak düşmanların huzurunda yalnız olduğu için temkinli olduğunu inkar edemezdi - bir Mavka, daha az değil.

Magnar'a olan temkinli bakışını, can sıkıntısından göz kapaklarını indirerek gizledi.

"Bize ne yaptığını biliyorsun!" diye bağırdı, kulak zarını titreten tiz ses tonuyla irkilmesine neden oldu. "Onlara!" Elini Magnar'ın bileğinin üzerine koydu ve sanki daha fazla desteğe ihtiyacı varmış gibi onu kavradı.

Zavallı kulaklarım. Çalarken seğiriyorlardı, hassas işitme duyusu bunu çok daha kötü hale getiriyordu.

"Birçok şey yaptım. Yüzyıllardır yaşamının getirdiği bir şey bu." Zylah artık gerçeği duymak için orada olmadığından bu konuşmadan sıkılan Jabez, elini sallayarak onları kovarken kendi tarafını gösterdi. "Şimdi gitmenizi bekliyorum ve onu daha fazla üzmemek için bunu yapsanız iyi olur. Benimle dövüşmeye ya da onun peşinden gitmeye kalkarsanız size düşman olur." Yine de, dudakları düşünceli bir şekilde incelirken kolları kırımlarını gevşetti. "Ama... geri dönebilirsin."

Delora'nın kaşları çatıldı ve "Pardon?" diye mırıldandı. "Yolunuza çıkmak gibi bir niyetim yok. Eğer ziyaret etmek isterseniz hoş geldiniz." Sağ elinin işaret parmağını kaldırdı. "Ancak bunu tek başına ve diğerleri olmadan yapmalısın, yoksa bunu bir saldırı olarak görürüm - ve muhtemelen Zylah da öyle görecektir. Siz daha bize ulaşmadan gittiğimizden emin olacağım."

Başka bir yalan, ama yine de bir tehdit.

Magnar başını Jabez'e doğru eğdi, gözbebekleri tuhaf bir sarı ışıltıya büründü. Kırmızıdan başka bir şey görmek güzeldi. "Buna neden izin verdin?"

Bilmiyormuş gibi omuz silkti ama biliyordu. Zylah'ya borçlu olduğundan mı, yoksa yaptıklarından dolayı *suçluluk* duyduğundan mı bilinmez, içinden bir ses bunun en iyisi olduğunu söylüyordu. Herhangi bir durumu kontrol etmek için yanında onunla, ne zararı olabilirdi ki?

"Kış burda geçirme ihtimalimiz düşük. Ama onu aramaya gelerseniz karışmam," dedi Jabez, bir kez daha doğrulurken ve yüzünü oldukça sert bir bakışla doldurmadan önce. "Ama şunu bilin ki Cadı Baykuş bana koklama mesafesindeyse, yanımda kimin olduğunu unutmayın."

Sonunda -istemeyerek- ayrıldıklarında, bu ucu açık tehdidin çiftin üzerinde belirmesine izin verdi. Sanki ayakları toprağa yapışmış gibi yavaşça geri çekildiler ama bunu değiştirmek için yapılabilecek çok az şey olduğunu anladılar.

Onunla kavga edebilir, tartışabilir ya da peşinden gidebilirlerdi ama bunun aptalca bir hareket olacağını bilmeleri gerekiyordu. Bu sadece Zylah'ı öfkelenendirir ve onunla kurmak istedikleri ilişkiye zarar verirdi.

Belki de ilk düşündüğüm kadar aptal değillerdir.

Pelerini onu korurken bakışlarını mavi gökyüzüne çevirdiğinde, kabarık beyaz bir bulutu ve birbirini kovalayan rastgele bir çift kuşu gördü.

Yorgunluk çökmüştü, gün onun için geç olmuştu ve önceki günden kalan uykusuzluğu ağır basıyordu. *Bunu duyduğunda ne yapacağını merak ediyorum, Lindiwe.*

O kadın aptal değildi. Çocuklarından biri potansiyel tehlike altındayken ona yaklaşacağından şüpheliydi.

Ne gariptir ki kalbinde var olmayan bir tehlike.

Başka bir şey oluşmaya başlamıştı ve neden, ne olduğu ya da ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Delora'nın feryadını, küçük dağın aşağılarından gelen sıkıntılı hıçkırıklarını duyması sadece birkaç dakika sürmüştü.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Bugün bana umut verdi.

Bir ağacın altında oturan Zylah, kış öğle güneşinin onu hafif bir sıcaklıkla yıkamasına izin verdi. Bulunduğu yer dağın birkaç metre yukarısındaydı, mağara ağzı hemen altındaydı ve sık orman cıvıldayarak hoş şarkılarını çalıyordu.

Burada saklanmayı seviyordu ve saklanıyordu da. Üç günün büyük bir kısmında, birçok nedenden ötürü Jabez'den uzak duruyordu.

İlk olarak, öğrendiği korkunç gerçeği kabullenmekte zorlanmıştı. Ama... iki yabancıyla ayrılmak ürkütücüydü ve kalbi ona kalmasının onun için en iyisi olduğunu söylüyordu.

Bu, ölümün onun için neden bu kadar az önemli görüldüğünü ve insanlığını artırarak neden olduğu yıkıma karşı kayıtsızlığını açıklıyordu. Çünkü çok korkunç şeyler yapmıştı ve daha fazlası olduğundan emindi.

Daha ne kadar? Jabez *ailesinin* ondan bu kadar korkmasına neden olacak ne yapmıştı? Annesinin temkinliliği artık Zylah'nın düşüncelerinin derinliklerine işlemişti.

Yine de Jabez'in tarafını ne kadar anladığını inkâr edemezdi. Eğer gerçekten sadece hayatta kalmaya çalışıyor olsaydı... onun yerinde olsaydı ne yapardı? Zylah acıdan hoşlanmazdı ve kendisine zarar verenlere karşı olumsuz tepki vermekte hızlı davranabilirdi.

Okuduğu savaş kitabı sadece kahramanın tarafını gösteriyordu, ama kötü adam planlarında o kadar iddialıydı ki - ve

ölümüne kadar izlediği yol. Ya hikaye diğer bakış açısından anlatılsaydı? Kötü adamın yoluna çıkmaya çalıştığı için kahramanı kötü olarak mı değerlendirirdi?

Her ne kadar Jabez'in böyle bir romanı onun tüketmesi için temin ettiğine inanmak istese de - manipülatif olmanın bir yolu - ona verdiğinde içeriğini bilmediğini söylemişti. Özeti okuyunca pek bir şey anlamadı, yani eğer bu sadece bir tesadüfse, kesinlikle olumlu bir tesadüftü.

Ama bir şey sürekli aklını kurcalıyordu. Suçluluk duygusunun içini kemirmesi, ondan uzak durmasının başlıca nedenlerinden biriydi.

Ne yaptığı umurunda değil. Hele ki şu an burada onunla birlikte olduğu anlamına geliyorsa. İnsanları incitmiş olsa bile, potansiyel olarak bilmeden ona yakın olanları, onu nasıl iyi bir şey olarak görebilirdi ki? Delicesine kaybolmuşken onun için çok şey yapmıştı - ve ne kadar olduğunu bilmiyordu.

Yalnızlığını hafifletmiş ve ona ilgilenecek birini vermişti. Söyleyecek çok az şeyi olduğunda ya da hiçbir şey söylemediğinde bile onu dikkatle dinleyerek her zaman büyük bir sabır göstermişti. Jabez, bir şeyi bilmediği için ona kendini küçük hissettirmede. Bunun yerine bilgisini paylaşmış ve ona bir şeyleri söylemenin ya da yapmanın doğru yolunu öğretmişti. Bir şeyler sakladığını bilmesine rağmen dürüst davranmıştı.

Söylediklerini inkâr edebilirdi ama yapmamayı seçmişti. Kararıyla çelişkiye düşmüş olsa da, bu gerçek yüzünden kararını vermişti. Ondan hiçbir yalan hissetmemişti.

Aksine... garip bir şekilde ona daha yakın hissetti. Eğer karanlık geçmişini daha fazla paylaşırsa, onu kucaklamak için can atar mıydı? Yoksa kaçmak mı isterdi? İçinde bir şeyler kırılmadan önce ne kadarını kaldırabilirdi?

Onu hiç etkilememiş eylemler nedeniyle ihanete uğramış hissetmek mümkün müydü? Eğer öyleyse, bir yanı bunu bilmek istemiyordu. Jabez'in iyi olduğu, onun düşündüğü kadar *harika* olduğu hayaliyle yaşamayı tercih ederdi.

Zylah içini çekti, burnunu kitabından kaldırırken kemikli ağzını açarak sesini duyurmaya çalıştı. Kitaba konsantre olamıyordu. Hikâyedeki bir şey ona onu ya da ailesini hatırlatıyor ve düşünceleri tekrar gerçekliğe dönüyordu.

Acaba... ona yardım edebilir miyim? Düzeltilmeye ihtiyacı olup olmadığını bilmiyordu ama Jabez kötü şeyler yaptıysa... Zylah'nın şefkati onda bunu değiştirebilir miydi? Bunun mümkün olmasını istiyordu.

Gözleri kırmızımsı bir pembeye döndü ve biraz kıpırdandı. Onun üzerinde böyle bir güce sahip olabileceğini düşünmek aptalca bir fikirdi ama doğru olmasını isterdi. Belki de sadece birinin ona karşı nazik olmasına, yaptıklarından iğrenmek yerine onun yanında olmasına ihtiyacı vardı.

Bana bunları yapmadığı sürece... Zylah'ın yoldaşırken nefret dolu ve gereksiz yere şiddete başvurmadağı sürece, tüm yaptıklarını affedebileceğini düşündü. Ona iyi olmayı öğretebilirim. İncitmek yerine iyileştirmeyi.

Yoksa bu sadece aptallık mıydı?

Oldukça kederli görünüyor. Korkunç şeyler yaptığını kabul etmesine rağmen, bunlardan heyecan duyuyor gibi görünmüyordu. Yine de, hiçbir i için özür dilemedi - incittiğı bir kişi önündeyken bile.

Ugh! Kitabını kapatıp inledi. Ne düşüneceğimi bilmiyorum!

Zylah'nın dünden beri kendini iyi hissetmemesinin bir faydası olmadı; ateşi vardı, vücudu sıcaktı ve zihni her zamankinden biraz daha bulanıktı.

Böyle şeyleri daha önce de hissetmişti.

Hava soğuk. Kış.

İyi olmasa da sadece bir kış hatırlıyordu ve bir tür *hastalık* onu yenmişti. O zamanlar, Zylah en kötü zamanında yuvasına kıvrılmış, vücudu sıcak ve nabız gibi atıyordu - nedenini ya da nasıl düzeltileceğini bilmiyordu.

Bu olay yazın tekrarlanmıştı ve kuru sıcak, yüksek duyuları için baş döndürücü olmuştu.

Bu her altı ayda bir olur mu? Jabez'in ona mevsimler, yıllar ve genel olarak zaman hakkında öğrettiklerinden bir düzen olduğu anlaşılıyordu.

Bu konuda yardım istemek istiyordu ama bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. İçi şişmişti ama sadece karnının alt kısmı şişmişti. Cildi sıcak ve kaşıntılı hissediyordu ama kürkünü kaşımak pek işe yaramıyordu. Bulanık bakışlarıyla nefes nefese bir şeyler arıyordu ama ne olduğunu bilmiyordu.

Eksik bir bilgi vardı; tüm bunları açıklayacak bir şey olmalıydı. Jabez biliyor muydu?

Ona sorma fikri bile utanç vericiydi. Ne zaman aklına gelen bu rahatsızlıkla ilgili sorularla ona baksa, alinganlaşır ve bu konuda sessizleşirdi. Açıkça içsel bir şey olduğu için, bir şekilde... utanç verici hissettiriyordu?

Belki de meme uçları sertleştiği ve pelvisi zonkladığı için bunu tuhaf buldu.

Tek bildiği yalnız kalmak istediğiydi.

Hatırlayabildiği *kadarıyla beni sadece bir gün kadar etkiliyor. Geçene kadar gitmesini istesem garip olur mu?*

Kitabı kaldırıp vücuduna baktı. Şu anda bile göğüsleri eskisinden daha büyük görünüyordu ve meme uçları hassastı. Hiç hassas olmamışlardı! Son zamanlarda onun yüzüne ya da gülümsemesine, bazen de banyo yaparken sırtına baktığında sık sık sertleşmelerine rağmen, çoğu zaman onları unutuyordu.

Uyluklarının arası şimdi olduğu gibi sıcaklıkla şişerdi.

Tuhaf hissediyorum.

Sanki altı ayda bir geçirdiği hastalığın semptomları, o ne zaman yanında olsa onu etkilemeye başlıyordu. Bazen tek yapması gereken ona bakmaktı ve vücudu çırpınıyordu.

Bu, geleceğini bildiği şey için gerginliğini artırdı. Yalnız kalmak istemesinin gerçek nedeni buydu. *Umarım öğrendiklerim yüzünden olduğunu düşünmez.*

Aslında içi ısınmaya başlayana ve kalbi daha ağır çarpmaya başlayana kadar derslerine devam etme niyeti vardı. Bu durum önümüzdeki birkaç saat içinde daha da kötüleşecek, ta ki kalp atışları doruğa ulaşip sonunda azalana kadar.

Zylah uyluklarının arasında bir tür mor yarık olduğunun farkındaydı ama hastalanıncaya kadar genellikle gizli ve göze çarpmazdı. Sonra şişer ve kabarırdı ve bu garip ağrıyı hafifletebilecek tek şey yan yatarken uyluklarının üzerinde sallanmaktı.

Bunu yapmak tuhaf mıydı? Ama ağrısını kesen tek şey buydu, yine de bunu zevkli bulup bulmadığını bilmiyordu. Her zaman kendi korkusundan başka pek bir şey fark edemeyecek kadar kaybolmuş ve kafası karışmıştı.

Kitabını kucağına bırakarak göz deliklerini kapattı ve başını salladı. *Neden bu kadar utangaç hissediyorum?*

Jabez ne zaman yanında olsa ona garip tepkiler vermesi de yardımcı olmuyordu. Bir zamanlar rahat bir varlık olan Jabez, çözemediği nedenlerden dolayı birdenbire daralmış gibi hissetti. Duyguları artmış ve onunla ilgili her şeye karşı hisleri daha keskinleşmişti.

Saçının, teninin kokusu. Onun sıcaklığı ve gölgelerin etrafını sarması ya da tozun yüz hatlarında parıldaması. Onun nasıl

Gözleri onun içini görüyordu, sanki onun tam merkezine bakabiliyorlardı.

Uyurken ona özlemle nasıl baktığını hatırladığında utanç dolu parıltısı daha da arttı. Yakışıklı yüz hatlarını daha iyi görebilmek için kapüşonunu biraz geriye itmek için uzandığını fark ettiğinde uyanamadan oradan ayrılmıştı.

Ona dokunmak istiyorum. Nasıl ya da nerede olduğu umurunda değildi, sadece *bir şey*. Vücudu bunu yapmak için kaşınıyordu.

Jabez aşağıdan, "Zylah," diye seslenince Zylah şaşkınlıkla ciyakladı.

Daha önce olduğu gibi, sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönüştü.

Yine de kendini toparladı ve önündeki kaya çıkıntısına doğru yürüdü. Aşağı atladı ve birkaç metre düşerek Jabez'in yanına indi. Kendini uzun bir çömelleme pozisyonuna getirerek onun birkaç santim üzerine çıkmaktan alıkoydu ve bunun yerine itaatkâr bir şekilde kendini daha aşağıda tuttu.

Saatler sonra onun yüzünü görmenin verdiği bir şey nabzını hızlandırdı ve tüylerini utangaç bir şekilde kabarttı. Garip bir şekilde boynunu kaşıdı, keşke bu kadar yoğun bir tepki vermeseydi. Toprak kokusu bile her zamankinden daha güçlü bir şekilde etrafını sarmış, meme uçlarının tomurcuklanmasına ve kalçalarının arasının ısınmasına neden olmuştu.

"E-evet?" diye sordu, adamın kaslı gövdesine sarılı çantayı fark etmeden önce. Belirsizlik omurgasına doğru ilerlerken dik durdu. "Sen... *gidiyor* musun?" Görüşü derin bir maviye dönüştü ve kendisinden kaçamaması için onu yakalamaya hazırlanırken endişeyle yaklaştı. "Eğer bu benim kaçmamla ilgiliyse..."

Yüz hatları ifadesizdi, sanki geçen gün *ailesiyle* yaptıkları garip konuşmadan beri üzerine bir soğukluk çökmüş gibiydi. Sanki umursamaz bir tavırla çantaya baktı.

"Ben yemek için köye gidiyorum."

Göğsüne bir şey saplandığında kendini tutamayarak onun bileğini yakaladı. "Ama geri döneceksin, değil mi?"

Sonunda yüz hatlarını bir duygu kapladı, bu da yüz hatlarının gerilmesine ve uzun kulaklarının seğirmesine neden oldu. Kırmızı gözlerini kızın kafatasına kaldırırken kaşları çatıldı. "Her zaman yaptığın gibi benimle gelmek isteyeceğini umuyordum."

İçini kaplayan rahatlama çok hızlıydı ve ona tutunma gücü azaldı. "Şey, evet. İsterdim ki..." Zylah durakladı.

İstedığı bu değil miydi? Biraz yalnız kalmak?

Ama hastalığının ortasında değilim. O zaman gerçekten yalnız kalmak istiyordu, çünkü kendisine bakılmasından rahatsız oluyordu. Bu yüzden o sırada yuvasında saklanmayı tercih etmişti.

"Eğer geri döneceğine söz verirsen," dedi Zylah gergin bir sesle, onu bir kez daha sıkıca kavrayarak, "burada kalmak istiyorum, eğer sorun olmazsa?"

Beklediği cevap bu değilmiş gibi, yüzü yumuşaklığını kaybetti ve bir kez daha donuklaştı. "Eğer istediğin buysa."

Zylah ihtiyatla ağzının içini yaladı ve şansını zorlamaya karar verdi. "Yarın gece dönebilir misiniz?"

Sinirlendiğinde sık sık yaptığı gibi kulaklarını geri çekti ama yüzü aynı kaldı. Birbiriyle çelişen iki görüntüydü bunlar ve o anda onu anlamayı imkânsız kılıyordu. "Neden?"

"Düşünmek için biraz zaman istiyorum." Yalan söylediği için gözbebeklerinin suçluluk duygusuyla turuncuya kaymasından nefret ediyordu ama bunu açıklamak istemiyordu.

Sonra, anladığından emin olmak için kolunu kaldırıp elini tuttu ve Zylah da buna izin verdi. Kayıtsız bakışlarını ten tene temas ettikleri yere indirdi ama Zylah onun sıcaklığının içine akmasını engellemek zorunda kaldı. Onun elini daha önce hiç bu kadar nazıkçe tutup tutmadığını hatırlamıyordu.

Teller kalbinin etrafına dolandı ve en garip acıyla gerildi, içinden şefkat yayıldı.

Birleştirdikleri elleri dikkatini dağıttığı için konuşması gerekenden daha uzun sürdü. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum ama şu anda nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Sanırım yarın daha kolay olacak."

Jabez elini onunkinden çekmeden önce yana baktı ve döndü. "Elbette. Bunda bir sorun görmüyorum. Uzak durmaya çalışacağım ama söz vermiyorum."

Pelerininin alt kısmı bacaklarının etrafında dalgalanarak hemen uzaklaşmaya başladığında Zylah gergin bir şekilde çene çaldı. Sanki beklemekle yanlış bir karar vermiş gibi korkunç bir his kapladı içini.

Bildiği tek şey, sadece birkaç dakikalığına bile olsa onun yanında bulunmanın kendisini daha da kötü hissettirdiğiydi. Onun güzel yüzüne baktığı anda kalp atışları hızlanmış ve çekici kokusu ağzının suyunu akıtmıştı. İç ısıısı bile yükselmiş, onun sıcaklığını kaybetmiş olmanın verdiği ürperti içini parçalamıştı. Onun eline dokunmak tüm vücudunda bir kıvılcım yaratmıştı ve buna tepki vermemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Adam gittiği anda, dokundukları yeri koklama dürtüsü korkunç bir canavar gibi onu *yiyip bitirdi*. Karşı koyamayarak avucunu burnuna götürdü ve gözbebekleri tepki olarak mor renkte titreşti. Vücudu titredi ve adamın tadını teninden yalama arzusuna teslim oldu ve bunu yaptığında neredeyse *inliyordu*.

Şimdi mağaranın girişine yaklaştığında, onun kalıcı kokusu onu içeri çağırıyordu. Son birkaç saattir ondan uzak durması göğsünün özlemle dolmasına neden olmuştu ve şimdiden onun varlığını korkunç bir sızı gibi özlüyordu. Mekânın boş olması ve yalnız olması, içinde tuttuğu her şeyin sonunda kaçıp gittiği anlamına geliyordu. Elindeki kitabı dikkatsizce bıraktı ve yatağına düştü, ardından hemen onunkine doğru sürünmeye başladı.

Hiç böyle bir başkasına çağrılmamıştı. Hastalığın başlangıcı daha önce hiç bu kadar yoğun bir şekilde benliğini kemirmemişti. Zylah kafatasını onun taze kokusuna sürterken ürperdi, sanki birkaç saniye önce orada oturuyor ya da yatıyormuş gibiydi.

Mmm. Daha fazla yaklaştırmak için battaniyesini tuttu. Her zamankinden çok daha güzel kokuyor. Güçlü, erkeksi, ilahi. Koku... son derece rahatlatıcı. Gizlice kokunun tadını çıkarırken gözleri karardı, ayak parmakları zevkle kıvrılırken ayakları tekmeliyordu. *Onun sıcaklığına sahip olsaydım çok daha iyi olurdu.* Eğer onun teninden geliyor olsaydı.

Onun ipeksi ama kısa dokunuşunu yeniden yaşamak için avucunun içine sokuldu.

Bu yüzden ondan kaçıyordu. Son iki gündür ona her yaklaştığında, ona sürünmek istiyordu.

Zylah şimdilik açgözlülükle onun yatağını alacaktı.

Kendisinden şu anki dinlenme yerine dönmemesi istendiği için - hem de bütün bir gece ve gün boyunca - Jabez oldukça hoşnutsuz hissediyordu. Her ne kadar kendisinden isteneni yapmış ve bu konuda hiçbir itirazda bulunmamış olsa da, şu anki şiddetli sağanak yağış sadece hayal kırıklıklarını derinleştirmişti.

Tepeden tırnağa çamura bulanmış ayak parmaklarına kadar sıırılsıklam olmuş bir halde, cılız bir ağacın altında yağmurdan korunmaktan vazgeçmişti. Alacakaranlık yaklaşıyordu ve dışarıda olmaktan bıkmıştı.

Bir hayvan gibi. Havanın her zamankinden daha soğuk olması, suyun sadece kış aylarında görülen buz gibi bir ısırığı olması da işe yaramadı.

Kıyıya yakın olmak karın oluşmasını engelliyordu ve hava hafiften tuzlu suyla doluydu. Sadece bin kilometre kuzeyde olanlara benzer bir kar fırtınasına yakalanmak onu gerçekten çok kızdırdı. Neyse ki pelerini çoğunlukla hava koşullarına dayanıklıydı ve gövdesiyle çantasını ıslanmaktan koruyordu. Ayrıca hafif rüzgârın en kötüsünü de dışarıda tutuyordu.

Pislik. Kendisiyle alay etti, çamur ve çürüyen yaprak döküntüleri arasında adımlarken ayağını nasıl bastığına dikkat etti. *Bu kadar acınası bir duruma düştüm.*

Yine de bir zamanlar Dünya'ya ilk geldiğinde bir yaratık gibi topraktan geçinmişti - tabii ki insan tutsaklarından kaçtıktan sonra. *Kendime bir daha asla böyle bir rezalete maruz kalmayacağımı söyledim.*

Önünden çekerken bir dal elinden kaydı ve geri teperek yüzüne çarptı. Kapüşonunun içine soğuk ve ağır damlalar püskürttü ve bu damlalar boynundan aşağı kayarak tuniğinin içine girdiğinde daha da huysuzlaştı. Çarpmanın şokuyla ayakları neredeyse altından çıkacaktı ve kış üstü düşmeden önce kendini sabitlemek için aynı dala tutundu.

Neden beceriksiz bir aptal gibi yağmurun altındayım? Cevap basitti - Zylah.

Kadına ne kadar kızmak istese de, o anda ona karşı herhangi bir kötü niyet besleyecek kapasitesi yoktu.

O anladı.

Geçmişimi öğrendiğinden beri benden kaçıyor. Yumuşak kalpli doğası göz önüne alındığında, bunun için onu suçlayamazdı. *Bunun olacağını hissetmiştim.* Buna hazırlıklıydı ve köye yaptığı yolculuk da bunu daha iyi gösteriyordu.

Kuru kaldığından ve pelerininin içinde korunduğundan emin olmak için çantasını okşadı. İçinde pek çok eşya vardı, bazıları kendisi için - çoğunlukla yiyecek- bazıları da onun içindi.

Ayrılık hediyeleri almıştı.

Beni seçti, ama bunun nedeni ona başka bir seçenek sunmayı düşünmemiş olmamdı. Hatasını ancak kız onun yanında olmayı reddettiğinde fark etti. Yine de bu ona sadece şimdi sunabileceği bir seçenektir.

Ona annesiyle gidebileceğini ya da benimle kalabileceğini söyledim, ama her zaman üçüncü bir olasılık vardı. Kendisi de seçebilirdi.

Zylah'ın artık ona ihtiyacı yoktu. Ona nasıl avlanacağını, dünyayı, okumayı, yazmayı ve saymayı öğretmişti. Kendi başına bilgi edinmek için yeterli yapı taşına sahipti.

Eğer artık onun yanında olmak istemiyorsa, hediyelerini vermek ve yollarını ayırmak konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Bunlar yararlı kitaplardı ve biraz çalıştıktan sonra bunları anlayacağından emindi.

Karmaşık matematik üzerine bir kitap, böylece toplama ve çıkarmadan daha fazlasını yapabilecekti. Yüzdeleri, çarpmayı, bölmeyi ve hatta cebiri anlamak, kişinin cephaneliğinde bulunması gereken yararlı araçlardı.

İnsan görgü kuralları üzerine bir kitap da faydalı olabilirdi, özellikle de onda eksik olduğu belli olan karmaşık sosyal işaretleri açıkladığı için.

Ve son olarak, insan biyolojisi üzerine bir kitap. Erkek ve kadın anatomisiyle ilgili açıklamak istemediği bazı hususları detaylı bir şekilde anlattığı için bu kitabı ona kendi yanında vermezdi. Ancak kendi cinsiyetini, cinsiyetini ve hamileliği anlamak önemliydi ve gelecekte bir eş bulması durumunda onu kurtaracaktı.

Oradan sonra Zylah kendi seçimlerini yapabilir, o da elinden geleni yaptığına dair vicdanı rahat bir şekilde ayrılabilirdi. Kendini bu anlamsız görevden kurtaracak ve yoluna devam edecekti.

Ne yapacağımı kim bilir.

Artık sahte tahtından uzakta olduğu için, ona geri dönme arzusu yok denecek kadar azalmıştı. Bu sorumluluklardan kaçmak kuşkusuz özgürleştiriciydi. Kimsenin her hareketini izlememesi rahatlatıcıydı.

Sanırım Spiral Cenneti'ne geri döneceğim. Gerçek adını öğrenme zahmetine katlanmayanlar için İblis Köyü olarak da bilinir - yine de İblisler Mavka ile konuşup onlara anlatmayı pek sevmezlerdi. *Orada alabileceğim bir büyü var.* Umarım bu onun doğal mana akışını canlandırır ve iyileşmesini sağlar.

Eğer değilse, Jabez kesin olarak bir şeyi biliyordu: Boku yemişti. Büyüsü olmadan bir insan kadar güçsüzdü. Güçlü ve hızlı olabilirdi ama birçok İblisle kıyaslandığında av olarak görülebilirdi.

Başka nereye gidebilirim ki? Hiçbir insan kasabası onu kabul etmezdi, çünkü onun insanlık dışı özelliklerinden başka bir şey görmezlerdi. Yenmek istemediği sürece Nyl'theria'ya dönemezdi.

Tek seçeneği Elf şehri Lezekos'tu ve oraya bir tür dilenci olarak gitmektense kendini okyanusa atmayı tercih ederdi. *Onlar*

muhtemelen beni yine o lanet hapishanelerine atacaklar.

Onu yanına alabilecek birkaç kişi vardı, dostane ilişkiler içinde olduğu tanıdıkları. Bir yoksul, bir çiftlik işçisi ya da aynı derecede sıradan ve sıkıcı bir şey gibi yaşamaya maruz kalacaktı.

Kendisi için hayal ettiği boş zaman geleceği değildi. Geçmişinde yaşadıklarını göz önüne alırsak, hayatını boşa harcamıştı.

Yaptığı her şey boşa gidecekti.

Bunu aştım. Bu, hayat ve onun anlamı ve amacı. Sıradan bir varoluşa indirgenmişti ve düşüncelerini saran değersizlik ona zarar vermeye başlamıştı.

En azından Zylah'ın öğretmeni olmak ona *bir şey kazandırmıştı.*

Yine de onun arkadaşlığı kolay olmuştu. Zihni onun yanında oldukça rahat olduğu için ilgi gösteriyormuş gibi yapmasına gerek yoktu. Bunun yerine, mümkün olduğunca gerçek benliği gibi davranmıştı ve ne zaman dış görünüşünün ve sahte kibrinin çoğunu bu şekilde bıraktığını hatırlayamıyordu.

Başkalarının karşısında belli şekillerde davranmış ve hareket etmişti. Kibirli, egoist, utanmaz. Zylah'ın yanında ise her hareketiyle alay edilebilecek bir adamdan başka bir şey değildi -önemli biri değildi-.

Onun oldukça sevimli olduğunu düşünmeme yardımcı olmuyor. Eğer arkadaşlıklarının sona ermesi ihtimali belirmeseydi, buna içtenlikle gülerdi.

Ama onun utangaçlığını ve beceriksizliğini oldukça sevimli bulmaktan kendini alamıyordu. Belli ki onu rahatsız ettiği için ona kıkırdadığı için kendini hep kötü hissetmişti ama bu çok çekiciydi. Yüzünde deri olmayan bir yaratık için, gözleri gerçek düşüncelerini açığa vuruyordu.

Ve ne yazık ki Jabez onun için bu renklerin neyi temsil ettiğini oldukça iyi anlıyordu. Kürkünün kabarması ya da ellerinin bükülmesi gibi fiziksel ifadelerinin yanı sıra hangi duygunun parladığına bakarak neredeyse onun düşüncelerini okuyabiliyordu.

Hatta kadınsı, utangaç bir kadın gibi gergin olduğunda elbisesinin eteğiyle hafifçe kıpırdanmaya başlamıştı ve Jabez'e karşı kaybettiği bir tarafı yüzeyin altında kaşınıyordu. *Bir başkasına karşı şakacı olamayacak kadar ciddi olduğumu düşünüyordum.* Yine de o anlarda onu daha fazla iğneleme ve kızdırma dürtüsü arttı.

Ancak, yapmadı. Kendi duygusallığının damlacıkları kolayca şakalaşmaya sızabileceğinden Zylah'a sataşmaktan kaçındı. Onunla yakınlaşma fikrinin zihninin arkasında karanlık bir havuz oluşturduğunu düşünerek, ona karışık sinyaller vermek istemedi.

Mavka kendini çok sert hissediyordu. Kendi duygularını zar zor anlayan bir varlık için aşk ve şehvet arasındaki çizgi çok yakındı.

Ve Jabez sevme yeteneğini yüzyıllar önce gerçekten kaybetmişti. Planladığı gelecek her zaman yalnız bir gelecek olmuştu ama bunu kabullendiğinde bu onu rahatsız etmeyi bırakmıştı. Kendini sevmeye bile katlanamıyordu, bu yüzden başka bir varlık söz konusu bile olamazdı.

Bencil bir insandı. Gösteriş yaptığı bir kusurdu, böylece herkes onun nihai duygusuzluğundan kendini korumayı biliyordu. Kendisinden başka kimseyi umursamazdı, bu da onu diğerlerinden korurdu.

Umursamazsa kimse ona zarar veremezdi.

Peki neden benden istediği gibi geri dönmekten kaçındım? Onun isteğini, kendisini takip etme yeteneğini kaybedene kadar ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak için bir fırsat olarak kullanmalıydı.

Ah, evet... kitaplar. Hatırlatmak için onları okşadı. Bu yüzden önceki gün ayrılmak yerine geri dönüyordu. Başka bir nedeni yoktu. Sadece vicdan azabı çekmeden oradan ayrılabilmesini sağlayacak son bir görev.

Sonra da kayıtsızlığının maskesini yüzüne sıkıca yapıştırarak çekip giderdi.

Son iki ayı, başka bir Mavka ile geçirdiği bir zaman olarak aklının bir köşesinde tutacaktı. Merikh'le geçirdiği on yıllara ekleyecekti ki o da sona ermişti.

Merikh gittiğinden beri devam eden ve onu rahatsız eden kızgınlık yüzünden içinden bir hırıltı yükseldi. En yakın arkadaşını kendinden uzaklaştırmış olması önemsizdi. Merikh bunu ciddiye almak yerine Jabez'in muhakemesinde bir hata olarak görmeliydi.

Gezintisine ara verip sıkıntıyla yüzünü kapattı. *Weldir'le kan bağı olduğunu öğrendiğimde nasıl davrandığıma hâlâ pişmanım.*

Lindiwe'nin aralarına girmeye bu kadar kararlı olduğunu düşünürsek, işaretleri daha önce görmesi gerekirdi. Ama Merikh ondan nefret etmiş, isteklerini görmezden gelmiş, hatta ona gülmüştü ve Jabez de bundan oldukça memnundu - neden onları rahatsız ettiğine dair gerçeği bilmeden.

Ama kulağımda Katerina vardı. Ve öğrendiklerini kendi çıkarları doğrultusunda nasıl kullanacağını, yani bir Mavka olan Merikh'ten nasıl kurtulacağını bulmuştu. Ona duyduğu nefret o kadar derindi ki, kendi ihanet ve öfke duyguları yüzünden onun sözlerine kulaklarını tıkayamayacak kadar gafil avlanmıştı.

Jabez ne yaptığını anladığında artık çok geçti. Ve kibirli bir piç gibi, kendisini savunmak için söylediklerine aldırış etmeyecek bir yaratıktan özür dilemeyi reddetti. Merikh bir kez nefret ettiğinde, Jabez bu duygunun kolay kolay geçmeyeceğini biliyordu.

Özellikle de o kalın kafalı pislik Jabez'e bir ültimatoma verdiğinde - ya o ya da Katerina, bu Jabez'i daha da çileden çıkarmıştı.

Üzerinden uzun zaman geçmiş olsa da, bunu hâlâ atlatamadığını itiraf etmekten nefret ediyordu.

Ve Zylah'dan ayrılma fikri, berbat ve yoksun kalbinin bir köşesinde o yarayı yeniden açtı. Ya da belki de sadece yeni bir yaraydı. Ve bunun onu *neden* rahatsız ettiğini anlamıyordu.

Belki de yeterince iyi olmadığı içindi.

Burnu öfkeyle kırıştı. *Ne için yeterince iyi? Kendimden ne istiyorum? Lanet bir acıma partisi mi?* Kendine bunu veremezdi.

Bunu da kabul etmeyi reddettiği bok yığınınına eklerdi.

Berbat yağmurda yürümeye devam ederek, tepenin hemen aşağısında bulunan ortak mağaralarının girişine yöneldi. Geri dönmekten kaçınmıştı ama dinlenme yeri çok uzakta değildi.

Mağaranın ağzına geldiğinde güçlü ve ıslak bir rüzgâr vücudunu yalayıp geçti. Rüzgârın soğuğu omurgasına yayıldı ve ondan kaçabilmek için ayaklarını içeri doğru hızlandırdı.

"Zylah, geri döndüm," diyerek ona gelişini haber verdi.

Karanlığın içindeki boşluğa baktı ve bükülmüş battaniyelerle kaplı gözle görülür bir yumru buldu. Yatakları, rulolar üst üste gelene kadar daha yakına sürüklenmişti.

Burnunu battaniyenin arasından çıkarıp iki beyaz gözünü göstermeden önce küçük bir miyavlama duydu. Beklediği gibi bir karşılama değildi bu; yüzündeki suyu sildi ve içeri doğru adım atarken elindeki suyu silkeledi.

"Sana daha fazlasını getirdim..." İçine dolan boğucu aroma karşısında nefesi kesilince sözleri kesildi.

Boğazı düğümlendi, kulakları geri kaçtı ve lanet olası kasıkları karıncalanırken ağzını ve burnunu kapattı. *Gece boyunca, bu da neydi?!* Havaya yayılan kalın *uyarılma* katmanları yanaklarını ve sarkık kulaklarını hemen ısıttı.

Başını sallarken geri adım attığında yağmur pelerininin kapüşonuna çarptı. "Bunun anlamı ne?"

Kadın o kadar hızlı hareket etti ki, adamın bunu fark edecek zamanı bile olmadı, sikinin pantolonunun içinde uzaması dikkatini dağıtmıştı. Bir an şaşkınlıkla ayakta dururken, bir an sonra öne atılıp bileğinden yakaladı, onu yere çekti, sonra da önüne çevirip içeriye doğru sürükledi. Adamdan bir çığlık yükseldi, taş zeminde çekiştirilirken pelerini üzerine katlanıp başını örttü.

Birkaç saniye içinde onun üzerindeydi. Adamın sırtına binerek ellerini arkadan başının yanlarına indirdi. Kadın eğilip burnunu kumaşın altından boynunun kıvrımına soktuğunda kulaklarını iniltieler doldurdu. Arkasından üzerine doğru yayılan sıcak nefesle tüyleri diken diken oldu.

Peleriniyle boğuşarak onu açmayı ve başından uzaklaştırmayı başardı. Şaşkınlıkla mağaranın *zeminine* doğru nefes nefese kaldı, sonra kadın kışına vurdu ve içinden öfke fışkırdı. Birinin leğen kemiğini kışına dayadığına inanamıyordu!

Kesinlikle olmaz!

Sağ bacağını yana atıp kalçasına geçirdi ve sırt üstü dönene kadar döndürmeyi başardı. Jabez hızla onu da kendisi gibi ön tarafına yatırdı ve onu aşağıda tutmak için beline sarıldı. Kız ona ne kadar karşı koyarsa koysun, Jabez iki elini de kullanmak zorunda kalarak kızın bileklerini kavradı ve arkasına sabitledi.

Bu lanetli ışıktaki neler oluyor? diye merak etti, kollarını sıkıca kavrayarak tekrar ters çevirmesini engelledi.

Onunla birlikte mağaralarına bu şekilde dönmeyi beklemiyordu. Elbette... Jabez onun arada sırada uyarılmış gibi koktuğunu biliyordu ama bu her zaman nazikçe olmuştu ve asla bu kadar keskin olmamıştı. Bir günden uzun süredir ortalıkta olmadığını düşünürsek, bunun *neden* şimdi olduğunu merak ediyordu!

Onu terk eden hırıltı vahşiceydi, ancak serbest kalmak için eğilip döndüğünde söndü. Başını geriye doğru kaldırdı, sonra da inleyerek yere bıraktı.

"*Lütfen,*" diye mırıldandı, gözbebekleri beyaz ve... *mor* arasında gidip geliyordu. Sonuncusunun arzusuyla dolu olduğu anlamına geldiğini biliyordu ama ona ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. "Lütfen bana yardım et. Çok güzel kokuyorsun." Derin bir ürperti vermeden önce kalçalarını mağara zeminine bastırarak salladı. "Acıyor. Acıyor. Durdur şunu. Çok *sıcaksın*."

Tam nefes alıp burnunu yalayabileceği bir yere yerleşti ve mor renk kalıcı olarak onun görüş alanına girdi. Kaşlarını birleştiren şey ise

ve mor damlacıklar kafatasının etrafında süzölmeye başladı.

Kadının tahrik edici kokusunun o kadar güçlü olduğu gerçeğıyle boğuşırken, aralarındaki itiş kakışa rağmen siki tamamen sertleşmeyi başarmıştı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Kalbinin adrenaline çarpması, kirli ve kışkırtıcı havayı içine çekerken nefes nefese kalmasının gücüyle kendi bedenini ısıyla doldurması yardımcı olmadı.

Vücudu gerçekten çok sıcaktı. Kasıklarında ve kalçalarının ona yaslandığı yerde hissedebileceğı kadar olağandışı bir sıcaklık yayıyordu. *Kontrol edilemez bir arzu.* Başını yatakları olan kaotik dağınıklığa doğru çevirdi. Yuva gibi görünüyordu, hatta sanki onun kokusundan daha fazla almak istermiş gibi gömleklerinden birini daha da yaklaştırmıştı.

O zayıf. Her zamanki gücü düşünöldüğünde, onunla savaşmayı başaramamış olması endişe vericiydi.

Fark ediş, zalim bir şaka gibi omurgasından aşağı süzöldü.

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı inanamayarak, bakışlarını tekrar ona ve onun parlayan mor gözlerine çevirirken. "Lanet olası bir ısı döngüsüne mi sahipsin?"

İçinde kalan tüm öfke uçup gitti ve onun yerine garip bir arzu parıltısı yanaklarını ve kulaklarını daha da ısıttı. Utanç da öyle.

"Jabez," diye inledi, bir kez daha vazgeçmeden önce kollarını çekiştirirken. "Çok soğuk," diye sızlanmadan önce titriyordu.

Kahretsin. Ne yapacağım ben? Kadının üzerindeki konumunu ve altlarındaki dondurucu taş a nasıl bastırıldığını inceledi.

"Ben... Ben sana yardım edemem," diye itiraf etti. "Bu acıyı dindiremem."

Yapabilirdi ama Jabez kesinlikle reddetti. Akli karışmış, kafası karışmış ve ihtiyaçtan ateşler içindeydi. Bu durumdaki bir kadın ne kadar el yordamıyla yoklarsa yoklasın, ne kadar yalvarırsa yalvarsın, hiçbir şekilde yakınlaşmaya razı olamazdı. Adam da onunla yakınlaşmayı tamamen reddetti.

Ama gitmesine izin verirse, muhtemelen yardım için ona pençe atacaktı. Bir şey için, herhangi bir şey için. Kızgınlık döngüsünden geçen Dişi İblisler... savunmasız yaratıklardı ve oldukça hassastılar. Zevk ve rahatlık ararlardı. Tıpkı Zylah'ın yaptığı gibi onları rahatlatan kokulara sığınarlardı.

Bakışları yağmura döndü.

Dışarı çıkıp bunu bekleyebilir, onu kendi başına bırakabilirdi ama... *Lanet olsun. Buraya gelerek durumu onun için daha da kötüleştirdim.* Muhtemelen şimdi onu kovalayacaktı, sıcaklığını ve kokusunu arayacaktı ve şüphesiz dokunuşunu da.

Öğrendikleri yüzünden benden uzaklaştığını düşünmüştüm. Ama bu onun yanıldığını açıkça ortaya koyuyordu ve Jabez pek sık yanılmazdı.

Kötü bir bakış gözlerini kısmıştı. *Bunun olacağını biliyordu. Onun gitmesini istemesine şaşmamalı.*

Arkadaşından emin olamayan bir dışının kaçınması olağandı ama Jabez burada durumun böyle olduğunu düşünmüyordu. Yatağına ve giysilerine sokulmuş olması, onu arzuladığını çok açık bir şekilde gösteriyordu.

Kendisi hakkında emin değil miydi?

Ona kendi cinsiyeti hakkında hiçbir şey öğretmediği düşünülürken, neler olduğu hakkında herhangi bir fikri olduğundan şüpheliydi. *Lanet olası insan anatomisi kitabı bilginin sadece yarısını içerecekti.* Anlamsızdı. İblis anatomisine ve geçirdikleri doğurganlık döngülerine odaklanan bir kitaba ihtiyacı olacaktı.

Lanet olsun. Ne yapacağım ben? Alçakça davranıp ona dokunmayacaktı, bu fikir sikini zonklatsa da. Onun vücudunu her zaman şehvetli bulmuştu; ona hiç itici gelmemişti.

Ama kendi çıkarları için onu terk etmek sadece haksızlık olurdu.

Hayal kırıklığı kabardığında gözlerini kapatan Jabez kararını verdi.

Tam kafatasının yanına gelene kadar ona doğru eğildi ve ses tonunu yumuşatarak yumuşak bir şekilde algılamasını sağladı. "Gitmene izin vereceğim. İyi olmana ve bana sırt çevirmemene ihtiyacım var. Elimden geldiğince yardım edeceğim. Anlaşıldı mı?"

Adamın sesi tam kulağının dibindeyken titredi, boynu daha fazlası için eğildi ve başıyla onu onayladı. Adam geçici olarak bileklerini bıraktı ve onlara yer açmak için geri çekildi.

"Yatağına git," dedi ona, gömleğini kapıp başının üzerine kaldırırken. Onu derme çatma yuvasına doğru fırlattı, ardından pelerinini alıp yaklaştırdı.

Kızın şimdi yavaş hareket ettiğini fark ettiğinde, ki bu kızın ona doğru ilk atlayışından çok farklıydı, içini acıma duygusu kapladı. Uyuşukluk başlamıştı, bu sadece geçici bir durumdu ama az önce sergilediği saldırganlıktan çok farklıydı.

Yanına gitti ve onu kollarının arasına aldı. Ağırlığını kaldırırken homurdandı ve onu yatağına, başı yastığa gelecek şekilde yatırdı. Tam üzerine örtmek için battaniyesini almak üzereyken, kız onun bileğini yakaladı.

"Lütfen," diye mırıldandı, adam yüzünü buruşturana kadar ön kolunu sıktı. "Lütfen beni bırakma."

"Değilim," diye cevap verdi parmaklarını çekerken.

Kendi battaniyesini alıp üzerine örttü, sonra da battaniyeyi bir duvar gibi arkasına sıkıştırmak için kendi battaniyesini kullandı. Sonra battaniyeyi kaldırdı ve ondan biraz daha yüksekte olmasına rağmen yanına kayd, böylece bir kolunu boynunun altından geçirerek destekleyebildi. Soğuktan korumak için örtüyü başının üzerine çekti ve ardından kollarını omuzlarına dolayarak yüzünü göğsünün ortasına yasladı.

Ona karşı kıpırdandı ama karşılığında kollarını ona dolamakta gecikmedi. Ön taraflarının her yeri birbirine değene kadar daha da yakınlaştı. Onun kokusuyla doymuş battaniyenin altında ona sokuldu ve inledi.

Kadın kalçalarını birbirine sürtmeye devam edince, ona bir *şeyler* vermek için istemeye istemeye bir dizini aralarına soktu. Islaklık üzerine yayıldı ve kalbi daha derine çarptı, horozu ona karşı sürtünen bir kadına tepki olarak kalınlaştı.

Çıplak göğsü ona ihtiyaç duyduğu sıcaklığı ve ten temasını sağlarken - kokusu taze ve burnuna doğru bastırılmış ve kalbi kulaklarına yakın - bunun onu sakinleştirebileceğini umuyordu. İhtiyacı olan yakınlığı sağlayamazdı ama onu yatıştırabilir ve acı çekerken onun varlığında kendini güvende hissetmesini sağlayabilirdi.

Kadının göğsünü yalamaya başlamasını, ara sıra sertleşen meme uçlarından birini okşamasını ve sarsılmasına neden olmasını görmezden geldi. Her seferinde yanakları ve kulakları daha da ısınıyor, kendi uyarılmışlığı nabzının tüm vücudunda atmasına neden oluyordu. Pençeleri sırtının etine saplandı ve neredeyse hassasiyeti karşısında muhtaç bir homurtuyla kıvrana kadar gıdıkladı. Pantolonu boğucu nefesler veriyordu ve çıplak göğsünün üzerinde dalgalandıkça derisi karıncalanıyor, her sessiz, şehvetli inleyişinde kulakları seğiriyordu. Göğüsleri şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve onu yatıştırıcı bir şekilde okşarken omuzlarının ve boynunun etrafındaki kürkün ipeksiliğine hayret etti.

Aletin ikisinin arasında sıkıca sıkıştığını ve taşaklarının artan bir ihtiyaçla sızladığını görmezden gelmek zorunda kaldığında gözleri ısırap içinde kırıştı. Kızın sertliği fark etmediğine ya da anlamını anlamadığına şükretti.

Hay sikeyim. Bu işkence dolu bir gece olacak. Önümüzdeki saatlerin uzun olacağını ve kendi adına çok fazla kısıtlama gerektireceğini öngördü.

Ayrıca Zylah'ı insansı formunu aldığı ilk andan beri çekici bulduğunu ne kadar derinden inkâr ettiğini de yutmak zorundaydı. Kıyafetinin onu nasıl rahatsız ettiğini ve nazik sesinin kulaklarını nasıl çınlattığını. Ya da yasemin ve menekşe kokusunun onu nasıl yatıştırdığını ve geçmişte gizlenmemiş uyarılmasından hafifçe baharatlandığında onda nasıl arzu kayıplarına neden olduğunu.

Tüm kadınsı kıvrımları sadece kollarına hapsolmakla kalmayıp *ona* ihtiyaç duyarak kıvrılırken bunu inkar etmek zordu.

Ve vücudunun tüm bunlara nasıl kolayca - ve kolayca - tepki verdiğini.

Kahretsin.

Zylah uyandığında zihni sersemlemişti ve bedeni uyuşukluktan gevşek duruyordu. Son günün bulanıklığını atlatmakta zorlanıyordu ve yönünü kaybetmesi sadece etrafını saran sıcaklık ve kokuyla hafifliyordu. Karmakarışık düşüncelerinden sıyrılmaya çalışırken kafatasını önündeki erkeksi yastığa gömdü.

Kendini bırakmakta zorlanıyordu, sanki onu sakinliğe bağlayan tek şey karşısındaki erkekti. Kalp atışları yumuşak ve sabitti, nefesleri eşitti.

Başındaki örtüyü kaldırmayı ve onu rahatsız etmeden yukarı bakmayı başardı. Omuzları adamın gevşek kollarının arasına girdiğinde, adamın yatağa yaslanmış şeklini fark etti.

Yastığı yoktu ve battaniyenin büyük bir kısmı onun üzerinde duruyordu. Kapalı gözlerinin iç kıvrımlarının altında, sanki çok yorgunmuş ve daha yeni uykuya dalmış gibi belirgin koyu çizgiler vardı.

Saçlarının uzun tutamları geriye taranmış ve başının yan tarafında toplanmış olduğundan kafa derisinin tıraş edilmiş kısmı görülebiliyordu. Koyu renkli, parçalı boynuzlarından biri saçlarına dolanmış, diğeri ise saklanmıştı. Uzun beyaz kirpiklerinin yanaklarını nasıl dikenli gölgelerle çevrelediğini fark etti ve yakından daha da narin görünüyorlardı.

Gözleri adamın ayrılmış dudaklarına kayarken, "*Çok güzel,*" diye düşündü. Göğüs kaslarını ritmik bir şekilde bastıran sessiz nefesler verdiler.

onu. Sivri, acımasız dişleri, okşamak için uzanmasına ramak kalan yumuşak dudaklarının hemen arkasından görünüyordu.

Adamın göğsünün çıplak olduğunu ve bu şekilde uyanmanın onlar için alışılmadık bir durum olduğunu fark etmesi çok uzun sürmedi. Hatta sırtı mağaranın girişine doğruydu, oysa genellikle sırtını duvara dayayarak uyurdu.

Bunu sevdim. Birlikte uzanmalarına bayılıyordu.

Neşe onu ele geçirdiğinde parlak sarı renk gözüne çarptı ve yaklaşmak için biraz kıpırdandı. *O çok sıcak.* Yumuşak, pürüzsüz teni, sırtına doğru uzanan sert kaslara dokunduğunda başıboş parmak uçlarını karıncalandırdı.

Sonra son günün gerçekliği aklına geldi.

Ben... hastalık! diye dehşete düşmüş bir sızlanmayla hatırladı.

Beyaz, görüş alanını işgal etti ve kendini itmeden önce nefes nefese kaldı. Sırtı mağaranın soğuk duvarına değene kadar çabaladı ve duvar ona çarpmış gibi hissettiğinde şaşkınlıkla irkildi; hala daha önceki ateşin etkisindeydi.

Jabez, kadının onu sırt üstü itmesiyle şaşkınlıkla homurdandı ve hemen ayağa kalktı. Gözlerini sıkı, yorgun yarıklar halinde açtı ve altındaki buruşuk kırışıklıklar derinleşti.

Kalbi göğsünde hızla çarpan Zylah, başını sallarken ellerini göğüslerine götürdü. *O görmüştü!* O şekilde görülmek istemiyordu! Nasıl davrandığını, ona nasıl sarıldığını, ona karşı nasıl kıvrandığını, onu nasıl *yaladığını* hatırlarken boynuzlarını kavramak için uzandı.

Kırmızımsı pembe bir renk gözünün önünde mahcubiyetle yükselirken, aynı zamanda gözyaşları da görüşünün etrafında süzölmeye başladı. *Bunu görmesini istemedim.*

"Özür dilerim," diye haykırdı, şaşkınlıkla yüzünü kapatarak.

Neden biraz daha uzak duramamıştı? Neden alıştığından daha uzun sürmüş gibi hissediyordu? Özellikle de güneş parlak olduğu için, sanki öğle vakti gelip geçmiş gibi.

Özrünü sessizlik karşıladı ve duvara yaslanarak kendini olabildiğince küçültmeye çalıştı. Omuzları içe dönük ve ayakları üst üste binmiş bir şekilde ona bakmayı reddetti.

"Özür dilerim," diye tekrarladı.

"Bu ne sıklıkla oluyor?" diye sordu, sesi sertti ama uykudan çatallaşmıştı.

Cevap vermeden önce inledi. "Kış ve yaz. Nedenini bilmiyorum."

Gürültülü bir ses çıkardı ve malzeme yer değiştirdi. Cesaretini toplayıp onun gömleğini bir kez daha giymesini izledi. Bununla birlikte, uyudukları yatakların karışıklığını ve genellikle bir çantada saklı olan yedek gömleğinin, onun kokusunu arayan çılgın bir hayvan gibi onu nasıl geri aldığını da gördü.

Olamaz, diye düşündü, yüzünü bir kez daha saklayarak. Bunu neden yapmıştı? Anılarının sisi arasında hatırlayamadığı başka ne olmuştu?

"Sakin ol, Zylah," dedi Jabez, sesi şaşırtıcı derecede yumuşak ve nazikti. "Bu çok normal. Bir dişinin bunu yaşamasına ilk kez tanık olmuyorum." Sonra da kendi kendine homurdandı: "Ama ilk kez şu an burada kalıyorum."

"Yani... biliyor musun?" Bu bilgi onu hem rahatlattı hem de rahatsız etti.

"Seninle insanlar ve İblisler için doğurganlık döngülerindeki farklılıklar hakkında nasıl konuştuğumu hatırlıyor musun? Görünüşe göre sen bu konuda daha çok İblis doğasına sahipsin. Bu... çiftleşmemiş dişiler için nahoş bir durum." Bir an için ona baktı ama bakışlarını kaçırıldığında bakışlarında garip ve rahatsız edici bir parıltı fark etti. "Duygularınız artmış durumda ve eminim şu anda çok hassas hissediyorsunuzdur."

"Biliyor muydun...?" diye sordu, omuzları sırtı gerilene kadar daha da içe döndü.

"Hayır," diye cevap verdi hemen.

Adam yaklaşıp onu duvara doğru ittiğinde Zylah'ın nefesi kesildi ama bu onun kaçmasını engelledi. Adam sadece elini kafatasının tepesine koyarak onu şok etti ve kollarını indirmesini sağladı.

"Sen tanıdığım ilk kadın Mavka'sın. Bunun olacağını bilmiyordum."

Yorgun görünüyordu ve yakışıklı yüz hatlarında gözle görülür bir gerginlik vardı. Yine de ona sıcak ve muhtemelen sempatik bir gülümseme sundu. Bu gülümseme çabucak kayboldu ve elini çekerek kızın önünde çöelmeye devam etti.

Her şeye rağmen, gözyaşları sadece daha hızlı süzölüyordu.

Sonrasında her zaman başına korkunç bir şey gelmiş olabileceği hissine kapılırdı. Genellikle bu duygudan nefret ederdi ama yine de o anda bu duygu onu tamamen ona borçlu hale getirmişti.

Onu güvende tutmuştu, özellikle de bu geniş açık mağarada. Yuvasını sevmiştii çünkü küçüktü ve böyle olduğunda içine kıvrılması kolaydı.

"Teşekkür ederim." Ona ne için teşekkür ettiğini bilmiyordu ama elinden gelen tek şey buydu.

Hala çok garip hissediyorum.

"Sorun değil," diye cevap verdi. "Ama sanırım gitme vaktimiz geldi."

"Ayrılmak mı?" Mağaranın etrafına baktı... *evlerine*. "Neden? Gitmek istemiyorum."

"Kendini biraz daha iyi tanımanın zamanının geldiğine karar verdim, ama bu önemli sorulara cevap veremem." Duvara doğru bakarken başını yana çevirdi. "Sana yardım edecek birini tanıyorum ve o sana az önce ne olduğunu ve neden olduğunu öğretmek için daha uygun bir kişi olacaktır."

"Ama bildiğini söylemiştin!" diye itiraz etti. "Bunu... daha önce gördüğünü."

Avucuyla yüzünü kapatırken bir iç çekti ve parmaklarını kapalı gözlerinin içine soktu. "Sanırım gerçek şu ki bu soruları senin için yanıtlamayacağım." Jabez ayağa kalktı ve mevcut iki çantadan birini aldı, ardından kişisel eşyalarını toplamaya başladı. "Bavulunu hafif hazırla. Tüm kitaplarını getirmek isteyeceğini biliyorum ama çoğunu geride bırakman en iyisi."

"Neden?" Kitapları onun için çok önemliydi. Her biri ondan bir hediye idi ve bilgi edinmesine yardımcı olmuştu. Onun için o kadar değerliydiler ki, onları hayatı pahasına koruyacağını düşünüyordu.

"Çünkü Peçe'den geçerken ağır eşyalar taşımak akıllıca değil. Yatağımızı bile getirmeyeceğim. Sadece yiyecek ve gömleğimi getireceğim."

"Peçe'ye mi gidiyoruz?" diye sordu, sesi şaşkınlıktan titriyordu.

Oraya sadece kendisini ona götüren parlak ışığı takip etmek için girmişti. İblisler tarafından birçok kez saldırıya uğradıktan sonra çoğunlukla içeri girmekten kaçındı.

Çok fazla şey çok hızlı oluyordu ve Zylah nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Neden şimdi gitmek zorundaydılar? Neden her şeyi yanlarında getiremiyorlardı? Neden Peçe'ye gitmek zorundaydılar? Her şey çok ani olmuştu ama içindeki aciliyeti hissedebiliyordu.

Doğru düzgün uyumuş gibi bile görünmüyordu ve gittiği önceki gün hiç uyuyup uyumadığını merak etti. Önceden dinlenmemeyi seçmiş olması daha da endişe vericiydi.

Gözleri maviyle parladı. *Neden yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum?*

"Tam olarak iç halkaya gidiyoruz," diye belirtti. Sırtını ona dönerek battaniyelerden birine uzandı ve onu daha yakına çekti. Makasını çıkardı ve kızın yanına gelmeden önce üzerinde iki delik açtı. "Çok uygun bir pelerin değil ama kafatasınızı uzaktan gizleyebilir ve gece boyunca sizi sıcak tutabilir."

Omuzlarına attı ve sonra uçlarını boynuna bağladı. Kadın ince kahverengi kumaşı parmakladı. "Ama soğuğu hissetmiyorum."

Dudakları düzleşirken kırmızı gözleri kızın gözbebeklerine dikildi. "Hayır, genellikle değil ama ateşinizin normalden yüksek olduğunu tahmin ediyorum. Bu sadece soğğun sizi aniden etkilemesi ihtimaline karşı bir önlem."

Zylah bunun üzerine homurdanarak kalbindeki soğuk acının dinmesini diledi. *Gördün mü? Belli ki bunu biliyor ve bana söylemeyi reddediyor.* Neden sadece açıklayamadı ki? Birini görmeye gitmek istemiyordu...

Kafatası farkına vararak geri çekildi. "Bekle. Eğer Peçe'ye gidiyorsak, bu beni bir İblis'e götüreceğin anlamına mı geliyor?"

Dudaklarının kenarı kıvrıldı ve ifadesini mizah doldurdu. "Bunu kendi başına özetleyebilmiş olman, bu tür bir yolculuğa hazır olduğun anlamına geliyor."

Zylah bu iltifat karşısında utangaç bir şekilde çene çaldı. *Belli ki dişi* bir İblis olduğu gerçeğinden rahatsız olmamaya çalıştı, bu da onun kendisinden başka yoldaşları olduğu anlamına geliyordu. Gözbebekleri koyu yeşil renkte titreşirken bu konuda nasıl hissettiğini saklamak zordu.

Adamın bunu görmesinden nefret etti ve iki kaşı da yukarı kalkarak alnını kırıştırdı - muhtemelen o rengin ne anlama geldiğini biliyordu ama kendisi bilmiyordu.

Geri çekildi ve ona boş bir çanta uzattı.

Zylah ellerini havaya kaldırdı. "Ama getirecek hiçbir şeyim yok."

"Mevcut koleksiyonunuzdan bir kitap seçin. Dün gece senin için getirdiğim diğer üç kitabı da yanında taşıyacaksın."

"Benim için daha fazla kitap mı aldınız?"

Dudakları daha da kıvrıldı. "Köye gittiğimde hep öyle olmaz mıyım?"

Bu doğrudu. Şu anda nasıl hissettiğine rağmen - kafası karışık, temkinli, emin değil - daha fazla öğrenebileceği şeylerin beklentisiyle sersemlemişti.

Bana hep hediyeler getirir.

Peçe Kanyonu'nun kenarına yaptıkları yolculuk, yürüyüşlerinin çoğu gibi olmuştu. Zylah, Jabez'in ara sıra durup ona yeni bir bitki örtüsü ya da daha önce hiç görmediği bir hayvan göstermesini dinledi. Uzakta alışılmadık bir şeyin kokusunu aldığında yollarından sapmasına izin veriyor, her adımın onları Peçe'ye daha da yaklaştırmasını kolaylaştırıyordu.

Zylah uzun zamandır tehlikeler nedeniyle o gölgeli ormandan uzak duruyordu. Jabez, İblis saldırıları ve bunların neden sona ereceğini düşündüğüne dair gizli bir bilgiye sahipmiş gibi, onun hedef alınacağından şüphe duyduğunu açıklayacak kadar nazikti. Bunu bilmek onu sakinleştirdi ama endişelerini tamamen yok etmedi.

Ya onu koruyamazsam? Onunla kıyaslandığında çok zayıf bir varlıktı. Sadece yürüdüklerinde bile çok yavaştı. Eğer bir şeyler ters giderse, onu koruyamayacağından endişeleniyordu. *Ya öfkelenirsem?*

Ya onu öldüren kişi o olursa?

Ondan daha küçüktü. Elbette, sadece üç santim kadar. Öte yandan, çok daha geniş ve daha yoğun kaslıydı, bu yüzden belki de onu daha küçük bir yaratık olarak düşünmek pek de doğru değildi.

Daha önce de öfke anında benden kaçmayı başarmıştı. Çok kurnaz bir erkek diye düşünürken gözbebeklerinde parlak sarı bir renk belirdi. Onun kadar zorlu olmasa da, Jabez çevikti ve tehlikeden kaçma konusunda çok yetenekliydi.

Belli ki pek çok tehlikeli durumda bulunmuştı, öyle ki gelecekte ne olacağını neredeyse tahmin edebiliyordu. Bu, okuduğu kitaplardaki gibi savaşta sertleşmiş sayılır mıydı?

Kadının kendisinden daha zayıf olarak bahsetmesinden hoşlanmıyordu. Hâlâ büyüsü olsaydı aralarındaki şeylerin nasıl farklı olacağı hakkında saçmalamasına neden oluyordu. Onun kendini büyük ve güçlü hissetmeye ihtiyaç duyma gibi garip bir tuhaflığı olması hoşuna gidiyordu. Bu konuda onunla oynamak istiyordu ama kötü karşılanıp karşılanmayacağını bilmiyordu.

Düşünceleri, orman uzaklaşıp toprakta devasa bir yarık ortaya çıktığında durdu. Tüyleri anında diken diken olurken omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Bu yerin yakınında olmak bile bir önsezi ve kıyamet hissi uyandırıyor ve nefretle boynunu kaşıyordu.

Diğer tarafı bile göremiyorlardı ve önlerinde en az bir kilometre aşağıda uzanan geniş bir ormandan başka bir şey yoktu. Bugünün bir kısmı beyaz, bir kısmı siyahtı ve Zylah buğudan yayılan keskin kokuya karşı kemikli burnunu kaşıma isteği duydu.

Jabez sakince kenarda bağdaş kurup oturdu, kapüşonlu sırtını batıya dönerek onu batan güneşten korudu. Çantasına bir kez daha uzanmadan önce su kesesinden açgözlülükle su içti. Yıkanmış bir havucun tozunu alarak bir ısırık aldı ve havucun yapraklı ucu ona kuyruğunu hatırlattı.

"Tamam, yolculuğumuzun yarısı bitti," diye yorumladı devasa toprak çatlağına bakarken. "Ancak, şimdi çok daha yorucu olacak."

Ayaklarını önüne uzatarak onun yanına oturdu. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü dış ve orta halkalarda hızlı hareket etmek akıllıca olur." Ses tonu soğukkanlı ve derli topluydu, sanki çok da önemli olmayan bir şeyden bahsediyormuş gibiydi. "Tırmanma konusunda ne kadar iyisin?"

Zylah ellerini karnına götürdü ve parmaklarıyla oynadı. "Pek iyi değil. Ayaklarım çok kayıyor."

Tam bir ısırık daha almak üzereyken, Jabez bakışları onun ayaklarına kayınca durakladı. Ayak parmaklarını bilinçsizce oynattı ve bunun neden adamın yüzünü kapattığını ya da kulaklarının neden sarktığını anlamadı.

Sanki bir şey boğazını tıkamış gibi boğazını temizledi. "Bu senin daha canavarca halin miydi? Bu haldeyken ayakların daha çok tavşana benziyor. İnsansı ayaklarınla daha becerikli olabilirsin."

Bunun üzerine başını eğdi ve onun verdiği güvenceyi sakinleştirici buldu. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "Belki?"

"Bize en iyi yolu bulacağım ve kayma ihtimaline karşı altına tırmanacağım." Sonunda bir parça havuç daha ısırды ve gözlerini dalgın bir ifadeyle ufka dikerken keskin dişlerinin arasında ezdi. Sonra yutkundu ve şöyle dedi: "Bundan sonra muhtemelen gecenin büyük bölümünde koşmamız gerekecek. Yere çok az güneş ışığı geliyor ve şu anda çoğu İblis uyanıyor. Aç olacaklar ve meraklı olacaklar."

"Hedef alınmayacağımızı söylediğini sanıyordum," diye homurdandı ve başını kızgınlıkla başka yöne çevirdi.

"Hayır, Mavka olduğunuz için hedef alınmayacağınızı söyledim. Ancak daha küçük İblisleri geçerken İblis doğasını göz önünde bulundurmalıyız. Birbirleri de dahil olmak üzere her şeyi yiyorlar ve avlanmak için avlanma ihtimalleri de var." Havucundan geriye kalanı ona doğrulttu. "Orta halkaya vardığımızda kısa bir süre dinlenebiliriz ama ilk hareket belirtisinde oradan uzaklaşmak en iyisi."

"Bu yüzükler arasındaki fark nedir?" Daha önce bunlardan kısaca bahsetmiş ama tam olarak açıklamamıştı.

Peçe'ye gönderme yapar gibi havucunu önlerinde daire içine aldı. "Dış halkada daha çok küçük İblisler bulunur, yani daha az insansı özelliklere sahiptirler, avlanırken daha vahşidirler ve akılsızdırlar. Orta halka, evrimlerini tamamlamanın yarısına gelmiş olanların bulunduğu yerdir. Daha küçük İblisler buradan girer, ancak orta büyüklükteki bir İblis onları parçalara ayırabileceğinden, özellikle de daha zeki olduklarından temkinlidirler. İç halka esas olarak tamamen evrimleşmiş ya da buna yakın olanlardan oluşur ve nihai koruma için gruplar halinde yaşadıkları basit gerçeği nedeniyle diğerleri için tehlikelidirler. Çok daha az şiddet yanlısıdırlar, ancak bölgeyi korumak için diğer İblisleri hızla kovacaklardır. Oraya gittiğimizde endişelenecek çok az şeyimiz olacak. Ben onları barışçıl olarak değerlendiriyorum."

"Her bir halkaya ulaştığımızı nasıl anlayacağız?"

"Yapmayacaksın," diye açıkça cevap verdi. "Ama ben hayatımın yarısından fazlasını Peçe'nin içinde yaşadım. Her bölüme ne zaman girdiğimizi anlayabilirim. Bu benim için ikinci doğa."

Zylah düşüncelere dalmış bir halde burnunun ucunu kavradı ve konuşurken de öyle tuttu. "İç halkaya ulaşmamız ne kadar sürer... bu kişiye?"

Başını arkaya eğdi ve bir mırıltı çıkarırken gökyüzüne baktı. "Emin değilim. Bir Mavka için muhtemelen bir gün, ama benim için..."

"Çünkü çok yavaşsın."

Öfkeli bir şekilde homurdandı ve gözleri kıza dik dik baktı. Kız kıkırdadı, gözbebekleri utangaç kırmızımsı bir pembeye dönüştü, ancak göğsü mizah ve şefkatle yayıldı. Ona kıkırdarken ayak parmakları kıvrıldı.

"Evet, çünkü çok yavaşım," diye homurdandı, gözlerini daha da kısarak havucunun son parçasını yerken. "Muhtemelen iki kat daha uzun sürecek. Eğer hâlâ büyüm olsaydı, bizi oraya kolayca ışınlatabilirdim. Oldukça avantajlı bir yetenektir."

Dirseğini dizine dayadı ve çenesini avucunun içine itti. Sonra alt dudağını öne doğru uzattı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu dudaklarını işaret ederek.

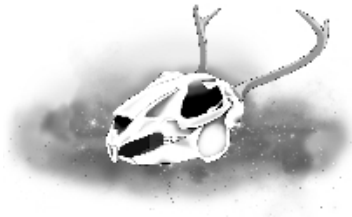
"Surat asıyorum." Çabucak düzeltti ve düzleştirdi. "Boş ver. Uçurum duvarının dibine ulaştığımızda canavar formuna dönüşmeni öneririm. Kendini daha iyi koruyabilirsin."

"Peki ya sen?"

Dudakları, kadının ancak sinsi bir sırıtiş olarak değerlendirebileceği bir şekilde kıvrıldı. "Benim için endişelenmene gerek yok. Büyüm olsun ya da olmasın, küçük ya da orta boy bir İblis'in bana karşı hiç şansı olmaz. Tüm yetişkin hayatım boyunca bedenimi eğittim, büyümün kolayca tükenebileceğini biliyorum. Yalnızca bir aptal yeteneklerini yalnızca büyüye dayandırır."

Jabez daha sonra biraz daha yemek yedi ve son bir içki içti, kendini uzunca bir süre ikisini de yapamamaya hazırladı. Jabez ayağa kalktığında kadın da onu takip etti.

"Pekâlâ," dedi omuzlarını geriye atarak. Bir çatlak sesi duyulana kadar başını önce sağa sonra sola eğdi. "Hadi şu işi bitirelim."

Her iki elinin de iyi ve sağlam bir tutuş sağladığından emin olan Jabez, sol ayağının parmak uçlarını dikkatlice daha alçak bir taş çıkıntısının üzerine kaldırdı. Peçe'nin kanyon duvarından aşağıya doğru ne kadar tırmandığına dikkat ederek aşağıya baktı. İyi zaman geçiriyorlardı.

Küçük bir taş sol boynuzuna çarptı ve bakışlarını gece gökyüzüne çevirdi. Jabez anında pişman oldu. Sıcaklığın etkisiyle kulakları geri gitti.

yanaklarını sular altında bıraktı ve bakışlarını hızla yana çevirdi.

Lanet olsun. Onun altına tırmanmayı seçmemeliydim. Ama onun için en güvenlisi buydu, çünkü kurtarılmaya ihtiyacı olursa onu çabucak yakalayabilirdi.

Sorun şuydu: Onu kontrol etmek için başını her kaldırdığında, oldukça kışkırtıcı bir manzarayla karşılaşılıyordu - ki bu kötü bir şeydi. Ona bir tür iç çamaşırı vermeyi hiç düşünmemişti çünkü bu ona yabancı bir kavramdı. Şu anda çoğu İblis ve Elf için normal olduğu üzere, siki ve taşakları pantolonunun içinde serbestçe sallanıyordu.

En iyi kaldırıcı elde etmek için kalçalarını açtığında, neyse ki amcığı kapalı bir yırtmaç ve kürkle gizlenmişti. Ancak kıcı dolgundu, gösterişliydi ve lanet olası kabarık kuyruğu kısa elbisesinin arkasını yukarıda tutuyordu, bu yüzden giysi temelde anlamsızdı.

İçinde bulunduğu tehlikeli duruma rağmen kasıklarının karıncalanmasından hoşnutsuz olan Jabez usulca homurdandı. Sonra sol elini daha alçak bir çıkıntıya kaydırды.

İlahi bir şehvet tabağı gibi kokan o dişiyi kucağına aldığından ve tüm sıcak kıvrımlarını kollarına aldığından beri, aptal beyni onun dişiliğine odaklanmaya devam ediyordu. Kuyruğu, kum saati figürünün eğimi, kalın kalçaları ve yuvarlak kık yanakları. Küçük gri ayak parmakları bile dikkatini çekmeye devam ediyordu. Hatta onun çekici kafatasına biraz daha derinlemesine bakmaya başlamıştı ve küre değişimleri düşüncelerini etkilemeye başlamıştı. Minik boynuzları da gözünden kaçmamıştı, çünkü çekecek saçı olmadığından çekiştirmek için iyi bir şey olabilirlerdi.

Benim neyim var böyle? Sağ ayağını yere vururken kendi kendine homurdandı. Bu kadın hakkında neden bu kadar derin sapkın düşüncelere sahip olduğunu düşünmeye çalıştı. Gelmeyeli çok uzun zaman olduğu için mi?

Elbette sebebi bu olmalı. *Ne kadar oldu? İki yıl mı?* Onun gibi bir şey. Öte yandan, neredeyse iki yüzyıllık kadın arkadaşının ölümünden sonra yumruğunu, hatta başka birini becerme fikri onu zevke karşı oldukça ilgisiz hale getirmişti.

Sanki vücudu da kalbi gibi hissizleşmişti.

Peki neden durup dururken kalbi Zylah'a çarpmaya başlamıştı? Elbette sevimliydi ama bu yeterli olmamalıydı.

Yine de kitaplarından birinde heyecan verici bir şey okuduğunda ayaklarını her tekmelediğinde... bu her zaman yüzünü ısıtırdı - özellikle de kitapları onun için aldığı için. Ne zaman onun yanında ya da kendisiyle ilgili gergin olsa, onun kıpırdanışını sevimli bulmaktan kendini alamıyordu. O... yumuşaktı,

Hem kalben hem de bedenlen ve Şimdi ikincisini bildiği için rahatsızdı.

O lanet olası bir Mavka. Sorun onun türü değil, onlarla paylaştığı geçmişti. *İlişkimiz Şu anda olduğundan daha ileri gidemez.*

Aksi takdirde çok fazla Şey riske girerdi.

Ayrıca bir dişiye de ihtiyaı yoktu. Olduğu haliyle gayet iyiydi, yalnız ve kindardı, tıpkı dünya üzerindeki korkunç g  gibi. Yine de planları için biraz yardıma hayır demezdi.

Tam iki ayağı da bir anlığına dinlenmek için mükemmel bir çıkıntı bulmuŐken, kayanın gürültülü bir Şekilde kayması kulaklarını tırmaladı. Sonra yukarıdan gelen bir çığlık ona doğru koştu. Yukarı bakıp kendini hazırlarken burnu gerginlikle kırıştı. Tam Zylah düşerken, sol eliyle duvara tutunmayı sürdürdü ve sağ eliyle onun dirseğini tutmayı başardı.

Kızın düŐüŐünü yakaladı ve bu onu aşağıya doğru savurdu. Onu yakalamak neredeyse kolunu omuz ekleminden koparacakmıŐ gibi hissettiğinde Jabez bir tıslama sesi çıkardı. Kolundaki tüm kaslar yanıyordu ve kızın onu aşağıya çekmesi karşısında homurdandı.

Lanet olsun. Çok ađırmıŐ. Mavka'lar çok yoğun yaratıklardı.

Daha iyi tutunabilmek için parmaklarını kayaya geçirdi, dişlerini acıyla gösterdi, Zylah altında sallanırken ciyak ciyak sesler çıkartıyordu. Sessiz bir k kremeyle Zylah'ın ağırlığını yukarı çekti ve ayakları, üzerinde durduğu ince kaya çıkıntısına tutunana kadar onu duvara doğru döndürdü. Titreyen kollarıyla tutunmaya çalışan kızın gözbebekleri, etraflarında süzülen gözyaşlarıyla bembeyazdı.

"Bunu yapamam," diye inledi, ayaklarını kaydırdı ve biri kaydığında nefesi kesildi.

Yaklaştı ve sağ kolunu onun beline doladı. Onu sabitledi ve kendini güvende hissetmesini sağladı, sanki duvara karşı onun için bir kafes gibiydi. "Yolun yarısını geçtik."

Kayaya sarıldı ama onun kucaklamasıyla biraz gevşedi. *"Korkuyorum."*

Jabez aşağıya doğru baktı ve inecekleri en az dört yüz metre kaldığını gördü.

Dürüst olmak gerekirse, korkmakta haklıydı. Yaptıkları Şey onun için bile ürkütücü bir görevdi. İkiisi de bu yükseklikten düŐmenin onu  ld rmeyeceğini biliyordu, ancak onun bu yükseklikten düşüp düŐmeyeceđi tartıŐmalıydı.

hayatta kalabilirdi. Böylesine korkunç bir inişte onu iyileştirebileceğinden şüpheliydi.

Bakışlarını tekrar ona çevirdi ve en sempatik gülümsemesini takındı.

"Bunu başarabilirsin. Şimdiye kadar harika iş çıkardın."

Yeterince sakinleşmeyi başardığında, devam etmeleri için ısrar etti. Adam bir kez daha kızın altına indi ve kız da daha önce olduğu gibi çoğunlukla onun yolunu izledi.

Saçından bir tutam gözlerinin önüne düştü, ama o bunu görmezden geldi. Yolculuğa başlamadan önce saçlarını at kuyruğu şeklinde bağlayacak kadar akıllıydı. Onu bağlı tutan kumaş şerit gevşemişti ve birçok kez olduğu gibi şu anda da sıkılması gerekiyordu.

Yere sadece birkaç metre kala Jabez zıpladı ve ellerini sallayarak kızın da zıplamasını istedi. Kız duvardan uzaklaşma fırsatını değerlendirdi ve Jabez onun yolundan çekilerek kolaylıkla ayaklarının üzerine inebilmesini sağladı. Kız kararsız görüldüğünde Jabez ona destek oldu ve dizleri titreyen kız pes edip diz çöktü.

Başını iki yana salladı. "Bir daha asla," diye mızızmızlandı. "Bunu bir daha yapmak istemiyorum."

Ona acıdığını hisseden Jabez bir dizinin üzerine çöktü ve elini boynuzlarının arasına koydu. Buna -başkasını rahatlatmaya- alışık değildi ama onun için bunu yapmak oldukça kolaydı.

Kafatasına tek bir vuruş yaptı. "Bunu tekrar yapmamıza gerek yok. Peçe'yi yüzeyi tanıdığımdan daha iyi tanıyorum. Eğer duvara tırmanmamız gerekirse, daha güvenli bir yol bulacağım."

Genelde istediği zaman ışınlandığı için uçuşuma tırmanmaya bizzat ihtiyaç duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Bir dahaki sefere daha kolay olmasını sağlayacaktı.

Kadın başını salladığında Jabez ayağa kalktı ve Peçe'nin sisle örtülü ormanına baktı. Sık sık başkalarının bunu nasıl algıladığını merak ederdi. *Peçe'nin sisini her zaman oldukça sakin bulmuştumdur.* Saklanmayı kolaylaştırırdı ve yoğun nemi kokuları, özellikle de Weldir'in kara sisinin yarattığı nahoş, hastalıklı kokuyu bastırmaya yardımcı olurdu.

İnsanlar için korkutucu olduğunu ve perili görüldüğünü hayal etti.

Güneş batmaz kapüşonunu çıkardığından, yüksek at kuyruğunun dibine bağlanmış kumaş kayışı sıkamak için arkasına uzandı. Sonra yüzünü uzaktan görebilecek olanlardan kimliğini gizlemek için kapüşonunu öne doğru fiskeledi.

Küçük İblisler muhtemelen onun kokusuyla yakın temasta bulunmazlardı ve bulunmuş olsalardı bile bunu hatırlamazlardı.

Zylah'ın hâlâ yere yığıldığını fark edince elini ona uzattı. "Hazır mısın? Gitmemiz gerekiyor."

Onun uzattığı avuç içini titretti, sonra gözbebekleri parlak sarıya dönüştü. *Ona böyle elimi uzatmam hoşuna gidiyor.* İsteyerek aldı ve adam onu ayağa kaldırmaya yardım etti.

Sonra, daha önce talimat verdiği gibi, daha canavarca olan formuna dönüştü.

Giysileri kürkünün ve etinin altına gömüldüğünde bir kez daha seçimlerine pişman oldu. Birdenbire yanında çırılçıplak bir kadın bulmuştu ve kadının tavşan-köpek karışımı bir duruşa bürünmüş olması onun hakkındaki düşüncelerini azaltmamıştı.

Mecazi anlamda yüzünü buruşturdu ve ardından hızlı bir depar attı. Zylah hızla ona yetişti ve sonra kolaylıkla hızına yetişti.

Ormana girdikleri anda karanlık üzerlerine çöktü. Karanlığın içini görmekte hiç zorlanmadı ve Zylah'ın da zorlandığından şüpheliydi. Kış olduğu için beyaz sis kalın tabakalıydı ama Peçe'nin içinde ne don ne de kar vardı. Ağaçların arasında oynaşan bu sis, Weldir'e ait olduğunu bildiği siyah sis tarafından gölgeleniyordu - Weldir'in her zaman orada olduğunu, dokunduğunu ve hissettiğini ama gerçekten orada olmadığını hatırlatan can sıkıcı bir şeydi bu.

Bizi mi izliyorsun? Seni lanet sürüngen. Jabez'in 'düşüşünden' bu yana her hareketi ya da sözü izlenmiş miydi? Hayır, Zylah'nın ailesinin onun hayatta olduğunu bilmediğini düşünürsek, öyle olduğunu sanmıyordu. Peki ya o zamandan beri? Tabii sadece Peçe'de mevcut olan kendi sisinin ötesini görebiliyorsa.

Ense kökleri tetikteydi ama bunun izlendikleri için mi yoksa sadece paranoyak olduğu için mi olduğundan emin değildi.

En azından ortam daha sıcaktı ve etraflarını saran tehlike olmasaydı bunun tadını çıkarabilirdi.

Etraflarında, ağaç dalları aralıklı olarak esen sert rüzgârda birbirlerine sürtünüyordu. Bölge ürkütücüydü, gerçi bu onu zerre kadar rahatsız etmiyordu ama yaratıkların hareketlerini rüzgârdan ayırmayı zorlaştırıyordu. Ormanın kendisi birçok bükülmüş kök, uzanan dallar ve atlamak için dar alanlarla boğum boğumdu.

O kadar uzun süre içinde yaşamıştı ki bu tür şeyler ona normal geliyordu.

Peçe'deki hava nemliydi ve geçtikleri neredeyse her ağaç gövdesini yosunlar kaplıyordu. Karanlığına rağmen, ince, sağlıklı bitki örtüsüyle canlıydı,

ve o hayatı tanıdık bir sevgiyle solumayı başardı.

Zemin küçük tepeler, kısa inişler ve ara sıra atlayarak geçmeleri gereken nehirlerle dalgalanıyordu. Arazi, koştukça hafifledi ve birkaç saat geçtikten sonra, ağaçlar giderek büyüdüğü dünya açılmaya başladı.

Arada sırada bir İblis yanlarından koşarak geçiyordu, ayak sesleri ağır ve hızlıydı ama her biri geri çekiliyordu. Birlikte seyahat eden bir Mavka ve bir İblis'in kokusu, muhtemel saldırganlarına yeterince şüphe aşıladı. Ya da çok yavaşlardı ve yetişemiyorlardı.

Hepsi o kadar akıllı değildi ve sonunda bir tanesi onları arkadan kovaladı. Jabez onu görmezden gelmeyi düşündü, ta ki çift pençe darbeleriyle dört ayak üzerinde koştuğunu fark edene kadar. Ayrıca kanat çırpışlarının itici yardımını da duydu, bu da ona kendisinin bile mücadele edemeyeceği ek bir hız kazandırıyordu. Eninde sonunda onlara yetişecekti.

Umarım yorulur ya da bizi kovalamaktan sıkılır.

Olmadı.

Peşlerine düşmeye yaklaştığında ve Zylah kızarmış gözlerini ona diktiğinde, çok geç olmadan müdahale etmesi gerektiğini biliyordu.

Adımlarını yavaşlatırken "Devam et," dedi. "Yoldan uzak durun."

"Hayır," diye homurdanarak cevap verdi, sesi canavar formunda daha derin ve grenliydi. "Ben daha güçlüyüm. Yapabilirim-"

"Dediğimi yap!" diye tersledi ve dişlerini göstererek ona baktı. Duyuları bu şekilde yüksek alarmdayken sinirlenmesi daha da hızlandı. "Beni güvende tutmak mı istiyorsun? Yolumdan çekil ve öfkelenme. Yardım etmek için yapabileceğin tek şey bu."

Gergin bir şekilde geveledi ve gözbebekleri tedirginlikle bembeyaz parladı. Kısık bir mırıltıyla başını salladı ve bir süredir sakladığı hızını ortaya çıkararak doğrudan çevreden uzaklaştı.

Arkasından hızla köpüklü pantolonlar ve gıdaklamalar geldi ve İblis'le kafa kafaya karşılaşmak için döndü. Dört ayak üzerinde köpek gibi bir formla koşarken, arkasında kuşa benzeyen iki küçük kanat çırpıyordu. Uzun kuyruğu havadaydı ve heyecanla parlayan yarı insansı bir yüzün arkasında dans ediyordu. Dudaklarından beyaz köpükler fışkırırken, keskin dişleri ay ışığının aralıklı kırılmalarında parılıyordu. Tüm vücudu parlak bir boşluk gibi siyahtı ve herhangi bir insan etinden yoksun olduğu için tamamlanmaktan ne kadar uzak olduğunu kanıtlıyordu.

Jabez durmuş olsa da, aklı o kadar işe yaramazdı ki, üzerine doğru koştuğu düşmanlığı hissetmedi bile. Ağzını yaladı ve ona doğru sıçrarken kıkırdadı. Pençeleri hazır, doğrudan göğsüne nişan alarak, ivmesini korumak için kanatlarını çırparak havada uçtu.

Jabez savunmasının zamanlamasını mükemmel yaptı. Yana doğru adım attı ve aynı anda bükülmüş bacağını yukarı kaldırdı.

Ona doğru gelme hızı ve saldırısının gücüyle, dizinin doğrudan karnına inmesi onu kendi üzerine katladı. Kanatları acı içinde bükülürken ağzından tükürükler fışkıran hayvandan iğrenç bir boğulma sesi geldi. Yaratık aniden yere yığılıp durduğunda Jabez bacağını indirdi.

Kolay ve tahmin edilebilir olduğunu öngördüğü savaşa kayıtsız kalarak, hırıltılı formunun arkasına geldi ve sırtına bastı. Ağırlığının baskısından boğuk bir tıslama çıkarırken vücudunun iki yanında kanatlar çırpıldı ve başının iki yanını tutmak için aşağı uzandı. Tatmin edici bir çatırtıyla boynunu bükte ve boynu gevşeyip gevşedi.

Öldüğünden emin olmak için üzerine diz çöktü ve başını diğer tarafa çevirdi. Omurları ıslak bir kemik çıtırtısı gibi ses çıkarıyordu ve o da bunu aşağı inmek için bir fırsat olarak değerlendirdi. Dudaklarını ayıran Jabez, dişlerini hayvanın boynunun kıvrımına geçirdi ve henüz sıcakken kana kana içti.

Karnını kısmen doyuracak kadar aldı ve son lokmayı yutmaya dayanamayınca iğrenerek yüzünü buruşturdu. Dilindeki tat hiç hoş değildi. Kolunu sıvayıp ön kolunu ağzına silmeden önce tükürdü.

İblis'in kanının midesine yerleşmesi için zaman tanıyarak Zylah'a doğru yürüdü. Çürümüş tat damağında kalırken ağzının içini yaladı.

"Pekâlâ. Devam edelim," dedi ve başka bir uyarıda bulunmadan koşmaya başladı.

Tek bir noktada kalmak sadece daha fazla İblis'in onlara ulaşmasına yol açacaktır.

Kısa bir süre için, etraflarını dinlerken aralarında sessizlik hüküm sürdü. Her şey biraz sessizleşmişti. Yine de, Peçe'yi onun için bile bu kadar ürkütücü yapan şey, hayvanların ve böceklerin olmayışydı.

Keskin dişleri, pençeleri ve öldürme eğilimleri olanların dışında çok az yaşam vardı.

"Neden..." Zylah sessizliği bozarak başladı. "O İblis'i neden yedin?"

"Onu yemedim," diye itiraz etti, bakışlarını önündeki hızla akan ormana dikerek. "Sadece kanından biraz içtim."

"Ama neden?"

Yolları, göz ucuyla ona bakabileceği kadar sabitleşti. Gözbebekleri deniz mavisiydi ve hiçbir şey göstermiyordu. Adımlarına dikkat etmeye geri döndü.

"Birkaç gündür hiç et yemedim. Bunu yapmadan sadece bu kadar uzun süre dayanabilirim - bu Elf-İblis doğamın bir laneti. Artık insanların, İblislerin ve hatta Elflerin etini yememeyi tercih ediyorum ama midemi kanla yatıştırmak, uzun süre et yemediğimde hissettiğim rahatsızlığın en kötüsünü ortadan kaldırıyor. Kanın nereden geldiği ya da tadından veya eyleminden ne kadar iğrendiğim önemli değil."

Sonra, bunu yaparak ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamak istercesine hızlarını artırdı. Zylah ona kolayca ayak uydurdu ve bir kez daha sessizleşti.

Görünmez bir eşikten geçtiler ve Peçe'nin kasvetli ormanının orta halkasına girdiler.

Daha fazla değil. Belki biraz daha az olmasa da bir gün daha koşarım.

Zylah sabahın erken saatlerinde karanlık ormanın ortasında büyük bir kulübeye rastladığında, havadaki kokular nedeniyle endişesi kayboldu. Otlar, baharatlar, çiçekler ve diğer bitkiler bölgenin hoş ve davetkâr kokmasını sağlıyordu. Ayrıca sanki bölge güvenliymiş gibi yakınlarda küçük bir hayvan topluluğu da vardı.

Bir açıklığın ortasındaki bahçenin etrafı çitlerle çevriliydi ve oraya gidip toprakta yatan tüm yeni şeyleri inceleme isteğine karşı koymak zordu. Anlayabildiği kadarıyla, açıkta olduğu ve daha az ağaçla örtülü olduğu için, güneş ışığı gün boyunca büyüyen bitkilerin üzerinde parlıyordu. Ona bağlı ve gölgede yer alan, küçük bir ahşap binayı barındıran küçük bir muhafaza vardı. Bir avuç yuvarlak kuş benzeri yaratık buradan gıdıklayıp öterken, kahverengi, beyaz ve kum rengi tüyleri olan diğerleri de alanda dolaşıyordu.

Kulübe ile bahçe arasında dolaşmak için yeterli büyüklükte bir açık alan vardı ve çimler kısa kesilmiş ve bakımlıydı. Uzun saplı bazı aletler evin yan tarafına yaslanmıştı, biri kılı, diğeri kürek şeklinde bir kafaya sahipti.

Kısa, geniş kulübenin çatısı bir çeşit saman ve kil karışımından yapılmıştı. Duvarlar büyük taşlardan yapılmıştı ve çatlakları daha fazla kille doldurulmuştu, bu da ona topraksı bir koku ve renk veriyordu. İçeriye oval bir kapı açılırken, sol tarafındaki pencere yuvarlaktı ve bir tür mavi cama sahipti. Evin dört bir yanında, kalça yüksekliğindeki çalıların üzerinde dans eden geç açan çiçekler, kasvetli toprak görünümüne sarı ve pembe bir renk katıyordu.

Hiç de beklediğim gibi değildi. Yine de Zylah oraya vardıklarında ne bulacağını bilmiyordu.

Mavi camlı pencereye bir gölge kaydı, sanki bir insan saklandığı yerden yüzünü çıkarmış gibiydi.

Dışarıdan kimse gelmedi ama içeriden gelen seslerden içerinin dolu olduğu anlaşıyordu.

Jabez kapüşonunu geri çekmeden önce, "Muhtemelen bölgesinde bir Mavka olduğu için tedirgindir," dedi. "Onu dışarı çıkaracağım."

Zylah onun yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış uzun, düz saçlarına dikkat etti. Saçlarının, özellikle geniş çenesi ve yüksek elmacık kemikleri olmak üzere, çoğu zaman gizlenebilen keskin erkeksi hatlarını ortaya çıkarması hoşuna gitmişti. Aynı zamanda kulaklarının da tamamen görünmesini sağlıyordu, çünkü sağ kulağı genellikle ucu hariç gizlenebiliyordu.

Kapıya doğru yürürken saçlarının uçları omuzlarının arasında sallanıyordu.

Daha birkaç adım bile atmadan, kulübenin içinden büyük bir gürültü ve çatırtı geldi, içeride biri aniden ayaklarını sürüyerek dolaşmaya başladı. Kapı hızla açıldı ve bronz tenli bir kadın sert adımlarla, bir tür ahşap aparatı sallayarak dışarı çıktı.

İnsana benziyordu - eğer başının üstündeki sivri, tüylü kulaklar olmasaydı. Kısa saçları gibi onlar da kırmızıydı ama kulaklarının uçları siyahtı. Kulaklarına benzer renkte uzun, kabarık tilki kuyruğu arkasında sallanıyordu ve ona doğru bir dizi kedi dişi tıslıyordu.

"Sen!" diye bağırdı kadın, yeşil, yere kadar uzanan elbisesini bir yumruğuna sıkıştırıp hışımla dışarı çıkarken. "Senin aptal kıcını tekmelemeliyim!"

Jabez durdu. "Merhaba Fayren."

"Sakın bana *merhaba deme*, seni şeytan herif!" Küçük burnunu kırıştırırken parlayan iri kırmızı gözlerini ona dikti. "Senin öldüğünü sanmıştım!"

Jabez içtenlikle kıkırdadı. "Yine de burada duruyorum."

Çizmelerle kaplı ayaklarını yere vurdu ve insansı yüzünde açıkça taşıdığı düşmanlığa rağmen çok az korku gösterdi. *Bir İblis gibi görünmüyor.* En azından Zylah'ın daha önce gördüğü, parıldayan, boşluğa benzeyen ete sahip, acımasız, canavarca versiyonlarıyla kıyaslanamazdı.

Biri gibi kokmuyordu bile.

Jabez'in daha küçük İblisler ile daha gelişmiş olanlar arasındaki farklardan kastettiği bu muydu? Onların ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

varyasyonlarına dikkat çekerek, tamamlanma sürecinin kendisine kendisini ve geçirdiği büyük değişimleri hatırlattığını belirtti.

Jabez kılını bile kıpırdatmadı, kadın yumrukları kalçalarında tam karşısındayken bile. Güçlkle göğsüne yaklaşan İblis, onun yüzüne öfkeli bir bakış fırlattı. Sonra elindeki tahta aleti kaldırdı ve ona vurmaya başladı.

"Ne kadar üzgün olduğumu anlıyor musun?!" diye bağırđı, kafasına vurmak için ayağa fırladı ve kafatasına çarptığında bir *gümbürtü* duyuldu. "Bütün ailem yas tuttu. Köyde senin için bir cenaze töreni bile düzenledik!"

Şaşırtıcı bir şekilde tacize izin veren Jabez, vücudunu örtmeye çalışırken güldü. Bir dizini kaldırarak önce bir yana, sonra diğer yana kıvrıldı ve kadın sırtına vurduğunda homurdandı.

"Lanetli ışık adına, kadın, kes şunu." Talebi hiçbir düşmanlık içermiyordu. "Kim olduğumu hatırla."

"Neymiş o? Çünkü şu anda kaleniz bir çöp yığınınđan başka bir şey değil!"

Tahta parçasını ustalıkla kavradı ve ondan çaldı. Sonra da onunla kadının alınına vurdu.

Dehşete kapılan kadın, adamın vurduğu yeri kapatmak için elini kaldırdı. "Küçük yaşlı bir kadına vurmaya nasıl cüret edersin!"

"En azından hâlâ dürüstsün."

Tahta parçasını geri aldı ve dudaklarını büzerek adamın burnuna doğrulttu.

"Dikkat et, büyükbaba." Sonra aletin ucunu Zylah'a doğru uzattı. "Ve sen ölümden dönmüş, elinde bir Mavka ile çıkageldin! Yenmek üzere olduğumu sandım! Topraklarıma girmeden önce o lanet kukuletanı çıkaramaz mıydın?"

Zylah dişinin kesik bakışları karşısında kıkırdadı, görüşü kırmızımsı bir pembeye dönüştü. Nasıl tepki vereceğini ya da nasıl ilerleyeceğini bilemeyerek bir adım geri çekildi. Bu kadar küçük bir dişi için, canlı ve hırçındı!

Jabez kadının arkasına geçti ve onu yaklaşmaya zorlamak için sırtından itti.

"Fayren, bu Zylah," dedi ve elini garip bir şekilde orada duran Zylah'a doğru salladı. "Eminim onu rahatsız ediyorsunuzdur, bu yüzden her zamanki rahatsız ediciliğinizden kaçınmanızı rica edeceğim." Sonra, tam Zylah'ın önüne geldiklerinde, küçük bir üçgen oluşturacak şekilde yana doğru adım attı. "Zylah, bu Fayren, benim bir tanıdığım."

Zylah elini kaldırdı ve parmaklarını oynatarak selam verdi.

"Dostça mı?" diye sordu kadın, Jabez'e göz ucuyla temkinli bir bakış fırlatarak.

"Buradaki en büyük tehdit benim," diye cevap verdi.

Dişinin tilki gibi kulakları dikleşti, tıpkı basık dudaklarının yumuşaması gibi. Zylah'a dişlek bir gülümseme sunarken yüz hatları yumuşadı.

Şimdi daha yakın olduğu için Zylah yüzündeki kırışıklıkları inceledi. Derin, çatalı çizgiler gözlerinin dış kenarlarından ve dudaklarının köşelerinden dallanıyordu. Küçük burnunun kıvrımlarından çenesine doğru uzanan çizgiler vardı ve derisi yanaklarında, çenesinde ve boynunda gevşek görünüyordu.

Zylah daha önce hiç yaşlı bir insan görmemişti. Kitaplarından birinde bu tür özellikler ayrıntılı olarak anlatılmıştı ve yaşamın güzelliğinin yüzüne nasıl harika bir şekilde kazındığını görebilmek hoşuna gitmişti. Gülümsemesi o kadar sıcaktı ki Zylah'ın kararsız kalbini neredeyse anında sakinleştirmeyi başardı.

"Bir Mavka'yla hiç yüz yüze tanışmadım," dedi Fayren, sesi tatlı bir mırıltıya dönüşerek. Gözleri Zylah'ın ayaklarına kayd, sonra tekrar yukarı gelip küçük boynuzlarını inceledi. "Bana söylendiği kadar büyük ve korkutucu değiller."

Jabez ses tonunu hafifleten bir mizahla, "Çünkü dört ayak üzerinde kırmızı kürelerle sana doğru koşmuyor," dedi.

"Zavallı şey," dedi Fayren, gözleri bariz bir sempatiyle eğilmişti. Başparmağını Jabez'e doğru kaldırdı. "Ne zamandır bu pislikle takılıyorsun?"

Öfkeyle kollarını kavuşturdu. "Bunu kaba ve saldırgan buluyorum."

"Ne?" Fayren'in dudakları inançsızlıkla aralandı. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun." Sonra ağzının kenarını kapattı ve fısıldarken ağzını ondan korudu: "Korkunç derecede çocukça öfke nöbetleri geçiriyor. Benim iki katım yaşında bir adam için biraz büyüdüğünü düşünebilirsiniz."

Koyu sarı Zylah'ın görüş alanına girdi ve başını küçük İblis'e doğru eğdi. "Kafa karıştırıyorsun."

Kadın başını geriye attı ve kıkırdadı. "Her zaman biraz eksantrik olduğumu söylerler." Gözlerini bilerek başka bir yere dikerek elbisesinin eteğinin tozunu aldı. "Aslında bunun en iyi özelliklerimden biri olduğunu düşünüyorum."

Jabez gözlerini devirdi ve ofladı. "Evet, evet. Sinir bozucu küçük bir pisliksin. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, buraya aslında iş için geldik."

"Senin işinden emekli oldum," dedi kadın, burnunu ona doğru uzatarak. "Bütün yıllarımı sana yaltaklanarak geçirdim. Bırak da huzur içinde

yaşlanayım."

"Fayren," diye hırladı Jabez, gözlerini ona dikerek.

Onun uyarı tonuyla doğruldu ve yüz hatlarındaki tüm şakacılık dağıldı. "Peki, tamam. Neye ihtiyacın var?"

"Zylah kendi... cinsiyeti hakkında biraz fikir edinmek istiyor," dedi bakışlarını nazlı bir şekilde yukarı çevirerek. Zylah'ın çekingen davrandığı zamanlarda sık sık yaptığı gibi başını iki yana salladı. "Böyle şeyleri açıklamak için onu başka bir dişinin yanına götürmemin daha iyi olacağını düşündüm."

"Ben mi?!" Fayren elini göğsünün üzerine koyarak haykırdı. "Ama ben Mavka biyolojisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki!"

"Dişi dişidir, türü ne olursa olsun." "O zaman ona insan anatomisi üzerine bir kitap al!"

"Yaptım. Bu konuda bir anlamı olmayacak." Bu küçük tilki İblis'i yatıştırmaya yetmeyince Jabez yumruğunun içine öksürerek, "Kızgınlık döngüsüne girdi. Bunu açıklamak için en iyisinin bir İblis olacağını düşündüm."

Fayren'in dudakları büzüldü ve öfkesi hızla azaldı. "Anlıyorum." Jabez'e bir kez daha yan gözle baktı. "Ama bunu açıklayabilmen gerekirdi."

"Dediğim gibi, bu konuda onunla başka bir kadının konuşmasının daha iyi olacağını düşündüm," diye cevap verdi elinin arkasından. Kaşlarını ona doğru kaldırabilmek için elini indirdi. "Gerçekten ihtiyacı olan bir dişiye geri çevirir misin?"

Jabez kadının sinirlerine dokunmuşa benziyordu ve alt dudağını öne doğru bükerek homurdandı. "Sen işbirlikçi bir adamsın." Zylah'a bir gülümseme daha sunmadan önce içini çekti. "Pekâlâ, tatlım. Sana yardım edeceğim."

Zylah'dan korkmuyor gibi görünen Fayren onun bileğini tuttu ve kulübeye doğru sürükledi. Diğer eliyle de elindeki tahta aleti Jabez'e doğru sallayarak sanki ona tekrar vurmaya başlayabilirmiş gibi bir tehdit savurdu. "Sen dışarıda kalacaksın."

"Evet. Bunun uygun olduğuna katılıyorum." Sonra, sanki bilmenin önemli olduğunu düşünmüş gibi, "Feromon üretmiyor," diye ekledi.

"Feromon yok mu?" Fayren şaşkınlıkla sendeledikten sonra Zylah'a tuhaf bir bakış attı. Hızla adımlarını sabitledi ve onu çekmeye devam etti. "Anlıyorum."

Zylah kendi ayaklarına takılıp düşerken yardım için Jabez'e baktı, ne olduğunu ya da neden sürüklendiğini bilmiyordu. Jabez kollarını kavuşturup Zylah'ın bu şekilde taşınmasına izin verirken sadece izlemekle yetindi.

Ama bu İblis'i tanımiyorum. Fayren'le, kendisine yabancı olan biriyle yalnız kalmak istemiyordu.

Kulübeye doğru götürülürken ona başka bir seçenek sunulmamıştı ve onu geri çekilmekten alıkoyan tek şey Jabez'in istediği şeyin bu olmasıydı. Özellikle de kafatası ve boynuzlarının kapıya çarpmasını önlemek için kapının altından eğilmek zorunda kaldığında gergin bir şekilde çene çaldı.

Zylah boyu nedeniyle öne doğru kambur durmak zorunda kalmıştı.

Kapı kesin ve yürek hoplatan bir gümbürtüyle kapandıktan sonra bileği serbest bırakıldı.

Fayren küçük evinin derinliklerine girdiğinde kabarık kırmızı tilki kuyruğu bacaklarının arkasında sallanıyordu. Elbisesinin içinde küçük bir delik açılmış ve kuyruğuna özgürlük verilmişti. Zylah bunun harika bir fikir olduğunu düşündü.

Zylah dişi hakkında daha fazla not alamadan bakışları evin içinekilere takıldı. Hareket etmek için çok az yer vardı.

Sol tarafta küçük bir tezgahın üzeri otlar, baharatlar ve Jabez'in tükettiğini gördüğü pek çok sebze ve meyveyle kaplıydı. Evin ortasında, uzun bacaklarını asla altına sığdıramayacağını bildiği bir masa vardı, üzerinde o kadar çok eşya ve alet vardı ki, denese bile isimlerini sayamazdı. Sadece iki sandalye vardı, ikisi de muhtemelen onun ağırlığı altında kırılacaktı.

Son olarak sağ tarafta, Zylah'ın üzerine sığabilmesi için dizlerini göğsüne kadar çekmesi gereken küçük bir yatak vardı. Battaniyenin üstü krem rengiydi ama yastıkların yanındaki katlanmış bölümün içi kahverengi ve kabarıktı.

Alçak tavandan sarkan fenerler, sanki mümkün olduğunca fazla ışık saçmak istercesine, mevcut her boş yüzeye yerleştirilmişti.

Ev sıcak, davetkâr ve iyi kullanılmış kokuyordu. Şimdi etrafı Fayren'in çiçekli kokusuyla çevriliyken, içindeki İblis daha belirgin hale geldi. Omuzlarına kadar uzanan kızıl saçlarına ve onu içeri, kapalı bir alana davet etmesine rağmen Zylah'a temkinli bakışlarına baktı.

Fayren rahatsız görünüyordu, sanki Jabez ona mümkün olduğunca çabuk halledilmesi gereken zor bir görev yüklemişti. Öne doğru eğilmiş olan Zylah, bu durum karşısında kendi rahatsızlığını nasıl gidereceğini bilemiyordu.

"Eee? Kapıda mı duracaksın yoksa içeri mi gireceksin?" Fayren sert el hareketleriyle onu yanına çağırdı.

Zylah ancak o zaman her şeyi hayranlıkla incelemek ve değerlendirmekle çok meşgul olduğunu ve hareketsiz kaldığını fark etti. Dişi ellerini dar kalçalarının üzerine koyarken gür kaşlarından biri kalktı. Kabarık kulakları dikti ve kırmızı gözlerinde hiçbir düşmanlık yoktu.

Fayren'in temkinliliği azaldı ve yerini kaşlarının şaşkın bir şekilde çatılmasına bıraktı. "Biraz utangaç bir yaratığa benziyorsun. Özür dilerim. Seni ürkütmek istememiştim." Yan tarafa geçip iki sandalyeden birine el sallayarak gülümsedi. "Lütfen oturun. Rahatınıza bakın. Jabez'e yaptığım gibi size kaşığım la vurmayaacağım."

Zarar vermek istemediğini göstermek için masanın üzerine bile koydu.

Zylah küçük koltuğu daha da inceleyerek, "Yapmam gerektiğini sanmıyorum," diye cevap verdi. "Kıracağımdan endişeleniyorum."

Bacakları inceydi ve Zylah'ın kalın bir ağaç dalını ikiye bölebileceği kadar kolay kırılacakmış gibi görünüyordu.

Kadından bir kıkırdama kaçtı. "Üzülme. Senden daha büyük yaratıklardan kurtuldu."

Zylah vücuduna baktı ve hiçbir sorun görmedi. Yine de kadının güvenine güvendi ve masanın kısa kenarındaki en yakın sandalyeye doğru adım attı ve geçici olarak oturdu. Ağırlığının altında gıcırdadı ama dayandı.

"Pekala. Konuşurken bir fincan çay ya da su ister misiniz? Mutfağım ancak bu kadarını alabiliyor ama arka tarafta bir depom var. Özel zevklerin varsa sizin için hemen hemen her şeyi temin edebilirim." Kısa saçlarının birkaç telini alnından iterken bir kahkaha attı. "Daha önce hiç Mavka ağırlamadım, bu yüzden türünüzle ilgili bir hata yaparsam lütfen beni affedin."

"Hayır, hiçbir şeye ihtiyacım yok," diye cevap verdi Zylah, iki yana açılmış kalçalarının arasında duran elbisesinin eteğiyle oynarken. "Yemeye ya da içmeye ihtiyacım yok."

Fayren'in ince dudakları yerleşmeden önce büzüldü. Zylah'ya daha yakın olabilmek için masanın daha uzun olan kısmına doğru sürüklerken diğer sandalyenin ayakları yere sürtündü. Otururken hareketleri yavaştı ve eklemleri gıcırdayınca acı dolu bir inilti çıkardı.

Fayren ona rahat olacağından daha uzun süre baktı ve Zylah daha da endişelendi. Özellikle de İblis'in bakışları daraldığında.

"Otur, sevgili çocuğum. Bir dev gibi yığılmak bir leydiye yakışmaz."

Kadının sert ses tonuyla Zylah'ın sırtı dikleşti ve kaskatı kesildi.

"Özür dilerim."

Fayren onun dizinin yan tarafına vurdu. "Ve o tüylü kalçalarını kapat. İnsanların bu kadar kısa bir eteğin üstünü görmesini istemezsin."

Zylah'nın dizlerinin bağı çözüldü ve omuzlarını bilinçsizce öne doğru attı. Onları geriye itti ve ellerini kucağının üzerinde kavuşturdu, nasıl oturacağından ya da nasıl davranacağından emin değildi. Bir yabancı tarafından oturuş şekli yüzünden azarlanmak, Jabez'le sık sık nasıl oturduklarını hatırlamasına neden oldu; Jabez onun oturuş şeklinden hiç şikâyet etmezdi.

Gözleri utanç verici bir kırmızımsı pembeye dönüştü ve onun önünde garip davranıp davranmadığını merak ederken alt kısımları dalgalandı.

"En baştan başlayalım," dedi Fayren, sandalyesinin arkılığına yaslanıp ellerini kucağında düzgünce kavuşturarak. "Ne biliyorsun?"

Zylah İblis'in neden burada olduklarını sorduğunu anladı. "Şey, ben dişiyim," dedi, başının belaya girme ihtimaline karşı boynunu beceriksizce kaşıma isteğini bastırarak. "Bir ısı döngüm ve göğüslerim var. Ayrıca sivri uçlarım da yok."

"Tamam." Fayren gözle görülür bir şekilde gülümsedi. "Başka ne var?"

Zylah kendini küçültmek için bir ayağını diğerinin üzerine koydu. "Üzgünüm ama tek bildiğim bu."

Kadının yüz hatları gözle görülür şekilde düştü ve bronzlaşmış yüzünün bir kısmı grileşti. "Şaka yapıyorsun," diye homurdandı, gözleri büyümüştü. "Bu... bu hiçbir şey değil!"

"Bekle! Benim de gizli bir yarığım var," diye ekledi Zylah ve gözbebekleri daha utanç verici bir ışıltıya büründü.

"Evet, ama buna ne *dendiğini* biliyor musun? Ne olduğunu? Ne işe yaradığını?"

Zylah geveledi ve başını salladı. Hayatta olduğu sürece böyle şeyleri bilmenin bu kadar önemli olduğunu fark etmemişti. Bu İblis'in tepki verme şekline bakılırsa, Zylah'ın beceriksiz olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Ben... insanlığımı daha yeni kazandım." Burnunu başka yöne çevirirken boynundaki kürkün yakasını kaşıma dürtüsüne teslim oldu. "Jabez zeki olduğumu ama bilgi eksikliğim olduğunu söylüyor. Bana öğretiyor."

"Lanetli ışık adına," diye mırıldandı Fayren yüzünü kapatırken. "Seni bana getirmesine şaşmamalı. Benden sadece ısı döngülerini ve seksi açıklamamı istediğini sanıyordum, ama *bu*? Hayır, bu gerçekten de bir dışıdan derinlemesine bir açıklama gerektiriyor."

Kendisine çarpan duyguları - ne kadar rahatsız hissettiğini, utancın omuzlarında nasıl durduğunu - zapt edemeyen Zylah sessiz bir sızlanma çıkardı. Küreleri kırmızımsı pembe parıltılarını değiştirmeyi reddetti, ancak dalgalanan dipleri parçalandı ve damlacıklar kafatasının etrafında süzölmeye başladı. Kalbi hızla çarpıyor, göğsünde sızlıyor ve bu durum içinin sertleşmesine ve gerilmesine neden oluyor gibiydi.

Birdenbire derisi yanlışı hissetti ve tüyleri kaşındı.

Sıcak bir el çene kemiğinin uzunluğunu kavradı ve Zylah bu dokunuşun yabancılığı karşısında irkildi. Fayren yüzünü ona doğru çevirdi.

"Sevgili çocuğum, sorun yok." Şefkatli bir gülümseme sundu ve gözleri öncekinden daha yumuşak ve şefkatli göründü. "Utangaç hissetmen normal. Sandalyelerimden birine oturan ilk şaşkın kadın sen değilsin. Pek çok iblis bana ulaşamadıkları bilgiler için gelir, çünkü ben bu konuda yardım sunmamla tanınırım."

Zylah onun dokunuşundan uzaklaşarak, "Ben genç değilim," diye itiraz etti.

"Evet, bunu görebiliyorum. Sadece konuşmamızdan bile anlayabiliyorum, ama etrafta sana öğretecek kimse yoksa, başka nasıl bilebilirsin ki? Bu senin hatan değil."

Bir elini masaya koyarak destek alan Fayren ayağı kalktı, böylece yatağına doğru yürüyüp yanına diz çökebildi. Altından üzerinde mandal olan bir tür kutu çıkardı ve kapağını kaldırarak büyük bir kitap stoğunu ortaya çıkardı.

"İhtiyacımız olan her şey burada var. Farklı İblis anatomilerinin diyagramları, çeşitli doğurganlık döngülerine ilişkin açıklamalar. Her İblis'in ne kadar farklı olabileceğine şaşıracaksınız, umarım size de bir şeyler benzer. Bunu birlikte çözebiliriz."

Zylah onun kutusundan üç kitap çıkarmasını izledi, sonra da büyük bir çabayla ayağı kalktı. Onları masanın üzerine koydu ve tekrar yerine oturdu.

"Genellikle fiziksel muayene yaparım, ancak bu çoğu kişi için oldukça rahatsız edici olabilir."

"Fiziksel muayene mi?"

Kadın küçük, garip bir kahkaha attı. "Genellikle İblis'in yatağı uzanmasını ve benim için uyluklarını ayırmasını sağlarım. Bu sayede ne tür bir cinsel organları olduğunu görebiliyorum, çünkü çok fazla varyasyon var. Bazılarımız yumurtlayabilir, hatta klitorisi bile yoktur. Bazılarının dölleme için bir mahmuzu var.

kendileri. Dürüst olmak gerekirse hepimiz gerçekten harikayız. Bu da üremeye ilişkin tartışmayı her seferinde oldukça benzersiz kılıyor."

Bir yabancıнын onu görmesi fikrinden ve az önce öğrendiklerinden dehşete düşerek görüşü beyaza döndü. Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu yapmak istemiyorum."

"Ben öyle düşünmüyordum," dedi dudaklarını kıvrarak. Bir kitabı yaklaştırdı ve sayfalarını çevirmeye başladı. "En yakın olduğunu düşündüğünüz yeri gösterirseniz, oradan devam edebiliriz. Dediğim gibi, Mavka hakkında çok bilgili olmadığım için lütfen bağışlayıcı olun. Elimden geleni yapacağım."

Zylah'ın göğsündeki sert baskı da gözyaşları gibi hafifledi. Başını eğmeden önce elbisesinin eteğini yumrukladı. "Teşekkür ederim. Bunu gerçekten takdir ediyorum."

Fayren sayfaları çevirmeye geri dönmekten önce başıyla onayladı. "Rica ederim, Zylah. En baştan başlayacağız ve sonra seks, rıza ve kızgınlık döngüleri sırasında kendini en iyi nasıl koruyacağın gibi diğer her şeye geçeceğiz. Feromon üretmiyor olman aslında bir nimet." Bakışlarını kaldırıp Zylah'nın vücudunda gezdirdi. "Yine de, asi erkekleri senden uzak tutmakta zorlanacağını düşünüyorum. Özellikle de böyle bir elbisenin içindeyken. Tabii istediğin şey bu değilse."

Fayren'in neden vücudu ya da giysileri hakkında böyle bir yorum yaptığını anlayamayan Zylah başını eğip kendine baktı. "Jabez bunu benim için yaptı."

"Pardon?" Fayren boğulup öksürmeden önce hırıltılı bir ses çıkardı. "O *yaptı* o giysi parçası senin için mi?"

"Bunu sevdim. Kuyruğumu kapatan şeyleri sevmem. Bunu bana vermesini sevdim."

Fayren sıcak bir kahkaha attı. "Sanırım beni yanlış anladınız. Jabez'in bırakın bir kadın kıyafetini, herhangi bir şeyi dikmesi fikri bile bana oldukça komik geliyor. Bir başkası için böyle bir şey yapabileceğini hayal bile edemiyorum."

Zylah bunun üzerine homurdandı. *Neden olmasın?* Bunu onun için kolayca yapmıştı; iş üstündeyken ona tanık olmuştu.

Sırtı Fayren'in evine dönük olan Jabez, bahçeyi çevreleyen çitin en üst kirişine oturdu. Soğuk mevsim nedeniyle sadece kışlık çeşitler ve daha dayanıklı otlar yenebilir olsa da, gözleri elindeki farklı meyve ve sebzeleri taradı.

Gece çökmüştü, bu yüzden kapüşonunu aşağıda tuttu ama pelerininin geri kalanını soğuktan korunmak için battaniye olarak kullandı. Burası Fayren'in bölgesi olduğundan ve kimsenin ziyarete gelme ihtimali olmadığından, kimliğini gizleme ihtiyacı hissetmedi.

O ve Zylah saatlerdir konuşuyorlardı ve Jabez bunu iyiye işaret olarak kabul etti. Ne kadar uzun konuşurlarsa Zylah o kadar çok şey öğrenecekti.

Hareketsiz kalmakla ilgili bir sorunu yoktu. Sessizliği ve yalnızlığı memnuniyetle karşıladı ve bunu düşüncelerini bir araya getirmek için kullandı.

Kapının açıldığını duyduğunda, omzunun üzerinden bakmak için kısa bir süreliğine başını çevirdi, ancak bakışlarını ileriye doğru çevirdi. Beklediği kadın değildi ama bir yanı rahatlamıştı.

Ona geniş bir alan bırakacak ve tam arkasından değil de solundan yaklaşacak kadar akıllıydı. Yıllarını şatosunda geçirdiği için onu tuhaflıklarının farkında olacak kadar iyi tanıyordu.

"Bana çok borçlusun," diye mırıldandı Fayren, bahçesinin gıcırdayan kapısını açarken, o sadece kirişlerin üzerinden tırmanmıştı.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diye cevap verdi soğuk bir şekilde. "Bu benim için değil, onun içindi."

Yanına oturmak istediğini görünce elini ona uzattı. Kadın önce ona, sonra elini tutup çitlere tırmanmasına yardım etmesi için adama ters ters baktı. Poposunu onun yanına yerleştirdi, uzun yeşil elbisesinin eteğini fırçaladı ve sonra ellerini kucağına koydu.

Kadın uzun bir süre ona baktı ve adam bahçeye bakarken onu görmezden geldi. Hazır olduğunda konuşacaktı.

Yumuşak bir esinti krem rengi tuniğini, pelerinini ve korkunç bir şekilde dikilmiş pantolonunu hışırdattı ve uzun at kuyruğunu yana doğru itti. Çiçekli kokusu hoşuna gitmişti, ona şatosunda barındığı daha basit zamanları hatırlatıyordu ve varlığı yirmili yaşlarının başından beri tanıdık geliyordu.

"Bu şekilde oturmamalısın," dedi, onaylamadığı ses tonundan belli oluyordu. "Bir zamanlar *kralımız* olan birine yakışmıyor."

Tam da onun varlığının tadını çıkarırken.

Jabez ellerini havaya kaldırarak, "Tanrı aşkına," diye bağırdı. "Beş dakika dırdır etmesen olmaz mı?!" Yüzünü sola doğru savurdu. "Zylah'a dırdır etmesen iyi edersin."

Fayren başını sallayarak önce gökyüzüne, sonra da uzaklara baktı. Sırtışından anlaşıyordu ve bu onu anında kızdırdı.

"Bakın, eğer birisi kışınıza bir sopa sokmuş gibi oturmak istiyorsanız, buyurun oturun. Diğerlerini rahat bırakın. Baş belası olmak *yakışık almaz*."

Fayren başını geriye attı ve kıkırdadı. "Ama bu çok eğlenceli. İnsanları her zaman heyecanlandırıyor."

"İnsanlarda seni nehre atma isteği uyandırıyor. Kaç yaşında olduğun umurumda değil, misilleme yapmak için bir şeyler yapacağım." Toprakta büyüyen pırasaların yeşil saplarına bakarken yüz hatlarını kötü niyetli bir sırıtma kapladı. "Bütün bitkilerini sökmeye başlayacağım. Eminim bu sana bir ders olur."

Gözleri bariz bir domates bitkisine takıldı ve neredeyse karşı konulmaz bir istek duydu. "Tavuklarımı rahatsız mı ettin?" diye sordu, bakışlarını onunkilere indirerek kucak.

Jabez dudaklarını birbirine bastırarak köşeleri aşağı bakacak şekilde öne doğru büzüştürdü ve üzerindeki bir tüyü fırçaladı. "Sadece birkaç yumurta çaldım. Ben büyümekte olan bir çocuğum. Yiyebileceğim her şeye ihtiyacım var."

"Büyüyene kadar epey bir zaman geçti. Şimdi kaç yaşındasın? Beş yüz yetmiş mi?"

"*O kadar* da yaşlı değilim," dedi alaycı bir ifadeyle, sonra yan gözle ona baktı. "Beş yüz altmış yedi. Birkaç yıl içinde otuz sekiz yaşına gireceğim."

"Her gece, gerçekte kaç yaşında olduğunu hep unutuyorum." Tilki gibi kulaklarını geriye attı ve başını salladı. "O kadar uzun süre yaşadığını hayal etmek çok zor."

"Yaşamayı dene. Yine de, insan yiyen bir İblis için neredeyse tam bir ömür yaşadın. Bu senin iki yüz dokuzuncu yılın mı? Eminim senin gibi bir baş belası için geçen zaman daha uzun geliyordur."

"Dürüst olmam gerekirse kendimi çok yaşlı hissediyorum. Dizlerimdeki kireçlenme yüzünden işinizden ayrıldım. Artık merdivenlerinizi çıkamıyordum."

Jabez ona bir kez daha baktı ve bu sefer yüz hatlarını fark etti. Bir insana kıyasla kaç yaşında görüldüğünü ölçecek olsa, daha yaşlı olmasa bile altmış beş sınırında olduğunu söyleyebilirdi.

Daha önünde uzun yıllar vardı ve yaşına rağmen gençliği inkar edilemezdi. Hala oldukça neşeli ve eğlenceli bir kişiliğe sahip olması ve güzelliğinin de bir o kadar baştan çıkarıcı olması buna yardımcı oluyordu.

Kendi yanında çalışırken onu strese sokarak kırışıklıklarını ve kızıl saçlarındaki akları artırdığından emindi. O da en az onun kadar eksantrikti ve sık sık kafa kafaya vermişlerdi - özellikle de o daha gençken ve çok daha toyken.

"Annen nasıl?" Jabez gerçekten umursamasa da sormak zorunda hissetti.

"O... iyi. Benim hayatımın sona ermek üzere olduğunu biliyor, oysa o birkaç yüz yıl daha yaşayacak." İlerleyen yaşını yansıtan lekelerle dolu çevik elleri birbirini sıkıyordu ama duygularını gizlemekte ustaydı. "Yine de, dediğin gibi, bu senin için insan yiyen bir İblis."

Jabez Fayren'in annesini iyi tanıyordu çünkü Fayren onunla birlikte Dünya'ya gelip hayatta kalan birkaç İblis'ten biriydi. Annesi Lettie ondan sadece birkaç yaş küçüktü ve ilk besin kaynağı olarak Elfleri tükettiği için onunla benzer bir yaşam süresine sahipti. Babaları çoğunlukla insan yiyen İblisler olduğundan, Fayren en büyükleri olmak üzere Lettie'nin tüm çocukları yaşlanıyordu. Yine de, neyse ki, Lettie'nin gelişmiş Elf kanı çocuklarının babalarından çok daha uzun yaşamasını sağlamıştı.

Yanıdaki kadının bir iblis yavrusuyken büyümesini ve ömrünün yarısından daha kısa bir sürede fiziksel yaş olarak kendisini geçmesini izlemişti. Bu durum herhangi biriyle herhangi bir şekilde bağ kurmasını zorlaştırıyordu çünkü muhtemelen onların ölümünden daha uzun yaşayacağını biliyordu.

Kendisiyle birlikte yaşlanacak kadar uzun süre yaşamayacak olan insanları kendine yakın tutmak istemiyordu.

Üzerlerine ağır ve keder dolu bir sessizlik çöktü. Her zamanki gibi bunu sakladı, yüz hatları kayıtsızlık maskesi takındı.

Pençelerinin arkasını başının tıraşlı kısmına sürttüğünde kulağı seğirdi. "Şu güzel saçlarına bak. Sana ne yaptılar böyle?"

"Bunun pek bir önemi yok. Ne olduysa oldu," diye cevap verdi omuz silkerek.

"Ama bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Annem bana buraya geldiğinde kafanı kazıttığını ve yeniden doğuşun bir şekli olarak büyüttüğünü söyledi. Senin isteğin dışında değiştirildiğini bilmek..."

Jabez uzanıp kızın elini tuttu ve yavaşça indirdi. Ona bunun katılacağı bir tartışma olmadığını ifade eden bir uyarı bakışı attı. Kadın akıllıca bakışlarını indirdi ve bıraktı.

Saçlarının buraya gelmeden önceki kadar uzun olabileceğini düşündü. Sırtının ortasına kadar uzamasını engellemek için kesiyordu ama tek yaptığı buydu. Nadiren şekillendirirdi ve at kuyruğu yapmak ona biraz yabancıydı.

Sadece kravatu henüz çıkarmamıştı.

"Buraya neden geldin Jabez?" diye sordu kısık bir sesle. "Diğerlerinin hepsi keyifsiz. Eğer yerini geri almak için dönmediysen, o zaman neden riske atıyorsun?"

"Sana neden burada olduğumu söyledim. Zylah'ın bunu ona açıklayacak birine ihtiyacı vardı." "Sen neden yapamadın? Kadınlar hakkında bilgisiz değilsiniz." Sonra eline öksürdü ve "Aslında tam tersi" diye mırıldandı.

Uzun bir süre ona baktı, sonra başını salladı ve bahçeye baktı. Hiçbir şey söylememeyi düşündü ama onun bir tür açıklamayı hak ettiğine karar verdi.

"Yanlış hissettim. Tüm bunları ona açıklayan kişi olmak bana pek iyi gelmedi. Bu bir erkeğin işi değil. Hâlâ hayatta olduğumu açıklayabilecek kadar güvendiğim tek kişi sendin."

"Senden hoşlandığı için mi?"

Yüzü belli belirsiz bir irkilemeyle seğirdi ve bakışlarını ona yöneltti. "Bunu sana söyleten ne?"

Dudakları inceldi. "Bana naz yapma genç adam. Kızgınlık döngüsünden hatırlayabildiklerini, onu nasıl tuttuğunuzu anlattı. Biliyordun.

değil mi?"

Jabez gözlerini ondan kaçırdı. "Genç adam, yaşlı adam. Seç birini."

Uzanıp adamın boynuzlarından birini tutmaya cüret etti ve onu kendisine bakması için çekti. "Sen de aynı şeyi hissediyor musun?"

Yüz hatları buruşurken burnu kırıştı. "Kesinlikle hayır." Gözlerini ona dikti, kırmızı gözleri onunkilerden çok daha parlaktı. "O zaman onu neden buraya getirdin? Gerçekten kayıtsız olsaydınız, bilginizle kibar bir aptal gibi övünürdünüz. Hatırlarsın, ben Merikh'e öğretirken *oradaydı*. Mavka'yı herkesten daha iyi tanıyorsun."

Onu yalanlamak için ağzını açtı ama kapattı. Bunu inkar edemezdi. Muhtemelen zarar verici bir şeyi de kabul edemezdi.

"Kendimce sebeplerim var." Kadının indirdiği göz kapaklarının arasından ona attığı lanet bakış karşısında yüzünü avuçladı. "Ne söylememi istiyorsun? Bir Mavka'ya öğretilmediğinde neler olduğunu gördüğümü mü? Bu bilgiyi saklamanın onu sadece tehlikeye atacağını ve bunu açıklayamamanın benim açımdan tamamen ihmalkârlık olacağını mı?"

"Eh, bu da bir başlangıç." Bakışlarını bahçesine kaldırmadan önce kucağına baktı, ardından ağaçları taramak için sola kaydırıldı.

Ona bir şey sormak istediği belliydi ama onu üzeceği için kendini tuttu.

"Oh, sadece sor," diye alay etti. "Meraklı bir baş belası olmak senin için sorun değil, neden şimdi başlıyorsun?"

"Öyle mi..." Alt dudağını dişlemek için durakladı. "Bunun *Katerina*'yla bir ilgisi var mı?" Fayren sanki daha az etkili olacakmış gibi onun adını fısıldadı.

Gözlerini derin bir bakışla kısarken ağzı sert bir çizgi halinde düzleşti. Ama ona değil, lanet domates bitkisine.

Boş ver. Bu konuda konuşması daha iyiydi ve eğer biri olması gerekiyorsa, en azından o olmalıydı. Onun için bir tür danışman olmuştu, çünkü çılgın düşünceleriyle ilgili *bazı* ayrıntıları paylaştığı çok az kişiden biriydi.

Ses tonunun ölü gibi görüldüğünden emin olduktan sonra, "Evet, onunla ilgili," diye cevap verdi.

"Ona olanlar yüzünden mi?"

Bunu söylemenin bir yolu buydu ama aynı zamanda tamamen yanlışti. "Daha çok yaptığı şey."

"Nasıl yani? Anladığım kadarıyla, Mavka'nın onu nasıl travmatize ettiği konusunda oldukça açık sözlüydü."

"Katerina ve Orpheus arasında olanlar bundan çok daha karmaşık." Ellerini iki yana açılmış kalçalarının arasına koyarak avuçlarını yukarı kaldırdı. "Onun nasıl incindiğini inkâr etmek mümkün değil. Olanlar hiç kimse için adil değildi. Evinden alındı, Peçe'nin içinde tutuldu, kaçamadı ve aslında nefret ettiği biriyle sıkışıp kaldı. Yüz seksen yedi yılını ona yardım ederek geçirdim ama o gerçekten hiç iyileşmedi. Hiçbir şey onun zihnini bundan kurtaramadı."

Jabez gece gökyüzüne baktı ve içinden bir iç çekti. Yıldızların cevaplar vermesini diledi ama onlar her zaman sessiz ve değişmez olmuşlardı.

"Ama o masum değildi. O bir kurbandı ve aynı zamanda kendi hatalarını kabul etmeyi reddeden bir faildi."

Fayren kaşlarını çatarak, "Anlamıyorum," dedi. "Herkes söylediğine göre-"

"Gerçeğin sadece yarısı ve onun anlattıkları," diyerek onun sözünü kesti ve gözlerini yıldızlardan ayırmayı reddetti. "Dediğin gibi, Mavka'yı tanıyorum. Merikh bana yaşam döngülerinin ilk aşamaları hakkında bilmem gereken her şeyi öğretti. Onlar aslında lanet boynuzlarıyla kuyruklarını ayırt edemeyen beceriksiz, eğitimsiz moronlardır. Ve insanlıktan yoksun olmaları *daha da kötü.*"

Sonunda yüz hatlarını gölgeleyen bir kaş çatmayla gökyüzüne döndü.

"Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yokken bir şeye rıza göstermek hiç rızası yoktu. Eğer Orpheus da Merikh gibiyse, bırakın nereye *sokacağını* bilmeyi, muhtemelen daha önce kendi aletini bile görmemiştir. Ve biliyorum... Kızı ondan almadan önce onları uzun süre izledim ve onunla ilk tanıştığımda Merikh'ten sadece biraz daha zekiydi."

Orpheus, Jabez'in Zylah'la tanıştığı zamankinden çok daha fazla insanlığa sahipti, biraz kırık ve basit bir İngilizceyle konuşabilecek kadar. Biri ona öğretiyordu ve bunda Katerina'nın küçük bir parmağı olduğundan emindi ama bilgisi sınırlıydı.

Belki Jabez kendisi de bir erkek olduğu için bu konuda biraz hassastı ama olanlarla ilgili kendi düşünceleri vardı - ve kızın kendisiyle paylaştığı gerçek yüzünden.

"Kabul etmek istese de istemese de ya da sadece bunu yaptığını kabul edemese de, Katerina aslında Orpheus'u bu bilgidен mahrum bırakarak, onu eğitmeyi reddederek yetiştirdi. Eğer o da

Merikh'in ilk dönemleri... o zamanlar akli bir çocuğun ya da en azından zeki bir köpeğin kavrama seviyesine eşdeğeri."

Jabez, sanki bu söylediklerinin ağırlığını azaltacakmış gibi sessiz konuşmaktan kendini alamadı.

"Onu bir canavar olarak görerek ve ona öyle davranarak, onun saflığını ve cehaletini suiistimal etti. Bunun Orpheus'un ona yaptığından ne farkı vardı? Yaptığı hiçbir şey kötü niyetten kaynaklanmıyordu, ki bunu diğer pek çok erkek için söyleyemem."

Jabez Fayren'e baktı ve sessizce ona düşündüklerinin yanlış olup olmadığını sordu. O bir kadındı - belki de uzun zamandır anlamakta zorlandığı bir durum hakkında daha fazla bilgiye sahip olabilirdi. Başlarda tamamen Katerina'nın tarafını tutmuştu, ta ki Katerina kazara onun hakkındaki algısını çarpıtacak bazı şeyleri itiraf edene kadar.

Katerina'nın şikâyetlerini dinlediği uzun yıllar boyunca gerçekte neler olduğuna dair çok karmaşık bir tablo çiziyordu.

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Fayren, sonra alçak sesle mırıldandı ve onun sözlerini düşünürken çenesini kavradı. "Merikh'i kaleye ilk getirdiğinizde insanlıktan yoksun olduğunu biliyorum ama Orpheus'un Katerina'ya göre akıl yaşını hiç düşünmemiştim bile."

"Daha da kötüsü, hala iletişim kurmayı veya herhangi bir şeyi açıklamayı reddetti. Hatta bunu bana bile itiraf etti, adam anlayamayacak kadar aptalken bunun bir anlamı olmadığını söyledi." Elleriyle omuz silerken Jabez'in kulakları geri gitti. "Ama gerçekten o kadar da aptal değiller."

Bunu duymak hoşuna gitmemişti, ne de seksin onu kendisine boyun eğdireceğini bildiği için onu nasıl daha fazla manipüle ettiğini.

Jabez başkalarını manipüle etmekte üstüne yoktu ama bir kadını bu şekilde istismar etseydi, insanlar onu *gerçekten ama gerçekten* aşağılık ve affedilmez biri olarak görürdü. Eğer roller tersine dönseydi... Jabez bu düşünceyle ürperdi. *Bir erkeği kınadıkları eylemler için neden kadınlar affediliyordu?* Bu nasıl adil olabilirdi?

Ama aklının bir köşesinde bunu kendini korumak için yaptığını düşündüğünü de anlıyordu. Bunun 'saldırganlığını azalttığını' iddia ediyordu ama Jabez'in aklında hep bir soru vardı: Eğer bu doğruysa, yürüyen bir ölüm olan bir yaratıkla yıllarca nasıl yaşamıştı?

Eğer gerçekten saldırgan olsaydı, Jabez ona uzaktan aşık olmaya başlamadan çok önce kızın nefesi kesilirdi.

Jabez hayal kırıklığı içinde ellerini başının üstünde gezdirdi ve saç tellerinin gevşediğini hissetmeyi bekledi. İrkildi, homurdandı ve sonunda at kuyruğunu çekerek

özgür, sonunda bu konu hakkında konuşmanın verdiği beklenmedik rahatlamaya rağmen bu konuşmayı yapıyor olmaktan rahatsızdı.

"Zylah'ın geleceğinin böyle olmasına izin vermeyi reddettim. Eğer kimse ona bunu açıklamazsa, istismara açık hale gelecekti. Sadece kendi bedenini tanımayan Orpheus gibi olmakla kalmaz, aynı zamanda istismar edildiğini hisseden Katerina gibi de olabilirdi. Acısı iki katına çıkacaktı ve bunu öngörerek... bahsettiğim gibi, onu eğitimsiz bırakmak beni ihmalkâr yapardı. Bu da onun acı çekmesinde benim de payım olduğu anlamına gelir."

Elbette işler farklıydı, çünkü Zylah, yaşam süresinin uzunluğuna rağmen, fiziksel, duygusal ve zihinsel olarak Merikh dışında karşılaştığı tüm Mavka'lardan daha olgundu. Mavka'nın bir insan ya da hatta bir Elf gibi değil, daha çok bir İblis gibi yaşlanması işleri karmaşıktıyordu. Ancak bu, cehaletin suiistimal edilebileceği gerçeğini ortadan kaldırmıyordu ve Jabez bunu yapacak türden bir insan değildi, ne de oturup bunun *olmasını izleyecek* türden bir insan.

"Bazen hala çok genç görünmenize rağmen yüzlerce yıllık tecrübeye sahip olduğunuzu unutuyorum. Bunu düşünmek bile... Haklısın. Onu bilgisiz bırakmak onun için feci sonuçlar doğurabilirdi."

"Katerina'nın beni Orpheus'un yerine koymaya çalışmasının hiç faydası olmadı," diye ısırdı, neredeyse iki asır önce olmuş olmasına rağmen hâlâ oldukça kinliydi.

Fayren'in kaşları bir kez daha çatıldı ve ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Burnu tiksintiyle kırışırken, suçluluk, utanç ve öfke sıcak lav gibi omurgasından aşağı süzüldü.

"Katerina'ya yeni bir hayat teklif ettiğim bir sır değil çünkü ondan hoşlanıyordum. Çok güzeldi ve Orpheus'a bakarkenki meydan okuyan bakışlarında beni eğlendiren bir şeyler vardı."

"Şey, evet. Onu kalenizin etrafında kovalarken oldukça çekiciydiniz." Fayren küçük bir kahkaha atarak konuşmanın ağırlığını hafifletmeye çalıştı. "Her zaman çok soğuk ve duygusuz görünürken birden yüzündeki gençliği gördüm."

"Yirmi altı yaşındaydım. O zamana kadar zaten en iyi dönemime girmeye başlamıştım," diye itiraf etti. "Ama yılların deneyimine sahip olmak için yeterince İblisle yatmıştım."

Cinsel arkadaşlarını özenle seçmişti. Yakınlık kurduğu kişilerin hepsi bilgili ve işlerini tamamlamak üzereydi. Bazıları

daha canavarca biçimleri vardı, ama bu onun için çekiciliklerini azaltmamıştı - aslında, bazen onu heyecanlandırıyordu.

"Katerina ile ilk kez yakınlaşmaya çalıştığımda, rızasını dile getirdi. Elbisesini çıkarmama yardım etti ve hatta lanet yatağıma uzandı."

Hem utançtan hem de mahcubiyetten yüzü ve kulakları kızardı. İfadesini kendi iradesiyle gizleyemeyeceğini bildiği için avucuyla yüzünü kapattı.

Arkasından konuştu.

"Ama ona dokunduğum, onu öpmeye çalıştığım anda taş gibi kaskatı kesildi. Beni isteyip istemediğini ne kadar sorsam ve o da evet dese de, kalbinde istemediğini anlamam uzun sürmedi. Nedenini anlayamadım. Her şeyi doğru yapmaya çalıştım ama bir dışının ne zaman hazır ve istekli olduğunu bilecek kadar deneyimim vardı. Neler olduğunu anladığım anda kendimden ve ondan o kadar tiksindim ki elbisesini fırlatıp atarak defolup gitmesini söyledim."

"Jabez," diye mırıldandı Fayren, muhtemelen sıkıntıyla sesinin bir oktav düşmesinden dolayı, ama devam etti.

"Bunun için bana nasıl bağırdığını asla unutmayacağım. Sanki onu neden aniden reddettiğimi anlayamıyordu." İçinden öfkeyle bir hırıltı çıktığında parmaklarını kapalı gözlerine gömdü. "Öfkesini yenmesi ve sonunda gerçeği itiraf etmesi biraz zaman aldı. Bunu yapıyordu çünkü benim korumamın bedelinin kendi bedeni olduğunu düşünüyordu. Eğer beni reddederse, onu evimdeki diğer İblislere yem edeceğimi söyledi, ama bunu *asla* söylemedim."

Elini yüzünden çekti ve Fayren'e döndü. Kadının ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı ama yine de gözlerine yansıyan öfkeyi görebiliyordu.

Onun asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Zalim bir pislik olabilirdi ama bir kadını asla böyle istismar etmezdi.

"O anda kendimi Orpheus gibi hissettim. Kafasının nasıl bu kadar karıştığını *anlayabiliyordum*. Ben daha yanlış bir şey yapmadan beni kafasında bir *canavara* dönüştürmüştü. Beni bir insan olarak değil, bir canavar, bir İblis, daha aşağı bir varlık olarak görüyordu. O anda, beni bir canavar olarak gördüğünü biliyordum, sadece yıllarını birlikte geçirdiğinden daha katlanılabilir ve belki de daha yakışıklı bir canavar. Orpheus bakireydi. En azından onun neden bu kadar soğuk olduğunu bilecek tecrübeye sahiptim ve onunla bu çizgiyi aşmayı engelleyebilirdim. Ama bu benim için ne kadar adildi? Ona karşı?"

Jabez uzun zamandır ona karşı öfkeliydi.

Birinin kendi zihnini bu kadar derinden manipüle etmeye cüret ettiğine inanamıyordu. Başından beri hiç yanlış bir şey yapmadığı halde kendisini kötü biri olduğuna inandırmak.

Teklif ettiğinde kendi isteğiyle onunla gelmişti ve adam sabırlı olmak ve ona kur yapmak için elinden geleni yapmıştı, ama kız onun hakkında kötü düşünmüştü. Böyle hissettiğini bir kez bile belli etmemiş, bunu sahte hoşlukların ve çekici gülümsemelerin ardına ustalıkla saklamıştı.

Güzelliği ondaki gerçeği görmeyi zorlaştırıyordu.

Yine de, sadece bir İblis olduğu için onu nasıl algıladığını fark ettiğinde, ona karşı asla acımasız olmamıştı. Onu koruma yemininden vazgeçmedi ya da kendi kişisel kan davasına yardımını geri çekmedi. Lanet bir prenses gibi şımartılmaya devam etti, sadece artık ona güvenemediği için kol mesafesinde tuttuğu bir prenses.

Aynı zamanda onun için bir şifa kaynağı olmuştu. Onunla sık sık konuşurdu ve Jabez sadece sessizce dinlerdi, çünkü onun aradığı şey asla tavsiye değildi. Herhangi bir fikir vermeye kalkışırsa ona kızardı. Sadece hayal kırıklıklarını haykırabileceği birini istiyordu ve Jabez de onun için bu rolü isteyerek üstlenmişti. Her şey için kendine göre nedenleri vardı ve bunların hiçbirini yaşadığı acıyı ortadan kaldırmıyordu. Adamın onda tanık olduğu acıyı,

Bu bazen içinde hissettiklerini yansıtıyordu.

Katerina uzun zamandır acı çekiyordu ve ona karşı kin beslemenin haddi olmadığını düşünüyordu - özellikle de bunun kendisiyle çok az ilgisi varken. İncinmiş insanlar net düşünemezdi. Onun sadece yirmi yedi yıllık yaşamına kıyasla, k e n d i s i n i n hayatta olduğu yüzyıllar boyunca yaptıkları, onun herhangi birine yapabileceği her şeyi gölgede bırakıyordu. Jabez pek çok açıdan ikiye bölünmüştü, ama bu olayda değil. Pek çok iğrenç ve affedilmez şey yapmıştı.

Başını öfkeyle salladı, Fayren'in bunu yapmayacağı belli olduğunda gerginliği kırarken omuzları gevşedi. Ayrıca onun Katerina hakkında kötü düşünmesini de istemiyordu.

"Onu affetmem biraz zaman aldı," diye itiraf etti. "Ama anladım ki yanlış da olsa kendini korumak için elinden geleni yapıyordu. Kimse onu yaralamadığı sürece hayatına bedeninden daha fazla değer veriyordu. Bu konudaki gücüne hayran kaldım. Direncine. Beni ona çeken ilk şey buydu. Katerina her zaman güçlüydü."

Jabez bakışlarını gökyüzüne kaldırdığında, ışığın gökyüzünü sessiz bir mora dönüştürdüğünü fark etti. Şafağın sökmesi için ne kadar zamandır burada oturuyordu?

Şimdiden yaklaşıyor mu?

Bu sefil diyarda zaman ne kadar da çabuk geçiyor.

"Anlamadığı bir şey varsa o da gerçeğin beni onun düşüncelerinden, davranışlarından haberdar etmesiydi. Bu yüzden Merikh'le ilgili suçlamaları söz konusu olduğunda nadiren onun tarafını tutuyordum. Çoğu yalandı, ama aynı zamanda gerçeğin sadece *onun* zihninde o kadar sıkı büküğü versiyonu olduğunu da biliyordum ki buna gerçekten inanıyordu."

Merikh'le yüzleşmesi gereken bambaşka bir savaş vardı ve Jabez Katerina'yı Orpheus'tan ilk kez aldığı anda orada olması ona yardımcı olmamıştı.

Fayren omuzlarını geriye atarak, "Hatırlıyorum," dedi. "Birbirlerine bağırıışlarını kalenin öbür ucundan bile duyabilirdiniz. Merikh'in de acımasız bir kükremesi vardı."

Başını geriye yasladı ve yüksek sesle inledi. *Lanetli ışığın yanında, çok zor birkaç yıl olmuştu.*

Merikh, Katerina'nın yanında dev gibi kalıyordu. Katerina'nın sırf Mavka olduğu için ondan nefret ettiği gibi o da Merikh'ten nefret ediyordu. Onun türüne karşı önyargıları, yaptığı her şeyin, sadece onu yoldan itmek için bile olsa, onu yargılamasına neden olduğu anlamına geliyordu. Yanlışıklıkla göğsüne ya da kışına dokunduğunda, çünkü eli o kadar büyüktü ki kafasını bir top gibi tutabiliyordu, ona saldırdığını düşünüyordu.

Onun dramından bıkip birkaç aylığına ayrılması, onu istemediğini - ondan *uzaklaşmak* istediğini ortaya koydu.

"Kendi arkadaşım kadını yüzünden beni terk etti ve ben de bunun tam ortadaydım. İkisi de müdahale etmediğim, diğerini evimden kovmadığım için bana kızgındı. Her ikisinin de bakış açısını görebiliyordum ve onları sakinleştirmek, birbirleri hakkında eğitmek için elimden geleni yaptım. İkisi de dinlemek istemedi."

Kazanmak diye bir şey yoktu.

Jabez sonunda pes etti ve onlara kendi aralarında halletmelerini söyledi. Merikh, Jabez'i kızdıracağını bildiği için ona zarar vermiyordu ve Katerina da karşılığında ona zarar veremeyecek kadar zayıftı. Sadece birbirlerine hoş olmayan sözler söylediler.

İşin garibi, Merikh onu aptal bir hayvan olarak görüyordu ama yine de ondan kaçan Merikh olmuştu. Misilleme olarak öfkesini alaycılığa dönüştürdü.

Merikh'in hakaretleri çok rastgele ve tuhaf bir şekilde komik olduğu için Jabez'in kahkaha atmasına engel olamayınca da ona kızmıştı.

Lanet olsun. Lanet arkadaşımı özledim.

Mizah anlayışı Jabez'inki kadar berbattı. Kibri Jabez'inkinden doğmuştu. Alaycılığı onunkinin aynasıydı. Bazı açılardan Merikh, Jabez'in suretinde şekillenmişti çünkü onu eğiten oydu. *Sanki onunla birlikte büyümüş gibiydim.*

Merikh ölümsüz ve ölmezdi, bu da yaşlanmayacağı ve yok olmayacağı anlamına geliyordu. Bu onu rahatlatmıştı.

İki yüz elli yıl önce başlayıp Katerina'yla tanıştıktan ancak on yıl sonra sona eren neredeyse seksen yıllık bir yol arkadaşlığı yapmışlardı. O kadar yakındılar ki, birbirlerinin arkasını kolluyor, birbirlerinin en güvendikleri sırdaşları oluyorlardı, sanki Merikh onun... kardeşiydi. Bir süre için o inatçı Mavka'yı tek ailesi olarak görmüştü.

Ve bu da kendi aptallığı yüzünden elinden alınmıştı. Kulağına sürekli fısıldayan, onu yıpratın ve zaman zaman Merikh'e kızmasına neden olan Katerina tarafından. Sonra da Jabez'in Merikh'in Weldir'le kan bağı olduğunu öğrenmesini sağlamıştı - Jabez'in kalbinin ve aklının zayıfladığı bir andı bu - ve Jabez tek ailesine sırt çevirmişti.

O olaydan sonra Katerina'ya olan sevgimi kaybettim.

Ayrıca ilk cinsel karşılaşmalarının, onu hiçbir zaman gerçekten sevememesinin nedenlerinden biri olduğuna inanıyordu - eğer böyle bir duyguya sahip olabilseydi bile. Yaptığı her küçük şey, manipülatif ya da çarpık bir yalan olan her şey, onun sevgisini yavaş yavaş azalttığı anlamına geliyordu.

Jabez uzun süre onu neden hâlâ yanında tuttuğunu sorgulamıştı. Çok basitti: Ona koruma sözü vermişti. Onun intikamını alacağına söz vermişti ve sözünün eri bir adamdı. Aynı zamanda dar görüşlüydü ve onu öldüreceği konusunda haklı olmasını istemiyordu çünkü bazen kafasını duvara vurmak isteyecek kadar onu çileden çıkarsa bile huysuz biriydi.

Çünkü onu sevdim ve sonuna kadar da önemsedim. Onunla ilk tanıştığında gençti ve karasevdalıydı, bu da ona karşı duygusal olarak olgunlaşmamasına neden olmuştu. Ama zamanla, yaşlandıkça ve akıllandıkça, ilişkileri tam anlamıyla sevgi dolu olmasa bile, onun arkadaşlığından hoşlanmıştı.

Arkadaş sayılırlardı. Merikh'in ortadan kaybolmasından sonra bir dereceye kadar güvenilebildiği tek kişi oydu.

Orpheus umurunda bile değildi. Eğer onu öldürmek onu mutlu edecekse, o zaman neden umursasın ki? Orpheus, son verdiği diğerlerine eklenmiş olacaktı.

Ama Jabez bu yeminin planlarını ne kadar mahvedeceği gerçeğini yeni keşfetmişti.

Yüzünü tekrar avuçlarken içini çekti, yorgunluk ve hayal kırıklığı boğucu bir dalga gibi içine yayılıyordu. Tüm bunları Fayren'e açıklayabilmeyi, içini dökebilmeyi diliyordu ama şu anda kendine izin verdiğinden daha fazlasını paylaşacak iradeye sahip değildi.

Merikh'in yokluğundan duyduğu acı... yaşadığı pişmanlıklar... bunlar Merikh'e yükleyemeyeceği kadar ağır bir yükü ve Merikh bunlardan utanıyordu.

Ama tadı ne kadar ekşi olsa da paylaşabileceği bir utanç vardı.

"Savaşımda beni kör etti Fayren," diye mırıldanarak ikisinin de içine düştüğu sessizliği doldurdu.

"Biliyorum..." diye mırıldandı. "Onun nefretinin kendi nefretini körüklemesine izin veriyorsun. Sana bunu söylemeye çalıştım ama beni dinleyen biri değilsin."

"Sana söylemiştim" diye alay etti. Sonra kızın huysuzluğuna dik dik baktı ve kızın gözlerini nazlı nazlı kaçırmamasına neden oldu.

"Merikh kalıcı olarak ayrıldıktan sonra, beni terk ettiği için ona kızgındım. Katerina'ya yardım edip dünyayı Mavka'dan kurtarırsam, bunun Lindiwe ve Weldir'in aralarındaki bağı yok edeceğini ve aralarındaki anlaşmayı bozacağını düşündüm. Onun gitmesi ve çocuklarının ölmesi onu zayıflatacaktı. Sadece bir ana ihtiyacım vardı, onun güçsüz olduğu bir güne, böylece gardiyanlığını geri alabilirdim. şifresini zaten biliyordum ama benim sihrim onunkiyle baş edemezdi - ne de olsa o lanet olası bir *tanrı*." Ona dönebilmek için yüzünü eğdi ve usulca şöyle dedi: "Eve dönmekle övündüğüm İblislere verdiğim sözü tutmak istedim. Ben de onlar için doğru olanı yapmak istedim."

"Bizi her zaman çok fazla önemsedin," dedi Fayren yumuşak, neredeyse anaç bir sesle, dizini sıkmak için uzanırken. "Bunu saklamaya çalıştın ama çoğumuz bize ne kadar yardım etmek istediğini görebiliyorduk."

Samimi dokunuşa izin verdi ama akıllıca kısa tuttuğu ve elini çabucak geri çektiği için minnettardı.

Jabez başarının cevabının asla Dünya'da bulunamayacağını bilmeyi dilerdi.

Bu diyara, Mavka'yı sona erdirmeye bu kadar bağlı olmasaydı, Nyl'theria'ya gidip geçidin o tarafında bir ordu toplamanın çok daha iyi sonuçlar vereceğini görebilirdi. Elf şehrini yıllar önce yok edebilirlerdi ve o zaman Weldir'in artık muhafızlığını sürdürmesine gerek kalmazdı.

Diğer taraftan dönüşlerinin önündeki engeli kaldırabilirdi. Halkı tarafından bir kahraman olarak görülebilirdi.

"Ona verdiğim sözü tutmak için sadece birkaç yılım kalmıştı," diye devam etti, bakışlarını başka yöne çevirmeden önce. "O ölüyordu. Elbette bunu bilmiyordu ama onu genç ve canlı tutan büyü azalmaya başlamıştı. Kolyesini yapmak için kullandığım yaldızlı cevher bu büyüye güç veriyordu ve onun solduğunu görebiliyordum."

"Onu hayatta tutanın sen olduğunu sanıyordum." Tüylü kulakları ilgiyle kıpırdadı, sihir ve güç öğeleri hakkında konuşmak onda tutku uyandırdı. "Onu değiştiremez miydin?"

Başını iki yana salladı. "O şekilde çalışmıyor. Okuduğum kitaba göre sadece bir kez kullanılabiliyormuş. Daha fazla yaldızlı cevher çıkarırsam bir tane daha yapabilirim ama aynı anda takılamazlar. Sonunda fark etmedi zaten. Orpheus'un gelini daha önce Katerina'nın göğsüne lanet bir kılıç saplamıştı."

Hâlâ yeminli koruması ve bakımı altındaki birinin gözlerinin önünde öldürüldüğüne inanamıyordu. *Sonra tekrar, ikimiz de bunu hak etmiştik.* Başarısızlığı öngörmesi gerekirdi.

Tıpkı evinin yıkılışını görmesi gerektiği gibi. Lindiwe onu sonunda ölüme o kadar yaklaştıracaktı ki, Zylah olmasaydı nefes almayı bırakacaktı.

Başından beri başarısız bir yoldaydı. *Nyl'theria'ya daha önce gitmiş olsaydım.*

"Ben... yorgunum Fayren," diye itiraf etti Jabez bıkkın bir oflamayla. "Başarıya iki yıl önce olduğumdan daha yakın değilim. İki yüz yıl önce. Annenle buraya ilk geldiğimiz günden beri."

Ona sempatik bir bakış attı ve başını eğdi. "Yapabileceğin bir şey yok mu?"

"Var - aslında birkaç şey var, ama..." Sesini alçaltmadan önce alanın boş olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "En iyi seçenek Zylah'ın benimle birlikte Nyl'theria'ya gelmesini gerektiriyor."

Başını öne eğdi ve biraz daha yaklaştı. "Neden fısıldıyorsun?" diye mırıldandı.

"Çünkü kurnaz bir piç gibi davranıp onu manipüle ederek itaat etmesini sağlamayı düşündüm. Ancak, bu konuda kendimi oldukça boktan hissetmeye başladım."

"Ondan hoşlandığın için mi?" Fayren ona arsız, dişlek bir sırıtış attı ve o da irkildi.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Çok yufka yürekli olduğu için işe yarayacağını sanmıyorum. Ama benimle birlikte o geçitten geçecek güçlü, hızlı ve çabuk iyileşen birine ihtiyacım var ve hiçbir İblis o geçitten geçemez. Weldir'in çocuklarının ya da onların soyundan gelenlerin geçmesini engelleyeceğinden şüpheliyim. Neden engellesin ki?"

Bunu Merikh ile test etmesi gerektiğini fark etti ama o sırada bunu düşünmemişti.

"Ondan yardım istemeyi düşündün mü? Sizden bu kadar övgüyle bahsettiğine göre, sanırım sizi her yerde takip edebilir."

Jabez bunun ne anlama gelebileceğini düşünerek yüzünü buruşturdu.

"Bu bana iki seçenek sunar. Gerçeği ona açıklayabilir ve yaptıklarından dolayı benden nefret etmemesini umabilirim. Ya da gerçeği saklayabilir ve bir kadının bana karşı olan duygularını manipüle ederek onu kan dökmeye yönlendirebilirim." Başını ona doğru eğdi ve kaşlarını çattı. "Hangisi beni daha az kötü biri yapar?"

Ağzını açtı ve sonra hemen kapattı. Bir tarafa çekilmeden önce dudakları derin bir düşünceyle inceldi.

"Şey, bu şekilde söylediğinizde... Hayır, bence ikinci seçeneği kullanmamalısın. Çok tatlı biri ve onunla birkaç saat geçirmek bile onu kollarıma alıp sarılma isteği uyandırdı bende." Ardından, gerginliği bir kez daha kırmak için küçük bir kahkaha attı ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıkların daha da derinleşmesine neden oldu. "Seni gerçek bir vicdanla düşündürmeyi başardıysa, o tam bir yaratık."

"O... muhteşem. O kadar zeki ki durumları kendi başına hesaplayabiliyor ve değerlendirebiliyor. Türünün geri kalanıyla kıyaslandığında, bu yönden oldukça özel. Tek yaptığım onu az sayıda insanla beslemektir ve o beklentilerimi defalarca aştı."

"Ona hayranlık duyuyor gibisin?" Sorusu utangaçlık içindeydi.

"Nasıl bilmezsin?" diye karşılık verdi ellerini öne doğru atarak. "Bilseydim, onu daha az insanla beslemek ve onu ikna etmek için eksik zekasını kullanmak daha kolay olurdu."

Bunu yapmış olsaydı muhtemelen onun kadınsılığından hiç etkilenmeyecekti, ki *asıl* kastettiği de buydu. Şimdi onun tüm bu ilginç yönleri vardı, aynı zamanda zeki ve olgun biriydi ve onun arkadaşlığını hoş buluyordu. Ona bir şeyler öğretmeyi *seviyordu* çünkü kız öğrenmeye ilgi duyuyordu ve b u da onunla bunu yapmayı *eğlenceli* hale getiriyordu.

Hatta ona farklı yıldızların ne olduğu ve Austrális'te yolunu bulmak için bunları nasıl kullanabileceği gibi aslında bilmesine gerek olmayan şeyler öğretmeye başlamıştı. Hayatına yardımcı olmak için tamamen anlamsız, ama bilmesi ilginç - aynı zamanda onunla daha fazla zaman geçirmesine izin verirken, bunun *ihtiyacı* olduğu için değil, *istediği* için olduğunu fark etmeden onunla etkileşime girmesine izin veriyordu.

"Şu anda zihinsel olarak o kadar gelişmiş ki benim kontrolüm dışında kendi kişiliğini geliştiriyor," diye devam etti. "Şimdiden doğruyu yanlış ayırt edebiliyor ve ahlak anlayışı benimkinden çok daha yardımsever. Benim tarafımdan yapılacak herhangi bir iknanın onları değiştireceğinden şüpheliyim."

"Ona karşı bir şeyler hissettiğini kabul edecek misin? Onu evime getirdiğin ilk andan itibaren bunu defalarca belli ettin."

Kollarını meydan okurcasına kavuşturdu. "Var olmayan bir şeyi kabul etmeyeceğim."

Birini istemeden ona hayranlık duyabilirdi. Yabez aslında hayranlık duyduğu pek çok kişiden nefret ederdi.

"Eğer bu doğru olsaydı, onu buraya getirmezdin," diye şarkı söyler gibi bir sesle tekrarladı. Arsız, işgüzar bir kadın gibi bacaklarını ileri geri sallıyordu. "Duygularını inkar eden çok erkek gördüm ve bu asla iyiye işaret değil."

"Ne diye bu lanet konuşmayı yapıyoruz ki?" Başını başka yöne çevirirken onu başından savdı. "Seninle konuşmaya başlamamalıydım. Bana her zaman söylenmemiş en iyi şeyleri söyletmeyi başarıyorsun."

Ona bu kadar rahatça içini döktüğüne inanamıyordu! Utancından ensesi kızardı ve birden konuyu açtığı için pişman oldu.

"Ama-"

"Bu sizin için neden önemli? Bu neyi başaracak? Neden bunu zorlamaya çalışıyorsun?"

"Çünkü seni mutlu görmek istiyorum," dedi Fayren, yüz hatları onun adına üzüntüyle buruşarak. "Bunca yıldır hayattan gerçekten zevk aldığını gördüğümü sanmıyorum." Tek omzunu silkti. "Elbette güldüğünü gördüm ama bu sadece o an içindi. Her zaman çok dalgın ve soğukkanlı görünüyorsun. Daha kaç yıl tek başına acı çekeceksin?"

Jabez bunun üzerine gözlerini devirdi. "Bana verilen hayat bu, çoğunu da hak ettim. Herhangi bir dişiye karşı hiçbir arzum yok. Yavru doğurmak gibi bir arzum yok. Tek istediğim barış içinde yaşamak ama bunu yapabilmek için Elf kanı dökmem gerekiyor."

"O zaman neden *bu* hayattan hiç mutlu olamadın? Eğer savaştan vazgeçersen..."

"Çünkü düşmanlarımın kan havuzunda gülmek istiyorum," dedi dramatik, eksantrik bir parıltıyla. "Bana, diğerlerine ve burada sıkışıp kalanlara yaptıklarından sonra onları bitirdiğimi bilerek cesetlerinin üzerine oturmak istiyorum. Elfler aşağılık ve gösterişçilikleri beni rahatsız ediyor. Hayal ürünü şehirleri dünyaların gözüne batıyor."

"Peki ya bu şekilde hissetmeye devam ederek mutluluk fırsatını kaçırıyorsan? Elflere duyduğun kör nefretin Katerina'nın Mavka'ya duyduğu nefretten ne farkı var?"

Bunun gerçeğe bu kadar yakın olması hoşuna gitmemişti. "Çünkü en azından Elfler bunu hak ederdi."

Kulakları geri çekildi ve alt dudağını ısırdı. "Sen gerçekten soğuk bir insansın. Sanki kalbinde hiç sevgi kalmamış gibi."

"Yok." Buz gibi onayıyla birlikte gözleri duygusuz bir kayıtsızlıkla aşağıya indi. "Bu benden sadece on bir yaşındayken alındı."

Yalvaran bir yüzle ona döndü. "Biz İblisler bile bulabildiğimiz yerde sevgi ve mutluluk buluruz, Jabez."

"İkisine de ihtiyacım yok."

"Bence bunu bir kez daha düşünmelisin," dedi burnunu kaldırıp onu ve onun duygusuzluğunu küçümseyerek. Ancak daha sonra gözleri arsız, rahatsız edici bir ışıkla parladı. "Diyelim ki, varsayımsal olarak, bir dişi beslemek istiyorsunuz. Ne tür bir dişi olurdu?"

Dudaklarını dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle geri çekti. "Bu ne biçim bir soru böyle?"

"Oh, sadece benimle dalga geç."

"Bunu özellikle istediğimi sanmıyorum," diye alay etti.

Elini umursamaz bir tavırla aşağı yukarı salladı. "Bir dişide ne ararsınız?"

"Var olmayan bir tane mi?" diye cevap verdi ve kızın kızgın bakışı onun sadece mizahla sırtmasına neden oldu. "Oh, *iyi*."

Onu gerçekten neyin memnun edeceğini düşünürken çenesini kavradı. Daha önce hiç düşünmediği için liste son derece boştu.

"Sanırım... kendini değerlendirecek kadar akıllı biri. Tehdit oluşturmayacak ya da boğazımı parçalamaya çalışacakları endişesiyle beni tek gözü açık uyutmayacak biri. *Bu* çok kez başıma geldi."

Fayren'in o her bir şey söylediğinde parmaklarıyla saydığını fark ettiğinde sözleri kesilmeye başladı. Adam kaşlarını kaldırdı ama Fayren ona donuk bir bakış atarak devam etti.

"Bilmiyorum. Şehvetli, güzel ve sevimli biri?" Kadının sadece iki parmağını uzattığını fark etti ama bakışları bahçede daralırken bunu görmezden geldi. "Sanırım... Garip bir şekilde kuyruğu olan birini isterdim."

Bir parmağını daha ileri uzattı ve ne yaptığı açıkça belli oldu. Bu da onu kızdırdı ve daha önce uzatmayı reddettiği parmağını açmak için uzandı.

"Sen ne...?"

"Hangi kelimeyi göreceksin gözünüz yok bilmiyorum ama bu niteliklerin hepsi onda var."

Dudakları kurnaz bir mizahla kıvrıldı. "Tamam, başka ne var?"

Jabez onu başka nelerin memnun edebileceğini düşünmeye çalıştı ama gerçekten çok az fikri vardı. Yine de bir kelime zihninde çınlamaya devam ediyordu, yüksek sesle ve yine de o kadar ağırdı ki bunun mümkün olamayacağından endişeleniyordu.

"Sadık biri," diye mırıldandı sessizce. Bedenen değil ama zihnen.

Kendisi yerine onu seçecek biri. Kullanılmaktan ve temas ettiği *herkesin* yanında arkasını kollamak zorunda kalmaktan bıkmıştı. Etrafindakilerin gözyaşlarıyla, seksle, suçluluk duygusuyla ya da sırf onun iyiliğini kazanmak için ona teklifler sunarak onu kendi istediklerini yaptırmaya çalışmasından bıkmıştı.

İsteddiği şey kendisinin ötesinde birine güvenmekti. Ve tek bir kişi bile ona bunu vermemişti - ne Katerina, ne Merikh, ne de Fayren. Onların olası art niyetlerine karşı çok temkinliydi.

İnsanlar istedikçe istiyordu ve o da etrafindakilerin elinde kalan cömertliği suistimal etmesine yol açtığını gördüğünde daha fazlasını vermiyordu. Kral olmak, insanların sürekli ondan bir şeyler istemesi anlamına geliyordu ama yardım isteyebileceği, sırtını dayayabileceği kimsesi yoktu.

Bu korkunç âleme adım attığı andan itibaren yalnızdı.

Elbette bir ordusu vardı ama bunun tek nedeni onların da amacının kendisiyle aynı olmasıydı: lanet olası evlerine dönmek. Ondakorkuyorlardı çünkü sırf ona sırt çevirmeyi *akıllarından* bile geçirmesinler diye herkesin onun aşılmaz, soğuk, acımasız ve kalpsiz olduğunu bilmesini sağlıyordu. Yine de pek çoğu bunu yapmıştı.

Birinin onun çürümüş kalbini istemesini istiyordu. Bu onun üzerinde güç sahibi oldukları anlamına geldiği için değil, ona kendileri üzerinde güç verdiği ve bunu kötüye kullanmayacağına güvendikleri için. *Yine de herkes*

benim yeterince kötü olduğumu düşünüyor.

sadece bunu yapmak için. Peki, herkes onun hakkında bu kadar aşağılık düşünürken neden var olmayan kalbini bir başkasına sunsun ki?

Sessizleştğini ve muhtemelen son ifadesinin görünmesini istediğinden daha ağır olduğunu fark ederek kıkırdamaya zorladı.

"Uzun boylu biri mi?" diye sordu gülermiş gibi yaparak. "İtiraf etmeliyim ki, onları etrafa fırlatabilme fikri hoşuma gidiyor ve bunu çoğu insanla ya da İblisle yapamıyorum. Hepiniz o kadar kısasınız ki kafalarınızın tepesine bakıyorum."

Bir parmağını daha kaldırırken gülümsemesi büyüdü. "Zylah uzun boylu. Hatta senden bile uzun olduğunu düşünüyorum, Jabez."

Jabez oturduğu yerden zıplayarak, "Seninle konuşmaktan bıktım," diye homurdandı. "Şafak söküyor ve ben gidip uyuyacak bir ağaç bulacağım."

Keşke çenesini kapalı tutup Mavka'nın adını söylemeseydi, Jabez onun aptal oyununu oynamaya devam edecekti.

"O zaman ne yapmam gerekiyor?" diye seslendi adam uzaklaşırken.

"Bilmiyorum, belki de gidip Zylah ile ilgilenmeliyim? Soruları olabilir," diye cevap verdi ve elini kulübeye doğru salladı.

"Biliyor musun... morun ne anlama geldiğini öğrenmem uzun sürmedi," diye şarkı söyledi onun geri çekilişine.

Durdu, vücudu sertleşti ve omzunun üzerinden baktı. "Tamam mı?"

Tünediği yerden yavaşça ve dikkatlice indi; kolları ve bacakları sanki zorlanmış gibi titriyordu. "Ona birçoğu oldukça müstehcen pozisyonları gösteren birkaç diyagram içeren oldukça derinlemesine bazı kitaplar bıraktım. Tabii ki eğitim amaçlı."

"Ne?!" diye mırıldandı, kulakları alev alev yanıyordu.

Masum Zylah'ın başına ne tür bir sapık getirmişti? Fayren'de böyle kitaplar olacağını düşünmemişti bile! *Eğitim amaçlıymış, kıcımın kenarı.*

"Ben ayrılmadan önceki kokusu ve küre rengi bir gösterge ise, keşfe çıktığından neredeyse eminim."

Keşfe mi çıktı? Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek bile sikini sarsmıştı. *Nasıl* keşfediyordu? Elbisesinin eteğinin altından kendi eliyle mi? Yine de bu, onun bildiği küçük kitap kurdu gibi tamamen sayfalara daldığı anlamına da gelebilirdi ama bu, zihninin arzulu olmasını ya da sapkın görüntüleri onunla paylaşmasını engellemiyordu.

Orada otururken ihtiyaçtan titriyor muydu? Teni dokunulmak için kaşınıyor, tüyleri içine dalma özlemiyle kabarıyor muydu? Nefes nefese miydi, vücudu sıcak, kalçaları gergin ve amı ıslak mıydı? Daha da kötüsü, bu diyagramlara bakarken *onu* hayal ediyor muydu?

Eğer fiziksel bir gösteri isterse, Jabez ona gösteremeyeceği tek bir pozisyon olmadığından emindi.

Hay sikeyim. Onu buraya getirmekle hata mı ettim?

Sadece cinsiyetini, seksle ilgili temel bilgileri ve ateşinin ne anlama geldiğini öğrenmesini istemişti, böylece gelecekte kendini koruyabilecekti.

Fayren... Sen kurnaz küçük bir tilki iblisisin.

Mavka'nın aniden kadınsı cazibeler kazanmasına ihtiyaı yoktu.

"Güneşten çık ve benimle doğru düzgün konuş!" Fayren dışarıdan bağıarak Zylah'ı üzerini örten battaniyenin altında sarsarak uyandırdı.

Küçük İblis, Zylah'ın iki günlük yolculuktan sonra çok az dinlenerek yorgun düştüğünü fark ettiğinde ona kendi yatağını sunacak kadar nazik davranmıştı. Sonra, üç kitabı da baştan sona saatlerce okuduktan sonra, sapkın görüntüler vücudunu ağrıttı ve zihnini sersemletti, neredeyse pes edecekti.

Bunun mümkün olmadığını bilmesine rağmen, özellikle de okuduklarından sonra, ateşi bir intikamla geri gelmiş gibi hissetti. Onu kendine dokunmaktan alıkoyan tek şey bir yabancıнын evinde olmasıydı... ve bunu yaparken fark edilmek istemiyordu. Ama sızı bir türlü dinmiyordu ve ancak erotik resimlere bakmak yerine daha eğitici bölümler okuyunca sakinleşebildi.

Fayren döndüğünde, sıkıntılı Zylah kendini tamamen yormuştu. Bunun suçunu Jabez'le birlikte oraya varmak için yaptıkları onca yolculuğa ve orta ringe kadar durmaksızın koşmak zorunda kalmalarına yükledi.

Tilki İblis Zylah'ı yatması için yönlendirirken ona mırıldandı. Zylah'ın iyi olduğundan emin olmak ve herhangi bir sorusu olup olmadığını kontrol ederken battaniyeyi çenesine kadar çekti.

Sorduğu tek şey Jabez'in nerede olduğuydu. Görünüşe göre o da dinlenmeye gitmişti.

Zylah, Fayren'in cömertliğini reddedip onu bulmaya çalışmış, uzun süre ayrı kaldığı için endişelenmişti ama İblis ona sert davranmıştı

olmak istiyordu. Aslında, kaşlarını onaylamaz bir şekilde çatarak Zylah'ın onun bakışları altında gergin bir şekilde cıvıldamasına neden olduğunda biraz korkutucuydu.

Jabez'in dışarıdan gelen sesini duyduğunda, yatağın küçüklüğü nedeniyle top gibi kıvrılmak zorunda kalarak dizlerini daha da yukarı çekti. Küreleri canlandı, siyahtan deniz mavisine döndü ve içinde bulunduğu evin etrafına baktı.

Yakındaki devasa ağaçların yoğun gölgesinde olmasına rağmen Zylah gündüz olduğunu anlayabiliyordu.

"Çok ileri gittiysem özür dilerim," dedi Fayren yüksek sesle, sesi telaşlı ve endişe doluydu. "Seni böyle şeyler hakkında konuşturmamalıydım."

Jabez sakın bir tavırla, "Dürttün, dürtüldün ve şimdi de karışmanın sonuçlarına katlanmak zorundasın," diye cevap verdi ve Zylah onun donuk yüz ifadesini neredeyse gözünde canlandırabiliyordu.

"Lütfen bunu tekrar düşünün." "Benim kararım kesindir."

Onların bariz tartışmaları karşısında Zylah'ın gözleri merakla koyu sarıya döndü. Yatak takımını geriye itti, ayaklarını yere bastı ve ayağa kalktı. Fayren'in kapısının yanındaki yuvarlak pencereye doğru yürürken adımlarının hafif olmasına dikkat etti.

Bahçenin kirişli çitinin hemen yanında, parlak güneşin altında duran Jabez kollarını kavuşturmuş ve sırtını ışığa dönmüştü. Tanıdık pelerin onu tepeden tırnağa örtüyordu.

Fayren bir ağacın gölgesinde durdu, yanmaktan korktuğu için kenara fazla yaklaşmayı reddetti. Elini evine doğru salladı. "Evim çok küçük. Onun biraz dinlenebilmesi için uyumaktan vazgeçmek zorunda kaldım."

Zylah, her nedense kendisi hakkında tartıştıklarını fark edince irkildi. Sadece kafatası görünecek şekilde çömeldi, sadece izleyebilmek için.

Jabez'in yüz ifadesini tam olarak görebilmeyi diledi ama sadece burnunu, dudaklarının ve çenesinin uçlarını seçebiliyordu.

Jabez bıkkın bir iç çekişle, "Sadece bir iki günlüğüne," dedi ve başını salladı.

"Ne kadar uzun olduğu umurumda değil, seni kendini beğenmiş Elf!"

Cevabı anında geldi ve hırıltılı bir ton taşıyordu. "*Onlardan* biri olarak anılmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"İstediğin şey çok fazla," dedi Fayren. Kırmızı kulakları sonuna kadar arkaya doğru bastırılmıştı ve tüm konuşma boyunca da öyle olmuştu.

"Ondan hoşlandığını söylemiştin."

"Oh, bana bunu yapma! Zylah'ı bir günlüğüne bile olsa burada benimle bırakmak ona ve bana haksızlık olur. Evim sadece bana yetecek kadar büyük, Jabez. Zavallı kız yatağıma zor sığıyor. Ben nerede uyuyacağım? O nerede uyuyacak?"

Zylah'ın başı geriye doğru döndü ve görüşünü beyaz bir renk kapladı. *Bensiz gitmeyi mi planlıyor?* Kalbi endişeyle sıkıştı.

Onu kontrol etmeden uyumaya gittiğinde endişelenmişti. Son birkaç gün zor geçmişti ve aralarında gözle görülür bir gerginlik vardı. Buraya gelmenin bunu azaltmaya yardımcı olacağını düşünmüştü ama şimdi onun yanında olmak bile istemediği anlaşıyordu.

Nedenini anlamadı. *Neyi yanlış yaptım?*

"Bir yolunu bulacaksın."

"Bir Mavka'ya nasıl bakacağımı bilmiyorum," dedi kaşlarını çatarak başını sallayarak. "Burada ne yapacak ki?"

"Eminim çiftliğinizi merak edecektir. Ona bahçenizi, tavuklarınızı gösterin. Herkese annelik yaptığın gibi ona da annelik yap."

"Güneşin altında durmasaydın seni bir sopayla döverdim," diye tersledi küçük dişi şeytan, sonra da dişlerinin arasından bir tıslama çıkardı.

Jabez kıkırdadı. "İşte bu yüzden güneşin altında duruyorum." "Ona kendin söylemeyi düşünüyor musun?"

Katlanmış kollarını gevşetti. "Elbette. Tek kelime etmeden öylece çekip gitmezdim Fayren."

Onu burada terk etmeyi planladığının ortaya çıkması ne kadar acı verse de, bunu bir açıklama yapmadan yapmak istemediği gerçeği onu rahatlattı.

Zylah ayağa kalktı ve onunla yüzleşebilmek için kapıyı açtı.

"Jabez?" diye sordu kısık bir sesle, tam da Jabez yüzünü kısmen ona dönmüşken. Adam donuk bir ifadeyle ona baktı ve kolları iki yanına düştü. "Nereye gidiyorsun?"

Utangaç bir tavır takınıp dinlemiyormuş gibi davranabilirdi ama sorunla doğrudan yüzleşmeyi tercih etti.

Adam dikkatini Fayren'e odakladığında ve ondan en hafif hırıltı geldiğinde midesi bulandı. Hırıltı çabucak söndü ve tilki kulaklı dişiden uzaklaşırken derin bir nefes verdi. Zylah'a doğru adım atarken pelerininin onu ışıktan koruduğundan ustalıkla emin oldu.

"Spiral Cenneti'ne gitmeyi planlıyorum," dedi ve bakışları onunkilerle sıkıca buluştu. "Spiral Cenneti mi?" Burayı daha önce hiç duymamıştı.

Ondan birkaç adım ötede durdu. "İblislere ait bir köy."

Midesi huzursuzlukla burkulduğunda bileklerinden birini göbeğinin üzerinde tuttu. Daha önce de olduğu gibi, Jabez'le aralarında gözle görülür bir gerginlik vardı ve bu gerginlik Zylah Fayren'in evine girdiğinden beri artmış gibi görünüyordu.

Elinde olmadan, gözlerinin önünde mavilikler dönmeye başladı. "Neden gelmemi istemiyorsun?"

Sorusundan mı, yoksa küre renginden mi bilmiyordu ama Jabez bakışlarını yana çevirdi. "Oraya yalnız gitmek benim için daha kolay olacak."

"Ama ben de seninle gelmek istiyorum."

Ya o yokken biri ona zarar verdiyse? Ya geri dönmezse? Zylah neler olduğunu bilmeden geride kalmak istemiyordu. Bu gitmesi ve bir daha dönmemesi için bir hile olabilirdi ve bu fikir göğsünü kabarttı.

"Köy sakinlerinin senin köyün yakınında bulunman konusunda ne hissedeceklerinden emin değilim, Zylah. Mavka'nın köye girmesi yakın zamanda yasaklandı."

"Gerekirse dışarıda bekleyebilirim," diye savundu. "Tıpkı insan köylerinde olduğu gibi. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Yüz hatları buruştu, sonra tekrar kayıtsız haline döndü. "Bir zamanlar benden istediğin gibi, şimdi de düşünmek için biraz zaman istiyorum. Seninle tanışmadan önce çok şey oldu ve bunları gözden geçirmek için zamana ihtiyacım var. Fayren bunu fark etmemi sağladı."

Zylah hâlâ gölgede duran küçük tilki İblis'e doğru el salladı. "Ama Fayren burada kalmamı istemiyor ve ben de rahatsız etmek istemiyorum."

"Zylah, demek istediğim bu değildi," dedi Fayren, yüz hatları yalvaran ve pişman bir tavırla kırışarak. Zylah'a doğru güvenli bir yol sağlayan gölgelikten geçerek yaklaştı. "Seni burada istemediğimden değil - sadece seni barındıracak yerim yok."

"Gelecekte sözlerine dikkat etmelisin," diye kestirip attı Jabez, başını çevirerek ona küçük bir alaycı bakış attı. "Beni kızdırmakla kalmadın, dikkatsizliğinle onu da üzdün."

O... çileden mi çıktı? Öyle görünmüyordu.

Zylah, bakışlarını tekrar kendisine çeviren Jabez'in soğukkanlı ifadesini değerlendirdi ve o zaman onun hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti. Sanki ikinci bir yüz takınmıştı; duygularındaki gerçeği yansıtmayan bir yüz. Uzun zamandır onun böyle biri olduğunu düşünmüştü ama acaba... ondan bir şeyler mi saklıyordu?

Bu, tüm bu zaman boyunca... adamın hoşnutsuz olduğu ve onun da bunu bilemeyecek kadar cahil olduğu anlamına mı geliyordu?

Göğsünde küçük bir öfke kıvılcımı alevlendi ve kafatasını her ikisinden de çevirdi.

"Eğer istediğin buysa, tamam," dedi Zylah karanlık bir ses tonuyla, sağ elini yumruk haline getirerek.

Bir an için yüz hatlarını yumuşatan bir rahatlama hissetti ve bu onu daha da öfkeliendirdi, öyle ki gözbebekleri kıpkırmızı kesildi. Bakışlarını Fayren'e çevirdi.

"Bana bir dakika izin vererseniz, evinizden çantamı alacağım."

Zylah arkasını döndü ve kapının altından eğildi. İçinde kamburlaşmak zorunda kaldığı küçük evin ortasındaki masadan çantasını kaptı ve dışarı çıkarken vücudunu çantanın içinden geçirdi.

"Ne yapıyorsun, Zylah?" Jabez sordu ve ses tonundaki güvensizliğe rağmen ona bakmayı reddetti.

İncinmişti, kızgındı ve bu duygularla ne yapacağını bilmiyordu. Geçmişte olsa sadece gevezelik eder, sızlanır ya da hırlardı ama artık bunları aşmıştı. Bu kadar hayvani ve küstah davranamayacak kadar insanlığa sahipti.

Zeki olmanın bir laneti olduğunu fark ediyordu. Bu kadar bilgisiz olmak neredeyse... *daha kolaydı*. Şimdi, bir canavar gibi saldırmadan duygularını nasıl taşıyacağını öğrenmesi gerekiyordu - tüyleri tam da bunu yapma arzusuyla nasıl kabarmış olsa da.

"Eğer burada kalamayacaksam, o zaman kalmam," diye cevap verdi, el çantasını göğüslerinin arasına daha rahat oturacak şekilde kaydırarak.

Jabez'den bir hırıltı yükseldi ve kirpiklerinin arasından bakabilmek için yüzü eğildi. "Burada kalman daha güvenli. Peçe'nin ortasındayız. Tek başına gitmen riskli olur."

Hayatında ilk kez göğsünden acı bir kahkaha yükseldi. "Belki *senin* için," diye çıkıştı, gözünde kırmızı bir ışık parlarken ağzını ona doğru kırptı. "Ama ben bir *Mavka*'yım."

"Affedersiniz?" Jabez hırladı, gözleri kızın çevresinde bir parıltıya dönüştü.

"Zylah," diye homurdandı Fayren, minik elini Zylah'ın koluna koyarak ve küçük dişi İblis'e soğuk bir şekilde baktı. "O haklı. Burada daha rahat olman için bir çözüm bulabiliriz. Belki de seni nasıl

ya da dışarıda uyuyabilmen için bir gölge ayarlayacağım. Bunun pek hoş olmadığını biliyorum ama-

Kolunu Fayren'in elinden kurtardı.

"Ben bir Mavka'yım!" Zylah ikisine de kükredi, ellerinin endişeden titrememesini diledi. "Eğer istenmiyorsam, o zaman kalmam için bir sebep yok! Eğer iç halkadan ayrılmak çok tehlikeliyse, siz beni bulmaya hazır olana kadar iç halkada dolaşacağım."

Ya da onu bulmaya hazır olduğunda. Ya da belki o zamana kadar bunu yapmak istemeyebilirdi. Şu anda her türlü korkunç duyguyu hissediyordu ve o da yalnız kalmak istiyordu.

Normalde Jabez'e sınıksıkı sarılırdı ama geçen hafta... *zor* geçmişti. Jabez'in geçmişinden bir şeyler öğrenmek, onu kızdırmak, aralarındaki gerginlik, sırf ona bir sürü tuhaf ve çılgınca rahatsız edici konu öğretebilmek için aptalca bir maceraya atılmak zorunda kalmak. Zylah nasıl hissettiğini de saklıyordu ve ancak şimdi onu bu kadar yoğun bir şekilde doldurduklarında, tutmanın ne kadar zor olduğunu fark etti.

Şu anda pençeleri saldırma arzusuyla doluydu. Fayren'a, Jabez'e, kendisine.

Daha birkaç saat önce tahrik olmuş ve *onu arzulamışken* birdenbire ezilmiş hissetmesi de yardımcı olmamıştı. Neyi yanlış yaptığını bilmiyordu ama bunun bir önemi var mıydı?

"Lanet olası Peçe'ye tek başına gitmeyeceksin!" Jabez bağırdı, sonunda ona yaklaşmak için ileri atıldı. "Birkaç gün içinde geri döneceğim."

"Senden daha iriyim, senden daha güçlüyüm ve senden daha hızlıyım!" Zylah bağırarak karşılık verdi. "Neden Peçe senin için güvenli de benim için değil?"

"Çünkü bu konuda yüzlerce yıllık *tecrübem* var, bu konuda savaştım, bu konuda *yaşadım*."

Zylah ona omzunu verdi. "Bana diğer Mavka'ların Peçe'nin içinde yaşadığını söylemiştin. Bu da bizim için sorun olmadığı anlamına geliyor."

"Evet, koşuşlar altında! Onlar da sizin gibi İblislere karşı temkinli. Yaptığınız şey aptalca."

Hâlâ bağıırıyor olmasına ve onun iyiliği için gerçekten endişeleniyor gibi görünmesine şaşırdı, öfkесinin bir kısmı söndü. Onun kendisine öfkelenmesini ya da endişelenmesini istemiyordu; aslında o gidene kadar yalancı yüzünü takınacağını düşünmüştü. Bir şey kazanmaya çalışmıyordu ve bunun uygun bir çözüm olacağını düşünmüştü.

Tek başıma olmaya alışkınım.

Elbette Jabez'in arkadaşlığına göğsünü sızlatacak kadar değer veriyordu ama eğer istediği buysa onu şimdilik yalnız bırakabilirdi. Yalnız kalmak istemesini anlıyordu, zira daha birkaç gün önce kendisi de bunu istemişti. Olsa olsa bir ağacın altına oturup neden üzgün olduğunu unutana kadar kitap okuyabilirdi.

Birdenbire sadece kitaplarla dolu çantası çok rahatlatıcı geldi.

Fayren her ne kadar bu konudaki fikrini değiştirmiş olsa da, daha önceki tartışmalarına kulak misafiri olan Zylah, küçük İblis'in bunu sadece onun iyiliği için yaptığını biliyordu. Fayren haklıydı. Evi küçüktü ve küçük İblis'in onu zorlamasına rağmen birkaç saatliğine yatağına çekilmenin bu kadar kötü bir şey olacağını fark etmemişti.

Zylah üzüntüsünü kelimelerinden uzak tutmaya çalışırken sesini alçalttı. "İstenmediğim bir yerde kalmayacağım." Fayren'e döndü ve sık sık yaptığı gibi ona gülümseyebilmeyi diledi. "Beni evinizde ağırladığınız ve bana bu kadar çok şey öğretme nezaketini gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım."

Bununla birlikte Zylah onların etrafından dolaşıp ormana doğru yürüdü. Onların gittiği yönün tersine doğru ilerledi ve bunun kendisini Peçe'nin derinliklerine, daha güvenli bir yere götüreceğini düşündü. Peçenin orta halkasına doğru gitmek istemiyordu ve kesinlikle kovalandıkları dış halkaya da gitmek istemiyordu.

"Ne yaptığını görüyor musun?!" Jabez bağırdı, sesi o kadar yüksekti ki küçük mesafeden bile duyuluyordu. "Senden onu burada güvende tutmanı istedim ve şimdi ikimizin de onun varlığını istemediğini düşünüyor!"

Zylah'nın omuzları bilinçsizce kamburlaştı ama yoluna devam etti. Adamın neden bu kadar endişelendiğini gerçekten bilmiyordu. *Ben iyi olacağım.* Onunla tanışmadan önce uzun bir süre hayatta kalmıştı. *Birkaç gün uzun bir süre değil.* Gerçekten değil.

"Onu bir yabancıyla bırakmayı planlayan ben değildim!"

Zylah onların atışmalarını duymazdan gelerek çantasını açtı ve içine uzandı. Jabez'in kendisi için aldığı ve henüz okumayı başaramadığı kitaplardan birini çıkardı. *Umarım bunun içinde zor kelimeler yoktur.* Sözlüğünü aptalca geride bırakmıştı.

Belki Fayren'in evinden uzak olmayan bir yer bulabilirim. Çok uzun sürerse ziyarete gelebilir.

Arkasından gelen ayak sesleri, kendini nasıl hissettiğinden uzaklaştırmak için kitabı açmasına engel oldu. Öyle yaklaşmışlardı ki

Kendisine yaklaşan kişiyi selamlamak için tam zamanında dönmeyi başardı.

Yüz hatları vahşi bir hırıltıya dönüşmüştü - dudakları keskin dişlerini ortaya çıkarmak için geriye çekilmiş ve burnu bükülmüştü - bileğini yakaladı. Jabez onu Fayren'in evi olmayan başka bir yöne götürürken sağa doğru çekildiğinde Zylah tökezledi, ayakları zıpladı.

"Sen ne-" Zylah başladı.

"Peçe'de tek başına dolaşmana izin vermeyeceğim," diye sertçe homurdanarak onun sözünü kesti. "Seni buraya ben getirdim ve seni burada terk etmeyeceğim."

"O zaman beni nereye götürüyorsun?" diye sordu, ayaklarını düzeltmeye ve kitabını elinde tutmaya çalışarak.

Tek görebildiği pelerinin arkası ve omuzlarındaki gri kürkün dalgalanışıydı. "Spiral Cenneti'ne."

"Ama sen dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum lan!" diye kükredi, kızın üzerindeki tutuşu sıkışmıştı. "Ancak Fayren'de kalmayacaksan, seni getirmekten başka çarem yok."

Zylah kolunu büküp Jabez'den çekti, sonra serbest kalınca durdu. "Ben iyi olacağım, Jabez. Eğer bu kendi başına yapman gereken bir şeyse, öyle olsun."

Jabez ona yan profilini gösterecek kadar döndü ve parmak uçlarını kapalı gözlerine batırdı.

"İnsanların taleplerime kulak asmamasına alışık değilim, Zylah," diye karanlık bir sesle gürledi ve sesindeki derinlik, sessizlik, katıksız öfke sinir bozucuydu. "Şu anda çok ama *çok* kızgıyım ve iki kadın tarafından manipüle edildiğimi hissediyorum."

"Seni manipüle etmeye çalışmıyorum," diye mırıldandı savunmacı bir tavırla ve kitabını sıkıca kavradı, onun böyle düşünmesinden hayal kırıklığına uğramıştı.

"İster kasıtlı ister kaza olsun, başkaları için kendi isteklerimi göz ardı etmekten başka seçeneğim yok." Parmaklarını kaldırarak gözlerinin ucuyla ona rahatsız edici bir bakış fırlattı. "Güvenliğinizi sağlamak için Spiral Cenneti'ne kadar bana eşlik edeceksiniz. Bunun yerine beni bu ormanda seni takip etmeye zorlarsan, beni bu görevden alıkoyarsan, o zaman bunu küçük bir meydan okuma eylemi olarak görürüm. Eğer öyleyse, korumamı ve ilgimi istenmeyen bir şey olarak görür ve geri çekerim."

Gözbebekleri koyu maviye dönerken, ellerini endişeyle göğsüne götürdü. "Bu ne anlama geliyor?"

Omuzlarını geriye çekti ve tam boyuna doğru doğruldu. "Bu görevi tek başıma tamamlayacağım. Sonra seni bulacağım ve yuvana geri götüreceğim."

"Ama yuvamı sevmiyorsun."

"Aynen öyle. Oraya seninle birlikte girmeyeceğim. Sadece ayrılmadan önce daha güvenli bir yerde olduğunuzdan emin olacağım... *kalıcı olarak*."

Zylah kalbi sızladığında çığırda ve görüşündeki mavi derinleşerek üzüntüsünün derinliğini yansıttı. Gözbebeklerinin dipleri dalgalandı ve gözyaşlarına boğulmalarını engellemeye çalıştı.

Daha önceki düşüncelerine rağmen, birdenbire ondan kalıcı olarak ayrı kalma fikri canını yaktı.

Kafatasına ve muhtemelen içindeki değişikliklere bakarken, yüz hatları garip bir duyguyla seğirdi. İfadesi saniyeler sonra sertleşerek taşa dönüştü.

"Kararınızı verin."

Büyü yeteneklerini kaybettiğinden beri Jabez ilk kez onların yokluğuna şükretti.

Yüzeyin altına sızan öfke, hayal kırıklığı ve düşmanlık pişmanlık duymuyordu ve kaotikti. Zayıf bir av hayvanı gibi köşeye sıkıştırılmak ona göre değildi ve boyun eğerek ya da korkarak tepki vermezdi. Karşısındaki nazik ve canavar doğasını hak etmeyen biri de olsa, istediğini elde etmek için ısırması ve hırlamasıyla tanınırdı.

En azından sözleriyle tehdit etmekten ve ne yazık ki manipülasyona daha fazla manipülasyonla karşılık vermekten başka bir şey yapamazdı. Ya da umursamadan çekip gidecekti ki bunu yapmaya pek meyilli değildi. Işınlanma yeteneğini koruyabilseydi... işler farklı gelişebilirdi.

Zylah'ya söylediği gibi, onu bu İblis çukurunun ortasına getirmişti ve güvenli bir şekilde buradan çıkaracaktı. Bu da, şu anda istediği şeyin tam tersi olmasına rağmen, ona eşlik etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Fayren haklı. Ona düşündüğümünden daha fazla değer veriyorum. Onun istediğinden daha fazla.

Kendi yolunu bulmaya çalışan eli yüksek bir dişi gibi ormana girdiği anda ellerini ondan çekmeyecek kadar - her ne kadar bunun sadece onu iğnelemek için bir gösteri olmadığına inansa da. Zylah'yı, onun gerçekten kendi başına yapabileceğini düşündüğünü anlayacak kadar tanıyordu.

Muhtemelen öyleydi, ama aklının bir köşesindeki dırdırdan kurtulamıyordu. Bu dişiyi koruması altına almıştı ve Katerina gibi, her zaman kendi yararına olmayacağı gerçeğini göz ardı ederek bunu gerçekleştirme ihtiyacı hissediyordu.

Ama şu anda gerçekten ihtiyacı olan şey lanet olası bir boşluktu. Ne halt ettiğini ve neden yaptığını anlamak için düşüncelerini bir araya getirmesi gerekiyordu.

Fayren içimi gördü. Belki de kendisini gördüğünden bile daha iyi gördü.

Zylah'ı cinsiyetini, cinselliği ve kızgınlığını öğretmesi için bir dişiye götürmüştü çünkü rahatsız olmuştu. Asıl soru şuydu: Bu konuda neden rahatsız olmuştu?

Merikh'te olduğu gibi, onun utançtan kıvrandığını görmek onu kıkırdatmalıydı. Bu konuyu anlamak önemliydi ve bu konuda çok fazla deneyime sahip olması, ne kadar garip olabileceği konusunda onu oldukça duyarsızlaştırdı.

Merikh'in parlak kırmızımsı pembe gözbebekleriyle kıpırdanışını izlemek Jabez'in yıllardır hayatının en önemli anıydı. Koca salak Mavka -o zamanlar insanlıktan nasibini almadığı için- daha sonra bu renkte parlamadan ona zar zor bakabiliyordu. Ve lanet olsun... ona bir siki ve nereye sokacağını *öğretmek*, bir İblis dişisiyle fiziksel bir gösteri yapacak kadar ileri gitmek ona komik gelmişti.

Ayrıca Jabez'e sonunda arzusunun renginin ne olduğunu da göstermişti.

Zavallı Merikh. Gördükleri karşısında hem tahrik olan hem de kızardığı her halinden belli olan bu adamın anısı Jabez'i sık sık kıkırdatırdı. Kadın yaramaz biriydi - bir izleyicinin olması fikri onu tahrik etmişti - ve Merikh gösterilmesine izin vermişti, bu yüzden suçluluk duyması için bir neden yoktu.

Ancak iş bu konuyu Zylah'ya öğretmeye geldiğinde ağzında ekşi bir tat bırakmıştı. Fayren'le çitin üzerinde yaptığı konuşma bunun nedenini açıkça ortaya koymuştu ve onu bu konuda rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulmak için geçmişine dalması gerekecekti.

Ondan etkilendim. Sadece bunu görmezden geliyordu. Geçmişte fiziksel çekim genellikle bir kadınla yatması için yeterli olsa da, Zylah'ın ne olduğu ve onunla akrabası arasında geçenler nedeniyle kolayca kendini tutabilirdi.

Bu da yüzeyin altında gizlenen daha fazla şey olduğu anlamına geliyordu - şimdiye kadar barındırmaya başladığının farkında bile olmadığı hassas duygular.

Kabuğundan çıkıp kendi kişiliğine büründükçe, ona sevimli doğasının, kitaplara olan ilgisinin ve hatta nezaketinin ipuçlarını gösterdikçe, bunu inkâr etmek daha da zorlaşıyordu. Tanrı aşkına, ona acayip bir elbise yapmıştı, oysa kızın kürkü onun zihnini yeterince örtüyor olmalıydı.

Ama o her anlamda masumdu ve ona hayatı öğreten kişi olmak, onun güçlü bir konuma yerleştirildiği anlamına geliyordu. Bu platonik bilgiyi seks gibi çok daha sinsi bir şeye dönüştürseydi, o zaman bu gücü kötüye kullanmış olurdu.

Ona başka birinin öğretmesi gerekiyordu çünkü aklının bir köşesinde kendisinin yanılmaz olmadığını biliyordu. Onun cehaletinden yararlanarak zevkle dokunmak, Katerina'nın Orpheus'a yaptığından daha iyi olmazdı ya da tam tersi.

Ve her geçen gün bu endişe onu yiyip bitiriyordu, ta ki Zylah'la geçirdiği ateşli gecede patlayana kadar. O zaman da bunu görmezden gelememişti, şişmiş siki ikisinin arasında dururken ve ihtiyaçtan titrerken bile. Bütün gece boyunca, özellikle de Zylah onun her tarafına sürtünmeye çalıştığında, kendini tutması gerekmişti.

Jabez neredeyse karşılık verecekti ki, aleti o kadar sert zonklamaya başlamıştı ki canı yanmış ve patlamak üzereydi.

Ne kadar uzun sürerse, ne kadar uzun süre inkâr etmeye çalışırsa, hata yapma olasılığı o kadar artıyordu. Bir noktada, kız onu istediğine dair yeterince güçlü bir işaret verirse, tüm bastırılmış şehveti ve kafa karıştırıcı duyguları onu alt edecekti.

En azından Fayren'in yardımıyla Zylah neler olduğunu tam olarak anlayabilirdi. Her dokunuşun onları nereye götüreceğini bilecek ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayarak uygun bir rıza formüle edebilecekti.

Onunla olmasa bile. Jabez ve Zylah hiçbir zaman yakınlaşmamış olsalar bile, çünkü Jabez'in böyle bir şey için *hâlâ* bir planı yoktu, en azından bu duruma bir başkasıyla bilerek girebilirdi.

Onu kendinden ve diğerlerinden korumuştı. Onu aklına ve kalbine gelebilecek olası zararlardan korumuştı.

Tüm bunları anlamak daha fazla soruyu beraberinde getirdi. Evet, bu dişi Mavka'yı arzuluyordu ama hepsi bu kadar mıydı? Hayır, belli ki değildi. Onunla iki ay geçirmişti ve bir kez bile onun arkadaşlığı onu rahatsız etmemişti - daha önce böyle hissettiğini hatırlamıyordu. Genelde herkes onu rahatsız ederdi ama onun yanında *kendini sakın* hissediyordu.

Bugüne kadar pek çok duygusunu bastırmış olsa da, bunun nedeni genellikle duygularının yüzeye çıkacak kadar güçlü olmamasıydı.

Onun kim olduğunu sevmişti. Ne sinsilik, ne kötü niyet, ne art niyet, ne de manipölasyon için bir numara vardı. Sadece onun arkadaşlığını istiyordu çünkü görünüşe göre bu ona hoş geliyordu.

Şirketim hiçbir zaman bir başkasına karşı hoş davranmamıştır.

En iyi ihtimalle çabuk sinirlenen biriydi ve en kötü ihtimalle de tam bir hıyardı. Başkalarının duygularına karşı kayıtsızlığı bir bıçak gibi kesebilirdi ve öfkesi çoğu zaman İblislerin sinmesine neden olurdu.

Ve onun bağırışları karşısında Zylah ona karşılık vermişti!

Sadece Fayren bunu yapabilecek kadar aptaldı, çünkü oldukça ruhlu bir dişiydi. Öte yandan, Fayren onu hiçbir zaman kullanmaya ya da manipüle etmeye çalışmamış ve hayatı boyunca onun iyiliğini düşünmüştü. Onu şımartmaya, yatıştırmaya ve hayatının ilerleyen dönemlerinde, sanki tüm farklı maskelerinin altında gerçekte kim olduğunu görmüş gibi ona annelik yapmaya çalışmıştır.

Bu masum şeyler Fayren'in istediği kadar bağırıp ona tahta kaşıkla saldırabileceği ve onun öfkesinden korunabileceği anlamına geliyordu.

Tıpkı Zylah'ın güvende olduğu gibi.

Ormanın içinden Spiral Cenneti'ne doğru yürürlerken göz ucuyla ona bir bakış attı. Onun bu hali lanet göğsünü sızlattı.

Yarım saattir yürüyor olmalarına rağmen, gözlerindeki mavinin deniz mavisine yaklaşmasına rağmen gözbebeklerinin altı hâlâ dalgalanıyordu. Belli ki adamın onu terk etme ihtimalinden dolayı stresliydi ve bunun üzerinde duruyordu.

Onun böyle bir karara kolayca varacağını mı düşünüyordu?

Gerçek şuydu: Bu bir yalan olabilirdi. O sevimli, kabarık tavşan kuyruğunun onu takip etmesini sağlamak için bir hile.

Yürüdükçe ve öfkesi yatıştıkça daha da kararsızlaştı.

Zihninde, bunu sadece onun Nyl'theria'ya kadar kendisine eşlik edip etmeyeceğini görmek için beklemek istemesine yormaya çalıştı. Başka hiç kimsenin yapamayacağı ya da daha doğrusu yapamayacağı şekilde ona yardım edecekti. Bu olasılığın peşini bırakmaya hazır değildi, çünkü başlattığı bu savaşta başarılı bir sonuç elde etmesini sağlayacak en iyi seçenek buydu.

Hâlâ peşini bırakmadığı bir savaş. Asla da bırakamayacağından şüpheliydi. Her zaman sonunda istediğini elde etmenin yollarını düşünecekti.

Ama ona olan bağlılığı bundan daha derin miydi?

Öyle olmamasını umuyordu. Aklına her zamankinden daha çok ihtiyacı varken kalbinin ya da aletinin onu yönlendirmediğini umuyordu. Mevcut *arkadaşlıklarına* karışıklık ve komplikasyon eklemesine gerek yoktu. Hayatının geri kalanında bir kadın arkadaşına ne ihtiyacı vardı ne de bunu istiyordu.

Ayrıca berbat bir eş olacağını düşünüyordu. Kibirli, benmerkezci ve kabaydı. Bir dişinin sevgisini kazansa bile, sadece kendisi olarak onları ezmesinin uzun sürmeyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Böyle bir başarısızlığı öngördüğü halde neden böyle bir risk aldı?

Yine de sırtını yaslayabileceği başka birinin olması ilgisini çekmişti, çünkü böyle bir şeye hiç sahip olmamıştı. Uyandığında sarılabileceği biri, umarım rahat bir yatakta ve kendisi ve İblis arkadaşları tarafından ele geçirilmiş bir Elf şehrinde. Sıcak ve yumuşak ama gücünü ve şehvetini dizginlemek zorunda kalmayacağı kadar güçlü biri.

Bunu bir insanla yapamaz. Muhtemelen kalçalarını kırar ya da tereyağlı derilerini zedelerdi. İki yüzyıldan uzun bir süre boyunca gücünü dizginlemek seksten aldığı zevke zarar vermişti. Bir Elf onunla aynı güce sahip olabilirdi ama o iğrenç yaratıklardan biriyle yatmaktansa kendini ateşe atmayı tercih ederdi.

Ve İblisler... Şey, onlara tam olarak güvenmemenin daha iyi olduğunu öğrenmişti. Bu, ya da geçmişte seçtiği kişilerle ilgili kötü bir yargıya sahipti.

Bir kez daha Fayren'in bir dışide olmasını istediği özellikleri sayarken parmağını sayışını hatırladı, Fayren'in ona Zylah'ın bu özelliklere sahip olduğunu göstermeye çalıştığını biliyordu. Görünüşe göre, yanında sinir bozucu tilki İblis olmasa bile bu listeye eklemeler yapıyordu.

Zylah'ın hâlâ onun için aldığı en yeni kitaplardan birini tuttuğunu görünce - hangisi olduğunu anlayamadı - kalın kapağını tırmaladığını fark etti. Eğer üzüntüsünden biraz daha sıkı tutarsa, onu yok edecekti.

Hay sikeyim. Şimdi kendimi kötü hissediyorum.

Jabez yüz hatları yumuşamadan önce daralan bakışlarını ileriye çevirirken iç çekti. Onu neredeyse bitkin bir hale getirdiğini bildiği için suçluluk duygusu ensesinden aşağı süzüldü.

"Fayren haklı," diye başladı, dikkatini dağıtmak için gözlerinin loş ormanı taramasına izin verdi. "Korkunç bir öfkem var."

Nasıl ifade etti? Korkunç çocuksu öfke nöbetleri mi? Bu çok doğrudu ve asla inkâr etmediği bir şeydi.

Zylah geveledi ve kafatasını ondan uzaklaştırdı.

Gözlerini devirmek için duyduğu arzuyu bastırdı ve bunun yerine parmak eklemlerinin arkası bileğine degecek şekilde uzandı. "Seni üzdüysem özür dilerim ama bunun acısını kitaplarından çıkarmamalısın."

Pençeleri daha derine battığında irkildi ve omzunu ona çevirip kolunu çekti. Kızın tepkisi onu üzme yerine göğsünün kabarmasına neden olunca lanet yüzünü avuçladı çünkü bunu çok sevimli bulmuştu. Sessiz muameleden pek hoşlanmadığı düşünülürse, bu tepkinin öfkesini yeniden alevlendirmesi gerekirdi, onun duygularını incittiği için göğsünü gururla kabartması değil.

Belli ki ona karşı hisler besliyordu.

"Varlığınızı istemediğimden değil. Aslında tam tersi," diye itiraf ederken, onun kırgınlığını yatıştırmak umuduyla ses tonunu yumuşattı. "Ama başıma çok şey geldi ve bunları çözmek için zamana ihtiyacım vardı. Spiral Cenneti iç halkanın ortalarına doğru, yani uzak değil ve geri dönmem uzun sürmezdi."

Gözbebeklerinin alt kısmı yerleşti ve kitabını tutuşu yumuşadı. Kadın kitabın kapağına verdiği zararı incelerken, adam da başını eğip özellikle budaklı bir ağaç kökünün üzerinde nasıl yürüdüğüne dikkat etti.

"Peçe'ye girdiğimiz andan itibaren Spiral Cenneti'ne gitme arzum zihnimin en ön sıralarında yer alıyordu. Ancak bir süredir oradan uzaktaydım ve yokluğumda çok şeyin değiştiğini tahmin ediyorum."

"Spiral Cenneti'ni bu kadar özel ve önemli kılan nedir?" diye sordu oldukça alaycı bir tonda.

Dudaklarının sol tarafı mizahla kıvrıldı - sonunda sessizliğini bozduğu için memnundu. Küçük gülümsemesi kayboldu ve bakışlarını yukarıya, kalın, yoğun yaprak örtüsüne çevirdi. Buradaki ağaçlar Peçe'nin dış halkasındakilerden çok daha uzundu, onun bir metre on santimlik boyunun üç katına, hatta daha fazlasına ulaşıyordu.

"Şehrin altında Nyl'theria'dan aldığım bir mana taşı var. Kendi büyümü yeniden ateşleyebileceğim kadar büyü kaldığını umuyorum." Kız kafatasını hafifçe ona doğru çevirdiğinde, bakışlarını onun gözbebekleriyle buluşturabilmek için odağını ona doğru kaydırды. "Sihrime sahip olmamak beni derinden etkiliyor. Bu benim doğal bir parçam, eksik olan bir parçam ve bir Elf için bir uzvunu kaybetmekle eşdeğer. Büyü ile doğarız, onu soluruz, yaşarız, ondan besleniriz ve onsuz olmak kumda nefes almak gibi hissettirir."

"Bunu bana neden söylemedin? İçindeki düşünceleri asla paylaşmıyorsun," dedi, bakışlarını onunkilerden kaçırırken sesi giderek kısılıyordu. Sözlerinde incinmişlik ve hayal kırıklığı vardı ve sürekli gizliliğini inkar edemiyordu. "Bana ayrılma nedeninle ilgili gerçeği söyleseydin daha anlayışlı olurum."

Çünkü seni her halükarda yanımda getirebilirdim. Onunla ilgili düşüncelerinin çamurunu temizlemek için zaman istemesi, onu geride bırakmak istemesinin tek nedeniydi. Kısmen, zamanın arzusunu azaltmaya yardımcı olacağını umuyordu ve ona karşı büyüyen sevgisini öldürmeyi planlıyordu.

Bu daha akıllıca görünüyordu. Daha iyi görünüyordu, özellikle de onun için.

Aptalca bir şey yapmazsa, kendi kusurlarıyla onu incitme olasılığı en aza inecektir.

"Fayren'in derimin altına girme gibi bir huyu var," diye itiraf etti, sonra onun bu sözü muhtemelen anlamadığını fark etti. "Demek istediğim, ben istemediğim halde düşüncelerimin içine girebiliyor. Fikirlerini kendine saklamış olsaydı, bu kadar sinirlenmezdim. Bunu bilerek yaptı, eylemlerinin ve sözlerinin her zaman onu içermeyen sonuçları olabileceğini unutarak. Karışmayı seviyor."

Lanetli ışığın altında, Fayren'in rahatsız ediciliği yüzünden gözünü bile kırpmamıştı. O kadar huzursuzdu ki neredeyse oturduğu ağaçtan düşecekti. Düşünceleri onu hayal kırıklığına uğratmış, göğsünde bir boşluk hissetmiş, aleti o kadar sertleşmişti ki, tahrikini bastırmak için onu rahatlatmayı düşünmüştü.

Yapmadı, çünkü Fayren tarafından sikini okşarken yakalanmak istemiyordu. Ayrıca Fayren'in daha sonra onun cinsel kokusunu keşfetmesini de istemiyordu, özellikle de Fayren arsız olduğu ve ölene kadar onunla uğraşacağı için.

Acıyla başa çıkabilirdi ama aşağılanma hissinden pek hoşlanmıyordu.

"Ama bunun benimle ne ilgisi var?" Zylah, gözbebeklerinin dipleri bir anlığına dalgalanırken sordu.

Söylenmemesi en iyisi olan düşüncelere dalmaktansa, konuşmayı başka bir yere yönlendirmeyi tercih etti. "Fayren sana yardımcı oldu mu?"

Kafatası alçaldı - belli ki sorusunu saptırdığını biliyordu. "Evet. Yardımını takdir ettim."

"Şimdi sana neden her şeyi açıklayamadığımı anlıyor musun?"

Gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönüştü ve onları gizlemek için bir elini kafatasının yan tarafını örtmek üzere kaldırdı. "Evet."

Jabez, kızın kendisinden sakladığı utangaç tavır karşısında küçük bir kıkırdamadan edemedi. "Umarım seni çok fazla kızdırmamıştır."

Zylah'ın gözbebeklerinin mahcup bir renkle nasıl parladığını görünce Fayren'in tam olarak bunu yaptığını anladı. Sağ kolunun pazularını kavradı.

"Birçok şeyin farkına varmamı sağladı ve bunun için minnettarım. Ne istediğimi, nasıl hissettiğimi anlamamı sağladı. Artık kendimi çok daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu iyi," diye mırıldandı dudakları incelirken. Zylah'ın duygularının kendisiyle ilgili olup olmadığını daha iyi anlamasını özellikle istemiyordu.

Küreleri bile mor renkte titriyordu ve etraflarındaki karanlığa kıyasla bu parlak çok parlaktı. Ondan hafif bir uyarılma kokusu geliyordu ve adam bunun farkında olarak kasıklarının karıncalanmasını görmezden gelmek zorunda kaldı.

"Senden bahsetmiştik," dedi sessizce.

Kahretsin. Bu konuşma istediği gibi gitmiyordu.

"Spiral Cenneti'nde işler yolunda giderse, ikimizin de köyün içinden geçmesine izin verme şansım yüksek," diyerek kızın açmaya çalıştığı potansiyel konuyu saptırdı. "İkimizi de büyüleyebilir ve kokularımızı gizleyebilirim. Belki ilgini çekebilecek bir İblis bulursun. Birçoğu bu diyara geçmiş Elf yiyicilerdir ve hepsi oldukça uzun ve güçlüdür. Bazılarının kanatları ve kuyrukları bile var, belki bir şey dikkatinizi çeker."

İşte. Umarım kendisinden başka erkekler de olduğunu fark etmesini sağlamıştır. Başını geriye doğru kaldırdı. "Başka bir... İblis mi?"

Evet. Benden başka. Çünkü o büyük plan içinde uygun bir seçim değildi. *Eğer başka birine ilgi gösterirse, benim ona olan ilgim azalır.* Kıskanç biri olduğu için değil, birçok İblis tek eşli olmadığı için, ilgisi başka yerde olduğu için.

Onun sürekli odaklanmasının baskısını hissetmeyecekti.

İkililerine daha fazla güç katmak aslında bir kazanç olabilir. *Yine de, eğer bir eş seçerse, bu işleri zorlaştırabilir.* Onları geride bırakmaya daha az meyilli olacaktır. *Tabii herhangi bir türden Hayalet Weldir'in korumasından geçemiyorsa?*

Bu bir bilinmeyenî ortaya çıkardı. Bir İblis bir Mavka'nın eşi olabilir ve böylece bir Fantom'a dönüşebilir miydi?

Soyutlaşma gücüyle neler yapabilirim. Ona ya da başka birine ihtiyacı olmazdı. Işınlanma yeteneği mükemmeldi ama zayıf yönleri de vardı. Büyüsünü önemli ölçüde tüketiyordu ve saç gibi aptalca bir şey tarafından tuzağa düşürülebilirdi.

Bu kadar basit bir şeyin kendisine karşı kullanılmasından nefret ediyordu. Ama bu, özlerine bağlanan bir ip gibi güçlü bir bağlantıydı ve içindeki beyazlık, vücutlarında yaygınlaşan ve doğal saç renklerini çalan büyü'nün zehirliliğinin bir yan etkisiydi. Derilerindeki gri bile büyü kullanımının bir yan ürünüydü, çünkü damarlarını mana akışına izin veren bir kaplama ile sertleştirmişti.

Şu anda bu kaplama, her zamanki yumuşaklığına rağmen derisinin hemen altında taş varmış gibi hissettiriyordu.

Derin düşüncelere daldığı için Zylah'ın yanında yürümeyi bıraktığını fark etmemişti. Döndüğünde onu hâlâ kolunu tutarken buldu, ancak şimdi ayakları sıkışmış ve burnu yere doğru dönmüş gibiydi.

Bir kez daha, mavi gözbebeklerine doğru yükselmişti.

"Zylah," dedi iç çekerek, onu tekrar yürümeye ikna etmeyi umarak.

"Anlamıyorum. Bunu neden söyledin? Fayren dışında... diğer İblisler hakkında hiç iyi konuşmadınız."

"Küçük İblisler hakkında alçak sesle konuşuyorum," dedi ona. "İç halkadakiler farklı. Onlar ya Fayren gibi evrimlerini tamamladılar ya da tamamlamaktan çok uzak değiller. Benim için farklı değiller."

"Ama sen benim için özelsin."

Jabez gözlerini gökyüzüne kaldırdı, kimseye seslenmedi, çünkü onun yakarışlarını dinleyecek hiçbir tanrı yoktu.

"Bu konuyu daha fazla konuşmayalım," diyerek bakışlarını tekrar ona çevirdi. Arkasını dönerek ona sırtını döndü - ona kadar hiç kimseye karşı bu kadar rahat davranmamıştı. "Sadece önceki davranışım ve seni üzmüş olabileceğim için özür dilemek istedim. Spiral Cenneti ile aramızda hâlâ çok mesafe var."

Özür dilemiş olması bile ona yabancı bir kavramdı. *Bana neler oluyor?*
Özür dilemek mi? Ne.. Ne. Ne?

O anda her şeye sinirlenen Jabez, hayal kırıklığı içinde yolculuğuna devam etti. Zylah minnetle onu takip etti.

Daha ormanın incelmiş sınırını geçmeden, önlerindeki parlak kırmızı güneş ışığı gökyüzünü boydan boya kaplayan alacakaranlığı ortaya çıkarmıştı. Sallanan ağaç tepelerinin arasındaki ateşli pırıltılar toprağın üzerine serpiştirilmiş bir ışık saçıyordu ve Peçe'nin gölgelerindeki ışığı özledikten sonra bu huzurun tadını çıkardı.

Jabez onun yanında, hava aydınlandığında acı içinde tısladı. Kör edici bulmuş gibi gözlerini kıstı ve neredeyse ondan uzaklaşmak için ona çarpacaktı.

Gökyüzünün sertliğinden kaçmak için onları sola doğru zorlamıştı, ama o bunu oldukça... büyüleyici bulmuştu. Ağaçların hemen ötesinde, alacakaranlığın kırmızılarının beyaz bulutlara alevli bir ışık saçtığını ve gökyüzü mora dönüşürken gölgelerine daha koyu bir renk verdiğini görebiliyordu.

Alacakaranlık ve şafak, Zylah'ın günün en sevdiği iki zamanıydı.

Renklerin her seferinde bir öncekinden farklı olarak dünyanın dört bir yanına güzel bir şekilde sıçraması onu nefessiz bırakıyordu. Gökyüzü sürekli kendini kovalıyormuş gibi hissediyordu - özellikle de güneş ve ay.

Jabez'le böyle dingin bir anı asla paylaşamayacaklarını düşünmek üzüntü vericiydi. Güneş tenini yaktığından, günün son sıcaklığında oturup dünyanın renkliliğini içine çekemiyordu. Bunun yerine, bir gölge yaratık, bir karanlık varlık gibi ondan saklandı. *Belki de bu yüzden bu kadar... kasvetli olabiliyor.* Hayatın güzelliğini onun gibi kemiremezdi. Öte yandan Zylah kaçmayı arzuluyordu. Sıcaklığını hissedin ve büyüleyici renklerin tadını çıkarın.

Bunun yerine, vücudu onu kızgın ışıktan koruyana kadar manevra yaptı. Kapüşonu yukarıdayken bunu söylemek zor olsa da, adamın göz ucuyla kendisine baktığını biliyordu.

Bu duygu acı tatlı olsa da, gözlerindeki kırmızının nasıl parladığını görünce göğsünde bir zevk yayıldı.

Daha önceki konuşmaları unutulmamıştı ve bu durum kalbinin her zamankinden daha fazla karışmasına neden olmuştu. Hassasiyetinde yalnız olduğunu hissetmeye başlamıştı ki bu keşfedilmesi oldukça üzücü bir şeydi.

Adamın kaçınması çok açıktı ve kadın bununla nasıl mücadele edeceğini bilmiyordu. Adam saptırdı ve kadın da boyun eğdi çünkü arkadaşlıklarını mahvetmek istemiyordu. *Ama zaten mahvolmuştu.*

Eskisinden daha sessizdi ve aralarındaki boşluk uçsuz bucaksız ve soğuktu. Özrü çok şey ifade ediyordu. Onun varlığını rahatsız edici bulmadığını söylemesini takdir ediyordu ama adamın ağır sessizliğinde sorunun kökenine inemiyordu.

Şimdiye kadar onu hiç rahatsız etmemiş bir sessizlik. Bitkiler kasvetli ve cansız olduğu için Peçe'de ona öğretecek çok az şey olması da yardımcı olmamıştı.

Yüzeyi özlemişti. Mağaralarını ve ona okumayı öğretirken yanında oturmasını özlemişti. Ona basit bir bitki ya da çiçek gösterdiğinde yüz hatlarının yumuşamasını, ilgisinden hoşlanmış gibi görünmesini, onları koklamasını ya da büyük bir merakla incelemesini özlemişti.

Umarım burada işimiz bittiğinde kendini daha iyi hisseder.

Büyü eksikliğinin onun için bu kadar rahatsız edici olduğunu bilmiyordu. Zylah'a göre o büyülü ya da büyüsüz sadece Jabez'di. Ne zaman güç ve hız eksikliği yüzünden ona sataşsa, büyü konusundaki hünerleriyle övünürdü ve Zylah bunu oldukça sevimli bulurdu. Birinin başka birinin anlattığı bir hikâyeyi dinler gibi dinlemiş, onun eksantrik huzursuzluğu karşısında göğsünde mizah ve şefkat yayılmıştı.

Güçlerinin olmaması umurunda değildi ve başlangıçta bunun onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu çünkü bu ondan daha zayıf olduğu anlamına geliyordu.

Keşke ona bundan daha derin olduğunu daha önce söyleseydi; onlardan yoksun olması onu neredeyse... acıtıyor gibiydi.

Eğer sihrini tekrar kazanırsa, eski haline dönecek mi? Daha az soğuk, hatta belki de daha içten, daha dostane olur mu? Daha önce onun nazik ve kibar olduğunu düşünmüştü. Bu daha da güçlenecek miydi?

Yürüdükleri süre uzadıkça ışık azalıyordu. Güneş batıyordu ama aynı zamanda ormanda geniş, kavisli bir yay çizerek ilerliyor gibiydiler, bu da güneşin yüzlerinden başka bir yerde parlamasına neden oluyordu.

Jabez onları ormanın kenarına doğru götürürken, "Bu yeterli olmalı," diye bilgilendirdi onu.

Zylah önünde açılacak olan sahneyi beklemiyordu.

Kasaba ve köylerle ilgili tek deneyiminin insanlara ait olanlar olduğunu düşünürsek, evlerin çatılarını ve koruyucu kazıklardan oluşan bir duvarı hayal ediyordu. Bunun yerine, şimdiye kadar gördüklerinin hepsinden daha uzun olan devasa bir ağaç, geniş bir açık çayırın ortasında duruyordu.

Ancak son ışığa doğru adım attıklarında, güneş artık sol taraflarındaydı, yanıldığını fark etti. Bu tek bir ağaç değil, iç içe geçmiş düzinelerce ağaçtı. Yukarı doğru büyümemişlerdi, daha ziyade uzun dalları birbirlerine dolanarak ve kenetlenerek sağa doğru spiral çiziyorlardı.

"İblislere karşı değil, güneşe karşı bir bariyer," diye mırıldandı, yaprakların oluşturduğu gölgenin nasıl mükemmel bir kalkan oluşturduğuna dikkat çekerek.

"Kesinlikle doğru," dedi ve inmeden önce köyü özümsemesi için tepenin zirvesinde durmasına bir an izin verdi.

Uzun ot sapları kalçalarına sürtündü ve Zylah yana doğru eğilerek elini üstlerinde gezdirip yumuşaklıklarını içine çekti. Hafif rüzgârla dans ediyor, hoş bir hışırtı yaratana kadar birlikte sallanıyorlardı.

"Gün boyunca, pelerini olmayan herhangi bir İblis'in buraya seyahat etmesi imkansızdır. Güneş gerçek bariyerdir ve içerideki herkese gece çökmeden önce dinlenme şansı verir. Her ne kadar saldırıya uğrama olasılığı çok düşük olsa da, içerideki hiç kimse artık gece için gerçekten endişelenmiyor."

"Neden böyle söylüyorsun?" Zylah merakla başını eğerek sordu. "İlk yaratıldığında Peçe'nin üç halkası henüz y o k t u .

Her türden iblis ortalıkta cirit atıyordu. Sadece son bir buçuk yüzyılda iç halka daha güvenli hale geldi. Devriye gezen muhafızların sayısını bile azalttılar."

"Adını böyle mi almış o zaman? Ağaçların kıvrımlarından dolayı Spiral ve bir zamanlar buradaki tek güvenli yer olmasından dolayı Haven?"

"Doğru," dedi ama ses tonunda en ufak bir gurur notası duyduğunu düşündü.

Çayırı geçmek uzun sürmedi. O zamana kadar güneş yeterince solmuş ve tüm bölgeyi gölgede bırakmıştı. Günün tamamen sona ermesi uzun zaman alacaktı ama Peçe'nin ormanı olması gerekenden daha erken kararıyor gibiydi.

Köye yaklaştıklarında ağaçların ne kadar ürkütücü olduğunu yakından gördü. Her birinin çapı metrelerce uzanıyordu ve toplam yüksekliklerini tahmin bile edemiyordu - yarım kilometre, belki de daha fazla?

Peçe'nin uçurum duvarından aşağı inişi bir gösterge olsaydı, onlardan birine tırmanmaktan nefret ederdi.

Her ağacın arasındaki küçük bir boşluk, içeride bir yol oluşturmaya yetecek kadar dardı. Daha şimdiden içeriden, mevcut her yarıktan ve boşluktan sızan hastalıklı tatlı bir koku geliyordu. Bu kokuyu ve içeride duyabildiği kısık yaşam seslerini merak eden Zylah'ın kafatası, çılgınca koklarken bir o yana bir bu yana savruldu.

Jabez'in onları hemen içeri götüreceğini düşündü ama Jabez bunun yerine onları çevresindeki bir patikaya yönlendirdi.

Her bir ağacın orta noktasında, büyük, kapsayıcı köklerin arasında diz çöktü ve toprağı eşeledi. Kir ve tozu fırçaladıktan sonra yere vurdu ve başını sallayıp bir kez daha ayağa kalktı.

Kapıyı çaldığında yerden donuk bir gümbürtü yayıldığında gece çökmüştü. Jabez daha sonra pençeleriyle toprağı yırtarak bir tür ahşap kapağı ortaya çıkardı, bir halka sapını kavradı ve çekiştirdi. İlk başta kıpırdamayı reddetti ve çatlayıp eğilene kadar büyük miktarda güç uyguladı.

Ağacın köklerinin üzerinde büyüdüğü birkaç tahta parçası yerinden çıkmış ve kapının sadece yarısı açılmıştı. Boşluk onun geçebileceği kadar büyük görünmüyordu, bu yüzden sıkışmış parçaları serbest kalana kadar yanlara doğru itti. Parçaları yakındaki bir yere bıraktı ve geri çekilerek dar bir toprak geçidi ortaya çıkardı.

Pelerininin kapüşonunu yüzünü gösterecek kadar geriye atıp saçlarını saklarken iç geçirdi. "Bunun pek ideal olmadığını biliyorum ama köye ana girişten girmekten iyidir." Yüzünü ona döndü ve bakışlarını boynuzlarına doğru kaldırdı. "Bu yolu birkaç yüzyıldır kullanmadım. Çok dar, o yüzden belki de burada beklemeniz en iyisi olur."

Zylah başını sallayarak, "Hayır," diye reddetti. "Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Bunu söyleyeceğini hissetmiştim." Geri geri açıklığa doğru yürürken omuz silkti. "Sen bilirsin."

Jabez kayalardan ve k  klerden yapılmış bir t  r merdivenden aşağı indi. Boşluk o kadar dardı ki omuzları neredeyse kenarlara değiyordu, neyse ki Zylah arkasına rahatlıkla sıkışabilecek kadar inceydi.

Dibe vardıklarında, manevra yapmak için ne kadar az yeri olduğunu fark etti ve ilk başta boynuzlarıyla m  cadele etti. Boynuzlarına bir şey takıldı ve sıkıştığında sessiz bir çığlık attı. Jabez bir tanesini yakaladı,   zd   ve kayalık toprağa ve b  k  lm  ş k  klere saplanmadan d  nmesine yardım etti.

  melm  ş halde birbirlerine bakarken, "Teşekk  r ederim" diye fısıldarken g  zbebekleri sarıya d  nd  .

Başıyla onayladıktan sonra geri çekildi ve öncelikle elleri ve ayakları üzerinde y  r  meye başladı ki bu onu şaşırttı   nk   bunu yapabileceğini sanmıyordu. Pelerininden kaçınmak için birkaç adım geride durmak zorunda kaldı ve hava o kadar karardı ki nereye gittiklerini kısmen hissetmek zorunda kaldı. Sık sık sarkan k    k k  kleri yoldan itiyordu ve Jabez her yakalandığında durup onları boynuzlarından çözecek kadar nazikti.

Yukarıdan uzak, sessiz konuşmalar yankılanırken dakikalarca devam etti, ama alabildiği tek koku toprak ve  n  ndeki Jabez'di. Nefesleri keskindi, sanki etraflarını saran ıslak toprak kokusundan kaçmak için burnundan nefes almayı reddediyordu.

Adamın kamburlaşmış, sallanan halinin ötesinde yeşil bir ışığın ilerideki alanı aydınlattığını fark etmesi bir anını aldı. Ayak seslerinin  ıtırtısının ötesinde, uzaktan gelen şırıltılar kulaklarını  ınlattı. Sonunda havaya yayılan su ve yeşillik kokusu, t  nel geniş ve ferah bir mağaraya açıldığında daha da yoğunlaştı.

Zylah'ın ilk fark ettiği şey, yeşil ışıltısı t  m alanı loş bir şekilde aydınlatan derin su havuzuydu. Havuz, boş bir toprak parçasının tam ortasında yer alıyordu; tavandan, duvarlardan ve hatta yerden gelen k  kler kenarlardan sarkıyordu.

Serbest kaldıklarında ikisi de kaya gibi sert g  r  nen, çoğunlukla d  z bir arazide duruyordu. Duvarlar ve tavan bile gevşek topraktan ziyade sert g  r  n  yordu.

Burada başka hiçbir şey yoktu... yine de bir t  r g    titreşimi *hissedeabiliyordu*. T  ylerini diken diken ediyor, g  ğ s uçları tuhaf bir şekilde sertleşene kadar titreşiyordu ama uğursuz ya da sinir bozucu hissettirmiyordu. S  rekli parıldıyan dalgalanmalar veren k    k su havuzundan geliyordu.

"Burası da neresi?" Zylah tavana bakarak hayretle sordu. Mevcut her yüzeye yapışmış çok sayıda kalın kökten başka bir şey seçemiyordu.

"Köyün kalbi," diye cevap verdi Jabez, çantasını çıkarmadan önce pelerininini açarak düşmesine izin verdi.

Zylah da onun yaptığı gibi çantasını çıkardı ve kendi çantasının yanına koydu.

"Köylerin kalbi mi var?" Bu yüzden mi uğultu hissediyordu?

Adam küçük ama sıcak bir kıkırdama çıkardığında başını ona doğru çevirdi.

"Hayır. Çoğunda yok." Parlayan yeşil suya doğru el salladı. Suyun ışığı kahverengi tenini, beyaz saçlarını ve siyah boynuzlarını vurguluyor, hatta kırmızı gözlerini parıltatıyor ve tüm bunlar ona zengin bir aura veriyordu. "Bu köyü çevreleyen ağaçları şu havuzun dibinde duran mana taşının yanında yetiştirdim."

"Ağaçları *siz mi* yetiştirdiniz?!" diye haykırdı şaşkınlıkla.

Bir kez daha kıkırdadı ama bu sefer göz ucuyla ona baktı. Mizah yüz hatlarını aydınlattı.

"Sana söyledim, Zylah. Gücüm müthişti." Sonra bakışlarını toprağın büyük cebinde gezdirdi. "Aslında onları ilk yetiştirdiğimde oldukça zayıftı. O zamanlar en fazla toprak büyüğü yapabiliyordum - en iyi yaptığım şey buydu. Tohumları ektim, sonra da haftalarca köyün ortasında onları büyötmeye çalıştım. Bu yeri seçtim çünkü orada beslenmeleri için büyük bir göl vardı ve şimdi geriye kalan tek şey bu havuz. İçinde sallanırken gördüğünüz kökler, her bir ağacın ona uzanmasından geliyor."

Öne doğru eğildi, böylece gömleğinin arkasından tutup çekerek çıkarabildi. Adamın çıplak gövdesindeki kırmızımsı pembelik anında gözünün önüne geldi. Göğsü genişti ve güçle esniyordu. Ona yan tarafını gösterdiğinde, omurgasının yuvarlak kıkına doğru uzanan derin, kaslı kıvrımı suyun parıltısıyla vurgulandı.

Onun görüntüsünden büyülenen Zylah, gözlerini kaçırırken utangaç bir şekilde kıpırdandı. Adamın vücudu o anda aklının alamayacağı kadar güzeldi.

Kalbi hâlâ yerinden fırlayacak gibiydi ve önceki geceden kalan tahrik olma hali unutulmamıştı. Artık yakınlık hakkında daha fazla şey anladığına göre, ellerini adamın kaslı sırtında ve göğsünde gezdirmeye arzusu parmaklarını karıncalandırıyordu. Vücudu yontulmuştu ama kaslarla doluydu ve teninin görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını merak ediyordu.

Kızgınlığı sırasında ona sarıldığında nasıl hissettiğini hatırlayabilmeyi diledi.

"Taşı alırsan köye ne olacak?" Zylah onu yarı giyinik görünce kalbinin nasıl sıkıştığını unutmak için sordu.

Yapmayı planladığı şeyin köye zarar vermeyeceğini umuyordu.

"Hiçbir şey," diye açıkça cevap verdi. "Ağaçlar tamamen olgunlaştı. Bu taşın şu anda yaptığı tek şey, kalın bir koruma örtüsü sağlamak için aşırı gür kalmalarını sağlamak. Onu çıkarmak birkaç yaprağın solmasına neden olmaktan başka bir işe yaramayacaktır ama geri kalanı yeterli korumayı sağlayacaktır." Sonra suya doğru yürüdü, leylak rengi pantolonu bacaklarının arasında kayıyordu. "Ek mana ile beslenmedikleri sürece tüm taşların bir sınırı vardır, ama o zaman bile sonsuza kadar dayanmazlar. Yıllardır kendiminkini ona akıttım. Tek yaptığım verdiğimi geri almak."

Zylah onun köklerin çıkıntısına oturuşunu izledi ve pantolonunun paçaları ıslanınca anında karardı. Bir sıçramayla suya girdi ve kenarda dururken su göğsünün ortasına kadar geldi. Suyun hızla derinleştiği ortasına doğru yüzmesinden belliydi, vücudu kollarının her hareketiyle suyun içinde süzülüyordu.

Keşke ben de bunu yapabilsem. Herhangi bir su kütlesinde anında batmasından nefret ederdi, sanki çok ağır ve yoğun - bir kaya gibi.

Jabez suyun altına daldı ve gözden kayboldu.

Zylah yaklaşmayı düşündü ama onun yolundan uzak durmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Bu ona adamın az önce söyledikleri üzerinde düşünmek için zaman kazandırdı.

İblisler için çok şey feda etmiş gibi görünüyor. Peçeyi onlar için, bu köy için büyütmüş. *Gerçekten göstermese bile, belli ki onları önemsiyor.* Gerçek doğasını ve duygularını kayıtsızlığın ardına saklamıştı ve bunun nedenini merak ediyordu.

Madem bu kadar güce açtı, neden gücünü başkalarına verdi? Madem bu yaratıkları aşağılık görüyordu, neden onları önemsemi? *Neden bana yardım etti?*

Ailesi sanki o korkunç biriymiş gibi davranmıştı. Yaptığı nahoş şeylerden, inkâr etmediği şeylerden bahsettiler... peki ya iyi şeyler?

Bir kez daha başını kaldırdı ve alacakaranlığın güzelliğiyle vurgulanan uzaktaki köy manzarasını hatırladı. İblislerin, kendileri için yaptıklarından dolayı onu en az onun kadar takdir edip etmediklerini merak etti.

Düşüncelerine dalamadan ışık söndü ve onu bir kez daha karanlığa itti. Bakışlarını havuza indirdi ve

Hava kabarcıkları yüzeyi yararken yeşil titremeler hareketli çizgiler halinde parlardı. Jabez bir solukla başını kaldırdı ve hemen çıkıntıya doğru yöneldi.

Yüzünü sudan silkelemeden önce bir kökü kavradı. Diğer kolunu uzattı ve kapalı yumruğu sönmeyen önce yeşil çizgilerle parlardı - sanki onu sudan çıkarmak büyü yaymasını engellemiş gibi. Daha önce hissettiği uğultu bile kaybolmuştu.

Dışarı çıktı ve bacak bacak üstüne atarak oturdu. "Beni bir süre rahatsız etmemenizi rica ediyorum," dedi, çıplak gövdesinden aşağı su süzülüyor ve elindeki taştan parlıyordu. "Yapmak üzere olduğum şey son derece konsantrasyon gerektiriyor."

"Tehlikeli mi?" Zylah endişeyle midelerini sıkıştırdığını belirtti.

Dudakları büküldü. "Bu bir mana taşını ilk kez tüketişim değil. Sadece daha önce kendi sihrim olmadan bunu hiç denemedim."

Bu onu daha iyi hissettirmede, özellikle de tehlikeli olmadığını *inkar* etmediği için.

Kız gergin bir şekilde çene çaldığında içini çekti ve ellerini kucağına indirdi. Bakışlarını avucundaki taşla odaklayıp boşta elinin başparmağını taşın üzerinde gezdirirken omuz silkti. Taş belli belirsiz parlamaktan başka bir şey yapmıyordu.

"İyi olacağım, Zylah. Başarısız olduğumu ya da tehlikeli olduğunu hissedersen dururum." Başını geriye doğru eğerek ona kendini beğenmiş, kalkık bir kaş attı. "Hayatımı önemsiyorum, biliyorsun."

Jabez'in sözleri onun tedirginliğini gidermese de başını salladı ve geri çekildi. Söylediği hiçbir şey onu bunu yapmaktan alıkoymazdı ve Jabez şimdiye kadar ondan gerçek anlamda hiçbir şey istememişti.

En azından ona inanmaya çalışabilirdi. *Bunun onun için önemli olduğunu, ona ağırlık verdiğini söyledi.* Kaybettiği büyüü geri kazanma çabasına engel olmak istemedi.

Zylah onun taşı göğsüne bastırıp gözlerini kapatmasını ve başını eğmesini dikkatle izledi. Boğucu karanlık üzerlerine çökerken hiçbir şey olmadı.

Nedense bu karanlık her zamankinden daha ağırdı, soğuk, önsezili bir battaniye gibi. Onu daha ağır yapan şeyin korku olup olmadığını bilmiyordu ve kendini olduğu yerde tutmak için elinden gelen her şeyi denerken karanlıkta kıpırdandı. İçgüdüğü ne kadar müdahale etmesini istese de müdahale etmemek için elinden geleni yaptı.

Sonra etrafını saran havadaki bir yük, ilk başta hafif ama her saniye daha da güçlenen bir rüzgârla dönmeye başladı. Yumuşak ışık taştan yayıldı ve sanki onları kalbine, hafifçe ayrılmış ağzına, hatta burnuna ve kulaklarına çekiyormuş gibi çırpınan, dumanlı çizgiler halinde ondan uzaklaştı. Kalbinden başlayıp boynuna doğru yayılan yeşil çatallar, damarlarını ve atardamarlarını takip ederek derisinin altından parlıyordu. Tenindeki Elf gri tonunun bir kısmını yeşile çevirdi.

Adam acı dolu bir homurtu çıkardığında ve yüz hatları ıstırapla buruştuğunda vücudu gerildi ve kalbi keskin bir şekilde çarptı. Taş çatladı, parıldayan parçalar parmaklarının boşlukları arasından kayarken, havadaki güç daha da sertleşti.

Taş paramparça olurken havaya kötücül bir enerji yayıldı.

Patlayan bir hırıltı kısa kesildi ve üzerlerine öncekinden daha boğucu bir karanlık çöktü. Zylah'ın hissedebildiği tek şey onun hızlı kalp atışları, hafif nefes alıp veriş ve kendisinin giderek çılgınlaşmasıydı. Hava sakinleşti, ancak aniden daha da soğudu ve daha hızlı akmaya başladı.

Küçük, karanlık bir kıkırdama havada yankılandı, tam o sırada yeşil parıltı bir çift göz olarak canlandı. Işıltılı sarmaşıklar gibi uzuvları boyunca süründü ve hatta uzun beyaz saçlarını bir anlığına kafa derisinden dışarı doğru yayılan yeşil tellere boyadı. Vücudundaki tüm semboller, rünler ve yazı daireleri çeşitli renklerde yamalar halinde canlandı.

Ayağa kalkıp parmaklarının, ellerinin ve kollarının etrafında dönen büyülü ışık çizgilerine bakarken kıkırdaması daha da arttı. İki kolunu da yanlara doğru uzattı ve daha önce fark etmediği meşaleler alev alev yandı.

Zylah nefesini tuttu ve şaşkınlıkla geri adım attı.

Alan çok daha parlak hale geldi. Sanki artık tüm varlığının içinden geçen sihri *görebiliyormuş* gibi vücudunu değerlendirdiğini gösterdi. Vücudu değişmeye başladığında yeşil soldu.

Göğsünde bir rün çemberiyle çevrili kırmızı dumanlı bir sembol parladı, tıpkı dişleri büyüdüğü, tırnakları siyah pençelere dönüştüğü, gözleri daha şiddetli bir kırmızıya dönüştüğü ve rünler... *hareket ettiği gibi*. Siyah, neredeyse İblis'e benzeyen çizgiler yanlarından, kollarından, boynundan ve hatta saç çizgisinin etrafından akana kadar yer değiştirdiler.

Daha büyük, daha vahşi ve bir şekilde... daha çok bir İblis gibi görünüyordu.

Sonra tekrar değiştiler, vücudunun üzerinde bir kurdele gibi dönerek yüzünün bir kısmını bile kapladılar ve saçları siyaha dönüştü. Bir kez yer değiştirdiler

Daha fazlası, boynundan göğüs kafesine kadar, parmaklarını ve ellerini mürekkepli bir sıvıya batırmış gibi kaplıyordu.

Bunların bir zamanlar ona bahsettiği büyüler olup olmadığını merak etti. Adamın vücudunda su gibi kayan ve değişen sembollere bakamayacak kadar büyülenmişti.

Şimdi onun gerçek benliği olduğunu bildiği şeye geri döndüler: Vücudunda daireler oluşturan ya da uzuvlarında halkalar ve rünik şeritler bırakan Elf rünik sembolleri. Yan tarafındaki üçgen sembol bile geri döndü, sırtının ortasındaki çok köşeli yıldız gibi.

Sonra bir anda ortadan kayboldu. Görünmez değildi, çünkü kalbi ve nefesleri de durmuştu.

Belirsizlik omurgasını sarmış, adamın bir anda ortadan kaybolduğuna inanmakta güçlük çekiyordu!

"Ah, bunu nasıl da özlemişim," dedi, tam o sırada tekrar cisimlenerek havuzun karşı tarafına geçti.

Adam yine gitmişti ve tavanda bir hareket duyunca başını kaldırıp baktı. Çok geç bakmıştı ve onun yerine adamın kolaylıkla ayaklarının ve tek elinin üzerine düşmesini izledi.

Alan gümbürderken etrafındaki kökler yerinden oynadı. Su havuzu fokurdayıp hacmi azalırken gevşek kayalar tıkırdadı ve yere çarptı. Havadaki her şey, bir ağacın tepesine yıldırım düşmek üzereyken olduğu gibi yüklü hissediyordu.

Gözleri endişeden bembeyaz kesilen Zylah geri adım attı. Sağ topuğunun arkası kaymış olan bir köke takıldı ve ayağı takıldı. Büyük bir *gürültüyle* arka tarafına ve dirseğinin üzerine düştü.

Sanki onun varlığını unutmuş gibi, başını kaldırdığı anı gördü. yüzünü ona dönmek için *ürkütücü* bir şekilde yana döndü.

Küçük kahverengi kökler kollarına ve bacaklarına dolanmaya başladığında Zylah çılgık attı. Onlarla savaştı, kaçmak için dönerken tekmeledi, ancak daha fazlası üzerinde büyüdükçe hemen geri çekildi. Kökleri defalarca kırarak özgürlüğüne kavuştu, ancak daha fazlası uzuvlarını sardığında tekrar aşağıya sürüklendi.

Tam da gücü kazanıyor gibi görünürken ve sağ kolunu serbest bırakmayı başararak orta kısmını saran sarmaşıkları pençeleyebilecekken bileği kavrandı. Jabez, sarmaşıklar bir kez daha yakalayana kadar kolunu yere doğru iterken beline baskı uyguladı.

Uzun beyaz saçları savrulan kafatasının üzerinde geziniyor, adamın toprak kokusu etrafına yayılıyordu. Kadının üzerine oturup iki kolunu da sıkıştırarak tek yapabildiği bacaklarını tekmelemek olan adam, kadının kalbini yerinden çıkaracak bir kıkırdama çıkardı.

Daha önce hiç bu kadar şeytani ve tehditkâr bir şey duymamıştı, sesinin derinliği ve basları uğursuz bir ritim gibi içinde gümbürdüyordu. Korku içinde nefes nefese adamın yüz hatlarına bakmayı başardı; adam tamamen çıldırmış görünüyordu. İrisleri en soluk kırmızıyla parlıyordu, gözleri kısılmıştı ve yine de... bir şekilde mutlak bir neşeye doluydu. Sırıışı neredeyse onu deli ve vahşi gösteriyordu, keskin dişlerini ona doğru uzatmıştı.

"İşte güç budur," diye gürledi, bileklerindeki baskı gittikçe sıkılaşp güçlenirken yüzü yaklaşıyordu. "İşte gerçek güç budur."

"Bırakın beni!" Zylah kükredi, gözleri kırmızıya döndükten sonra tekrar korku dolu beyaza büründü.

Adamın yüzü tam onunkinin yanına gelene kadar alçaldığında tüyleri nefretle kabardı. Kafatasını onunkine vurmaya çalıştı ama boynuzlarının bile sıkıştığını fark ederek inledi. Boynuzlarını kurtarmaya çalışırken boynunu zorladı ve göğsünde hırıltılı bir inilti kabarmasına neden oldu.

"Sana büyüm olsaydı aramızdaki şeylerin farklı olacağını söylemişim," dedi, sesi o kadar kötülükle doluydu ki neredeyse havadaki tadını alabiliyordu.

Zylah büyümeye devam eden sarmaşıklara karşı mücadele etmekten başka ne yapacağını bilmiyordu. Sarmaşıklar elbisesinin eteğinin altından kayarken kalçaları seğiriyor, elbisesinin üzerinden daha fazlası kayarken karnı geriliyordu. Hatta sarmaşıklar göğüslerinin etrafında dönüyor, göğsünün üzerinden geçerken onları alttan kavırıyordu.

Onu boyun eğmeye zorlamak için her parçası ele geçiriliyordu. Kökler hassas noktalarını okşadığında seğirdi, pürüzleri iç uyluklarını, göğsünü ve ellerinin olduğu yerin hemen arkasındaki ön kollarını gıdıkladı. Bu hislerin tuhaflığı, hoşlukları karşısında şaşkınlıkla sarsılmasına neden oldu ve gerginliğini kesti.

Sanki onu sadece bastırıyormuş ama canını yakmaya çalışmıyormuş gibi üzerine ağır bir şekilde eğilmiyordu. Aslında... sıkışıp kaldığı süre uzadıkça hiçbir şeyin canını acıtmadığını daha iyi anladı. Uzaklaşmaya çalıştığı zamanlar dışında vücudu boğulmuyordu ve ne zaman dursa daralma hafifliyordu.

Dövüşmenin anlamsız olduğu açıldı - etraflarını saran ağaç kökleriyle birlikte manipüle edemeyeceği kadar çok sarmaşık vardı. Üzerinden yayılan enerji... alışılmadık ve kaotik hissettiriyordu.

Bunların hiçbirisi doğru gelmiyordu. Ne kahkahası, ne büyüünün verdiği his, ne de yaptığı şey. Bu tanıdığı Jabez değildi.

"Lanet olsun. Neden bu kadar *güzel* kokmak zorundasın?" diye homurdandı kulak deliğinin hemen yanında ve bileklerindeki tutuşu acıyla sıkılaştığında yüzünü buruşturdu.

Zylah onun altında dondu kaldı. *Bekle. O... o az önce güzel koktuğumu mu söyledi?*

Ancak o zaman karnına yaslanan sert ve uzun bir şey fark etti ve adamın kasıklarının ortasından geliyor gibiydi. Sarmaşıklar gibi hissetmiyordu, ama ona karşı büyüme şekliyle başlangıçta onu büyük bir şey sanmış olabileceğini düşündü.

Fayren ona sadece farklı İblis kadın anatomisi şemalarını değil, aynı zamanda erkek cinsel organlarının yaygın olanlarını da göstermişti. O zamanlar Jabez'in ne tür bir cinsel organı olduğunu merak etmişti - daha çok insana mı benziyordu yoksa İblis'e mi? Uyluklarının arasında küçük ve sarkık olduğunu görmüştü ama o diyagramlardaki gibi sert olduğunu hiç görmemişti.

Neler olduğunu anlamaya çalışan Zylah gergin bir şekilde geveledi, ancak yüzü boynunun tüylerine gömüldüğünde bir çığlık attı. Zylah titreyene kadar ona sokulup kokusunu derin derin içine çekti.

Duyuları aşırı uyanık ve tüyleri rahatsız olduğundan, teni adamın derin nefesine karşı hassaslaştı ve tesadüfi bir inilti çıkardı.

Korku yerini bir dizi başka duyguya bıraktı ama hiçbirisi ona tepki olarak *amını* sıkkan duygudan daha güçlü değildi. Adamın vücudu ağır ve sıcaktı ve kız, adamın ağırlığını üzerinde hissetmekten hoşlanıyordu. Birden, adamın bileklerini kavrayışı yüce bir şekilde güvende hissettirdi.

Çıkardığı ses karşısında şaşkınlıkla irkildi ve hızla arkasına yaslandı. Sivri kaşları çatılmış ve dudakları büzülmüştü; daralmış yüz hatlarında şaşkınlık ve hayret karışımı bir ifade belirgindi.

"Kahretsin," diye homurdandı, sesi gerilmişti. "Bana ne oldu bilmiyorum."

Sarmaşıklar gevşedi ve biri hariç geri çekilmeye başladı. Zylah bakışlarını hemen karnına dayanmış olan şeye çevirdi ve kırmızımsı pembe renk anında gözbebeklerine doğru yükseldi. Tam olarak anlayamadı

Pantolonu bol ve gevşek olduğu için sert olup olmadığını bilmiyordu ama Fayren'in kitapları bir gösterge ise, haklı olduğuna dair bir his vardı.

Bu fikre tepki olarak pantolonu hızlandı.

"Özür dilerim," diye homurdandı Jabez, bakışlarını kaçırarak onun üzerinden kalkarken. "Sadece o kadar uzun zamandır sihrimden yoksun kaldım ki heyecanlandım. Ona tekrar sahip olmak çok katartık bir duygu."

Adam tam olarak ayağa kalkmadan Zylah onu yakaladı ve pozisyonlarını değiştirdi. Adamın beline sarıldı ve ön kollarını yere sabitledi. Kara bir bakışla karşılaştı ama kışına ve kuyruğuna bastırılan sertliği umursamayacak kadar sersemlemiş ve şok olmuştu.

"Zylah..." diye uyardı, gözleri daha da kısılmıştı.

Gözleri mor renkte titrerken, çelişkili kalbi yumuşadı ve tamamen farklı bir nedenden dolayı hızlandı. Ona bakarken kemikli burnunun üst kısmını ilgiyle yaladı.

"Sert misin?" Sorusu bir açıklama gibi görünse de, bunu gerçekten bir gerçek haline getiremeyecek kadar kararsızdı.

Sanki bunu söylemesini beklemiyormuş gibi, bakışları kayboldu ve yerini başka bir duygu aldı. Kulaklarının uçları geriye doğru eğilirken, gözleri ancak korku ya da aşağılanma olabilecek bir şekilde genişledi.

Adam bacağını yana doğru tekmeleyip kalçasının üzerine katlamayı ve onları yuvarlamayı başardığında ciyakladı.

"Hayır," diye ısırdı, kadının kalçalarının arasından çıkmak için ayağa kalkarken.

Zylah adamın kaçmasını engellemek için bacaklarını onun beline doladı. Adamın ereksiyonuna yaslandığında mor renk sürekli olarak gözünün önüne geldi.

Zylah soluk soluğa, "Sanırım öylesin," diye mırıldandı.

Daha önce onu ne kadar korkutmuş olursa olsun, Zylah sevincine engel olamıyordu. Bir şekilde, ne istediğini bilmeden önce bile, onun kendisinden daha fazlasını istediğine dair herhangi bir gösterge umuyordu. Onun arzusunu, uyarılmasını istiyordu ve bunun ne anlama geldiğini ancak Fayren'inkinden sonra öğrenebilmişti.

Adamın burnu kıvrıldığında ve kalçalarının hareketiyle dudaklarından en garip derin sesi çıkardığında göğsü sarsıldı. Kadın bir kez daha yapınca, adam sağ elini kasık kemiğine dayadı ve sert bir nefes verirken kadının üçüncü kez yapmasını engellemek için aşağı doğru itti.

"Dur," diye homurdandı, kadının güçlü bacaklarına karşı koyamıyordu.

"Beni *şimdi* serbest bırak, Zylah."

"Neden?" diye sızlandı, pençeleri onu yakalayabilsin diye sırtını kavradı.

"Çünkü şu anda kendimde değilim," dedi sessiz bir ses tonuyla, başını eğerek bastırıldıkları yere baktı. "Beni kendi başınıza bırakın, yoksa ısınlanıp gideceğim."

Evet. Artık onu bunu yaparken defalarca gördüğüne göre, tuzaklarını kolayca terk edebileceğini biliyordu. Ama bunu henüz yapmamış olması onu her zamankinden daha cesur yapıyordu.

"Ama ben senin uyarılmanı istiyorum," diye cevap verdi Zylah kısık bir sesle. Birkaç saniye içinde arzuyla dolup taşmaya başladı. Bunu uyluklarının arasında, kanında, her bir sığ pantolonunda hissetti. "Bunu istiyorum."

Dokunmak istiyordu ve nasıl olduğu umurunda değildi. Bunu ondan istiyordu. Önceki geceye kadar nasıl olacağını bilmeden ona yaklaştırmaya çalışıyordu. Ne olduğunu, neye ihtiyacı olduğunu anladığı anda, kendisine gösterilen tüm farklı dokunma yollarını keşfetme düşünceleri aklından geçti.

Fayren'in kulübesindeyken bu durum onu akıl almaz derecede incitmişti.

Ama bugün olanlardan sonra, bunun tamamen tek taraflı olduğunu düşünmüştü. Bunu değiştirmenin mümkün olup olmadığını merak ederken bir yandan da bu bilgiyi yutmaya çalışıyordu.

Yine de, istediği şey şu anda ona karşı baskı yapıyordu ve bunu kendi başına hissedemeyeceği ihtimalinden çok memnundu. Bu nedenle, kendi iradesiyle onun gitmesine izin veremezdi... *vermeyecekti*.

Nasıl mücadele edeceğini bilmediği o bariyer yıkılana kadar tutunabileceği anlamına geliyorsa hayır.

"Zylah," dedi iç çekerek. Bu sakinleştirici tonu biliyordu. Başarısız olduğu anlamına geliyordu.

Anında göğsü ağırlaştı ve ona daha sıkı sarıldı. İnledi ve bacaklarını daha da sıktı, böylece onun bastıran eliyle savaşılabir ve bir kez daha ona karşı öğütebilirdi.

Onun keskin ve sert bakışlarına rağmen kafatasını yeterince kaldırdı, böylece ağzını açıp... dudaklarını *yalayabildi*. Dilinin en ufak bir dokunuşuyla nasıl ayrıldıklarını görünce ürperdi. *Çok yumuşaklar*.

Başı öne doğru fırladığında içinden sessiz, sinir bozucu bir hırıltı yükseldi ve dişleri boynunun sert derisini deldiğinde keskin bir nefes aldı. Dişlerin keskinliği karşısında sırtı eğildi ve irkildi.

kesici acıdan uzaklaştı. Her geçen saniye daha sert ısırıyor ve hırıltısı etini titretiyordu - sanki onu cezalandırmaya çalışıyordu!

Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam kalçalarının arasına girdiğinde nefesi *kesildi* ve zevk anında kıvılcımlandı. Onu ağzına alırken sarsılarak, gürleyen bir inilti çıkardı.

Elleri onun yanında yere kaydı ve pençe gibi tırnaklarının sertleşmiş toprağı yırttığını duydu. Adamın bir sonraki hamlesi, güçlü ısırığıyla birleşen vücudunun onunkine sürtünme şeklinden dolayı altında erimesini sağladı. Şimdi bunun sevgiyle olduğunu düşünmek istiyordu ve bu şekilde almaya karar verdi.

Özellikle de yüzünü göremediği için, yine de ona karşı boğuk bir inilti daha çıkardı.

Bir el arka tarafını kavradı ve onu hafifçe kaldırdı ve adam sikini farklı bir şekilde ona doğru itti. Kumaş kaplı tabanın ona sürtünmesinden ziyade, başın şişen klitorisine doğru itildiğini hissetmiş olabileceğini düşündü. Neyse ki pantolonu özellikle sert değildi ve kaymanın kolay olmasını sağlayacak kadar ıslaktı.

Pençeleri biraz battı ama bir parça kan kokusu alınca pençelerini hemen bıraktı ve onu çabucak iyileştirdi. Ama onun kokusu, onun... küçük homurtularını duymak ve sıcak bedeninin kendisinininkinin üzerinde yattığını hissetmek zihnini bulandırmıştı.

Zylah nefes nefese kalmış, aniden onu bombardımana tutan garip yeni hislerin dalgasında kaybolmuştu. Adamın dişlerinin ısırması inanılmaz bir histi ve ona karşı koymaya çalıştıkça başı dönmeye başladı.

Daha fazlasını istiyordu. Derinlerde bir yerde, karnının alt kısmına yayılan bir titreşim vardı. Uyluklarının arasında ısı kabarıırken, ıslaklık ondan damlıyordu. Ne kadar şişmiş hissederse, nefes alışları da o kadar hızlanıyordu, ta ki sığ ve keskin olana kadar. Adamın kokusu onu boğuyordu ama buna tepki olarak ağzının içindeki salyayı yaladı.

Daralan boğazından bir inilti daha kaydı ve görüşündeki morluk derinleşti.

Lütfen. Durmayın. Başının yan tarafını okşamak için burnunu eğdi ve takdirle kulağını işaret etti.

Etinin hemen altında kaynayan kaotik büyü Jabez'in vücudunun her yerinde kıvılcımlandı. Kasları güçle dolup taşı, uzun süredir ölmüş olan sistemi boyunca inşa etmeye ve örmeye devam eden bir enerjiyle dolup taşı. Zihni coşku içinde erirken, kanı nihayet bir çıkışa ihtiyaç duyan dizginlenmiş saldırganlıkla kaynıyordu.

Tüm sistemi her şeye maruz kalmış gibi, her his aynı anda onu bombardımana tuttu.

Su, toprak ve ağaç köklerinin kokusu zihnini keskinleştirmişti ama Zylah'nın yasemin ve menekşe kokusu baş döndürücü bir tatlılıkla onları gölgede bıraktı. Havadaki soğukluk yerini vücudunun sıcaklığına bırakırken, pençeleri sırtının yanlarını gıdıklıyor, ancak daha derine indiklerinde keskin bir acı ortaya çıkarıyordu. Damlayan suyun sesi yerini yüksek perdeli kadınsı nefes kesilmelerine ve sessiz, muhtaç inlemelere bıraktı - her biri sertleşmiş sikiinin nabzını hızlandırdı.

Kanının tadı bile tatlıydı ve boğazından aşağı süzülen damlalar onu daha fazla güç, daha fazla saldırganlık, daha fazla... aptallıkla doldurdu. Birdenbire, ereksiyonunu ona doğru ne kadar sert iterse itsin, vahşi, arzulu bir hırıltı çıkarırken dişlerini ne kadar derine batırırsa batırsın, yaklaşmadı.

Daha fazla sıcaklık, daha fazla dokunuş, daha fazla koku ve tat istiyordu, bedeni ve zihni tek bir odağa kayıyordu.

Ve onun üzerinde ne kadar uzun süre yatarsa, ona o kadar sabitlendi.

Elini kızın elbisesinin altına ne zaman soktuğunu bilmiyordu ama avucunun içindeki yumuşaklığı fark etmişti. Başparmağını sertleşmiş bir meme ucunun üzerinde gezdirdi, eli küçük ama sıkı göğsünü yoğururken diğer eli dolgun kalçasını sıkıca kavramıştı bile. Kürk parmaklarını ve avucunu gıdıklıyordu ve bu his hoş karşılanmıştı.

Sarkık kulağının üzerinde gezinen nefesi, çıkardığı sesler kulağını seğırtse de vücudunu gevşetiyordu. Kasları arzuyla şişmeye devam etse de, kızın seslerindeki sevimlilik, küçük nefesleri ve ihtiyaçla nasıl titrediği onun tutuşunu yumuşattı. Azı dişleri bile serbest kaldı ve kanla kaplı dudaklarıyla, kızın nasıl tepki vereceğini görmek için yarayı nazikçe yaladı.

Kız çok tatlı bir çılgılık attı, vücudu onun altında titriyordu ve adamın sersemlemiş gözlerini ateşli bir mizah kırıştırdı.

Kızın ısırığın sertliğini umursamıyor gibi görünmesi hoşuna gitmiş ve ısırdıktan uzaklaşmak yerine sonunda ısırığa doğru eğilmişti. Ama daha yumuşak bir şefkat göstermesi ona daha heyecan verici bir tepki vermişti.

Onu tekrar ısırarak yerine, keskin dişlerini göğsüne geçirdi. Boynuzlarından birini kavradı ve pençeleri lezzetli bir şekilde kafa derisini keserek omurgasından aşağı bir sancı gönderdi. Dişlerinin uçları onun izini takip ederek yukarı doğru yaladı ve kadın tepki olarak titredi.

Pençeleri şaşırtıcı derecede nazikti ve uzun tırnaklı bir kadın gibi tenini okşuyordu. Bir an için kollarında en tehlikeli yaratıklardan birinin olduğunu neredeyse unutmuştu. Gücünü dizginlemesine gerek yoktu, tereyağı yumuşaklığındaki tenine karşı düşünceli olmasına gerek yoktu.

Bu kısıtlama eksikliği, komik bir şekilde, ısırma ve pençeleme arzusunu yumuşattı. Bunun yerine onlarla... *alay* edebileceği gerçeği, daha nazik olmak istemesine neden oldu - sırf derin kestiğinde onu kandırabilmek ve farklı hisler sunabilmek için.

En son ne zaman böyle bir özgürlüğe sahip olduğunu hatırlayamıyordu.

Aklının bir köşesinde, bu dişiyle ne yaptığı konusunda endişelenmesi gerektiğini biliyordu. Birçok nedenden ötürü kendini geri çekiyordu ve bunların hiçbirisi sadece enerjik büyü bombardımanına tutulduğu için ortadan kalkmamıştı. Kulaklarına fısıldayarak durmasını söylüyorlardı ama... *ikisi de* bu büyüün etkisi altına girdikçe daha az umursuyordu.

O anda harika kokuyordu. Güçlü uyarılmışlığıyla karışan güzel kokusu onu daha fazlasını istemeye itti ve bunu yapması için tamamen samimi olmaları gerekmiyordu.

Aşamayacağı bir çizgi vardı ama aralarında paylaşılan *küçük* bir zevk o kadar da korkunç değildi. Ya da belki de bu sadece şişmiş siki ve inkâr edilmiş şehvetinin normalde algısal olan düşüncelerini bulandırmasıydı. Taşaklarındaki ağrının dindirilmesi gerekiyordu, ona şu anda bununla ilgili her şeyi anlatmak harika bir fikirdi.

Ona dokunmak istiyorum. O anda gerçekten istediği şey sikini ona sokmaktı ama dokunmak aklının alabileceği en uzak noktaydı. *Boşaldığında nasıl olduğunu merak ediyorum.*

Sadece bu fikir bile sikinin bir damla prekum salgılayana kadar sertçe sarsılmasına neden oldu. Ve bu tatlı, masum dişiyi tümüyle bastırılmış görmek, kalçalarının arasında daha sert sürtünmesine neden oldu.

Bunu o istemişti. Kokusu derin bir uyarılmayla doluydu ve vicdanı onun ne istediğini anladığına ikna olmuştu. Daha doğrusu, bunun eylemleriyle ilgili tüm şüphelerini ortadan kaldırmasına izin verdi ve hiç şüphesiz kadının onu durdurmayacağını ya da durdurmak istemediğini biliyordu.

Özellikle de elbisesinin üst kısmını aşağı çekip koyu gri meme ucunu ağzına götürdüğünde sevimli bir inilti çıkardığında. *Sonunda* o lanet dürtüye boyun eğerek, dilini sert bir yalamayla ona sürttü.

Başını geriye ve yana eğdi ve pantolonunu saklamak ister gibi burnunun ucunu kavradı.

Şehvet dolu mor küreler parlıyordu ama ona bakmadıkları belliydi. Küçük tomurcuğu sertçe emdiğinde omuzları irkildi ve boynuzunu sıkıca kavradı ve diliyle sürekli vurduğunda titremesi daha da kötüleşti.

Vücudu daha aşağıya kaydığı için, artık beli onun kalçalarının arasındayken sikini havaya sürtmek için bir neden hissetmiyordu. Adam bacaklarından birini çekip çıkarmaya çalıştığında bile ona sarılmış bacaklarını bırakmayı reddetti. Gücü övgüye değerdi ve ne kadar sert çekerse çeksin, kilitli ayak bilekleri gevşemeyi reddetti.

Ancak tırnaklarını uyluğunun iç kısmında ulaşabildiği her yere geçirdiğinde, seğirmesi, titremesi ve tekmelemesi için bıraktı. Tırnaklarını dizine kadar geçirdiğinde sırtı eğildi ve göğsünü daha sert bir şekilde emmeye başladı.

Tepkileri tatlıydı ama her dokunuşa karşı aşırı hassastı. Bu onun bu işte yeni olduğunu hatırlatıyordu. *Yavaş olmalıyım.* Lanet olası

Nasıl tepki vereceğine dair bir ipucu yoktu ve pençeleri derisini çok tehlikeli bir şekilde oyabilirdi.

Neyse ki böyle bir şey olursa ısınlanabiliyorum. Onun arzusunun güçlü bir kan kokusundan daha ağır basmayacağını biliyordu ve eğer bu dişi kan tutkusuyla hırçınlaşırsa, o zaman kolay bir kaçıışı vardı.

Aklına başka bir fikir geldi - dudaklarını muzipçe kıvrıran bir fikir.

Havadaki kan izlerini gizlemek için kendi kokusunu daha güçlü hale getirirken karıncalanmalar tenini okşadı. Burnu hassas olanlar için rahatsız edici olabileceği söylendiği için kokusunu çok güçlü yapmamaya çalıştı. *Ama kokumu sevdiğini zaten biliyorum.*

Potansiyel tehlikeyi bertaraf ettiğine kanaat getirince elini kaldırdı, böylece orta ve yüzük parmaklarındaki pençeleri onu ısırmayacak şekilde kesmek için büyü kullanmasını izleyebilecekti. Çoğu İblisin aksine, Jabez onları geri çekemiyordu. Aklında tek bir hedef varken avucunu kızın kalçasında gezdirdi ve kızın omuzlarını ve göğsünü kaplayan tüyler, merkezine yaklaştıkça tüyleri diken diken olacakmış gibi dalgalandı.

Kürkü gerçekten yumuşak, diye düşündü, açıkta kalan göğüs kemiğine öpücükler kondurduktan sonra burnunu kullanarak elbisesinin geri kalanını aşağı indirdi ve böylece diğer göğsüne ulaşabildi. Eliyle kalçalarının arasını kavradığı sırada meme ucuna yapıştı. Damlayan ıslaklık anında parmaklarını doyurdu ve amının bir kadında genellikle olduğu yerde olduğunu görünce rahatladı.

Am dudakları ve kıvrımları, hassas bir klitoris gibi keşfeden parmaklarını selamladı. Jabez yanlış bir şey yapmadığından emin olmak için bakışlarını Zylah'ın kafatasında tuttu. Küçük tomurcuğu sıyırdığında sevimli bir inilti çıkardığı ve parmaklarına doğru eğildiği göz önüne alındığında, hiçbir şikayeti yoktu.

Bir Mavka olmasına rağmen, küçük bir ayrıntı dışında aslında herhangi bir kadın gibi hissediyordu. Dudaklarının iç kısmında küçük nodüller fark etti ve onlara doğrudan dokunduğunda sanki temastan hoşlanıyormuş gibi titriyordu. Dişi İblislerde olduğu gibi pembe ya da leylak rengi yerine mor olacağından hiç şüphesi yoktu.

Adam dilinin tamamını üzerinde gezdirebilmek için meme ucunu serbest bıraktığında, kafatası eğilerek kendi burnunun ötesinden adamın yüzüne baktı. Parmaklarının arasında klitorisini sıkıştırdığında sevimli bir gıcırta çıkarmak için ağzını ayırdı.

"Bu nasıl?" diye sordu, kemikli bir yüzün ifadelerini ölçemediği için onu kendisine yanıt vermesi için kışkırtmaya çalışıyordu. Parmaklarını

onu kızdırmak için bir o yana bir bu yana.

"Gerçekten güzel bir his," diye fısıldadı havadar, sıcak pantolonunun etrafından, sesi muhtaç bir arzuyla damlıyordu.

Kızın kırık dökük ve hışırtılı sesini duyunca bir inilti bastırdı ve derisini koparmadan şakacı bir şekilde göğsünün yan tarafını ısırıldı. Her hamlesinde bacaklarının ve karnının seğirmesini sağlarken oradaki tüyleri yaladı ve kendini daha iyi tutabilmek için elini kızın sırtından çekti.

"Daha aşağıya inebilir miyim?" diye sordu, daha derinleri keşfetmesine izin verildiğini söylemesini istedi.

Zylah başını sallarken cevap olarak inledi. Bir kez daha burnunun ucunu kavradı ve adam bunu utandığı için mi yaptığını merak etti. Eğer öyleyse, bunu oldukça *sevimli* buldu.

Parmakları, uçları kaynağı bulmadan önce kayganlığının içinden geçti. Orta parmağını yavaşça içeri itti ve küçük bir cehennem havuzu onu güzel bir uyumla karşıladı. Kadın onun altına çöktü, kalçaları dalgalanırken uylukları izinsiz girişi memnuniyetle karşıladı.

Diğer dişiler gibi hissediyor. Söyleyebildiği kadarıyla belki biraz daha sıcaktı ama kanalı yumuşak ve dokuluydu.

Yüzük parmağını bu kadar çabuk ekleyebildiğini ve ancak o zaman ona doğru uzandığını düşününce, bakışlarında mizah parladı. "Fayren'in evinde kendine dokundun mu?" Yoksa neden iki parmağını bu kadar kolay kabul etsin ki?

Şaşkınlıkla başını salladı.

Rahattı, ama biraz çabayla daha fazlasını kabul edebileceğini söyleyebilirdi. Bu da Jabez için sorun değildi. Aletin büyüklüğü etkileyiciydi ve yoğun bir sıkılıkla mücadele etmektense kolay bir giriş yapmayı tercih ederdi.

Ama sikini kızın içine sokmaya hiç niyeti yoktu.

Bu hatırlatma üzerine, Zylah'ın ulaşabileceği tatlı bir nokta olup olmadığını görmek için parmaklarını bağladı. Onu bulması için sadece birkaç hamle yapması gerekti. Zylah onun boynuzuna tutunurken titredi, karşı omzunu kavradı ve parmak uçlarına sürtündü.

Kadının sularının değdiği her yer tenini karıncalandırmaya başladı ama bunu aşırı ıslaklık hissine ve artan farkındalığına bağladı.

G-noktasını sertçe kazdığında, sırtını kamburlaştırdığında ve sık bir çığlık attığında durdu.

"Durma!" diye inledi, amcığı adamın etrafında kenetlenmişti.

Bir sonraki anda, içinde *garip* bir şey oldu. Bir şey parmaklarının etrafını sarmış, onları birbirine kenetlemiş ve onu hareketsiz tutmaya çalışıyordu. Parmaklarını çekmeye başladığında kaşları şaşkınlıkla aşağı indi, ancak bir şey sıkışıp onu geri çekmeden önce sadece yarısına kadar gelebildi!

"Bu ne lan?" diye mırıldandı nefesinin altında, görebilmek için dizlerinin üzerine kaydı.

Düşündüğü gibi, amı orta derecede mordu ve her yeri şişmiş ve kabarmıştı - artık gizli bir yarık gibi görünmüyordu. Tam parmaklarını ondan çekmek üzereyken, onu neyin tuttuğunu gördü.

Küçük dokunaç benzeri dallar sıkıca tutundu, ancak her iki parmağının üzerinde çaprazlama geçerken kaç tane olduklarını saymak zordu. Biraz daha sert çektiğinde bile rahatlamayı reddettiler. Şimdi ne olduklarını anladığına göre, bu özelliği oldukça benzersiz bulduğu için gözleri sıcaklık ve neşe ile kırıştı.

Parmaklarını derine sokmadan önce, *daha garip şeyler de gördüm*, diye düşündü espriyle.

G noktasına kuvvetle saldırdı, parmaklarını oynatırken itti. Elleri onu serbest bıraktı, böylece sırtı kavislendiğinde, ağzı ayrıldığında ve yüksek bir inilti kaçtığına yere pençeleyebilirdi. Kalçaları onun hareketlerini takip etti, ayaklarından biri yerden kalkmadan önce onun itişine uymaya çalıştı.

Küçük dallar farklı aralıklarla tutuşlarını serbest bıraktı, sanki hareketleri neredeyse kaymalarına neden olduğunda tutuşlarını sürekli olarak yeniden konumlandırmak istiyorlardı. Parmaklarının düzgün bir şekilde tutmak için çok küçük ve sivri olduğunu düşündü ve horozunun etrafını sarmanın nasıl bir his olduğunu merak etti.

Sikinin başının kenarında ve çıkıntılarında oynamaları fikri içini ürpertti. *Bunun* harika hissettireceğine bahse girerdi.

Dudakları bir sırtışa dönüştü, parmakları dalarken vücudunun dönüp durmasını izlerken gözleri vahşileşti. Gelmek üzere olduğu anı, boynuzlarından kaçmak için kafatasını nasıl geriye ve yana eğdiğinden anlayabiliyordu. Pençelerinin, arkasında izler bırakmayı başarana kadar katılmış toprağı nasıl oyduğunu görebiliyordu. Küçük sevimli ayak parmaklarının nasıl kıvrıldığını ve kalçalarını nasıl daha da açtığını.

Zylah'ın parmaklarını ezmeye çalışıyormuş gibi sıkıca kavrayan göbeği ona hareket etmek için çok az alan bırakıyordu. Zylah bıraktı

İç duvarları kasıldığında ve sıvı ısı onun itişlerinin etrafında ezildiğinde çığlık atan bir çığlık attı.

Onu dışarı çekip çekemeyeceğini görmeye çalışarak parmaklarını derinde tuttu ve onları oynattı, aynı zamanda başparmağını açıktaki klitorisinin üzerine yerleştirerek onu da bastırdı ve kızdırdı. Kızın çığlığı titredi ve sağ pazusunu gergin bir şekilde kavradı - bu arada biraz da pençeledi.

Jabez ancak her şey gevşediğinde -hem kadının çekirdeği hem de o dallar- durdu. Kadın altında gevşediğinde parmaklarını ondan yavaşça çekti ve parmak uçlarından yere gözle görülür bir sıvı damladı.

Bakışlarını parmaklarına getirmeden önce onun nefes nefese kalmış halini süzdü. *Ne kadar ileri gitmek istiyorum?* diye düşündü, ama havadaki uyarılma ve kadınsı kayganlığın kötü kokusu karşısında dudaklarını yaladı.

O kadar yoğun ve kışkırtıcıydı ki ağzından salyalar akıyordu.

Az önce yaptığı ve tanık olduğu her şey yüzünden siki zonkluyor, döl sızdırıyordu. Gözleri ıstırapla kırışırken, umutsuz bir inilti çıkardığında burnu kırıştı. Zylah kaplı parmaklarını ağzına sokmadan önce avucundaki suları yaladı.

Cennet diline değdiğinde ondan çıkan ses daha çok acınası bir inilti gibiydi ve şehvet eskisinden daha şiddetli bir şekilde içinde patladı. *Tadının güzel olduğunu biliyordum.* Ve o, önüne lezzetli bir şekilde serilen bir fırsatı boşa harcayacak türden bir adam değildi.

Dizlerini geriye doğru itti, kollarını kadının kalçalarına doladı ve hiç uyardırmadan yüzünü kadının amına dayadı. Kızın açıklığından doymuş klitorisine kadar yaladığında görüşü bulanıklaştı.

Muhtemelen onun için çok hızlı gidiyordu, ama kendini bir tattan mahrum edemiyordu.

Şaşkın bir nefes verdi ve kalçaları başının yanlarını yastıklamak için yukarı çıktı. Kafatası ona doğru eğildi ve klitorisini yanlamasına yalarken göz ucuyla gördü. Hassas tomurcuğu ağzına götürürken çok dikkatliydi, güçlü dış görünüşünün dişleriyle ona zarar vermeyeceği anlamına gelmesini umuyordu.

Vahşet için mükemmel bir araç oldukları düşünüldüğünde, dişleri genellikle sevilen bir özelliğiydi, ancak genellikle bunun önüne geçiyorlardı. Dişiler hassastı ve sivri dişler olmalarına rağmen, genellikle çok fazla olduklarında onun için yeterince kör olduklarını umuyordu.

Dikkatle emişini izledi, canının acıdığını gösteren herhangi bir işarete bırakmaya hazırdı.

Ayaklarından biri omzunun üzerinden kayarak sırtını okşadığı sırada tüm vücudu ürperdi. Sağ elini saçlarına soktu ve uzun telleri sıkı bir yumrukla çekiştirirken sertçe kavradı. Aynı anda, kürek kemikleri arasındaki ayağı, sanki her ikisiyle de onu daha yakına çekmeye çalışıyormuş gibi yukarı doğru çekildi.

"J-Jabez," diye homurdandı kalçalarını adamın yüzüne doğru bastırırken.

Daha fazlasını istediğini ve bundan zevk alıyor gibi görüldüğünü görünce, daha sert emdiğinde kalbi biraz daha hızlı çarptı. Tatlı bir inilti çıkarırken kalçaları sıkıştı ve onu daha yakına çekmeye çalıştı. Diliyle klitorisine defalarca vurdu ve kız her seferinde seğirdi.

Parmakları gibi ağzının da karıncalanmaya başladığını fark etti. Garip bir şekilde, sanki kadınsı kayganlığındaki bir bileşik ya da enzim bir tür uyarıcı etkiye sahipmiş gibi, siki daha da sertleşti. Ya da belki de bir tür hafif afrodisyak - onu çıldırtacak kadar değil ama kesinlikle ondan daha fazlasını istemesini sağlıyordu. Birdenbire gözü dönmüştü, *ziyafet* çekme arzusu içini kemiriyordu.

Tadı nasıl bu kadar güzel olabilirdi? Küçük nodüllerinin dudaklarını gıdıklaması bile harika hissettiriyordu ve dilini sürekli dudaklarına götürüyordu.

Kuşatıcı dudaklarının, dilinin ve dişlerinin kabulünü ne kadar uzun süre gözlemlerse, alayına o kadar derinlemesine daldı. Gözlerini kapatarak onun inlemelerinin, tadının, klitorisinin ve kıvrımlarının ağzına verdiği hissin tadını çıkardı. Daha iyi bir açı elde edebilmek için uzandı ve şişmiş sikini yere bastırdı.

Klitorisini serbest bıraktı, böylece girişindeki havuzu yalayabildi, kalçalarını tekrar yere doğru iterken inledi. *Çok sertleştim.* Serbest bırakılma ihtiyacı onu zorluyordu ve eğer onun kalçalarını yerinde tutmakla meşgul olmasaydı, bir elini pantolonuna sokup kendini okşamaya başlayabilirdi.

Uzun dilini kadının içine soktu ve tadını almak için yeterince döndürdü. O zaman bile, olabildiğince derine inerken dişlerinin ona baskı yapmasına aldırıyor gibi görünüyordu ve sonunda bir dişiye ağzıyla memnun edebilmekten çok memnundu. Dilini ödül olarak klitorisinin üzerinde gezdirmeden önce dudaklarından birini şakacı bir şekilde ısırabilmek için geri çekildi.

Tekrar emdi, öncekinden daha güçlü bir şekilde ve uyluklarını açarken sırtı kavislendi. Onu serbest bıraktı, böylece girişindeki havuzdan yukarıya doğru yalamadan önce kapalı dudaklarını ona doğru sokabildi. O

Daireler çizdi, sonra dilini bir o yana bir bu yana oynatarak onu tekrar uçurumun kenarına getirmek için her şeyi denedi. Ondan sakladığı şakacı benliğinin bir parçasını dışarı çıkarmak iyi hissettirdi.

Adam klitorisini bir kez daha yaladığında, kadının saçlarını avuçlaması bir kez daha sıkılaştı ve kadın adamın diline karşı direndi. Adamın kafa derisini zevkle acıtacak kadar sert çekti.

Hay sikeyim. Bu çok yaramazca. Yüzünü kendisi sikmeye çalışıyormuş gibi hissettiğinde zihni bu düşüncüyü neredeyse inledi. *Masum gibi davranıyorsun ama bana ne yaptığına bir bak.*

Dilini onun için öne doğru uzattı ve çenesinin tamamen açıldığından emin olarak hareketsiz bıraktı, böylece onun dağınık itişleri dışlarını yakalamadı. Sonra onun hareketleriyle birlikte çalıştı, sert bir baskı uyguladı ve her kırbacın daha güçlü olması için ters yönde ilerledi.

Ona bakmak için gözlerini araladı. Kürkü kabarmış, burnu ona doğru eğilmişti, sanki kalçalarının arasından onu izliyordu. Gagası nefes nefese kalmıştı.

Bakışlarının kilitlendiğini fark ettiği anda inledi. Sürekli titriyordu ve bu sadece kasları gözle görülür bir şekilde kilitlendiğinde daha da derinleşti. Orgazm olmaya başladığı anda, Jabez hiçbir şey yapmadı ama onun için daha mutlu olmasını sağlamak için ihtiyaç duyduğu şekilde amını ağzına doğru itmesine izin verdi.

Gözbebekleri siyaha döndü ve sevimli bir çığlık atarken başını yana attı. Omuzları içe doğru dönerken, kalçaları başının etrafında ezici bir tutuşla kenetlendi.

Ancak kadın yumuşadığında Jabez ödülünü aldı. Daha aşağıya indi ve orgazmını içmek için dilini onun içine soktu, çekilmeden önce çekirdeğinin son ürperti ve titremelerini hissetti. Dudaklarını yaladı, diz çökmek için kendini kaldırırken kadının kayganlığı yanaklarına ve çenesine yapıştı.

Derin derin soluyarak, nihayet doğru düzgün nefes alabildi ve ellerini kalçalarına koyarak kızın amına baktı.

Taşakları rahatsız edici bir şekilde zonklarken gözleri kırıştı.

Şu anda her şeyden çok istediği şey, kalçaları aynı hizaya gelene kadar ona sokulmaktı. Eğer onun elleri ve ağzıyla başa çıkabiliyorsa, o zaman tamamen vahşi ve vahşi bir Jabez'in ona vurmasıyla da başa çıkabilirdi. Ve tüm bunları yaşadktan sonra, özellikle de ağzında kalan onun tadıyla vahşileşeceğini biliyordu.

Sonunda gücünü bırakmak için.

Yapamam. Bunu yapamazdı. Onunla bu çizgiyi geçemezdi, hâlâ içinde sırlar barındırırken olmazdı. Vicdanını bir kenara bırakmak için her şeyini verebilirdi ama bunun gelecekte çok ağır bir yük olacağını biliyordu.

Ama boşalması gerekiyordu ve pantolonundaki ıslak nokta hızlı ve hassas olacağını iyi bir göstergesiydi.

Belindeki bağı gevşetti, sonra kalçasından tutup onu daha yakına çekti. Dudaklarını sol göğsünün etrafında dolaştırdığında bir nefes vermeden önce şaşkınlıkla çığırıldı. Elini pantolonunun içine sokup sikini kavradı ve okşarken meme ucunu dilledi.

Parmak eklemlerinin arkası kumaşın üzerinden kadının karnına sürtündü ve parmaklarının halkası kolanının kenarına sıkıştığında iniltisini bastırdı.

Belli ki bunu hissetmişti, çünkü kafatasını ona doğru çevirdi ve "Jabez?" diye sordu.

"Şu anda çok azgıyım," diye homurdandı boğuk bir sesle, dudakları tükürükle kaplı meme ucunun üzerinde kasıtlı olarak gezinirken. "Mastürbasyon yapacağım."

Umarım bunu yaparken memeleriyle oynamasına aldırılmazdı. Bu onu heyecanlandırıyordu ve kesinlikle kendi boşalmasına çok daha hızlı ulaşmasını sağlayacaktı. Minnettarlıkla küçük tomurcuğu dişlerinden biriyle sıyırmaktan kendini alamadı, bu da onun seğirmesine ve bir törpü çıkarmasına neden oldu.

Kahretsin, diye düşündü, daha hızlı okşarken. *Dişlerimden hoşlanması gerçekten hoşuma gidiyor.*

"Ama seni görmek istiyorum," diye fısıldadı, dirseklerini altına almak için hafifçe kalktı.

"Beni izlemek mi istiyorsun?" diye sordu, çekilerek onun üzerinde dik duran bir kola yaslandı.

Daha önce çok daha kötülerini yaptıklarını düşünürsek, aslında buna karşı değildi. *Yine de onu cesaretlendirmemeliyim.*

Burnunu yaladı, kafatası adamın kasıklarının daha iyi görmek istermiş gibi kıvrıldı. Mor gözleri açıkça onun üzerindeyken, pençelerini pantolonunun bel bandına geçirmek için uzandı.

Neredeyse kıkırdıyordu. Bu işlerde yeni olan bir kadın için oldukça cesur.

Pantolonunu çekiştirirken Zylah'ın içinde bir baş dönmesi oluştu ve onu durdurmadı. Şaftının tabanı ortaya çıkmadan önce kısa beyaz saçlar görüldü. Adamın ürkmesi ihtimaline karşı yavaş gitme ihtiyacı hissetti ve kumaşı büyük ölçüde aşağı indirdiğinde ağzının içini yaladı.

Elinin bir kısmını örtmesine rağmen, her iki tarafındaki çıkıntılar görülebiliyordu. Daha önce onu yumuşak gördüğünde orada olmadıkları için şaşkınlıkla başını iki yana çevirdi. Sonra, nihayet, siki serbest kaldı. Jabez elini çekti, böylece pantolonunun belini, kıllarla kaplı taşak kesesini ortaya çıkarana kadar, sanki bunu daha rahat buluyormuş gibi, aşağıya doğru kaydırabildi.

Boyunu bir kez daha kavradı, parmak uçları arasında en az bir santim boşluk vardı, sanki tamamen içine alamıyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı Zylah, bakışları açıkta duran leylak rengi kafaya takılmıştı. "Artık küçük değil."

Tek bir kahkaha attı. "Bir erkeğin sikine küçük demek hiç hoş değil, yumuşak olsa bile."

"Oh." Gergin bir şekilde geveledi. "Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

Adam parmaklarının halkasını başparmağı başın ıslak kenarına değene kadar yukarı kaldırdığında kadının sözleri kesildi. "Sorun değil," diye homurdandı alçak sesle, ardından küçük bir soluk geldi.

Jabez'in kendini okşayışını, parmaklarını sırtların üzerinde gezdirirken dalgalandırışını izlerken tüm mahcubiyeti dağıldı.

Eskisinden çok daha büyüktü. Sert, kalın ve başından tabanına kadar tamamen kaplaması için iki eline ihtiyaç duyacağı kadar uzun görünüyordu - ve elleri oldukça büyüktü.

Daha önce korunaklı olan kafa da açığa çıkmıştı. Ucundaki yarıktaki inci gibi beyaz bir boncuk oluşmuştu ve Zylah havadaki yaramaz tuz kokusuyla ürperdi. Okuduğu kitapların hiçbirinde erkeklerin tahrik edici bir kokusu olduğu yazmıyordu ama şimdi adamın siki serbest olduğu için bunu fark etmemek zordu.

Hâlâ ihtiyaçtan zonkluyordu ve onu merak ediyordu, düşünmeden uzandı. Elini başın etrafına doladı ve sıvı damlasını parmakladı.

Şaftı kadının avuçlarında bir anlığına kalınlaşırken bir inilti çıkardı. "Sanırım sadece izlemek istemiyorsun," diye mırıldandı, sanki onun kontrolü ele almasını umursamıyormuş gibi bıraktı.

Niyeti bu değildi! Zylah ne yapacağını bilemedi ve onun okşayışını taklit etmeye çalışırken bir an paniğe kapıldı. Bunu garip buldu, bu yüzden avucunu onunkine benzer şekilde tutmak için biraz kaydıldı.

"Kahretsin!" diye haykırdı bir ürperti onu sarsarken. "Pençelerine dikkat et. Gıdıklama."

Bunu söylediğinde, horozunun ucundan bir başka ağır precum damlası döküldü.

"Ayrıca," diye başladı, şaftının üst kısmını ortaya çıkarmak için elini yana çekmeden önce. Sonra, elini bırakmadan önce dudaklarından ve üzerine bir tükürük çizgisi döküldü. "Islak olursa daha kolay olur ve daha iyi hissedersin."

"İslandım," dedi Zylah, neden kendisinden damlayan sıvıyı toplamadığını merak ederek.

"Bu doğru."

İki parmağını içine soktuğunda Zylah ciyakladı. Dizleri kapanmaya çalıştı ama adamın kalçalarının arasındaki bedeni bunu yapmasını engelledi. Adam parmaklarını sularının içinde oynattığında inledi, sadece onları çıkarıp şimdi sıırıslam olan parmaklarını sikinin üzerine vurması için.

"Daha iyi mi?" dedi nefes nefese kalarak.

Zylah başıyla onayladı ve titreyen eliyle onu okşamaya çalıştı. Adamın sikine dokunurken kendi kayganlığının bu kadar erotik olacağını fark etmemişti ve adamın ilk etapta bunu neden yapmadığını merak etti.

"Daha sıkı, Zylah," dedi usulca. "Bu kadar nazik olmana gerek yok."

Her ne kadar bu işi beceremediğini hissetse de, onun yönlendirmesi için minnettardı. Çok fazla güç kullanabiliyordu ve onu incitmekten endişe ediyordu. Sert kas geri itilene kadar sıkı.

Adam onun kucağında öne doğru sarsılırken dudaklarından bir inilti döküldü ve kadın bunu iyiye işaret olarak kabul etti. Özellikle de hafif ıslak eli öne doğru gelip sol göğsünü kavradığında.

Onu okşarken kendisine dokunmasını beklemiyordu ve sonunda huşu içinde başını kaldırıp adamın sikinden yüzüne baktı. Adam kolunu dikleştirerek ona doğru eğildi ve Zylah onun ifadesi karşısında anında eridi.

Bakışları göğsüne kilitlenmiş olmasına rağmen, daha önce hiç bu kadar... yumuşak görüldüğünü görmemişti. Yüz hatları rahatlamıştı, dudakları sessiz bir pantolon sallamak için ayrılmıştı.

Gözlerinde artık soğuk, duygusuz ya da kayıtsız bir buzluluk yoktu; sıcak ve şaşkın bakıyordu. Uzun kirpikleri tembelce kırpışırken dalgalanıyordu.

Uzun beyaz saçlarının yarısı çıplak göğsüne dökülmüş, bir kısmı da sivri sol kulağının altından kıvrılmıştı. Parmaklarını adamın sikinin başında ve yan tarafındaki çıkıntılarda gezdirdiğinde adamın çıplak göğüs kaslarının kasılmasını ve dalgalanmasını izledi.

Her ne kadar onun şişkin karın kaslarının hareketlerine nasıl tepki verdiğini gözlemlemek istese de, büyüleyici yüzünden uzaklaşamadı. Ona dokundukça yüz hatlarının -özellikle de burnunun- kırışmasını ve yumuşak dudaklarının hafifçe inlemek için ayrılmasını dikkatle izledi.

Adamın gözleri gözbebeklerine kayınca neredeyse nefesi kesiliyordu ve bakışlarını üzerinde hissedip hissetmediğini merak etti.

Böyle çok güzel görünüyor.

Gözlerindeki şehvet, kırmızı irislerinin neredeyse ateş gibi görünmesine neden oldu. Bu kadar güçlü bir şekilde onun üzerinde olmaları, bunun onun yüzünden olduğunu bilmesi, kedi duvarlarının çırpınmasına neden oldu.

Uyarılması hâlâ güçlüydü, klitorisi daha fazla ilgi için çarpıyordu. Meme ucuna sürtünen her çimdik ya da başparmak pedi ihtiyacını daha da derinleştiriyordu.

"İçeride mi?" diye mırıldandı, sesinin bu kadar titrek ve cılız olmasına şaşırmıştı.

Onun sikini içinde istiyordu. Parmakları çok iyi hissettiriyordu, özellikle de onu biraz gerdiğinde. İçinde çok çok daha büyük bir şey olsaydı daha da iyi hissedeceğini hayal etti.

Gözleri ıstırap içindeymiş gibi kırışırken dudakları kapandı ve sıkılaştı. Adamdan boğuk ama yüksek sesli bir inilti geldi ve siki avucunun içinde titreşerek daha da sertleşmiş gibi göründü.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece bu."

"Ama..." Onu nasıl ikna edeceğini bilemediği için durakladı.

"Sadece bunu yapabiliriz," dedi elini göğsünden çekerken.

Adamın ona dokunmaktan vazgeçtiğini düşününce paniğe kapıldı ama adam elini yan tarafına doğru okşayınca paniği hemen yatıştı.

"Bu daha mı iyi?" İki parmağını klitorisinin etrafındaki kıvrımlara soktu, sonra parmaklarının uçlarıyla klitorisini sıyırmak için yukarı doğru ovuşturdu.

Zylah titreyen kalçaları memnuniyetle açılırken inledi ama başını salladı. "Daha derine," diye yalvardı.

Adam parmaklarını içine sokup derinliklerine ittiğinde içinden bir çığlık koptu. Ayak parmakları kıvrıldı ve daha hızlı okşadıkça ona olan tutuşu güçlendi.

"Nhhh." Hızını artırırken onun üzerinde titredi. "Oldukça muhtaç bir şey olabiliyorsun, değil mi?"

Konuşamayan Zylah, kalçaları öne arkaya eğilirken ve kendi elinin momentumunu korumaya çalışırken sadece başını salladı. Birbirlerine ne yaptıklarını izlemek için aşağı bakarken bakışlarını adamın yakışıklı yüzünde tutmaya çalıştı, ancak görüşü o kadar koyu bir mora dönüştü ki siyaha dönmekle tehdit ediyordu.

Kalçaları onun tutuşuna doğru itmeye başladı, oflamaları hızlandı ve daha da sığlaştı.

Odağını bir an için içinde hareket eden parmaklara çevirdiğinde tüm vücudu mutlulukla ışıldıyordu. İçinde çok sıcak, şiş ve ıslak hissediyordu ve bunun sesi kulaklarında çınlıyordu. Göğsü sürekli yukarı doğru kalkıyor, meme uçları serin havada sıkılaştıkça göğüsleri daha fazla ilgi istiyordu.

"J-Jabez," diye inledi amcığı kasıldığında ve karıncalanmaya başladığında. Parmaklarına yapışmaya çalıştığını hissetti, iç duvarları ritmik bir şekilde kenetlendi ve her itişte daha da ısındı.

Sanki olacakları hissetmiş gibi parmak uçlarını birleştirdi ve derinlere daldı. Tam boşalırken keskin bir çığlık attığında ağzı yarıldı, kasları sıkıştı ve titredi.

Kadın onu okşamayı bıraktığında bile durmadı, orgazm dalgasını yaşamaktan başka bir şey yapamadı. Ayakları kavislendi, dizleri yukarı kalktı ve onun altında kıvrandı.

Daha fazlasını istiyorum. Daha büyük, daha derin bir şey istiyordu. Boşalırken onu tuttuğunu hissetmek istiyordu, kalbi onun için on kat ağrıyor ve göz kürelerinin ona ihtiyaç duyarak dalgalanmasına neden oluyordu.

Bu harika bir histi ama bir şeyler eksik gibiydi ve zihninin kavrayabildiği tek şey onun daha fazla eksik olduğuydu.

Kadının vücudu gevşer gevşemez, adam onun kayganlığını sikinin üzerine yaydı ve gevşek elini kavradı. Kendisi de sıkı ve birleşik tutuşlarına doğru iterken onu okşamasını sağladı.

Gerçekten yardım edemeyecek kadar rahatlamıştı. Klitorisi tatmin olmuş bir şekilde titriyor ve adamın yüz hatlarını inceledikçe göğsüne yayılan zevkli bir sızı vücudundan aşağıya doğru iniyordu.

Gözleri keskinleşmişti, agresif ve bir o kadar da muhtaçtı, dudakları ise dişlerini ortaya çıkarmak için geri çekilmişti.

"Boşalmak üzereyim" diye homurdanırken titredi.

Çenesi düşerken sivri dişleri ayrıldı, tam da tüm vücudu titrerken, tüm kasları sıçrayıp kasıldıklarında dans ediyordu. İnci beyazı sıvı, ağır bir tohum ipi halinde sikinin ucundan fişkirirken, ondan yüksek, derin ve unutulmaz bir inilti geldi.

Yumruk göğüs kafesine indiğinde nefesi kesildi, ardından ikinci yumruk sağ göğsüne indi. Jabez onun vücuduna boşalırken diğer elini de yere koyarak yumruklarını birleştirdi. Kalçaları sarsılmaya devam etti ve iniltisi uzadıkça ince bir gümbürtüye dönüştü.

Vay canına! Çok fazla şey çıkıyor! Tuzlu kokuyordu ve onun toprak kokusuyla karışıyordu.

Son ip de ondan çıktıktan sonra, onun üzerinde hızlı, sık nefesler verdi. Gözleri ve dudakları bir anlığına kapandı, son bir boğuk inilti çıkardı ve saçlarından bir tutam alına düştü. Başı öne eğildi ve Zylah adamın siki avuçlarında yumuşayınca elini çekti.

Birkaç saniye boyunca hissedebildiği tek şey onun sıcaklığı, güzel kokusu ve kısa nefesler verirken yüksek sesle çarpan kalp atışlarıydı. Dokunduğu her yer onun farkındalığıyla zonkluyordu; sert meme uçları, şişmiş klitorisi ve amcığı daha fazlası için titriyordu.

Şimdi ne olduğunu izlemek istiyor, tekrar küçülüp küçülmeyeceğini merak ediyordu. Şimdiden sertleşmiş çıkıntıların solduğunu görebiliyordu, sanki sadece tamamen ereksiyon halindeyken görülebiliyorlardı. Aleti ilk çıkardıklarında kalçalarının arasında uzun ve kalın bir çubuk olduğu için, aşağıya doğru sallanmasının sevimli olduğunu düşündü.

Hâlâ arzuyla dolup taşan Zylah, adamın saçlarının daha da öne kaymasını izledi. Yüzü kalçalarının arasındayken onu nasıl tuttuğunu ya da siyah boynuzlarından birini nasıl kavradığını hatırlayınca kalbi sıkıştı. Bundan önce aralarındaki dokunuşun çok sınırlı olduğunu düşününce, adamın bu kadarına izin vermesine şaşırdı.

Daha önce onun ipeksi saçlarına dokunmasına hiç izin vermemişti.

Adamın yanağını okşamak için uzandı ve zalimce yakışıklı yüzünü görmek için birkaç saç telini geriye itti.

Jabez başını kaldırdı ve gözleri hâlâ yumuşak ve durgun görünüyordu. Ancak onun yüzüne baktıkça, yüzüne bir gölge daha düşüyordu.

yüz ifadesi. Kaşları birbirine yaklaştı ve elini çekerken göğsü tepki olarak gerildi.

Neredeyse kederli ya da pişman görünüyordu. Özellikle de yanaklarının gözlerinin etrafında kırışmasıyla.

Zylah onu yanlış anladığını umarak başını yukarı kaldırdı ve adamın dudaklarının kenarını bilerek ve yavaşça yaladı. "Biraz daha?" diye yalvardı küçük pantolonunun etrafında.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve ağzı başka bir nedenle bükülmeden önce ifadesi yumuşadı. Mizah yüzünü aydınlattı ve başını salladı.

"Hayır, şimdilik bu kadar yeter," diye cevap verdi, sonunda bacaklarının arasına diz çökmek için kalktı. Şaftını pantolonunun içine geri itti ve kadın onu tekrar sakladığı için suratını asmak istedi.

Adam elbisesinin altından tutarak yukarı çekti ve kadın da ona erişim sağlamak için kalçalarını kaldırdı. Devam etme fikrini reddettiği için hayal kırıklığına uğramış olsa da, neden onu soyduğu konusunda kafasının karışmasına engel olamadı.

"Bunu neden çıkarıyorsun?" diye sordu, kollarını onun için isteyerek kaldırırken.

"Çünkü her yerine boşaldım," dedi kıkırdayarak. "Kurumadan temizlemezsek leke kalacak."

Yanına diz çökmek için hareket etti ve kollarını sırtının ve dizlerinin arkasına geçirdi. Ayağa kalktığında onu beşiğe kaldırdığında Zylah şaşkın bir ciyıklama çıkardı, sonra onu bu yeraltı toprağının ortasındaki havuza doğru yürüttü.

Onu boğabilecek bir yere götürmüş olsa da, ona güveni tamdı ve ne yaptığını sorgulama ihtiyacı hissetmiyordu. Ona zarar vermezdi.

Kadının arka tarafını, dizleri bitişik ve bir tarafa gelecek şekilde dikkatlice yere yatırdı. Sonra suya girdi ve gri elbisesinin kumaşını temizlemek için birbirine sürtmeye başladı. Aynı şeyi pantolonunu çıkarmadan kendi pantolonuna da yaptı.

Tüm bu süre boyunca ona yanağını uzattı. Dudakları her zamanki sert baskısını kaybetmişti ama kaşları bir kez daha çatılmıştı. Göz ucuyla ona baktı, sonra kulakları her zamankinden daha fazla sarkmış bir halde bakışlarını kaçırdı.

Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Rahatlamış ve doygun görünüyordu ama her zamanki gibi gizli düşünceleri yüzünde bile saklı kalmıştı. Onları deşifre edebilmeyi ve onu daha kolay okuyabilmeyi diledi.

Mor hâlâ gözünün önündeydi ama utangaçlık kalbini sarınca boynundaki tüyleri kaşıdı. Az önce aralarında geçenlerden sonra kafasında sorular vardı.

Bunu tekrar yapabilecekler miydi? Bunu her şeyden çok istiyordu, özellikle de göğsünde kabarık bir his filizlenmişken. Fiziksel temastan hoşlanıyordu ve adamın bu kadar farklı şekillerde dokunabilmesine hâlâ hayrandı.

Dudakları dikkatini çekti ve keskin dişlerinin ona sürtünmesinin anısıyla ürperdi. Şimdi onun yüzüne aynı şekilde bakabileceğinden şüpheliydi, özellikle de başının kalçalarının arasındaki görüntüsünü hatırladığında vücudu anında nabız gibi atıyordu. Onları birbirine bastırdı.

Aletini içimde istedim, ama o hayır dedi. Neden? Sorunun ne olduğunu anlamadı. *Ama o bana dokundu.* Daha önce hissettiği özlem şimdi pençelere dönüşmüştü ve ihtiyaçla ve belirsizlikle midesini parçalıyorlardı.

Ormanda söylediklerinden sonra, sanki başka bir erkeğin onun dikkatini çekmesine izin vermeyi planlıyormuş gibiydi. Sanki... onu umursamıyordu.

"Öyle mi..." Zylah gerginlikle çene çalma isteğini bastırmak zorunda kalmadan önce başladı. Bir yanı açıkta kalan ve karıncalanan göğsünü örtmek istiyordu ama çıplaklığını o kadar da sorun etmiyordu. Sadece elleri ve ağzıyla göğüslerine dokunduğu için birden utanmaya başlamıştı. "Bu benden hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

Yapmakta olduğu şeye ara verdi ve iki eliyle kızın giysisine bakarak onu daha da sıktı. "Senden etkileniyorum, evet" derken ona hiç bakmadı.

Umut, şefkat ve bir sürü başka duygu gibi göğüs kafesinin arkasında kabardı. Başını ona doğru eğdi, parlak sarı gözlerinde titreşiyordu.

"Buna cevap vermene şaşırdım."

"Artık bunu saklamak biraz zor," diye cevap verdi donuk bir kıkırdamayla, sonra ona döndü.

Adam gülerken yakışıklı yüz hatlarında mizah olmasını diledi ama yoktu. Adam onun bulunduğu yere doğru ilerledi ve bir kez daha onun gözbebekleriyle karşılaşmaktan kaçındığını fark etti.

Bir sonraki sorusunu yumuşatmaya çalışırken sesi nazlıydı. "Neden saklıyordun?"

Avuç dolusu suyu göğsüne tuttu ve suyun soğukluğu onu şok etti. Adamın göğsünde biriken tohumları yıkadığını fark etmesi uzun sürmedi. Salgısının kürküne yapıştığı her yere ekstra özen gösteriyor, temizlemek için hafifçe kaşıyor gibiydi.

Bu konuyu hiç düşünmemişken onun kendisiyle bu şekilde ilgilenmesi hoşuna gitmişti. Şimdi bunu yaptığına göre, kürkünün kirli olmasının ileride onu rahatsız edeceğini biliyordu, özellikle de topaklaşırsa.

Çok düşünceli biri.

Jabez kısa bir sessizlikten sonra, "Benim hakkımda hâlâ bilmediğin çok şey var," diye cevap verdi. "Sakladığım ve seninle paylaşmam gerektiğini bildiğim sırlar var. Bunları öğrendiğinizde bana karşı beslediğiniz sevgi azalabilir ve en iyisinin herhangi bir yakınlaşmadan kaçınmak olduğunu düşündüm."

"Ah," diye mırıldandı Zylah, gözbebekleri normal deniz mavisi rengine geri dönerken. Belirsizlik midelerini kavrayıp düğümlerken onun sözlerinin ağırlığı altında kıpırdandı. "Yani hoş değiller mi?"

Dudakları yumuşamadan önce düz bir çizgi halinde sertleşti. "Hayır."

Elbisesini omzuna attı ve zıplayarak sudan çıktı. Elbisenin buğulandığını fark etti, sanki daha önce pantolonuna yaptığı gibi onu da kurutmak için bir tür büyü kullanıyordu. Tam kendi başına ayağa kalkacakken, adam ona elini uzattı ve kız şaşkınlıkla irkildi. Kadın nazikçe elini tuttu.

Jabez, Zylah'nın ayağa kalkmasına yardım ederken, "Ben düşüncelerimi kolayca paylaşan biri değilim," dedi. "Neyi ne zaman açıklayacağım konusunda da çok hesaplıyım. Niyetim her zaman bu tür konularda seninle konuşmaktı ama başlangıçta zor oldu."

Gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönüştü. "Ne dediğini anlamayacağım için mi?"

Bunun üzerine dudakları kıvrıldı. "Evet. Şimdi kollarımı kaldır."

Zylah kendisine söyleneni yaptı ve adam onun yeniden giyinmesine yardım etti. Kumaş kuruydu, sıcaktı ve temizlendiğinde her zaman olduğu gibi eskisinden daha ipeksi bir his veriyordu.

"Neden şimdi söylemiyorsun?"

Adamın bakışları hemen karardığında sorusuyla onu zorlamamış olmayı diledi.

"Beklemenizi rica ediyorum. Bir başlangıç ve bir son var ve nereden başlayacağıma karar vermeliyim." Kuruttuğu pantolonunu da fırçaladı. "A

Gücümü geri kazandığım için güvenlik duygumun çoğu geri geldi. Daha rahat olacağım."

Zylah zoraki bir kahkaha atarak, "Sihri geri alırsan aramızda çok şeyin değişeceğini söylemiştin," dedi.

Gerçekten nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Adamın kendisinden karanlık şeyler sakladığını açıkça itiraf etmesinden hoşlanmamıştı. Şimdi onun hakkında şimdiye kadar öğrendiklerini düşünürken, bunların ne olabileceğinden endişeleniyordu.

Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Sonra en tuhaf sırıtış dudaklarını dişlerini gösterene kadar kıvırdı ve gözlerinde yaramaz bir ışık parladı.

"Belki de geçmişimle ilgili açıkladığım şeyleri yumuşatmak için size kendimle ilgili başka şeyler göstermek istiyorum."

Onunla oynamaya çalışırken sesi hafif ve mizah doluydu. "Bu manipölasyon sayılmaz mı?"

"Kesinlikle öyle olurdu," diye cevap verdi suçluluk duygusuna kapılmadan. "Ama birini tanımanın anlamı da budur. Önce tüm kötü şeyleri paylaşırsanız, insanları korkutursunuz."

"Ama benim kötü bir özelliğim yok," diye cevap verdi düşünmeden. Gözbebekleri utanç dolu renkleriyle derinleşti ve boynundaki kürkü utangaç bir şekilde fırçaladı. "En azından ben öyle olduğumu sanmıyorum."

"Şimdiye kadar bulduğum bir şey yok," diyerek onu şaşırttı.

Başını geriye attı ve iltifatın altında geveledi. Onun kendisiyle aynı *fikirde* olmasını kesinlikle beklemiyordu, en azından açıkça.

Dizleri içe doğru vuruyor, hassas amcığı titreşirken kalbi sevgiyle çarpıyordu. Her ikisi de aynı anda hissedilmesi çok garip, yeni ve heyecan verici şeylerdi.

"Ee, Zylah. Spiral Cenneti'nde yürümeye ne dersin?"

Bu soru o kadar ani ve şok ediciydi ki, az önce aralarında geçenleri düşünmeyi bir anlığına bıraktı.

"Gerçekten mi?" diye sordu, sesi sevinçle daha da tizleşmişti.

Çantalarına ve gömleğine doğru yürürken omuz silkmek için bir elini kaldırdı, böylece kaslı vücudunun üzerinden geçirebilecekti. "Meraklı olduğunuzu şimdiden söyleyebilirim ve bunu şimdi yapmamızda bir sakınca yok."

Pelerinini alıp omuzlarına attığında Zylah'ın ayakları yeterince hızlı hareket edemedi. Çantasına doğru koştu, onu gövdesine asarken ayakları sersemlikle zıplıyordu.

Köyü göreçeğime inanamıyorum!

Jabez'le birlikte daha önce sürünerek geçtikleri tünelin girişinde cisimlendiklerinde Zylah'nın bacakları titriyordu. Başı dönüyordu ve düşecekmiş gibi hissettiğinde hiçbir şeye tutunamıyordu.

Güçlü bir el onu sabitlemek için ön koluna sarıldı.

"Işınlanmanın ilk başta başkaları için kafa karıştırıcı olabileceğini unutmamışım," diye mırıldandı Jabez, kadının görüşü netleşmeye başladığında. "Umarım alışırsın, çünkü gelecekte bu bizim ulaşım yöntemimiz olacak."

Zylah başıyla onayladıktan sonra kenara çekildi ve kuyruğu arkasında kıpırdanarak ileri atıldı. Her seğirmede hâlâ sıcak olan, şişmiş iç organları titriyordu ama kuyruğunun acıması hoşuna gidiyordu. Sürekli hatırlatma hoşuna gidiyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Köye!" diye haykırdı ve devasa ağaç kaidesinin etrafındaki girişlerden birine doğru ilerledi.

"Bir cazibe olmadan değilsin." Kadın dönüp ona şaşkınca başını eğdiğinde, adam en yakındaki sandığa doğru döndü, ellerini kalçalarına koydu ve yukarı baktı. "O tarafa da gitmiyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ona geri dönerken. "Başka nasıl içeri girebiliriz ki?"

En alttaki dalı işaret etti, en az kırk metre uzaktaydı, daha fazla değilse bile. "Ne kadar yükseğe zıplayabileceğini merak ediyorum."

Gözbebekleri endişe içinde deniz mavisi rengine bürünüp beyaza dönüşme tehdidiyle karşı karşıya kalırken ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Ben... Tırmanma konusunda iyi olduğumu sanmıyorum."

"Denemeden bilemezsin."

Zylah ağacın dibine yakın durdu ve yukarı baktı. *Belki başarabilirim?* Yine de o kadar yükseğe zıplayabileceğine pek inanmıyordu. Pençeleriyle tutunmayı başarırca, ağaç kabuğu ona bağlı kalmasına izin vermeliydi.

Yeni keşfettiği yükseklik korkusuyla yüzleşmenin daha iyi olacağına karar veren Zylah, sırtı topuklarına değene kadar çömeldi. Sonra da sıçradı.

En az bir metre eksik düştüğünü hemen anladı ve yere doğru geri dönerken çığlık atmamaya çalıştı. Kollarını sallarken yanlışlıkla vücudunu geriye doğru yatırdı ve kışının üzerine düşmeye hazırlanırken görüşü karardı.

Bunun yerine, bir kollar kümesinin içine bir *oomph* ile indi.

Ondan yükselen kahkaha parlak ve sıcaktı ve sanki onun göğsünden geliyormuş gibi gövdesinde titreşiyordu.

"Aslında deneyeceğini düşünmemiştim. İkimizin de bunu yapmasına imkân yoktu," diye haykırdı kıkırdamalar arasında. "Lanet olsun, Zylah. Sanırım mizahım biraz kuru olabiliyor."

Gözbebekleri utanç verici bir renk alamadan, dünya karardığında ve sonra aydınlandığında baş dönmesi ona saldırdı. Bu kez midesi daha önce hiç yaşamadığı bir bulantıyla çırpındı ve nefes almaya çalışırken onun kollarında gevşedi.

Uzaktaki garip ışıklar, sıcak ve rahatlatıcı turuncu bir parıltı gibi dönen görüşünde parıldadı.

"Dediğim gibi, ışınlamak daha kolay," diye açıkladı. "Ayakta durabilecek misin?"

Başını salladı ve ondan kaçabilmek için gözlerini kapattı. Onu sert, engebeli bir zemine yatırdı ve bacakları bir şeyin kenarından sarktı. Neyse ki, öne doğru düşmesini engellemek için elini uzattığında daha fazla sertlik buldu.

Adamın yanına otururken giysilerinin hışırdadığını duyunca gözlerini bir kez daha açtı. Bir ayağını oturdukları devasa ağaç dalına dayamıştı, diğer ayağı ise tıpkı kendisinininki gibi dalın kenarından sarkıyordu. Bir kolunu bükülmüş dizinin üzerine koydu ve diğerine yaslandı.

"Muhteşem, değil mi?" diye sordu çenesini önlerinde uzanan şeye doğru sallayarak.

Baş dönmesi geçince bakışlarını ileriye çevirdi. Soluğu kesildi ve daha iyi görebilmek için duruşunu düzeltti.

"Vay canına," diye mırıldandı, tüm binalara ve farklı renklere bakarken.

Evlerin ya da işyerlerinin çoğunun çatısı kiremit ya da samanla kaplıydı. Yapıların çoğu taştan, daha çok kilden ya da ahşaptan yapılmıştı ve her şey yüzlerce fenerle aydınlatılıyordu, rahatlatıcı turuncu ışıltı da buradan geliyordu. Binaların çoğu iki katlıydı, hatta bazıları belki de üç katlıydı ve hepsi birbirine çok yakındı.

Köyde katlar olduğunu söyleyebilirdi, çünkü merdivenler insanların merkeze doğru kolaylıkla inmesini sağlıyordu.

"Neden bilmiyorum ama daha karanlık olacağını düşünmüştüm," diye yorum yaptı, toprak veya taş patikalarda yürüyen yüzlerce, hatta binlerce İblis'i fark etti. Her birkaç adımda bir, ahşap direklerin tepesine yerleştirilmiş fenerler ve altlarında sallanan renkli bayraklar herkesin yolunu aydınlatıyordu.

"İblisler için bir köy olduğu için mi?"

Gözbebekleri kırmızımsı pembeye dönüştü. "Şey... evet."

"Diğer her şey gibi biz de ışığı arıyoruz. Kimse karanlıkta yaşamak istemez ve güneş ışığının tadını çıkaramadığımız için elimizden geleni yapıyoruz."

Anlamış gibi başını salladı, sonra bakışlarını yukarı doğru kaydırды. Kıvrılan ağaç gölgeliklerinin bir araya geldiği en tepeden sarkan uzun, geniş kumaş parçalarına baktı. Yeşil yapraklar en hafif rüzgârda hışırdarak bir şaa sesi çıkarıyordu. Birkaç tanesi, dairesel köyü çevreleyen her ağacın en alt dallarına tutturulmuş mor, kırmızı, mavi ve sarı bezlerin etrafında dans etmek için gevşedi.

Fark etmesi biraz zaman aldı ama garip sesler uzaktan bile duyulabiliyordu. Tüm o gevezeliği gölgelemiyorlardı ama yumuşatmayı başarıyorlardı. Garipti, daha önce hiç duymadığı bir şeydi, sanki anlamasına yardımcı olacakmış gibi başının bir o yana bir bu yana seğirmesine neden oluyordu. "Arka plandaki bu ses de ne?" diye sordu, dikkatle etrafını tarayarak.

birçok kaynağını aramak için kalabalık köyün üzerinde geziniyor.

"Müzik," dedi ona. "Her yerde bulunabilecek bir eğlence var. Pek çok kişi evlerinde davul, kaval ya da gitar çalar ya da diğerleri bir sanatçının peşinden gider. Kurdele ve ateş dansları yaygındır ve tüm tüccarlar ve tezgahlar arasında mekanı canlandırır."

"Tüm bunları neden yapsınlar ki?"

Bu... hiç de beklediği bir şey değildi. Yine de gece vakti bir insan kasabasında yaşadığı maceradan başka bir şey beklemiyordu. Gerçekten de bu kadar mutlu, sıcak ya da davetkâr görünmesini hiç beklemiyordu.

"Tamamlanmak üzere olan iblisler, her zeki tür gibi kendilerine eşlik edecek birilerini ararlar. Spiral Cenneti herkese hobilerini ve ilgi alanlarını takdir edilebilecekleri bir yerde paylaşma şansı verir. Bilgi; giysi, yiyecek ve aletler gibi başka şeylerin takası için bir yol olarak kullanılabilir."

"Oraya inebilir miyiz?" diye sordu ses tonundaki umutla, kafatasını sessiz bir yalvarışla ona çevirerek. "Her şeyi doğru dürüst görmeyi çok isterim."

"Bir dakika içinde aşağı ineceğiz. Yukarıdan nasıl bir yer olduğunu görmenin senin için daha iyi olacağını düşündüm." Bakışlarını birleştirebilmeleri için hafifçe ona döndü. "Böylece tüm insanlarla uğraşmadan önce nasıl bir yer olduğunu anlayabilirsin. Oldukça kalabalık oluyor ve başlangıçta her şeyi kavrarken kaybolmanı ya da kafanın karışmasını istemedim."

Buraya kadar gelmişken bile bunu ürkütücü bulmuştu; bu işte yeniydi. Gözbebeklerinde parlak sarı bir ışık belirdi ve bunu ona doğru tuttuğundan emin oldu,

Bu yüzden onun bunu ne kadar takdir ettiğini biliyordu. *Bana karşı çok nazik.* Düşüncesiz davranıp onu umursamadan zor bir durumun içine atabilirdi ama akıllıca davranmadı.

Bu da onu bu kadar çok sevmesinin bir başka nedeniydi.

Ayak bileklerini çaprazlarken rahatlamak için arkasına yaslandı ve bakışları her yöne sürüklenirken her şeyi içine çekti. Hatta kalabalığın arasında ilerleyen, yarasaya benzeyen büyük kanatları olan uzun boylu bir İblis'i bile takip etti.

Köyün ortasında bir tür heykel duruyordu ve bunun bir adam olabileceğini düşündü. Arkasında oturdukları için yüz hatlarını iyi göremiyordu ama güçlü bir duruşla kaldırdığı pençeli eliyle oldukça görkemli görünüyordu. Jabez gibi uzun saçları ve boynuzları vardı ama başka bir şey seçemiyordu - bu özelliklerin İblislerde yaygın olduğunu düşündü.

Etrafında yayalar için bir yol vardı ve dışarıda satılan mallar için sıraya girmiş insanlar vardı.

Jabez sessizce, "Kendi koku büyüsünü yapmayı başardıklarına şaşırdım," dedi. "Büyü kullanma yeteneğimi kaybettiğimden beri, tüm alana yerleştirdiğim kalıcı büyü yok olacaktı."

Başını ona doğru eğdi. "Köyde bir koku pelerini mi vardı? Neden?"

"Et satıyorlar," diye cevap verdi, kadının heykeli görebileceği yeri işaret ederek. "Korku ve kan kokusuna karşı dürtülerini kontrol etmeyi başaramayanlar için rahatsız edici olabilir. Ayrıca ısı feromonlarını maskeleyiği için dişiler için bir sığınak sağlar. Bu pelerin pek çok konuda yardımcı olur ve herkesin endişelenmeden özgürce yürümesini sağlar."

Bunu hiç düşünmemiştim. Buranın dişiler ve kan tutkusuyla uğraşanlar için güvenli bir yer olması kalbini ısıttı. Kan kokusu almış olsaydı, çoktan aşağı inip insanlara zarar vermeye çalışmış olabilirdi.

"Burası bana her zaman gurur vermiştir," diye mırıldandı, sesi yumuşak ve memnuniyet doluydu. "Daha yüksek düzeyde evrimleşmiş İblislerle sorunları tartışırken, bana toplanabilecekleri bir yer istediklerini söylediler. Elf şehri ya da insan kasabaları gibi bir yer. Kendilerini canavar gibi hissetmek yerine insan gibi hissetmek istiyorlardı."

Zylah kafatasını bir kez daha ona çevirdi ve içinde sıcak ve ağır bir sevgi kabardı.

Sihirini yeniden kazanmadan önceki haline kıyasla şimdi gerçekten daha rahat görünüyordu ve bakışları şefkat doluydu. Dudaklarında küçük bir kıvrılma vardı ama bu yanaklarını yuvarlaklaştırmaya ve gözlerinin dış köşelerini hafifçe kırıştırmaya yetiyordu. Uzun, gevşek beyaz saçları hafif esintiyle yontulmuş kahverengi yüzünün etrafında dalgalanırken, kulakları yukarı kalkıktı ama tetikte görünmüyordu.

Ona bakmıyordu. Bunun yerine, koyu kırmızı gözleri İblisler köyüne sabitlenmişti ve farklı şeylere zevkle bakıyorlardı.

Adamın yakışıklı yüz hatlarını böylesine yumuşak görünce gözbebeklerine parlak bir pembelik yayılırken kalbi göğsünde titredi. Bu garip, yeni renkle birlikte gelen bilinmeyen duygular o kadar kabarcıklı ve şefkatliydi ki, içinde yayılan huşu onu dinlerken sessiz kalmasını sağladı.

"Ağaçları yetiştirmek aylarımı aldı," diye devam etti, gözleri uzakta onları tararken. "Her birinin arasındaki boşluğun haritasını çıkardım, bolca yer olmasını sağladım ve sonra tohumları ekтім. Günlerimin çoğunu eskiden ortada olan gölde onları büyötmeye çalışarak geçirdim."

Sanki o günleri sevgiyle anıyormuş gibi küçük bir kıkırdama çıkardı. Bu tiz ses karşısında ayak parmakları zevkle kıvrıldı.

"İşe yaramadığında çok sinirleniyordum. Gençken büyüme büyüğü üzerine bir kitap okumuştum ve talimatlar çok basitti. Sadece bir mana taşı edinin, tohumu yerleştirin ve sonra konsantre olun. Sahip olduğum az miktardaki manayı çok fazla harcadığımı fark edene kadar defalarca başarısız oldum.

hepsini aynı anda yetiştirmeye çalıştım. Her birinin dibinde oturup onları tek tek büyütmem ve derin kökler oluşturduktan sonra onları ağla bağlamam gerekti. Onlar göldeki besinleri aldıkça göl kurudu."

Zylah tüm bunları yapmak için ne kadar zaman ve çaba harcamış olabileceğini hayal bile edemiyordu. *Her zaman çok çalışıyor olmalıydı.* Bunun doğru olduğunu ona sürekli bir şeyler öğretmesinden ve vücudunu güçlü tutmak için çalıştırmasından anlıyordu.

"Daha önce bulunduğumuz yer o gölün dibiydi. Aşağıya bir koruma kubbesi yerleştirdim, böylece taşlar büyüyle beslenirken dinlenebilecekleri bir yere sahip oldular. Elimizden geldiğince toprak ve kayalarla doldurduk ama bu yüzden köy tam ortada batıyor." Nereyi kastettiğini göstermek için havada bir daire çizdi, sonra yukarı bakarken gülümsemesi aydınlandı. "Her yıl oraya inip taşı kontrol ettiğim, ona kendi manamdan biraz verdiğim ve ağaçların kırmızı çiçekler açmasını sağladığım bir kutlama vardı. Doğal olmadıkları için günün sonunda çabucak ölürlerdiler ama buradaki İblisler bu eğlenceyi severdi."

"Belli ki burayı çok önemsiyorsun," dedi Zylah, gözbebekleri pembe tonlarında parlayarak.

Rengin ne anlama geldiğini bilmiyordu ve umurunda da değildi. Göğsü kabarık ve karıncalı hissederken midesini titretiyordu. Canının acımasına bayılıyordu.

Bir şey söylememiş olmayı diledi çünkü adamın yüzü bulutlandı ve içindeki neşe azaldı. Bükülmüş bacağını da sarkacak şekilde indirdi ve ellerini bacaklarının arasına koyarak ön kollarını kalçalarına dayadı.

"Bu, yaptığım ve pişmanlık duymadığım birkaç şeyden biri." Sonra, sanki yüzünde beliren hüznü gizlemek istercesine, havada köye doğru bir çizgi çizdi. "Aslında ileride gördüğünüz binaların çoğunun inşasına yardım ettim. O zamanlar sayımız çok fazla değildi, bu yüzden burayı kurmak için herkesin yardım etmesi gerekti. Sanırım daha büyük yapmalıydım, çünkü birkaç on yıl önce yer kalmamaya başladı. Sadece hepimizin hala burada olacağını tahmin etmemiştim."

"Ne demek istiyorsun? Gitmeyi mi planlıyordun?"

Onun bakışlarıyla buluşmak için döndü, dudakları bir şey söylemek için ayrılmıştı. Onun yerine gözleri fal taşı gibi açıldı ve kafatasına daha iyi bakabilmek için yaklaştı. Zylah irkildi ve adamın burnu kendisinininkine bir santim bile yaklaşmadığında şaşkınlıkla geriye doğru eğildi.

"Daha önce bir Mavka'nın gözbebeklerinin pembeleştiğini gördüğümü hiç sanmıyorum," dedi başını iki yana çevirirken ve dudaklarını diş dolu bir sırtış kapladı. "Acaba ne

bu rengin anlamı. Hepsini bildiğimi sanıyordum."

Zylah neden arkasını dönüp eliyle kafatasının yan tarafını kapatarak bunu ondan gizleme ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu.

"Ben de ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye homurdandı, renk hakkında yorum yapılırken utangaç bir şekilde kıpırdandı - bu garipti, çünkü genellikle bununla bir sorunu yoktu.

"Sorun değil," diye cevap verdi küçük bir omuz silkmeyle. "Bunu birlikte çözebiliriz. Belki de Weldir'den kan olarak daha uzak olmanızla ilgilidir, çünkü ben de sizinle tanışana kadar hiç deniz mavisi görmemiştim."

Zylah nasıl cevap vereceğini bilemeden başını salladı.

Sanki kızın artık gözlerinin rengi hakkında konuşmak istemediğini hissetmiş gibi çenesiyle köye doğru bir işaret yaptı. "Peki, şimdi aşağı inmeye hazır mısın?"

Aşağıdaki İblis kalabalığına baktı. "Evet."

"Bir Mavka'ya nasıl tepki vereceklerinden emin olmadığım için ikimizin de üzerine bir büyü yerleştirmem gerekecek. Ayrıca fark edilmek de istemiyorum."

Yüzünü ona dönerek, bir bacağını oturdukları dalın üstüne doğru eğdi, diğer bacağı ise kenarda asılı kaldı. Kafatasına uzanmakta yavaştı, sanki dokunuştan rahatsız olup olmayacağından emin değildi ve öne doğru eğilerek hızını arttırdı.

Zylah ona tüm kalbiyle güveniyordu ve onun kendisine dokunması konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Aslında, şu anda yaptıkları her şeyin ve her şeyin, mana taşının toprak cebinde yaptıkları gibi yakınlaşmalarına izin vermesini umuyordu.

Üzerinde gömleği ve pelerini olduğu için vücudunda herhangi bir sembolün yanıp yanmadığını anlayamadı. Kafatasının etrafında çırpınan güveler gibi vızıldayan bir sıcaklık hissetti ve bunun gıdıklamasına kıkırdadı. Ayak parmakları önce yayıldı, sonra sıkıştı ve biraz kıpırdandı.

"Bana ne tür bir cazibe veriyorsun?" diye sordu, çırpınışlar vücudunun üzerine indiğinde.

"Çok önemli bir şey değil," diye cevap verdi, konsantre olurken kaşları çatıldı. "Yüzünü boynuzlarına uygun kürklü bir geyiğe benzetiyorum, çünkü bir tavşanda boynuz olması biraz garip ve dikkatleri üzerine çekebilir. Ayrıca iskelet kemiklerinizi gizliyorum ve kürkünüzü çoğu İblis'te olduğu gibi sudan yansıyan gece gökyüzüne daha çok benzeyecek şekilde değiştiriyorum. Ayrıca sana gözler veriyorum, çünkü kürelerin seni ele verebilir."

"Bu beni bir şey gibi göstermez mi..." Onlara ne dediğini hatırlamak için bir an düşünmesi gerekti. "Küçük İblis mi?"

"Kişinin dış görünüşü her zaman insanlık seviyesiyle eşleşmez. Eğer bir İblis birçok hayvan türünü, özellikle de aynı türden olanları ve bir o kadar da insanı tüketirse, fiziksel dönüşümü gecikebilir." Ellerini çekerken omuz silkti ve çarpınma sadece küçük bir karıncalanmaya dönüştü. "Aslında hayatlarını kolaylaştırmak için canavar görünümelerini korumayı tercih eden pek çok İblis var. Örneğin Fayren, tilki doğasının bir kısmını korumaya hevesliydi çünkü bu onu daha hızlı yapıyordu. Bazıları kanatlarını ve kuyruklarını bile korumayı tercih ediyor. Bu gerçekten İblis'e bağlı, ancak insanlığın bu seviyesinde olmak, bu kararı bilinçli olarak verebilecekleri anlamına geliyor."

Her zamanki gibi, Zylah onun bu tür şeyleri kendisine açıklamaya her zaman bu kadar istekli olmasını takdir ediyordu - ve çoğu zaman büyük ayrıntılarla. Sadece onun kendisi hakkında daha açık sözlü olmasını diliyordu.

Umarım bu değişir. Eninde sonunda her şeyi ona açıklayacağını söyledi ve o da buna tutundu.

Ona söylediği hiçbir şeyin fikrini değiştireceğini düşünmüyordu. Daha önce göğsünde hissettiği hoşnutluk duygusu, özellikle de devam ettiği sürece gözünden kaçmamıştı ve bunun derin bir anlamı olduğunu biliyordu. Ona olan sevgisinin kolay kolay azalacağını sanmıyordu ve bunun nedeni de ona davranış şekliydi.

Şu anda bile dokunuşu ve sözleri nazikti. Kendisinden daha büyük, daha güçlü ve daha hızlı olmasına aldırmadan ona karşı her zaman nazik olmuştu. Ona canavar bir Mavka gibi değil, yumuşak davranmaya değer bir varlık gibi davranmıştı.

Yüz hatları değişmeye başladığında, "Sıra bende," dedi.

Uzun saçları siyaha dönüşürken, gözlerindeki kırmızı diğer İblisleri taklit etmek için parladı. Yüzünün şekli değişmese de, derisindeki kahverenginin çoğu parlak, boş bir siyaha dönüştü ve sağ yanağından sol şakağına kadar kaplandı, sadece ağzı, burnu ve çenesi aynı kaldı. Aynı şeyi parmak uçlarına da yaptı ve tırnaklarını düzgün, keskin, parlak siyah pençelere dönüştürdü.

Tırnaklarından ikisinin daha önce kendisine dokunduğu için kesildiğini fark ettiğinde kalbi biraz durdu ve şimdi onları sakladığı gerçeği onu sakinleştirmek için çok az şey yaptı. Amcığının onun hevesli bakımlarından dolayı hâlâ şişmiş olduğunu düşününce bunu unutmak zordu.

Ardından, siyah boynuzları koyu boz bir renk almaya başladı ve uçları gökyüzünden ziyade yeri gösterecek şekilde şekil değiştirdi. İki kaba diş, burnunun kenarlarına doğru büyümeden önce alt dudaklarını öne doğru itiyor gibi görünüyordu.

Değişiklikler ürkütücüydü ve yüzü artık tuhaf olduğu için bakışlarını başka yöne çevirdi. Ayrıca adamın kokusunun da değiştiğini fark etti ve bu da belirsizliğini arttırdı.

Boynunun etrafındaki tüyleri kaşdı.

"Aşağıda bir sürü insan var," diye başladı ses tonunda endişeli bir notayla. "Yüzünü ya da kokunu tanıyamazsam, ayrılırsak seni nasıl bulacağım?"

Ellerini ona doğru sallayarak kafatasını bir kez daha öne getirmesini işaret etti. Kadın söyleneni yaptı ve adam avuç içleriyle göz kürelerini kapattı.

"Gözleriniz olmadığı için bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama denemekten zarar gelmez."

Kafatasının üzerinde daha fazla sıcaklık yayıldı, ancak bu sefer burnundan aşağı kaymadan önce göz deliklerine lokalize oldu. Adam daha ellerini çekmeden, kız bir kez daha onun gerçek kokusunu içine çekebildi - her ne kadar kendine verdiği doğal olmayan kokuyla katmanlanmış gibi hissetse de.

Avuçlarını bıraktığında yüzü yine normaldi. Sanki bu büyü harcamasını yorucu bulmuş gibi alnında küçük ter noktaları oluşmuştu.

"İşe yaradı mı?"

Zylah başını salladı. "Öyle oldu. Teşekkür ederim."

"Mükemmel," dedi kollarını başının üzerine kaldırmadan ve sırtını germek için kavislendirmeden önce. Rahatlamadan önce boynunu kırmak için başını iki yana eğdi. "Seni burada birkaç dakika kendi başına bırakacağım."

"Ne?" diye haykırdı, bakışlarını altındaki uzun düşüğe çevirerek. Zemin daha da uzaklaştı ve ciğerleri sıkışırken midesi bulantıyla sıkıştı. "Neden?!"

"Çünkü Spiral Haven en iyi et çubuklarından bazılarına sahip ve ben açlıktan ölüyorum. İyi vakit geçirmek istiyorsak ticaret için eşyalara ihtiyacımız var. Hâlâ gece olduğu için mağaramızın yakınındaki köye gidip bir sürü şey çalabilirim. İblisler insan parasına düşkündür ama işe yarar eşyaları tercih ederler ve ben tam da hırsızlık yapılacak yeri biliyorum."

Pençeleri tüneğine saplandı. "Ya düşersen?"

"Yapma bunu - canın yanar," diye cevap verdi şakacı bir imayla. "Sadece iyi bir kız ol ve birkaç dakika kıpırdamadan otur. Uzun sürmeyecek."

Kız onunla bu konuda daha fazla tartışmadan, sırtışı hınzırlaştı ve bir saniye içinde ortadan kayboldu.

Zylah tek başına kaldı.

Tamam. Bunu yapabilirim. Aşağıdaki çok sayıda yayaya ve yakında onların arasında olacağı için ne kadar heyecanlı olduğuna odaklanmaya çalıştı.

Sallanan Zylah'ı kolundan tutarak bir kez daha sabitleyen Jabez, ağaç dalından yere ışınlandıktan sonra onun sakinleşmesini bekledi. İkisinin de üzerine yerleştirdiği tüm büyülerin ardını görebildiği için, Zylah'ın beyaz gözbebekleri tekrar çekici deniz mavisine dönüşene kadar bekledi ve sonra kendi başına ayakta durabilmesi için onu bıraktı.

Bu yeteneğe sahip tek kişinin kendisi olduğundan neredeyse emin olduğu için, insanların olmadığı bir yerde cisimleştiklerinden emin olmuştu.

Mükemmelleştirilmesi yıllar alan nadir bir tanesiydi.

O yıkık dağ kütüphanesindeki gizli odayı keşfettiğim için hâlâ minnettarım. Nyl'theria'da İblis belası ve Elflerin kaçıışı yüzünden pek çok kitap ve parşömen kaybolmuş, Jabez'in bulması için geride bilgi hazineleri kalmıştı.

İblisler, özel büyü parşömenlerinin bulunduğu gizli bir bölüm dışında, kütüphanenin ana alanında bulunanların çoğunu yok etti. Diğer şeylerin yanı sıra, ışınlanma, geçit büyüsü ve yeniden canlanma yeteneği hakkında bilgiler vardı - ancak bu sonuncusunu zorunluluktan kendi başına keşfetti.

Bu bilgilerin çoğu, ne kadar tehlikeli olabileceği nedeniyle yasaklanmıştı. Farklı yetenekleri yanlış uygulamaktan kaynaklanan birçok yan etkiye maruz kalmış ve birçok kez neredeyse hayatını kaybetmişti.

Diyarlar arasında ışınlanamıyordu, ancak daha büyük bir manaya sahip olsaydı bunu yapabileceğinden emindi. Başlangıçta nasıl yapılacağını öğrenmişti

Böylece tekil portal büyüsunü mükemmelleştirebilecekti. Ne yazık ki, kaos portalları yaratılmadığı sürece portal büyü çok daha zordu.

Son derece nadir bulunan bazı yaldızlı cevherlerin yardımıyla bu yeteneğini belli bir dereceye kadar mükemmelleştirmeyi başarmıştı.

İblislerin seyahat etmesi için Nyl'theria'ya kendi portalını yaratmayı umuyordu ama mesafe çok uzaktı ve sadece bir portal bile büyüsunü ciddi şekilde tüketebilirdi. Gerçekte, Jabez'in bir portal yaratabileceği en uzak mesafe birkaç bin kilometreydi - bu da onu çoğunlukla Peçe'nin içinde sınırlıyordu.

O sihir artık benim için kayıp.

Kendisi, o sinir bozucu insanlar ve Cadı Baykuş arasındaki savaştan sonra, yaldızlı cevherden erittiği kolye, kendi hayatını kurtarmak için gücünü tükettiğinde yok olmuştu. Onu ezmekle tehdit eden kendi kalesinin ağırlığını taşıdığı düşünülduğünde, ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Sonunda bir şey fark etmedi.

O madene geri dönebilirim ama tekrar riske gireceğimi sanmıyorum.

Yaldızlı cevher kutsal sayılırdı ve onu çıkarmak lanetlenmenize neden olurdu. Öte yandan, Elysian Elflerinin baş tanrısı olan Yaldızlı Bakire'nin gözyaşlarının özüne dokunmak da tabu sayılıyordu. Umurunda bile değildi; kız onun tanrıçası değildi ve kendisi için daha fazla güç anlamına geldiğinde onun kurallarına saygı göstermeyi reddediyordu.

Yine de, bu çabayı başarısız olarak görse de, ışınlanma yeteneği artık onun için ikinci doğaydı. Cephaneliğinde kullanışlı bir araçtı ve ona tapan birçok İblis'in gözünde tanrısal görünmesini sağlamıştı.

Zylah'nın dizlerinin içe doğru döndüğünü görmek onu ne kadar eğlendirse de, onun neler yaşadığını anlıyordu. Bu kafa karıştırıcıydı. Vücudu hareket hastalığına neden olan ani savrulmaya alışana kadar ona yardım edecekti.

Şu anda ne kadar büyü harcadığım konusunda dikkatli olmalıyım. Bu kadar sık ışınlanmak ve sadece iki fiziksel büyü değil, iki koku büyü yapmak ve ona bunlar aracılığıyla algılama yeteneği vermek, yeni yeniden canlanan büyüsunü çoktan tüketti.

Tükettiği mana taşı sadece büyüsunü yeniden canlandırmış ve hemen harcayabileceği çok az bir miktar vermişti. Optimal gücüne ve kapasitesine ulaşması zaman, hatta günler alacaktı.

Muhtemelen vücudumu bu kadar değiştirmemeliydim.

Büyüleyiciliğinin çoğu görsel olsa da, kendine fiziksel bir değişiklik yaptı; taşaklarını ve aletini sahte bir dikişin arkasına sakladı. Spiral Cenneti'nde bir ölüm kavgasına girme olasılığı son derece düşüktü ama Jabez her şeye hazırlıklı olmayı severdi.

İblisler savaş söz konusu olduğunda oldukça duygusuzdu ve onursuzca savaşırldı. Eğer bacaklarının arasında bir şey olduğunu anlarsa, hiç vakit kaybetmeden pençeli bir yumrukla taşaklarını yakalamaya ve çığlık atana kadar sıkmaya çalışırldı.

Böyle bir acıya gerçekten maruz kaldığı tek seferin anısıyla içinde bir tiksinti titremesi oluştu. Neyse ki taşaklarını koparamadan kolunu kırmayı başarmıştı ama bu artık tekrarlamayı reddettiği bir korkuydu. Bu nedenle, çoğu İblis gibi tüm sivri uçlarını sürekli olarak bir dikişin arkasına saklardı.

Orada yumruklanmak, kanlı bir şekilde çıkarılmaya tercih edilirdi, Yine de gözleri acıdan sulanabilirdi.

Zylah'la tekrar yalnız kaldığında ve etrafı potansiyel bir tehlikeyle çevrili olmadığında, onları doğal hallerine bırakacaktı. Geçtiğimiz iki ay boyunca bunu yapmak hoşuna gitmişti ve bu ona değerli mücevherlerinin özgürlüğü ne kadar çok tercih ettiğini hatırlatmıştı.

Ah, kendimi korumak için yaptığım şeyler. Bir diğeri de Elf işaretlerini hayatının büyük bölümünde sergilediği siyah çizgilere dönüştürerek gizlemek ve ona daha çok İblis görünümü vermektir.

Zylah kendi başına ayakta durmayı başardığında, kendini köyün kaosuna atmak istercesine hızlıca hareket etti. Bu sokaklarda sayısız kez yürümüş olmasına rağmen heyecanı bulaşıcıydı.

Onun gözlerinden görmeye çalıştı, özellikle de orada burada parıldayan ışıklar karşısında sevimli bir ses çıkardığında.

Artık yerde olduklarına göre, kalan son ateşböcekleri de şafak sökmeden kaçmaya çalışıyorlardı. Bu yerle ilgili bir şey bu böcekleri buraya getiriyordu ve sık sık bunun birçok işletmenin sattığı nektarlı bal likörü olup olmadığını merak ediyordu.

Birçok binanın kahverengileri, kremleri ve kil turuncusu arasında asılı duran fenerler, renk sıçramalarını aydınlatmaya yardımcı oluyordu. En yaygın olanı kırmızıydı ama İblisler farklı renklerin lüksünden hoşlanıyordu. Spiral Cennet'i olabildiğince parlak ve güzel hale getirmeye çalıştılar ve hepsi de bu görevde yer aldı.

Müzik artık çok daha gürültülüydü, kalabalıktan gelen konuşmalar ve kahkahalar da öyle.

Başı bir o yana bir bu yana dönüp sarsılıyor, konuşulanları anlamaya çalışıyordu. Ani gürültü akışının onu rahatsız edeceğini ya da bunaltacağını düşünmüştü ama heyecanlı nefes alışları ve parlak sarı gözbebekleri onun çok mutlu olduğunu ele veriyordu.

Türünün geri kalanından çok farklı.

Diğer Mavka'ların hemen alarma geçip saldırganlaşacağını bildiği halde, o bu durumla kafa kafaya mücadele ediyordu. Hatta hiç dikkat etmeden doğruca bir sokağa koştu ve hemen hararetle bir konuşmayla dikkatleri dağılan bir grup İblis'e çarptı.

Kız şaşkınlıkla geri adım atıp Jabez'e çarptığında bile özür dilemediler. Jabez onun takılıp düşmesini engellemek için sırtının alt kısmına bastırdı ve kız kırmızımsı pembe gözleriyle ona döndü.

"Vay canına. Gerçekten çok kalabalık!" dedi boş yollarından, kafası sürekli kalabalığı tarayarak.

Köye doğru ilerlerken yanlarından her biri kendi görevinde olan birçok farklı İblis geçti. Bazıları farklı cilt tonlarıyla neredeyse insan görünümündeyken, diğerleri boşluktaki et yokluğuna karışan benekli, yamalı bir görünüme sahipti. Elbette, insan etinden tamamen yoksun olan ve yine de daha hayvani özelliklere sahip olan çok daha fazlası vardı.

Kız kendini tekrar sokağa atacakmış gibi görüldüğünde "Dikkat et," diye uyardı. Onu durdurmak için bileğinden tuttu. "Sürekli insanların arasına dalarsan onları rahatsız edersin. Kalabalıklar içindeyken kendinin farkında olmalısın."

Sanki anlamış gibi başını salladı ama adam onun gerçekten dinlemediğini hissediyordu.

"Hiç bu kadar çok insan görmemiştim," diye fısıldadı kaba bir sesle, başını en yakın çatıya çevirmeden önce.

Kanatları olan cılız bir erkek bir çeşit flüt çalıyordu. Ona doğru işaret etti ve erkek notalar arasında ona el salladığında kıkırdadı. Jabez gibi o da herkesten uzundu, bu da fark edilmelerini kolaylaştırıyordu.

İnsan yiyen İblislerin çoğu büyük boylara ulaşamazdı ama Jabez neredeyse kendisi kadar uzun olan Elf yiyen İblislerle karşılaşmıştı. Jabez, Mavka olmayan herkesin üzerinde yükselmişti ve muhtemelen yükselecekti de.

Ayaklarını sevinçle yere vurarak Jabez'e bakmadan önce el salladı ve Jabez de ona kıkırdadı.

Bir yanı ona sakın olmasını söylemek istiyordu, böylece dikkatleri üzerine çok fazla çekmeyecekti ama aynı zamanda eēlencesini de elinden almak istemiyordu.

İlk defa böyle bir köyde bulunuyordu. Muhtemelen onu buraya geri getirmedie ya da amacına ulaşıp Elf şehrini ele geirmedie bunu bir daha yaşıyamayacaktı.

Ayrıca kendine onun hayatı boyunca tecritte kaldıēını ve muhtemelen harcayacak çok fazla enerjisi olduēunu hatırlattı. Bunun nasıl bir şey olduēunu hayal edebiliyordu - farklı hissetmek ve sonunda 'normal' olmayı deneyimlemek.

Burayı ziyaret ettiēinde, kimliēini gizlemek ve kendisinden başka biri olarak insanların arasına karışmak için sık sık bir cazibe takınırdı. İblislerin kralı Jabez olarak var olması, insanların ona farklı davranması anlamına geliyordu.

Bu da onu sık sık normallikten uzaklaştırıyordu.

Doēduēu andan itibaren bundan mahrum bırakılmıştı.

Bu yüzden onun küçük tavşan ayakları üzerinde zıplamasını izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. *Onun bu kadar neşeli olduēunu görmek çok güzel.* Onunla birlikte böyle bir coşkuyu yaşıyabilmeyi dilemesine raēmen, gēs bile sıcaklıkla yayıldı.

En azından bunu onun aracılıēıyla yapabiliirdi.

Kolundan tutup onu sokaēa çekmeye alıřtıēında sabırsızlanmaya bařladıēını gören adam gözlerini şakacı bir şekilde devirdi ve onu yönlendirmesine izin verdi. Bileēinden tutup onu kalabalıēın arasından köyün merkezine doēru srklediēinde bile dokunuşu hoş karşılanmamıştı. şafak sökmek üzereyken her yer kapanmadan önce, yani tezghların oēu sahiplerinin bira saat uyuması için kapanmadan önce pazara varmak istiyorlardı.

arpışmak onu rahatsız etmedi, ama insanların yanından geçerken her ikisi de dikkatli bakışlar kazandı. Kendisinin çok daha farklı grndēuēn ve onun normal bir İblis olarak grndēuēn kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Zylah dikkatini çeken her şeyi işaret etti, bu arada n kolu kafaların üstünden fırladı. Biroēu başını eēdi ve biraı da sinirli bir homurtu ya da homurdanmayla suratlarına inecek tokadın potansiyelinden uzaklaştı.

Buna gülümsedi. Bira kişiye kızdırmış olsa bile, Jabez iş o noktaya geldiēinde herhangi bir durumu yatıřtırabileceēinden emindi.

Belki de ayakları çok hızlı hareket ettiği için, sonunda bir çığlık atması ve geriye doğru tökezlemesi biraz zaman aldı. Bir ayağının üzerinde zıpladıktan sonra onu geçici olarak tekrar yere koydu.

Onları sokağın kenarına doğru itti. "Biri üzerime bastı."

İçinden kopan kahkaha büyük ve gürültülüydü. "Zylah, fark ettin mi bilmiyorum ama yanından geçtiğimiz herkesin üzerine basıp duruyorsun."

Birçok insan onun yüzünden sendelemişti ve daha beş dakikadır sokakta bile değillerdi.

"Özür dilerim," dedi yoldan geçen rastgele birine, kaşlarını çatı ve özür dilendiği için şaşkınlıkla başını salladı.

İçindeki gülme dürtüsü tekrar ortaya çıktığında yüzünü kapattı. *Lanet olsun bana. Bu dişiyle ne yapmam gerekiyor?* Onu hiç bu kadar neşeli görmemişti ve bunu oldukça sevimli buluyordu.

Kız gergin bir şekilde gevezelik etti ve adam elini indirdiğinde kızın omuzlarının kıs kıs gülmesinden dolayı bilinçli bir şekilde içe doğru döndüğünü gördü. Bunu iyi sakladığını düşündü.

"Sorun değil. Bunu atlatırlar. Yaşayacakları diğer birçok anın arasında unutulup gidecek bir an." Bu onu yatıştırmaya yetmeyince, mizahını gizlemeye çalışarak kaşlarını kaldırdı. "Benim yönetmeme ne dersin?"

Bunu en başta yapması gerekirdi.

Onları kalabalığın içine geri götürmeden önce güzel bir boşluğın açılmasını bekledi. Bu sefer kolaylıkla yan yana yürüyebildiler ve diğer herkesle aynı hızda kalmalarını sağladı.

"Bizi gerçekten göremiyorlar," dedi hayretle.

İşaret parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Böyle yorumlarla çok yüksek sesle konuşmayın." Bakışları etrafındakilerin üzerinde gezindi ve neyse ki kimse fark etmemiştı. "Adımı söylemekten kaçınmanız da en iyisi."

Birinin kim olduğunu anlamasına gerçekten ihtiyacı yoktu. "Tamam. Geçen seferkinden daha iyi yapacağım."

Ana yoldan biraz daha az kalabalık olan bir yola sapmadan önce onayladığını göstermek için başını salladı.

Onu şehrin merkezine götürmek istemiyorum.

Et pazarına gitmeleri için hiçbir neden yoktu ve onun için yaptıkları gülünç heykele bakmaktan kaçınmak istiyordu. O şeyden ve İblislerin bazen bir tür ilah ya da kurtarıcıymış gibi diz çöküp ona dua etmelerinden gerçekten nefret ediyordu. Belli ki ikisi de değildi.

Ama her türden insanın tutunacak bir inanca ihtiyacı vardı ve o da İblislerin sözlerini tutmalarına izin vermişti. Bu onları uyumlu tuttu.

Popüler yiyecek tezgâhları için ayrılmış en geniş yollardan birine çıktılar. İblisler, hepsinde bir çeşit et bulunan bazı arabalar için sıraya girmişlerdi bile. Her dükkân eti pişirmek ya da servis etmek için farklı bir yöntemde uzmanlaşmıştı.

Yiyecekleri maskelemek için kullandıkları koku pelerini her neyse, etkiliydi ve kana susamışlıklarını kontrol edemeyen yakınlardaki herkesin etkilenmemesini sağlıyordu. Et kokusunu gizlerken otların, baharatların ve yağların havada süzülmesine izin veren gizleme büyüsunün aksine, onlarınkinin her şeyi gizlediğini fark etti.

Bir gıda pazarında yürümenin önemli bir yönünü ortadan kaldırdığı için üzücü bir farkındalıktı ama bu, onun müdahalesi olmadan değiştirilemeyecek bir şeydi. Elbette gelecekte onun yapabildiklerini nasıl taklit edeceklerini bulacaklardı ama şimdilik bu, Spiral Cenneti'nde uyumu sağlamak için yeterliydi.

Zylah'a her şeyi kavrama özgürlüğü tanımak için hızlarını yavaşlatarak daha çok dolambaçlı bir yol izlemeye başladı. Bazı etler hoşuna gitmese de merak etmesine izin verdi. Bazıları solmuş ve yeniden boyanması gerekse de, ahşap levhalar üzerine kabaca yazılmış tabelaları okuyabiliyordu.

Bazıları küçük baharatlı tavuk krepleri sunarken, diğerleri üzerine domuz eti serpilmiş buharda pişmiş patates satıyordu. En popüler tezgahlardan biri insan eti parçacıklarıyla karıştırılmış katlanmış omlet, bir diğeri de çubukta kızarmış balıktı.

Jabez'in aradığı şey basitti ve onu bulduğu anda ağzı sulandı. Tezgâh, lezzetli içeriği nedeniyle her zaman olduğu gibi kalabalıktı.

Sırada beklediler ve sıra onlara geldiğinde, o hiç geri durmadı.

"Üç dana şiş ve bir tavuk," dedi tezgâhın arkasında kömür ızgarasında çalışan erkek Şeytan görevlisine.

Bronzlaşmış yüzünün tamamında kesici bir pençe izi taşıyan Ansel başını salladı, avucunu dışa doğru tuttu ve parmaklarını çırttı. Az konuşan biri olarak Jabez'in takas teklifinin ne olduğunu soruyordu.

Hangi şehirden geldiğini göstermek için mısır koçanı deseniyle bastırılmış tek parça kare insan parasını adamın eline tutuşturdu. Ansel parayı alıp inceledikten sonra yaralı dudaklarını küçümseyerek geriye doğru kıvırdı.

İri yarı İblis, kalın kıllı ön koluyla alnındaki teri sildi, sarı saçlarına kadar kömürü bulaştırdı, sonra avucunu sildi

Lekeli beyaz önlüğünün üzerinde. Dört şişi kömür ızgarasının üzerine, pişmekte olan diğerlerinin yanına fırlattı, ardından tahta jetonları tezgâhın üzerine bıraktı. Bunlardan üçü sığır etini, dördüncüsü ise tavuğu gösteriyordu. Sonra Jabez'e yana kayması için başıyla işaret etti.

Jetonları alırken Jabez'in dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi.

Buraya her zamanki cazibemle gelmiş olsaydım, daha misafirperver olabilirdi. Jabez'in şu anda taktığı yeni bir kıyafetti ve birisinin onu konuşmanın içine çekip Zylah'ı kazara kenara itmesini önlüyordu. Ansel'e göre o sadece bir hiçti; buraya gelen binlerce kişi arasında yeni bir yüz.

"Neden ödemenizden memnun değilmiş gibi görünüyordu?" Zylah onunla tezgâhın köşesi arasına sokulurken sordu.

"Baharatları tercih ediyor," diye mırıldandı Jabez sessizce, Ansel'in yemek pişirmesini izlerken. *Aylarca* çiğ et, meyve ve sebze yedikten sonra düzgün yemek fikri midesini bulandırmıştı. "Onların ilgilendiği şeylerle ticaret yapmak her zaman en iyisidir. Yiyecek pazarı tezgâhları yemek pişirmeye devam etmelerine yardımcı olacak her şeyi tercih ederken, zanaatkârlar belirli taşları ve kristalleri tercih eder."

"Ama yine de aldı mı? O bir insan sikkesi miydi?" diye sordu ve onun bunu bilmesine şaşırarak kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Kitaplarımdan birinde okumuştum. Para mı diyorlar ona?"

"Alabildiklerini alacaklar ve daha sonra bu eşyaları ihtiyaç duydukları şey için başkalarıyla takas edecekler. Kuyumcular her zaman bir çeşit madeni para alacaktır çünkü onları eritebilir veya onlardan takılar yapabilirler."

"Bir dahaki sefere bir şeyler için ödeme yapmayı deneyebilir miyim?" diye sordu, kafatası utangaçlıkla bir o yana bir bu yana seğiriyordu.

"Elbette. Bir dahaki sefere uygun ticaret olduğundan emin olacağım."

Başını salladı, gözbebekleri sevinçten parlak sarıya döndü, sonra da merakla karardı - köyde maceraya başladıklarından beri bu renkteydiler. Zylah sürekli olarak yanından geçen herkesi izliyor, ara sıra farklı özelliklere sahip olanlara kabaca bakıyordu.

Daha çok insana benzeyenleri mi yoksa belirgin burunlu olanları mı daha çok merak ettiğini anlayamadı. Domuz gibi burnu ve dişleri olan biri kakhaha attı ve sanki onun bakışlarını hissetmişler gibi ona bakana kadar dikkatini çekti. Onlardan uzaklaşmadı ve yanlarından geçerken başını neredeyse yüz seksen derece döndürdü.

Gürültülü bir homurtu dikkatini çekti. Jabez eğildiği yerden kalkarak jetonları tezgâhın üzerine bıraktı ve teklif edilen jetonları aldı

Şişler.

İki eliyle tuttuğu şişlere bakarken ağzı daha da sulandı ve hemen bir çeşit biberli sosa bulanmış dana şişlerden birini mideye indirdi. Tahta çubuğu tezgâhın yanındaki çöp kutusuna attı - Ansel'in atık yönetimine yardımcı olmak için koyduğu bir şeydi bu.

Zylah son parçayı çiğnerken onu dikkatle izledi, sonra sol elindeki tek şişi ona doğru uzattı.

"Bir tane ister misin?" diye teklif etti.

Başını eğdi, sonra salladı. "Hayır. Öfkelenmek istemiyorum."

Jabez gözlerini devirdi ve elindekini tekrar havada salladı. "Yapmayacaksın. Kokusu gizli olduğundan ve çiğ olmadığından, seni biraz daha acıktırmaktan başka bir işe yaramaz."

"O zaman neden yemek isteyeyim ki?"

"Çok lezzetli olduğu için mi?" Kadın hâlâ almayınca, adam içini çekti. "Sadece bana güven. Tepkinden emin olmasaydım sana denemeni söylemezdim."

Çekingen bir şekilde aldı ve diğer elindeki tavuk şişini çalıp yemeye başlaması için ona özgürlük tanıdı. Sanki zehirli olduğunu düşünüyormuş gibi bir ısırtık almakta tereddüt etti ve sos parmaklarına damladığında sinirlendi.

Ağzını sık sık açmadığı için, bu ona ağzının nasıl açıldığını izleme imkânı veriyordu. Tavşan çene kemiğindeki büyük delikler, bu boşlukları dolduran siyah sivri dişlerle birlikte ayrılıyordu, ancak çiğneme yeteneği, yiyeceklerini tutacak yanaklara sahip olmadığı gerçeğiyle engelleniyordu. Bir noktada ona neden böyle bir işlevi olduğunu açıklaması gerekip gerekmediğini merak etti.

Onun türü gençken küçük lekeler gibi görünür. İlk yaratıklarını yiyene kadar özelliksiz, siyah ve neredeyse yapışkan bir yapıda kalırlardı. Ama yetişkin olduklarında Merikh'in ağzının içini korkusuzca merakla karıştırarak onlar hakkında tuhaf bir şey öğrenmişti.

Özelliksiz bebek kafaları yetişkin kafataslarının içine yerleşerek, salyalarının akması ve dillerinin kurumaması için boşlukları ve yarıkları doldurmaya yardımcı oldu. Ayrıca çenelerini sinüs ve tendonlarla bir arada tutuyor ve boş göz yuvalarını dolduruyordu, böylece kafataslarının derinliklerinde yatan şey gizli kalıyordu.

Kafatasları sadece dış kısımdaydı.

İlk et parçasını kokladığında tavşan dişleri ve siyah sivri Mavka dişleri şaşkınlıkla ayrıldı ve tam olarak tatmak için dilinin üzerine attı. Adamın da tahmin ettiği gibi, kızın gözleri kıpkırmızı oldu ama kız zevkle mırıldandı. Çok hızlı yediğinde kürkü tiksintiyle biraz kabarmış olsa da geri kalanını yutmakta ve tüketmekte gecikmedi.

"Tadı harika ama bir süre sonra midemi ağrıtıyor," diyerek elindeki çubuğu fırlattı.

"Sizin türünüz için tek sorun bu. Tadı hoşunuza gidebilir ama açlığınızı bastırmaz ve eğer taze et değilse, pek hoşunuza gitmez."

"Madem bunu biliyordun, neden yememe izin verdin?"

Bir yanağı yemekle doluyken, "Herkesin deneyimleyebildiği bir şeyi deneyimlemek güzel değil mi?" dedi. Yarıyı yenmiş son et şişini, hayatları buna bağlıymış gibi yemeklerini mideye indiren başka bir kişiye doğrulttu. "Duyguları deneyimlemek yaşam sevincidir. Yemek çoğu kişi için büyük bir zevktir ve tadı ne kadar iyiye o kadar keyiflidir."

Derin düşüncelere dalmış bir halde burnunun ucunu kavradı ve başını sallamadan önce adamın söylediklerine odaklandı. "Teşekkür ederim. Sanırım güzeldi ve bunu daha önce hiç yapmamıştım. Denemek aklıma bile gelmedi."

Biliyorum, bu yüzden bu geziye izin veriyorum.

Ne kadar korkunç başlamış olsa da bugün keyfi yerindeydi. Bakışlarını yukarıdaki kıvrımlı gölgeliklere doğru kaldırdı ve daha önce hissettiği pişmanlığı toplamaya çalıştı. Küçük bir miktar geldi, ama yüksek ruh halini bastıracak kadar değil.

O sabah Fayren'in evinde, berbat bir uykudan ekşimiş bir halde uyandığında, Zylah'a duyduğu her türlü çekimi kesmeye karar vermişti. Bu hem onun için hem de kendi huzuru için daha güvenliydi.

Tam bir gün bile dayanamadığıma inanamıyorum.

Toprağın yeraltı cebinde, derisinin altında kıvılcımlanan kaotik enerji, onun çok az bir çabayla bocalamasına neden olmuştu. Büyüsü duyularını harekete geçirmişti. Vücudunun yaşamla ısınmasından aptalca etkilenmişti ve içinden geçen güç hissi diğer kısımlarını rahatsız ediyordu.

Kadının bacaklarına sarmaşıklar geçirdiğinde onu neyin ele geçirdiğini hâlâ bilmiyordu ama kadının yasemin ve menekşe kokusu içindeki alevleri körüklemişti. Kalçalarının arasındaki belinin sıcaklığı bile kasıklarını karıncalandırmış ve nefes nefese kalması heyecan vermişti.

Sihirsiz geçen aylar ve duygularının bir kasırgaya dönüştüğü haftalar lanet beynini arpıtmıştı. Bu ve bu dişıye duyduğu arzuyu sürekli görmezden gelmek, kararlılığını gurur duyduğunu söyleyebileceğinden çok daha hızlı kırdı.

Sonra onu yaladı, kendi tarzında öptü ve kalbi vahşı bir ihtiyaçla çarptı. Onu ısırmasaydı direnebilirdi ama dişlerini ona batırdığı ve o da dişlerini kabul ettiği anda beyni hararetle erimişti.

Çok kolay teslim oldum. Bunu bir daha yapmayacağını düşünmek istiyordu ama gerçeği bilecek kadar da kendini tanıyordu. *Ondan hoşlanıyorum. Nedenini* bilmese de ondan etkilenmişti.

Kız yoluna devam etmek istercesine arkasını döndüğü anda, adamın bakışları kızın kıkına kaydı.

Dudaklarının arkasında sessiz bir inilti mırıldanırken burnu kırıştı. *Onun lanet kuyruğuna dokunmalıydım.* Yıllardır bunu istiyordu ve eline mükemmel bir fırsat geçmişti ama bunu heba etmişti.

Göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını, hassas olup olmadığını bilmek istiyordu. Ona dokunulmasından hoşlanıyor muydu, yoksa avucunun içinde isteksizce kıpırıyor muydu? Kuyrukluların çoğu gibi omurgası da hassas mıydı?

Her ne kadar dokunmak istese de, bunu kızın göğsünü, kıkını ya da bacaklarının arasını rastgele avuçlamak kadar uygunsuz buluyordu. Ve bunu kendi sapkın merakıyla 'sinsice' yapmaya kalkışacak kadar zavallı değildi. Ya bir dahaki sefere öğrenecekti, ki buna direnmeye çalışacaktı ya da hiç öğrenmeyecekti.

Muhtemelen bilmemesi iyi bir şeydi, çünkü bu onu daha da yaramaz yapacaktı. Onu kızdırmak için işaret parmağını o kabarık tutamın ucunda döndürme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı.

Bu gidişle yarının sonuna kadar dayanabileceğinden de şüpheliydi. *Hâlâ azmış durumdayım.* Kadının uyarılma sınırlarında bulunan enzim her neyse, dudaklarını ve parmaklarını karıncalandırmaya devam ediyordu ve onu yiyip bitirdiği için vücudunda bulunması onu ihtiyaçtan uçuruyordu.

Küçük inlemeleri ve yumuşak pantolonları da kulaklarında tatlıydı ve onun bakımlarına karşı utangaç tepkilerini izlemek hala zihninde oynayıyordu. Ayrıca cinsel yakınlaşmada yeni olan biri için muhtaç bir yaratık gibi görünüyordu, bu da sadece deneyim sahibi olsaydı nasıl olacağını merak etmesine neden oldu. Duygusal olarak nasıl baştan çıkarılacağını gerçekten öğrenseydi nasıl olurdu? Ya ellerine istedikleri gibi okşama özgürlüğü verecek şekilde kontrolü ele alırsa?

Kürkü o kadar yumuşaktı ki daha önce yüzünü ve avuçlarını gıdıklamıştı. Sikini arkadan ona sokarken kuyruğunun karnına sürtünmesini deneyimlemek nasıl görünür ve nasıl hissettirirdi? Jabez bu görüntü karşısında hafifçe ürperirken, şaftı sahte dikişinin arkasında sarsıldı.

Evet, hâlâ çok azgındı ve yaptıklarından sonra zihninin bu sapkın fanteziye ekleyeceği daha çok şey vardı.

Ancak kuyruğuna ve dolgun, kürkle kaplı poposunun altına bakmak kaşlarını çatmasına neden oldu. *Kahretsin. Elbisesinin onu tamamen örtmediğini unutmuşum.*

Yanından geçenlere bakarak kimsenin ona bakmadığından emin oldu. Son şişini ustalıklı tutarak pelerinini tek eliyle çözmeyi ve onu korumak için omuzlarına atmayı başardı. Kulaklarının utançla ısınması hoşuna gitmiyordu ama bunu yapma nedeni tamamen özverili değildi - bu özelliklerini diğer erkeklerden saklamak için en ufak bir sahiplenme ihtiyacı vardı... bir *aptal* gibi.

Başını soru sorarcasına eğerken daha iyi oturması için çekti.

"Sanırım sana uygun kıyafetler almanın zamanı geldi." Onun tarafından kabaca yapılmamış bir şey.

Elindeki son iki parça eti de çöpe atmak için çubuğundan çıkardı. Yerken sosu parmaklarına aktı ve birkaç sokak ötedeki uygun bir konfeksiyon mağazasına doğru yol aldı.

Başparmağındaki ve orta parmağındaki sosu yalarken göz ucuyla kızın gözbebeklerinin bir saniyeliğine mor renkte titreştiğini fark etti.

Aklı başında olan tarafı ona aklının önerdiği şeyi yapmaması gerektiğini söylerken, daha sinsî olan tarafı her zamanki gibi sapkındı. Yine de, daha iki saat önce kafasını onun tüylü kalçalarının arasına sokmuşken, hafif bir sataşmanın ne anlamı vardı ki?

Oldukça uzun olan dilini uzattı ve kasıtlı olarak başparmağının etrafına sardı, ardından emmek için parmağı ağzına çekti. Onun bakışlarını tutmaya özen gösterdi ve gözbebekleri daha parlak bir mor renkte titreşti. Gözlerini kaçırmadan önce çene çaldı.

Orta parmağını içeri soktuğunda göğsünde bir kahkaha gümbürdedi, ancak kız başka tarafa baktığından beri onunla sapıkça bir şey yapmadı. Kızın utangaç tepkisi çok tatlıydı ve bu sadece onu daha fazla kızdırma isteği uyandırdı.

Mavka onlarla uğraşmayı çok kolaylaştırıyor.

Renk değiştiren küreleri onun için bir kitap gibiydi ve ne yazık ki onun için, zihninin yazdıklarının bariz bir şekilde farkındaydı.

Bu çok eğlenceli. En son ne zaman bir kadının yanında bu kadar özgürce eğlendiğini hatırlamıyordu.

Kısa süre önce boşalmış olması, ihtiyacının çoğunu nihayet dışarı atmasına yardımcı oldu. şimdilik cinsel olarak doymuştu, midesi lezzetli yiyeceklerle doluydu ve onu yüksek bir ruh haliyle besleyen çekici bir insan vardı.

Böyle geceler hayatında hiç olmamıştı ve pişmanlık duymadan tadını çıkarmaya çalışacaktı.

zerine çökmeye başlayan yorgunluğa rağmen neşeliydi. Koku maskelerini ve sihirlerini yaratırken normalden daha zayıf olan manası, aşırı ışınlanma kullanımı ve neredeyse bir haftadır doğru düzgün uyumamış olması, her şey gücünü azaltıyordu.

Jabez onun iyiliği için yorgunluğunu şimdilik görmezden geldi. Daha sonra dinlenebilirdi.

Burada ona gösterebileceğim daha çok şey var. Ve uzun zamandır ilk kez bunu dört gözle bekliyordu.

Zylah kibirli, benmerkezci ya da kendini beğenmiş biri değildi. Daha önce hiç böyle bir kadına, kendine güvenmeyen birine kur yapmamıştı ve bundan hoşlandığını fark edince şaşırdı.

Sanırım onu alışverişe götürmek güzel olacak.

Aslında bu geceki planları arasında bu yoktu ama kadının çekici ve minnettar olacağını hissediyordu.

Zylah kapı çerçevesinin üzerine çivilenmiş boyalı ahşap tabelaya baktı. Büyük beyaz harflerle "Goldie'nin Giysileri" yazıyordu.

Jabez elini sırtının küçük kısmına koyup onu nazikçe ileri itene kadar içeri girmekte tereddüt etti.

Masmavi kapıdan gelen kokuya bakılırsa içeride en az bir dişi İblis vardı. Onlardan oluşan bir sokakta yürümek bir şeydi, ama geçmiş deneyimleri ona sohbet etme konusunda harika olmadığını söylemişti. Bu tür mağazaları ayrıntılı olarak anlatan kitaplarının gerçekten faydalı olacağından şüpheliydi.

İkisi de küçük kapı çerçevesinin altından geçerken yukarıda bir zil çaldı ve görevliye girişlerini haber verdi. Zylah alışık olmadığı bu sesle irkildi ve incelemek için döndü, tekrar ses çıkarması için pençesiyle altın çana vurdu.

Dişi selamlamak için bir şeyler söylediğinde kafası seğirdi ama dili hiç anlamıyordu.

Büyük ahşap bir tezgâhın arkasında duran, kırmızı gözleri ve kulaklarının arkasına kıvrılan kum rengi koç boynuzları dışında tamamen insana benzeyen bir İblis'e döndü. Düzgün bir topuz haline getirilmiş sarı saçları hafif bronz tenini tamamen ortaya çıkarıyordu. Küçük dudakları, keskin yüz hatları ve koyu sarı kaşlarıyla çok güzel olduğu belliydi.

Zylah bakışlarını işletmenin derinliklerinde olan Jabez'in arkasına çevirdiğinde Jabez de aynı yabancı dilde cevap verdi.

Bir an için kendi aralarında konuştular ve o iki kelime anlayabildi: *İngilizce* ve *Nyl'theria*.

İblis dudaklarını büzdü, sonra döndü ve davetkâr görünmek istercesine Zylah'a doğru kıvırdı. Zylah ellerini göğsünün yanında kavuşturdu, gerginlik bedeninin yüzeyinin altına sıçradı.

"Özür dilerim. Elysian'ı bilmeyen sizin boyunuzda İblisler bulmak nadirdir. Benim adım Madam Goldie, ama siz bana sadece Goldie diyebilirsiniz."

"Bu Zylah," dedi Jabez, sanki onu tamamen ortaya çıkarmak istercesine omuzlarına yerleştirdiği pelerini çıkarıp kendi boğazına dolamadan önce. "Endişelenmen gereken tek kişi o. Ben bu gece sadece ticaret kesesiyim."

Goldie o kadar parlak güldü ki gözleri neşeyle doldu. "Sizin gibi erkekleri severiz; mağazamdaki yerlerini anlayanları."

"Ne demek istiyor?" Zylah ona fısıldadı.

Ona şöyle bir baktı. "Burada erkek kıyafeti yok."

"Tabii siz kendiniz için bir şeyler almak istemiyorsanız. Eğer öyleyse, itirazım yok ve bedeninize uyacak çok şeyim var."

Elini şakağının yanında umursamazca sallarken küçük bir kıkırdama duyuldu. "Hayır, bu iyi olacak. Siz Zylah'la ilgilenin, ben de bekleme salonunda oturayım."

Kenara çekildi ve üç kişinin yan yana sığabileceği uzun bir koltuğa gömüldü. Rahatına bakarken kahverengi deri minderler gıcırdadı, kollarını arkalığın üzerine atarken sağ ayak bileğini karşı dizinin üzerine yerleştirdi.

Krem rengi tuniği, önü kapaklı leylak rengi pantolonu ve sandalyenin üzerine yayılmış peleriniyle kendini beğenmiş görünüyordu. Uzun saçlarının bir kısmı geniş göğsünün üzerine düşmüştü ve kulakları dik, siyah boynuzları ışığı yakalayarak kendine aşırı güvenli ve rahat görünüyordu.

Ne yapacağını bilemeyen Zylah, her ikisinin de bakışları üzerindeyken çene çaldı. Omuzları içe doğru döndü ve etrafına bakarak dikkatini dağıttı.

İçinde durduğu alan açık ve kare şeklindeydi. Arkasındaki kapı ve sağındaki koltukla birlikte, giysiler mevcut her duvara yatay direklerle asılmıştı. Sol tarafta daha fazla alan ve giysi vardı ve uzun bir destek duvarı bölgeyi kesti.

Yukarıda ve boynuzlarından epeyce uzakta, mumlarla dolu basit bir demir avize asılıydı. Bol miktarda ışık sağlıyor ve mağazanın aydınlık ve davetkâr olmasını sağlıyordu.

Müessesenin içine doğru ilerlemek için yer vardı ama Goldie'nin arkasında durduğu tezgâh bunu kısmen engelliyordu. Yere iki beyaz perde asılmıştı, ikisi de açıktı ve arkalarında kabinler vardı.

Goldie bir tür tabureden kalkarak tezgâhın arkasından çıktı. Yandan yırtmaçlı uzun kırmızı elbisesi ahşap zemin üzerinde dans ederken, bir dizi uzun, bantlı siyah ayakkabı her adımda tıkırdıyordu. Zylah elbisenin vücuda tam oturduğunu ve o kadar dar olduğunu fark etti ki, iri göğüsleri sanki dışarı taşmak üzereymiş gibi düşük yakada toplanıyordu.

Zylah göğsünü işaret ederek, "Göğüslerim o kadar büyük değil," dedi. "Böyle bir kıyafetin bana yakışacağını sanmıyorum."

Kadın, Zylah garip bir şey söylemiş gibi başını sallarken boğucu bir kahkaha attı. Artık daha yakın olduğu için, küçük İblis'in uzun ayakkabılarıyla bile ancak göğüs hizasına geldiğini fark etti. Yine de aniden kendini çok büyük ve heybetli hissetti ve Zylah bir adım geri çekilerek yardım istemek için Jabez'e kırmızımsı pembe gözlerini dikti.

Yüz ifadesi boştu ve oturduğu yerde kaldı.

"Vücut şekli ne olursa olsun herkes bu kıyafeti giyebilir." Geçici olarak Zylah'ın yanına uzandı ve onu nazikçe tüm giysilerin asılı olduğu sol tarafa doğru itti. "Ama endişelenme. Eğer giymek istediğin bir şey değilse, birçok stil sunuyorum. Neyi tercih edeceğini biliyor musun? Şu anki kıyafetiniz biraz... nasıl söylesem? Kaba mı? Yine bu kadar kısa bir şey mi istersiniz, yoksa daha uzun bir şey mi?"

Ona çok fazla soru yöneltilmişti ve Jabez'in kendisi için diktiği elbiseyle ilgili kaba yorum hoşuna gitmemişti. Üzgün olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden baktı ama o da aynı görünüyordu: tamamen yararsız.

"Hayır. Ne istediğimi bilmiyorum."

"Pekâlâ koca oğlan, ne kadar uzun sürerse sürsün iyi bir köpek yavrusu olup orada bizim için oturmaya razı mısın?" diye sordu sesini biraz yükselterek. "Şafağa kadar sürüp sürmeyeceğine bağlı," diye cevap verdi Jabez umursamazca.

"Onu götürmek istediğim başka yerler de var."

Goldie göz ucuyla Zylah'ya baktı ve bakışlarını ayaklarına doğru kaydırırdıktan sonra tekrar yüzüne çevirdi. Zylah, onu gizleyen cazibe nedeniyle Fayren'in ilk başta olduğu gibi kafatasından rahatsız olmamasına şaşırmadı ama yine de ona bakılması garip hissettirdi.

"Hayır, o kadar uzun sürmez," diye cevap verdi Goldie sonunda, giysileri gözden geçirmeden önce, her birine daha iyi bakmak için askıları ayırdı. "Pekâlâ Zylah, boyunun uzun olması biraz zor olacak, çünkü bu boyda pek fazla insan bulamıyorum, ama sanırım ne istediğin hakkında daha iyi bir fikir edinmek için başlayabileceğimiz üç kıyafetim var."

Goldie bunu yüzlerce kez yapmış gibi giysi parçalarını direklerinden çekip aldı. Ararken hızla hareket ediyor, düzinelercesinden kaçınmak için geniş adımlar atarken onları teker teker omzunun üzerinden atıyordu. Sanki zihninin içinde kabaca nerede olduklarını biliyor gibiydi.

"Lütfen beni soyunma odasına kadar takip eder misin, Zylah?" Goldie en küçük selamını verdi ve uzun ayakkabıları tıkırdayarak uzaklaştı.

Zylah kendini bu kadar yersiz hissetmemeyi dileyerek aceleyle onu takip etti. Goldie ona kabinlerden birinin içinde durmasını işaret ettikten sonra giysilerden ikisini soldaki kancaya astı ve bir takımını da sağdakine yerleştirdi.

"Üzerini değiştir, sonra dışarı çık ve bize göster," dedi ve beyaz örtüyü kapatırken bir kez daha hoş bir gülümseme sundu.

Açık gri elbisesini çıkarmak için uzandığında Zylah'ın nefesleri dar alanda yüksek sesle duyuluyordu. Önündeki giysilere bakarken durakladı, hangisinden başlayacağından emin değildi; çok fazla seçenek vardı. Her seferinde bir tane verilmesini tercih ederdi.

Ben... bundan hoşlanmıyorum. Bu hiç eğlenceli değildi ve soyunduğunda dizleri birbirine çarpıyordu.

Çok uzun sürdüğünde Goldie ona seslendi ve tüyleri endişeyle kabardı. Hızla döndü ve uzun, fırfırlı beyaz bir tunik kapıp üzerine geçirdi.

Jabez'in tuniğinin düğmelerini iliklediğini birçok kez gördüğünden, hatırlayabildiği kadarını taklit etmeye çalıştı. Ön taraftaki düğmelerle uğraştı ve pençelerini kınına sokmak bile işe yaramadı.

Kahretsin, diye mırıldandı, bunun böyle anlar için uygun bir kelime olduğunu öğrenmişti. *Lanet olsun! Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum!*

Vazgeçerek kahverengi eteği çekti ve delikten geçirmesi kolay olan tek bir büyük düğme olduğu için şükretti. Elleri titrerken, acaba çok mu uzun sürdü diye düşünerek aptal tuniği düzeltmeye çalıştı.

"Zylah?" Goldie'nin sesi seslendi. "Yardıma ihtiyacın var mı, bebeğim?" "Ben... um." Gözlerindeki utanmış renk tonu parladı.

"Evet."

Goldie örtüyü açıp onunla birlikte dar alana girdiğinde neredeyse çılgılık atacaktı.

"Düğmelerle ilk kez mi?" diye sordu, ses tonunda herhangi bir küçümseme ya da yargılama yoktu. Kırmızı gözlerini Zylah'a dikmişti ve gözlerinde nazik ve anlayışlı bir ifade vardı. "Heyecanlanma. Buraya gelen pek çok kişi yeni. Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım ve öğrenmek için ne yaptığımı izleyebilirsiniz."

Bunu söylerken o kadar hızlıydı ki el hareketleri neredeyse bulanıktı. Zylah onları deliklerden geçişini ve parmak uçlarını kullanarak belli bir şekilde sıkıştırışını gözlemledi. Neredeyse boynuna kadar bitirdikten sonra Goldie neredeyse yere kadar uzanan eteğin düğmesini çözdü, böylece beyaz tuniği içine sokabildi. Sonra eteği Zylah'nın beline kadar çekti ve düğmeyi daha önce görmediği başka bir delikten geçirerek iyice oturmasını sağladı.

Perdeyi açtı ve Zylah'a çıkmasını işaret ettikten sonra onu bir tür yansımaya doğru döndürdü. Daha önce hiç görmediği bu tuhaf aletin ne olduğuyla daha çok ilgileniyordu ve açıkta nasıl durduğunu merak ediyordu.

Goldie, Zylah'nın kendini tam olarak görebilmesi için aynayı hafifçe geriye yatırırken, "Dur, aynayı senin için ayarlayayım," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti ve Jabez'e döndü; bu onun büyük aptal fikri olduğu için bir şey seçmesine yardım etmesini sağlayacaktı. Jabez'in yüzü çoktan ona doğru dönmüştü ve yüz hatları dudaklarını yana doğru çekip dişlerini kısmen ortaya çıkaracak kadar buruşmuştu.

"Beğendin mi?"

Zylah örtülü kollarını kaşımadan önce eteğini okşadı. Kürkünün üzerinde bir şey olduğunu fark eder etmez kendini kaşımaya başladı. "Kaşınıyor ve uzun."

"Bunun için şükürler olsun," diye homurdandı. "Köylü bir çiftçiye benziyorsun." "Tamam, kolları örtecek bir şey yok," dedi Goldie, elini koluna uzatmadan önce.

kolları olan uzun elbiseyi almak için soyunma odasına gitti. Hemen kolları olmayan benzer bir elbiseyle geri döndü.

Zylah ne olduğunu anlayamadan tekrar o korkunç soyunma odasına itildi. Goldie'yi daha önce izledikten sonra düğmeleri kendi başına çözüp giysileri çıkarabildi. Goldie ona askıları ve giysileri kaldırmasını söylerken bir el kabindeki bir boşluktan içeri girdi.

Zylah az önce oraya konan uzun siyah elbiseyi aldı ve düğmeleri olmadığı için şükretti. Elbiseyi başının üzerinden kolayca geçirebildi ve kollarını içinden geçirdi, ancak geniş arka tarafına sıkıştırmak zorunda kaldı. Elbisenin kuyruğunu aşağıya doğru itmesinden nefret ediyordu; kuyruğu sırtının alt kısmına doğru uzanmak yerine kıcı boyunca düz bir şekilde uzanıyordu.

Örtüyü kendisi açtı.

"Bu çok daha iyi," diye yorumladı Jabez, sanki onun giderek artan hayal kırıklığı bakışlarını hissedebiliyormuş gibi.

Sadece birkaç kelimeyle onu yatıştırmayı başardı.

Ancak normal uzun adımlarıyla sadece iki adım ilerleyebilmişti ki daralan etek onu sendeletti. Jabez yardım etmek için ayağa kalktı, tam o sırada Goldie tamamen takılıp düşmeden önce onu yakalamak için kollarını uzattı.

Zylah, gözleri maviye dönüp diplerde dalgalanmaya başladığında geveledi. Sızlanmaya başladı. "Artık bunu yapmak istemiyorum."

Goldie sempatik bir gülümsemeyle, "Tamam, uzun, dar etekler yok," dedi. "Sonuncuyu denemeye ne dersin? Senin giydiğine benziyor ama bacaklarını biraz daha kapatıyor."

Kabine girmesine yardım edildiğinde de sızlanmaları dinmedi. Elbiseyi çıkarmaya çalıştı ve kalın poposuna geri sokmaya çalışırken neredeyse yırtıyordu. Son giysiye küçümseyerek baktı, onu parçalara ayırmak ve açık gri olanını giymek istiyordu.

Yine de uzun olanı Goldie'nin uzattığı ele verdi ve kısa olanı taktı.

Koyu yeşil ve göğsünün etrafına oturan bu elbise düşük kesimliydi ama boynundaki kürk yaka bir şekilde onu tamamen dolduruyordu. Eteği aslında oldukça dökümlüydü ve kalçalarının ortasına kadar iniyordu. Büyük bir tasarımı yoktu ve her dikişi boyunca uzanan bazı siyah çapraz dikişler dışında sadeydi.

Jabez'in ona yaptığına benzediği için daha rahat hissetti, sadece daha uzun ve bacaklarının etrafında daha gevşekti.

"Vay canına, bu sana çok yakışmış," diye iltifat etti Goldie, elleri önünde sessizce çırpınıyordu ama Zylah ona güvenmiyordu.

Zylah aynaya döndü ve neye benzediğini görmek için bir o yana bir bu yana döndü. Belki de Goldie yalan söylemiyordu, çünkü oldukça hoşuna gitmişti. Kollarını iki yana açarak Jabez'e doğru döndü.

"Beğendim," diyerek ona küçük bir gülümseme verdi. "Sana yakışıyor ve rahat görünüyorsun."

Goldie'nin iltifatını daha çok sevdim, diye homurdandı Zylah, sonra da aşığı itilmiş kuyruğunu düzeltmek için döndü. Arka tarafında bir yumru varmış gibi görünüyordu.

"Kuyruğuma baskı yapmasından hoşlanmıyorum," diye mırıldandı, onları hayal kırıklığına uğratmaktan endişeleniyordu.

"Sorun değil. Bu sadece bir deneme elbisesiydi," dedi Goldie ve tezgâhına doğru yürüyüp üstünde duran düz bir ipi aldı. Üzerinde rakamlar vardı ve Zylah onu getirdiğinde ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Arkasını kaldırmanızın bir sakıncası yoksa kuyruğunuzu ölçebilir ve ona uygun deliğı olan bir tane bulabilirim. Bu rengi mi seviyorsun yoksa başka bir renk mi tercih edersin? Elimde orman yeşili, lacivert, kırmızı, siyah ve beyaz var." "Beyaz olamaz," dedi Jabez. "Bu çok kolay lekelenir. Ayrıca bence

Siyah kürküne çok fazla siner."

Zylah onun katkısı için daha fazla minnettar olamazdı. "Lacivert nedir?"

Goldie eteğın arkasını kaldırırken, "Koyu mavi," diye cevap verdi, Zylah'ın onun için tuttuğı.

Gözleriyle benzer renkte olması hoşuna gidiyordu ve yeşil giyerse ormanda saklanmak istemiyordu. Kırmızı da çok gösterişli görünüyordu, özellikle de Goldie'nin üzerinde, her ne kadar tamamen karşı olmasa da.

"Lacivert olanı deneyebilir miyim?"

"Mhm. Elbette." Goldie belli bir ölçüyü tutarken geri çekildi ve asılı giysileri gözden geçirmek için yanlarına gitti.

Elinde lacivert bir tane ile geri döndü ve Zylah hemen perdenin arkasına geçerek onu giydi. Kuyruk yırtmacını kendisi bulmayı başardı ve kuyruğun dışarıda olması çok daha rahattı. *Bana Fayren'in eteğini hatırlattı.* Kırmızı tilki kuyruğunun serbestçe sallanmasına izin veren kıyafetleri olmasına şaşmamalı.

Soyunma odasından dışarı adımını attığı anda, iki bakış da ona sabitlendi.

Jabez onaylarcasına başını sallayarak, "Haklıymışsın, lacivert sana daha çok yakışıyor," dedi.

Goldie, Zylah'yı tepeden tırnağı süzerek, "Bu aslında yaptığım en sevdiğim elbiselerden biri," dedi. "Eğer dönersen, sana nedenini gösterecektir."

Zylah kendisine söyleneni yaptı ve eteğı genişçe açıldığında hoş bir sürprizle karşılaştı. *Oooh, çok güzel!* Küreleri nihayet utançtan başka bir şeye dönüştü ve parlak sarı gözlerinde parladı. Küçük bir kıkırdama ondan düştü, çünkü işlev ve nasıl olduğu konusunda heyecanlıydı.

Şaşırtıcı derecede akıcıydı. Diğer tarafa döndü ve tekrar dallanıp budaklanmadan önce kıvrılmasını izledi.

Bunu sevdim. Belki de onun yaptığından daha çok.

Omzunun üzerinden baktı ve kuyruğunu oynatarak titreşmesini sağladı, özgürlüğünden ve görünüşünden memnundu. Bunu alıp alamayacağını sormak için Jabez'e döndü ama hemen durakladı.

Yüz hatları mesafeli yumuşaklığını kaybetmiş, bunun yerine koyu, sert bir hal almıştı. Gözleri, yan tarafını ona çevirdiğinden beri kuyruğunu ve sırtını oynattığı yere odaklandı. Bakışları yavaşça vücudunda yukarı doğru hareket ederken çenesi sıkışmış, yanak kasları seğirmişti.

Yüzünü avuçlayıp başka tarafa çevirerek, kızın duyamayacağı kadar alçak sesle mırıldandı: "Kahretsin, bu çok tatlıydı." Diğer elini havada salladı. "Şu. Ona bunu alacağız."

Zylah onun hararetli ifadesinden mi, sözlerinden mi, yoksa kulaklarının sarkmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu ama üçünden biri ya da üçü birden karnının alt kısımlarında çırpınmalara neden oldu. Şu ana kadar tüm bu süreç boyunca rahatsız olmuştu ve bu kadar basit bir şeyin arzusunu harekete geçirdiğini fark ettiğinde boynundaki kabarık tüyleri kaşıdı.

Hoşuna gitti. Elbisesi, dönmesi, kuyruğunun kıpırdaması... o.

Eğer bir kıyafet seçmek ona bu tür bir tepki veriyorsa, bunu tekrar yapmaya çok daha meyilliydi. Gözleri Goldie'nin çok daha şehvetli kıyafetine kaydı. Eğer tökezlememiş olsaydı, onu küçük İblis kadar çekici bulabilir miydi?

Goldie, Zylah'nın bileğini hafifçe tutarak onu kendine doğru döndürmeden önce aralarında geçen konuşmaya küçük, kadınsı bir kıkırdamayla karşılık verdi. Elbiseyi aşağı itmek ve daha iyi oturmasını sağlamak için yanlarını okşadı.

"Bunu giymek mi istersin, yoksa diğer giysini mi giymek istersin?"

"Bunu giyebilir miyim?" Zylah sesi kalınlaşarak sordu. Jabez zorlanarak, "Amaç da buydu zaten," diye homurdandı.

Goldie kabine girdi ve Zylah'ın gri elbisesini parmaklarının kaba bir hareketiyle aldı. Ayrıca çantasını da aldı ve her ikisini de ona verdi.

"Ben olsaydım eskisini yakardım ama belki gecelik olarak giyebilirsin." Sonra başını Jabez'e doğru eğdi. "Tabii ikinci bir elbise almayı planlamıyorsan. Bende daha çok var ve ikinizle çok eğleniyorum."

Zylah yakma yorumuna homurdanarak karşılık verdi ve İblis hediyesini almadan önce hızla çantasına tıktırdı.

Jabez elinin tersiyle, "Ona sor," dedi. "Teklif ettiğim takas, en kaliteli giysilerinizden en az üç tanesine bedel."

Goldie'nin yüz hatları aydınlandı ve ateşli gözleri sevinçle parladı. *açgözlülük*. "Ee, Zylah? Diğerlerine bakmak ister misin?"

"Bunu alabilir miyim, ama kıpkırmızı olsun?" Zylah, Jabez'in ticaretinin karşılığını almasını istiyor ama kendini tekrar o korkunç kabine sokmayı reddediyordu. Ona bir tane seçtirmeye çalışsalar üçüncüyü de reddederdi.

"Tabii ki."

Goldie başka bir elbise getirmeye giderken, Zylah da Jabez'e doğru yürüdü. Jabez onun yaklaştığını görünce kulaklarını dikti ama Zylah omzunu dürttüğünde elini yüzünden çekti.

"Takas edebilir miyim?" Bir alışverişte yer almak için bir oyun oynamak istedi.

Çantasını açarken dudakları gergindi. Elindeki küçük bir şeydi ve adam onu uzanan avucuna yerleştirdiğinde başını eğdi. Bunu daha önce bir kez görmüştü ama siyah renkteydi.

Bu çok değerli gibi görünmüyor.

Yine de omuz silkti ve tezgâha doğru götürdü, çünkü Goldie tezgâhın arkasında beklenti dolu bir bakışla duruyordu.

"Benim için neyin var?" Goldie sordu ve Zylah avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzattı. İblis'in kırmızı gözleri büyüdü ve o kadar hızlı kaptı ki hareketleri bulanıklaştı. "Vay anasını! Bunu nasıl aldın?! Neredeyse hiç kullanılmadı bile. Bununla kaç elbise yapabileceğimi, kaç renge boyayabileceğimi biliyor musun?"

Zylah onun beyaz bir dikiş ipliği rulosu için bu kadar heyecanlanacağını tahmin etmemişti. Çok büyük bile değildi.

Yine de, mal satan bir İblis'in değersiz bir ticarete kıyasla değerli bir ticaret alması arasındaki farkı görmek dikkat çekiciydi. O et çubuğu satan tüccar, tercih ettiği şeyi almış olsaydı başı döner miydi?

"Seni küçük köpek yavrusu!" Goldie, Jabez'e bakmak için yana doğru eğilirken tezgâhın üzerinden haykırdı. "Bunun değeri üç değil, beş. Bugün bana sadece iki elbise karşılığında bunu vererek kötü bir takas yaptın."

Sonunda ayağa kalkıp yaklaşırken ağzının bir tarafı bariz bir mizahla seğirdi. Zylah'ın yeni kıpkırmızı elbisesini tezgâha doğru çekti.

ve onun için çantasına tıktırdı.

"Sanırım giysilerinizi almaktan duyduğu keyfin bedelini unutuyorsunuz," diye yorum yaptı ve bakışlarını başka yöne çevirmeden önce Zylah'a çevirdi. "Misafirperver bir görevli oldunuz ve bunu onun için çok daha kolay hale getirdiniz. Müşteri hizmetlerindeki itibarınız sizden önce geliyor."

"Oh, sus," dedi Goldie, ellerinden birini öne doğru sallayarak. "Herkes kendini yüce ve rahat hissetmeyi hak eder. Ben sadece güzellik tuvallerini giydirmek için buradayım."

Bunun üzerine kıkırdadı, Zylah ise kendisi için olmasa bile iltifatı kabul etti.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu ve o da başını salladı.

Onu yönlendirmek için elini tekrar sırtının küçük kısmına koydu ve elinin ne kadar *alçakta* olduğunu fark ettiğinde ayakları yavaşça hareket etti. Biraz daha aşağıya inse, elini yukarıya doğru bakan kuyruk püskülünün üzerine koyacaktı.

Aslında serçe parmağının ucuna dokunmuş olabileceğini düşündü.

Kapıyı onun için açtı, bunu yaparken yukarıdaki zil çaldı ve onu ileriye doğru yönlendirdi. Zylah boş patıkaya adımını attı ve adam onları sağa doğru yönlendirdi.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu endişeyle etrafındaki farklı tabelalara bakarak.

Goldie'nin Giysileri kadar garip bir şey olmamasını umuyordu. Ama şimdi böyle bir ortamı tecrübe ettiğine göre, bir sonrakinde daha rahat olabilirdi.

"Bir ayakkabıcıya," diye cevap verdi, gözleri nereye gittiğini tam olarak biliyormuş gibi yollarından hiç ayrılmıyordu.

"Neden?" Bakışlarını adamın çıplak ayaklarına doğru çevirdi. "Onları giymiyorsun."

"Benim için değil. Elfler ayakkabı giymez, çünkü büyüü ayaklarımız aracılığıyla kullanabiliyoruz. Bunu yapabilmek için yere dokunmamız gerekir."

"Ama onlara ihtiyacım yok," diye karşı çıktı. "Ben bu halimle rahatım."

"Savurganlık yapmayı kolaylaştırmıyorsun," diye cevap verdi hafifçe sinirli bir iç çekişle. "Elimiz boş çıksak bile, önemli olan tek şey deneyim. Ayrıca biri ayak parmaklarınıza basarsa daha az canınız yanar."

Zylah sessizce homurdandı ama daha fazla şikâyet etmeden ona yol göstermesine izin verdi. Yine de bir sorusu vardı.

"Goldie sana neden köpek yavrusu dedi? Bu da ne?" diye sordu yeni elbisesine bakarak. Elbisenin kalçalarında dans edişini izlerken kalbine ve zihnine memnuniyet yayıldı. "Bana bebek de dedi. Bebek nedir?"

"Yavru köpek yavru köpektir, kurt gibi düşünün ve oyuncak bebek de genellikle kadın şeklinde güzel bir oyuncaktır. Takma adlar ilgi çekici olmak içindir ve Goldie eğlenmen için seni şımartıyordu. Ona adımı vermediğim için bana köpek yavrusu diye hitap etti - ona tercih edilen bir takas vereceğimizi umarak alışverişi tatlandırmanın başka bir yolu. O hep böyleydi. Müşterilerinin işyerinden ayrılırken kendilerini harika hissetmelerini sağlamak konusunda çok kurnazdır."

"Ah," diye homurdandı Zylah, kafasına dank eden ezici farkındalıkla başı öne düştü. "Yani bana sadece iyi bir ticaret yapmak için mi iyi davranıyordu?"

Kadının sesindeki kederli tonu duymuş olmalı ki hızlarını yavaşlattı.

"Hayır. Sonuna kadar senden gerçekten hoşlandığını söyleyebilirim."

Başını kaldırdı ve ona doğru çevirdi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Gözleri neredeyse sinirlenmiş gibi bir ifadeyle kısıldı. "Çünkü ilgilendiği kişiden hoşlanmadığında neye benzediğini gördüm." Gözlerinin ucuyla ona baktı, sonra gözlerini kızın gözbebeklerinde yükselen koyu sarıya çevirdi. "Sanırım detaylandırmamı istiyorsun?"

Zylah başıyla onayladı. "Evet, lütfen."

"Genç görünümüne rağmen Goldie neredeyse benim yaşımda. Bu diyara benimle birlikte gelmedi ama Nyl'theria'dan gelen ilk birkaç sürünün bir parçasıydı ve buradayken hızla gelişti. Öyle görünmüyor ama son derece yetenekli ve acımasız bir avcı. Kıyafetlere olan ilgisi, bu köyü kurmamdaki en ısrarcı sese sahip olmasının nedenlerinden biriydi. Aslında avlanmaktan nefret eder ve herhangi bir şekilde çiftçilik yapmayı reddederdi. Sadece ona bakarak bile lüks yaşamayı tercih eden biri olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Bunun, ilgilendiği kişiyi sevmemesiyle ne ilgisi var?"

Yanakları buruştu, sonra yüz ifadesini düzeltti. "Bunu açıklıyorum. Bildiğiniz gibi, yüzlerce yıldır Dünya'dayım ve bir o kadar da İblis var." Yürürlerken yüzünü ona döndüğünde dudakları gerildi ve sinirli bir şekilde içini çekti. "Eğer bir dişiyi kıyafet alışverişine götürmek istersem, Goldie's'e giderim."

her zaman onları alır. Sadece giysilerinin kalitesi açısından değil, profesyonelliği açısından da köyün en iyisi."

"Oraya başka kadınları da götürdünüz mü?"

Zylah bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. Göğüs kafesine oldukça tiksindirici bir his yapıştı ama neden böyle bir tepki verdiğini anlamadığı için onu atmaya çalıştı. Ya da neden gözbebeklerinin daha önce hiç görmediği bir renkte titreştiğini: parlak yeşil.

Neyse ki değişimi görmedi ve bakışlarını tekrar ona çevirmeden önce normal deniz mavisine dönmüşler.

"Goldie ile asgari düzeyde de olsa iyi bir arkadaşlığımız var. Yüzünüze karşı güler yüzlüdür ama müşterisini beğenmezse ve mağazada görecektir başka kimse yoksa arkanızdan alay eder. Birinden hoşlanmaması ona nasıl davrandığını asla değiştirmez, bu yüzden onlara karşı nasıl hissederse hissetsin herkes ona bayılır. Zor müşteriler onu kızdırır."

"Ama zor biriydim," dedi Zylah yüreği burkularak. "Ne istediğimi bilmiyordum."

"Bu onu rahatsız etmez. Mağazasındaki her kıyafeti denemenizi izlerken eğlenir, mutlu ayrılmanızı sağlardı." Parmaklarını uzun saçlarında gezdirmek için onları durdurdu, bir şeye sinirlenmişti. Onunla göz temasını koruyabilmesi, kaynağın kendisi olmadığını anlamasını sağladı. "Oraya götürdüğüm son kişiyle, aklına her estiğinde dükkâna uğrardık. Goldie'nin nefret ettiği şeylerden biri, birisinin yaptığı giysileri eleştirmesidir. Eğer kişi paça kıvrırma, bir parçanın vücuda oturmasını sağlama ya da kuyruk yırtığı ekleme dışında bir değişiklik isterse, bu onu üzer. Kendisi bir sanatçı ve birinin onun tasarımlarını - sanatını - dürtmesi ve kurcalaması onu yaralıyor."

"Bu kadın bunu çok yapar mıydı?"

Zylah bunu anlamıyordu. Elbette, farklı nedenlerle her şeyi beğenmemiştir ama bunun için tasarımı suçlamıyordu. Her şeyin güzel olduğunu düşünüyordu, sadece ona göre değildi.

"Sürekli," dedi ve gözlerini devirmese de ses tonunda bunu duydu. "Nadiren hiçbir şey yeterince iyi olmazdı ve Goldie'nin de benim de bunun nedeninin sadece onu yapan şey olduğunu anlamamız uzun sürmedi. Çok önyargılı bir insandı ve kendi türü dışındaki herkesi aşağı görürdü."

Başını öne eğdi. "Anlamıyorum. İblisler birbirleri hakkında böyle mi hissediyor?"

Küçük, esprisiz bir kıkırdama çıkardı. "Şey, evet. Birbirimize karşı hıyar olabiliriz ama o bir İblis değildi. O bir insandı."

Zylah şaşkınlıkla başını geriye doğru kaldırdı. "İnsanlardan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Bilmiyorum, özellikle değil. Bu karmaşık bir konu, daha fazla ayrıntı paylaşmak istemeyeceğim." Her zamanki kayıtsız ya da soğuk ifadesi yerine, gözleri hafif bir mizahla parlamadan önce ona küçük bir gülümseme verdi - bu her şeyden çok yatıştırıcı geldi. "Goldie senden hoşlandı çünkü kendinden emin değildin. Biraz utangaç olanlara yardım etmekten çekinmez ve onların kendilerini güzel hissederek dışarı çıkmalarını sağlamaktan gurur duyar. Seninle de niyeti buydu ve sana hemen yardımcı olabilmek için soyunma odasının yanındaki yerinden ayrılmayı reddettiğinde bunu anladım. Onu tanımayanların fark etmeyeceği küçük bir jestti ama ihtiyaçlarınıza özen göstermek için elinden geleni yaptığı anlamına geliyordu."

Kendimden utandığının bu kadar belli olduğunu fark etmemiştim, diye düşündü somurtarak. Ama sözleri onu rahatlattı ve göğsü daha önce olduğundan daha sıcak hissetti, öyle ki gözbebekleri parlak sarıya dönüştü. *Benden hoşlanmıştı*.

Ve Jabez, küçük ve biraz rahatsız edici olsa da kendisiyle ilgili yeni bir şey paylaşmıştı. Bunun herhangi bir şeyle ilgisi olup olmadığını bilmiyordu ama yeni bir şey öğrenmek güzeldi.

İblisleri bu kadar seveceğimi tahmin etmemiştim. Onları bildiği tek şey keskin dişleri ve pençeleri olan can yakıcı yaratıklardı. Ama hem Fayren hem de Goldie ona karşı nazik olmakla kalmamış, aynı zamanda yardımsever ve misafirperver davranmışlardı.

Umarım bir sonraki tanışacağım kişi de bu kadar iyi olur.

O değildi.

Ayakkabıcının dükkânına girdikleri anda, adam asık suratlı göründü. Çok daha yaşlıydı ve uzun kaş kılları gözlerinin içine doğru kıvrılma tehdidi oluşturunuyordu. Cildinin sadece bir kısmı koyu bir bronzluğa dönüşmüştü, büyük kısmı ise çoğu İblis'in boşluğu andıran parlaklığını koruyordu. Kalkık burnunun yanına bir dizi diş yerleştirilmişti ve kırmızı gözleri küçük bir parıltıyla sürekli kısıktı.

Beyaz düğmeli bir tunik ve siyah bir takım elbise içinde oldukça düzgün görünüyordu, kahverengi deri çizimleri loş mum ışığında parlıyordu. Griye çalan kahverengi saçları bile bir tür sıvıyla geriye doğru taranmış ve parlatılmıştı.

"İyi akşamlar," diye selamladı, ama bunun pek de iyi bir şey olmadığını düşündüğünü belli eden bir ses tonuyla. "Ne istiyorsunuz?"

Köşede, alçak pencereden dışarı bakabileceği bir yerde duran küçük sandalyeden kalktı. Ayakkabılar çeşitli şekil ve renklerde raflara dizilmişti.

Jabez, erkek İblis'i görmezden gelerek, "Sanırım bir çift topuklu ayakkabı seni çok rahatsız eder," dedi ve Zylah'a mevcut iki koltuktan birine oturmasını işaret etti.

Mağazadaki diğer insanlara baktı - farklı botları denerken alçak sesle konuşan bir çift erkek. Onlar botları umursamadan oraya buraya bırakırken görevli sessizce arkalarından baktı.

"Goldie'nin giydiği şey bu muydu?" Zylah, biri ona baktığı için yüzünü ona doğru çevirdiğinde bakışlarını diğer müşterilerden ayırarak sordu. "Hayır. Sanırım düşerdim."

"Pekâlâ, küçük bir şey olsun. Dürüst olmak gerekirse senin de bot seveceğini sanmıyorum." Yavaş hareket eden görevliye döndü, onun yaklaşımı karşısında hemen rahatsız oldu. "Ayak ölçüm aletiniz nerede? Kaç numara olduğunu bulduktan sonra başlayabiliriz."

"Sahiplenici biri, değil mi? Biliyorsunuz işimin bir parçası da küçük kızların ayakkabılarını giymelerine yardımcı olmak." Görevli asık suratlı bir kahkaha attı. "Ayağına dokunursam senin dışınla birlikte kaçacak değilim."

"İhtiyar, onun ayağını *görebilseydin* şaşırırdım."

"Gözden kaçması zor görünüyorlar," diye cevap verdi, bir yandan da tezgâha doğru yürüyüp altına uzanırken. "Al, delikanlı. Kendin yap. Beni belim ağırırken dizlerimin üzerine çökme zahmetinden kurtarır."

Jabez'in elindeki tahta levhaya bir tokat attı. Jabez hızla dönüp Zylah'ın yanına geldi ve sıkıntılı ahşap zemin onun her adımında gıcırdadı. Onun için diz çöktü, ayağını kaldırdı ve üzerinde birden fazla eğri büğrü çizgi olan tahtanın üzerine koydu - Zylah bunların ayakkabı numaraları olduğunu düşündü.

Görevliyle bir kez daha konuşmak için oradan ayrıldı; görevli Jabez'e onun bedeninde neler olduğunu gösterirken yine yavaş hareket ediyordu.

Dizlerini birbirine bastırarak onları dinledi ve izledi. Her şeyi onun için yapıyor olmasına rağmen, aslında bu deneyimi biraz daha kolay buldu çünkü odak tamamen onun üzerinde değildi. Bu ona bir anlığına rahatlama, kendini toparlama ve şimdiye kadar tanık olduğu her şeyi düşünme fırsatı verdi.

Müşterilerden biri arkadaşına, "Genverous kardeşlerin yine iş başında olduğunu duydun mu?" dedi, sesleri kısıktı ama hassas kulakları bunu kolayca algıladı.

"Harika. Hiç öğrenmiyorlar mı?" diye cevap verdi diğeri.

Zylah konuşmalarına odaklanırken bakışları yavaşça onlara geri döndü.

İlk konuşan kişi, kaba burnu dışında yüz hatlarının çoğunu gizleyen bir pelerin giyiyordu. Yüz hatları çoğunlukla boşluğa benziyordu, bu da kapüşonunun gölgesinde görmeyi zorlaştırıyordu. İkinci erkeğin saçları siyah, teni açık kahverengiydi ve ağır görünen büyük bir boynuz takımı vardı. Çıplak ellerinin köyden önce karşılaştığı çoğu İblis'in siyah, parlak parlaklığını hâlâ muhafaza etmesi dışında, daha da tamamlanmış görünüyordu.

"Evet, kralımız öldüğüne göre, yönetimi devralmak için en uygun kişinin kendileri olduğuna inanıyorlar," dedi kaba saba olan.

"Kaan'ın dilini kendi yönetimine karşı çıktığı için kesmedi mi?" diye sordu boynuzlu olan.

"Evet, ama Zyier onlar adına konuşuyor ve hepimiz onun beyin değil kas gücü olduğunu biliyoruz. Her açıklamayı bir aptal gibi beceriksizce yapıyor."

"Kaan sadece marjinal olarak daha iyiydi." Boynuzlu olan, garip, yarı toynaklı ayağını bir çizmenin içine sokarken başını salladı. "İkisi de yerimize birini istemediğimizi anlamış gibi görünmüyor. Kralımız ölmüş olabilir ama koyduğu kanun ve kuralların çoğu hâlâ geçerli. Değişiklik istemiyoruz."

"Muhtemelen bu kadar gürültücü olmalarının tek nedeni, artık onları büyük aptallar oldukları için cezalandırmak üzere etrafta olmadığı için çok az tepki görmeleri." Kaba saba olan bir çizmesini çıkarıp yanına yere atarken başka bir çizme aldı. "Onun ölümünden bu yana başımıza ne kadar çok kargaşa geldiği endişe verici. Bir tiran olabilirdi ama insanları nasıl hizada tutacağını çok iyi biliyordu."

"Hmm. Ben ona zorba demezdim. Öldürmek ya da cezalandırmak için her zaman bir nedeni vardı ve hayatlarımızı kolaylaştırmak için elinden geleni yaptı."

Kaba saba olan bununla alay etti. "Yumuşak kalpli pısrık. Sırf o tartışmada senin tarafını tuttuğu için ona bu kadar bağlısın."

"Tavuklarımı geri vermelerini sağladı! Yumurtam yoksa, ticaret yapacak bir şeyim de yok!"

"Hepimiz gibi avlanmayı öğren. Ya da bir zanaat edinin. Tembellik etmeyin ve işinizi hayvanlara yaptırmayın." Hoyrat olan kapüşonunu hafifçe geri çekerek dağınık kahverengi saçlarını ortaya çıkardı. "Sen, dişleri olan adam. Eski kralımız hakkında ne düşünüyorsun?"

Başını eğerek koridorda yanında duran ve ayakkabılarla dolu bir çekmeceyi açtıktan sonra görevlinin kalkmasını bekleyen Jabez'e baktı.

Jabez boştaki elini umursamaz bir tavırla sallayarak, "Önemsiz şeylerle ilgilenmiyorum," diye cevap verdi.

"Ugh." İblis yüzünü buruşturduğunda burnu yanaklarında kalın kırışıklıklar oluşturdu. "Ne kadar gevşek bir cevap."

"Huzurumuzda bir kadın olduğunu hatırlatmak isterim," diye uyardı Jabez, sesi öfkeyle birkaç kat koyulaşmıştı.

Hoyrat olan Zylah'a baktı ve gözlerini kıstı. Görevlininki de dahil olmak üzere kendisine yönelen birçok bakıştan rahatsız olan Zylah, kendisini görünmez kılmasını dileyerek uzuvlarını içe doğru çevirdi.

"Özür dilerim, genç kız. Dilime dikkat edeceğim." Erkek dönüp görevliye baktı. "Peki ya sen, moruk? Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Görevli Jabez'e bir çift ayakkabı verdikten sonra inledi ve yerden kalkmaya çalışırken sırtını tuttu. Son bir kutu daha çıkarmak için döndü ve ucu açık deri bir silindire benzeyen, üzerinde bir sürü kayış bulunan bir şey çıkardı.

"Ekleyecek çok az şeyim var. Genverous kardeşler her zaman iyi bir şey yapmazlar ve onlara izin verirsek burayı mahvederler." Tezgâhına geri dönerken ayaklarını sürüyerek ilerledi ve rahat bir nefes alarak yanındaki koltuğa çöktü. "Kralımızın ne kadar acımasız olduğunu umursamıyordum. Artık daha küçük İblisler onun ordusu bizi güvende tutmadan iç halkalardan geçebileceklerini düşünüyorlar ve Spiral Cenneti'nin her girişini koruyan daha az gönüllümüz var. Düzenle birlikte fedakârlıklar da geliyor ve bizi Elf dünyasına geri döndürme vaadi artık yok. Onun ölümüyle yaşadığımız kayıp, tüm umutlarımızın da onunla birlikte öldüğü anlamına geliyor. Onun hakkında bu kadar kötü konuşmamalıyız."

Verdiği cevaptan hoşnut olmayan diğer müşteriler sessizleşti. Dükkândaki hava bir anda hoşnutsuz bir gerginlikle yoğunlaştı.

Zylah kimsenin kendisine bu konudaki fikrini sormadığına şükretti, çünkü onunki hoş değildi ve bunu paylaşamayacağını biliyordu. *Başkalarına benim türümü nasıl öldüreceklerini anlattı - zayıflığımızı, sırrımızı paylaştı.* İçini dökmekte zorlanıyordu

On dan ne kadar iyi bahsederler se etsinler, on dan ne kadar hoşlanmıyordu. *Hatta onu acımasızca öldüren ve cezalandıran bir tiran olarak adlandırdılar.*

Onun koruyucu ve yardımsever olduğunu belirtmeleri de önemli değildi. Belki hisleri önyargılıydı ama Mavka'dan bu kadar nefret ediyor ve hepsinin ölmesini istiyorsa artık etrafta olmadığı için rahatlamıştı.

Jabez ona döndü, sanki hiç kimse konuşmamış gibi yüzünde hiçbir endişe ifadesi yoktu. Bir dizini onun önünde yere koydu, diğer ayağının tabanına dayanarak dengede durmaya çalıştı. İki çift küçük, düz ayakkabıyı ve garip kayışlı *şeyleri* yere bıraktı.

Siyah ayakkabıyı giydirmek için sol ayağını kaldırırken dikkatli ve nazik bir dokunuş yaptı. Dar topuğunun arka kısmında çok fazla oynama payı olması dışında neredeyse tam oturuyordu.

"Bu nasıl bir his?"

"Hoşuma gitmiyor," diye cevap verdi, ayak parmaklarını yayarak ve daralmayı rahatsız edici bularak.

"Bunu söyleyeceğinizi hissetmiştim, bu yüzden bunu istedim."

Kalın, geniş deri koniyi pençeli ayak parmaklarının arkasındaki yastığın hemen yanından geçirdi ve bir yandan da yastıklanmış dili ayağının alt tarafına doğru itti. Daha sonra ayağının kemerini sarmaya başladı, sıkı olduğundan ama acı vermediğinden emin oldu.

Bakışlarını, sanki önemli buluyormuş gibi görevine dikmişti.

Zylah onu dikkatle izledi, keşke saçlarını gözlerinden uzaklaştıracak kadar kendine güveni olsaydı da onu daha iyi görebilseydi. Ne yaptığını daha iyi gözlemleyebilmek için biraz öne eğildi, bu da yüzlerini birbirine yaklaştırdı. Adamın kokusundan birkaç hızlı koku aldı ve adamın kulakları sanki bunları duymuş gibi seğirdi. Adam başını kaldırıp kaşlarını kaldırdı, bu da kadının sırtını dikleştirmesine ve yakalandıkları için aralarına mesafe koymasına neden oldu.

Elimde değil. Kokusu hoşuma gidiyor. Onun topraksı bir koku yayması dışında nasıl koktuğunu bilmeyi diledi.

Huysuz bir görevli yerine kendisine yardım edenin o olması da hoşuna gitmişti.

Adam işini bitirdiğinde, serbest kalan ayak parmaklarını oynattı ve adamın taktığı aparatı inceledi. Kayışlar ayak pedinin hemen arkasından başlıyor ve topuğun hemen önünde duruyordu.

"Bunun ne anlamı var ki? Neredeyse hiçbir şeyi kapsamıyor."

"Daha iyi ayak desteği ve taşların ve sopaların ayağınızın hassas kemerine saplanması önler. Açık burun ve topuk tasarımı aşağıdakiler için daha uygundur

Daha aktif olan veya kapalı bir ayakkabının içine iyi oturmayan ayaklara sahip olanlar."

Ayağını yere koydu ve birkaç kez bastırdı, rahat olduğunu fark etti. Kendisine sabitlenmiş bir şey olması garip hissettiriyordu ama tıpkı elbisesini giymeye alıştığı gibi buna da alışacağını düşündü.

"Ne dersin?" Jabez kolunu karnının üzerinde çaprazlayıp bir dirseğini bükülmüş dizinin üzerine koyarak sordu. "Seni buraya getirmekle hata mı ettim?"

Kafatasını yukarı kaldırdı ve ondan uzaklaştırdı. "Tamam. Belki de o kadar kötü değildir."

"Arsız." Diğer ayağını da sarabilmek için ikinci deri parçasını aldı. "Beğendiğine sevindim. Birçok kişi bunlarla başlar ve bir şeyler giymeye alıştıktan sonra ayakkabı ya da çizmeye geçer. Çabalarımın boşa gideceğinden endişeleniyordum, özellikle de şuradaki ayakkabıcı bir salyangoz kadar yavaş yürüdüğü için."

Görevli, "Duydum," diye homurdanarak kollarını kavuşturdu.

Jabez ayağa kalkıp ona doğru yürürken, "Dükkânın köydeki en iyi dükkân olduğu için şanslısın," diye cevap verdi. "Seni son gördüğümde bu kadar yaşlı olduğunu hatırlamıyorum."

"Yüzünüzü hatırlamıyor olmam ne kadar az etki yarattığınızı gösteriyor. Acele et ve ticaret yap ki seni dükkânımdan kovabileyim."

Zylah Jabez'in ona ne verdiğini görmedi ama pek de memnun görünmüyordu. Yine de ayrılırlarken Zylah omzunun üzerinden bakınca Jabez'in küçük bir tebessüm ettiğini gördü.

Onun kendisine baktığını fark edince göz kırptı. Tamam, belki de huysuz yaşlı dükkân sahibi o kadar da kötü değildi.

Yorgunluk Jabez'e gerçekten ağır gelmeye başlasa da, Spiral Cenneti'nde son bir maceraya çıkmanın gerekli olduğuna karar verdi.

Kendilerini tekrar insan kalabalığının içine attıklarında Zylah'ın adımlarındaki sıçramayı fark etti. Bakışları Zylah'ın ayaklarındaki özel kayışlara kayd ve Zylah'ın bunlara şimdiden uyum sağlamış gibi görünmesinden memnun oldu. Koyu kahverengiydiler ve küçük tavşan parmaklarını eskisinden daha fazla vurguluyorlardı.

Gerçekten de ayaklarını yastıklamaya yardımcı olmalıydı. Ne yazık ki, ayak parmaklarını sert tabanlı botların altında ezilmekten korumak için çok az şey yapıyordu ve bu yüzden tıslıyordu. Artık bunun kalabalıkta olmanın normal bir parçası olduğunu anladığından hiç şikâyet etmiyordu.

Çok uyumludur. Başka bir Mavka olsaydı, şimdiye kadarki ziyaretlerinden çok etkilenirdi. Onunla gurur duymamak elde değildi, özellikle de bunu bir başkasında saygıdeğer bir nitelik olarak gördüğü için.

Köyün derinliklerine doğru ilerleyen insanların akışına kapıldılar. Eskisinden çok daha az sayıda insan vardı, çünkü çoğu muhtemelen yataklarına ya da yuvalarına gömülmek için evlerine gidiyordu.

Dükkânların kapanmasına yaklaşık bir saat vardı ve onları son varış noktalarına uzun yoldan götürecekti.

Küçük, bilmiş bir gülümseme dudaklarını büktü. *Sanırım son mekânı oldukça sevecek.* Goldie'nin Giysileri ve Baret'in Deri Ayakkabıları'ndaki beceriksizliği göğsünü gıdıkladı.

Baret her zaman huysuz biriydi. Ebeveynlerinin evrim geçirmiş genler aktarmasının da yardımıyla, genç yaşlarında hızla kemale ermiş, insan yiyen bir İblis'ti. Deri ile çalışmayı seviyor ve müşterileri selamlamaktan nefret ediyordu - tek istediği insanların onu rahatsız etmeden hobisini finanse etmeye devam etmek için mallarını satın almalarıydı. Ne yazık ki, her iki dünyanın da en iyisine sahip olamadı, ancak biri içeri girdiğinde genellikle dükkanının arkasında çalışırken bulunabilirdi.

Dükkânındaki konuşma Jabez'in ilgisini çekmemişti ama Zylah'nın tepkisini not etmeyi ihmal etmedi. Bir kral olarak insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü pek umursamıyordu ama konu Zylah olunca kafasının üzerinde kara bulutlar dolaşıyordu.

Muhtemelen İblislerin isimsiz kralı olarak ondan nefret ettiğini, ama sadece Jabez olarak ona düşkün olduğunu bilmek, bir sorun dalgası getirdi. Kolayca ortadan kalkacağını tahmin etmediği sorunlar. Bu, bu köyün altındaki toprağın cebinde aralarındaki yakınlığın gerçekleşmemesi gerektiğini hatırlatan bir şeydi.

Artık bunu değiştirmek için yapabileceğim çok az şey var, diye düşündü, mal satan bir dizi arabaya geldiklerinde.

Etrafta daha az insan olduğu için, Zylah'nın ticaret için sunulan şeyleri kendi boş zamanında incelemesine izin verdi.

Kumaş, boya, oyun, silah ve hatta ıvır zıvır satanları es geçti. Ayrıca boncuk, takı ve nakış ekipmanları gibi el işi malzemeleri sunanlara da pek ilgi göstermiyor gibiydi.

Çeşitli şeyler için otlar satan bir arabanın önünde durdu - bazıları çaylar için, diğerleri yemek pişirmek için baharat olarak. Yanındaki el arabası, tütsü ve uçucu yağlar için en iyi içeriğe sahip olan bir arkadaş tarafından işletiliyor gibi görünüyordu.

Zylah kendisi için yeni olan her şeyi kokladı ve her iki görevli de eşyaları isimlendirmek ve özelliklerini açıklamak konusunda yardımcı oldu. Sakinleştirici veya uyku verici özellikleri varsa, bunlar hakkında büyüleyici notlar eklemekte gecikmediler.

Sonunda, iki özel bitkiyi burun deliğine tuttu: bergamot ve sandal ağacı. Kızın burnu utangaç bir şekilde ona bakıyormuş gibi tekrar tekrar ona doğru hareket ettiğinde kaşlarını kaldırdı ama kızın gözleri kırmızımsı bir pembeye dönüştüğünde hemen arkasını döndü.

Üzerinde daha fazla duramadan, en hafif şaa sesini duyduğunda bakışları yaprakların gölgesine doğru kayd. *Yağmur yağıyor. Yağmurun yağma şeklini*

Yağmur köyün üzerindeki yapraklara çarptı ve neredeyse memnuniyetle gözlerini kapatacaktı.

Damlacıklar hafifmiş gibi yumuşak bir ses çıkarıyordu. Yemyeşil yapraklarda yankılanırken çıkardıkları müzik sakinleştiriciydi.

Gölgelik sadece tek tük damlaların geçmesine izin veriyordu ve bu da dükkânı kapatıp kaçmak için bir neden değildi. Suyun çoğu kıvrılan dallar boyunca ilerler ve ağaç gövdelerine doğru yönelirdi. Çok seviyeli dallar bu akışın yönlendirilmesine yardımcı olur ve sadece en şanslı damlalar en alttaki yaprak kümesine ulaşır yere damlardı.

Ayaklarının altında çamur birikebilir ama bunun için uzun bir süre geçmesi ya da çok daha şiddetli bir sağanak yağması gerekecektir.

Bergamot ve sandal ağacı parçalarını burnuna çekmeye çalışıp bunu yaparken de çılgınca kokladıktan sonra yollarına devam ettiler.

Kadın ilk kuyumcu dükkânında durduğunda neredeyse kıkırdayacaktı. *Sanırım dişiler aynı, türleri ne olursa olsun.* Yine de onun bakışlarını yakalayan şeyin, stratejik olarak yerleştirilmiş ateş ışığında parıldayan gümüş, altın ve mücevherler olabileceğini düşündü.

Bu parçaların düşük kaliteli olduğunu düşünüyordu. Eğer daha güzel aksesuarlar istiyorsa, köyde daha yetenekli kişiler tarafından işlenmiş mücevherlerin satıldığı daimi tezgâhlar vardı.

Sonunda daha iyi bir mücevher mağazası dikkatini çekene kadar yoluna devam etti. *İnsan mücevherleri.* Belli ki bu parçalar yenmiş cesetlerden çalınmıştı ya da belki de avlanmış ve parçaları et için Peçe'ye geri getirilmişti - ki bu da başlı başına bir başarıydı.

Herhangi bir canlının taze, satılabilir etini Peçe'nin iç halkasına getirmek zordu. Az bulunması ve buraya güvenli bir şekilde getirilmesinin zorluğu nedeniyle etle ilgili her şey pahalıydı.

Dükkân sahibi, yaralı ama çoğunlukla insansı bir erkek, ondan bir satış koparmak için elinden geleni yaptı. Bronzlaşmış elleri ona göstermek için farklı parçalar aldı, başka bir şeye uzanmadan önce her birinin parmak uçlarında parıldamasına izin verdi. Sahte boşluğa benzeyen kürkünün rengine iltifat etti ve özelliklerine en çok hangilerinin yakışacağını söyledi.

Jabez köhne dükkânın köşesindeki direğe yaslandı ve iki kaşını kaldırarak onları karşılıklı süzdü. *İyi biri, hakkını vermeliyim.* Zylah konuşmalarının başında daha sessiz ve kendine daha az güvenen biriydi ve sadece bir kolyenin ona çok yakışacağını söyleyenin ağırlığı altında telaşlandı.

Jabez bunun bir yalan olduğunu biliyordu, çünkü boynundaki kalın kürk yakasına anında batmış ve neredeyse kaybolmuştu. Ama onun eğlencesini mahvetmeye hiç niyeti yoktu.

En azından hiçbir lanetli gibi görünmüyor. Eğer parçalardan herhangi biri bir insan Hayalet için çapa olması nedeniyle onu ürkütmüş olsaydı, bundan hoşnut olmazdı. Tüm İblisler onları göremiyordu ama Mavka'nın görebildiğini hissediyordu.

Onlar yaşamın ve ölümün bir parçasıdır. Bunu biliyordu ve Merikh Jabez'e onları görebildiğini söylemekle kalmamış, Zylah da bu gece bir ya da iki tanesini işaret etmişti.

Jabez'in kaşları çatıldı. *Cadı Baykuş son zamanlarda buradaydı.* O olmasaydı çok daha fazlası olacaktı.

Cadı Baykuş onu ne kadar rahatsız edip sinirlendirse de, onu bu görevden alıkoymak değerinden çok daha fazla soruna yol açacaktı. Onun burada olmasına izin vermek köydeki sinerjiyi ve köyde dolaşanlar için huzuru teşvik etti.

Jabez, bir Mavka tarafından yutulmaları halinde çapalara bağlı ruhlara ne olacağını merak ediyordu. Bu yeni bir düşünce değildi, özellikle de yedikleri insanların giysilerine, zırhlarına ve aksesuarlarına ne olduğunu hep merak etmişti. Eğer atık üretmiyorlarsa, o zaman hepsi nereye gidiyordu?

Belki de var olmayan ama var olan midelerinde bozuluyordur. Düşünceli bir şekilde mırıldandı, kendi türünden birinin içinin nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu. Dürüst olmak gerekirse tam bir karmaşaydı; kalpleri, ciğerleri ve kasları dışında gerçekten katı olan hiçbir şey yoktu. Ne karaciğer, ne böbrek, ne de sindirim sistemi bulabilmişti - sanki her şey yapışkan bir maddeye dönüşmüştü.

Zylah ilgiyle farklı mücevher parçalarını aldı ve nasıl parladıklarını daha iyi görebilmek için onları yakındaki fener ışığına doğru kaldırdı. En çok mücevherlerden etkilenmiş görünüyordu. Özellikle büyük olanlar karşısında kuyruğu zevkle kıpırdıyordu.

Goldie harika iş çıkardı. Zylah yeni kıyafeti içinde rahat görünüyordu ve onun yaptığından çok daha güzeldi. Orta lacivert, doğal kürk tonlarıyla hoş, ince bir kontrast oluşturunuyordu ve eteğin kalçalarının etrafında sallanma şeklini beğenmişti.

Aynı zamanda onun yuvarlak, yoğrulabilir arka tarafını da örtüyordu ve en önemli gördüğü şey de buydu. Başkalarının ona bakmasını engellemekten ziyade akıl sağlığı için - pelerini bunun için iyi bir kalkan olmuştu.

Yine de, eteğinin arkasının kendisine yaramaz bir bakış hediye edecekmiş gibi zıplamasını izlemeyi daha iç gıcıklayıcı buldu. Herhangi bir erkek, bir tane elde edebileceğine dair umut hissetmiyor muydu? Nadir bir anı yakalayıp yakalayamayacağını görmek gözünde bir oyun gibiydi.

Kıyafet aynı zamanda küçük göğsü, kıvrık beli, geniş kalçaları ve yoğrulabilir, muhteşem uylukları gibi şehvetli kum saati kıvrımlarını da vurguluyordu. *Kalçalarını çok beğeniyorum.* Kalın arka tarafını desteklemeye yardımcı oluyorlardı, bu da oynamak için eğlenceli görünüyordu ve şu anda aç gözlerinin bir zirveye ulaşmayı umduğu şeydi.

Kız yüzüğü takmaya çalıştığında bakışlarını yukarı kaydırды, ancak yüzük ikinci boğumdan hemen önce durdu. Başını ve elini ona doğru kaldırdı ve işaret parmağını oynattı.

"Bunların hiçbirinin bana uyacağını sanmıyorum," dedi küçük bir kahkaha atarak, böyle bir düşünceden rahatsız olmamıştı.

Jabez cevap vermek için ağzını açtı ama hemen susturuldu.

Dükkân sahibi gülerek, "Ellerinizi oldukça büyük," dedi. "Belki bir bilezik?"

Dükkân sahibi elini mevcut bileziklere doğru salladı ve Jabez kadını olan hiçbir şeyin ona uymayacağını biliyordu. İnsan dişileri narin ve kırılabilir bileklere sahip olma eğilimindeydi. Olsa olsa, bir zamanlar bir erkeğe ait olduğu belli olan kalın, örgülü gümüş zincir yakışırdı.

Jabez'in ne düşündüğünü anlayınca başını salladı ve tezgâha olan ilgisini kaybetti.

Onun bir kez daha yaslandığı yerden kalkmasını bekledi.

"Burada anlamadığım çok şey var," dedi Zylah sessizce, ona biraz daha yaklaşarak. "Bazı eşyaları yapmak için aletler olduğunu fark ettim ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Sorun değil. Bir gün buraya tekrar gelerseniz, bir zanaatın hoşunuza gidip gitmeyeceğini sorabilir ve öğrenebilirsiniz."

"Bunu gerçekten yapabilir miyiz?" diye sordu, gözbebekleri sesindeki umutla parlak bir sarıya dönüşüyordu.

"Elbette," diye yalan söyledi, bakışlarını yana çevirerek.

Onu kendi geleceğine bu kadar çabuk dahil etmeye çalışması rahatlatıcı değildi. *Ona gerçeği söylemek için daha fazla bekleyemem.* Belki de bu yüzden buraya gelmelerine izin vermişti.

Bu gece deneyimlediği şeyler geleceği için çok önemli olacaktı. Suyu emen bir bez gibi, Zylah bilgiyi ikinci bir şeymiş gibi içine çekti.

Doğa. Ona burada öğrettiği şeyler, güvenilebileceği kişilerin dışındaki durumlar için sosyal beceriler geliştirmesinde çok değerliydi - onun gibi.

Buraya tek başına gelirse, dükkân sahipleriyle iletişim kurmakta sorun yaşamaz. Kalabalıktan, insanlardan, mekandan ürkmezdi. Mavka'nın yokluğunda geri dönmesine kesinlikle izin veriyorlardı, çünkü onlar tarafından hiçbir zaman gerçekten rahatsız edilmemişlerdi - akıllıca temkinli olsalar da.

Jabez gittiğine ve artık ona büyü yapmadığına göre, bir arkadaş bile edinebilirdi. Faunus'u, kedi kafalı Mavka'yı iyi tanıyan birkaç kişi olduğunu biliyordu - ki bu da onu ne yazık ki Jabez için kolay bir hedef haline getiriyordu.

Belirli bir dükkânda gözüne çarpan bir şey olduğunda durakladı, kadına odaklanmaya devam etseydi bunu kaçırabilirdi. Tezgâha doğru döndü ve kadın satıcının kuşa benzeyen yüz hatlarına bir bakış attı.

Zylah gümüş bir parça alırken onu bir şahin gibi izledi, o ise bakışlarını Zylah'ın belinin genişliğini ölçmek için kaydırdı. *Bunu almak onun için çok değerli olacaktı.* Ama ne kadar garipti. Zylah'ın ne anlama geldiğine dair umutlarını yükseltmeden ona bunun kullanımını açıklamak zorunda kalacaktı.

Uzun gümüş zinciri bıraktı ve altından yapılmış en uzun zinciri aldı. Sığacak gibi görünüyordu.

Yapmak üzere olduğu şey karşısında dudakları inceldi ama gerçekten kontrol etmesi şarttı. Algılama manasını içine ittiği an, midesi bulandı ve ensesinde terler yükseldi.

Tespit, büyüünün güçlü olduğunu gösterdi ve gözlerini görevliye dikti. Kadın, kırmızı gözleri parıltılı bir bakışa dönüşmeden önce ona doğru tüylü bir kaş kaldırdı.

"Bir insanın büyülerini kontrol etmek kabalıktır," dedi soğuk bir şekilde, ses tonundan soluk pembe gagasıyla onu gagalamasına ramak kaldığı anlaşılıyordu.

"Sadece satın almadan önce kalitesini kontrol ediyorum," diye cevap verdi. Kadın ince kollarını kavuşturdu. "Eee? Büyüm sizin için uygun mu?"

Daha iyisini yapabilirdim. Ama evet, yeterince kaliteliydi.

Çantasına uzandı, parmaklarını çaldığı bozuk para kesesinin ipinden geçirdi ve üç altın sikke aldı. "Özür simgesi olarak sana fazladan vereceğim."

Masanın üzerine koyar koymaz onları kaptı ve omzunu ona verdi. "Takdir ettim. Geri almak yok."

Başını salladı ve zinciri çantasına soktu. Adam yaklaştığında Zylah başını eğdi.

"O da neydi?" diye sordu, çantasına bakarak.

"Ne olduğunu açıklayıp sana sonra veririm." Kafasını kaldırıp zihinsel olarak köyün neresinde olduklarının haritasını çıkardı ve onları sağa doğru yönlendirdi. "Şimdilik, son varış noktamıza gidelim."

Her ne kadar pazarın son sokak bloğunu yürümek istediğini söyleyebilse de, bu ek büyü harcaması midesinde bir mide bulantısı topunu döndürdü.

Yakında büyülerden kurtulmam gerekiyor. Aslında, kendisine nefes aldirmek için, güvenli bir şekilde harcayabileceği az miktarda manayı korumak amacıyla cinsel organını içeren fiziksel olanı çıkardı.

Önce kendimin iyileşmesine izin vermeliydim. Büyü kuyusunun hacmi şu anda yetersizdi. Onu harcamaya başlamadan önce bir ya da iki gün onunla oturmak daha akıllıca bir seçim olurdu.

Bu da onu rahatsız ediyordu. Ookmanik hastalığının ikinci belirtileri ortaya çıkmadan önce sadece biraz daha zamanı vardı. İlk belirtiler terleme ve mide bulantısıydı. Neyse ki daha derin belirtiler de vardı ve o bunların farkındaydı.

Ama sağduyusuna karşı çıkma nedeni, sanki onun yanında bir sıçrama yapmak üzereymiş gibi görünüyordu. *En azından bunu yapabilirim.* Ve hemen gitselerdi muhtemelen onları buraya geri getirmezd.

Onu karanlık sokaklara götürdüğünde bile, nereye gittiklerine dair heyecanını hiç kaybetmedi. Ona bir sürprizi olduğunu çoktan söylemişti, hiç şüphesiz bayılacağı bir sürpriz.

Neredeyse gizli bir sokaktaki tabelayı gördüğü anda, bir sırtıış ağzına doğru yükselmekle tehdit etti. Henüz fark etmemişti ve fark etmemesini umuyordu.

Tek bir adımla ağır ahşap bir kapıya yaklaştılar ve kadın kafatasını geriye doğru eğerek yukarıdaki büyük tabelaya baktı.

"Kara Kedi'nin Kitabevi," diye düşünceli bir mırıldanmayla okudu, sonra bir nefes aldı. "Bekle! Buranın içinde kitaplar mı var?"

Dudaklarının arasından bir kıkırdama geçerken gözleri kırıştı. "İşaret sürprizi ele veriyor."

Heyecandan titrediği her halinden belli olan kadın, içeri girmek için hamle yaptığı anda neredeyse onu yolundan itecekti. Kapı açılıp da kızın dikkatsizce savurduğu kapı dış duvara çarptığında yüzünü buruşturdu.

Hiçbir şey. Yukarıdaki çan çaldı ve metal tutucusuna çarptı ve küçük kapının altına eğildikten sonra, kırılmaması için onu yerleştirmek için uzandı.

Sıra sıra dizilmiş kitaplar cam fenerlerle ışıltılı aydınlatılıyordu ve hepsi de kazara devrilmemeleri için duvarlara tutturulmuştu. Her bölüm, insanların tarihine ilişkin kitaplardan İblisler tarafından yazılmış olanlara, büyük masallar, maceralar ve romanslardan oluşan kurgu kitaplara kadar türlere ayrılmıştı. Coğrafya, jeoloji ve psikolojinin yanı sıra yemek pişirme, fırıncılık, tığ işi ve hatta kâğıt katlama gibi akademik bölümler de vardı.

Çok daha fazlası boyalı plaketlerle etiketlenmiştir.

Zylah hemen ilk serbest dolaşım bölümüne gitti ve ne hakkında olduğunu görmek için bir kitap çıkardı. Yukarıdaki levhada bunun bir otobiyografi olduğu yazıyordu.

"Merhaba, kitapçıma hoş geldiniz," diye sıcak bir şekilde selamladı erkek görevli, okumakta olduğu kitabı bir kenara bırakıp tezgâhın arkasındaki tabureden aşağı atlayarak.

Başının tepesinden çıkan siyah kedi kulakları o yaklaştıkça neşeyle seğirdi. Yüzü tamamen kediye benziyordu; öyle ki, yukarı doğru bakan bir burnu ve ağzı vardı. Parmaklı bacakları dışında vücudu insansı görünüyordu ama uzun takım elbise pantolonu ve kapalı siyah çizimleri nedeniyle bunu söylemek zordu. Açık gri gömleğinin üzerine güzel bir siyah takım elbise ceketini oturtuyordu.

Çoğu kişi için görmesi zor olsa da Jabez, İblis etinin boşluğa benzeyen yönünün aslında normal siyah kürk gibi görünecek şekilde değiştiğini söyleyebilirdi. Neredeyse Zylah'inkine benziyordu ama onunki gibi mavi parlaklığı yoktu.

Düzgün bir şekilde insan yemeye devam etseydi, şimdiye kadar daha insansı bir forma dönüşebilirdi. Bunun yerine, uygun zeka ve insanlığı geliştirdikten sonra çoğunlukla hayvan etine güvenerek değişimi engelleyen ve onu daha canavar gibi gösteren birkaç kişiden biriydi.

Yine de her zamanki gibi kısa boylu, diye düşündü Jabez sıcak bir şekilde, hâlâ beline kadar geldiğini görünce.

"Benim adım Rook ve ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım," diye devam etti ve onlara dişlerini göstererek gülümsedi.

Zylah ellerini kalçalarına koyarak biraz eğildi, böylece daha iyi bir baş hizasına geldiler - bunun kabalık olduğunun farkında değildi.

"Ben Zylah." Yüzen rafların tepesinden bakabilmek için tekrar ayağa kalktı. "Burada çok fazla kitabınız var. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Kırmızı, kedi gözleri kolay bir şefkatle doldu, kendisiyle aynı hobiyi sevdiği belli olan biriyle tanıştığı için çok mutluydu.

"Eee? Seni ne ilgilendiriyor?" Sonra, sanki kimseyi selamlamadan bırakmak istemiyormuş gibi, Rook ona bakmak için kadının etrafına eğildi. "Peki ya siz, efendim? Sizin de bugün yardıma ihtiyacınız var mı?"

Jabez homurdanarak ona cevap verdi ve elini salladı. Kitapçı kapanana kadar burada olacaklarını düşünerek kapının yanında, içinde kitap olmayan boş bir yere oturdu ve içine dolmaya başlayan hastalıklı soğuğu engellemek için pelerinine sarındı. Yüzünü korumak ve ışıktan saklanmak için kapüşonu başına geçirdi.

Jabez'in sohbeti umursamadığını görünce, ikisi birlikte onun ilgisini çekebilecek şeylerin üzerinden geçmeye başladılar. Jabez onu dikkatle izliyor, yardımına ihtiyaç duyması halinde hemen devreye girebileceğinden emin oluyordu.

Onun varlığını hemen unuttu, sadece Rook'a ve etrafındaki yüzlerce kitaba odaklandı. "Keşke hepsini okuyabilseydim."

Jabez fark edilmeden konuşabilseydi onların eğlencesine katılabilirdi. Özellikle de Rook dükkânında bir manyak gibi koşturup Zylah'a her şeyi, en çok da en sevdiklerini göstermek istediğinden beri. Bir kitabı eline aldığı anda uzun kuyruğu oraya buraya kıvrılıyor, düzensiz hareketleri neşesinin bir göstergesi oluyordu.

Ama Jabez konuşamazdı, çünkü kedigil İblis son derece sezgiseldi. O koca kulaklar, yüzünü büyülerin ardına saklamaya başlamadan önce bu sessiz kitapçada onun sesini defalarca duymuştu ve bundan hemen şüphelenirdi.

Etrafında düzgünce dolaşamıyorum. Rook, Jabez'in dükkânına gelen herkesi hatırladığı için farklı yüzler takındığının farkındaydı - hiç kimseyi unutmazdı. Bu yüzden Rook, büyüünün ardını göremese bile sesinden onun kim olduğunu her zaman anlayabiliyordu.

Yani şimdilik sadece sessiz bir izleyiciydi.

İtiraf etmeliyim ki. Yine de eğleniyorum.

Zylah köye ilk girdikleri zamankinden bile daha hareketliydi. Dükkâna girdiklerinden beri bir kez olsun gözbebekleri ondan gördüğü en parlak sarı renkte parlamayı bırakmamıştı. Hatta parlak pembeyle titreşiyorlardı ve şimdi bunu tekrar gördüğüne göre bunun ne anlama geldiğini gerçekten merak ediyordu.

Tapınma mı? Bu uygun gibi görünüyordu.

Her neyse, onu huzur içinde izlerken kendini gardını indirmiş buldu. Hatta o sevimli kuyruğunu yere dayamış, yanına da bir yığın kitap koymuştu ki onları karıştırabilsin. Rook da ahşap zeminde ona katıldı, bir kitabın içindekileri açıp en iyi kısmını gösterirken o da diğerine göz gezdirdi.

Jabez, kadının yaptığı ikinci yığının bir ret yığını mı yoksa 'bunu eve götürmek istiyorum' yığını mı olduğunu anlayamadı. Çantalarında birden fazla roman almasına yetecek kadar yer vardı. Bu yüzden, kadın ne kadara karar verirse versin, adam onun için temin etmeye çalışacaktı. Elinde bol miktarda ticaret kalmıştı ve Rook neredeyse her şeyi memnuniyetle alıyordu.

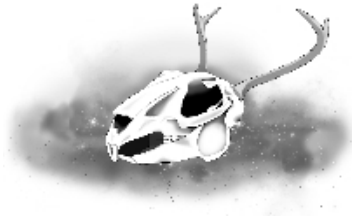
En iyi bulduğu iş, dükkânından memnun ayrılan bir kitap kurdunun verdiği keyifti. Arka tarafta bir odası vardı ve burada bazen sevdiği müşterilerini hatırlatması için bazı parçaları saklardı.

Arka odanın kapısı hafif aralıkken, Jabez alçak ışığı yansıtan bir ametist kristali fark etti. Yanında da küçük bir ahşap heykelcik vardı. İkisi de onun için bir şey ifade etmiyordu ama kedigil İblis'in bu duygusal özelliğini sevimli buluyordu.

Rook'un Zylah'la ilgilenme tarzına bakılırsa, onu sevgiyle hatırlamak için yaptıkları ticaretin bir parçasını saklayacağına dair bir his vardı içinde.

Göz kapakları sarktı, sabit pozisyon ve bu gizli dükkânın içindeki güvenlik, yorgunluk sisinin alnına çökmesine izin verdi. Buraya kimse gelmezdi.

Umarım bütün dükkânı almak istemez.

Bir süre dükkânda kaldıktan sonra Zylah bir tür korku romanına göz gezdirdi ve hiçbir korkutucu özelliği olmadığını fark etti. Canavarlardan bahsediyordu ve pençeleriyle kolayca parçalayabileceği bir şeyden korkmak zordu.

Rook ona bir gizem romanının içini göstermek için eğildiğinde, onu dikkatle ıskarta yığınının üzerine yerleştirdi.

"Bu kitabın senaryosu benzersiz. Sonuna kadar katilin kim olduğunu bilmiyorsunuz ve size şimdiden söyleyebilirim ki, kim olduğunu asla tahmin edemeyeceksiniz!"

neşeyle haykırdı, gülerken kedi kulakları geriye doğru fırladı.

Teklifi aldı ve kısaca göz gezdirdi. "Bunun beni ilgilendirdiğini sanmıyorum," diye cevap verdi, ses tonundaki özrün samimi olduğunu umarak. "Ben... okumaya yeni başladım. Daha önce hiç duymadığım garip yerlerdeki maceraları anlatan kitapları severim. Toplumunu iyi anlamıyorum, bu yüzden başkalarıyla karmaşık etkileşimler içeren şeylerden hoşlanmıyorum."

Gerçi bu gecedan sonra bu durum değişebilir. Bu köyde yaşadıklarına tanıklık etmek, şehirler veya kasabalarla ilgili herhangi bir şey okurken eksik olan parçaları doldurdu.

"Bir sürü kurgu kitabım var," dedi Rook, kabarık kedi ağzı dişli bir gülümsemeye dönüşerek. "Peşinde olduğun maceralara bağlı. Ejderhalar, savaşlar, seçilmiş kişinin kötü büyücüyü yenmek için yola çıktığı efsanevi hikâyeler var. Ya da aşık olan insanlar hakkında romanlar var."

Zylah bunun üzerine başını eğdi. "Aşk hakkında hiç kitap okumadım."

Gerçi Fayren'in kitaplarında bu konu çok kısa ve kafa karıştırıcı bir şekilde anlatılmıştı, hala bu kavramı tam olarak anlamamıştı.

Rook'un gözleri sanki ona en değerli hazineyi sunmuş gibi parladı.

"Eğer bu sizin için yeniyse, o zaman tam size göre kitaplarım olabilir!" Ayağa fırladı ve kuyruğu yanıyormuş gibi aceleyle bir rafın arkasında kayboldu.

Daha önce seçtiği el işi kitaplarından birine göz attı, ne içerdiğini kısaca anlamak için pençeli başparmağıyla sayfaları karıştırdı. İlgisini çekse de, çoğu onun sahip olmadığı aletler gerektiriyordu. Kitabı bir kenara koydu ama o aletleri elde etmesi durumunda hatırlayacaktı.

Sırada şifalı bitkilerle ilgili bir kitap vardı ama kitabı alma nedeni yüzünden omuzları mahcup bir şekilde kalktı.

Jabez bergamot ve sandal ağacı gibi kokuyor, diye düşündü, bu bitkiler hakkında daha fazla şey bulma umuduyla sayfaları karıştırırken.

Bitki satan bir dükkân bunu ona göstermişti ve kokuları o kadar hoşuna gitmişti ki, sırf onun kokusunu tatmak için onları yemeyi düşünmüştü. İsimlerini öğrendiğinde çok sevinmiş ve o sırada kalbinin neredeyse ağlamasına engel olamamıştı.

Yanında birinin eksik olduğunu hatırlayarak Jabez'i bulmak için sol tarafa baktı. Kitapçıya girdiği andan itibaren onu tamamen göz ardı ettiği için kendini kötü hissetti.

Bütün gece olduğu gibi, onun gözlerini üzerinde bulmayı ve bakışlarının buluşmasını bekledi. Karşılaşmadılar. Eğilmiş kolunun üzerinde aşağı doğru eğilerek adamın kapüşonunun arkasını gördü, göz kapaklarının kapalı ve ağzının hafifçe ayırık olduğunu fark etti.

Dizleri daha önce dik duruyordu. Şimdi, sanki vücudu gevşemiş gibi ikisi de sağa doğru düştü.

Uyudu mu? Merak etti.

Ona daha yakından baktı ve teni oldukça kül rengi görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu lekeler Spiral Cenneti'ne ilk girdikleri zamandan beri büyümüşü. Köyde yürürken ara sıra terlediğini fark etmişti ama bunun büyü kullanımı için normal olduğunu düşünmüşü.

Belki de değildi.

Hayranlığı yüzünden gece boyunca onun kötüleşen sağlığını gözden kaçırmış mıydı? Eğer öyleyse, bu konuda oldukça suçlu hissetti ve bu duygu midesinde mide bulandırıcı bir şekilde otururken gözbebekleri parlak turuncuya dö n ü ş t ü .

Dinlenmesine izin vermeli miyim yoksa onu uyandırıp gitmeli miyiz? Uykuya daldığını biliyor muydu, yoksa bu bir kaza mıydı? O kadar temkinli bir erkekti ki, güvenli olmadığını düşündüğü bir yerde kendini savunmasız bırakacağını sanmıyordu.

Ona arkadan yaklaşabilmek haftalarını almıştı ve uyurken onu uyandırmadan yanına yaklaşmak daha da uzun sürmüştü. Bahse girerim bu yerdeyken onun doğrudan yakınına girerse, ürkecek ve anında uyanacaktı.

Onu bırakmalıyım. Eğleniyordu ve o dinlenirken onu korumak için buradaydı. Biraz uyku ona iyi gelebilir.

Sırf etrafı daha uzun süre kitaplarla çevrili kalsın diye böyle düşünmüyordu.

Zylah bitki kitabının sayfalarını karıştırmaya devam etti. Bergamot hakkında hiçbir şey bulamayınca ve sandal ağacı hakkında sadece küçük bir pasaj bulunca homurdandı.

Uzakta, köyün derinliklerinde bir yerden, tiz sesi yumuşak ve sessiz olan bir çan çaldı. Bakışlarını Jabez'in başının hemen üzerindeki ön pencereye kaldırdı.

"O da ne?" diye sordu, anlamaya çalışırken başı dönüyor ve eğiliyordu.

"Şafak sökerken hiç Spiral Cenneti'nde bulunmadın mı?" Rook kollarında üç kitapla dönerek sordu. Eskisinden biraz daha yakın olmasına rağmen onun yanına oturdu.

"Hayır," diye cevap verdi, adamın getirdiği kalın ciltli romanlara bakarak. "Buraya ilk kez geliyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm, son zamanlarda her şey göz önüne alındığında," diye cevap verdi Rook gizemli bir şekilde, sesi bir şekilde kederli geliyordu. "Herkes şafağın söktüğünü ve yola çıkma vaktinin geldiğini bildirmek için. Çayırı geçmek için yaklaşık bir saatleri var, sonra geçemeyecekler."

"Ah." Etrafındaki, çoğunu henüz bitiremediği romanlara baktı. "Bu gitmemiz gerektiği anlamına mı geliyor?"

Gözleri yumuşadı ve kedigil yüz hatlarına nazik bir gülümseme yayıldı. "Hayır, biraz daha kalabilirsiniz. Dükkânımı sizin için daha sonra da açık tutabilirim. Bu sadece güneş ışığı herkes gibi çevredeki çayırları doldurmadan önce köyden ayrılmayı planlayıp planlamadığınıza bağlı."

Zylah güneşten etkilenmiyordu ve Jabez'in de onu koruyacak pelerini vardı.

Jabez zaten bizi ısınlatabilir.

"İyi olacağız. Teşekkür ederim," dedi göğsünde biriken şefkatle.

Getirdiği kitaplardan birini almak için yere bakarken küçük bir kıkırdama duydu. "Dükkânımda bir Mavka'nın olması pek sık rastlanan bir durum değil" diyerek başını salladı.

Hayır, sanırım bu garip olurdu, diye düşündü, bir yandan da gülüyordu. O zaman söylediği şey gerçekten aklına yattı.

Başını geriye attı ve gözleri endişeyle beyazlaşarak kafatasının yan tarafını kavradı.

"Cazibe..."

"Uzun zaman önce düştü," dedi sessizce, başı öne eğik ve kulakları yassılaşmış bir halde. "Sana söylemeyi düşündüm ama sohbetimizle ve kitaplarımla o kadar ilgiliydin ki ne zaman sözünü keseceğimi bilemedim."

Zylah Jabez'e baktı, kapüşonu yüz hatlarını koruduğu için şükrediyordu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Biri onun ne olduğunu görür ve muhtemelen onu tanırsa hemen gitmeli miydi?

"Bu bir sorunsa özür dilerim," diye devam etti Rook, yeşil ciltli bir kitabı ona doğru kaldırarak. "Dükkânıma gelen ilk Mavka sen değilsin ve umarım son da olmayacaksın."

Zylah bakışlarını tekrar ona çevirdi ve gergin bir şekilde kıpırdandı. "Mavka'ya karşı değil misin?"

Bunun üzerine gözleri kırıştı. "Hayır, itiraf etmeliyim ki ilk başta gergindim ama bana sizin türünüzün de bizim gibi olabileceğini gösterdi." İfadesi nezaket ve sıcaklıkla derinleşti. "Buraya getirdiği insanı da çok sevdim. Merhum kralımız girişlerini yasaklamadan önce son bir kez geri döndüler."

Gözleri maviyle parladı. "Mavka'nın girmesini yasakladı mı? Neden?"

"Tam olarak emin değilim," diye cevap verdi.

İblisler Kralı'nın bizi ne kadar az düşündüğünün bir kanıtı daha. Zylah buraya dönmeyi çok isterdi. Etrafındaki tüm raflara baktı ve çevresinde hissettiği umut ve hayranlık zihninde bir hafiflik bıraktı. *Okumak için kendi hikâyelerimi seçebilirim.*

Burada öğrenecek çok şey vardı. Bir köşeye kıvrılıp her birini okuyarak günler, hatta haftalar geçirebileceğini hayal etti. Kendi türünün Spiral Cenneti'ne ve dolayısıyla buraya girmesini yasaklamak yanlış geliyordu.

Ve Goldie... Giyim mağazasından harika hissederek ayrılmıştı. Küçük İblis Zylah'ın bir Mavka olduğunu anlayamamış olsa da, yine de ona kendini güzel hissettirmişti. *Bilseydi de fark edeceğini sanmıyorum.* Dışının içinden bir ses, bir kafatası taşıdığını bilseydi Zylah'ın kıyafetlerine daha iyi uymaya çalışacağını söylüyordu.

Zylah kitabı alıp göğsüne bastırırken, "Teşekkür ederim," dedi. "Kabulünüzü tahmin edebileceğinizden çok daha fazla takdir ediyorum."

"Sanırım biliyorum. Reia ile ilk tanıştığımda, ilk insanımla tanıştığım için çok mutluydum. Arkadaşılığımın tiksineceğinden endişelenmiştim." Sonra küçük bir kahkaha daha atarak, "Benden çok çekindiği belli olmasına rağmen, kendi şartlarıyla benimle arkadaş oldu. Mavka'sını beni karşılamak için buraya sürükledi ve onunla uzun uzun konuştum. Ondan insanlar hakkında çok şey öğrendim. O benim... *arkadaşım.*"

"Neden bir insan bir Mavka ile seyahat ediyordu?"

Zylah, Jabez'in buna karşı çıkacağını bildiği halde cazibesiz kalarak açgözlülük ettiğinin farkındaydı ama konuşmayı bitirecek iradeyi kendinde bulamıyordu. Rook'un nezaketine karşı kabalık etmek istemediği gibi, merak da ediyordu. Rook hakkında, onun sevgiyle bahsettiği bu insanlar hakkında.

"Reia Orpheus'un gelini," diye cevap verdi. "O komik bir adam. Bana karşı ondan çok daha temkinliydi. Umarım gerçekten iyidirler. I

Onları uzun zamandır görmedim ama köyde hala hayatta ve birlikte olduklarına dair fısıltılar var."

"Ne tür bir kafatası vardı?"

"İmpala antilobu boynuzları olan bir kurt."

Ben bununla tanışmadım. Kısa sivri boynuzlu, kuzgun kafataslı Mavka'yla ve tilki kafataslı, boynuzlu babasıyla birçok özelliğini unutacak kadar kısa bir süre görüşmüştü.

En azından artık Orpheus'un adını biliyorum, diye düşündü içtenlikle.

Bu ihtimal onu ne kadar germiş olsa da, sonunda diğerleriyle de tanışmak istemişti. Jabez ona *amca* olduklarını söylemişti, bu da onların *aile* olduğu anlamına geliyordu. Bu kavramla ilgili duygusal bir derinlik hissetmemesine rağmen, bu kan bağlarının ne kadar önemli olabileceğini okumuştı.

Dünya hakkında daha fazla şey anladıkça, ona kucak açabilecek herkese ulaşmak istiyordu. O zamanlar ailesini yabancılar olarak görüp önemsememişti ama onlarla tekrar tanışmayı ve onları daha iyi tanımayı çok istiyordu.

Hâlâ uyumakta olan Yakup'a baktı. *O bir engeldi.* Ama belki de kırılmasına yardım edebileceği bir engel. Elbette yaptığı şey affedilebilirdi, özellikle de onu kolayca affettiği için.

Bunu yapabilirim. İnatla kararlı olacaktı ve eğer onu kabul etmeyi reddederlerse, o zaman onu kaybedeceklerdi. Onun için tanımadığı yabancı akrabalarından daha önemliydi.

"Orpheus'tan çok farklısın," dedi Rook, bakışları kollarındaki kitaba kayarak. "Onun iyi okuyabildiğini sanmıyorum ve sen çok daha arkadaş canlısısın. Umarım Reia onun kabuğundan çıkmasına yardımcı olmuştur."

Zylah buna kıkırdadı ve sonunda içindekilere göz atmak için sayfaları açtı. Bu kitabı ona veren Rook olduğu için almak istediğini zaten biliyordu; bugün insanlardan her türlü hediye alıyordu. Ayrıca aşk romanının ne olduğunu da merak ediyordu ve umarım bu kitap bu soruya ışık tutar.

"Geri dönmek istiyorum," dedi Zylah, nihayet içsel düşüncelerini dile getirerek. "Burada, Spiral Cenneti'nde geçirdiğim zamandan çok keyif aldım ve ne olduğumu bilmemelerine rağmen herkes çok nazik davrandı. Var olabileceğini hayal bile edemeyeceğim kadar çok şey deneyimledim. Bunu kendim olarak yapmak isterim."

"Son birkaç ayda çok şey oldu," dedi Rook, ona göstermek için başka bir kitabın sayfalarını karıştırırken. "Çoğunlukla bize uygulanan yasalardan memnunuz, çünkü birçoğu bizi güvende tutuyor. Ancak büyük bir

Mavka ve gelinleri üzerindeki yasağı kaldırmak isteyen bir grup insanız. Eşim, izin verildiği takdirde geri dönebileceklerini bildirmek için dış halkaya seyahat etmeye hazır olduğunu belirtti."

Fayren ona açıkladığı için Zylah eşin ne olduğunu biliyordu. Bu, iki İblisin, bazen daha fazlasının, birbirlerini 'sevdikleri' için kalıcı bir arkadaşlık kurmasıydı. Yine de bazıları bu bağı başka nedenlerden dolayı kuruyordu.

"Gelin nedir?" Zylah başını öne eğerek sordu. "Bu terimi daha önce hiç duymamıştım."

Kaşları birbirine yaklaşırken alnı ve dudaklarındaki bıyıklar seğirdi. "Bunu nasıl bilmezsın?"

Zylah utangaç bir tavırla burnunun kenarını kaşıdı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, kendi türümle pek vakit geçirmedi."

"Bence gelin, İblisler için bir eş gibidir ama Mavka'nın seçtiği bir eştir. Orpheus Reia'yı böyle çağırırdı." Ona özür dileyen bir sırtış fırlattı. "Özür dilerim. Ben de bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Tek bildiğim sizin türünüzün onlara karşı çok korumacı olduğu."

"Anlıyorum." *Bir gelin mi?* Bu konuda daha fazla bilgiye sahip olmayı diledi.

Bir kez daha bakışlarını Jabez'e çevirdi. Eminim o da biliyordu. *O benim gelinim olabilir mi?* Garip bir şekilde, onun eşi olabileceği düşüncesi bile göğsünde kabarık bir sıcaklık yarattı ve gözbebekleri parlak pembeye dönüştü.

Arkasını döndüğünde bir göz çukurunu kapattı ve Rook'un ifadesi genişledi. Yüzünü onunkine doğru itti ve ıslak, seğiren burnu gözbebeklerini incelerken neredeyse onun kemikli burnuna değecekti. Bu ona Jabez'in daha önce renk karşısında duyduğu heyecanı hatırlattı.

"Siz Mavka'lar renk değiştiren kürelerinizle çok tuhafsınız. Her zaman ne anlama geldiklerini bilmek istemişimdir."

"Elimde değil," diye homurdandı, omuzları bilinçli bir şekilde içe doğru dönüyordu.

"Senin türün için doğal olan bir şey hakkında gergin olma! Benimleyken kendin ol, umurumda değil."

Kaslarına yapışmış olan gerginlik azaldı ve bir kez daha etrafını saran kitaplara daldılar. Rook, etraflarında gözle görülür bir dağınıklık oluşana kadar ona daha fazlasını getirdi, arada sırada istemediğini anladıklarını bir kenara bıraktı.

Sonra aklına bir fikir geldi! Bir solukta çantasını karıştırdı ve en sevdiği kitabı aldı - üç insanın maceraya atıldığı ve yol boyunca birçok savaş kazandığı bir kitap.

"Bu kitabı okudun mu?" Zylah kitabı ona uzatarak sordu.

Rook kitabı aldı ve deri kaplı kitabın ön yüzündeki kabartmalı başlığı karıştırdı. "Hayır. Bu bende yok."

Ona verdiği ilk aşk kitabını kaldırdı. "Zaten iki kez okudum. Takas etmek ister misin?"

"Gerçekten mi?" diye haykırdı, gözleri parlayarak ona kocaman, dişli bir gülümseme hediye etti. "Yeni kitaplar edinmek çok zor! Kitapları kitaplarla takas etmeyi çok isterim."

Kedinin kuyruğu bariz bir zevkle kıvrıldı ve sayfaları hissedebilmek için hemen açtı. "Bu en iyi ticaret. Teşekkür ederim." Sonra yerdeki diğer kitaplara el salladı. "Ama bakmaya devam edebilirsiniz. Her şeyi alırım, bu yüzden istediğiniz başka kitaplar da varsa, lütfen onları da değerlendirin."

Belli bir baş dönmesi göğsünün ağrmasına neden oldu ve diğerlerini gözden geçirebilmek için kitabı güvenli bir yere kaldırdı. Daha şimdiden kitabı açıp okumaya başlama dürtüsü vicdanını rahatsız ediyordu, tıpkı ona verdiği kitabın kelimelerinde çoktan kaybolmuş olan Rook gibi.

Küreleri parlak sarı renkte parladı. *Kendi başıma takas yaptım!*

Zylah bakmaya devam etti, hoşuna gideceğini şimdiden söyleyebildiği iki tanesini bir kenara ayırdı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, sadece dakikalar ya da saatler, ama mutluluğu hiç azalmadı.

Ta ki dişi bir İblis arka taraftan hışımla dükkâna girene kadar. Kedigillerden olması ve siyah kürkü bakımından Rook'a benziyordu ama insansı görünen yanak, çene ve çenesinde açık kahverengi bir deri parçası oluşmuştu. Rook gibi o da bir çeşit takım elbise giyiyordu ama koyu yeşil renkteydi ve daha kadınsı bir tasarımı vardı.

Tüylü, sivri kulaklarını kızgınlıkla geriye atarak ellerini kalçalarına koydu ve bacaklarını iki yana açtı. "Sen," diye tısladı gözlerini Rook'a dikerek.

"Eliora," diye mırıldandı Rook sessizce, kulakları yassılaştırmıştı.

"Açıklayabilirim."

Ondan hafif bir *korku* kokusu yayılıyordu. Gerçek bir açlık uyandıracak kadar değil ama Zylah'nın midesinin bulanmasına ve gözbebeklerinin kızarmasına yetecek kadar.

"Hiçbir şey açıklamayın!" Eliora ellerini havaya kaldırarak konuştu. "Şafakta kapatmanız gerekiyordu."

Hızla ayağa kalktı ve Zylah'a doğru bir işaret yaptı. "Ama müşterilerim var." "O zaman onlara söyle-" sözleri Zylah'ın gözlerinin içine baktığında kısa kesildi.

Zylah'ın üzerine. Nefes nefese geri çekildi. "Bu bir Mavka."

"Evet, gördün mü? Bu önemli," dedi ve ona doğru yürüdü.

Zylah ayağa kalkarken, derin derin düşünürken dudakları içe doğru döndü.

Eliora'nın kızgınlığı geçince elleri kalçalarından düştü.

Zylah aralarına mesafe koyarak, "Özür dilerim," dedi. "Başının belaya girmesini istememiştim."

"Bu senin hatan değil," diye homurdandı Eliora, sonra da Rook'a ters ters baktı. "Daha iyi bilmen gerekirdi. Kitaplarına gömülmek için her zaman bir bahane buluyorsun."

"Beni tanıyorsun canım," diye cevap verdi kıkırdayarak.

Eliora kızgınlıkla kulağını çektiğinde bile gülmeye devam etti. Zylah Eliora'nın üzgün olduğunu anlayabiliyordu ama çekiştirmelerinde şefkat vardı. Yan yana durduklarında Eliora, Rook'tan çok daha uzundu ama aralarındaki ilişki eğlenceli ve arkadaşçaydı.

"Gerçekten üzgünüm ama gitmenizi istemek zorundayım," dedi Eliora. "Yatma vakti geldi ve eşimi geri istiyorum."

Zylah, Jabez'i uyandırmak için dönerek, "Sorun değil," dedi.

Çoktan ayağa kalkmıştı, muhtemelen ani kargaşa yüzünden uyanmıştı. Destek için kendini duvara yasladığında hareketleri yavaş ve uyuşuktu.

"Kahretsin. Uyuyakaldığıma inanamıyorum," diye mırıldandı ve düzgün görebilmek için kapüşonunu ayarlamadan önce yüzünü ovuşturdu. Zylah yaklaştığında uykulu bakışları onu buldu. "Gönlünce eğlendin mi?" diye fısıldadı, sesini alçak tutarak.

"Bekle," diye homurdandı Zylah, kapüşonuna uzanarak.

Artık çok geçti. Kadın onu durduramadan adam onu itmişti ve kadın içten içe ürperdi.

"Kahretsin," diye homurdandı Eliora nefesinin altından. "Bu Kral Jabez."

Jabez dondu kaldı, sonra gözleri onlara dikildi. "Az önce ne dedin sen?" dedi, sonra da şaşkınlıkla ellerine baktı. "Kahretsin. Manam o kadar mı azaldı da büyü bozuldu?"

Sonra kafası karışmış, yumuşamış bakışları bir anda sertleşti ve yavaşça bir kez daha arkasındaki bir çift İblis'e yöneldi. Zylah'ın tüylerini bile kabartan tehlikeli bir parıltı vardı.

"Ekselansları," diye kekeledi Rook, Eliora'nın yanına çekilip bileğini tutarak. "Yaşıyor musun? Sen olduğunu bilseydim, seninle daha iyi ilgilenirdim."

Kral...? Majesteleri? Korkunç bir farkındalık tüm varlığının üzerine ağır, soğuk bir battaniye gibi çökmeye başladı ve Zylah tökezleyerek geri çekildi ve ondan uzaklaştı. Hayır. Sakın bana onun...

"Onun burada olduğunu nasıl bilmezsin?!" Eliora, kulaklarını anında daha da geriye çeken Rook'a sessizce tısladı.

"Gizlenmişti ve büyüleri koku almalarını zorlaştırıyordu."

Jabez'in gözleri, aralarına mesafe koymaya devam eden Zylah'a kaydı ve bakışlarında gördüğü soğukluk buz gibi ve sertti.

"Beni uyandırmalıydın," diye homurdandı.

Zylah bir şey söyleyemeden adam bir anda ortadan kayboldu. Hem Eliora hem de Rook keskin bir nefes verince arkasına döndü ve adamın ikisinin de küçük boyunlarını kavrayarak arkalarında cisimlendiğini gördü. Onları boğuyor gibi görünmüyordu ama tırnaklarının şahdamarlarına batma şekli tehditkârdı.

"Döndüğümden asla bahsetmeyeceğine yemin et, yoksa bu senin son günün olur."

"Jabez!" Zylah bir kolunu ileri uzatarak bağırdı.

Dişlerini ona doğru uyarırcasına geçirirken hırıltısı vahşiydi. Dişlerini gösterdiğinde, burnu kırıştığında ve gözleri öfkeyle açıldığında, çok yaklaşmanın yeni arkadaşına ve eşine zarar vermekten başka bir işe yaramayacağından endişeleniyordu.

"Yemin et!" diye kükredi, elini sıkıca kavradı. "Bunu teklif etmemin tek nedeni birbirine karışmış geçmişlerimiz."

"Elbette! Sana asla ihanet etmeyiz," dedi Rook; Eliora ise bakışlarını kısarak başını salladı ve "Yemin ederim," dedi.

Zylah onun hayatlarını bu kadar kolay tehdit ettiğine inanamıyordu! Ensesinden bir ihanet damlası aktı ve gözbebekleri kederle mavi mi yoksa öfkeyle kırmızı mı titreşmek istediklerini bilemedi.

Bu kadar değer verdiği bir insanın ona yalan söylemekle kalmayıp türünü nasıl yok edeceğini acımasızca paylaşmasını nasıl kabul edecekti? Mavka'dan nefret eden oydu ve yine de onun yanında olmuş, ona yardım etmiş, ona karşı nazik davranmış... ona *dokunmuştu*.

Nefes almasını zorlaştıracak kadar sıkı hissettiği kalbinin hemen üzerindeki göğsünü tutarken elleri titriyordu. İhanet omurgasından aşağı buz gibi bir su damlası gibi süzülüyor, gözleri kederli bir acıyla dalgalanırken ürpermesine neden oluyordu.

Jabez alçak ve derin bir ses tonuyla, "Bunu bir tek siz biliyorsunuz," dedi. "Bunu aklınızdan çıkarmayın."

Sonra adam gitti ve arkasındaki hava değiştiğinde tüyleri anında korku ve tiksintiyle kabardı. Sert bir el ön kolunu kavrayana kadar bir adım bile atamadı.

"Konuşmamız gerek."

Oda kayboldu ve Zylah'ı, ısınlandıklarında çığlık attığı karanlık bir kasırganın içine fırlattı.

Zylah loş bir mağarada cisimleştiği anda kolunu ondan kurtardı. Yönünü bulmaya çalışırken tökezledi, yağmurun sesi zonklayan kulaklarında çok yüksek sesle çınlarken zihni yüzüyordu.

Siyah bir bulanıklık yanından hızla geçti ve şiddetli bir tıslama yankılandığında uzaklaşmaya çalışırken nefesi kesildi ve tökezledi. Köşede sinmiş bir İblis pençelerini savuruyordu.

İkisi de gözden kaybolmadan önce Jabez'in yanında belirmediğini fark etti. Onların yok olduğu saniyeler içinde Zylah nefesini tutmak ve hızlanan kalp atışlarını dengelemek için elini destek amacıyla duvara dayadı.

Ani ısınmaya alışmaya başlamıştı, baş dönmesi dalgaları eskisinden daha hızlı dağılıyordu.

Bana yalan söylediğine inanamıyorum.

Göğsüne sızan ihanet iğrenç ve mide bulandırıcıydı. Üzüntü ve öfkenin tek bir acı verici duyguda birleşmesi, en acımasız yara türüydü.

Gözleri dönmeyi bıraktığı anda Jabez yeniden yanında belirdi. Ona döndü, gözbebekleri kıpkırmızı olurken şaşkın bir ıstırap çığlığı attı.

Hiçbir şey yapmadı. Ürkmedi ya da korkmuş görünme zahmetine bile girmede. Bu onu daha da çileden çıkardı. Onun ısınarak kendisinden kaçabilecek kadar güçlü bir yeteneğe sahip olmasından nefret ediyordu - bu onu kendini beğenmiş ve kibirli yapıyordu!

"Sen!" diye hırladı, öfkesi canavar formundayken olduğu gibi sesini bir oktav derinleştirdi. "*Sen İblislerin kralısın!*"

"Bu şekilde öğrenmeni istemezdim," diye cevap verdi, sanki hiç pişmanlık duymuyormuş gibi. Omuzlarını geriye attı, kollarını kavuşturdu ve başını üstün bir edayla dikleştirdi.

"*Bana yalan söyledin!*" diye bağırdı, ancak bunu bilmenin ne kadar *acı verdiğini* ciğerleri hırıldayarak duydu.

"Aslında söylemedim. Sana hiç yalan söylemedim."

Tüyleri kabardı ve bir ayağını ileri atarak kolunu havada savurdu, keşke pençeleriyle ona saldıracak gücü olsaydı diye düşündü. Normalde hiç de öyle hissetmezken, bu adam onda şiddete başvurma *isteği uyandırıyor*du.

"*Bana hiç söylemedin,*" diye tersledi.

"Kesinlikle," dedi kaşlarını kaldırarak. "Anlatılmamış bir sır yalan değildir. Sadece gerçeğin yokluğudur."

Gözleri maviye döndü, göğüs kafesinin arkasında erimiş ateş gibi biriken öfkesine karşı hüznün galip geldi. Onun yaptıklarını savunduğuna inanamıyordu. *Nasıl hissettiğimi umursamıyor muydu? Zekiydi - bunu keşfetmenin ne kadar üzücü olacağını bilmeliydi.*

Onu yatıştırmaya çalışmak yerine, soğuk ve duygusuz davranıyordu. Onun sempatik olmasını, özür diler gibi görünmesini, Spiral Cenneti'nde geçirdikleri zamanlardaki gibi ona sıcaklık ve şefkat göstermesini *istemesinden* nefret ediyordu.

Ona davranış şekli, sırf onu itaatkâr kılmak için bir yalan mıydı? Ondan gerçekten ne istediğini, tüm bunları neden yaptığını, ona neden *nazik* davrandığını merak ediyordu. Ne istiyordu... Mavka'dan onları yok etmek isteyecek kadar nefret ediyorsa? Neden onunla arkadaş oldu ya da ona yardım etti?

Hepsi bir numara mıydı?

"Kendinden sanki başka biriymişsin gibi bahsettin," dedi iniltiyle, gözbebeklerinin altı cam gibi kırılıyordu. Göz çukurlarının etrafında süzülen eterik gözyaşları, kalbinin kanadığını hissettiği göğsünü kavrarken görüşünün bir kısmını engelledi. "Beni kandırdın."

"Evet," diye itiraf etti, ifadesi boştu. Onun gözlerine yansıyana kadar kızılın ne kadar soğuk görünebileceğini hiç bilmiyordu. Her zamankinden daha fazla ürpermişti. "Bu manipölasyonun en kurnaz şekli."

"Neden?" diye inledi, pençeleri etini daha derinden kesiyordu.

"Çünkü önce doğru düzgün konuşmadın, sonra da ne dediğimi *anlayacak* idrak yeteneğinden yoksun kaldın.

son zamanlarda."

"Bunu biliyorum!" Zylah bağırdı, gözyaşları daha hızlı süzülüyor ve pırıltılar içinde kayboluyordu. "Ama haftalardır her şeyi anlayabiliyorum."

"Ve bu konu hakkında konuşmaya başladık. Sana söylediğim gibi, tüm bunları eninde sonunda sana açıklayacaktım ve bunu *kendi* yöntemimle yapmayı tercih ettim. Tozlu bir kitapçıdaki bir çift İblisin zorlamasıyla değil."

"Uyuyakalmanız ve büyülerinizi düşürmeniz benim suçum değil!"

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye cevap verdi, kaşları çatılmıştı. "Seninle bu konuyu konuşmadan kızgınlık dönemine girdin ve seni Fayren'e götürmek zorunda kaldım. Senin için en önemli olduğunu düşündüğüm şeye öncelik verdim."

"Bu nasıl daha önemli olabilir ki?" diye sordu, inanmaz bir şekilde başını sallayarak. "Önce gerçeği öğrenmeyi tercih ederdim."

"Çünkü sana söylediklerimden dolayı benden nefret etmeye başladıysan, gelecekte seni koruyacak bilgiye sahiptir."

Zylah buna nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Sanki Zylah'ın tepkisini *önceden görmüş* ve ihanet, incinme ve öfke karışımı bir duygu hissedeceğini doğru bir şekilde özetlemiş gibiydi. Son birkaç gündeki olayları onu korumak için bilerek seçtiğine inanmak istiyordu ama bunu nasıl sindireceğini bilmiyordu.

Katlanmış kollarının gerginliği biraz gevşedi ve küçük bir iç çekti. Parmaklarını uzun saçlarında gezdirdi ve bir kısmı yüz hatlarının üzerine düşen saçlarını geriye doğru taradı.

"Zylah, son derece uzun bir süre yaşadım. Bilgi eksikliğinin neden olabileceği acı, gerçeği senden birkaç gün daha saklamamdan çok daha acımasız."

Öyle hissetmiyordu. Şu anda iç organları, tıpkı etinin İblis pençeleri tarafından parçalanması gibi şeritlere ayrılmış gibi hissediyordu. *Onun* yüzünden, Mavka'nın İblisler tarafından avlanmasını sağlayan aptal kraliyet fermanı yüzünden, *onun* türüne karşı kişisel saldırganlığı yüzünden.

"Sırrımızı paylaşan sendin," dedi Zylah göğsünü titreten bir mırıltıyla. "Bizi yok etmek isteyen sendin. Senin yüzünden... bana *zarar verdiler*."

"Biliyorum."

"Neden?!" diye bağırdı. "Ben hiç kimseyi bilerek incitmedim! Benimle kalacaklarını umarak bulduğum yaratıkları *iyileştirmeye* çalıştım. Asla saldırmadım

Kışkırtılmadıkça iblisler. Ben uzak durdum. I... Sizi *iyileştirdim* bile! Neden bizden yok edilmemizi isteyecek kadar nefret ediyorsun?"

"Mavka'dan nefret etmiyorum," diye cevap verdi sessizce, bakışlarını mağaranın girişine çevirerek.

Yağmur girişte birikiyordu ve o zaman bunun mağaralarına. Onu eve getirmişti.

"O zaman neden?" diye mırıldandı, sesi ıstırabından çatlıyordu.

Avucunu aşağıya doğru indirmeden önce yüzünü sadece öfkeyle kapattı.

"Yaşım aptal olmamı engellemiyor diye mi?" dedi, avucunu belirgin bir alaycılıkla kaldırarak. "Yüz seksen yedi yıl boyunca, sana bahsettiğim *o* insan kadın benim yoldaşımdı ve Mavka'dan nefret ederdi. Özellikle de kurt kafataslı olandan. Kendi eksikliklerine rağmen, bunun için her türlü nedeni vardı. İntikam almak istiyordu ve ben de ona bunu vermeye çalıştım."

"Bu kadar kötü ne yaptı?" Zylah ellerini öfkeyle kaldırarak sordu. Türünün tamamı için ölüme değecek bir şey göremiyordu.

"Birbirlerine yaptıkları şey tam da bu yüzden seni Fayren'e götürdüm. Bunun senin başına gelmesini önlemek istedim." Anlamadığını belirtmek için başını salladığında, yaklaşmanın nasıl yanlış olabileceğini kavrayamadığı için, ona bir iç çekti. "Bu biraz karışık. Açılması neredeyse iki yüz yıl aldı ve çoğu benim açımdan pişmanlık verici."

"O zaman dene?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum amına koyayım!" diye kükredi, kollarını açarak onun gibi havaya savurdu. Bağırışının yüksekliğinden, bas sesinden ve bir kalp atışı içinde duygusal olarak boştan sıkıntıya dönüşmesinden irkildi. "En iyi arkadaşım lanet olası bir Mavka'ydı! Bu yüzden senin lanet türün hakkında bu kadar çok şey biliyorum. Onun zekâsının gelişmesini izledim, ona yardım ettim, tıpkı senin için yaptığım gibi. Senin türünden asla nefret *etmedim* ama insan yoldaşımı Merikh'ten başkasını umursamayacak kadar önemsedim. Orpheus benim için hiçbir şey ifade etmiyordu; zaten sebep olduğum *binlerce* ölüm arasında sadece bir diğeri olacaktı. İnsan, İblis, Mavka, korumam altındakiler memnun olduğu sürece benim için fark etmezdi."

"Peki ya geri kalanımız? Orpheus'la hiçbir ilgisi olmayanlar. Sırrımızı paylaşarak *hepimizin* ölmesini istedin."

"Çünkü kızgındım, Zylah!" diye bağırdı, burnu öfkeyle kırışarak. "Orpheus'un küçük gelini Katerina'yı *öldürdü* ve ben öfkeliydim, yas tutuyordum ve sadece beni rahatsız eden şeyleri nasıl yok edeceğimi biliyorum. Ayrıca Weldir'in gardını düşürecek kadar canını yakmam gerekiyordu ki halkım bu lanet olası diyarı terk edebilsin! Bu da onu zayıflatmak için senin türünü öldürmemi gerektiriyordu. Ne zaman onun koğuyla oynamaya kalksam, uyanır ve neredeyse beni öldürürdü."

Kapalı yumrukları gevşedi. "Yani bu Elflere karşı beslediğin kan davasıyla mı ilgili?"

Bu sözler onu terk ettiği anda, bunu daha önce anlaması gerektiğini fark etti. *Bir kalede yaşadığını söylemişti*. Hepsini bir araya getirmeliydi. Sadece *krallar* şatolarda yaşar, sadece güçlü konumda olanlar Spiral Haven gibi köyler inşa eder ve yönetirdi.

Çok aptalım, diye düşündü, gözyaşları bir kez d a h a hızla süzülüyordu. *Bunu nasıl göremedim?*

"Bu her zaman benim kan davamla ilgili oldu," diye soğuk bir şekilde cevap verdi. "Yaptığım her şey kendi intikamımın ve hayatta kalmamın peşindeydi. Her gereksiz ölüm, her işkence, kurduğum her düzenbazlık, beni Nyl'theria'ya getirip Elfleri yok etmek için zekice tasarlanmıştı. Amacım her zaman bu oldu."

Zylah gözyaşlarının durmasını dilediğinde gözlerini kapattı. Her ikisinin de sebebi kendisi olduğu halde onun gözyaşlarını ya da acısını görmesini istemiyordu.

"Başka bir yol bulamadınız mı?"

"Yaptım," dedi ve kadının ellerini indirmesine neden oldu. "Ve bunu keşfettiğimde artık çok geçti. Türünüzü öldürmenin yolunun kafataslarınızı kırmaktan geçtiğini yüzyıllar sonra öğrenmişim ve bu bilgiyi edindikten hemen sonra fermanımı verdim. Katerina'nın ölümüyle ilgili öfkemi bir kenara bıraktığımda ve nihayet onun nefretinin kendi nefretimi körüklemesinden kurtulduğumda, cevabı buldum. Ama dediğim gibi, artık çok geçti. Kararnamelerin ve ödüllerin Peçe'de yayılması *zaman* alıyor ve onları geri almak daha da uzun sürüyor. Eğer benim 'ölümümünden' önceki son beş ay içinde saldırıya uğradıysanız, emrimi çoktan kaldırmıştım ve bunun hiçbir önemi yoktu. Hatta orduma sizin türünüzü tamamen rahat bırakmalarını söyledim."

"Geri mi aldın?" diye sordu göğsünde alevlenen umutla.

"Evet, ama ne önemi vardı ki? Türünüzü nasıl öldüreceğimi keşfetmek için girdiğim yol, yaptığım her şeyin gereksiz olduğu anlamına geliyor. Başka biri için anlamsız bir kan davası uğruna *yıllarımı* harcadım ve kendi hayatımı mahvettim." Sağ elini yumruk yaparak

yüz hatları düşündüğü şeye dönüşmüş bir halde başını yana eğdi, *umut* bile utançtı. "Çok uzun süre devam etmesine izin verdim."

"Yani bir hata mı yaptın?" diye sordu, başını onun çevirdiği tarafa doğru eğerken bir adım öne doğru sürünerek.

Lütfen söyle. Onun bunu kabul etmesini, özür dilemesini istiyordu. Pişman olmasını istiyordu, çünkü eğer pişman olursa... onu affedebilirdi. Bunu her şeyden çok istiyordu.

Zylah ona *tapıyordu*. Onu utandıracak bir şey yüzünden bile olsa bunu kaybetmek istemiyordu. İnsanlar hata yapar. Elbette bu kadar korkunç değil ama onların dışında kimseyi de *umursamıyordu*.

Belki de son zamanlarda tanıştığı birkaç nazik İblis'i artık önemsiyordu ama bunun tek nedeni onları tanımış olmasıydı. Fayren, Rook... bu iki insan da onu kendisi olarak tanımıştı ve ondan kaçmamışlardı. Bunun yerine, onu sıcak bir şekilde karşıladılar ve ona eksik olduğunu bilmediği bir benlik duygusu verdiler.

Onsuz bir hayat. Bir bağımsızlık duygusu. Kendi başına başkalarıyla arkadaşlık kurabiliyordu.

Artık ona ihtiyacı yoktu ama onu *özlüyordu*. Bu yeterli olabilir miydi? Olmasını istiyordu. Bu ihanet duyguları acı veriyordu ama onu kaybetme fikri de öyle.

Bu şaşırtıcı ifşaat acı verici olsa da, son birkaç ayı unutmak zordu. Onun için çok şey yapmıştı, herkesten daha fazla. Ayrıca tekrar *yalnız* kalmak da istemiyordu.

"Elbette bir hata yaptım," diye yanıtladı bir omzunu silkerek. "Hangi türden olursa olsun, zekâya sahip olanların doğasında vardır bu. Ama bazı hataların bedeli telafi edilemez ve ben bunun farkındayım. Yaptığım hatalar yüzünden arkadaşımı defalarca kaybettim ve bu konuşmanın da aynı şekilde sona ereceğinden şüpheliyim. Bunu her zaman biliyordum, bu yüzden daha önce size verebileceğim tüm bilgileri vermeye çalıştım."

Bir kez daha göğsünde umut çırpındı.

"Bunu telafi etmeme yardım ettin mi?" diye sordu, gözyaşları gözbebekleri tekrar sertleşene kadar azaldı - dipleri dalgalanmaya devam etmesine rağmen.

Göz ucuyla bakışları onunkilere kaydı. "Kısmen." derken yüz hatlarını sertlik kapladı. Beni ölümden kurtardın ve bunun için kendimi sana borçlu hissettim."

Onun bu kelimeyi *kısmen* kullanmasından nefret ediyordu ve içinden yumuşak bir hırıltı geldi. "*Hâlâ* bir şeyler saklıyorsun."

"Elbette öyleyim," dedi zalim bir kıkırdamayla. "Daha derine indikçe ne kadar aşağılık bir insan olduğumu göreceksin. Asıl soru şu: Birlikte geçirdiğimiz zamanın sana ne kadar acı vermesini istiyorsun?"

Verdiği yanıt kadının içini endişeyle sıktı. Sinirli bir şekilde geveledi ve düşünceli bir şekilde kürkünün yakasını kaşdı. Ama cevabını biliyordu.

"Her şeyi bilmek istiyorum."

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Bir uyarı ve tehdit bir arada söylenmiş gibiydi.

Endişeli belirsizlik saklanmak istemesine neden olurken omuzları içe doğru döndü. "Evet."

Yüz ifadesi bir kez daha karanlık ve duygusuz bir hal aldı. Ve Zylah bunun bir duvar olduğunu anladı. Onun için değil, kendisi için. Bu onun kendi duygularından saklanma yoluydu, öyle ki onları duygusuzluk ve boşluk altında bastırıyordu.

"Asıl amacım seni bana borçlu hissedeceğin ve kendi refahını göz ardı edeceğin kadar manipüle etmektir. Ve eğer arkadaşılığımı bu kadar derinden istiyorsan, beni her yerde takip etmek isteyecektin ki bu da Nyl'theria'da kullanabileceğim bir araç olman anlamına geliyordu. Kendimi Elf İblisleri arasında bir şampiyon haline getirip onları savaşıma katılmaya ve Elf şehrini ele geçirmeye ikna ederken beni koruyacaktın. Bu diyardan çok farklı yönetilen, benim bir hiç olduğum ve gücümün bilinmediği bir diyarda benim canlı kalkanım ve kılıcım olacaktın. Benim uğruma kendi kanını döktükten sonra gösterdiğin sadakati ve senin aracılığıyla sahip olduğum ölümsüz gücü gördüklerinde, ardından büyüümün ezici gücüne tanık olduklarında, bana istediğimi verene kadar kaprislerime boyun eğeceklerdi. Başlangıçta beni senin yanında tutan şey buydu."

Kendiliğinden çenesi inançsızlıkla düştü. Gözlerinin hüznü tonu daha da derinleşti ve acı dolu bir inilti boğazını yırtarcasına yükselirken kafatasını başka yöne çevirdi.

"Oldukça korkunç, değil mi?" dedi soğuk bir sesle ve kadın onu hiç göremeyene kadar daha da uzağa baktı.

Zylah, aradığı cevabın bu kadar aşağılık olmamasını dileyerek karnına sarıldı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissettiğinde kontrolsüzce inledi.

"İşte ben böyle bir insanım. Yaptığım her şey acımasızlık ve bencilce kazançla çevrili. Hedefimi tamamladığım sürece başkalarını çok az umursayarak istediğimi alırım."

"Yani aslında *her şey* bir yalandı." Burnunu çekse ve sızlansa da bu kez gözyaşlarını tutmaya kararlıydı.

"Başlangıçta, evet," diye onayladı ve bu onun varlığına bir pençe darbesi gibi geldi.

"Benim için yaptığın her şey... beni Spiral Cenneti'ne, Fayren'e götürmen, sihrini geri aldıktan sonra olanlar... hepsi beni kandırarak sana karşı daha fazla şey hissetmemi sağlamak ve böylece beni bir tür araç haline getirmek için miydi? Kitaplardan aldığım zevki bile bana karşı kullandın."

"Hayır, bunların hiçbirisi kasıtlı değildi," dedi, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Kafası karışan Zylah, gözyaşlarını tutamayınca kemikli yüzünü kapattı. "Bu da ne *demek* oluyor?"

"*Başlangıçta* ve *başlangıçta* dediğim kısımları atlıyorsunuz," diye cevap verdi. "Başkalarına zarar vermek istemediğini gördüğümde niyetim hızla değişti. Manipüle etmek istediğim duygular platonikti. Hiçbir zaman kendi çıkarlarım için bir kadının *sevgisini* manipüle edecek türden bir insan olmadım. Acıyla çok çabuk karışır. Ayrıca karşılığında hiçbir şey hissetmediğim zaman birini manipüle etmek daha kolay oluyor."

"O zaman neden her şeyi yaptın?!" diye bağırdı, gözbebekleri ve dolayısıyla gözyaşları kıpkırmızı oldu. "Gereksiz yere kafa karıştırıyorsun!"

"Sorularına cevap veriyorum, hepsi bu. Zylah, sana öğretmeye başlamamın iki nedeni vardı: Biri tamamen bencilce, diğeri ise yaptıklarımı telafi etmenin bir yoluydu. Eğer bir Mavka'yı kendi yaptıklarımından kurtarabilir ve daha iyi bir hayat yaşamasını sağlayabilirsem, bir parçam bunun kendi suçluluğumu hafifleteceğini umuyordu ki bu da yine doğası gereği bencilceydi. Her ikisinden de haftalar önce vazgeçtim."

"Bunu bana daha kolay anlayabileceğim bir şekilde açıkla, çünkü şu anda senden *nefret etmeme* neden oluyorsun."

Zylah bıkkınlıkla kafatasını kaldırdı ve göz ucuyla ona baktı. Sanki şu anda ona baktığını fark etmemiş gibi, kaşlarının çatıldığını ve gözlerinin ancak sempati duyabileceği bir şekilde kırıştığını fark etti.

Bir şey şaşırtıcı bir şekilde belirginleşti.

"Bunu bilerek yapıyorsun. Senden nefret etmemi *istiyorsun*."

Yüzündeki ifade bir kez daha *sahte* kayıtsızlığıyla gizlendi. "Nefret katlanılması çok daha kolay bir kederdir. İnsanın birine duyduğu sevgiyi hızla ve çok daha az acıyla öldürür."

"Daha az acı vermiyor!" diye haykırdı, sağ eli yumruk şeklinde kıvrıldı. Neden olduğundan emin değildi, belki de sonunda ona vurmak içindi!

"Bu konuşma tek bir şekilde sona erecek," dedi başını eğerek. "Bugünden sonra bana yakın olmak isteyeceğinden şüpheliyim. Bunu senin için kolaylaştırmak için en azından hakkımdaki en kötü şeyleri paylaşabilirim."

"Gerçeği istiyorum!" diye kükredi, aynı anda hem ona saldırmak hem de kalbini oymak istediğinde pençelerini çıkardı. "Hepsini!"

Göğüs kafesi, endişe dolu ciğerlerinin etrafında çok sıkı hissediyor, onları içeriden sıkıştırıyordu. Sanki tüm gövdesi, içinde bir şey kırılana ya da ölene kadar daha sıkı ve daha sıkı boğuluyor gibiydi. Ondan kaçan her nefes acıdan o kadar keskindi ki, neredeyse hırıltılı nefes alıyordu.

"Gerçek, sonuçlarıyla birlikte gelir. Onları gizlemek sizin için en iyisidir."

"Benim için neyin en iyi olduğu *umurumda* değil. Buna karar verecek olan *benim*.

Senin söz hakkın yok!"

Yüz hatları küçük bir bakışa dönüştü. "Benimle ilgili olduğunda yaparım."

Zylah alay etti. "Korkak. Kendin için saklanıyorsun. Bu konuşmadan sonra bunu *ben* bile görebiliyorum." Bu korkaklıktan başka neydi?

"Yanıliyorsun," diye küçük bir hırıltıyla karşılık verdi.

Oh! Hassas bir noktayı yokladı. Ona korkak denmesinden ya da en azından birinin onun sahte dış görünüşünü *görmesinden* hoşlanmadığını tahmin etti.

Küçük, kindar bir kahkaha onu terk etti. "Öyle miyim? Çünkü hiç de öyle görünmüyor."

Az önceki adamı taklit eden ve kayıtsız görünmek isteyen Zylah kollarını kavuşturdu ve başını üstün bir edayla kaldırdı.

Dürüst olmak gerekirse, ona gitmesini söylemeye son bir kez daha yaklaşmıştı. Onu durduran tek şey, sakladığı daha fazla şey olmasıydı ve onun istediği şeyin bu olduğunu söyleyebilirdi. Hâlâ burada olmasının bir nedeni vardı; aksi takdirde ortadan kaybolurdu.

Jabez sanki Zylah'ın pes etmesini ve onu tamamen kendinden uzaklaştırmasını bekliyormuş gibi hissediyordu. Sanki onun sevgisini yeterince öldürürse, artık ona yakın olmak istemeyecekti.

Yanılmak istiyordu ama kalbindeki sızı ona aksini söylüyordu.

Zylah sonunda üzüntüyle, "Ben sadece... neyin gerçek neyin yalan olduğunu bilmek istiyorum," dedi. "En azından bunu hak ettiğimi hissediyorum."

Sağ ayağının altındaki taş zemin *çatladığında* Zylah'ın nefesi kesildi ve kollarını açtı, tam o sırada havada bir büyü kıvılcımı *çaktı*. Görüşünü tekrar adamın yüzüne çevirdiğinde tek gördüğü yüz hatlarının karıştığı ve kulaklarının öfkeyle geriye doğru fırladığı oldu. Gözleri derin bir parıltıyla kısılmış, dudakları derin ve vahşi bir hırıltıyla dişlerini ortaya çıkarmak için geriye kıvrılmıştı.

Kolları bile öfkeyle titriyor, parmakları zayıflatıcı bir pençe darbesi için sertleştirmek istercesine kıvrılıyordu.

Fayren ona, hem de onun önünde, korkunç bir öfkesi olduğunu söylemişti. O da bunu itiraf etti. Onu o kadar üzdükten sonra, istediğini elde etmek için bu bilgiyi ona karşı kullanmaktan utanç duymayı reddetti.

Onun öfkeli ve dolayısıyla mantıksız olmasını istiyordu.

Zylah acı bir kahkaha attı, sol elini yumruk haline getirirken başını eğdi. "Bana söylediklerinden daha kötü ne olabilir? Türümü yok etmek istediğini, beni kana susamış bir *canavardan* başka bir şey değilmişim gibi kullanmak istediğini zaten itiraf ettin. Tüm yaratıklar arasında en azından *senin* benim hakkımda böyle düşünmeyeceğini sanmıştım."

Havadaki hareketlilik daha da kaotik bir hal aldı, öyle ki tüyleri diken diken oldu ve onu yakın bir tehlikeye karşı uyardı.

"Yalan söylemediğini söylemiştin-"

"Sana yapmadığımı söyledim zaten," diye hırladı, gözleri keskinleşmişti.

"Ama senin tek yaptığın yalan söylemekti. Davranışlarında, nezaketinde, benim için yaptığın her şeyde, hepsi beni manipüle etmek içindi. Hiçbiri gerçek değildi!"

"Zylah," diye uyardı.

"Ya gerçeği kabul edemeyen bir korkaksın ya da beni o kadar küçük görüyorsun ki bununla başa çıkamayacağıma inanıyorsun!"

Ayağını öfkeyle öne doğru vurmadan önce yer biraz daha çatladı.

"Kafamı bir kadının kalçalarının arasına manipülasyon için sokmazdım, ama tadını merak ettiğim için sokardım! *Bu* beni ne kadar az tanıdığınızı gösteriyor."

Beklenmedik itirafı karşısında ani bir dalgayla tüyleri diken diken oldu ve tüylerinin en kafa karıştırıcı ve endişe verici uyarılmayla kabarmasına neden oldu.

Kalbinin teklemesine izin vermemeye çalışarak, "Çünkü bana hiçbir şey söylemeyi reddettin!" diye bağırdı.

"Çünkü sana değer veriyorum, seni aptal kadın! Yardımını almanın anlamsız olduğunu fark ettiğimde neden senin yanında kaldığımı sanıyorsun? Sana 'İblislerin Kralı'nın senin türünü nasıl öldüreceğini paylaştığını söylediğimde bunu biliyordum ama yine de sana gerçeği nasıl itiraf edeceğimi bilemedim çünkü bunu yapmak istemedim. Ve o zamandan beri attığım her adımı sorguluyorum."

Zylah başını sallayarak, "O haftalar önceydi," dedi.

"Aynen öyle. Ama bir parçam ayrılmak istemiyordu ve yine de sana gerçeği söylediğim an bunun sonum olacağını biliyordum. Tanrı aşkına, Zylah. Eğlence olsun diye birini Spiral Cenneti'ne götüreceğimi mi sanıyorsun? Bana hiçbir şey kazandırmadığı halde sana neşe getirmek istediğim için yaptım bunu. Büyü kullanımımın beni hasta ettiğini bile bile bunu yapmak için kendi keşfimi riske attım. Sadece yorgun olduğum için *bayılmadım*."

"Bunu benim için yapmak zorunda değildin," diye bağırmaya çalıştı ama suçluluk duygusu ağır bastığı için sesi istediğinden daha yumuşak çıktı.

Bunun onu *hasta ettiğini* bilmiyordu.

"Hayır, ama istediğim için yaptım." Havadaki büyü kıvılcımları dağılmaya başladığında yüzünü kapattı. "Sana karşı neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Her bakımdan, çok az anlam ifade ediyor. Senin türüne yaptıklarım benim için yeterli bir engel olmalıydı ama yine de seni çekici buluyorum. Dediğim gibi, sevgiyi manipülasyona karıştırmak aptalca, özellikle de söz konusu *kendim* olunca. Yine de, kendime her şeyi sana anlatıp gitmem gerektiğini ne kadar söylesem de, seni *yapamayacağım* kadar çekici buldum."

Beni çekici mi buluyor? Zylah şaşkınlıkla başını geriye atarak düşündü. Midesi sevinç içinde çırpınarak ona ihanet etti.

"Çirkin gerçeği o kadar çok mu istiyorsun? İyi o zaman." Elini indirdi, böylece bakışları tereddütsüz onunkilere kaydı. "Nasıl hissettiğim hiçbir şeyi değiştirmmez. Ne yaptığımı ya da sana ve türünün geri kalanına nasıl haksızlık ettiğimi düzeltmiyor. Güzelliğini dünya dışı bulmam ya da kişiliğinin büyüleyici olduğunu düşünmem önemli değil. Ya da o küçük sevimli kuyruğuna her baktığımda, çığlık attığını duyana kadar sikimi içine sokmaktan başka bir şey istemediğim için beni delirtiyor."

Göğsünde dönüp duran korkunç duygulara rağmen, gözleri iradesi dışında mor renkte titreşti. Ondan beklediği şey bu değildi.

dedi ve amcığı tepki olarak hemen sıkıştı, görüntü zorlayıcı ve vahşiydi.

Kızın gözlerindeki arzu titreşimini fark eden adamın gözleri ıstırapla kırıştı.

Bunu düzgün bir şekilde çözebilmeyi diledi.

"Ve bana karşı hissettiğin her ne ise bunun konuyla ilgisi yok. Ben gerçekten derin bir şey hissetmekten aciz, çok kırık bir adamım. Hayatımı bilerek kimsenin bana yaklaşamayacağını garanti ederek yaşadım. Daha fazlasını istemek felakete giden kusursuz bir yoldur."

Zylah ellerini göğsünde birleştirerek oynamaya başladı. "Ama belki yapabilirim..."

"Ne yapacaksın? Beni değiştirmek mi? Düzeltmek mi? Nyl'theria'dan ayrıldığım andan itibaren kusurlarımı bir kalkan olarak kullandım. Beni hayatta tutan şey buydu ve    yüz yılı aşkın süredir kimse beni değiştirmeyi başaramadı."

"Ama belki ben farklı olabilirim," diye fısıldadı Zylah sol pazusunu kavrayarak.

"Sen farklısın," diye itiraf edince göğsünde umut alevlendi.

Eğer söyledikleri doğruysa... o zaman gerçekten önemli olan son birkaç hafta gerçekti ve duygularının değişmesine gerek yoktu. Ona, onun hakkında hissettiklerine tutunmak istedi. Onu istediğini, arzuladığını, güzel, çekici ve sevimli bulduğunu bilmek ona dokunmuştu. Daha önce ona hiç böyle bir şey söylememişti ve bu, anında göğsüne bir şefkat yayılmasına neden oldu.

O da onun hakkında böyle şeyler düşünüyordu.

Elbette, gerçeği saklayarak ona yalan söylemişti ama kendi *sevgisi* yüzünden bunu istemediğini de itiraf etmişti. Onunla birlikte *olmak* istemişti, bu sadece birlikte geçirdikleri zamanı uzatmak için bir yalanın ardına gizlenmiş olsa bile.

Hatta bir keresinde tüm bunları eninde sonunda onunla paylaşacağını söylemişti ama önce onun kendisini daha çok sevmesini istiyordu.

O zamanlar bunu pek düşünmemişti, sadece şaka yaptığını sanmişti çünkü ona söylediği hiçbir şeyin gerçekten o kadar kötü olamayacağını varsaymıştı. Her şey korkunçtu ve onu ne kadar arzuladığı konusunda sessiz kalsaydı, ondan gerçekten nefret etmeye başlayabilirdi.

Ama geçmişte yaptıklarından pişmanlık duyduğunu, bunların onun için bir ağırlığı olduğunu görebiliyordu. Hatta onları geri almaya bile çalışmıştı. *Gerçekten de beni korumaya çalışıyordu.* Kendisinden, dünyadan, potansiyel olarak tehlike oluşturabilecek her şeyden.

Şimdi daha fazlasını istediği apaçık ortadayken neden onunla yakınlaşmaktan ya da ona şefkat göstermekten kaçındığını anlıyordu. Tüm bunları öğrendiğinde kendisini ihanete uğramış hissedeceğini biliyordu ve bunu derinleştirmek istememişti.

Birçok zalimce şey yapmış olsa bile, bunları ona asla bilerek yapmamıştı. İki ay öncesine kadar onu tanımıyordu bile. Elbette onu manipüle etmek niyetindeydi ama dürüst olmak gerekirse ve haftalar önce bunu gerçekten göz ardı ettiyse, o zaman... onu affedebileceğini biliyordu.

Onu yanında tutma nedeni masumiyetten kaynaklanmıyordu. Ona öğretecek zeki birini istiyordu ama ondan önce bile yalnızlığını giderecek birini, *herhangi* birini istiyordu. Bunun bir tilki, bir insan ya da o olması umurunda değildi. Sadece bir şey.

Ve bu uğurda pek çok yarattığı öldürmüştü. Eğer kuzgun kafalı Mavka kızıl saçlı insanı ondan almasaydı, muhtemelen onu da öldürecekti. Ama bir insanın yalnızlığını hafifletebileceği umuduyla küçük dişi için arz ettiği tehlikeyi göz ardı etmişti.

Bu bencillik sayılırdı, değil mi?

"Bunu bana söylemenin senden nefret etmemi engelleyeceğini biliyordun," dedi sonunda, bunu kendi kendine anlamıştı.

"Bu da ben ayrıldığımda yarayı taşımayı daha da zorlaştırıyor."

Zylah kalın kalın yutkundu. "Ama ben senin gitmeni istemiyorum."

Göz kapakları belirgin bir sıkıntıyla aşağı indi. "Hadi ama. Sana söylediğim onca şeyden sonra kalmamı istediğini söyleyemezsin."

"Neden olmasın?"

Yanıtını beklemiyormuş gibi başını eğdi. "Çünkü bu aptalca olurdu. Az önce size değerli bir şey veremeyeceğimi, türünüze büyük acılar yaşattığımı ve sizi kandırdığımı söyledim. Bu bana olan güveninizi geri dönülmez bir şekilde yok edecek. Bundan sonra yaptığım ve söylediğim her şeyi sorgulayacaksınız."

"Ama bundan sonra dürüst olacağına söz verersen, o zaman olabilirim," diye karşı çıktı başını eğerek. "Ne istediğimi ve neyi affedebileceğimi bilecek kadar kendi duygularımı anlıyorum."

Belki de saflık ediyordu ama ona sevgi yağdırırsa, onun da buna gerçekten karşılık vereceğini düşünüyordu. Ona karşı *bir şeyler* hissettiğini zaten itiraf etmişti. Bu yeterli olabilir miydi? Zylah ne istediğini tam olarak bilmiyordu ama belki bunu birlikte keşfedebilirlerdi.

Hâlâ soruları vardı, mesela bir Mavka için gelin ne demekti? Bunun ne olduğunu bile bilmiyordu ve olası daha derin bir bağlantıyı öğrendiğinde anında ona doğru bir çekim hissetmişti. Bunun ne anlama geldiğini ve Spiral Cenneti'ndeki o ağaç dalında oturlurken ona baktığında gözbebeklerinin neden pembe renkte parladığını bilmek istiyordu.

Kaşları derin bir şekilde çatıldı ve kulakları sarktı. Onu anlayamamış gibi kaşlarını çatı, hatta başını salladı.

"Bir şeyler sakladığını hep biliyordum," diye itiraf etti Zylah, ellerini aşağı indirip gerginlikle eteğinin altını karıştırırken. "Hayır, böyle bir şey olacağını bilmiyordum ama bana kendinle ilgili her şeyi paylaşacak kadar değer vereceğini umuyordum. Bazılarının karanlık ve iğrenç olacağını zaten biliyordum ve kendimi biraz hazırladım."

Dudakları inançsızlıkla gerildi ve elini havada salladı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. İnsanların defalarca kırılan güvenlerini onarmaya çalıştıklarını gördüm ve her seferinde başarısız oldular."

Zylah onun kendisini hemen reddetmesinden nefret ediyordu. Ona karşı olan hislerini bilerek öldürmeye çalışıyordu ve bunun mümkün olmasını dilemeye başlamıştı. Belki de tüm gerçeği öğrenmek için zorlamamalıydı, çünkü onun kendisine karşı bir şeyler hissettiğini bildiği halde gitmesini kabul etmekte gerçekten zorlanıyordu.

Bir şeyin ne kadar küçük olduğu umurunda bile değildi, bu da onu inanılmaz derecede acınası hissettiriyordu.

Gözbebeklerinin dipleri dalgalandı ama yine ağlamamak için kendini tutmaya çalıştı. Kaçınılmaz olan gerçekleştiğinde ve uçuşan damlacıklar görüşünün bazı kısımlarını bir kez daha gizlediğinde, içinden küçük bir sızlanma koptu.

"Neden *denemen* için yeterince iyi değilim?" Önemsemediğini ama denemek istemediğini söyledi ve bu her şeyden daha kötü hissettirdi.

"Çünkü ben bir canavarım!" Jabez kükredi, kollarından birini yana atarken parmakları keskin, neredeyse pençeye benzeyen tırnaklarını ortaya çıkarmak için kıvrıldı. "Yaptığım şey affedilemez! Bu tanrının unuttuğu diyara adım attığım andan itibaren, üzerinde bir karanlıktan başka bir şey olmadım. Liglerde öldürdüm, işkence ettim, zorbalık yaptım ve istediğimi elde etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bana tapmayan her şeyin benden korkmasını sağladım ve bana karşı misilleme yapanların pişmanlık duymadan ölmesini sağladım."

Ayağını daha da yaklaştırdı ve gördüğü öfke tamamen içe yönelmişti. Daha önce havayı kaotik büyüyle doldurduğu zamanki gibi değildi.

Bunun yerine, ıstırap, pişmanlık ve... kendinden nefret etmeye tanık olabileceğini düşündü.

"Ne yaptığım ya da gerçekten neler yapabileceğim hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsunuz. Bana faydası olduğu sürece arkadaşlarımı öldürebilirim. Senin türünden birine işkence ettim, Zylah. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış birine vahşice davranan bir canavara karşı şefkat besliyorsun. Onu iç halkadan kopardım ve ateşe attım, boğdum, gömdüm, kafasını kestim. Onu bilinci yerindeyken kestim çünkü sizin türünüz *yok edilemez*, ama ben lanet olası cevaplar istiyordum. Türünüzü nasıl öldürebileceğimi görmek için elimden gelen her şeyi yaptım çünkü ben *şeytanım*."

"Onun kim olduğunu bile bilmiyorum!" diye bağırdı, adamın söylediği korkunç şeyler karşısında irkilmemeye ya da yüzünü buruşturmamaya çalışarak. "Tanımadığım birine acımamı istiyorsun çünkü bunun senden nefret etmemi sağlayacağını düşünüyorsun!"

"Bu benden nefret etmene neden *olmalı*. Mavka'nın duyguların tarafından yönlendirilebileceğini, daha derin bir bağ geliştirmediğin sürece ailevi bağlarının senin için çok az şey ifade ettiğini biliyorum, ama bu inatçılık aptalca!"

"Benim için ne fark eder ki? İnsanlara işkence ettiğini zaten itiraf ettin. Durduğun sürece-"

"Ne zaman duracağımı söyledim ki? Sana söyledim, ben değişemem. Yapacağınız ya da söyleyeceğiniz hiçbir şey beni Nyl'theria'ya gitmekten ve o dünyayı ele geçirmeye çalışmaktan alıkoyamaz. Şimdi pes ederek hayatımın son 21 yılını boşa harcamayacağım. Orada yapmam gereken şey korku salmak olacak, çünkü onlar benim gibi birini takip etmeyi reddedecek acımasız İblisler."

"Senin gibi biri mi?"

"Ben yarı Elf'im, Zylah! Kokum farklı olduğumu ele veriyor. Benden korkmazlarsa, beni tüketene kadar avlarlar. Kendi tamamlanmışlıklarını ilerletmek için kendi aralarında savaşırlar, *beslenecek* başka bir şey kalmadığında birbirlerini tüketirler. Ve korku aşılamanın tek yolu, kendi ölümleri için endişelenene kadar bana dokunmaya çalışan her şeye zarar vermektir. Ellerim kanla kaplı ve daha fazlasını dökmeye hazırım."

"O zaman ben de seninle geleceğim!" Zylah ağzından kaçırdı.

"Bunu kastetmiş olamazsın," diye homurdandı, yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olurken başı geriye düştü, sanki onun neden bu kadar inatçı davrandığını anlayamıyormuş gibiydi. "Senin başkalarına zarar vermek gibi bir arzun yok. Benimle bu yolculuğa çıkmak sana sadece acı getirecek."

"Biliyorum... ve umurumda da değil," diye fısıldadı Zylah, tekrar karnına sarılmadan önce. "İstediğin bu değil miydi? Seninle gelmemi

sonunda Elfleri yok edebilir misin?"

"Evet, ama..." Gözleri okuyamadığı bir duyguyla kırıştığında sözleri kesildi.

Sözünü bitirmedi.

Bunun ne söylemek istediğini bilmediğinden mi yoksa önemli bir şeyi sakladığından mı kaynaklandığından emin değildi. Daha fazla zorlamanın onu hiçbir yere götürmeyeceğini biliyordu.

"Sana yardım etmeyi, istediğini vermeyi teklif ediyorum." "Neden?" diye sordu, sesi kırılarak.

"Çünkü benimle kalmanı istiyorum."

İçini çekti, ifadesi uyuşmuş gibi görünen bir şeye dönüştü. Yüzünü kapattı ve salladı. "Bence bu teklifin ağırlığını ve gerçekte ne anlama geldiğini düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacın var. Sıkıntıda olduğu belli olan bir insanın duygu yüklü sözlerini kabul etmeyeceğim."

Bu ne cüret! Zylah ne dediğini biliyordu!

Onu uyarmak için çenesini kırdı, ayağını gümbürdeyene kadar yere vurdu ve gözleri kıpkırmızı parlayarak bir hırıltı çıkardı. "Eğer gidersen çok kızarım."

Gözlerini devirirken dudakları sıkıntıyla seğirdi. "Zaten çok kızgınsın." Parmaklarını saçlarında gezdirdi, bu derin bir hayal kırıklığına uğradığının işaretiydi. "Öfkenin kendi ahlak anlayışın için ne kadar önemsiz olduğunu zaten kanıtladın. Mantıksız davranıyorsun."

"Şimdi gidersen, belki o zaman geri gelmeni istemem!" Adam yüzünü buruşturduğunda yanlış bir şey söylediğini hemen anladı.

Ama bunu çözmek istiyordu. Cevaplar istiyordu ve kendini daha iyi hissetmek istiyordu - bunu da ancak o buradayken yapabilirdi. Kalbinin bir parçası göğüs boşluğundan sökülmüş gibi hissederken tek başına olmak istemiyordu.

Onun kendisini daha iyi hissetmesini istiyordu.

"Sana öğreteceğim bir ders daha var, Zylah. Kalıcı etkileri olabileceği için sözlerine dikkat etmelisin."

Kadın onları geri almaya bile çalışmadan, adam gitmişti.

Yağmurun sesi ve onun kalıcı kokusundan başka hiçbir şey ona yardım edemezken, Zylah göğsünden gelen bir iniltiyle yüzünü kapattı. Kendini daha küçük hissetmek, karnına saplanıp kalan ve burnunu çekip kabarmasına neden olan acıyı bastırmak için çömeldi.

Ne yapmam gerekiyor?

Artık nasıl hissedeceğini bilmiyordu.

Gecenin karanlığında pelerininin kapüşonu onu daha da gizlerken, Jabez anlamsız bir moloz yığınının üzerine oturdu. Buraya en son geldiğinde, kalesinin bir kısmının hâlâ ayakta olduğunu biliyordu.

Muhtemelen hava koşulları ve temellerin zaten zayıflamış olması nedeniyle, son bölüm geçtiğimiz iki ay içinde yıkılmıştı.

Önünde, ancak kalça hizasına gelebilecek kadar uzun, yıkık dökük bir duvar vardı. Etrafını saran şeylerin çoğu kırık ya da çatlak kayalar ya da devrilmeyi reddeden oyma taş parçalarıydı. Arkasında ise pürüzlü molozlardan oluşan düz bir tümsekten başka bir şey yoktu.

Oturduğu yer bir zamanlar taht odasıydı - hükümdarlığının sona erdiği yer.

Belki bir başkası ortalığın bu halinden rahatsız olabilirdi ama Jabez'in umurunda değildi. Aklında başka şeyler vardı.

Zylah'ın yanından hemen ayrıldıktan sonra gidebileceği tek yerin Fayren'in evi olması hiç hoşuna gitmemişti. Küçük tilki İblis onu kulübesinin önünde neredeyse bayılmak üzereyken bulduğunda endişelenmişti ama yorgunluğu ve mana tükenme hastalığı sonunda vücuduna zarar vermişti.

Zayıf bedenini yatağına sürüklerken ona sinir bozucu bir şekilde mırıldanmış ve annelik etmişti, sonra da hemen bayılmıştı. Fayren alnına soğuk kompres uygulayarak vücudunu saran ateşe yardımcı olmaya çalışmıştı. Bunun onu sadece her seferinde uyandırdığını fark edince vazgeçmişti.

Kadın yaklaştı ve adam ona dokunmasını engellemek için bileğini tuttu.

Onu kendi haline bıraktı, yardımını istemediğini ya da ona ihtiyaç duymadığını ve sadece sonunda dinlenmesine engel olduğunu gördü.

Haftalardır uykusuzluk çekiyordu. *Daha çok yıllardır.* Zihni hiçbir zaman tam anlamıyla rahat hissetmemişti - her zaman tehlikeye karşı tetikte, her zaman karanlık ve istenmeyen düşüncelerle dönüyordu.

Ookmanik her ne kadar acı çekmesini sağlasa da, en azından on iki saat dinlenmeyi başarmıştı - ki bu, Dünya'daki hayatının çoğu için söyleyebileceğinden daha fazlaydı.

Elbette tüm bunları Zylah'dan saklamıştı. Zayıflıklarını itiraf edecek biri değildi, özellikle de açıkça üzgün olan birinin önünde. Ayrılmasının bir nedeni de buydu. Kalmaya ve onunla tartışmaya devam etseydi, muhtemelen yıkılırdı.

Ayrıca onun *düşünmek* için zamana ihtiyacı olduğuna gerçekten inanıyordu.

Benim adıma Nyl'theria'ya gelmeyi teklif etmesini beklemiyordum, diye düşündü küçük, yontulmuş bir taşı alıp incelerken. Bunu yapması gerektiğinin farkındaydı ama aptalca bir şekilde onun yapmayacağını *umuyordu.*

Teklifini aptalca bulmuştu ama bunu onun kemikli yüzüne söyleyecek değildi. *Duyguları çok yüksekti. Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.* Ne söylediklerinin ağırlığı, ne de yankıları.

Onu çok kolay affetmişti ve o bunu oldukça saçma buluyordu. *Bana düşündüğümünden çok daha fazla değer veriyor.* Bu konuda ne kadar onur duysa da, bunun onu aptal yerine koyması sorunu devam ediyordu. Hiç kimsenin kalbi, bir insanın geçmişte yaptığı korkunç şeyleri tamamen göz ardı edecek kadar ona bağlı olmamalıydı.

Ama Mavka böyledir işte. Bir şeye ya da birine gönül verdiklerinde onları vazgeçirmek zordu. Bir insan gibi düşünmez ve davranmazlardı ve duygusal yaratıklardı.

Artık uyuduğuna ve nihayet harcadığı mana daha fazla soruna yol açmayacak kadar iyileştğine göre, davranışına iç geçirdi. Kendisine kızarak taşı bir kenara fırlattı.

Lanet çenemi kapalı tutmalıydım. Kendi berbat, kafası karışık ve delice duygularını aptalca ağzından kaçırmıyordu her şey çok daha kolay olurdu. Nasıl inceleyeceği ve değerlendireceği hakkında hiçbir fikri olmayan duygular. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu, yine de açıkça mevcuttardı ve sadece yüzeysel seviyeden daha derin olup olmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Karasevda ve meraktan başka bir şey olmayabilirdi. Hatta belki de onun yanında bulunduğu memnuniyetle hafifleyen yalnızlık. Basit bir arzudan daha fazlası bile olabilirdi - ama kesin olarak bildiği bir şey vardı, şehvet onu patlamaya hazır bir *aptal* gibi davranmaya itmiyordu.

Elbette, bir başkasına takıntılı olan herkes gibi onu da kör edebilirdi ama bu onu mantıksızca davranmaya itmemeliydi. Bir mağarada durup ağlayan bir kadına bağırarak içini dökmesine neden olmamalıydı, çünkü onun lanet gözyaşlarını görmek onu yaralamıştı.

Dirseği katlanmış dizine saplanırken, kendine kızgınlıkla parmaklarını kenetlenmiş gözlerine soktu. *Neyim var benim böyle?*

Düşünceleri her zamankinden daha fazla çözülüyordu, kaotikti ve olabilecek en kötü şekilde müdahaleciydi. İntikamı için hiperfiksasyonu neredeydi? Neden önündeki duvarın hemen diğer tarafında, bir bahçe tarafından gizlenmiş geçitten geçmek yerine bir çöp yığınının üzerinde oturuyordu?

Cevap basitti: Çünkü dönmek istemiyordu ve bunun nedeni binlerce kilometre ötede, lanet olası bir mağarada yatıyordu. Muhtemelen ağlıyordur, ona aptalca sataştığı için gerçekten geri dönmeye niyeti olup olmadığını merak ediyordur.

Belki de istememiştir.

Bu onun için işleri çok daha kolaylaştıracaktı. Temiz bir kesiği onarmak, aralarında yarattığı karmaşayı onarmaktan her zaman daha kolaydı.

Onu sevmediğimi biliyorum. Aşk onun yapabileceği bir duygu değildi. İçi çok harap olmuştu, çok kırılmıştı. Daha çocukken hassas kalbini söküp atmış ve içine bir daha asla başka bir kalp nakletmemeye dikkat etmişti. Göğsünde kimsenin dolduramayacağı boş bir delik vardı.

Kur yapmaya çalıştığı ve hiçbirisi tam anlamıyla sevgisini kazanmayı başaramayan dişi İblisler değil. Kendisi için uygun olabileceğini düşündüğü Katerina da değildi, çünkü Katerina onun gibi her yönden zehirliydi - manipülatif, kurnaz, kırılmış.

Ne yazık ki, bunlar aynı zamanda kendisinde sevmediği özelliklerdi.

Ama Zylah'ın beni sevdiğini görmezden gelirse aptallık etmiş olurum. En azından bir dereceye kadar. Kendi ahlakını bir kenara bırakıp, umursamaz bir adamın peşinden giden aşık bir kadın gibi onun savaşına katılacak kadar.

Böyle bir sevgiye karşılık verebileceğinden şüpheliydi. Birinin sevilmek için önce kendini sevmesi gerektiğine inanmıyordu ama kişinin bunu bir şekilde araması gerekiyordu. Jabez bu duygunun ilk kısmından kesinlikle yoksundu ve ikinci kısmı umurunda bile değildi.

Kendi kana susamışlığını körüklemediği sürece kimseden bir şey istemiyordu.

Son üç yüzyıldır düşünceleri bunlardı, öyleyse neden şimdi bocaladığını hissediyordu? Hem de lanet olası bir Mavka için.

Ondan nefret etmeliydi. Geriye dönüp baktığında, itiraf ettiği şey yüzünden onu öldürmeye çalışmalıydı. O iğrenç bir insandı ve tüm yetişkinlik hayatı boyunca buna yaslanmıştı. Bunu itiraf ettiğine göre, yaptığı her şey içindeki yanlış ve kötü bir şeyden kaynaklanıyordu. Bunu suçluluk duygusundan kurtulmanın bir yolu olarak kullanmış, suçu zalim, duygusuz, kendine odaklı bir insan olmaya yüklemişti.

Bir kişi bilerek yaptığı bir şey için kendisinden nefret edemezdi. Ayrıca kendilerini sevmek zorunda da değillerdi.

Bunun yerine, kendini bir fikre dönüştürmeye çalışmıştı. Bir fikrin kalbi, ahlakı ya da merhameti olması gerekmiyordu. Bir fikir gerçek bir insan değildi. Arzu ve şefkat hissedebiliyordu, ancak bu hiçbir zaman yüzeysel seviyeden daha derin değildi, bu yüzden içindeki boşluğun hiçbir önemi yoktu.

Aynaya bu şekilde bakabilirdi. Aslında, bunu yapmanın kendisini bir fikir olarak beslemek için Elfçe kısımlarına odaklanmasına izin verdiğinden emin oldu. Kendisinin o kısmından nefret etmek ve içindeki İblis'i kullanılacak paha biçilmez bir araç olarak düşünmek.

Büyüsü basitçe, her iki tarafının da birlikte kanamasını sağlayarak onu durdurulamaz olana kadar daha fazla tüketen güçlü bir varlığa dönüştürüyordu. En düşük ölümlü anlamında bir tanrı.

Yakın zamana kadar işe yaramıştı.

Öyleyse göğsündeki boş delik neden istemediği ve hiç ihtiyaç duymadığı bir kalbi büyötmeye çalışıyordu?

Ona sadece acı getireceğim. Tek taraflı derin sevgisinde, muhtemelen kan davasına her zaman onun üzerinde öncelik vereceği gerçeğinde ve bunun için kesinlikle ölmeye istekli olduğu gerçeğinde. Elbette kendi ölümünden kaçınmaya çalıştı ama bu sadece planlarının gerçekleşebilmesi içindi.

Yani fikri onunla birlikte ölmedi.

Gitmeliyim- Düşüncesini tamamlamadan etrafındaki havanın değiştiğini hissetti.

Aslında hissettiği şeyin algılanabilir olmaması gerekirdi ama Weldir'in kara sisinin ne zaman bozulduğunu uzun zamandır fark ediyordu. Ve onun ortadan kaybolmasından bu yana, yarı tanrının soyut erişimi nedeniyle bu alan daha da karanlık hale gelmişti.

Sadece bir yaratık böyle bir şey yapabilirdi.

Demek Mavka ve gelini diğerlerine hâlâ hayatta olduğunu söylemiş. Yine de bunu önceden tahmin etmişti. Ne de olsa Zylah'la tanışalı sadece birkaç gün olmuştu ve araya girmek için bir tür plan yapmaya çalıştıklarından emindi. *Ailesi* onunla vakit geçirmesinden hoşlanmayacaktı.

Tabii Weldir onun önsezili sisinin içinde takıldığını hissetmediyse.

Bu da bir olasılık.

Jabez bir taş daha aldı ve avucunda yuvarlayarak soğuk bir şekilde, "Cisimsiz kalman akıllıca olur," dedi.

Weldir'in sisi, tüm rengini kaybetmiş ve bir Hayalet kadar beyaz olacak kadar şeffaf bir figürün soluna doğru süzülmesiyle değişti. Ayak parmakları yerden ancak bir santim yüksekteyken, havada bir buzun üzerinde kayar gibi kayarak adamın önüne geçti.

Nefret ettiği biri için, onun güzel bir şey olduğunu görmezden gelmek imkânsızdı. Cisimsiz ve neredeyse görünmez olmadığında, kahverengi teni neredeyse kusursuzdu - yaşadığı yüzlerce yılı yansıtmıyordu. Tahmin etmesi gerekirse, Weldir onu yirmili yaşlarının başındayken bulmuş olmalıydı ve o zamandan beri bir gün bile yaşlanmamıştı.

Sertleşmiş kişiliği keskin ama kadınsı yüz hatlarıyla uyumluydu - bir zamanlar daha yumuşak bir varlıkken çelişkili bulmuştu. Kaşları kemerli, yanakları yüksek ve çenesi güçlüydü. Burnu yuvarlaktı ve dolgun dudaklarının üzerinde duruyordu.

Gevşek tirbuşon bukleleri Peçe'den geçtiği için sık sık dağılıyordu ama koyu kahverengi saçları yapraklar ya da dallarla dolu olsa bile her zaman parlak görünürdü.

Kıvrımlı ve iri göğüslü vücudu beyaz tüylü pelerininin altında gizliydi ama bu örtüyü almadan önceki halini hayal meyal hatırlıyordu. Eskiden kuzgun tüyü gibi siyahtı ama birkaç on yıl sonra daha baykuşumsu bir renk tercih etmişti. Yıllar içinde kıyafeti sık sık değişmiş, bugünkü haline evrilmişti: bacaklarını dizlerinden aşağı çıplak bırakan beyaz bir elbise.

Eskiden çizme ve babet giyerdi ama onlardan vazgeçtiğini düşündü. Yaşı boyunca dayanamazlardı ve muhtemelen yalınayak olmanın onu daha çevik yaptığını keşfetmişti.

Jabez avucunun içinde duran şeye bakarken onun hayaletimsi görüntüsünü görmezden geldi. Sanki onun buradaki varlığının kendisi için pek bir şey ifade etmediğini kanıtlamak istercesine kayıtsızca fırlattı.

"Ne istiyorsun?" Jabez sordu.

"Sefil olduğunu görmek için," dedi Cadı Baykuş, önündeki taş duvarın üzerine bir koltukmuş gibi zıplamadan önce. Bileklerini çaprazladı ve bacaklarını salladı, çıplak ayakları sert duvardan geçip kayboldu ve öne doğru savrulurken yeniden ortaya çıktı.

Jabez gözlerini devirdi ve başını yana eğdi. "Bulamayacağın sefalet." Altındaki molozları işaret etti ve bir sonraki sözleri için ses tonunu abartılı ve gösterişli hale getirdi. "Ben sadece kalemi yeniden inşa etmenin ve ölümümün küllerinden bir Anka kuşu gibi doğmanın en iyi yolunu planlıyorum."

Bakışlarını onun yüzüne doğru kaldırdı, tam da o sırada kadının kendini beğenmiş görüntüsünün kaybolduğunu ve yüzünü korkunun kapladığını gördü. Gevşek bukleleri yüzünün etrafında uçuşuyor ve bakışlarını öfkeyle indirip uzun, koyu kirpiklerinin arasından ona bakarken orada asılı kalıyordu.

"Hiç pes etmiyorsun, değil mi Elf?"

Kadının kendisine söylediği bu kelimeyi küçümseyerek alay etme isteğini bastırdı.

Özellikle de hakaret amaçlı olduğu için.

"Hayır. Ben pes edemem." Kendini beğenmiş gibi davranarak kaşlarını kaldırdı. "Neden bu sefer farklı olacağını düşündün?"

Dolgun dudakları öfkeyle büzüldü. "Ölümün kıyısından dönmenin seni aptallığından uyandıracağını sanmıştım."

"Yaşadığım sürece, Elysianlar aşılmaz şehirlerini ellerinde tuttukları sürece, onu yok etme konusunda her zaman kararlı olacağım. Savaşığımız onca yıl boyunca bu hiç değişmedi."

"O zaman neden geçen seferki gibi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yeniden inşa etmeye çalışmak yerine, zavallı bir adam gibi yıkımının kanıtları üzerinde oturuyorsun?" Bu kez kaşlarını kaldırdı ve dudakları bilerek kıvrıldı.

"Önce hayati bir şey arıyorum."

Evet, neden Zylah'ya karşı bir şeyler hissettiğinin cevabıydı bu, öyle ki şu anda göğsünde garip, yayılan bir ağrı vardı. Belki de neden Zylah'ın yaptığı en ufak şeyde sikinin kalkıp durduğunun ya da neden ona bu kadar ilgi duyduğunun.

Bütün o kurnaz duygusuzluğu nereye gitmişti? Ona tam da istediği şeyi teklif etmişti ve o bunu kabul *etmemek* için bahaneler buluyordu.

Ve onu Nyl'theria'ya getirmenin kendi adına aptalca bir karar olduğunu bildiği için onu bir kenara atmak yerine, bunu da yapmamak için bahaneler buluyordu.

Kolay olmalıydı. Başka bir kadın ona istediğini vermesi için kalması ya da istediğini yaparsa ayrılıp bir daha geri dönmemesi gibi manipülatif ültimatolar sunsaydı, kendini beğenmiş bir şekilde anında çekip giderdi.

Son sözleriyle bunu ima etmiş *olabilirdi* ama içi boştu. O anda öfkesinden dolayı değil, ama uzun uzun düşündükten sonra bir gram bile ağırlıkları olmadığını fark etti. Bunun yerine, sadece düşüncelerinin kaosuna ve neden hala bu lanet olası, boktan diyarda olduğuna dair sorularına katkıda bulunmuşlardı.

Ama Cadı Baykuş'u iğnelemeye gerçekten bayılıyordu ve yüzünü kötü niyetli bir sırıtışın kaplamasına izin verdi.

"Beni bu şekilde rahatsız etmeye gelmek sadece nefretimi körükleyecek ve beni daha hızlı yeniden inşa etmeye itecek." Taşı sıkıca kavradıktan sonra işaret parmağını kaldırarak kendini beğenmiş bir düşünceyle dudaklarına dokundu. "Şimdi beni nasıl tuzağa düşüreceğini bildiğini gösterdin ve beni patlatacak ikinci bir taşın olduğundan şüpheliyim. Sırrın yok, savaşacak hiçbir şeyin kalmadı ve Lindiwe, *ikimiz* de benim ne kadar kurnaz bir piç olduğumu biliyoruz. İblislerim dönüşümü her şeye gücümün yettiğinin bir kanıtı olarak görecekler ve beni takip etmeyenler de artık edecekler. Bana her zamankinden daha güçlü ve daha etkili bir şekilde geri dönmem için mükemmel bir fırsat verdiniz. Taleplerimin ağırlığı daha da arttığında sen ve soyun ne yapacaksınız?"

Sonunda ona en çekici gülümsemesini verdi, özellikle de onun her kelimedede azalan zevkini görebildiği için. Mizah dolu dudakları aralandı ve kaşları yavaşça çatıldı, ta ki gözleri acınası bir şekilde yalvarır gibi görünene dek.

"Bizi yalnız bırakamaz mısınız?" diye homurdandı, uzak sesi duyusallıktan çatlıyordu. "Bununla hiçbir ilgimiz olsun istemiyoruz."

"İçinde bulunduğunuz durum için Weldir'e teşekkür etmelisiniz. Teklif ettiğim gibi bana katılsaydı, her şey farklı olurdu."

"Ama o senin gibi Elflerden nefret etmiyor!" Hayal kırıklığı içinde kollarını yana açtı.

"Biz aynı kumaştan kesildik. İkimiz de İblislere müdahale etmeye çalışan Elfler tarafından yaratıldık, ikimiz de hor görüldük ve hapsedildik, sonra ikimiz de kaçamayacağımız bir dünyaya hapsolmak üzere serbest bırakıldık."

"Sen de aynı şeyleri yaşadın diye o da senin gibi hissetmek zorunda değil." İçini çekti ve kollarını yenilgiyle kucağına bıraktı.

"O korumak istiyor, sen ise yok etmek istiyorsun. Başka bir yol bulup bizi rahat bırakamaz mısın?"

Jabez gözlerini devirdi ve sonra elindeki taşı ona fırlatmak için kolunu geri çekti. Taş havada süzüldü, onun soyut bedeninin içinden geçti ve duvarın diğer tarafında yere çarptı.

"Sızlanmayı bırak," diye hafifçe ısırdı onu. "Artık senin küçük Mavka'na zarar vermek gibi bir niyetim yok. Bundan bir süre önce vazgeçtim."

"Onları avlattın!"

"Ve o emri de aylar önce kaldırdım." Kızın dudakları inançsızlıkla aralanırken, adam başını salladı. "İblisler avlanmayı sever. Ödüllerin üzerine atlarlar ve haberi hızla yayarlar. Bir kararnamenin kaldırılmasını bu kadar coşkuyla paylaşmaya daha az meyillidirler. Artık size zarar verme arzusu olmayan birini yok etmeye çalıştınız."

"Oğlumu öldürttün," dedi, acısı gözlerini daha da eğerek.

"Peki değerli oğullarınız kaç oğul, kız, baba ve anne öldürdü?"

Adam ona üstün bir tavırla kaşlarını kaldırdı ve kızın dudakları gerildi.

Bunu inkâr edemezdi; kendisi de ikiyüzlü biriydi. Yedikleri yüzlerce kişiye karşı şiddet uygulayacaklarını ve anlayışsız davranacaklarını bile bile onların dünyaya getirilmesine izin vermişti - aileler yok edilmiş ya da parçalanmıştı. İnsan ya da İblis olmaları fark etmiyordu. Onları öldürmekten asla alıkoymamıştı ve bu konudaki suçluluk duygusundan kendisinin kurtulduğu gibi kurtulup kurtulmadığını merak ediyordu.

Kendi elleri de en az onunkiler kadar kirliken ona acımasını istiyordu.

Ama Jabez çocuklarının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve verici bir ruh hali içindeydi. Zylah'la tartışmasından sonra kendini oldukça huysuz hissettiği için şaşırtıcıydı - ya da belki de bu yüzden bu gece ona acıma eğilimindeydi.

Jabez kayıtsız görünmek için oynamak üzere yeni bir taş aldı. "Adı neydi onun?"

Sorusu karşısında kızın kaşlarının şaşkınlıkla birbirine yaklaştığını fark etti. "Aleron," diye cevap verdi sessizce.

"O halde Aleron'un ölümü için özür dilerim," dedi kayıtsızca. "Dediğim gibi, o zamana kadar fermanımı çoktan kaldırmıştım."

Aslında bunu Merikh'ten bir kez daha kendi tarafına geçmesini ve onunla birlikte Nyl'theria'ya gelmesini istediği günden önce yapmıştı. Bir sonraki planlarını çoktan formüle etmişti ve bu planlara onu da dahil etmişti - güvendiği, sevdiği birini

onu hayal kırıklığına uğratmayacağına inanıyordu. Eski dostu beklediği gibi kaleye gelmeyince Jabez başka seçenekler düşünmeye başlamıştı.

Özellikle bir tanesi Mavka'nın yardımını ya da ölümünü gerektirmiyordu ama tehlikeliydi. Mümkündü ama istediğini elde etmesi yıllar alabilirdi.

Artık beklemek istemediği yıllar. Yaşlanıyordu, bu da öfkesini solmuş bir yorgunlukla bastırıyordu.

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Lindiwe bıkkınlıkla başını ona doğru sallayarak sordu.

"Hayır. Hiçbir önemi yok. Hiçbir şeyi değiştirmez ve onu geri getirmez." Yeni taşını inceledi, diğerlerinden daha pürüzlü olduğunu gördü - muhtemelen kalesinin taşlarını bir arada tutan kırık bir kil parçasıydı. "Ama yine de bu bir özür. Benim sahte ölümüm sayesinde bu ferman kaldırıldı ve korkunç çocuklarınız Austrális'te özgürce dolaşıp rastladıkları her şeyi yiyebilecekler. *Bu* en azından size huzur getirmeli."

Bir kez daha, ondan ne anlam çıkaracağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. Yine de Jabez'in özür dilemesi nadir görülen bir şeydi ve bunu kendi iyiliği için değil, sadece onun iyiliği için yapıyordu.

Pişmanlığı, onu kendi aptallığı için sempati arayan zavallı bir adam gibi göstermekten başka ne işe yarayacaktı?

"Sanırım bizi yalnız bırakacağını bilmek bana huzur veriyor," diye itiraf etti onun sözlerini tarttığı küçük bir sessizlikten sonra. Sonra yana doğru bakarken dudakları kıvrıldı. "Ve Weldir zaten Aleron'u geri getirdi."

Jabez durakladı ve bakışlarını ona doğru kaldırırken başını öne eğdi. "O bir öbür dünya tanrısı. Bu mümkün olmamalı." Kadının dudakları daha da kıvrıldığında, yüz ifadesini şefkat ve neşe doldurduğunda, Jabez'in yüz hatları tiksintiyle buruştu. Ellerini havaya kaldırdı. "Harika. Ölülerini nasıl getireceğini buldu. Sırada ne var? Fiziksel bir form elde edecek ve sonunda özgür mü olacak?"

Bu Jabez'i çok sinirlendirirdi.

Weldir'in de en az kendisi kadar acı çekmesini istiyordu, özellikle de son üç yüzyıldır yoluna çıktığı için. Eğer o yarı tanrı ve onun lanet olası muhafızı İblis ordusunun Dünya'dan ayrılmasını engellemeseydi... Jabez'in planları yüzyıllar olmasa bile onlarca yıl önce gerçekleşmiş olacaktı.

Lindiwe'nin bakışlarını ona çevirirken yüz ifadesinin mizahla buruşmasına güvenmiyordu. Bıkkınlıkla sorduğu sorudan hoşlanmamıştı...

gerçek olduğunu söyledi. Ne inkar etti ne de doğruladı.

Kahretsin, diye düşündü, taşı kenara fırlatarak. *Bir şeyler değişmiş.*

Kısa bir süre içinde çok şey değişmişti ve bunların hiçbiri onun lehine değildi. Kendi ölümünden Katerina'nın ölümüne, diğer Mavka'ların sürekli yeni gelinler almasından Zylah'a kadar geçen üç yıl bunun kanıtıydı.

Dünya değişiyordu. Buradaki zamanı sona eriyordu.

Bir parçası bu konuda rahatlamıştı, her ne kadar yeni bir karanlık sayfa açmış olsa da.

"Zylah nerede?" diye sordu.

Ona seslenmedi... Neydi adı? Fyodor mu? Demek Zylah'ın ailesiyle gerçekten konuşmuş.

"Bilmemenize şaşırdım," diye cevap verdi, omuz silkmek için bir omzunu kaldırarak. "Bütün çocuklarınızı izlemiyor musunuz? Bahse girerim Weldir bizi sisinin içinden geçerken izlemiştir."

Jabez şu anda bile ensesinde bir çift ürpertici gözün dolaştığını hissediyordu. Umarım Weldir'in fiziksel formu hakkındaki endişesi paranoyadan başka bir şey değildir ve Jabez burada potansiyel tehlikeden habersiz otururken onu cezalandırmaya gelmemiştir.

Ya da belki de Jabez'in her şeye ve her şeye hazır olduğunu biliyordu. Büyüsü geri gelmişti; başka bir varlık hissettiği anda koruyucu bir güç yaratmasını ya da ışınlanmasını hiçbir şey engelleyemezdi.

Onlar gözlerini kırpmaya bile vakit bulamadan gitmiş olacaktı.

"Zylah onun doğrudan soyundan gelmiyor. Onu çocuklarımızı hissettiği gibi hissedemiyor ve yuvasının nerede olduğunu bilmiyordum çünkü başka bir çocuğuma yardım etmek için onu bıraktığım an, onu aramak için scry yapamamamız onu kaybettiğimiz anlamına geliyordu."

Türünün geri kalanından farklı olduğunun bir kanıtı daha. Weldir'in bakışlarının bile dışındaydı ve şimdiye kadar bunun kendisi için ne anlama geldiğini düşünmemişti. Mahremiyetlerinin ihlal edilmediğini bilmek rahatlatıcıydı.

"Onu bulduğunda ne *yapacağı* belli olmayan bir adamın kaprisleri yüzünden gözden kaybolması da yardımcı olmadı."

Ah, demek ki en azından Peçe'de birlikte geçirdikleri zamanın *bir kısmını* izlemişlerdi, çünkü muhtemelen onun sisini bozmuşlardı. Weldir'in köyün altındaki yeraltı cebini gözlemleyebildiğinden şüpheliydi, çünkü taşın üzerinde o bölgeyi görmelerini engellemek için ek bir büyü vardı. Bu büyü

mana taşına bağlıydı, böylece yakıt sağlamak için Jabez'in yardımına ihtiyaç duymuyordu - her zaman birinin onu çalmaya çalışmasından endişelenmişti.

Muhtemelen onları Fayren'in yerinde ve Spiral Cenneti'nde izlemişlerdi. Bunun onlar için kafa karıştırıcı olabileceğini düşündüğünde dudaklarını bir gülümseme tehdit etti.

Onun Zylah'la ilgilenmesini, bir erkeğin bir kadına kur yapması gibi onunla vakit geçirmesini izlemek... evet, bu çok kafa karıştırıcı olurdu.

Muhtemelen daha önce onun yanındayken müdahale etmediler ya da kendilerini göstermediler.

Jabez elini umursamaz bir tavırla havada salladı. "O güvenli bir yerde."

Lindiwe'nin dudakları onaylamaz bir şekilde düzleşti. "Onunla her ne planlıyorsanız, durmanızı rica ediyorum. Ne de olsa o benim torunum. Onun da güvende olduğunu görmek istiyorum."

Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmayan Jabez kıkırdadı, gözleri muziplikle kırıştı.

Sonra sağ elini kaldırarak düz olmayan tırnaklarını gösterdi, Zylah'ın amına soktuğu iki tırnağı ağzına götürdü ve emdi. Kızın dehşete kapılması üzerine ıslak bir patırtıyla tırnaklarını çıkardı ve kesilmiş orta parmağını ona uzattı.

Kız gözle görülür bir şekilde ürperdi ve adam bunu son derece tatmin edici buldu.

"Ben istediğimi yaparım," diye cevap verdi büyük bir sırtışla. "Bana aksini söylemeye çalışmanın *tam* da senin onaylamadığın şeyi yapmama neden olduğunu öğrenmedin mi?"

"İğrenç derecede iğrençsin."

Jabez omuz silkerek, "Ben bir fırsatçıyım," diye cevap verdi. "Senin gibi tutucu bir iffet düşkününün dertleri işte böyle."

Eğer onun içindeki kötülüğü görmek istiyorsa, öyle olsun. Onu düzeltmeye hiç niyeti yoktu, özellikle de içsel düşünceleriyle ilgili herhangi bir gerçeği bilmesine izin vermeyi reddettiği için. Onun fikirleri onun için çok az önemliydi.

"Merikh bugünlerde nasıl?" diye sorarken neşesi hiç azalmadı.

Sertleşti ve sonra yana bakarken suçlu gibi göründü. "O iyi. Umarım mutludur."

Mutlu oldum. Jabez bununla yaşayabilirdi.

"Bir gelin buldu mu?" diye sordu umursamaz bir tavırla, umursamıyormuş gibi yaparak. "Sanırım... öyle."

Bir gelin o zaman. Demek Merikh bu yüzden onun yanına gelmedi. Bununla da yaşayabilirim.

Ne de olsa, o boğa boynuzlu, ayı kafataslı Mavka Jabez'den nefret etse bile, onu hâlâ bir dost olarak görüyordu. Tek gerçek dostu. Boktan, yalnız hayatlarından sonra en azından biri biraz mutluluğu hak ediyordu.

Lindiwe hiçbir şey söylemediğinde ve Jabez sadece sessizlik önerdiğinde, sonunda ortadan kaybolacağını düşündü. İstedikini almıştı: cevaplar ve huzur.

Bunun yerine, her zaman yaptığı gibi ona musallat olmaya devam etti. Her zaman onun şatosunda kalmayı, onu rahatsız edici, dokunulmaz bir güç olarak takip etmeyi sevmişti. Buna karşı koymanın tek yolu ona sataşmaktır ve o da bunu yapma isteğini tamamen kaybetmişti.

Bugünlerde çok fazla şey yapma isteğini kaybetmişti.

"Neden hâlâ buradasın?" Jabez, konuşmaları bitmişken onun kalmayı tercih etmesine sinirlenerek sordu.

Ona küçük bir gülümseme sundu. "Senin mutsuz olmanı izlemek için."

Bunun için onunla alay etti. "Sefalet bulamayacaksın," diye tekrarladı. "Senden hâlâ nefret ediyorum."

"Hisler karşılıklı."

Jabez daha sonra onu tamamen görmezden geldi ve küçük tüneğinden hareket etmediğinden emin oldu. Bir kez daha düşüncelerine dalarken onun kendisini öldürmeye çalışmayacağına güvenmiyordu. Lindiwe'nin kendisine ve akrabalarına yaptığı her şey için adalet sağlamaya çalıştığını görebiliyordu.

Şimdilik bu dostane ateşkese izin verecekti; bunu ilk kez yapmıyorlardı. Yüzyıllardır bunu yapan iki düşman sohbet ediyordu.

Bu gece birbirlerinin rahatsız edici, sessiz varlığında geçirdikleri süre içinde aklına tek bir gerçek geldi. Geçmişinin enkazını kazmak, sadece bir düşünceyi temizlemesine izin verdi.

Aptalca bir düşünce olduğunu biliyordu ama bu düşünce zihninin arkasında rahatsız edici bir sızıya dönüşmüştü.

Bakışlarını bulutlu gökyüzüne doğru kaldırdı, yağmurun dinmiş olmasına şükretti ama yıldızları ve onların mistik ışıltılarını göremediği için canı sıkıldı.

Zylah'ı son bir kez görmek istiyorum. Ve düzgün bir veda etmek. Sadece onun iyiliği için, ona bir son vermek için değil, aynı zamanda... kendi iyiliği için.

Var olmayan kalbi bunu yapma düşüncesiyle acı içinde *sıkışırken* bu komikti.

Kahretsin, acınacak haldeyim.

Düşünceleriyle, ona uzak durmasını söyleyenlerle ve bu fikre karşı savaşımlarla boğuştuğundan sonra Jabez pes etti.

Şafağın moru mağarayı çoktan loş bir şekilde aydınlatmıştı ama mağaranın içine girmeye yakın bile değildi. Sık ormanın sabahın gerçek gücünün dünyaya dokunmasına izin vermesi saatler alacaktı.

Mağaralarına girdiğinde hemen irkildi.

Zylah yatak takımlarını, kitaplarını ve Peçe'ye gitmeden önce gizli bir köşeye sakladıkları her şeyi çıkarmayı başarmıştı. Adamın döneceği umuduyla ikisinin de yatak takımlarını *sermişti*.

Onunkinin ortasına oturdu. Kıvrak kolları bacaklarını sarmış ve kafatası dizlerinin kuytusuna gömülmüşken, mavi eterik damlalar başının etrafında süzülüyordu. Boynuzlarına her çarptıklarında küçük parçalara ayrılıyor ve solan parıltılar içinde kayboluyorlardı.

Kızın gözyaşları onu rahatsız etmeye başlamıştı ve buna sebep olduğu için suçluluk duygusuyla göğsü sıkıştıyordu. Bir önceki sabah da onları görmekten hoşlanmamıştı - aptalca davranmasının bir başka nedeni de buydu.

Ona vermeye çalıştığı temiz kesim bu değildi.

Adamın gelişinin kokusunu almadı ama *sakin* bir sohbet edebilmek için yanına oturmak üzere yaklaştığında irkildi. Şaşkınlıkla nefesi kesildi ve kafatasını kaldırdı. Tam oturmak için bacak bacak üstüne atmışken, kız kendine sarılmaktan vazgeçip kendini ona doğru fırlattığında kızı neredeyse yere değiordu.

"Jabez!" diye haykırdı, sesi çatlamış ve kederle dolmuştu.

Kadının tüm vücudu kendi vücuduna çarptığında ve çıkıntılı göğüs kafesi alnına çarptığında homurdandı. Düşmesini engellemek için elini arkasında sabitledi, tam o sırada kadın tüm uzuvlarını onun etrafına sararak kaçınılmaz bir kavrama haline getirdi.

Kollarını başının ve boynuzlarının arkasında kavuşturdu, bacakları beline dolanırken pençeleri kürek kemiklerine saplandı. Burnunun yan tarafını adamın saçlarına ve boynuzlarından birine sürttü.

"Geri gelmeyeceksin diye endişelendim," diye ağladı, burnunu çekip solurken tüm vücudu onunkinin etrafında titriyordu.

Konuşmaya çalıştı ama kürk ve göğüs kemiğiyle dolu bir yüzle mücadele etmek bunu zorlaştırıyordu. Başını o kadar sert sıkıyordu ki, kollarının arasında kırılacağından endişe ediyordu. Pençeleri sırtına o kadar derin saplanmıştı ki, keskin uçları pelerinin ve gömleğini delip geçmişti ve pençelerin şiddetinden kaçmak için omurgasını dikleştirdi.

Onu yanlarından hafifçe itmeye çalışmak sadece daha sıkı tutunmasına neden oldu. Pençeli tavşan ayak parmakları, yaklaşmak için onları kullanmaya çalıştığında kayalık zemine süründü.

"Özür dilerim. Lütfen bir daha gitme." Saçlarına daha fazla sokulup kafa derisinde kel bir nokta oluşturmakla tehdit ederken kısık bir sesle mızızlandı. "Sorun değil. Seni affediyorum. Sadece... *lütfe*."

Bu boğucu tutuştan ışınlanarak kurtulmayı düşündü.

Ona konuşma fırsatı vermiyordu ve Jabez dönüşünün yanıltıcı olmasını istemiyordu. Kadının tatlı tatlı yalvardığı gibi kalmaya hiç niyeti yoktu ve onun için en iyisinin bu olduğunu biliyordu.

Ondan istediği her ne olursa olsun başarısız olmaya mahkûmdu ve en çok incinen de kendisi olacaktı. Ne kadar erken giderse, o kadar kolay onarabilirdi.

Ya da değil, eğer Orpheus bir Mavka'nın kalp kırıklığını ölçmek için bir şeyse.

Aralarına mesafe koymanın en iyisi olduğunu biliyordu ama onu içine çekerken bunu yapmakta zorlanıyordu. Küçük iniltileri onun için bile acı vericiydi ve titremesi her geçen saniye daha da kötüleşiyordu.

Bir yanı, bu derin üzüntü içindeki kadının aradığı teselliye sunmak istiyordu.

Bu yüzden, onları güç ya da büyü kullanarak ayırmak yerine, dudaklarından küçük, yenik bir iç çekiş döküldü. Başını eğdi ve kollarını Zylah'ın dar orta kısmına dolayarak ona sıkıca sarıldı. Hatta kaldırdı

Bacakları onun yanında biraz kaydığı için diz çökmek üzereydi.

Kendi gücünü ve sıcaklığını onunkiler gibi hissetmesine izin verdi. Bunun onu ve kendi içindeki garip ağırları da yatıştırmasına izin vermeye çalıştı. Kadın sakinleştğinde, bu ne kadar uzun sürerse sürsün, konuşabilirlerdi.

Sabırlıydı ve kesinlikle acelesi yoktu. Hayır, aslında tam tersi.

Titremesini durdurması uzun zaman aldı ve neredeyse onu ezerek öldürmekten vazgeçmesi daha da uzun sürdü. *İnsan olmadığım için şanslıyım.* Ya patlayacaktı ya da kürkünün içinde boğulacaktı.

Yasemin ve menekşe rengindeki güzel kokusunu içine çekerken kendini yüzünü gömerken buldu. Yakından ve teninden gelen koku daha da güçlüydü ama yine de ince yumuşaklığı her zaman olduğu gibi yatıştırıcıydı.

Onu yatıştırmayı başardı ve gözleri onun üzerindeki uyutucu gücün altında kapandı. Güçlü kalp atışları alına doğru yayılıyor ve kulaklarında gümbürdüyordu. Ona odaklandı ve tüm varlığında tuttuğu gerginlik kendini çözdü.

Belki de bu kucaklaşma onun da ihtiyacı olan bir şeydi ve bunu hiç bilmiyordu. Öte yandan, daha önce hiç başının iki yanını yastık gibi saran güzel göğüslere sahip bir dişi olmamıştı. Bunun bir başkasıyla paylaştığı en hassas an olabileceğini düşündü ve ona hissettirdikleri, onu bırakmanın daha da zor olmasını sağladı.

Elleri kalçalarını tutana kadar kollarını kaydırđı, böylece onu daha yakına çekebildi.

Kıvrak formuna rağmen ağır olmasına rağmen, gerçekten sıcak ve yumuşaktı. Vücudunda yeterince kas vardı ve bu da onu sıkıca tutmasına yetiyordu.

Zylah biraz daha gevşedi ve iniltileri azaldı. Zylah ona nefes alabileceğı kadar yer açtı ama o yerinden kıpırdamadı, olduğu yerden memnundu. Aslına bakılırsa, bu hassasiyet Zylah'ın zihnini garip bir şekilde eritmişti ve artık onun mu yoksa kendisinin mi bırakmayı reddettiğini bilmiyordu.

Kaslarının her seğırmesi, aldığı her nefes, vücudunun onunkine dokunmasıyla okunuyordu. Kürkü kaşlarını, yanaklarını ve dudaklarını gıdıklıyordu ama o kadar ipeksiydi ki aldırmadı. Burnunun göğüs kafesine değmesi bile onu rahatsız etmiyordu, gerçi başını eğmesi bu konuda yardımcı oluyordu.

Bir an için böyle birinin yanında uyumanın nasıl bir his olduğunu merak etti. Birçok huzursuz, kayıtsız sabah geçirmişti, zihni

acı çektiği uzun yıllar boyunca huzur içindeydi.

Şimdi bile, onun elindeyken tetikte olmalıydı. Gittiği her yerde ölüm anlamına gelen bir yaratıkla birlikte çok savunmasız bir konumdaydı. Pençelerini onun sırtından geçirip kalbine saplayabilirdi ve o bunun geldiğini bile göremezdi.

Saniyeler içinde ölmüş olurdu.

Bunu da hak ederdi.

Daha önce kimsenin onu bu şekilde tuzağa düşürmesine izin vermemişti.

Yine de kendini son derece *güvende* hissediyordu. Sanki gözlerini kapatıp onun kadınsı kıvrımlarının, kokusunun ve sıcaklığının tadını çıkarabilirmiş gibi.

Beyni, lanet kulakları sarkacak kadar uyuşmaya başlamıştı. Korku ya da endişe hissetmiyordu ve tek bir lifi bile tetikte değildi. Onun yerine, memnuniyet içinde göğsüne daha da sokulma isteğini bastırmak zorunda kaldı.

Ta ki kız başının sağ tarafını koklayana ve kızın nefesi kulağının üzerinde gezinirken kulağı yerinden fırlayana kadar. Kasıklarının bile gerildiği noktaya kadar tüm vücudu boyunca bir şok gönderdi. Kadın bunu ne kadar uzun süre yaptıysa, adamın omurgasından aşağıya doğru bir titreme yayıldı ve ensesinin tüyleri diken diken oldu.

"Fayren gibi kokuyorsun," diye mırıldandı, sesi ağlamaktan durgunlaşmış ve boğucuydu. Aynı ses tonu, üzüntüden ziyade şehvetle ağlayan biri için de kolaylıkla yanlış anlaşılabilirdi ve kulak zarlarının karıncalanmasına neden oldu.

Gözbebekleri deniz mavisi rengine derinleşti, sanki bir başkasıyla birlikte olduğunu öğrendiğinde sahiplenme ve üzüntü karışımı bir duygu onu etkilemişti.

"Onu ziyaret ettim," diye mırıldandı, o gitmediğinden beri gitmesine izin vermiyordu.

Zylah'tan ayrıldığı sırada o sinir bozucu tilki İblis'i iki kez ziyaret etmişti: önce dinlenmek için, sonra da Lindiwe ile yaptığı konuşmadan sonra. Lindiwe'nin onu Zylah'a gelmekten *vazgeçireceğini* umuyordu ama onun yerine Lindiwe onu geri dönmeye daha da ikna etti.

Ona veda etmiş, muhtemelen geri dönmeyeceğini ve nedenini açıklamıştı. Kadın gözyaşları içinde ona sarılırken, adam da küçük yaşlı kadının başını okşamıştı. Sonra Zylah'ın nerede olduğunu sormuş ve bir şekilde onun hatası olduğunu bildiği için yokluğu konusunda onu azarlamıştı.

Kızın dırdırı bitmeden gitti. Ve ormanda bir sık kafalı gibi surat astı.

Hiçbir zaman kolay yolu seçmemişti ve şimdi burada olması da bunun bir başka kanıtıydı.

Başının etrafını koklamaya devam etti ve ancak bir sonraki sözlerinden sonra onun Fayren'in kokusunun başka neresine sinmiş olduğunu bulmaya çalışmadığını anladı. Hayır, Fayren'in kokusunu arıyor, onunla sarmalanmak istiyordu - eğer saçlarının altına gömülmeye çalışması bunun bir göstergesiye.

"Seni özledim," diye fısıldadı burnunu ona sürtünerek. "Lütfen beni bir daha terk etme."

Kapalı gözleri sıkıca kenetlenirken, bir dehşet iniltisi neredeyse boğazından yukarı tırmanıyordu. Hiçbir şeye bakamasın diye gözlerini açtı.

Hiçbir şey söylememeliydim, diye düşündü derin bir pişmanlıkla.

Yapmaya çalıştığı şeyi yapsaydı ve akıllıca davranıp çıkışında ondan nefret etmesini sağlasaydı, bunlar olmayacaktı. Adam geri dönmeyecekti ve kadın da bu kadar tatlı bir şey söylemeyecekti.

Daha önce ona bu şekilde sarılacak güveni hiç bulamamıştı ve bunun tek nedeni ona eksikliğini hissettiği bir şeyi vermiş olmasıydı. Muhtemelen bunu kabul edeceğini bilerek ona karşı daha şefkatli olmanın yolunu açmıştı. Mana taşını topladığı yeraltı cebinde söylediği gibi - artık neden saklasın ki?

Hiç farkında olmadan, onun sert dış görünüşünü yontuyordu. Ona karşı savunması, onunla geçirdiği her dakika daha da esnekleyiyor, son birkaç haftadır eğilip bükülüyordu.

Ona olan ilgisini bir aptal gibi ağzından kaçırmamış olsaydı, bu gizliliğe yaslanabilirdi. Eskiden olduğu gibi ilgisizmiş gibi davranabilirdi. Şimdi de öyle davranabilirdi ama kız akıllıydı ve muhtemelen onun içini görecekti.

Büyüleyici deniz mavisini gözleri şaşırtıcı derecede anlayışlıydı.

Daha da kötüsü, gittiği süre boyunca aklının hep onda olması tek bir anlama geliyordu: O da onu özlemişti.

Kahretsin, şu anda bu gerçeğin farkına varmak istememişti.

Sanki onu kucaklamak için asırlardır beklemiyormuş gibi gitmesine izin vermesini diledi. *Buraya gelmemin bir sebebi var.* Ama görünüşe göre ağzı protestosuna karşı kapalı kalmıştı.

Kollarını gevşetti ve biraz sarkmasına izin verdi, bunu yapmanın sonunda onun gitmesine neden olacağını umuyordu.

Bileğinin arkasını bir şey gıcıkladı. Jabez hiçbir şey beklemediği için kaşlarını çatı. Elini ters çevirdi ve merak içinde elini her neyse onun içine soktu. Parmak uçları ince tüylerin arasına daldı,

Tam o sırada ince, sert ve uzun bir şey orta ve yüzük parmaklarının arasındaki ağı değdi.

Zylah şaşkınlıkla kaskatı kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı ve aleti farkına vararak *sertçe* sarsıldı. İçinden hissedilir bir inilti yükseldi ve zihni, "Vay anasını!" diye homurdandı. *Kuyruğu lanet bir bulut gibi hissettiriyor.*

O kadar yumuşaktı ki, ince uçları avucunun içini gıdıklıyordu. Başparmağının ucu, kuyruk kemiğinin sert uzunluğunu okşadıktan sonra en ucuna hafifçe vurdu.

Zylah boğuk bir nefes verdi ve yaptığı şey onu şaşırttı. Aleti tamamen dikleşip pantolonunun içinde zonklayana kadar bir sapık gibi kuyruğunu okşuyordu. Kendini savunmak için, bunu yapmak *istememişti* ama sonunda ona dokunmaktan, görüldüğü kadar kabarık hissettiğini bilmekten heyecan duymuştu.

"Kahretsin, özür dilerim," diye homurdandı, yüzü, kulakları ve boynu utanç -ve tahrik- içinde ısınırken elini çekti. Neyse ki her iki duygunun da yüz hatlarını nasıl buruşturduğunu, göğsüne bastırılmış haldeyken göremeyecekti.

"Sorun değil," dedi sessizce. "Durmak zorunda değilsin."

Hatta kalçalarını oynattı ve elini aramak için geriye doğru eğdi ve neredeyse aklını kaybediyordu.

Yapmamalıyım, dedi kendi kendine. Arzu çoktan kanını kaynatmaya ve sikini kaldırmaya başlamıştı ve kızın kuyruğuna dokunmaya devam etmek sadece başka yerlere dokunmak istemesine neden olacaktı.

En azından merakını gidermişti, böylece aklının bir köşesinde kalmayacaktı.

Jabez küçük bir iç geçirdi ve kollarını daha da gevşetti. Buraya ne yapmaya geldiyse onu yapmalıydı. Bu işi halletmesi daha iyi olacaktı ve kendini acı dolu bir tartışmaya hazırladı.

"Zylah, yapamam-" Kadın saçlarının ucundan tutup başını geriye doğru çektiğinde boğuk bir nefes aldı. Kadın onu aniden başını kaldırıp kendisine bakmaya zorladığında acı, aşırı genişlemiş boğazına saplandı.

Bir an dudakları aralandı, sonra da bir dil aralarına sokuldu. Daha önce hiç kimse ona bu kadar başarılı bir şekilde hükmetmemişti ve kızın dili onunkinin üzerinde gezinirken yaşadığı şok onu duraklattı. Kendini ona doğru tutmak için başının yan tarafını kavrarken bir inilti verdi.

Çıkardığı o küçük ses ve dilinin dişlerinin üzerinde dönüp durduğunu hissetmesi vücudunun titremesi için yeterliydi. Eğer öyle olsaydı

Başka biri olsaydı, bir şeyi kanıtlamak için dilini ısırabilirdi. Bunun yerine, içinden aç bir hırıltı çıktı.

Bu kadar çabuk teslim olması son derece acınası bir durumdu ama göğsündeki soğuk sızı, kadının cazibesinden o kadar çabuk kurtulmuştu ki sersemlemişti. Kendini yakalamak için gerçekten istekli değildi.

Adam dilini sertçe emdiğinde nefesi kesildi ve şaşkınlıkla dilini geri çekti, bir yandan da kurtulmak için adamın emiş gücüyle savaştı.

"Birinin sana bunu yapmasından hoşlanıyor musun?" Başını öne doğru itti ve ön dişlerini, siyah sivri Mavka dişlerini, sonra da çenesini yaladı.

Ona küçük bir inilti daha hediye etti ve ondan kaçmak ister gibi kafatasını yana çevirdi. "Beni yaladın!"

Kızın buna neden bu kadar şaşırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Belki de sadece rekabetçi bir piç gibi her şeyi kazanma ihtiyacından kaynaklanıyordu ama onun saçını çektikten sonra kıvrınmasını görmek istiyordu. Elini lacivert elbisesinin eteğinin altına soktu ve kuyruğuna ulaşana kadar keskin tırnaklarını omurgasından aşağıya doğru çekti.

İçinden keskin bir nefes kesilmesiyle karışan bir gıcırtı koptu ve kabarık tutam deli gibi kıpırdandığında kalçalarını adamın beline doğru itti. Ani ve derin uyarılma kokusu duyularının etrafında uçuşurken, onu kavradığında anında inlemesine neden oldu.

Tırnaklarını daha yavaş da olsa tekrar omurgasına geçirdi ve kızın tepkisi daha da yoğun oldu. Parmak uçlarını kalçalarının hemen üzerinde gıdıklarken, "*Burası çok hassas, olacağını biliyordum,*" diye düşündü.

Vücudu onun dokunuşuna tepki olarak titreyip kamburlaşırken, düzgünce oturdu. Bacaklarındaki gücü kaybetmiş gibi yuvarlak kıcı kucağına indiğinde, yoğrulabilir kalçaları adamınkilerin üstünü yastıkladı. Sikini yanaklarının arasına sokan adam, kadının her bir kıpırtısını hissetti.

O zaman gerçek bir aptal ve açgözlü bir adam olduğunu biliyordu, ama şimdi gerçekten çok azgındı ve ona karşı dayanılmaz derecede *zayıftı*. Aslında onu terk etmek istemediğini de fark etti, çünkü berbat, çarpık varlığının derinliklerinde, bilinmeyen nedenlerle ondan hoşlanıyordu.

Bildiği tek şey, kollarında sıcak ve şehvetli hissettiği, *güvende* hissettiği ve güzel koktuğuydu. Onun uhrevi güzelliği onu kışkırtmaya devam ediyordu, bu insan dünyasından çok farklıydı, tıpkı kendisi gibi. Ve kişiliği de tatlı, nazik ve tüm o farkında olmadan yaptığı hilelerle büyüleyiciydi.

Yapması gerektiği gibi geri çekilmek yerine, derin bir nefes alarak öne eğildi ve çenesinin köşesini öptü. Kız titreyip başını ondan yana çevirdiğinde, adam kızın boyun kürkünün yakasını öptü ve kızın hissedebileceği kadar sert bir şekilde ısırıldı.

Boştaki eliyle kızın elbisesinin arkasını kavrayıp aşağı çekmek için uzandığında, aptalca bir hata yapmadan önce durakladı. *Lanet olsun. Yapma*, dedi kendi kendine. Kendisine, yaptıklarına ve yapmak üzere olduklarına kahrolurken alnını kızın boynunun kıvrımına gömdü.

İyi bir insan değildi; bunu biliyordu. Zevki paylaşımları her şeyi daha da zorlaştıracaktı - hem onun için hem de kendisi için. Özellikle de aralarındaki duygular birbirine karışmışken.

Bunun kendisini nasıl olumsuz etkilediğini umursamıyordu ama bu ona haksızlıktı. Ne kadar acı verici olursa olsun, hayatı boyunca suçluluk ve pişmanlığın yükünü taşımıştı. Bunu ona hediye etmesini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Yine de ne zaman şehvetini kontrol altına almayı başarsa, kadın bir şekilde onu çözüyordu.

"Neden durup durup duruyorsun?" diye homurdandı, sesi uyarılmayla doluydu, hava bu uyarılmanın kokusuyla tıkanmış ve yoğunlaşmıştı.

Bu sefer nazikti ve akıllıca boynuzunu kullanarak başını geriye eğdi, böylece birbirlerinin bakışlarıyla karşılaşabildiler. Mor gözbebekleri karşısında burnu sessiz bir iniltiyle kırıştı, ancak kapalı dudaklarını yaladığında sesi daha da yükseldi.

Arka tarafını adamın sikinin uzunluğuna doğru itti. "Lütfen durma."

Bu lanet özgüveni nereden alıyordu? Eğer titreyen, kararsız bir genç kız gibi davransaydı, ona karşı kolayca kazanabilirdi. Akıllı başında kalmak istiyorsa, onun ateşli ve şehvet düşkünü olmasına ihtiyacı yoktu.

"Çünkü geri alamazsın," diye cevap verdi, kız onu tekrar yalamaya gittiğinde dilini onunkine değdirmeden önce. "Ve sana hiçbir şey için söz veremem."

Çünkü şu anda ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Elbisesinin arkasını aşağı çektiğinde, kalın askılar pazılarından aşağı kayarak göğüslerini ortaya çıkardığında bile neden duramadığını bilmiyordu.

Onu kaldırıp şımarık göğsünün yan tarafını yumuşakça ısırdığında, dişlerini görünce inledi ve bu adamın hoşuna gitti. Sert meme ucunu ağzına aldı ve kızın muhtaç nefesi kulaklarını tırmalayana kadar sertçe emdi. Kız her seferinde tam istediği gibi, titreyerek ve hırıltılı bir şekilde tepki verdiğinde, kendini bu işin daha da içine batarken buldu.

O çok hassas. Kızdırması çok kolay.

Kollarını serbest bırakana kadar elbisesini aşağı çekti. Sonra aşağı uzanarak kıcını sıkıca kavradı, yoğurdu ve dokunabilmek için kuyruğunun parmaklarının arasına girmesini sağladı. Ağırlığının çoğunu alarak onu yukarıda tuttu, böylece kız kaçmadan meme ucunu diliyle cömertçe yalayabildi.

Diğer eliyle pelerininin düğmelerini çözdü, böylece pelerin düşecekti ve sadece çantasını çıkaracak kadar uzun bir süre ağzını ondan ayırdı.

Tuniğinin altından tutup yukarı çekerken pençeleri sırtının alt kısmını gıdıkladığında içinden boğuk bir törpü koptu. Kadının isteklerini ve niyetlerini okuduğunda içinden bir gerilim geçti; bunlar kendisinininkilere demir atıyordu. İkisini de yerden kaldırdı, böylece onu sırt üstü yatağa fırlatabildi. Kadın tuniğini de yanında götürdü ve adam, ağzını sağ göğsüne götürüp sertçe emmeden önce onu çıkarmaya yardım edecek kadar uzun süre ondan ayrıldı.

"Jabez," diye inledi elini eteğinin altına sokup amını avuçladığında, orta ve yüzük parmakları klitorisinin kenarlarında geziniyordu.

O kadar ıslak ki, diye düşündü inleyerek.

Kollarını adamın çıplak sırtında dolaştırırken ihtiyaçtan titriyor, yumuşak avuç içleri adamın sıcak tenini okşuyordu. Pençelerinin uçları, ellerinin dolaştığı her yerde onu gıdıklıyor, sadece arzusunu ateşli bir dereceye kadar artırıyor.

Göğsünün olabildiğince büyük bir kısmını ağzına alarak tümseği ısırdı ve dili meme ucunda dönmeye başladı. Aynı zamanda, klitorisini daireler çizerek okşadı ve keskin bir çığlık atarken omurgası her ikisine de tepki olarak yükseldi.

Sonra kesilmiş ve hazırlanmış iki parmağını da onun içine soktu. Uylukları, onları karşılamak için eğilirken ayrıldı, amı anında sıkıştı. Küçük dalları parmaklarını iterken parmaklarının etrafına sarıldı ve içinde ne kadar ıslak olduğunu, onun için ne kadar muhtaç ve şişmiş olduğunu hissetti.

Aleti o kadar güçlü titriyordu ki, ucundan precum sızdığını biliyordu. *Onu becermek istiyorum.* Vücudu bu noktada tam anlamıyla bunun için yalvarıyordu. Çok sıcak ve misafirperver olacaktı ve dokunaçlarının onun etrafında nasıl hissedeceğini merak etti.

Tam G noktasını bulmak için parmaklarını kancaya taktığında, kadın oturmak için yerden kalktı. Adam onu gerçekten incitmeden önce memesinin gitmesine izin verdi ve onu durdurmak için bileğini tuttuğunda neredeyse ona kafa atıyordu.

"Bekle," diye yalvardı. "Bunu istemiyorum."

Ne oluyor lan? Sürekli tereddüt etmesine rağmen onları buraya getiren oydu.

Adam geri çekilmeden önce, onun kafa karıştırıcı reddine dostça kulak vererek, elini bileğinden çekti ve sikinin başını kavradı. Muhtemelen kuyruğuna dokunduğu ilk andan beri lanet olası pantolonunu çadırladığını düşünürsek, onu bu kadar kolay bulmasına şaşırmadı.

Burnu kasıldı ve kız onu geçici olarak sıktığında derin bir nefes aldı.

"Bunu istiyorum," dedi burnunu adamın boynuna doğru kaldırıp yalayarak.

Dilinin dokunduğu kızarmış teninde tüyler diken diken oldu ve ardında, üzerinde nefes aldığı tatlı bir tükürük izi bıraktı.

"Seni hazırlamam gerekiyor," dedi, parmaklarını bir kez daha soktu, onu germek ve hazır hale getirmek için onları ayırdı. "Bu senin ilk..." Sözleri kesildi.

Kahretsin, ilk kez seks yapıyordu ve o kadar insan arasından *onu* seçmişti.

Bu onu bu kadar heyecanlandırmamalıydı. Bu fikir tüm vücudunu şehvetle zonklattı ama aynı zamanda içinde derin bir şüphe duygusu da uyandırdı.

Jabez sıkıntılı bir öfkeyle parmaklarını kızıdan çekti. İki elini de kadının belinin iki yanındaki yatağın üzerine koydu.

"Bundan emin misin Zylah?" diye sordu sessizce, çünkü bunu duymaya ihtiyacı vardı. Bunu kendi ağzından duyması ve şu anda aralarında hiçbir şüphe bırakmaması gerekiyordu.

Şehvet dolu beyni ondan *başka* bir şey düşünemiyordu ve sonuçlar lanet bir elekten geçen su gibi kafasının içinde eleniyordu. Otokontrolünün son gergin ipi de en yüksek gerilimine ulaşmak üzereydi ve ona vurmayı bitirene kadar kopacak ve yıpranacaktı.

Parmakları onun altındaki yatağı oydu. *Onu çok istiyorum*, diye düşündü acı dolu bir irkilmeye. *Hayır de.*

"Evet, eminim," diye fısıldadı, bir yandan burnunu yalarken bir yandan da adamın kasıklarına bakıyordu.

Bir anda ip koptu ve kasları şişti. "O zaman buraya gel," diye hırladı.

Pantolonunun bir bağıntı tuttu, paçasını çekti ve kumaşın dizlerine kadar düşmesine izin verdi. Aleti iki dizinin arasından fırlamış, zonkluyor ve iki yanındaki çıkıntılar kabarcak kadar sertleşmişken, kadının iç kalçasını kavradı. Elbisesinin eteği, beline dolanan üst kısmıyla buluştu ve onu yatağın üzerine doğru çektiğinde tamamen yolundan çekildi.

Kalçalarını eğdi, böylece horozunun başı parlak mor kıvrımlarından kayabilirdi ve anında onun alt tarafına kaygan yayıldı. Vücudu bükülmüş bacaklarının arasına yerleşmişken ve elleri onun her iki yanındayken, klitorisinin sikini hissedebilmesi için öne doğru itti.

Küçük tomurcuğu başının hemen arkasındaki frenulumu sıyrırken, dudakları sıcak bir basınçla onu aralarında tuttu. *Kahretsin, bu çok güzel bir his.* Adam sinir demetinin üzerine her süründüğünde seğiriyordu.

Kadının uyarılmışlığı adamın shaftına yapıştığı her yerde karıncalanıyordu ve adam keskinleşen nefeslerinin arasından tepki olarak daha da sertleştiğini fark etti. İçinden prekum sızdı ve her seferinde daha fazlasını ürettiğinde beyni daha da bulanıklaştı. Sadece küçük bir dokunuş bile vücudunu bu kadar şiddetli bir şekilde ateşleyebiliyorsa, onun tarafından tamamen sarıldığında nasıl olacağını ancak hayal edebilirdi.

İzlerken tatlı küçük pantolonunu çıkardı, elleri geniş omuzlarını tutmak için uzandı. "Lütfen," diye yalvardı, onu selamlamak için kalçalarını kaldırdı.

Daha fazla karşı koyamayan Jabez tabanı kavradı ve leğen kemiğini geri çekip ucunu kadının girişine dayarken sikini sabit tuttu. Saçları öne düşüp aralarında asılı kaldığında boynunu ve omuzlarını gıdıkladı, ısı ve ıslaklık hassas başını selamlarken ürpertisini derinleştirdi.

Amcığı onu kolayca kabul etti ve kendini çok az dirençle içine batarken buldu.

"Ah, *kahretsin*," diye geveledi, derin bir inilti dudaklarından dökülürken dudakları aralandı. "Çok sıcak."

Daha yarısına kadar girmişti ki, kız şimdiden kendini sıcak bir cennet gibi hissetmeye başladı. Etrafında o kadar yumuşaktı ki, yine de sarılıyormuş gibi hissettirecek kadar rahattı. Yavaşça girdi

ama her bir santim daha ileriye, her bir çıkıntının patlaması ve daha derine batması, daha hızlı kurtuluşa kavuşmak için sertçe itmek istemesine neden oldu.

Kayganlığını toplamak için geri çekildiğinde, dalları onun etrafında kaydı, horozu kadar büyük bir şeyi nasıl kavrayacağını anlamaya çalıştı. Onu incittiğine dair herhangi bir belirti olup olmadığına dikkat ederken tekrar içeri itti.

Zorlanacağı hiçbir şey hissetmedi ve kadın hiç gerilmedi. Kızlık zarı yokmuş gibi görünüyordu ve adam daha fazla rahatlayamazdı.

Onun yerine, acele etmesini sağlamak için topuklarını kıkına sokacak kadar onu kabul etti. Bu onun yaramazlığıydı ve onu vahşileşmeye teşvik etmekle tehdit ediyordu.

Kalçalarını ileri doğru savurdu, kıllarla kaplı kasıkları ona bastırana ve kendini tamamen kılıfına sokana kadar sertçe itti. Ani bir inlemeyle eğildi, ancak daha sonra horozunu içeri soktuğunda bir titreme ile sona erdi. Kendini onun üzerinde daha iyi tutabilmek için kollarını yeniden konumlandırdı ve onun kendisine alışmasını bekledi.

Ona tam olarak ulaşamadığını düşünürsek, buna ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu. Onu her yönden sıkıştırırken ve dalları onu tamamen kavramak için hâlâ dönerken, umursamadı.

"Senin içindeyim," diye pantolonun etrafında onu bilgilendirdi, daha sert öğütürken derinlere oturduğunu ve kıvrımlarının ona karşı baskı yaptığını hissedebiliyordu.

Onun sözleri karşısında nefesi kesildi ve ürperdi, ancak daha sonra sıkılaştı.

Jabez'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve kadının iç organları etrafını sarınca dizleri neredeyse içe doğru büküldü. Boğuk bir inilti dudaklarını zorlarken sırtı kavislendi.

Vay anasını. Kadının içine girdiğinde ve direnç sikiinin ucuyla buluştuğunda mutluluktan gözleri kapandı. *Az önce... etrafıma sığdı mı?* İkinci kez ileri itti ve şimdi rahim ağzına bastırdı - sert değil. Sadece hafifçe sıyrınıyordu.

Kadının vücudu adamın etkileyici cüssesine uyum sağlayacak şekilde değişmişti. Yatağı *sertçe* kavradı ve içinde *sertçe* sarsıldı. *Kahretsin. Harika hissediyor.*

Birleştikleri yere bakan Jabez mutluluk içinde göz kapaklarını indirdi ve yarıya kadar geri çekilip ileri doğru itti. Elleri kayarak onu dirseklerinin hemen üzerinden tuttu ve Jabez kendini onun içinde kaybetmesine izin verirken yavaş, geçici bir ritme başladı.

Kızın sıcaklığı ve gerginliği onu sararken sıırıslıkılam olmuş sikiinin içeri girip çıkmasını izledi. Kız ne zaman tatlı iniltiler çıkarsa, yumuşak ve sığ pantolonlar çıkarırsa ya da vücutları birbiriyle buluştuğunda kulakları seğirdi.

Adam bacaklarının arasına girdikçe kadının kürkü bacaklarını okşuyor, ayakları da sürekli olarak adamın arka tarafına sürtünüyordu. Yasemin ve menekşe rengi aroması, uyarılmışlığıyla doymuştu ve onu salıyaları akana kadar derinleştirmek istemesine neden oluyordu.

Kalp atışları göğsünde sert, kaotik ve hızlı bir şekilde atıyordu.

Son birkaç hafta zihninde kaos yaratmıştı ve ihtiyaç dolu günler onu daha da arpıtmıştı. Sonunda teslim olmak... ve *sonunda* ikisinin de bilmeden aradığı şeyi onlara vermek, göğüs kafesinin arkasında garip bir ağrı yaydı.

İçinde harika hissediyordu. Etrafına sığacak şekilde ayarlanmış olması, mükemmel hissettiği anlamına geliyordu - yumuşak, sıcak, sıkı - ve dalları sadece her kayışının neredeyse gözlerini yuvarlamasına neden olduğundan emin olmak için yardımcı oldu. Hatta bir tanesi başının kenarının arkasına dolanmış, her geri kayışında onu çekiyordu.

Ve onun ıslaklığındaki afrodizyak enzimler her neyse, tüm kasıklarının aydınlandığı anlamına geliyordu. Bu yüzden mi, yoksa sadece onun içinde olduğu için çok heyecanlı olduğu için mi olduğunu bilmiyordu ama siki dayanılmaz derecede sertleşmişti. O kadar derinden zonkluyordu ki, kasıklarının etrafındaki damarlar kalınlaşıp görünür hale gelene kadar karın kaslarına titreme göndermeye devam etti.

Elleri adamın kollarından ayrılıp belini tutarken dizleri adamın yanlarını kavrayacak şekilde kaydı. Başını ne eğerek kemikli burnunun st kısmını göğsüne bastırdı. Artık daha yakın olduğu için ne kadar titrediğini hissedebiliyordu.

İ duvarları aralıklarla gerilip yumuşarken inlemeleri yumuşak, keskin çığlıklara dönüştü. Onu daha yakın istediğini hisseden adam başını ne eğdi, böylece başının hemen yanında derin derin nefes alabildi, sesinin ne kadar ateşli olduğunu yakından duymasını sağladı ve böylece çıkardığı sessiz, yasak olmayan inlemeleri yakalayabilecekti. Yanağı ve dudaklarının kenarı kafatasının üzerinde gezinirken, nefesleri şakağında gezindi ve Zylah ona karşı çılgınca ürperdi.

Amcığı adamın etrafında sıkıca kenetlendiğinde nefesi kesildi ve durdu. Uzuvarları da onun etrafında kilitlenmeye çalıştı ve kolları neredeyse çöküyordu

Vücudu onun sikini sağmaya başladığında zayıflık içindeydi. Boşalırken ıslak bir şekilde kasıldı ve iç dalları onu bir mengineye sıkıştırmaya çalışıyormuş gibi hissettiğinde ondan acınası bir inilti koptu.

İşte böyle, diye düşündü adam, kadının daha derine inmesini sağlamak için hızını artırırken. Kadın daha da sıkılaştı ve pençeleri adamın sırtına saplandı. İçine doğru iterken başı geri fırladı, taşakları tepki olarak sıkıştı.

Kız sakinleştiğinde, kalçalarını onun için yukarı doğru eğerken adam daha sert itti.

"Ah!" diye homurdandı, dizlerini onun kaburgalarına sarılana kadar yukarı kaldırmadan önce. Pelvisini daha da eğdi ve kendisine daha iyi uyması için selamlama açısını değiştirdiğini fark ettiğinde uylukları yayıldı.

Sırtını kamburlaştırdı ve iniltileri yükselirken başını iki yana savurdu. Zylah kalçalarını onunkilerle daha sert bir şekilde buluşturmaya çalışarak kıpırdandı ve küçük, arzulu bir hırıltı onun gıcırdayan dişlerinin arasından titreşti.

Ancak bunun yerine küçük sızlanmalar çıkardığında, burnu bir yöne ve sonra diğerine döndüğünde öldü. Mor göz kürelerini yakalamayı başardı ve alt kısımlarının dalgalandığını fark etti. Jabez yavaşladı, sonra birinden küçük bir damlacık süzüldüğünde durdu.

Kalbi yerinden oynamış gibi hissetmesine ve şimdi şişmiş aletinin içinde hızla çarpmasına rağmen, yüzünü ona dönmesini sağlamak için başının yan tarafını tuttu.

Sıcaklık damarlarına dolmaya devam etti, beyni ihtiyaçla bulandı ve eğer itmeye devam etmezse, öfkeyle patlayacağını düşündü. Yine de durakladı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu, yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak ederek. Ne olduğunu bilmiyordu. Onun için gelmişti ve gözleri şehvet doluydu.

"Kahretsin, durmak istemiyorum" diye düşünürken çaresizlikten burnu tıkanı. Aleti *karıncalanıyordu* ve boşalmayı o kadar çok istiyordu ki, gerekirse bunu yumruğuyla bile yapabilirdi ama o sona onunla ulaşmak istiyordu.

Sadece onun için yumuşak ve yavaş gidiyordu.

Vücudu gizli bir kısıtlamayla titriyordu. Onu ikiye bölmekle tehdit edene kadar sert, hızlı ve derin bir şekilde becermek isterken *iyi* olmak için elinden geleni yapıyordu - bunu ona asla yapamayacağını kendinden emin bir şekilde biliyordu. Onu ısırırken, pençelerken ve sağa sola savururken bir İblis gibi vahşileşmek.

Onun gücü ve yıkılmaz doğası, nazik olmak yerine acımasız olmasını gerektiriyordu. Yine de *onun* nazik ve tatlı kişiliği onu

onu yaramaz, ahlaksız, yarrak için yalvaran küçük bir kadın olana kadar döndürmek istiyordu.

Titreyerek karnını sıkıca kavradı ve içi, görüşü bulanıklaşana kadar onun etrafında mutlulukla kıpırdandı.

"İçimde çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı keskin bir iniltiyle. "Ne yapacağımı bilemiyorum. Daha fazlasını istiyorum." Kalçalarını Jabez'e doğru oynatarak onu içine girip çıkmaya zorladı ve kendi bedeninde bir ürperti yarattı. "Lütfen durma, Jabez."

Onu sarsan, göğsünden omuzlarına, karnından beline kadar kaslarının kasılmasına ve kasılmasına neden olan sarsıntı, şehvetini hatırlayabileceğinden daha sıkı bir şekilde sardı. Ondan vahşi bir hırıltı yükselirken görüşü karardı.

Jabez her ikisi de yatağa çarpana kadar ileri atıldı. Sağ dirseğinin üzerine eğilerek sol dirseğini kadının dizinin arkasına geçirdi ve göğsüne doğru çekti. Göğsü kızinkine doğru itilirken, kızın amcığı ani sert darbeleri almak için doğru eğilmişti, Jabez yüzünü kızın çenesinin yan tarafına dayadı.

"Çok tatlıydı Zylah," diye homurdandı her zamankinden daha boğuk bir sesle. Kalçalarını onunkilere çarparak daha sert bir şekilde içine girdi, böylece derinlere nüfuz etti. "Ne kadar iyi hissettirdiği konusunda ağlamak istiyorsan, istediğin kadar ağla."

Almak için iyice açıldığından emin olmak için bacağını destekleyen koluyla, onu kendisi için pozisyonda tutmak için kıcını kavradı. Çenesinin köşesini yaladı ve emdi, her bir pantolonunun kulak deliğinin hemen yanında okşandığından emin oldu.

Kollarını adamın kollarının altına sardığında ve pençelerini adamın kürek kemiklerine geçirdiğinde eskisinden daha yüksek sesle inledi.

"Jabez," diye bağırdı, ona sarılıp inlemekten başka bir şey yapamıyordu.

İtişlerinin gücünü kaybetmeden daha hızlı gitmeye çalıştı. Çünkü yumuşak ve yavaş olmak artık onun kapasitesinde değildi. Bu dişiyi bir İblis gibi ele geçirmesi gerekiyordu. Şehvetten kırılmış ve sonunda bunu kaldırabilecek bir yaratıkta şehvetini giderebilmiş bir adam gibi. Göğsünde garip, hassas duygular kabarıyor ve kadın ona her sarıldığında daha da derin bir acı duyuyordu.

Acı etine saplandı ama bu ondan bir hırıltı kopmasına ve sikinin daha hızlı dalmasına neden oldu. O kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki ciğerlerinin

Kalbi o kadar şiddetli atıyordu ki göğüs kafesini delip geçmekle tehdit ediyordu.

Sonra *sertçe* boşaldı ve adamın iniltisi dayanılmaz derecede acınasıydı. Onu o kadar sıkı sıktı ki, eğer dalları ve onun gücü olmasaydı, güzel amcığı onu dışarı itebilirdi. *Oh lanet olsun.* Kadın çığlık atarken pençeleri adamın kavisli sırtını yırttı ve adamın gözleri şiddetli bir mutlulukla doldu.

Onun parlak kırmızıya dönüşen mor gözyaşlarını yakalamayı başardı.

Kadının bacağını bırakarak elini burun deliğinin üzerine koydu ve onu havadaki kan kokusunun yoğunluğundan korudu. Büyüsü etraflarında dönerken itişlerini yavaşlatmadan kalın, kokuyu örten bir aroma üretti ve kadının kan arzusunu zamanında geri püskürtmeyi başardı.

Zylah onun derisini parçaladığını fark edecek zaman bulamadı. Her iki elini de tutup başının üzerinden aşağı doğru ittiğinde, bir elinin parmaklarını diğer elinin parmaklarının arasından geçirdiğinde ve sikini hızla içine pompaladığında değil. Adam bir koluyla kendini sabitlerken, kızın sevimli tavşan ayakları adamın beline ve kışına çarpıyordu.

Ama kadının yaptığı şey onu zorla kendi kurtuluşuna yaklaştırmıştı, sanki şiddet onu bir manyak haline getirmişti. Kendi kanı onu gıdıklıyordu. Nefesleri göğsünde düğümlenmeye devam ediyordu, taşakları yaklaşan salıverilmesiyle her kenetlendiğinde inlemeleri yükseliyordu. Kızın çığlıkları onu öldürüyordu ve kız ona verdiği her şeyi iyi bir kız gibi kabul ediyordu.

Dalları her boşaldığında yumuşadı, sadece sikini okşadı ama ne zaman yaklaşırsa *sertçe* yapıştı. Ve tam da patlamadan önce çekilmek üzereyken bunu yaptılar.

"Bırakmana ihtiyacım var," diye yalvardı Jabez. Kalçalarını geri çekti, ancak iradesine karşı öne doğru çekildi ve ondan zorlanan her itme, öfori horozuna tırmanmaya başladıkça gözlerini kırıştırdı. "Siktir, Zylah. Bırak beni!"

Ayak bilekleri adamın arka tarafına geçti ve dalları daha sıkı kavradı. Sırtındaki çıkıntıların olukları arasından kaymışlardı ama aletin başının arkasındakiler rahatlamayı reddediyordu. Onu her çekişinde, tohum şaftına tırmanırken daha da kalınlaştı.

Kahretsin! Artık çok geçti.

Öne doğru atıldı ve gözleri geriye doğru dönerken kalçaları çılgınca sarsıldı ve onun içinde serbest kaldığını haykırdı. Mutluluk onu ele geçirdi ve sadece onun içinden geçerek onu da uçurumun kenarına gönderdiğinde derinleşti.

Orgazmina ısı, ıslaklık ve kadından gelen tatlı nabız atışları eşlik etti. Zevk onu özüne kadar kavradığı için tüm beyni uyuşmuştu. Taşakları o kadar sert sıkılmıştı ki, içine çekilmekle tehdit ediyorlardı ve her seferinde omurgasını bir ürperti sarıyordu.

Son meni ipi de içinden fırladığında, kadın onun etrafında yumuşadı. Yine de itmeye devam etti, boşalmanın onu *rahatlatmadığını* hissettiğinde duramadı. Ereksiyonunu kaybetmiş olmalıydı ama onun yerine hâlâ taş gibi sertti ve kadının uyarılmasından dolayı hâlâ karıncalanıyordu.

Artan hassasiyeti karşısında inledi. *Neden yumuşamıyorum? Neden ihtiyaç hâlâ pençeleriyle yapışmış bir yaratık gibi göğsüne yapışıyordu? Lanet olsun. Durmak istemiyorum.*

Ve Zylah daha fazlası için inlemeye ve kalçalarını dalgalandırmaya devam etti, onu daha da bükte. Taşakları hâlâ dolu hissediyordu, sanki o zihin karıştırıcı boşalmadan sonra onları tamamen boşaltmamıştı.

Deliriyorum, diye düşündü gözleri ıstırapla kırışarak, kendini ondan kurtarmadan önce. Pantolonunu ayak bileklerine kadar düştüğü yerden tekmeleyerek çıkardı ve kendini tamamen özgür bıraktı.

"Bekle! Durma!" diye bağırdı, sonra adam bacaklarından tutup onu ters çevirdiğinde ciyakladı.

Jabez onun belini kavradı, dizlerinin ve göğsünün üzerine gelene kadar kıcını yukarı kaldırdı ve sikini tekrar içine soktu. Jabez sert ve hızlı bir şekilde itmeye başladığında kadın önce bir nefes verdi, sonra da titreyerek inledi. Kalçaları, bu şekilde hissetmesine neden olduğu, zihnini ve bedenini mahvettiği ve o anda inkar edilemez bir şekilde kırılmasına neden olduğu için onu cezalandırdı.

Daha da kötüsü, yumuşak ve kabarık bir şeyin sürekli karnına süründüğünü hissettiğinde gözleri daha da kırıştı. Belinin bir tarafını bıraktı ve tırnaklarını omurgasından kuyruğunun dibine kadar çekti. Sevimli uzantı ona doğru kıpırdandığında keskin bir gıcırtı çıkardı, sırtı derinden aşağıya doğru kamburlaştı.

Kadının iç organları onun etrafında çılgınca kasıldı ve kasıldı ve adam lanetlendiğini biliyordu.

Tırnaklarını tekrar onun üzerinde gezdirdi, ama ters yönde, böylece bir kez daha belini kavrayabildi ve aynı tepkiyi aldı. Bu kez, itişlerinin hızını artırırken başı geriye doğru eğildi.

Siktir, harika hissettiriyor.

Kimse bu kadar iyi hissetmemeli. Hiçbir kadın onun üzerinde böyle bir güce sahip olmamalıydı. Hiçbir kadın onu, mutlu bir şekilde boşalacağını düşünene kadar nefes nefese bırakmamalı.

Bu yaşadığı son şey olsun diye nefes almayı bıraktı.

Ona yardım etmek için kollarını kaldırıp sallanmaya çalıştığında, Jabez dizlerini daha da ayırdı. Kalçalarını o kadar sert itti ki kolları gevşedi ve yatağın üzerinde öne doğru kaydı.

Onun yardımına ihtiyacı yoktu; kız zaten şehvetini artırmıştı. Sadece iyi bir kız olmaya devam etmesine ve sikini alırken onun için çığlık atmasına ihtiyacı vardı.

Kız tekrar denediğinde, Jabez pozisyonlarını kızın vücudunun öne doğru uzandığı, bacaklarının ağır bir şekilde eğildiği ve kalçalarının yerden zar zor kalktığı şekilde değiştirdi. Sonra emin olmak için kızın narin boynuzlarından birini yakaladı, başını geriye çekti ve arkasına yaslanırken onu derin ve kırılmaz bir bükülmeye zorladı.

Sevimli mor gözyaşları hiç durmadı ve sadece onun için tekrar tekrar doruğa ulaştıkça daha hızlı aktılar. Ayrık ağzı gürültülü olmasını sağlıyordu ve her sızlanışı ve çığlığı mağaralarının içinde yankılanıyordu. Zylah yatağı pençelerken, Jabez onun yaptığı her küçük şeyi sersemlemiş bir halde izliyordu.

Kızın dik kuyruğu sürekli gözüne çarpıyordu ve bu pozisyonun onu daha da erotik yaptığını fark etti. Onu birçok kez bu şekilde becermek istemişti ve şimdi bunu yapıyordu... sapkın fantezilerinden bile daha iyiydi.

Kadın vücudundaki gücü kaybedip kalçalarını yere indirerek ikisini de öne doğru salladığında, Jabez onun üzerine uzandı.

Kollarını onun altına soktu, bir elini göğsünün altından geçirdi, böylece şımarık bir göğsü yoğurabildi, parmaklarını meme ucunu tıngırdatmasına izin verecek şekilde etrafına sardı. Diğer eliyle kalçalarını yukarı iterek hâlâ onu alabilmesini sağladı ve amını avuçladı. Kalçaları onun dokunuşuyla kendiliğinden yukarı kalktığında ve dizleri onun önünde olmasına rağmen kapanmaya çalıştığında, onu kızdırmak için sırılıklam klitorisile dağınık bir şekilde oynadı.

Orgazmdan dolayı hassaslaşan kadın, adam göğsünü ve klitorisini her okşadığında, siki içinde hareket ederken seğiriyordu.

Ama içindeki saldırganlık, onu kollarında tuttukça azalıyordu ve vücudunun yumuşadığını, böylece ona sarılabildiğini fark etti. İtişlerinin gücü azaldı ve bunun yerine yüzünü boynunun etrafındaki kürke sokarken onları hızlı tuttu.

Nhnn. Çok tatlı kokuyor. Şimdi onun çiçeksi kokusu, uyarılmışlığının kokusundan arınmış bir şekilde ona bu kadar yakınken, gözleri kapanırken dalgalanacak kadar zihnini uyuşturuyordu. Kürkü yumuşacıktı ve kollarını okşuyordu.

göğsü, bacakları ve özellikle de kabarık kuyruğunun aralarında sıkıştığı karnı.

Ne kadar süre onun üzerinde yattığını, şehvetle içine pompalarken ona sarıldığını bilmiyordu. Göğsü her saniye daha fazla ağrıyordu, ta ki parçalanmış sırtı kadar acı verene kadar.

Yine de her iki acı da sağlıklıydı, vericiydi ve tatlıydı.

Dişlerini ayırdı ve hafifçe omzunu ısırdı, tüyleri diken diken olurken yüz hatları seğirdi. Bu sefer geri çekilmeye bile çalışmadı, vücudu çok zayıftı. Taşakları yukarı kalktığında Jabez yumuşak bir inilti çıkardı ve nabız gibi atan sikinden akıllara durgunluk veren ilk sperm ipi fişkırdı. Mükemmel amcığının onu orgazmı boyunca emzirmesine izin verirken, itiş kakışları sallanan titremelere dönüştü.

Vücudundaki tüm kaslar sıçradı ve bacaklarındaki güç tükenene kadar sallandı.

İşi bittiğinde, sonunda yumuşadığını hissettiğinde rahat bir nefes aldı. Kızın amcığı sanki onu durdurmaya çalışıyormuş gibi sertçe ona yapıştı ama adam tamamen tükenmiş ve bitmişti. Öforik bir tatmin duygusu içinde şarkı söylüyordu ve çabalarına rağmen gözlerini zar zor açık tutabiliyordu.

Kalbi çok hızlı atıyor ve şakaklarına baskı yapıyordu. Başı sıcaktan patlamış, alnından ve sırtından ter damlamaya başlamıştı ve artçı şoklar tüm vücudu sarsılana kadar seğirmesine neden oldu.

Zylah onun altında kıpırdandı, kalçalarını ona doğru itti. "Neden durdun?"

İçinden kopan kahkaha ikisini de sarstı. "Çünkü iki kez boşaldım Zylah," dedi ona, sesi çatlak ve normalden daha derindi.

Omzunun üzerinden ona bakabilmek için başını eğdi. "Yani?" Kalçalarını tekrar oynattı. "Birçok kez boşaldım."

Bulunduğu yerden oldukça memnun olmasına rağmen, Jabez eğildi ve sikini yavaşça kadının üzerinden kaydırды.

"Erkeklerin arka arkaya birden fazla kez boşalmaması gerekir." O gece hiç ara vermedi bile. *Bunun* olmaması gerekiyordu.

İblis olabilirim ama aynı zamanda bir Elf'im. Ve kesinlikle bir Mavka'nın gücüne ya da dayanıklılığına sahip değildi.

Ona son bir inilti sundu, tohumunun küçük bir miktarının gergin açıklığından sızmasını izlerken burnu bir taraftan kırıyordu. *Kahretsin,* diye küfretti alt dudağını tek bir dişle ısırırken. *Bu biraz*

Sıcak. Özellikle de klitorisine damladığında ve bir damlacık yatağa düştüğünde.

Bir saniye sonra gözleri faltaşı gibi açıldı, dehşet omurgasına yapıştı.

"Kahretsin," diye homurdandı ve çantasını aramak için iki yana dönmeye başladı.

Kahretsin, içine boşaldım! Bunun yansımaları hakkında hiçbir fikri yoktu. İnsanların ve Mavka'nın görünüşe göre yavru ürettiğini düşününce, bunun onlar için ne anlama geleceğinden endişeleniyordu. Elbette, o farklıydı - o bir melezdı - ama bu riski almayı kesinlikle reddediyordu.

Pelerinin altına gizlenmiş çantasının askısını bulduğunda, onu yakaladı ve daha yakına sürükledi. *İleriye düşünecek kadar ileri görüşlü olduğum için şükürler olsun.* Kendisi için ihtiyaç duyacağını düşündüğünden değil.

"Jabez?" Zylah küçük ve kararsız bir sesle yan dönüp doğrulmaya çalışarak sordu. Adam hâlâ bacaklarının arasındaydı, bu yüzden kendini ondan kurtarmak için mücadele etti.

Tek bir düşünceyle çantasını karıştırdı ve Spiral Haven'dan aldığı altın zinciri buldu. Zinciri avucuna aldıktan sonra ona gösterdi.

"Bunu takmanı istiyorum," dedi ve basit altın zinciri daha kolay sarabilmek için beline dolanmış elbisesini tamamen çıkardı. Tokayı birbirine geçirdi ve zincir kısa bir süreliğine sarı büyüyle parladı. "Doğum kontrol büyüğü var."

Yere baktı ve pençeli parmaklarını üzerinde gezdirdi. "Bunu Fayren'in kitaplarından birinde okumuştum."

Her ne kadar önce kadının rızasını almayı tercih etse de, söz konusu olan *kendi* menisiydi. Erkeklerin doğum kontrol seçeneğı yoktu ve bu İblisler için mevcut olan tek seçenektı.

"Senden bunu çıkarmamanı rica ediyorum," dedi, onun bakışlarıyla sıkıca buluşarak. "Onu sadece sen kırabilirsin, bu yüzden bu seni koruyacaktır."

Onun düşünceli sessizliğinden ya da başparmağıyla hafifçe çekiştirmesinden hoşlanmamıştı.

Sonunda "Tamam," dedi ve adam rahatlayarak iç çekti. Sonra başını ona doğru kaldırırken küçük kuyruğı sallandı. "Artık devam edebilir miyiz?"

Endişelendiğı şey bu mu? Bir kez daha, öncekinden daha sessiz olsa da, ondan bir kahkaha düştü. *Şimdiye kadar karşılaştığım tüm kadınlardan daha kötü.* Genellikle daha fazlasını isteyen Jabez olurdu, en azından önce nefes alma şansı bulduğunda dayanıklılığı artardı.

Arka arkaya iki tahliye onu neredeyse yere seriyordu.

Kısa bir molaya ihtiyacı vardı, sonra daha fazla sevişebilirlerdi.

"Maalesef hayır." Tam kız somurtkan bir homurtu çıkarırken yanına oturdu. Kolunu kızın göğsüne dolayarak onu yatağa doğru itti ve kızın şaşkınlıkla ciyaklamasına neden oldu. "Ama sarılabiliriz. Ben ve aletim yorgunuz."

Tanrı aşkına, güneş doğmuştu ve buraya döndüğünde daha şafak bile sökmemişti!

Kollarını ona doladı ve onu kendi bedenine doğru itene kadar çekti. Arkasına uzanarak, sırtı mağaranın girişine dönük olduğu için battaniyesini üzerine çekti ve sonra onu örtmek için kendi battaniyesini aldı. Sonunda yastığını aldı ve başını göğsüne bastırırken paylaşabilmeleri için eğdi.

Zylah ona karşı kıpırdandı, tahrik kokusu rahatlamayı reddediyordu. Ama sanki kalbini dinliyormuş gibi kafatasının yan tarafını onun göğüs kafesine bastırdığında yumuşadı. Sonunda kolunu onun yanından geçirdi ve dizini onunkinin arasına bastırarak daha da sokuldu.

Yaralarından mümkün olduğunca kaçınan adam, kızın daha fazlasını istediğini fark edince hafifçe sırt üstü döndü ve başını göğsüne yasladı. Rahat bir yere yerleştiğinde, sevecen bir memnuniyet huffı çıkardı.

"Gördün mü? Ne kadar güzel, değil mi?" diye sorduğunda, yarım ağızla da olsa sinirli bir homurtu duydu.

Sıg pantolonları dışında herkes sessizleşti ve somun sonrası berraklığı düşüncelerinin bulanıklığı arasından su yüzüne çıktı.

Jabez tavana baktı.

Biz... muhtemelen bunu yapmamalıydık.

Her ne kadar konuşmaları gerektiğini bilse de, en azından bunu onun için mahvetmek yerine uykusunda ona sarılmayı teklif edebilirdi. Ayrıca *düşünmesi* de gerekiyordu çünkü artık ne istediğinden emin değildi.

Seks göğsünü daha hafif hissettirmemişti. Tatmin duygusuyla dolup taşıyordu ama kafasını kurcalayan endişeler azalmamıştı. Hiçbir şey çözülmemişti.

Ama bundan pişmanlık duymuyordu. Hem de hiç.

Daha ziyade... sanki kalbinin olması gereken yerde bir şey büyümüş de onu rahatsız ediyormuş gibi hissetti. Bu his hoşuna gitmişti ve sarkık aleti de aynı şekilde titreşiyordu.

Kız dilini göğsüne değdirdiğinde dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı, tam o sırada gözbebekleri karardı ve kız dilini göğsüne soktu. Kolunda yatan kızın belini tuttu ve pençeleriyle lanet tarafını gıdıklamasını engellemek için diğer ince bileğini kavradı.

Bunu daha sonra düşünebilirim.

Karşılaştığı sorunlar, hedefleri, yapmak istedikleri ve istemedikleri bekleyebilirdi. Yorgundu, memnundu ve kollarında şımartılmış bir kadın vardı. Bir anlık rahatlığı hak etse de etmese de, bunu yine de kendine veriyordu.

Özellikle de pişman gibi görünmediği için.

Kızın kafatasının tepesine baktı ve birden kızın kendisinden bu kadar uzak olmasından hoşlanmadı. *Buraya gel*, diye düşündü, kıcını tutup neredeyse üstüne çıkana kadar onu daha da yaklaştırırken. Başının tepesi çenesinin alt tarafına değerken, boynuzlarından biri boynuna ve kulağının arkasına yerleşti. Kızın burnu göğsünün üstünden geçti ve neredeyse taşaklarına diz çöktüğünde irkildi.

Sonra onun sıcaklığının, yumuşaklığının ve kokusunun gözlerini kapatmasına izin verdi. *Kollarımda kendini çok iyi hissediyor*. Takdirle parmak uçlarını onun tüylü yanlarına dokundurdu ve uzun zamandır ilk kez zihninin çenesini kapatmasına izin verdi.

Uykunun kendisini ele geçirmesine izin vermeden önce yaptığı son şey girişe koruyucu bir bariyer yerleştirmek oldu.

Jabez her ne kadar uyuyan arkadaşıyla yatmaya devam etmek istese de, sonunda sarılmaktan vazgeçti. Sırtındaki yaralar sürekli zonkluyordu, tıpkı zihni gibi. Pantolonunu sessizce giyip bağladığında hareketleri gergin tenini çekiştiriyordu.

Sonra yüzünü Zylah'a dönerek, sadece boynuzları ve sırtının üst kısmı onu dik tutacak şekilde duvara yaslandı.

Zihni uyuşuk, hatta halsizdi. Başının üzerinde bir yağmur bulutu gibi dolaşan endişelere rağmen, en son ne zaman bu kadar iyi uyuduğunu hatırlayamıyordu.

Belki de memnuniyet hâlâ teninin yüzeyinin altında kaynamaya devam ederken bedeninin kendi bedenine sokulmasıydı. Belki de stratejik olarak arkadaşının canını sıkmak yerine, uyurken birine sarılmanın güzel hissettirmesindendi, böylece manipülasyon yoluyla gitmelerini sağladığını bilmiyorlardı.

Jabez kendi huzuru için her zaman yalnız uyurdu.

Bunun Zylah için uzun zaman önce bir sorun olmaktan çıkmış olması çok komik. *Dünyanın en tehlikeli yaratıklarından biri ve ben bugün bebek gibi uyudum.*

Bakışları mağaralarına giren sabah güneşine kaydı ve ona dokunmak için elini uzattı. Cildini güneşin yoğunluğuna dayanabilecek bir bariyerle kaplamak için büyüsünü kullandığından, her zamanki gibi yanma hissi yoktu.

Keşke o zaman kendimi koruyabilseydim. O bariyer Lindiwe ve üç küçük insanıyla mücadelesinde ona yardımcı olsaydı, kurtarılmaya ihtiyacı olmazdı. Neredeyse ölmeyecekti.

Burada, Zylah ile birlikte, çelişkili düşünceler ve duygular içinde olmazdı. Birçok nedenden ötürü, o savaşın hiç yaşanmamış olmasını diledi.

Muhtemelen şimdiye kadar gitmiş olurdum. Bir sonraki planını çoktan tasarlamıştı ve en iyi stratejiyi bulmak için Nyl'theria'da keşif yapmayı yeni bitirmişti. Birden fazla seçeneği vardı - bazıları intihara meyilliydi, bazıları değildi.

Terör yağıdirmek ya da politik olmak. Politika hiçbir zaman onun güçlü yanı olmadı. İşlerin kendi istediği gibi gitmesini ve kendi lehine işlemesini severdi. Tartışmacı, kibirli ve inatçıydı - bükülmez bir güç. Tartıştığı kişiyi dinlemektense kafasına vurmaya tercih ederdi.

Siyasi seçenek yavaş olacaktı ki bu da ona göre anlamsızdı. İsteddiği şeyi istiyordu ve bunu *şimdi* istiyordu. Ne de olsa bunu üç yüz yıldan fazla bir süredir söylüyordu.

O savaşla yüzleşmeden önce gitseydim... Bakışları uyuyan Zylah'a kaydı. *Bunların hiçbirisi olmayacaktı.*

Onun varlığından habersiz, mutlu bir şekilde ilerlemeye devam edebilirdi. Endişeli düşünceler, bocalayan duygularıyla ilgili kaygılar olmayacaktı. İçi bomboş olurdu ve bir parçası bunu tercih ederdi.

Bu bocalamadan nefret ediyordu; daha önce hiç başına gelmemişti.

Ayrıca mutlak gerçeği bildiği için kendisinden de nefret ediyordu. Yine de bu diyarı terk etmeyi planlıyordu çünkü onu asla intikamına tercih edemezdi.

Her şeyden vazgeçmek zorunda kalacaktı. Ve her şey onu hayatta tutan ve hayatı boyunca savaşmasını sağlayan tek şeydi. Bunu kaybetmek, benlik duygusunu kaybetmek gibi olacaktı. Bu onun kim olduğuydu ve bildiği tek şeydi. Kendini tamamen yeniden şekillendirmesi gerekecekti ve bunu bu alemde yapmak ona iğrenç geliyordu.

Elfçe'den nefret ediyordu, Nyl'theria'dan değil. Evini özlemişti ve tüm hayatı boyunca da özlemişti. Sıcağı, bitki yaşamını ve yaşam tarzını özlemişti. Dirençli olmaktan, güçlü olmaktan yorulmuştu. Destek, rahatlık ve onu hor görmeyecek ya da incitmeye çalışmayacak insanların arasında olmak istiyordu.

Kendisini reddeden insanlarla dolu bir dünyada kışının donmasından bıkmıştı ve sadece gölgelerdeki canavarlar onu kabul ediyordu - bir yandan da akşam yemeği için ondan bir parça istiyorlardı.

İnsanlar acımasızdır. İblisleri asla aralarına kabul etmezler, şiddete başvurmayan ve tamamen tamamlanmış olanları bile.

Bunun nasıl bir şey olduğunu, insanların ne kadar duygusuz olabileceklerini ilk elden tecrübe etmişti ve Elysianları reddettiği gibi onları da reddetti.

Peki bu onu nerede bıraktı? Burada değil tabii ki. Ama bu Zylah için ne anlama geliyordu? Bu konunun açıklığa kavuşmasını dileyip duruyordu ama Jabez tamamen kararsızdı. Tüm doğru nedenlerden dolayı onunla gelmesini istiyordu ama yine tüm doğru nedenlerden dolayı güvenli bir yerde kalmasını da istiyordu.

Elbette burada mücadele etmesi gereken İblisler ve insanlar vardı ama bu Nyl'theria ormanlarındaki şiddete hiç benzemiyordu. *Orada benden daha büyük İblisler var.* Ve genellikle bir Mavka dışında her şeyin üzerinde yükseliyordu.

Elf dünyasında, peşlerindeki sürünün türüne bağlı olarak Mavka bile av haline gelebilirdi.

Kahretsin, diye düşündü parmaklarını sıkı gözlerine götürerek. *Onunla hiç tanışmamış olsaydım daha kolay olurdu.*

Neden böyle olmak zorundaydı ki? Bu kadar sevimli ya da tatlı olmaya hakkı yoktu. Ve bu sabahtan sonra onun yaramaz, şehvetli ve kendisini deliye çevirebilecek biri olduğunu biliyordu. Görünüşe göre kafasını karıştırmak için doğru karışım olan çelişkili bir karışım.

O sevimli kaos yumağı kıpırdandı ve aniden doğrulduğunda onu düşüncelerinden kopardı. Hemen beyaz gözleriyle onu aradı ve onu hâlâ burada görünce gergin omuzları yumuşadı.

Zihnini toparlamak için daha fazla zaman umuyordu. Birkaç dakika herhangi bir şeyi sindirmek için ancak yeterliydi - ona pek çok şeyi sorgulatan yakınlıklarını bir kenara bırakın.

Hatırlatma üzerine aleti sarsıldı, dinlendikten sonra tekrar harekete geçmeye hazırdı. Battaniyenin kalçalarına kadar düşmesi, çıplak göğsünü ve belindeki doğum kontrol zincirini ortaya çıkarmıştı.

"Günaydın," diye selamladı, hafif bir gülümsemeye zorlayarak.

Boynunun yan tarafını kaşırken başını başka tarafa çevirdi. "Neden bilmiyorum ama bir şey söylemeden gittiğin için endişelendim," diye mırıldandı, gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönüştü.

Yani, bir parçası içgüdüsel olarak bir şeylerin yanlış olduğunu bilecek kadar farkındaydı ya da sezgiseldi.

"Ben olsam bunu yapmazdım," diye yalan söyledi.

Bunu kesinlikle yapardı, sadece görünüşe göre ona değil.

Sonra, onun mutlak yıkımına karşı, elleri ve dizleri üzerine kaydı... ve ona doğru *süründü*. Çırılçıplak. Kuyruğu ve küçük göğüsleri kolayca görülebiliyordu ve önceki yakınlıklarının kanıtı kokusuna sinmişti.

Jabez iniltisini bastırdı, siki bir kez daha sarsıldı ve ısınan yüzünü elinin arkasına sakladı. Görünüşe bakılırsa vücudu hâlâ ona karşı açlık duyuyordu ve kadın bunu onun için hiç de kolaylaştırmıyordu.

Adamın tepkisi karşısında durakladı ve tam bacaklarının üzerindeyken tekrar ayaklarının üzerine oturdu. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Sıkıntılı bakışlarını aydınlatan bir mizahla avucunu yüzüne indirdi. "Az önce hoşlandığım bir kadın çıplak bir şekilde elleri ve dizleri üzerinde bana doğru *süründü*. Nasıl tepki vereceğimi düşündün?"

Kollarını kaldırıp vücuduna baktı, sanki ilk başta sorunu görmemiş gibiydi. Belli ki fark etmişti, çünkü sertleşen sikinin başına bir fiske vurdu. Adam irkildi ve onu tutup bir daha kolayca dokunamaması için yaklaştırmak bir hırıltı çıkardı.

Sanırım daha sıkı bir pantolona ihtiyacım var. Bol kumaş, ilk sevişmesini yaşamaya hazır azgın bir bakire gibi onu sürekli ele veriyordu.

"Bu neden kötü bir şey olsun ki?" diye sordu, kucağına yerleşirken başını eğdi, aleti yanaklarının arasına tehlikeli bir şekilde yerleşmişti.

Ve işte böyle, daha önce dönüp duran düşünceleri onun farkında olmadan yaptığı hilelerin gücü altında dağıldı.

Onunla şakalaşmak istemesine neden oldu.

Jabez ona karşı henüz gerçek anlamda böyle davranmamıştı. Duygusallığa karşı duygusallıkla nasıl savaşacağını ve ona karşı zahmetsizce kazanabileceğini *biliyordu*.

Onun oldukça sinsi ve arsız olabileceğini çabucak öğrenecekti. Eğer kız zaten böyleyse, ona sataşarak kendini ne kadar mahvedeceğini ancak hayal edebilirdi, çünkü kız muhtemelen bunu ona çevirecek ve onu kızdıracaktı. Bu tür oyunların her zaman hayranı olmuştu.

Jabez onun burnunun ucunu yakaladı ve kafatasını büyük yumruğunun içinde bir o yana bir bu yana salladı. "Bu kafatası tipinin sonunda senin bir tehdit olduğun anlamına geleceğini bilmeliydim. 'Tavşanlar gibi sikişmek' terimini hiç duymadığını varsayıyorum ama anlamını tahmin etmek çok zor olmasa gerek."

Kız, adamın göğsünü ve midesini anında düğümleyen küçük bir kıkırdama çıkardı.

"Bu tekrar yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?" Kızın gözleri parlak sarı renkte titreşti ve adam kızın kuyruğunun dibinin heyecanla sallandığına *yemin etti*... tam da sikinin üzerinde.

Mahvoldum.

Aşağıya bakarak onun bakışlarından kaçındı ve her ikisi de koyu gri meme uçlarıyla güzelce uçlanmış bir dizi göğüs ortaya çıktı. Onlara dokunma dürtüsü onu rahatsız etti, dili onları tekrar tatma fikriyle ağzının çatısını yaladı, ama kendini zorlukla dizginlemeyi başardı.

Manzaranın yardımcı olmadığını fark ederek içini çekti ve tekrar yukarı baktı. "Tanıdığım tüm kadınlardan daha kötüsün. Şimdiden nasıl sekse bu kadar takıntılı olabiliyorsun?"

Sikini bir kez doğru düzgün hissetmişti ve görünüşe göre bu aklının en ön sırasındaydı. Bunu saklamadığı gerçeği, bir zamanlar sahip olduğu utangaçlıkla ya da sadece bir kez yaptığı gerçeğiyle uyuşmuyordu. Teknik olarak *iki kez*.

Zylah kemikli burnunun kenarını utangaç bir şekilde kaşıdı. "Çünkü hoşuma gidiyor. İyi hissettiriyor."

"Konuşmamız gerek," diye zorlukla tekrarladı ve bunu söylerken canı yandığı için *yüzünü* buruşturdu.

Gözbebekleri bu kez maviyle titreşti ama hemen deniz mavisine döndüler. "Sonra konuşsak olmaz mı?" Sırtını adama doğru salladı. "Daha fazlasını istiyorum."

Artık aralarındaki fiziksel engeli aştıklarına ve onun kendisini arzuladığını bildiğine göre, Jabez kadının bunu bilerek kendisine karşı kullanmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. Tüm bu özgüven gerçekten kendi arzusundan mı, yoksa onu bırakma konusundaki isteksizliğinden mi kaynaklanıyordu? Belki de vücutlarını ne kadar çok paylaşırlarsa, buraya açıklamaya geldiği şeyi söyleme ihtimalinin o kadar azalacağını düşünüyordu.

İyi bir plandı. Daha zayıf bir yaratık olsaydı çoktan bocalamış olabilirdi. Onunla tekrar yakınlaşmaktan bahsetmek, kanının ona karşı zonklamasını sağlamıştı ve zihni berraklığını yitirmeye başlamıştı.

O sıcak, mükemmel, dar amcığın içine gömülmekten başka bir şey düşünemez hale gelmeden önce durumu kontrol altına almak için çırpınarak bir çıkış yolu aradı. Aralarına girecek ya da daha doğrusu kendini kontrol etmesini sağlayacak bir şey.

"Neden bana aldığın diğer elbisenin içinde nasıl göründüğünü göstermiyorsun? Kırmızı olan," diye sordu, onu giydirmenin düşüncelerini hafifleteceğini umuyordu. Bu kesinlikle onun açgözlü bakışlarının tekrar göğüslerine kaymasını engelleyecekti... tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Neden? Tekrar çıkarmam gerekecek." Arsız küçük fingirdek.

Kollarını adamın boynuna dolamak istedi ama adamın sırtı şaşkınlıkla kamburlaşırken bir acı tıslaması adamın sivri dişlerinin arasından ılık

alarak geçti. Ellerini savurdu

Sadece omzunu öne doğru çekip üzerinden bakmak için. "Ben... sen... yaralısın!" diye bağırdı. "Bunu ben mi yaptım?!"

Tam kıkırdamak üzereyken, acı onun için önemsizdi, yaralarının etrafına bir serinlik yayıldı. Kadının her iki bileğini kavrayıp başının yanında havaya kaldırırken içinden hırıltılı bir ses yükseldi.

Artık çok geçti. Pençe izlerinin acısı azaldı ve kollarını savurduğunda kızgınlığı daha da derinleşti.

"Bir erkeğin ganimetlerini elinden almamalısın, Zylah," diye gürledi ters ters bakarak. Bu kez, ondan aldığı yaraları görebilmek için omzunu öne doğru çekti. "Ben kendimi iyileştirmeyi planlarken, şimdi anlamsızca yaralanıyorsun."

Sadece kan ya da ete ihtiyacı vardı - ikisini de kullanabilirdi. Ayrıca aç olduğu için iki ihtiyacını da karşılamış olacaktı.

Onları sadece bir noktaya kadar iyileştirmeyi düşünmüş *olabilir*. Genelde gözle görülür yara izlerinden kurtulurdu ama bir dişiyi memnun ettiğine dair işaretlerin sırtında iyice belirginleşmesi fikri hoşuna gitmişti. Özellikle de onun. Hatırlaması için küçük bir hediye.

"Ama seni incittim," diye sızlandı, keskin pençelerine bakarken gözbebekleri maviye dönüştü. "Ne zaman yaptığımı bile bilmiyorum."

Bakışlarını onlara doğru kaydırdı ve birinin iğne uçlu ucuna dokundu. "Yakınlaşırken pençelerini kılıfına sokman akıllıca olur." Sonra daha iyi düşünerek, çünkü onu puanlamalarını seviyordu, ekledi, "Ya da onları böyle törpüleyebilirsin."

Tıpkı kendi tırnaklarına yaptığı gibi, pençelerinin en sivri kısmını daha körelinceye kadar kesmeyi başardı. Onlarla hâlâ et parçalayabiliyordu ama çok daha fazla güç gerektiriyordu. Eğer erkek ona doğru şekilde davranırsa, kendi küçük kupalarını kazanmakta sorun yaşamayacaktı... sadece o kadar derine değil.

"Özür dilerim," diye homurdandı.

"Ben ısırırım, sen tımalarsın. Sorun değil," dedi ve ona yatıştırıcı bir sırıtış sundu.

Onun gözlerinden kaçarken hafif ve tatlı bir sesle geveledi. "Ama dişlerin umurumda değil."

Jabez onun bu işin peşini bırakmayışına iç mi çekse, yoksa dişlerini sevdiği için onu anında kısırsa mı bilemiyordu. Kimse onun dişlerini sevmezdi. İnsan dişleri gibi kısa değillerdi, sivri ve keskindiler. Genellikle çok fazla baskı uygulanmadığı sürece dişlerinin geri kalanının birine batmasını engellemeye yardımcı olan uzun köpek dişleri yoktu.

Bunun yerine, Jabez'in acımasız bir ısırığı vardı ve onlarla delmek için çok az baskıya ihtiyaç duyuyordu.

Sonunda bir tepki galip geldi ve aralarındaki boşluğu kapatmak için öne doğru eğildi. Dudaklarının ve dişlerinin uçlarının kızın çenesini boydan boya sıyırmasına izin verdi ve kızın karşılık veren titremesi onu memnun etti. Elleri kendiliğinden hareket etti, her iki kış yanağını kavrayarak onu sabitledi ve onları hissettiğinde sıkıttı.

Kadının artan uyarılma kokusu karşısında bir iniltiyi bastırdı ve dişlerini boynuna ya da omzuna geçirme dürtüsüne direndi.

"Elbiseni al, Zylah," diye yalvardı, titreyen ellerini gerçekten kaybetmeden önce ondan çekti.

Geri çekilip uzaklaşmadan önce sevimli bir hırıltı çıkardı. "Tamam. Onu bulacağım."

Belli ki cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış ve ona sinirlenmişti, çantasını ararken dağınık yatak takımlarını etrafa fırlatmaya başladı.

Kız bunu elleri ve dizleri üzerinde yaptığında gözleri acıyla kırıştı! Gövdesini eğerek kalçalarını ona doğru itti ve mor yarığını, güzel kıvrımlarını ve amının girişini bir anlığına gördü.

Aleti *sertçe* titreşti, arzusuyla olan güreşi onu başarısızlığa uğrattı ve yere yığıldı. Nefes nefese kalmıştı ve tüm değerli kanının beyninden kasıklarına doğru aktığını *biliyordu*. Düzgün bir düşünce formüle etmekte işe yaramazdı ve onunla tartışırса onunla savaşımakta umutsuzdu.

Jabez ileri atıldı. Kadının ayak bileğini yakalayarak onu yere yıktı ve üzerine atılarak onu yukarıdan aşağıya doğru sıkıştırdı.

"İyi, sen kazandın," diye boynunun arkasına doğru hışırdadı. Sonra iki kesilmiş parmağını arkadan sıcak amına sokarken dişlerini içine batırdı.

Kadın anında inledi ve kalçalarını kaldırarak onu karşıladı; adam da delici parmaklarını karşılayan ıslaklık karşısında ürperdi.

Boş ver. Bir gün daha hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ya da belki birkaçını. Nyl'theria ya da Elf şehri bir yere gitmiyordu ve henüz ona doymamıştı.

İstedigini elde etmiş olmanın memnuniyetiyle vızıldayan Zylah, boşaldıktan sonra kendisinden uzaklaşan Jabez'in iki bacağından arasından sağ bacağına geçirdi. Kolunu Jabez'in şış karnından geçirdi ve çenesinin alt tarafını göğsünün üstüne koyarak onu yere hapsetti.

Adamın sıcaklığının ve kalp atışlarının kafatasının altından yayılmasını ve bergamot ve sandal ağacı kokusunun tam burnunun ucunda olmasını seviyordu. Adamın çıplak bedenini kendi bedenine yaslarken memnuniyet dolu bir nefes çekti.

Sesle birlikte başını öne eğip ona baktı, sonra göz kapakları titredi ve gözleri geri kaçtı. Son bir titreme duydu ve burnu bir iniltiyi gizlemiş gibi kırıştı.

"Sen benim ölümüm olacaksın," diye mırıldandı, tok sesi halsiz ve günahkârca derindi.

"Neden?" diye sordu, yaklaşmak için kıvranarak. Zylah hâlâ daha fazlasını istiyordu ama onu durduran da oydu.

Erkeklerin dayanıklılığının iyi olması gerektiğini sanıyordum. Şeytanlar söz konusu olduğunda Fayren onu bu konuda uyarıyordu ama Zylah nedenini anlamamıştı.

"Çünkü senin uyarılmanda, boşaldıktan sonra bile beni sertleştiren bir şey var ve bu beni ikinci... üçüncü seferde daha da hassaslaştırıyor." Başını yana eğdi ve destek olması için yastığı alıp başının altına koydu. Aynı zamanda başını öne eğdi, böylece ona bakabildi. "Aslında bu gerçekten endişe verici. Birinin kalbini böyle attırırsın işte."

Zylah, mor gözleri koyu sarıya dönerken, "Çok fazla *sikiş* diyorsun," diye yorum yaptı.

"Bu bir sorun mu?" diye karşı çıktı, kaşlarını kaldırarak. Kadın omuz silkti. "Bunun ne anlama geldiğini hiç açıklamadınız."

Seks eylemiyle ilişkili olarak kullanılabildiği için geçen günden bu yana bu kelimeyi biraz biliyordu ama neden bu bağlamda ifade ettiğini anlamamıştı.

"Fuck kelimesinin sinirlenmekten kızgınlığa ve sekse kadar pek çok anlamı vardır. Amcık, bok, lanet kelimeleri de öyle. Bunlar genellikle aşağılayıcı ve saldırgan olmak için kullanılan küfürlerdir." Rahat yüz hatları kötü niyetli bir sırıtışa dönüştü. "İşte tam da bu yüzden onları seviyorum."

Onun açıklamasını kabul etti ve sessizliğin üzerlerine çökmesine izin verdi. Zylah sadece ona baktı, kırmızı gözlerinin onun üzerinde olması ve her zamanki soğukluk ya da kayıtsızlıklarından tamamen yoksun olması hoşuna gitti. Gözlerinin kendisine doğru yumuşak ve sıcak bir şekilde parladığını görmek için bir sevinç kapladı.

Elini onun yüzüne doğru kaydırabilmek için gövdesini serbest bıraktı. Pençelerini kınına soktu ve kafatasının yan tarafını nefes nefese öptüğünü düşündüğü öpücüklerle okşayan dudaklarına dokundu. Parmaklarını onun yüksek elmacık kemiğinin yanından geçirdi, sonra şakağına doğru ilerledi ve aşağı inerek güçlü çenesinin izini sürdü.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, başparmağını adamın sağ alnına sürterek kısa beyaz saçlarının onu gıdıklamasına izin verdi.

Gözleri mizahla kırışırken dudakları kıvrıldı. "Sadece dışarıdan."

Parmaklarını kalın, uzun saçlarının arasından geçirmeden önce siyah, sivri boynuzlarından birini okşadı. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Çünkü beni yeterince tanıımıyorsunuz," diye karşı çıktı. "Çoğu kişi içimin çirkin olduğunu söyler ve benim bu konuda hiçbir zaman bir sorunum olmadı."

"Şey... sen bana karşı hiç çirkin olmadın." Yüz ifadesi kararan adam onu yalanlamak istercesine ağzını açtığı anda, Zylah eliyle ağzını kapattı. "Bana karşı hiçbir zaman doğrudan kötü davranmadın. Tek umursadığım bu. Nazik davrandın ve ben bunu gördüm."

Dudakları kapandı ve düzleşti ama ifadesi yumuşamadı.

Kız aldırmadı. Parmak ucuyla burnunun kıvrımını okşamasına izin verdiğinde de. Daha bir ay öncesine kadar kendisine dokunulmasından ya da herhangi bir şekilde yanında olmasından nefret ediyormuş gibi görüldüğü düşünülürse, ona karşı gardını indirdiği için mutluydu. Hatta sivri kulağına masaj yapabilmesi için kulağını tutmasına bile izin verdi.

Sanki karşılığında onu okşamak istiyormuş gibi parmak uçlarını tüylerinin üzerinde gezdirdiğinde omurgasında bir ürperti belirdi. Kürkünün okşamayı umursamıyormuş gibi görünmesi, özellikle de kürkü olmadığı için, göğüs kafesinin arkasını acıttı.

"Üstümde olmaktan hoşlanıyor gibisin."

"Özür dilerim." Zylah ağırlığını almak için eğildi. "Ağır mıyım?"

Elini kafatasının arkasına doladı ve tekrar aşağı itti. "Bu bir şikâyet değildi."

Ona sokulurken parlak sarı gözlerinin önüne geldi. Hafifçe yer değiştirdi, böylece en başından beri istediği gibi daha çok onun üstünde kaldı.

Adamın sadece dikkatini dağıtmak için mi konumları hakkında yorum yaptığını merak etti. Eğer öyleyse, bunu onun yanına bırakmayacaktı.

"O zaman bana kendinden daha fazla bahseder misin?" diye sordu, elini göğsüne yerleştirirken sesini umut dolduruyordu.

"Sana söyleyebileceğim hoş bir şey yok." Bakışları sertleşti ve elini yerleştirdiği yere baktı. "Eğer mutlu bir sohbet arıyorsan, böyle başlamamalısın."

"Mutlu ya da önemli olmak zorunda değil. Her şey olur." Adamın kaşları çatılınca daha da yaklaştı. "Peki ya Dünya'ya ilk geldiğin zaman?"

"Ah, evet. En kötüsünden başlayalım, olur mu?" dedi gözlerini devirirken iç çekerek. "Sana söyledim Zylah, hiçbir şey hoş değil. Bir zamanlar hoşuma gitmiş olabilecek anılarım, daha sonra onları tatsız hale getiren olaylarla örtüldü. Tanıdığım insanlar öldü, gitti ya da kavga ettim. Geriye kalanlar... bu anlar hiçbir değer taşımayan boş olaylar ve onları hava durumu hakkında konuşmak kadar anlamsız buluyorum. Bunun dışında kalan her şey sadece sosyalleşmek için harcanan zamandır, zira bu her akıllı varlık için normaldir."

Göğüs kafesinin arkasında bir sızı oluşacak kadar cesareti kırılan Zylah, derin bir of çekerek başını yana kaydırды. Hüzün göğsünde bir ürperti yaratırken gözbebekleri maviye dönüştü.

"Cidden surat mı asıyorsun?" diye sordu kuşkuyla, çenesi düşmüştü. Zylah bir kez daha oflayıp pufladı ve burnunu daha da başka yöne çevirdi. "Peki. Ama seni uyarmıştım."

İstedikini elde ettiği için memnun olan kız, bakışlarını tekrar ona çevirirken kuyruğunu salladı.

"Bu âleme geldiğimde on yedi yaşına yeni basmıştım," diye başladı ve sanki onunla konuşmayı daha kolay buluyormuş gibi gözlerini tavana kaldırdı. "Kilit altında geçirdiğim onca yıldan sonra zihnimin iyi olmadığını kabul ediyorum. Benimle birlikte kapana kısılmış olan herkesi Dünya'ya getirdim ve hepimiz uyum sağlamakta zorlandık. Hava soğuktu - sanırım ya kıştı ya da ilkbaharın başlarıydı - ve bana yardım etmeleri için İblis dostlarıma güvenmek zorunda kaldım. Nasıl ateş yakacağımı, nasıl avlanacağımı, nasıl savaşıacağımı bilmiyordum. Sadece içgüdülerimi biliyordum ve o zaman bile. Ben

O kadar uzun süre kilitli kaldım ki içgüdülerim beni sık sık hayal kırıklığına uğrattı. Gençtim, cahildim ve vücudum kullanılmadığı için zayıftı."

Jabez sanki ona dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi dalgın dalgın parmak uçlarını kadının sırtında aşağı yukarı gezdirdi. Belki de sadece dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

Zylah ilgiden hoşlanmasına rağmen, ona doğru eğilmemeye çalıştı.

"İlk yıldaki olaylar biraz... dağınık. Pek bir şey hatırlamıyorum. Kafamın arkasında bazı insanların bana bir şeyle vurmayı başardığı bir yara izi var, ancak vurulacak bir duruma nasıl geldiğime dair hiçbir anım yok. Son zamanlarda bu anılar yeniden su yüzüne çıkmaya başladı ve daha sonra olanları kazara Elysian'lardan gördüğüm muameleyle karıştırmış olabileceğimi fark ediyorum."

"Neden yeniden ortaya çıktıklarını biliyor musun?" Zylah bunu ateşleyen bir neden olup olmadığını merak ederek sordu.

Kaşları derin düşünceler içinde çatılırken dudakları gerildi. "Geçenlerde Merikh'i ziyaret ettim ve ona yapışan tanıdık bir koku vardı. Bana çocukluğumu hatırlattı ve sanırım onları tetikledi."

"Merikh ayı kafataslı Mavka'dır, doğru mu?"

"Evet. Bu doğru." Ağzının bir kenarı kalkarken içinden bir kıkırdama döküldü. "Kahretsin, ne kadar da büyümüş. Bahse girerim şimdi onunla dövüşmek tam bir canavar olurdu. Üzerinde o kadar ağırlık varken onu alt etmek imkansız olurdu ve eminim onu nasıl kullanacağını biliyordur. Bence ona çok yakışıyor. Ne yazık ki, tüyleri onun sevimli bir oyuncak ayı gibi görünmesini engelliyor, ama keşke onu bununla iğneleseydim, çünkü eminim bunu bir hakaret olarak algılardı."

Hoş bir şeyi olmadığını söylemişti ama Zylah onun mizahını ve bu Merikh'e olan bariz düşkünlüğünü sıcak ve şefkatli buldu. Bahsettiği *arkadaşı* bu muydu?

Bu sıcaklık hızla kayboldu ve bakışları sanki tavanın ötesini görebiliyormuş gibi uzaklara yöneldi.

"İnsanların fırsat verildiğinde korkunç küçük ahmaklar olduğunu çabucak öğrendim. Batıl inançları olan bir grup. Bir tavşan ayağının şanslı olduğunu düşünüyorlar ve onu üzerlerinde taşıyorlar. Ayrıca bizim saf Elfler olduğumuzu düşündüklerine ve dileklerini yerine getirmemizi ve onlara şans vermemizi istediklerine inanıyorum. Tabii ki, onların dilini anlayamayan İblisler olarak, onlara tıslamaktan ve dişlerimizi göstermekten başka bir şey yapmadık. Bizi gümüşle kafeslediler, okuduğum efsanelere göre bizi zayıflattığına inanıyorlardı. Öyle değil. Ama

Yerde asılı kalmak, toprak büyülerimi kullanamamak ve günlerce aç kalmak beni güçsüz bıraktı. Vücut parçalarımızı toplamak ve acımasız olmak için bizi teker teker dışarı çıkardılar. İnsanların kanımı çekmesini ya da sol kulağımı bir tılsım olarak kesmesini engellemek için hiç kimse kendi kafeslerinden zamanında kaçmayı başaramadı. Ama İblisler beni kurtarmayı başardı. Bununla birlikte, kanımın kokusu onlar için oldukça etkiliydi, çünkü onları kuduz yapan bir Elf tınısı vardı. Bu yüzden mütteliklerim beni yemeye çalıştı, asla yemeyeceklerine söz vermelerine rağmen, ama bunun için onları suçlamıyorum. Ellerinden bir şey gelmezdi."

Zylah kalın kalın yutkundu. Gözbebeklerinin onun için kederli bir renk yansıtmamasını diledi, özellikle de ona baktığında ve gözleri eğildiğinde, ama kafatasının arkasını okşadı.

"Gördün mü? Sana söyledim; bu hiç hoş değil. Bana sempati duymana gerek yok, Zylah. Tüm bunları kabullendim ve bu konuda hiçbir şey hissetmiyorum."

"Ama bu korkunç."

Jabez omuz silkti. "Geçmişini değiştiremem - ne başıma gelenleri ne de yaptıklarımı. O gün bize zarar veren herkes öldü ve ben de vücut parçalarımı kendime nakletmeyi öğrendim, bu yüzden bunun her zaman faydalı olduğunu düşündüm."

"Trans... bitki mi?" Zylah başını eğerek sordu. Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştı.

"Acı çektiğinizde ve korktuğunuzda aptalca şeyler yaparsınız. Herkes sakinleşip insanları yemeyi bitirdiğinde, beni kendi kulağımı kafama yapıştırmaya çalışırken bulmuşlardı." Az önce söylediği şeyin korkunçluğuna rağmen, ondan gürültülü bir kıkırdama geldi. "Tabu olarak kabul edilen bir büyü var ve ben kendi lanet kulağımı o kadar çok geri istedim ki onu kendime nasıl geri takacağımı bulmayı başardım."

"Bu hiç komik değil," diye homurdandı Zylah.

"Belki değil, ama bunu oldukça acınası buluyorum." Ona bakarken yüz ifadesinde hâlâ mizah vardı. "Bu kadar sıkıntılı olmasaydım, kendimi iyileştirmek için *başkalarının* vücut parçalarını da kullanabileceğimi anlamazdım. Bu bilgi olmasaydı, yerde yuvarlanan kulaksız, bacaksız bir gövdeden başka bir şey olmazdım. Uzun zaman önce yok olurdum."

"Kulağa iğrenç geliyor." Zylah dilini dışarı çıkararak "bleh" dedi.

Ayrıca böyle bir şey yapmayı ya da kulağının kesilmesinin acısını hayal bile edemiyordu - özellikle de etli kulak memeleri olmadığı için. Ama... uzuvlarının eksik olmasının nasıl bir his olduğunu biliyordu ve onu iyileştirirken bunu kısmen yaşadığını ona asla söylemeyecekti.

Kulağını okşama dürtüsü onu rahatsız ediyordu ve o zaman olanları telafi etmek için şimdi onu yatıştırabilmeyi diledi.

"Gerçekten öyle. Ama hayatta kalmak için elinizden geleni yapıyorsunuz. Takılan uzvun vücut ölçülerime göre büyümesi ve ten rengime uyması biraz zaman alıyor ve onu tam olarak kullanmam da bir o kadar zaman alıyor. Ayrıca çok fazla büyü gerektiriyor, bu yüzden mana kapasitemi artırana kadar ookmanik beni hasta bıraktı."

Konuşmanın bu kısmından uzaklaşmak isteyen Zylah, "İnsanların sana yaptıklarını Elysianlıların muamelesiyle karıştırmakla ne demek istedin?" diye sordu.

Bir kez daha bakışlarını tavana kaldırdı. Ses tonu sanki önemli ya da kayda değer bir şeyden bahsetmiyormuş gibi kopuktu. Zylah onun bu konularda bu kadar boş konuşabilmesini oldukça cesurca buldu, oysa kendisi muhtemelen gözyaşlarına boğulacaktı.

Ayrıca bunu gerçekten üzücü buldu. Kendini geçmişinden bu şekilde koparmanın, onunla başa çıkabilmesinin tek yolu olup olmadığını merak etti.

"Çocukluğum hâlâ net değil. Sanırım insanlar bana vurduklarında kafatasımı kırdılar ve hafızamı bozdular. Annemi hatırlar gibiyim çünkü ne zaman tedavi görsem hep yanımdaydı ve üvey babam da doktor olduğu için bana yardımcı oluyordu. Benden sık sık kan aldılar ama sanırım... çocukken iyi olmadığım için bana çok şey de verdiler. Farkında olmadan bir etoburu vejetaryen bir diyetle beslemişler ve bu beni öldürüyordu. O kan nakilleri muhtemelen beni kurtaran tek şeydi ama bir tüpün içinde kan görmek ve sonra bir kez daha açgözlülükle benden kan alan insanları görmek, sanırım hepsini Elysianlar olarak birleştirdim. Beni bir hapis haneye kapattılar ve hasarlı zihnim beni kafeslere koyduklarını da gördü. İnsanların kulağımı kestiğini ve ardından çıkan kavgayı hep hatırladım, ama bunun sadece bir savaşın sonucu olduğunu düşündüm. Dediğim gibi, Merikh'i ziyaret ettikten sonra, ancak son zamanlarda bu anılar birbirinden ayrıldı ve daha net hale geldi."

"Eğer bu doğruysa, bu Elysianlara olan nefretinizin azaldığı anlamına mı geliyor?" Yaralanma nedeniyle olanları yanlış yorumladıysa...

"Hayır," dedi karanlık bir hırıltıyla. "Bana işkence edenler onlar olmayabilir, ama beni bir canavardan başka bir şey değilmişim gibi kilit altında tutmasalardı, Dünya'ya kaçmazdım. Bana daha iyi davranasalardı, beni anlamak için daha fazlasını yapsalardı, burada çektiğim her şeye maruz kalmazdım. Evimi asla terk etmezdim ve huzur içinde yaşayabilirdim. Tüm bunlar çocukken benden çalındı."

Nasıl karşılık vereceğini bilemeyen Zylah, ön pençesini adamın göğsünün üzerinde kaşıyarak tedirginliğini giderdi.

"İtiraf etmeliyim ki... hapishanem olabileceği kadar korkunç değildi. Rahat ettirmeye *çalıştılar* ama yine de bir kafesti. Çalışmam için bana kitaplar verdiler, sanki bir gün oradan çıkabileceğimi düşünüyorlardı. Bana oyuncaklar, yapbozlar ve bir çocuğun dikkatini dağıtmak için ihtiyaç duyabileceği her şeyi verdiler. Bu beni delirmekten, küçücük dünyamda kafamı duvarlara vurmaktan alıkoymadı ama yardımcı oldu. Ne yazık ki ihtiyacım olan besinlerden o kadar yoksundum ki, ne zaman biri benimle uzun süre konuşmaya kalkışsa, kanının, etinin kokusu, göğsünde atan kalbinin sesi beni açlık dolu bir öfkeye sürüklüyordu. Açlıktan ölüyordum ve ihtiyacım olan kan nakilleriyle birlikte, bana yardım etmeye çalışan kişiyi yemek için serbest kalmak için savaşıırken her zaman bir yatağa bağlanmamla sonuçlanıyordu. Beni dış dünya için rehabilite etmeye çalışmalarına rağmen bu durum kalış süremi uzattı."

"Onlara sadece et yemeye ihtiyacın olduğunu söyleyemez miydin?" Zylah bu cevabı neden paylaşmadığından emin olamayarak sordu. Onun ete olan ihtiyacının farkında olduğundan emin olmuştu ve kız onu anlayacak kadar bile akli başında değildi.

"Bilmiyordum," diye cevap verdi. "Elysianlar fiziksel ve ruhsal nedenlerle tamamen vejetaryendir. Benim yarı Elf olmam, onların yaşam tarzları olmadığı için bunu hiç fark etmedikleri anlamına geliyordu. Aynı şeyi kurtuluş isteyen, onların yaşam tarzını yaşamaya çalışan ve sonunda istemeden onlara sırt çeviren tamamen evrimleşmiş İblislere de yaptılar. Açlık, açlık gibi *hissettirmiyor*. Midem homurdanmadı, sadece bulantı hissetti. Bana verdikleri meyve ve sebzeleri yedim ve bu yiyecekler gerçekten ihtiyacım olan besinleri sağlamadan midemi doldurdu. Anlamadığım bir şeyi isteyemezdim. Sadece mide ağrısının sona ermesini istedim ama kimse cevabı bilmiyordu ve organlarımda bir sorun olup olmadığını görmek için beni kesip açmak istemediler."

"O İblislere ne yaptılar?" Kadının gözbebekleri mavi renklerine büründü ve cevap için endişelendi.

"Benimle birlikte hapsedildiler. Elflerin aptalcaydı ve bana çalışmam için verdikleri kitaplar sonunda kaçmamıza neden oldu. Taş aracılığıyla toprak büyüsü kullanma yeteneği yaygın değildir, ama sanırım melez karışımım bana ek mana gücü kazandırdı. Dikkatimi dağıtacak başka hiçbir şey olmadan bunu nasıl yapacağımı öğrenmeyi başardım; sahip olduğum tek şey

pratik yapmak için zamanım oldu. Birisi bana kanını, kendimi zayıflatmak yerine güçlendirmeye yardımcı olacak bir bileşen olarak sundu ve ben de yeraltı hapishanemizin bir kısmını yok etmeyi başardım. Hücrelerimizin parmaklıkları bize karşı yeterince güçlüydü, ancak tavanın bir kısmının çökmesinden değil. Aynı büyüü Peçe Kanyonu'nu yaratmak için de kullandım."

Zylah içinden kopan bir nefesle doğruldu. "Kanyonu *sen* mi yaptın?"

"Benim çok güçlü bir varlık olduğumu ne zaman kabul edeceksin?" diye sordu.

kahkahalar atmaya başladı. "İnsanlar sadece üç yüz yıl önce geldiğimizi düşünüyor, çünkü kanyon o zaman oluştu. Ben ondan yıllar önce buradaydım. Nyl'theria'dan kaçmak için çaldığım portal taşından daha fazla İblis geçiyordu ve gölgeli ve karanlık bir yere ihtiyacımız vardı. Austrális'in merkezinin kırılğan çölden başka bir şey olmaması ve zaten çok sayıda kanyon olması işe yaradı. Hapishanemden kaçarken öğrendiklerimle onları genişlettim ve büyüye yardımcı olması için Nyl'theria'dan elde ettiğim mana taşlarını kullandım. Bu büyüü benimle birlikte buraya gelen İblislere öğretmeyi başarmış olmam da yardımcı oldu. Ormanın çoğunu ben yetiştirmiş olsam da bunu tek başıma yapmadım. Çok öfkeli bir adamdım ve bir çıkışa ihtiyacım vardı, ben de bir çıkış buldum."

"Spiral Haven'ı ne zaman büyüttünüz?"

"Bundan yaklaşık yüz yıl sonra."

Zylah hâlâ şaşkınlık içinde otururken, adamın bakışlarının çıplak göğsüne kaymasını ve sonra kararmasını izledi. Gözbebekleri büyüdü ve çene kasları dişlerini sıkmış gibi parladı. Bir kolunu onun omuzlarına dolayabilmek ve onu tekrar aşağı çekebilmek için doğrulup oturdu.

"Uzan."

Zylah bir hıçkırıkla kabul etti. Zor olmadı, çünkü onun sıcaklığını, kokusunu ve derin sesini daha fazla içine çekebildiği için heyecanlıydı.

"Bana başka ne söyleyebilirsin?" Zylah kuyruğunu sallayarak sordu. Her şeyin korkunç ve üzücü olması umurunda değildi, sadece onun hakkında daha fazla şey öğrenmek hoşuna gidiyordu.

"Neredeyse otuz sekiz yaşındayım ve kendimi yaşlı hissediyorum." Kadın tedirginlikle ağzını yaladığında, cevabının yeterince iyi olmadığı açıktı, inledi ve kollarını yere doğru açtı. "Başka ne bilmek istiyorsun bilmiyorum. Okumayı seviyorum çünkü beni daha zeki yapıyor. Avlanmaktan nefret ediyorum; bu konuda çok iyi olduğum için sıkıcı buluyorum. Bir zamanlar bu diyarı gezmeyi severdim çünkü Nyl'theria'ya kıyasla kendine has bir güzelliği vardı ama artık hepsini gördüm. Neden bana kendin hakkında bir şeyler anlatmıyorsun?"

"Ama sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Bana tüm o insanları yedirmeden öncesine da i r pek bir şey hatırlamıyorum. Benim hakkımda her şeyi biliyorsun."

Gözlerini kısarak ona baktı, beyaz alt ve üst kirpikleri birbirine değdikten sonra tekrar açıldı. "Bu cevabı beklemeliydim" derken içini çekti.

Hmm. O zaman ona başka ne sorabilirim? Görünüşe göre yönlendirilmeye ihtiyacı var. Herhangi bir kadın hakkında soru sormak istemiyorum. Sadece bu fikir bile göğsünü kemiren kötü bir duygu yüzünden gözlerinin parlak yeşile dönmesine neden oldu. Sanırım Merikh hakkında soru sorarsam, bu onu üzecek. Eğer Merikh'i bu kadar çok seviyorsa, Zylah aralarında geçenlerin, arkadaşısı artık hayatında olmadığı için onu üzmemekten başka bir işe yaramayacağını düşündü.

Bilmek istediği bir şey vardı ama sormaktan çekiniyordu. *Ama bana her şeyi anlatırsa... o zaman ona ne kadar değer verdiğimi görecekti.* Onun geçmişte yaptıklarını affetmeye ve unutmaya ne kadar istekli olduğunu.

"Mavka ile ilgili bana söylemediğin bir şey var mı?"

Adam ona şüpheli bir bakış attığında gözleri kırmızımsı bir pembeye dönüştü.

Adam kısa bir süre hiçbir şey söylemedi ve kadın onun cevap vermeyeceğini düşündü.

Başını yastığa yasladı. "Sanırım eksik olan tek şey benim ve insan yoldaşımın yüz seksen yıl boyunca sizin türünüzden birine duygusal işkence yapmış olmamız." Sanki ona beklemesini söyler gibi tek parmağını kaldırdı. "Ama kendimi savunmam gerekirse, çektiği acıların çoğunun kaynağı kendisiydi."

Başını onun göğsüne yasladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kurt kafalı Mavka Orpheus, her on yılda bir insan sunusu isterdi. Arkadaşım bundan hoşlanmazdı. Sadece ondan nefret ettiği için mi yoksa kıskandığı için mi bilmiyorum - tüm bu olaylara karşı garip bir şekilde hassastı. Kaç tane varsa sadece altısını çaldık. Birçoğunu kendi başına öldürüp yedi ya da aptallar gibi Peçe'ye kaçtılar."

"Onun insan arkadaşlarını mı çaldın?"

"Evet." Omuz silkti, sonra ilgisiz bir şekilde tavana baktı. "Ondan neden nefret ettiğini kısmen açıkladım, ama geri kalan zamanlarda onu yalnız bıraktık. O oradayken koruyucu tuz çemberine giremezdim, çünkü ona yönelik tüm tehditkâr enerjim bunu yapmamı engellerdi. Oradan nadiren ayrıldığından ve kendi kendine acımayı tercih ettiğinden, aslında dokunulmazdı."

"Ne... o insanlara ne yaptınız?" Zylah yutkunarak sordu. "Onları kurtarmak istediğini ve eve götüreceğini söyledi."

Neden Zylah'ın tüylerini diken diken eden bu korkunç ürperti vardı? "Gerçekten ne istiyordu?"

"Umurunda değildi. Onları bana devretti ve Orpheus'un onların yokluğunda nasıl ilerlediğini görmek için izleme halkalarını izledi." Ağzını kapadı ve başını yana çevirdi. "Benimle konuşabilen, yalvarıp yakarabilen bir şeyi yeme fikri bende ekşi bir tat bıraktığı için onları yemekle hiç ilgilenmedim. Ama onlar ordumun tamamlanması için gereken yiyeceklerdi. Bunu size yardım etmek için yaptığımdan farklı görmedim. İnsan hayatı benim için anlamsız."

"Bu benim için anlamlı," diye homurdandı Zylah, gözlerinde kırmızının titremesiyle kafatasını başka yöne çevirirken.

Kapalı dudaklarının ardında tek bir kahkaha mırıldandı. "Bence böyle somurtman çok tatlı."

Ve böylece kızgınlığı azaldı ve utanç içinde gözleri kırmızımsı pembeye döndü.

"Sevimli olduğumu düşünmüyorum," diye mırıldandı, renk derinleştğinde gözlerini eliyle sakladı. Adamın ona sürekli böyle hitap etmesi hoşuna gitmişti.

"Neden olmasın? Beni iyilik yapabileceğime ikna etmek istiyorsun ama kendine bu kadar basit bir şey için izin vermiyorsun."

"Bilmiyorum." Zylah omuz silkti. "Bir kafatasım var ve bunun alışılmadık olduğunun farkındayım. Ben iriyim ve korkutucuyum. Bunu hep biliyordum."

Aslında birçok kişinin kafatasını çirkin bulacağını düşünüyordu, özellikle de birçok yaratık, insanlar ve İblisler ona çılglık attığı için.

İki sıcak ve nasırlı el çenesinin yanlarını kavradı ve başını öne doğru itti. Kadın ona bakmak için ellerini indirdi.

"Sen olduğun gibi güzelsin. Benim aksime, senin hem için hem de dışın güzel." Sonra başını bıraktı ve baş tekrar göğsüne düştü.

Karnı garip bir şekilde titriyordu ve bunu tamamen gizlemek için kollarıyla yüzünü kapattı. Onun sözlerinin göğsünü şefkatle sıkıştırmasından hoşlanmamıştı. Onun hakkında hissettikleri, yaptıklarını nasıl gördüğüyle çelişiyordu ve onun gibi birine karşı böyle bir sevgi beslemesinin yanlış olup olmadığını merak etti.

O iyi değildi; bunu görebiliyordu. Ayrıca, yapabileceği tüm kötülüğü ona yöneltmediği sürece de umurunda değildi. O değildi

Masumdu, birçok yaratık öldürmüştü ve yüzlerini bile hatırlamıyordu.

İstedliğini elde ettikten sonra değişeceğini ve savaşı sona erdirdiğinde bu gereksiz öldürme ve kan dökmeyi durduracağını düşünmek istiyordu. Eğer bu mümkün olursa, gerçekten mutlu olacağını düşündü.

"Kadın arkadaşınıza ne oldu?" Zylah, kendi etrafında dönen ve kalbi tekleyen konuşmadan uzaklaşmak isteyerek sordu.

"Orpheus'un gelini göğsüne bir kılıç sapladı," diye cevap verdi sessizce.

Zylah nefes nefese kaldı ve görüşünü engellemek için kollarını kaldırdı, ancak yüz hatlarının... sakın görüldüğünü fark etti. İçine kapanmamış ve kayıtsızmış gibi davranmamıştı.

"Bunu hak etmiştik," diye devam etti, gözleri gözbebekleri arasında gidip gelirken bir o yana bir bu yana kayıyordu. "Her şeyin bir sonucu vardır ve eğer sadece kendimi iyileştirmeyi öğrenerek bu kadar bencil olmasaydım, onu kurtarabilirdim. Ama ölümle uğraştığınızda olan budur, onu geri alırsınız. İlk başta kızmıştım ama sonunda bunun eylemlerimizin bir sonucu olduğunu ve her türlü acıyı hak ettiğimi fark ettim. Savaşım adına yaptığım her şey düşünüldüğünde bu benim için ikiyüzlülüktü."

"Gerçekten çok tuhafsin. Korkunç şeyler yaptığını biliyorsun, bunu kabul ediyorsun ve bunların ağırlığını taşıyorsun ama yine de..."

"Onları yapmaya devam mı edeceğim?" Adam ona soru soran bir kaş kaldırdı ve Zylah başını salladı. "Yaptığım her şey, hata olsun ya da olmasın, hedefime doğru attığım bir adımdır. İyi ya da kötü ne hissettiğimi bir kenara bırakıp ilerliyorum. Bu şekilde hayatta kaldım. Uzun zaman sonra her şeye karşı duyarsızlaştım."

Şu anda onun geçmişi hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimi sanmıyorum. Bu kadarı yeterliydi. Bu onun geçmişini açıklayan net bir görüntüydü. Gerisini insanlar ve Elfler hakkında duyduklarından ve Spiral Cenneti'nde tanık olduklarından zihninde bir araya getirebiliyordu. Her şeyden, kendi türünden olanlardan bile nefret ediyordu ama İblisler tarafından kabul edilmek için kendini zorlamıştı.

Ve o İblisler de ona zarar vermiş, onu yemeye çalışmışlardı. Peçe ve Spiral Cenneti'ni yaparak onlar için çok şey yaptıktan sonra bile.

Ardında katliam bıraktı çünkü kasıtlı ya da kaza sonucu olsun, herkes onun bir şekilde acı çektiğini görmek istiyordu. Paylaşacak hoş hikayeleri olmamasına şaşmamalı.

Ama Zylah'nın son bir sorusu vardı ve bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu. Hatta Orpheus'tan bahsederek ona bunu hatırlatmıştı.

Zylah merakla gözlerinin koyu sarıya kaymasına izin verdi. "Gelin nedir? Rook da bu konu hakkında konuştu."

Gözleri büyüdü ve sertçe yutkunurken boğazındaki top sallanmaya başladı.

"Kahretsin," diye homurdandı, kulakları geri çekilirken yüzünü kapattı. "Sanırım şimdilik bu kadar konuşma yeter."

"Hayır, yapamazsın!" Zylah elini yüzünden çekebilmek için ayağa kalkarak haykırdı. "Bunu bilmek istiyorum. Bir eş gibi olduğunu söyledi ama Mavka için."

O da otururken gözleri kırıştı. Kollarını dikleştirip arkasına yaslanarak oturuşunu sabitledi. "Evet, ama sana söylersem, bunu yapmak isteyeceğini şimdiden öngörebiliyorum."

"Lütfen?" diye tatlı tatlı yalvarmaya çalıştı.

"Sadece sana açıkladığımda ve benden bunu istemeye çalıştığında seni üzecek."

Utangaç görünmek için burnunun kenarını kaşıdı. "Söz veriyorum yapmayacağım?" Yakışıklı yüz hatları buruştu. "Zylah..." diye uyardı.

Onun kucığına doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi, çünkü bu genellikle onun kendisine daha açık olmasını sağlıyordu ve göğsünden bir mızıltı çıkmasını sağladı. "Mavka hakkında önemli bir şeyse, bunu bilmeyi hak etmiyor muyum?"

"Kesinlikle, ama duygularını incitmemek için gerçekten çok uğraşıyorum." Zylah onu yere yatırana kadar omuzlarından itti, sonra da yarım ağızla homurdandı. Zylah'ın tepesine bir şey vurdu. Kalçaları onu şaşkınlıktan anında susturdu.

"Onun yerine sevişebilir miyiz?" diye teklif etti, dilini dudaklarının kenarına sürterek ikisinin arasına baktı. "Bu şekilde üstümde olman hoşuma gidiyor, hırçın ve kontrolcü."

Uyarılmanın onu anında ısıtmasından hoşlanmadı ve isteksizce başını salladı. Her ne kadar daha fazlasını istese de, eğer adam bundan bu kadar kaçırıyorsa, o zaman belli ki önemliydi. Ona söylemek canını sıkıyordu ve nedenini bilmek istiyordu.

Kız tereddüt etmediğinde, adamın yüzü sertleşti ve soğudu. "Bu pozisyonun kolayca ısınabilirim."

"Ama yapmayacaksın," diye yalan söyledi, bunun doğru olup olmadığından emin değildi. Adam ona inanmaz bir ifadeyle kaşlarını kaldırdığında, kadın gergin bir şekilde geveledi. "Duygularımı incitmek istemediğini söylemiştin. Eğer yaparsan bu beni üzer."

Derin bir inilti çıkarmadan önce burnu kıvrıldı. "Lanet olsun, Zylah."

Adam öne doğru yuvarlanıp oturması için onunla kolayca mücadele ettiğinde ciyakladı. Daha önce onu iyileştirdiği için sırtında oluşan pençe izlerine dikkat ederek bir kolunu beline doladı ve başını göğsüne yasladı. Kızgın bir iç çekişle kürkü yüzünün etrafında dalgalandı.

"Gelin, bir İblis'in eşinin Mavka'daki karşılığıdır. Ancak, burada sadece tahmin yürütüyorum, muhtemelen tek eşlidir, muhtemelen kalıcıdır ve yoldaşlarını Hayaletlere dönüştürüyor gibi görünüyor." Jabez konuşurken sözleri göğsünde boğuklaştı. Başını eğdiğinden, uzun beyaz saçlarının tepesi ve koyu renkli boynuzlarından başka bir şey göremiyordu. "Mavka, kafataslarınız yok edilmediği sürece sonsuza kadar yaşayabilir. Cadı Baykuş yüzlerce yıl yaşadığına göre, aynı özelliğin bağ kurmayı seçtikleri kişiye de geçtiğini tahmin ediyorum. Bu... sonsuza kadar."

"Oh," diye mırıldandı Zylah, midesi anında düğümlendi.

Adam haklıydı ve kadın bunu şimdi öğrenmemiş olmayı diledi. Çünkü o sonsuza dek olduğunu söyler söylemez, onun olmasını istediğini hemen anlamıştı. Ona kalıcı olarak bağlanmak istiyordu ama adam buna cevabının reddetmek olacağını ima etmişti bile.

Gözbebeklerinin dipleri dalgalanırken, gözleri derin bir maviye büründü.

"Ben... gördüm. Orpheus'un gelininin ruhunu sunuşunu ve Orpheus'un onu yiyişini izledim. Bunun gerçekleştiğini ya da işin içinde bir ruh olduğunu gördüğümde şaşırmadım bile. Bu sadece sahip olduğumu hiç bilmediğim bir sorunun cevabıydı."

"Tamam," diye cevap verdi sessizce, kollarını yana bırakarak. İniltilerini bastırmayı başardı ve göz kürelerinin alt kısımlarının parçalanmasını engelledi.

Jabez başını geriye eğdi ve çenesini kadının göğsüne dayadı. Kadının gözlerindeki dalgalanmayı fark eden adam gözlerini eğdi. "Zylah, yapamam-"

"Şu anda bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum," diye itiraf etti Zylah. Kendini oldukça boşlukta hissettiğinden gerisini duymak istemedi. Ne yapamayacağını ya da yapmayacağını, ne de bunun için uyduruk bir neden duymak istiyordu.

Ayrıca, onda bir sorun olduğunu ya da onu tekrar *terk* etmek istediğini söylerse diye devam etmesine izin vermeyi de reddetti. Gerçekten yapmayacağından korktuğunda geri gelmişti, ama sürekli olarak bunu geçici yapmaya çalıştığına dair rahatsız edici bir his vardı.

Buna inanmak istemiyordu. Onun varlığının, kendisine karşı derin hisler beslediği anlamına gelmesini istiyordu ve belki... sadece belki, ne kadar uzun kalırsa, onu o kadar çok isteyecekti.

Kolu gevşemeden önce başını salladı. "Seni bırakmamı ister misin?" Zylah başını salladı. Üzgün olsa bile kucağa alınmaktan hoşlanıyordu.

Belki de gerçekten aptalcaydı ama onun fikrini değiştirebileceğine inanmak istiyordu. Adamın gördüğü tek şey kendisindeki kusurlardı, ama kadın onun göremediği kısımları istiyordu.

Yanlış olması, başkalarının onun hakkında kötü düşünmesi umurunda değildi, yeter ki bu *şefkatli* yanını görsün. Kızın üzgün olduğunu anlıyordu ve ona söylemekte neden bu kadar tereddüt ettiğini anlayacak kadar iyi düşünüyor gibiydi. Bunu takdir etti, tıpkı ona sadece rahatlatıcı bir şekilde sarılarak ona duyduğu gizli şefkati hissettiği kadar.

Tüm bunların daha derin bir anlamı olduğuna ve aptallık etmediğine inanmak istiyordu.

Onun her şeyini kucaklamak istiyorum. İyi, kötü, mutlu ve üzgün. Onun bedenine sarılmayı özlemişti, ama şimdi... *Ruhunu kucaklamak istiyorum.*

Onu tutmak, güvende tutmak, hatta belki beslemek için.

"Dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu, onu daha iyi hissettirecek bir yol bulmaya çalışır gibiydi. "Seni bir anda götürebileceğim, muhtemelen daha önce hiç görmediğin pek çok yer var. Sahile, kuzeye, Austrális'in en yüksek dağının tepesine."

Zylah tekrar başını salladı. O anda ne istediğini bilmiyordu.

Göğsüm ağrıyor.

Jabez'in sağı kulağı arkasında duyduğu kıpırtı ve hareketle seğıirdi. Gözleri kapalı, yüzü gökyüzüne doğru kaldırılmış ve sırtı girişe dönük bir şekilde bağdaş kurarak Zylah'yı dinledi.

Kısa bir süre önce yine derin ve dinlendirici bir uykunun ardından uyanmış ve onu rahatsız etmeden uzuvlarından ışınlanmayı başarmıştı. Uykuya dalmak için mücadele etmişti ve bu onun için çaba gerektirmişti.

Hala üzgün mü merak ediyorum.

Onun huzursuzluğunun kaynağının kendisi olduğunu bildiğı için gönlünü almak için elinden geleni yapmıştı. Ancak, hiçbir yere gitmek istememiş, konuşmaya hevesi kalmamış ve okumak bile istememişti. Planladığı gibi avlanmak yerine, kasaplarından birine baskın yapmak için insan mısır tarlası köyüne ışınladı ve onu ayrılmadan önce olduğundan daha da sıkıntılı bulmak için geri döndü.

Çok yapışkandı.

Bu genellikle hoşlandığı bir şey değildi. Genelde içinde sıcak ve bulanık bir şey yoktu, bu yüzden yapışkanlığı iğrenç ve sinir bozucu buluyordu. Sanki ona sahip olabileceklerini ve var olmayan kalbini kendilerine alabileceklerini düşünüyorlarmış gibi sarılmaktan hoşlanmıyordu. Yatak arkadaşlarının da kendisi kadar mesafeli olmalarını, seks için orada olmalarını, belki biraz şakacı sataşmalarda bulunmalarını ve sonra da misafirliklerini fazla uzattıklarını anladıklarında kalkıp gitmelerini isterdi.

Katerina biraz farklıydı, çünkü uzun zamandır onun yoldaşydı. Bazı açılardan onun tek sırdaşı olmuştu ama duygularıyla ilgili önemli hiçbir şeyi paylaşmamıştı. Sadece planlarını ve hedeflerini. Şarabını yudumlar ve anlamsız insani fikirler ve duygular sunarken nefretini onun üzerinden körüklemeye çalışırdı. Sonra da onun düşüncelerini Mavka'nın ve dolayısıyla Orpheus'un yok edilmesine yönlendirmeye çalışırdı.

Kadının yanında uyuyakalmak fikri, onun da kendisine yalan söylediği ve sonunda farkında olmadan kendisini kalbinden bıçaklayacağı paranoyasına kapılmasına neden oldu.

Kendini o kadar kaptırmıştı ki, onun her yıl daha da uzaklaştığını fark etmemişti bile - özellikle de sonlara doğru.

Ama Zylah ile...

Dudakları kendisiyle alay edercesine kıvrıldı.

Kız ona ne kadar çok sarılırsa, adam da onu o kadar sıkı tutmaya çalışıyordu. Vücudunun her yeri hassastı ve parmak uçlarını sırtının tüylerinde gezdirmek bile daha fazlası için titremesine neden oluyordu. Her türlü dokunuşa son derece açıktı. Adamın avuç içleri üzerinde gezinse de, dişleri ona sürtünse de, dili, dudakları, hatta uzun saçları bile ona tepki veriyordu.

Sikini kadının içine soktuğunda, onu *şefkatle* tüketmeye çalıştığını fark etti. Hiç şefkatle sevişmemişti. Elbette, sadece kendi zevki yerine tamamen başkasının zevkine odaklanabilirdi, ama Zylah'ın yapışması onu daha yakınlaşmaya, daha derine inmeye veya onu olabildiğince sıkı tutmaya zorladı.

Bu konuda üzücü bulduğu şey, göğsündeki lanet deliğinin sanki bir şeyler büyütüyormuş gibi hissetmesiydi. Kadının çıkardığı yumuşak seslerin her biri, kazmaya çalışan pençeleri, hepsi uzun ve yavaş itişler yaparken göğüs kafesinin arkasını acıtıyordu.

Onunla her şey farklı görünüyordu ve Jabez bunu sindirmekte zorlanıyordu. *Hala onda ne olduğunu bilmiyorum.*

"Seni güneşin altında otururken bulduğuma şaşırdım," dedi Zylah'ın sesi ona yaklaşırken.

Gözlerini açtı ve yüzünü çağıran ışıktan çevirerek onun yanına oturmasını izledi. Tavşan ayakları önde, bacakları düz ve sırtı öne doğru kıvrılmış halde çok rahat görünüyordu.

"Sıcaklığı seviyorum," diye cevap verdi, sonunda ona aldığı kırmızı elbiseyi giymeyi seçtiğini fark ederek. Kendisi de dahil olmak üzere çoğu İblis'in kırmızı elbiseye bir yakınlığı vardı.

göz renklerinden dolayı kırmızıdır. "Artık sihrimi geri kazandığıma göre kendimi yanmaktan koruyabilirim ama yine de sıcaklığını hissediyorum."

Üzerinde leylak rengi pantolonundan başka bir şey yoktu, tişörtsüz güneş ışınlarını içine çekmeyi tercih etmişti. Gölgelelerin yarattığı olabilirdi ama bu, büyüü öğrendikten sonra kendisine bahşettiği küçük bir zevkti. Onu soğuktan koruyan büyüü destekliyordu ve her ikisi de bu diyara gerçekten dayanabilmesinin tek nedeniydi.

Zylah'ın gözbebekleri, tıpkı onun gibi yüzünü güneşe doğru kaldırıp güneşin üzerinden akıp gitmesine izin verdiğinde siyaha döndü. Bu durum kafatasının kemiklerini daha da beyaz, narin boynuzlarının gölgesini ise daha uzun ve tehditkâr gösterdi.

Işıktaki çok güzel görünüyor. Kürkünü bile parlattı.

"Bu çok güzel," diye yorumladı ve sonunda gözbebeklerini açarak parlak sarıyı ortaya çıkardı. "Hep seninle güneşin altında oturmak istemişimdir."

"İsteseydiniz pelerininle içine otururdum."

"Gerçekten mi?" diye ağzından kaçırdı, yüzünü ona çevirirken sesi sevinçle yükseliyordu. Küçük kuyruk tutamı hafifçe sallandı. "Keşke bunu bilseydim."

Söylediklerini teyit etmek için ona küçük bir gülümseme sundu.

Önlerinde alçalan orman tepesine bakarken rahat bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Ağaçların sadece yarısının yaprakları vardı ama kış sona erdiğinde mutlaka yeniden çıkmaya başlayacaklardı. Bunun bir aydan daha kısa bir süre sonra olacağını hayal ediyordu ve neredeyse o kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyordu.

Küçük bir esinti etraflarını sardı, hafif ve havadar, taze ve çiy dolu.

Onunla geçirdiği bu an şaşırtıcı derecede sakindi. Sessizlik, dünyayı, güneşi, hatta rüzgârı içine çekerken, onun yanında olduğunu bilmek huzur vericiydi. Daha önce hiç bu kadar rahat olmamıştı.

Bunu daha iyi hale getirmenin tek yolu, onu kollarına alıp daha samimi bir şekilde paylaşmak olabilirdi.

Zylah kıpırdandığında onu kontrol etti, pençelerinin birbirine vururken çıkardığı sessiz ses kulaklarını diken diken ediyordu. Deniz mavisi gözleri normalden daha maviydi ve hâlâ önceki gün yaptıkları konuşmayı düşündüğünü anladı.

Ne yazık ki, onun bu cevaplar için ısrar etmesi, kaçtığı konuşmanın giderek yaklaştığı anlamına geliyordu. Bunu uzatabilirdi. Ona daha fazla sahip olmak, içinde neler olup bittiğini anlamak için bir iki gün daha görmezden gelebilirdi ama ne anlamı vardı ki?

Amacı asla değişmeyecekti ve bunca zamandır bu konuda kararlıydı. Ona karşı hissettiği kafa karıştırıcı duygular bile intikam ihtiyacını azaltmıyordu, sadece bunu nasıl gerçekleştirmek istediğini değiştiriyordu.

Uyanan bir cehennem olmak *istiyordu*, böylece başından beri aradığı Cennet'i elde edebilecekti. Geriye kalan son kişi kendisi olana kadar bütün bir türün yok edilmesi üzerine inşa edilmiş gerçek, somut bir cennet parçası.

"Zylah," diye seslendi nazikçe, elini kaldırarak parmak eklemlerinin arkasının onun kemikli yanağına değmesini sağladı. "Burada daha fazla kalamam" derken göğsüne soğuk bir sızı saplandı.

Mavi gözlerinin dipleri anında dalgalandı. O soğuk acının gövdesinde genişlememesini ya da midesini sıkıştırmamasını diledi.

"Neden olmasın?" diye sordu, elbisesinin eteğini yumruklarken sesi çatlıyordu.

Ses tonunu olabildiğince nazik ve pişmanlık dolu yapmaya çalıştı. Amacının onun için bir anlamı olduğunu ve bu kararın kendisi için de zor olduğunu anlamasını istiyordu. "Nyl'theria'ya gitmem ve yapmak için yola çıktığım şeyi bitirmem gerekiyor. Dünya'yı evim yapmak gibi bir niyetim hiç olmadı. Her zaman geçiciydi."

"O zaman ben de seninle geleceğim."

Onu yalanlamak için ağzını açtı ama kapattı ve başını öne çevirdi. Bakışlarını indirip kucağındaki ellerine baktı.

Yani cevabı değişmemiş. Değiştiğini düşünmüyordu ama yine de kabullenmesi zordu. Son iki günden sonra muhtemelen ona karşı olan hislerini daha da pekiştirmişti ama artık ne istediğini bilmiyordu.

"Yapmamalısın," diye cevap verdi sonunda.

"Neden olmasın?!" diye bağırdı, dizlerini büküp onlara sarılabilmek için ayaklarını geri getirdi. Ayakları üst üste bindiğinde, süzülen gözyaşları güneş ışığında parıldarken kafatasını dizlerine gömdü. "İstediğinin bu olduğunu söylemiştin. Elflere karşı savaşında beni kullanmak."

Ama sorun da buydu: artık bunu istemediğini kesin olarak biliyordu.

Evet, bu onun için en iyi avantaj olurdu. Yanında bir Mavka'nın gücü ve hızının olması, oradaki İblislere karşı üstünlük kurmasını çok daha kolay hale getirecektir.

Teklifini kabul etmekte bu kadar isteksiz olmasının nedeni aslında son derece basitti.

"Senin incindiğini görmek istemiyorum," diye itiraf etti, sonunda sorunu anlamıştı.

Artık onun için sadece garip bir Mavka değildi. O... onu önemsiyordu - istemediği ama içinde boğulmaya karşı koyamadığı bir şekilde.

Eğer son iki gün bir gösterge olduysa, vücudunu sürekli onunkine dolamak istiyordu. Sadece azgın ve önüne çıkan her şeyi yatağa atmaktan mutlu olan bir erkek olduğu için değil, ondan hoşlandığı için.

Tamamen tatlıydı. Kendi kişiliğinin keskinliğine karşı onun kişiliği yumuşaktı, içindeki kötülüğe karşı onun nezaketi yatıştırıcıydı. Onunla ilgili yanlış olan her şeyin paralel simetrisiydi. Başkaları onun yüzünün kafatası olmasından ve boynundan ayaklarına kadar kürkle kaplı olmasından endişe duyabilirdi ama o bu yüzden güzelliğini büyüleyici buluyordu. Zekiye, konuşmaları ilgi çekiciydi ve onun dikkatini çekiyordu.

Olağanüstü birine dönüşmüştü ve onun kişiliğini asla kendi kaprislerine göre şekillendirememiş olması hoşuna gitmişti. Bunun yerine, kendi benliğine sadık kaldı ve yavaş yavaş bir eşte isteyeceğini düşündüğü şeyin tam tersiyle onu çıldırtan bir yaratığa dönüştü - eğer bir eş seçerse.

Kaba kibrine karşı güçlü olabilmeleri için şirret ve sinsi birini isteyeceğini düşündü. Seksi ve kendine aşırı güvenen biri, böylece eğlenmek için ona hükmedebilirdi.

Bunun yerine, Zylah sevimli ve nazikti, bu da onu iğnelemek yerine şımartmak istemesine neden oldu. Çekingen ve utangaç bir şekilde şehvetliydi, bu da onu sadece yaramaz ve kötü yapmak için açlık duymasına neden oldu. Önemli olduğu yerde kendinden emindi, ancak duygusal olarak kontrol edilmesi kolaydı ve *bu* da onun kendisine boyun eğmesini sağlamak yerine ona kulak vermek istemesine neden oldu.

Onu rahatlatıcı buluyordu, kokusu ve sesi onu sakinleştirecek güce sahipti. Bunu bir başkasında asla bulamamıştı - kendi içinde bile.

Bir başkasında çekici bulacağını düşündüğü şeylerin tam tersiydi ve bu onu sürekli şaşırtıyordu. Tahmin edilemez, ama okuması kolay.

Son birkaç gün içinde keşfettiği şey buydu ve bu sadece her zamankinden daha fazla çelişkiye düşmesini sağladı.

Kafatasını dizlerine gömüp kendini açmayı reddederek, "Ama incinip incinmeyeceğime karar verecek olanın ben olmam gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Bir savaşta bana katılmak istiyorsun Zylah," dedi ciddi bir iç çekişle ve bakışlarını ormana doğru kaldırarak onu seyretti. "Benden senin yok oluşunu izlememi istiyorsun.

Tamamen benim hatam olan bir şey için incindim."

"Peki ya sen? Ya yaralanırsan ya da... ya da *ölürsen*?" diye mırıldandı, kolları bacaklarına dolanmıştı.

"Başladığım bir şey için ödeyeceğim bedel budur."

"Ama asla bilemeyeceğim... ve seni *iyileştirmek* için orada olamayacağım."

"Hayatım boyunca kendi başımın çaresine baktım," dedi, sanki ona söylediği her şeyi unutmuş gibi. Kendini bir dereceye kadar koruyabiliyor ve iyileştirebiliyordu. "Bu benim son şansım ve eğer bu sefer başaramazsam..."

Jabez hayatta kalmak *istediğinden* emin değildi. Ezici bir yenilgi ve pişmanlıkla yaşayabileceğinden şüpheliydi. Yaptığı her şey... tüm o korkunç, boktan, aşağılık şeyler... anlamsız olacaktı. Kendini affetmişti çünkü affetmezse ilerlemesinin başka bir yolu yoktu, tüm bunları yapmasının nedenine hala ulaştığı sürece.

Eğer bu ortadan kalkarsa, o zaman sebepsiz yere bir sürü boktan şey yapmış olacaktı. Geçmişte pek çok kez başarısızlığa uğramış olsa da, bunların hepsi bir şekilde atlama taşlarıydı - başarısız olan ama gelecekte daha iyi hamleler yapmasını sağlayan bir taktik.

"Başka bir yol bulamaz mısınız?" Zylah yalvardı, içinden rahatsız edici bir sızlanma yükseldi.

Gözlerini ıstırapla kırıştırdı, sesi dayanılmaz derecede acı verici buldu, sanki özüne sürtünmüş gibiydi.

Ama incinmesinin sebebi ben olmak istemiyorum. Fiziksel olarak... ya da duygusal olarak.

Nyl'theria'ya gidip planlarına başladığında, sertleşeceğine dair bir his vardı. Sürekli tetikte olacak, etrafındakiler hakkında paranoyaklaşacaktı. Güvenmediği İblislerin önünde ona karşı sert davranacak, sırf onu kendisine karşı kullanamamaları diye ona karşı ilgisizmiş gibi davranmak zorunda kalacaktı. Kızın bunu anlayacak zekaya sahip olduğunu düşünüyordu, bu yüzden kapalı perdeler ardında ona özgürce şefkat gösterebilirdi, ancak kız onun için bir güvenlik açığı olacaktı.

Nitelikleri düşünüldüğünde istismar edilmesi çok ama çok zor bir durum, ama yine de bir tane.

Ama duygusuzluğunun ya da davranışlarının onun kalbini incitmesini istemiyordu, ki bunun onu delmenin çok daha kolay bir yolu olabileceğini düşünüyordu. Sırf Elf şehrine sızmak istediği için dikkati dağılacak, ona istediği ilgiyi gösteremeyecekti.

Bu ne kadar adil?

İçindeki karanlık her ikisini de istiyordu: onu ve hedefini. Ama aynı zamanda, bir kez olsun özverili olmak istiyordu. Kendini onun hayatından çıkarmak anlamına gelse bile onu korumak istiyordu.

Ondan beklemesini isteyebilirdi, böylece gelecekte *onları* tekrar ziyaret edebilir ve aralarında gerçekten hangi olasılığın işe yarayabileceğini görebilirlerdi. Şu anda ona ilerlemesini engelleyecek kadar aşıktı. Eğer onun için daha fazlasını geliştirme şansı varsa, denemeye karşı değildi.

Ama ondan asla gerçekleşmeyecek bir şey için uzun süre beklemesini istiyor olabilirdi. Ölebilir ve asla geri dönmeyebilirdi. Bu geleceği ona sunmak her şeyden daha acımasız görünüyordu; istediğini elde etmesi bir yıl ya da yüz yıl sürebilirdi.

O zamanlar ne yapabileceğini ya da kime dönüşebileceğini bilmiyordu. İş bittiğinde geri dönmek istemeyebilirdi.

Onun yerine başka birini bulabilir ve ona aşık olabilir. Ve eğer adam geri dönmezse, hiç gelmeyecek birini beklemeye bile başlayabilir. Başka fırsatları, daha uygun olabilecek ve içi çirkinlikle dolu olmayan başka potansiyel yol arkadaşlarını kaçırabilirdi.

Yine de açgözlü olmak ve sonuçları ne olursa olsun bencilce onu yanında tutmak isteyen de aynı çirkinlikti.

Bu yüzden Jabez, özünü kemirmeyi başardığı için onun kendisiyle gelmesine izin verip vermeyeceğine ya da onu yok etmemek için geride bırakıp bırakmayacağına karar vermesi gereken bu belirsizlikte sıkışıp kalmıştı. Kendi kibirli aptallığıyla ona olan sevgisini öldürürse, sonunda onu istemeyebilirdi bile.

Ne olursa olsun onu sevmeye devam edebilirdi. Öngörülemeyen pek çok yol vardı.

Ama bir yol var. İkisine de sahip olabileceğini hissettiği tek bir yol.

Elbette zor zamanlar olacaktı ama sonuna kadar kan dökülmeyecekti. İstedikini elde etmek için korku ve şiddet aşılayarak egemenlik kurmaya çalışması gibi değil - ki bu elbette en tehlikeli ve en hızlı seçenektir.

Yavaş politik yol. Öğrendiğinden beri küçümsediği bir yol çünkü bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordu.

Ona söyleme dürtüsüyle boğuşurken dudakları dirençle gerildi. *Ya yanılıyorsam?* Ya politik yol seçebileceği en kötü yolsa?

Başarısız olursa alternatif olarak şiddet seçeneğine yaslanabilirdi ama o zaman onlara ne olacaktı? Kız daha da bağlanırdı -erkek de bağlanabilirdi- ve adam yine aynı çıkmazın içinde sıkışıp kalırdı, ama bu gelecekte daha da acı verici olurdu.

Lanet olsun. Bundan nefret ediyorum.

Bu sürekli bocalama, istekleri ve arzuları arasındaki bu gidip gelme, net görme yeteneğini yok ediyordu. Her şey çok bulanık görünüyordu.

Endişelenmesi gereken tek kişi kendisi olsaydı, tehlikenin içine boynuzlarını uzatıp koştuktan çekinmezdi. Ölümden korkmuyordu; sadece inatla onu reddediyordu.

Ondan çok daha yüksek perdeli ve sıkıntılı bir inilti daha koptu. Pençelerini kalçalarına batırarak kan akıtabileceğini düşündü ve onun yerine pençelerini körelttiği için şükretti, yoksa kan akabilirdi. Hiçbir şey söylemediği her saniye titremesi daha da kötüleşiyordu.

Onu rahatlatıcı bir kucağa almayı her zamankinden daha çok arzuluyordu. Yapamadı; şu anda onun yokluğuna ihtiyacı vardı.

Yine de kızın gözyaşları ve iniltileri göğsünü parçalıyordu ve içindeki soğukluk daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde yanmaya başlıyordu, sanki donma onu yiyip bitiriyordu.

"Bir Elf köyünün kalıntılarını ele geçiren küçük bir İblis grubu var, belki yüz kadar," dedi Jabez isteksizce, omuzları yenilgiyle çökerken ona, kendine boyun eğerek. "Lezekos Şehri dışında direnişin son dayanağıydı ve onları korumak için zaten duvarları vardı. Bu yüzden bu kadar uzun süre dayanabildiler."

"Neden bundan bahsediyorsun? Şu anda Elf tarihi umurumda değil!" diye bağırdı başını sallayarak.

Yüzünü buruşturdu ve yüzünü avuçlayabilmek için dirseğini dizine dayadı.

"Çünkü oradaki liderle zaten konuştum. Onlar kendilerini yemek isteyenlerden uzakta, ormanda yeniden inşa etmek isteyen ve sığınak arayan tamamlanmış İblisler. Onlar artık tehlikede olmak istemeyen barışçıl insanlar." Elini yüzünde gezdirdi ve hayal kırıklığı içinde bir boynuzunu okşadı. "Ama köyleri başlangıçta üssümü kurmam için mükemmel bir yer olurdu çünkü evciller. Bana sırt çevirmeleri konusunda endişelenmeme gerek kalmaz ve ordumu yavaş yavaş orada toplayabilirim. İblisler birbirlerine güvenmedikleri için haberin yayılması yavaş olur ama şehri istila etme ve yiyecek gerçek Elfler bulma potansiyeli

birbirlerini tüketmek yerine daha da geliştirmeleri, pek çok kişi için karşı konulması zor bir durum olacaktır."

"Sana katılmamı istemiyorsan bana bütün bunları anlatmanın ne anlamı var?" diye bağırdı, yüzünü kaldırıp mavisî siyaha dönüşme tehlikesi yaratacak kadar koyu gözlerini parlattı.

Artık dizlerine bastırmadığı için, gözyaşlarının ne kadar hızlı aktığını gördü. Birbirleriyle çarpışarak büyük, havada asılı lekeler oluşturdular ve kaybolmaları normalden bile uzun sürdü.

"Başka bir seçenek daha *olduğunu* anlatmaya çalışıyorum," dedi, ona bağırma ya da kükreme dürtüsüne direnerek.

Kalbi sert ve hızlı atıyordu ve *sakin* olabilmek için her şeyi içinde tutmak için elinden geleni yapıyordu. Yine de içinde sakın olmaktan başka her şey vardı.

Sırf bu diyardan onsuz ayrılmak istemediği için kendi sağduyusuna ve onun için doğru olana karşı geliyordu. Ve bu hiç de *kolay* değildi. Yanlış bir şey yaptığını hissediyordu ve bunun suçluluğu lanet bir bıçak gibi içine saplanıyordu.

Onu istiyordu. Nedenini bilmiyordu ve bu daha önce hiç karşılaşmadığı bir şeydi. Her zaman kıpırdamayan, bükülmeyen, duygusuz bir güç olmuşken yeni bir alana adım atıyordu.

"Daha güvenli bir seçenek var," diye devam etti Jabez, o anda ona bakmadığı için bakışlarını ondan kaçırarak. "Benimle gelebileceğin bir seçenek."

"Gerçekten mi?" diye sordu, sesi üzüntüsünden kalınlaşmıştı ama tonu o kadar umut doluydu ki morarmıştı.

"Korku aşılamaya değil, kendiminkiyle uyumlu kolektif bir hırs aşılamaya ihtiyacım var. Tahminlerim doğruysa, Elflere karşı bire beş oranında bir ordu toplayabilirim. Bu kuralı uygulamak için savaşmam gerekmez ve ışınlama yeteneğim eşsizdir - ben olmadan bu plan başarısız olur. Beni öldürmenin başarısızlık getireceğini anlamalarını sağlayabilirim çünkü Lezekos'a tek başıma girebilirim, şehri koruyan kubbeye güç veren mana taşına ışınlanabilirim. Sonra da onu yok ederek kalkanı savunmasız bırakabilirim."

Bu uzun zaman alacaktı. Yavaş yavaş böyle bir ordu kurmak, büyüündeki hünerini tekrar tekrar kanıtlamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Kendini tehlikeye atacaktı ama bu, onu zayıf görenlerle dövüşmek zorunda kalmaktan farksızdı.

Işınlanma yeteneğini koz olarak kullanmak güvenliğini sağlamanın tek yoluydu. Onu öldürürlerse, tamamlanmak için birbirleriyle savaşmaya geri döneceklerdi. Onun sunacağı şey ise gerçek bir besin kaynağıydı, hem de açlığını derinden hissettikleri bir besin.

Sırrını keşfetmedikleri sürece... o zaman boku yedi.

"Söylemeye çalıştığım şey..." diye devam etti, yenilmiş ve sert bir ifadeyle, "müdahale etmemeyi kabul ettiğin sürece senin için daha güvenli olacaktır. Yoldan çekileceğine ve sadece gözlemleyeceğine söz vermelisin. Asla savaşmayacaksın, beni korumayacaksın ve biri bana saldırırsa bile bunu kendi başıma yapabileceğime inanacaksın. Yeterince sadakat kazanırsam, büyük planı korumak için güvenliğini sağlamaya istekli başkaları da olacaktır."

Jabez genellikle iyi bir karakter yargıcıydı. Tıpkı burada olduğu gibi, koruma görevi görece kadar sadık olanları bulurdu. Yıkılmadan önce kalesinde bulunanlar, hatta bazı küçük İblisler bile ona o kadar inanmıştı ki onun için ölmeyi göze almışlardı.

"Ama eğer yaralanmış olsaydın..." diye mırıldandı ve Jabez tam zamanında yüzünü ona dönerek onun ellerini karnına kavuşturduğunu gördü.

"Hiçbir şey yapmazsın," dedi kararlı bir şekilde, içindeki sarsılmaz kararlılığı görebilmesi için bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Beni iyileştirmeni ve yaralarımı benim için taşımanı, kendini acı içinde bırakmanı istemiyorum. Bunu kendim yapabilirim. Eğer benim için savaşmaya ya da beni iyileştirmeye kalkışırsan, seni hemen Dünya'ya geri getirir ve burada bırakırım."

İçinden bir inilti kaçtı ve kucağına baktı. "Ama ben yeterince güçlüyüm-"

"Zylah," diye uyardı, bakışlarını ona dikerken sesi derindi. "Bunu kabul etmemin tek yolu bu. Herhangi bir kavgaya girmeni istememin tek nedeni kendini korumak, *kendi* güvenliğini sağlamak. İş o noktaya gelirse, senin iyiliğin için kontrolü ele almaya çalışacağım ve sen de kenara çekilip işi bana bırakacaksın. Eğer öfkeye kapılırsan, seni sakinleştirebileceğim yerlere ışınlayabilirim, böylece kimse senin yıkımına engel olamaz."

"Neden dövüşmemi istemiyorsun? Sadece anlamıyorum." Sonra usulca ekledi, "Sana... yardım etmek istiyorum."

"Çünkü sana değer veriyorum! Bu çok *açık* değil mi?!" diye bağırdı ve ellerini öne doğru atmadan önce saçlarında gezdirdi. "Bu yüzden hâlâ buradayım. Bu yüzden henüz gitmedim. Bu yüzden seni acı içinde görmek istemiyorum."

bu tamamen benim hatam olur! Değer verdiğim birinden benim yerime savaşmasını, ben sadist bir pislik gibi arkamda durup izlerken katliam için lanet bir araç olmasını istemeyeceğim."

"Ama benden canının yanmasını izlememi *istiyorsun!*" Kolunu yana doğru çekerek ormandan başka bir şeyi işaret etmedi. "Bunu Merikh'in yapmasını istediğini söylemiştin. O bir Mavka, neden farklı olsun ki?"

"Çünkü öldürmekten *hoşlanıyor*. Öfkelenmeyi, savaşmayı seviyor ve galip gelene kadar her şeyi yok etmekten zevk alıyor. Kendisine komik görünen her şeyi tehdit eder, kasıtlı olarak kendisine saldırımları için alay eder çünkü acımasız, nefret dolu bir varlıktır ve bundan zevk alır ve onları parçaladıktan sonra *güler*."

Ayrıca koruyucu tüyleri de vardı, yani yaralanma ihtimali çok daha azdı. Ayrıca Jabez'i endişeyle şımartmak yerine yardıma ihtiyacı olduğu için onunla dalga geçerdi.

Zylah anlayışla irkildi ve başını eğdi. "Oh."

"Evet," dedi açıkça. "Öte yandan sen zarar vermekten hoşlanmıyorsun ve muhtemelen zarar verdiğin biri için suçluluk duyacaksın. Bir kavgadan barışçıl bir şekilde kaçınmaya çalıştığını ve kendini saldırıya açık bıraktığını görebiliyorum. O savaş konusunda tecrübeli, sen değilsin. Benimle dövüşmekten zevk alırdı ve sonra da bunu lanet olası bir kamp ateşinin etrafında neşeyle konuşurduk. Sen ve o aynı değilsiniz."

Zylah ne diyeceğini bilemediğinin bir işareti olarak geveledi. Titremeye devam etti, sessizce sızlanmaya devam etti ama en azından gözyaşları nihayet dinmişti. "Uzun zaman alacak," diye itiraf etti ses tonunu yumuşatarak. "Ve ben

Şehri ele geçirene kadar şu anda sahip olduğumuzdan daha fazlasını vaat ediyorum."

"Ama dediniz ki... ama eğer bir Hayalet olursanız, bu ölemeyeceğiniz anlamına gelir."

Geleceğimden emin değilken kendimi birine bağlamak istemem. O da bunu sadece öldürülemez olduğundan emin olmak ve sonsuza dek bu amacı gerçekleştirebilmek için yapmazdı.

Şu anda olduğu gibi hayatından bıkmıştı. Eğer uzun ömrü boyunca amacına ulaşamazsa ve bu amaç ulaşılamaz bir hayalden başka bir şeye dönüşmezse... o zaman huzura kavuşacağından şüpheliydi. Vazgeçecekti ve benlik duygusunu tamamen kaybetmiş bir insan, geri kalan günlerini asla iyi yaşayamazdı.

Onu ileriye götürecek hiçbir şey olmadığı için muhtemelen depresyona girecekti. Kendini gerçeklikten kopmuş olarak görebilirdi, çünkü üzerinde düşünebileceği olumlu hiçbir şey yoktu. Mutluluk yok, güzel anılar yok, onu ateşleyecek hiçbir şey yok.

Kendisini, zihinsel çürümesine tanıklık edecek birine bağlamak, vermek istediği bir yara değildi. Özellikle de onu kendisinden kurtarmak için neden hiçbir zaman yeterli olmadıklarını her zaman sorgulayacakları için. Bu kadar belirsizlik içindeyken, bir çıkış yolu bulma fırsatı vermeden kimseyi tuzağa düşürmezdi.

Bu onun için bile çok zalimce olurdu.

Ya bu olacaktı ya da hiçbir şey.

Eğer başarır, o zaman bunun tadını çıkarmasına izin verecekti. Yaptığı her şeyin bir nedeni olduğunu bilerek başka şeylere odaklanabilirdi.

Cennetine, huzuruna ve her zaman istediği hayata sahip olacaktı. Kalıcı, renkli ve hoşluklarla dolu bir ev, içinde oynayabileceği muhteşem bir şehir. Bunu onunla paylaşma fikri... göğsünü ısıttı ve onu düşündüğünden daha da umutlandırdı.

Özellikle de insanların ya da Elflerin aksine İblisler onu hoş karşılayacağı için. Dışlanmış biri olmayacaktı - sırf görünüşü yüzünden birini hor görme ihtimalleri daha düşüktü. Kabul edildiği bir yuvası olacaktı ve Fayren'e ve Spiral Cenneti'ndekilere karşı davranışlarından sonra, bunun ona keyif verebileceğini düşündü.

Kitap kurdu gibi bir kütüphaneci ya da olmak istediği şifacı gibi bir doktor ya da eğer isterse tamamen başka bir şey olabilirdi. Herkesin korktuğu kana susamış bir canavar değil, gerçek bir insan gibi hissedebilirdi.

Bu, ona sunmak istediği bir gelecekti. Buna tanık olmak isterdi.

Hedefi artık kendisinden çok daha büyük, onu ve onun mutluluğunu da kapsar hale gelmişti. Kendini kaptıracağı ve ona başka ilginç şeyler öğretecek insanlarla birlikte, sadece kendisi olmakta özgür olduğunda kim olacaktı?

Onun sessizliğini bir ret olarak algılamış olmalıydı, çünkü omuzları yenilgiyle düştü. "Tamam," diye kabul etti, kafatasını kurnazca ona doğru kaydırmadan önce. "Ama bu seninle gelebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Evet," dedi, suçluluk duygusunun içini kemirmesinden nefret ederek. "O zaman benden ne istersen yapacağım."

Yüzünü gökyüzüne kaldırdı, güneşin dağın üzerinde kaybolduğunu ve gölgede kaldıklarını fark etti. *Demek buraya kadarmış.* Gittiği yol buydu: daha güvenli, politik yol... onun yanında kalmasına izin veren yol.

Yüzeyin altında şüphe ve endişe vardı ama bu da bir şeydi. Onu getirmeyi kabul ederek - ve genel olarak onunla ısrar ederek - yanlış bir karar vermediğini umarak ona baktı.

Yine de Zylah'a bakarken, zaferle gülümseme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Şu anda istediği her iki şeyi de elde ediyordu.

Belinin kendisinden en uzak tarafını kavrayana kadar ona doğru uzandı. Sonra onu, sırtı göğsüne gelecek şekilde kalçalarının arasına gelene kadar zorla kendine yaklaştırdı. Onu tutmak için kollarını orta kısmına sararken bacaklarını arka tarafına doladı.

Ah, bu dişiye yapacağım yaramaz şeyler, diye düşündü mizahla, titresin diye dişlerini kürek kemiğinden aşağı sıyırırken.

Ayrıca ona Nyl'theria'yı göstermek için sabırsızlanıyorum.

Gündüzleri çok güzel bir diyardı, geceleri ise daha da büyüleyiciydi. Ona burayı gösterirken duyduğu hayranlığı ve merakı hayal edebiliyordu.

Gözleri zevkle parlıyordu. *Bahse girerim sevimli olacak.*

"Seni bu elbisenin içinde seviyorum," diye teklif etti, *nihayet* bir karar verildiğine göre aralarındaki gerginliği yatıştırmak istiyordu. Çenesini onun omzuna koydu. "Kırmızı sana yakışmış."

Kız sinirli bir of çekti ama adam onun gözbebeklerinin utanç içinde kırmızımsı pembe renkte titreştiğini fark etti.

Zylah ona hazır olsa iyi ederdi, çünkü az önce ona istediğini yapabilmesi için bir fırsat vermişti. Ve eğer bu, kıvrana kadar ona iltifat etmek ve şefkat göstermekse, öyle olsun.

Kızın omzundaki kasları sevgiyle hafifçe ısırırken göğsünden sinsi, sessiz bir kıkırdama yükseldi.

Zylah sol ayağı kaldırılırken yere baktı ve denge için Jabez'in boynuzlarından birini kavramak zorunda kaldı. Jabez ayakkabının kayışını ayak parmaklarının üzerinden geçirdikten sonra geri kalanını sardı. Aynı şeyi diğer ayağına da yaptı ve parmakları yanlılıkla tabanını gıdıkladığında Zylah onu tekmelememek için kendini zor tuttu.

Onun için güzel bir şey yapmasına rağmen, bunu kendi başına yapabileceğinden emin olduğu için, yüz ifadesi uyandıkları zamana kıyasla sert ve katıydı.

Gözlerinin iç köşelerinin altındaki koyu lekelerle bakılırsa, fazla uyumadığını düşünüyordu.

Tırnakları boynundaki tüyleri hafifçe okşarken ona sarılarak uyandı. Kıpırdamadan ona baktığında, adam derin düşüncelere dalmış gibi görünerek hiçliğe bakıyordu.

Her zaman derin düşünürdü.

Onun gözlerinin ardında neler olup bittiği bir gizemdi ve son birkaç günden sonra, bunun anlayabileceğinden çok daha karmaşık olduğunu biliyordu. Onun hakkında, geçmiş hakkında, kişiliğinin gizli kısımları hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, o kadar az şey anlıyor gibiydi.

Yine de, onun uyandığını fark ettiğinde, ona küçük bir gülümseme vermiş ve istediği kadar orada yatmasına izin vermişti. Sivri burnunu adamın çıplak göğsünün yan tarafına gömdüğünde, onun sıcaklığını ve

bergamot ve sandal ağacı kokusu, kaslarındaki güç ve kahverengi teninin yumuşaklığı.

Yattığı zaman daha uysaldı. Özlem duyduğunda her zaman onun yakışıklı yüzüne dokunmasına izin verirdi.

Onlar uyandıktan kısa bir süre sonra avlanmak için ayrıldı. Sonra onları yıkanmaları için küçük göle götürdü.

Dünya'dan ayrılıyorlardı.

Onunla gidebileceği için ne kadar heyecanlansa da Zylah gergindi. Bu diğer uzak diyarda ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve yüz hatlarındaki sertlik ona temkinli olduğunu söylüyordu. Böyle hissetmesi ve onları oraya götürüyor olması, neyle karşılaşacaklarını merak etmesine neden oldu.

Pelerini yoktu ve daha önceki tartışmalarından, pelerini olmadan ayrılmaya niyetli olduğunu biliyordu. Yakalanabilecek bir şey giymek istememiş, sadece bir torba yiyecek almayı tercih etmişti.

Jabez ayağa kalktı ve elini ona uzattı. "Hazır mısınız?" Kadın başını salladı ve avucunu Jabez'in avucunun içine koydu.

Anında ışınlandılar ve Zylah aydınlığa fırlatıldı. Henüz öğleden sonra erken saatlerde, güneş onları Peçe'de götürdüğü büyük açık alanın üzerinde parlıyordu.

Artık onun ışınlanmasına daha alışkın olan Zylah, mide bulantısını ve sallanan bacaklarını kolayca sabitleyerek etrafına bakındı. Adam yana doğru adım atarken elini çekti ama Zylah hemen onu takip etmedi.

Burayı hatırlıyorum. Bu anılar artık zihninde bulanık olsa da, yanında bulundukları moloz yığını kusursuzdu. *Onu burada buldum.*

O zamandan bu yana neredeyse iki buçuk ay geçmiş miydi? Daha uzunmuş gibi geldi.

Onu nasıl bulduğunu hatırlayınca gözbebekleri maviye döndü. O zamanlar onun için çok az önemi vardı, ama geriye dönüp baktığında kalbi sıkışıyordu.

Yüzünün ve gövdesinin bazı kısımları iyileşmekte olan yanıkların izleriyle gölgelenmişti, bu yüzden şimdi sağ kulağının etrafında bir eğri gibi bir kellik vardı. Bir kolu ve dizden aşağısı olmayan bir bacağı yoktu.

Kan yoktu ama bunun nedeni büyük olasılıkla kendini kandan arındırmayı başarmış olmasıydı. Açlık dolu bir öfkeyle ona saldırmasını engelleyecek kadar iyileşmişti ve onu yiyebileceği gerçeği... midesi düğümlendi.

Onun varlığından asla haberdar olmayacaktı. O sadece yediği başka bir şey olurdu ve tüm bu sıcak ve hassas duygular var olmazdı. Ayrıca zeki de olmazdı, keşfetmeye geldiği şeyleri de öğrenemezdi. Fayren, Goldie ya da Rook'la asla tanışamayacak ve İblislerin o kadar da korkunç olmadığını öğrenemeyecekti.

Her şeyin ne kadar farklı olabileceğini fark etmek şaşırtıcı ve üzücüydü.

"Zylah," diye seslendi Jabez.

Kafasını ona doğru kaldırdığında onu çalılık bir duvarın yanında dururken buldu. Umutsuz düşüncelerini çabucak bir kenara itti ve ona doğru koştu.

Kadın daha onun yanına varıp özür dilemeye fırsat bulamadan, "Üzerinde durma. Birçok şey olmuş olabilir."

Bunun üzerine çene çaldı, adamın bir şekilde aklından geçenleri okuması üzerine omuzları içe doğru döndü. Sonra tekrar, kürelerinin rengi muhtemelen onu ele veriyordu ve bunun için kendine kızdı. *Acaba kürelerimin renklerini bastırmanın bir yolu var mı?*

Bu kadar kolay okunmak istemiyor.

Onu, kendisinden bile daha uzun olan çalılardan oluşan duvarın içindeki bir açıklığa götürdü. Bunların çit olduğunu sanıyordu ve bir zamanlar kalesinin bulunduğu yere en yakın olanların eğilmiş, bükülmüş ve yapraklarını kaybetmiş olduğunu fark etti.

İçeri girdikçe, çitlerin geri kalanı daha sağlıklı olduğu için üzerlerine daha fazla gölge çöktü - sadece bir tür rüzgâr patlaması nedeniyle biraz yıpranmışlardı. Çalıların çoğunun yeni yapraklar açtığı görülüyordu.

Birkaç dakika içinde, ilerideki bir parıltı dikkatini çekti.

Sarı ve bulutlu bir büyü halkası, bir tür büyük demir kafesli kubbenin ortasında duruyordu. Sanki biri ya da bir şey zorla dışarı çıkmış gibi içeriden dev bir delik açılmıştı.

Geçit olduğunu düşündüğü yere yaklaştıkça tüyleri diken diken oldu ve geçidin ortası bulanık bir su gibi göründü. Yine de tamamen opak değildi ve diğer taraftaki demir kafesin ve çitlerin bulanık bir görüntüsünü görebiliyordu.

"Kapı yok," diye yorumladı Zylah, başarısız bir şekilde kubbeye girip çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışırken.

"Hayır." Ona bakmak için başını yana eğdi. "Bilerek bir tane olmadan yaptım."

"Biri nasıl girip çıkabilir ki?" diye sordu, adam deliğin olduğu tarafa doğru ilerleyince hemen harekete geçti.

"Mesele de bu zaten; benim müdahalem olmadan yapamazlar." Gittikleri yeri işaret etti. "Kafes benim büyümle güçlendirildi. İçinden geçen İblisler, büyüğü güçlendirme ortadan kalktığında kendi başlarına çıkmakta sorun yaşamadılar. Bu yüzden şimdi bir delik var."

Merakın koyu sarısı gözlerinin önüne geldi. "Neden bu şekilde yaptınız?"

"Geçitten geçen her İblisi değerlendirdim," dedi eğilmiş metalin üzerinden ve etrafından dikkatlice geçerken. "Eğer daha küçük bir İblis iseler, onları dış halkaya ışınladım, böylece iç halkada barış içinde yaşayanlara karşı şiddeti kışkırtamazlardı. Tamamlanmaya yakın ve zeki olanlara rehberlik sundum, buradaki yaşam tarzını açıkladım ve onlara Spiral Cenneti anlattım. Bu, herkesin olması gereken yere yerleştirilebileceği anlamına geliyordu."

Bunun üzerine kuyruğu hafifçe kıpırdadı. *Bu görevi sadece yakındakilerin güvenliğini sağlamak için üstlenmişti.*

Onun kötü ve duygusuz olduğunu düşünmesini sağlamaya çalışmıştı ama bu, içinde iyilik olduğunun kanıtıydı. Belki sadece İblis dostları için, ama muhtemelen can sıkıcı ve sinir bozucu olacak bir görevi üstlenecek kadar önemsiyordu.

Koruyucu gözetimi altında tam bir kaosa izin vermedi ve sonra ihtiyacı olanlara *yardım* etmek için bile zaman ayırdı.

Kızın tepkisini fark etmiş olmalı ki, gözleri kızın kuyruğuna doğru kayınca, küçük bir kıkırdama duyuldu.

"Sanırım eylemlerimi yanlış yorumluyorsun, Zylah. Bunu beni yemek isteyenleri kendimden uzak tutmak için yaptım."

Yalancı, diye düşündü, kuyruğu daha hızlı sallanıyordu.

Belki bir şekilde niyeti buydu ama tek sebebinin bu olduğunu düşünmüyordu.

Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi gözlerini devirdi. "Aynı zamanda insanların portala güç veren mana taşını kazmaya çalışmasını da engelledi, çünkü tam altında gömülü."

"Neden Dünya'ya gelmeyi seçtiğinizi sormamın bir sakıncası var mı?" Onun bu diyarı içinde insanlar olduğu için mi seçtiğini merak ediyordu.

"Bulabildiğim ilk taşı aldım ve o da beni buraya getirdi. Onu aktive edebilmem bile bir mucizeydi ve tamamen bir şanstı." Elini uzattı

onu durdurmak için ona doğru yöneldi. "Şimdi... bana bir dakika verin. Diğer tarafın temiz olduğundan emin olmak için kontrol edeceğim ve sonra sizi geçireceğim."

Başka bir şey söylemeden geçitten geçti. Geçidin ortası, biri suya taş atmış gibi bir dalgalanmayla yol vermeden önce onun etrafında alçaldı.

Saniyeler sonra vücudunun yarısı tekrar içeri daldı ve ona gelmesi için el salladı. "Pekâlâ. Bakalım ona erişebileceğin konusunda haklı mıymışım."

Ona yer açmak için geri çekildi ve bir kez daha gözden kayboldu.

Zylah ne beklediğini bilmiyordu. Bunun ışınlanmak gibi bir şey olacağını düşünmüştü - zihni nemli bir bez gibi sıkılırken, karanlık yerini kafa karıştırıcı yeni bir ortama bırakıyordu.

Bunun yerine, tek hissettiği vücudunda gezinen ve tüylerini diken diken eden soğukluktu. Yönünü şaşırma ya da mide bulantısı yoktu. Sanki sadece bir eşikten geçmiş ve gecenin karanlığıyla örtülü yeni bir dünyaya adım atmış gibiydi.

Zylah'ın fark ettiği ilk şeyler havanın ne kadar sıcak olduğu ve gökyüzünü aydınlatan devasa ay oldu.

Soluk mavimsi beyaz, üzerinde dolaşan yeşil gaz çizgileri varmış gibi görünüyordu - ancak bu sadece Ay'ın yüzeyi de olabilirdi. Toz ve kaya olabileceğini düşündüğü şeylerden oluşan iki halka onu çapraz bir şekilde çevreliyordu ve ayın ışığının yansımada parlıyorlardı.

Dünya'nın ayı, Jabez'in ona gösterdiği bir insan parası kadar küçük görünüyordu. Bu ay o kadar büyüktü ki, çok yukarı bakmadığı sürece geceyi zar zor görebiliyordu. *Binlerce* yıldız uzakta parıldıyordu; bazıları kırmızı, bazıları yeşil renkte titreşiyor, göksel tozlar her tarafa yayılıyordu.

En azından geri kalanı siyah görünüyordu, tıpkı Dünya'daki gibi.

"Güzel, değil mi?" Jabez yumuşak bir sesle, onun da baktığını görmek için bakışlarını çekti. "Sanırım bunun bir ay olduğunu düşünüyorsun?"

Zylah bunun üzerine kıkırdadı ve boynunun yan tarafını beceriksizce kaşıdı.

Evet, öyle. Öyle görünüyor, çok büyük.

"Aslında bir gezegen." Yüzündeki muzip gülümseme ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu; burada bulundukları süre boyunca onunla dalga geçecekti. "Adı Otholla."

Zylah etraflarına baktı, geçidin bir tarafının ağaçlarla, diğer tarafının ise geniş bir çayırda çevrili olduğunu fark etti. Uzakta güçlü bir akarsuyun sesini duydu ama tepelerin üzerinden akarsuyu göremedi.

Etraflarını sessizlik sarmıştı ve sadece uzun, koyu deniz mavisi otların uçları bir esintinin fısıltısıyla hareket ediyordu.

Bakışları şimdiye kadar gördüğü en uzun ağaçların tepelerine doğru kaydı. Kabuğun kendisi ağartılmış gibi beyaz görünüyordu ama yapraklar yumuşak, açık pembe ya da mor renkteydi. Zar zor hışırdıyorlardı ama her bir yaprağın ne kadar büyük göründüğünü fark etti.

Yakınlarda devrilmiş bir tane olması işine yaradı ve üzerine uzanabileceğini ve ayak parmaklarının muhtemelen dışarıda kalmayacağını düşündüğünde başını eğdi.

Jabez tek bir adım attı ve yer bir anlığına aydınlanınca geri çekildi. Kendi ayaklarına baktı ve her hareket ettiğinde ya da ağırlığını farklı bir şekilde yerleştirdiğinde, çimenler karanlık kalmaya devam etti, ancak altındaki toprak mavimsi bir renkle sızıyor gibiydi.

Ayağını farklı bir noktaya basmak için nasıl kaldırdığını fark etmiş olmalı ki, "Etrafınızdaki neredeyse her şeyde mana var. Toprakta, adımlarınızın basıncına tepki veriyor, suda, bu yüzden hareket ettiğinde veya rahatsız edildiğinde parlıyor ve onu emen bitkilerin çoğunda."

"Görünüşünü beğendim," dedi Zylah, görüşü parlak bir sarıya dönüşürken. "Keşke Dünya da böyle parlaseydi."

Geceleri dünyayı daha az ürkütücü ve tekinsiz hale getirecektir.

Yerdeki pembe yapraklar karanlık olsa da, her birinin üstündeki dallara bağlı gövdelerinde yumuşak, zar zor görülebilen bir parıltı fark etti. Donuk bir ışık gölgesi gibiydi, yerle hiç paylaşmıyordu ama dalların veya ağaç gövdelerinin kıvrımlarını kontrast olarak görebilmesine yetiyordu.

"Gideceğimiz yer harabe köye biraz uzak olduğu için oraya yürüyemeyiz ve bunu yapmak inkar edilemez *derecede aptalca* olur. Ayrıca bizi tam ortasına ışınlamayacağım, çünkü bu muhtemelen sakınleri ürkütecektir. Bizi yakın bir yere götüreceğim. Çok fazla maddesizleşme ve maddeleşme olabilir. Kendini iyi hissetmemeye başlarsan bana haber ver."

"Tamam," dedi Zylah başını sallayarak, o ne derse onu yapmayı kabul ederek.

Avucunu onun koluna koydu ve bir kez daha yeni bir ortama ışınladılar. Bu sefer ormanın tam ortasındaydılar ve

Her nasılsa, ağaçlar daha da uzun ve ürkütücü görünüyordu. Ya da belki de bunun nedeni şu anda bir tanesinin tam altında duruyor olmasıydı.

Tabanları Spiral Cenneti'ndekilerle yaklaşık aynı kalınlıktaydı ve biraz daha uzun olmasalar bile boylarının yakın olabileceğini düşündü. Etraflarını çevreleyen ağaçların kabuklarının kahverengimsi kırmızı olduğunu ve yaprakların saplarında soluk bir mavi parladığını fark etti.

Bölge tamamen gölgeler içindeydi ve ay sandığı gezegen Otholla bile yukarıdaki kalın glgelikten görülemiyordu. Nedenini bilmiyordu ama etrafındaki her şeyin çok eski olduğu hissine kapılmıştı.

Jabez elini kızın kolundan çekmeden önce bile etrafında yeni, ilginç ve tuhaf kokular uçuşuyordu.

Bakışları yukarıdaki manzaradan uzaklaştığında, parlayan mantarların üzerine düştü. Yerdekiler beyaz bir parıltıya sahipti ve çatallı değil yuvarlak olsalar da balık kuyruk yzgelerine benzediklerini fark etti. Ağaçlara tutunmuş mavi olanlar yapışkan görünüyordu ve birinden düşen bir damlanın yere sıçrayışını izledi.

"Kırmızı görünen mantarlara dokunurken dikkatli ol," dedi Jabez ona, tam da bir ağaç mantarından gelen yapışkan maddeye dokunmak için uzandığı sırada. "Kırmızı polen mantarları ve sporları kan dolaşımaınıza karışırsa oldukça kötü olabilir."

"Peki ya bunlar?" Zylah başını tamamen yarı şeffaf bir jleye benzeyen mavi olanlara doğru eğerek sordu.

Kapalı dudaklarının arkasından yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Bunlar zararsız." Kollarını sıvayarak kızın yanına geldi ve uzanıp her biri avuç içi büyüklüğünde olan iki tanesini avuçlarının arasına aldı. Onları ıslak bir gıcırtyla yumruklarının arasında ezdi. "Elysianlar geçmişte bunları dans etmek için kullanırdı."

Sonra, sanki göstermek istermiş gibi, her ikisi de yarı saydam beyazımsı bir maviyle parlak bir şekilde parlayana kadar ellerinin her tarafına yapışkan maddeyi sürdü. Birini kızın burun deliğine doğru kaldırdı ve kız kokladığında acı miskin altında bir tatlılık olduğunu gördü.

"İzle."

Cildindeki balık renk değiştirmeye başladı, tıpkı parmak uçlarından gelen ince büyü titreşimlerini hissettiği gibi. Sonra mantar kalıntısı, hiçliğe karışmadan önce parlayan kırmızıdan yapılmış ateş gibi üzerinden patladı ve cildini bir kez daha temiz bıraktı.

"Elysianlar bunu neden yaptı?" diye sordu ve işaret parmağının yan tarafını kalan son mantara dokundurarak yapışkanından biraz aldı. Kaygan kıvamıyla oynamak için parmaklarının üzerine sürdü.

"Bu gerçekten de dansa bağlıydı. Bazıları sadece eğlence için, bazıları ise bir bağlanma töreni gününde yapıldı. Cenazelerde bile dans ederlerdi, ölüm gibi bir şey olsa bile herhangi bir şeyi kutlamak için büyülerini derin bir şekilde kullanırlardı." Bakışlarındaki sıcaklık yavaşça kayboldu ve başını yana çevirerek şöyle dedi: "Dürüst olacağım, çocukluğumda bu danslarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum - sadece okudum. Bu tür toplantılara hiç davet edilmediğim için artık yaygın olup olmadığını ya da şehrin duvarlarının dışından bunları - ya da herhangi bir şeyi - elde edememekten kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyorum. Yine de şehrin yeraltı seraları var, bu yüzden böyle önemli bir geleneği bir şekilde canlı tuttuklarından eminim."

Adamın yüz hatlarının her zamanki kayıtsız maskesine dönüşmesini izlerken, göğsüne bir soğukluk yayıldı.

Bu... gerçekten üzücü. Hiçbir etkinliğe katılmadığı için bu kadar basit bir şeyi bilmiyordu, sanki dışlanmış gibiydi.

"Harekete geçmeliyiz," diyerek konuşmanın konusunu değiştirdi ve yeşilliklerin arasından belli bir yöne doğru yürümeye başladı. "Köy buradan sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde. Bir grup gözcüye rastlarsak diye bizi çok yaklaştırmak istemedim."

Zylah onunla aynı hizaya geldiğinde, göz ucuyla ona baktı.

"Nyl'theria'daki İblislerin herkese karşı temkinli olduğunu unutmayın. Uzun zamandır kendi aralarında savaşıyorlar, bu yüzden genellikle yeni herkesi bir tehdit veya potansiyel yiyecek olarak görüyorlar."

"Bunu nereden biliyorsun?" Zylah etrafındaki tüm farklı bitki türlerine bakarak sordu.

Çoğunda deniz mavisi ya da pembe bir renk vardı ve küçük yapraklı çalılardan ziyade bitkinin tamamını oluşturan büyük yapraklardan oluşuyor gibi görünüyordu. Burada gördükleri mantarlar dışında hiçbir şey küçük görünmüyordu ve onlar bile avuçlarından biri büyüklüğündeydi.

"Nyl'theria'ya sık sık gelirdim. Yılda en az bir kez geri dönüyordum, böylece hem bilgi sahibi olabiliyor hem de zayıflamaya başlamış olma ihtimaline karşı şehrin savunmasını aşmanın olası yollarını araştırabiliyordum. Son birkaç yüzyılda bu dünyanın gittikçe daha derin bir umutsuzluğa sürüklenişini izledim ama

ben doğmadan önce zaten tam bir kaos içindeydi. İblisler Dünya'ya gelmeden çok önce buradaydılar ve şehrin koruyucu kubbesinin dışında hiç Elysian kalmadı."

"Ne kadar zaman olduğunu biliyor musun?" diye sordu, paylaşmaya bu kadar istekliken onu konuşturmayı umuyordu.

Kendinden pek bahsetmezdi ve aslında çok sessiz bir insandı, bu yüzden onu konuşurken dinlemek bir lütuf ve ödül gibi geliyordu. Bu yabancı dünya ve onun geçmişi gibi önemsiz bir şey üzerine olması umurunda değildi, erkeksi sesinin ipeksi basını duyabiliyorken ya da o konuşurken yüzündeki ifadenin değişimini izleyebiliyorken değil.

Bir şekilde onun burayı çok sevdiğini söyleyebilirdi. Kulakları sürekli tetikte olmasına rağmen omuzlarında daha az gerginlik vardı, sanki bu ortamı daha rahat buluyordu.

Ondan sonra gelen derin kahkahayı hiç beklemiyordu.

"Zaman farkları çok büyük olduğu için bunu açıklamak gerçekten zor." Sonra dudakları kıvrıldı ve yüzünü ona çevirdi. "Zylah, bu dünyaya geleli sadece yirmi bir yıl oldu. İblisler yüz Nyl'therian yılından fazladır buradalar, bu da Dünya'da iki bin yıl değilse bile bir buçuk bin yıla denk geliyor. Başlangıca tanıklık eden yaşlıların kaldığından şüpheliyim ama onların çocukları kaçış ve trajedi dolu bir dünyaya doğdular. Şehre ulaşamayanların ne kadar zaman önce öldüğü Elysianlar ve benim için bilinmiyor."

"Uzun zamandır yaşıyorsun, bunu biliyorum," diye yorumladı Zylah, ileride farklı bir şey parlamaya başladığında bakışlarını kaldırarak. Karanlıkta görmek kolaydı, çünkü tek ışık yukarıdaki sessiz parıltıdan, arkalarında bıraktıkları ayak izlerinden ve gördüğü mantarlardan geliyordu. "Sen buradayken zamanın geçişi farklı mı geliyor?"

Farklı bir şey fark etmemişti ama bunun alışkın olduğu şeylerden kaynaklanabileceğini düşündü. Öte yandan, saat ya da saat gibi şeylerden okuduğu gibi zamanın ilerleyişini hiç izlememişti, bu yüzden zihninde somut ya da gerçekten anlaşılabilir hissetmiyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bu benim için daha doğal bir his olacak. Dünya'da hayat çok hızlı geçiyor. Güneş her zaman ben hazır değilken doğar ve göz açıp kapayıncaya kadar batardı. Burada her şey daha yavaş ilerliyor ama yaşımın, büyümemin, uykumun hızına uyuyor. Burada üç güneşin doğması uzun zaman alacak, ormanın yoğunluğu nedeniyle bunun bir önemi yok."

Bu yüzden mi buraya dönmek için bu kadar çaresizdi? Kavrayamadığı bir şekilde geçmişe koşmak yerine daha tanıdık gelen bir yere dönmek için mi?

Şimdi burada olmak ona aynı şeyi mi hissettirecekti? Her şey çok yavaş ilerliyor gibi mi görünecekti, yoksa Zylah uyum sağlayabilecek miydi?

Büyükbabam bu dünyanın yarı tanrısı değil mi? diye düşündü ve az önceki parlak ışıltı görüldüğünde adımlarını durdurdu. *Bu ona uyum sağlayabileceğim anlamına mı geliyor?*

Dünya'nın onun için olduğu gibi külfetli olmasındansa bunun mümkün olduğunu düşünmek istiyordu.

Zylah parlak kırmızı bir çiçeğin taç yapraklarından yayılan güzel kokuyu kokladı. Renkler ona gün doğumunu ya da gün batımını anımsatırken, ufukta sessiz bir ışık yayıyordu. Beş yaprağına siyah çiy yapışmıştı ve iki eliyle tutması gerekecek kadar büyük bir şeyi kavramak için çekingen bir şekilde uzandı.

Bu gerçekten güzel kokuyor. Kokusunu Dünya'nınkinden ayırmaya çalıştı, sanki bu onun tuhaflığını anlamasını kolaylaştıracakmış gibi.

Jabez, tam elini değdirecekken, kızın iki elini de kendi elleriyle kavradı ve kabaca aşağı doğru itti.

"Ona dokunmamalısın," dedi ve onunla arasına biraz mesafe koymak için onu ellerinden tutup geri çekmeden önce.

Yabancı ve alışılmadık bir dünyada bilmediği bir şeye dokunmaya çalışmaktan duyduğu utancı yansıtan kırmızımsı pembe bir renk gözünün önüne geldi.

"Zehirli mi?" diye sordu, neredeyse ağzının suyunu akıtacak kadar güzel kokan bir şeyin nasıl zararlı olabileceğini merak ediyordu.

"Hayır, zehirli değil." Ses tonundaki neşeyi fark edince bakışlarını ona çevirdi, gözlerinin mizahla kırıştığını ve dudaklarının köşelerinin kıvrıldığını gördü. "Buna draflium çiçeği deniyor."

"O zaman neden dokunamıyorum?" Gözünün önüne başka bir olasılık geldi. "Bekle... beni yemeye çalışmış olabilir mi?"

Bitki bilimi kitaplarından birinde etobur bitkiler hakkında bir şeyler duymuştu. Başını ona doğru eğdi; pek de kötü görünmüyordu, çünkü onu yakalamaya çalışsaydı muhtemelen parçalara ayırabilirdi.

Başını sallarken kıkırdadı. "Daha çok muhtemelen *beni* yemeye çalışırdın."

Bu daha da kötü!

Kızın çıkardığı gergin çıtırtı üzerine kahkahası daha da derinleşti.

"Üzerindeki siyah çiy güçlü bir afrodizyaktır. O kadar güçlüdür ki sadece ona sürtünmek bile yoğun bir uyarılmaya neden olur ve onu yutmak sizi iki kat daha fazla etkiler."

"Ah," diye mırıldandı, gözlerindeki mahcup renk parlıyordu. Evet, bu kötü bir şey olabilirdi ama bu düşünce bile içini ısıtmaya yetmişti.

"İnsanın çekingenliğini tamamen azaltıyor ve bu orman gibi bir yerde bu korkunç bir fikir. Bir İblis gelebilir ve onun çiyinin etkisi altında olsaydınız umursayacağınızdan şüpheliyim."

Şimdiye kadar hiçbir İblisin gelmemiş olmasına şaşırdı.

"Özür dilerim," diye homurdanarak ellerini adamın ellerinden çekti. "Muhtemelen hiçbir şeye dokunmamalıyım."

"Sorun değil, Zylah. Merak etmekte özgürsün - sadece önce sor." Uzaklaşmadan önce koklamak için yaklaştı. "Neyse ki kokusu davetkâr olsa da zararsız. Portakal ve tarçın gibi kokuyor."

"Güzel kokuyor," dedi, onun güvencesi karşısında kuyruğunu oynatarak. *Yine de onun kadar güzel değil.*

"İşte, gel." Elini tuttu ve onu çekmeye başladı. "Buradan çok uzakta olmayan bir çayırılık olduğunu biliyorum ve köye daha yakın. Oradaki her şey nispeten zararsızdır, bu yüzden istediğin gibi araştırabilirsin."

Ormanda sürüklenirken birbirine dolanmış ellerine baktı, onun bunu yapmasına alışık değildi. Bu, kalbinin sevinçle sıkışmasına neden oldu. Başka hiçbir şeye dokunamasın diye onu çekmek kadar masum bir şey olsa bile, bunu başlatanın o olması, karşılığında elini sıkıca kavramasına neden oldu.

Tepki olarak kulakları seğirdi ama kızın tutuşu hakkında yorum yapmadı. Onunla alay ederek durumu garipleştirmeye çalışmadığı için minnettardı.

"Yine de köye gitmemiz gerekmiyor mu?" Zylah neden yollarından saptıklarından emin olamayarak sordu.

"İstediğimi elde etmek için üç yüz Dünya yılı bekledim, bu yüzden sana güzel bir şey göstermek için birkaç dakika daha beklemenin bana bir zararı olmaz." Sonra nihayet ona bakarak şöyle dedi: "Nyl'theria'yı ilk kez görüyorsun. Burası en çok geceleri güzeldir ve burada kaldığımız süre uzadıkça hayranlığınız azalabilir."

Nereye gittiğini görmek için arkasına döndüğünde, uzun saçlarının arkasına ve siyah sivri boynuzlarına bakarken parlak sarı gözüne çarptı. *Gerçekten mi? Bunu benim için yapar mı?* Hedefinin onun için ne kadar önemli olduğuna rağmen, onun için özel bir şey yapmak istediğini fark edince kuyruk tutamı biraz kıpırdandı.

Jabez'in ona göstermek istediği yere ulaşmaları uzun sürmedi, özellikle de tüm bunlar onun tasarımının bir parçası olduğu için.

Gerçekte, köye söylediği kadar yakın değillerdi. Aslında onları hemen köyün yakınına götürmeyi planlamıştı ama kızın Otholla'ya ve ağaçlara meraklı bakışlarını görünce acelesi azaldı.

Nyl'theria'nın vahşi doğasını ilk kez görmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Orayı terk ettikten sonra geri dönme cesaretini kazanmasının üzerinden uzun yıllar geçmişti ve Lezekos Şehri'nin etkileyici duvarlarının dışındaki diyarı hiç görmemişti.

Elf şehri ne kadar güzel olsa da, bu dünyanın güzelliğinin ancak bir kısmını barındırıyordu. Genç bir yetişkin olarak, ilk kez döndükten sonra gördüğü, öğrendiği ve karşılaştığı her yeni şeyi araştırdığı için büyülenmişti.

Aynı şekilde, Dünya'daki her şeyi merak ediyordu. Ancak, çoğunlukla renksiz olan o dünyanın aksine, Nyl'theria'nın sunabileceği çok daha fazla şey vardı.

Bu huşu ve şaşkınlığı yaşamak istiyordu, ama *onun* aracılığıyla... Bu, kaçırmak isteyeceği bir şey değildi. Gelecekte onun bu dünyayı öğrenmesi için pek çok şansları olacağından emindi ama körü körüne içine atılmak gibisi yoktu.

Onu ormandan geçirerek, parlayan bitki örtüsüne yavaşça uyum sağlayabileceği küçük bakışlar atmasına bilerek izin vermişti. Draflium çiçekleri bir zamanlar neredeyse yok olmak üzereyken toplanmıştı, ancak Elysianların ortadan kaldırılmasıyla bazı bölgelerde yeniden yeşermeye başlamıştı.

Onunla bu konuda alay etme potansiyeline karşı koyamadı. Kızın muhtemelen o çiçeğe dokunmaya çalışacağını biliyordu.

Gelecekte, bitkilerin üç güneşten gelen ısı ve ışıktan kaynaklanan fazla enerjiden kurtulmak için geceleri parladığını açıklayacaktı. Bu enerji harcanmasaydı, dünya yanar ve bir tür çöl diyarına dönüşürdü, çünkü sıcak ve sürekli bir yaz iklimi olarak kabul edilirdi.

Küçük yaratıklar ve böcekler dışındaki hayvanların çoğu İblisler tarafından yenerek yok edilmiş olsa da, faunanın çoğu bile bitki örtüsünü yediği için parlıyordu.

Ona göstermek üzere olduğu şey sadece geceleri olan bir şeydi ve eğer onu kışkırtırsa çok daha büyüleyici olacaktı.

Onu getirdiği alan ağaçlarla çevrili bir açıklığa açılıyordu ve bu açıklıktan ileride çok daha geniş bir çayıra açılan bir boşluk vardı. Burası onun rahatı için fazla açıktı, bu yüzden bu daha küçük ve özel ortamın daha güvenli ve *samimi* olacağını düşündü.

Otholla açıklığın üzerinde ıslıl ıslıl parlıyordu ve çiğ damlaları beyaz ışığının yansımalarıyla parıltıyor, sessiz yeşilin içinde dönüyordu.

Düşündüğü gibi, onun dikkatini çeken ilk şey, çoğunlukla mütevazı, uzun deniz mavisi çimlerin hemen eteklerindeki çalılardı. Elini bıraktı, böylece en yakın olanlara doğru yürüyebilecekti, sonra sırtını bir ağacın gövdesine yasladı ve kollarını kavuşturarak onu izledi.

Artık herhangi bir şeye fazla yaklaşımdan çekinen Zylah çömeldi ve önündekini incelemek için göbeğine sarıldı.

Mor canavara benzeyen yapraklar, yaklaşık bir ayak uzunluğundaki uzun dallar için destek görevi görüyordu. Baştan sona parlak sarı renkte parlayan ve içlerinde küçük yeşil toplar bulunan bu dallar en ufak bir rüzgârda dalgalanıyordu. Hafızasından bunların çoğunlukla kokusuz olduğunu biliyordu ama koklamak için biraz öne eğildi.

Jabez dudaklarını kıvrıran sinsî bir gülümsemeyle ona, "Birine dokun," dedi. "Bu çayırdaki her şey güvende."

En büyük tehlike, bir İblis'in her an karşısına çıkabilecek olmasıydı. Endişelenmeleri gereken bir sorun olmaktan ziyade, eğlencelerini mahvedeceği için daha çok sinirlenecekti.

Kız ona baktı, burnu hafifçe ona doğru hareket etti ve o da hızla artan mizahını gizledi. Kalın bir filizi selamlamak için geçici olarak uzandı.

Bir tanesine dokunduğu anda, parlayan tel, pençeli işaret parmağına yapışmak için dönerken karardı. Nefes nefese kaldı, hızla çekti

Kızın elini çekmesi üzerine, sanki utanmış gibi saklanarak kolayca aşağı doğru kıvrıldı.

"Kımıldadı!" diye ciyakladı, sonra uzanıp bir başkasının ona yapışmasına izin verdi.

İçindeki parlayan yeşil tohum kabukları hızla ucundan sızdı ve kendisini ormana yaymanın bir yolu olarak onu kullandı. Parmaklarının üzerindeki iki tohumu incelemek için bırakmasını sağladı ve onları çevreleyen yapışkanlık, onları koparmasının zor olmasını sağladı. Sonunda kendi kendine kuruyacaktı ve kurduğunda tohumlar toprağa kök salma umuduyla ondan düşecekti.

Gözbebekleri merakın koyu sarısından neşenin parlaklığına dönüştü, sonra ayağa fırladı ve başka bir çalıya doğru koştu. Uzun ot saplarının arasından yürümek yerine etrafından dolaşmasından memnundu ve kazara onları rahatsız ettiğinde ne olduğunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Bir ağacın kırmızımsı kabuğuna yapışmış turuncu yosuna dokunduğunda bu kez çömelmesine gerek kalmadı. Yosun dokunuşuna tepki verdi, muhtemelen parmak uçlarına sarıldı ama hareketleri ve parıltısındaki değişiklikler çoğunlukla cansızdı.

Nyl'theria'daki ağaçların çoğunda turuncu yosun yetişirdi ama özellikle kırmızımsı kabuğu ve mavi yaprakları olanlarda yetişirdi. Bu ağaçların özsuyu baharatlı bir kokuya ve tada sahipti ve bu çeşit briyofit için mükemmel bir besin maddesiydi.

Ağarmış gövdeleri ve mor ya da pembe yaprakları olan ağaçlardan donuk yeşil yosunlar çıkıyordu ama yosunların kendisi minik yoncalara benziyordu. Ormanın bu bölümünde bu ağaçlardan yoktu ama daha güçlü türler oldukları için dünyanın çoğu bunlarla kaplıydı.

Daha önce Jabez'i rahatsız eden gülümsemesi, dikkatini aralarındaki zemine çevirdiğinde büyüdü.

Çim saplarının arasında parlayan turuncu soğanlı çiçekler vardı. Şu anda bile onların narenciye kokusunu alabiliyordu.

Uyluk yüksekliğindeki çimenlere adımını attı ve etrafında kırmızı parlayan dairelerden oluşan bir telaş yükseldiğinde yüksek sesle nefes aldı. Sanki canlıymış gibi hareket eden kırmızı kürelerden anlaşılmaz fısıltılar yükseldi - ki öyleydiler.

Durup onları dinlerken başı seğirdi ve eğildi. Hareket etmeyi bıraktığında, kızgın minik yaratıklar yeni dinlenme noktalarında parıltılarını kesmeden önce konacak yeni saplar bulduklarında maviye döndü.

Tüm sessiz konuşmalar kesildi ve kadın kafatasını ona doğru kaldırarak soru sorar gibi eğdi.

Gülümsemesi büyüdü. "İsimleri için en iyi çeviri fısıldayan bilgiler olabilir. Onları rahatsız ettiğinizde kırmızıya dönen ama uçtuklarında mavi renkte parlayan böceklerdir. Dinlendiklerinde orada olduklarını anlayamazsınız." Birkaç tanesi hâlâ etrafına yerleşmek için yer arıyor, hafif rüzgârdan kalçalarının etrafında dalgalanan saplardan ara sıra havalanıyorlardı. "Birçoğu geçmişin sırlarını sakladıklarına ve eğer dikkatle dinlerseniz bunları paylaşacaklarına inanırdı."

Bunun doğru olduğundan şüpheliydi. Kanatları onun ve Zylah'ın hassas işitme duyuları için bile akıl almaz bir ses çıkarıyordu ve bu sadece zihinlerinin bunu anlamlandırmaya çalışmasıydı.

Zylah öne doğru bir adım attı ve bir kez daha havalandılar, kırmızı parlıyorlardı ve kaçarken fısıldaşıyorlardı.

İleriye doğru koşarken kıkırdadı, ellerini yanlarına uzattı, böylece daha da fazla rahatsız etmek için çimlerin uçlarına sürtünebildi. Gittiği her yerden parlayan küçük kırmızı kürelerden oluşan bir dalga yayıldı ve ondan en uzaktakiler dinlenmek için yeni bir yer ararken maviye dönüştüler. Yönünü değiştirip içlerinden geçerek onları bir kez daha tedirgin ettiği için bulamayacakları bir nokta.

Kızın şakacı koşuşturmasını izlerken gözleri sevgiyle kırışıyor, bakışları onunla birlikte hareket ederken göğsü kabarıyordu. Fısıltılar daha da arttı ama onun şen şakrak kıkırdaması çok daha parlaktı.

Hoşuna gideceğini biliyordum, diye düşündü, yüzünün alt yarısını kapatarak sırtışını ve yanaklarının onun şovu karşısında nasıl kızardığını gizlerken.

Kızın nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ama bunu yapacağını düşünmemişti. Avucunun içinde incelemek için ilk yaptığı gibi onları tutmaya çalışmış olabileceğini düşündü.

Bu çok daha sevimliydi.

Kadın çayırın bu küçük bölümünün tam ortasına gidip dönmeye başladığında göğsündeki şişlik neredeyse acı verici bir ağrıya dönüştü. Kıp kırmızı elbisesinin eteği, yarattığı rüzgârın basıncıyla etrafında dönmeye zorlanan ince tüyler gibi dışarı fırladı.

Ellerini göğsünde kenetleyip kafatasını yukarı kaldırarak etrafında dönmelerini izlemek için durdu ve bunu yaparken gözbebekleri parlak bir pembeye dönüştü.

"Lanet olsun. Bu çok şirin," diye mırıldandı kendi kendine, onu görmekten saklanmak için tüm yüzünü kapatma dürtüsüne direnerek.

Turuncu ampullerden birine gitmek için dalların arasından hızla geçti ve koklamak için öne doğru eğildi, bunu yaparken küçük kuyruk püskülü kıpırdadı. Birinin alt tarafına hafifçe dokunduğu anda, turunçgil kokulu polenleri havaya püskürtmek için açıldı. Çimenlerin arasında koşarak çiçeklerin çoğunu açmış olmasına rağmen şaşkınlıkla geri adım attı.

Ayağa kalkarak hafifçe ona döndü. "Teşekkür ederim, Jabez. Bu gerçekten çok güzel."

"Sen-" Gözbebekleri beyazlaşıp kafatası ters yöne doğru hareket edince sözleri kısa kesildi.

Kulaklarını dinlemek için yukarı kaldırdığında her türlü şenlik ve eğlence onu anında terk etti. Hiçbir şey duymadı ve havadaki güçlü narenciye aroması yaklaşan birinin kokusunu almasını zorlaştırdı.

Ama onun içgüdülerine ve hislerine güveniyordu, çünkü bunlar kendisinininkilerden daha keskindi.

"Zylah," diye fısıldadı, yanına gelmesi için parmaklarını sallarken onun bakışlarını kazandı. "Yavaşça."

Kafatasını hareket duyduğu yere yönlendirerek yavaşça ona doğru süzüldü. Neredeyse ona yaklaştığında kürkü uyanıklıkla kabardı ve çalılıklardan gelen hafif bir hışırtı kulaklarına ulaştı. Ortalık sessizdi, sanki yaklaşanlar adımlarına dikkat ediyormuş gibiydi.

Zylah onun yanında homurdandı, tam o sırada üç İblis ağaçların arasından temkinli adımlarla çıktı.

Jabez yaslandığı yerden kalkmadı ama onu kendine çekmek için kolunu kızın sırtından geçirdi. Jabez onun kalçasının yanını ve arka tarafını kavradığında kız ciyakladı ve ellerini göğsüne doğru kaldırdı.

Üç İblis de tamamlanmaya yakın görünüyordu, her biri farklı kahverengi ten tonlarına ve küçük bir Elf grisi alt tonuna sahipti. Elf renkleri işe yaramıyordu çünkü onlardan gelen büyüün misk ya da adaçayı kokularından hiçbirini hissedemiyordu.

Her birinin kendisi gibi kırmızı gözleri ve farklı çeşitlerde boynuzları vardı.

Hepsi de kötü yapılmış ve açıkta bırakan giysiler giyiyordu.

Kendisini ve Zylah'ı böldükleri için sinirlenmiş olsa da, içinde zerre kadar endişe yoktu. Üçü de memnun görünüyordu, muhtemelen birbirleri dışında bir yiyecek kaynağı buldukları için mutluydular.

"Burada ne bulduk?" diye sordu sağıdaki, dudakları geriye kıvrılıp bir dizi büyük köpek dişiyle insansı dişleri ortaya çıkardı. "Oyun oynayan bir çift aptala benziyor. Kasabayı mı arıyorsunuz?"

Onlar daha fazla yaklaşmadan ya da bir şey söyleyemeden Jabez kıkırdadı. Boştaki elini kaldırarak parmaklarını arsızca salladı.

"Güle güle."

Zylah hiçbir uyarı olmadan yeni bir ortama ışınladı. Bunun ani olması soluk soluğa kalmasına ve öne doğru savrulmasına neden oldu ama Jabez'in onu kavraması ayaklarının üzerinde durmasını sağladı.

Artık bir tehlike olmadığını hissettiğinde sakinleşmeden önce etrafına bakınırken kürkü kabarık ve tedirgin kaldı. Bir savaş bekliyordu ve onlara yaklaşan üç İblis'in büyüklüğü göz önüne alındığında oldukça gergindi.

Hepsi de neredeyse Jabez'in boyu kadardı.

"İyi misin?" Jabez yüzünü kızın burnuna bir santim kalana kadar çevirerek sordu.

Omuzları adamın kavrayışıyla içe doğru kıvrıldı ve onun yakınlığı karşısında neden tedirginlik duyduğundan emin olamadı. Yakın geçmişte ona çok daha yakın olmuştu. Az önce yaşadığı ve elinden alınan harika deneyimden sonra duyguları allak bullak olmuştu.

Kadın başını salladı ve adam onu nazikçe bıraktı.

"Eğleniyor gibi görünüyordun," dedi dudaklarını kıvrıran küçük bir gülümsemeyle, sanki sonun düşünceleriyle bir ilgisi yokmuş gibi.

Çimlerin arasından geçerken onu izlediğini hatırlayınca gözleri kırmızımsı bir pembeye dönüştü. Bu kadar aptalca bir şey yaparken nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyordu ama arzu o kadar zorlayıcıydı ki kendini durduramamıştı.

"O İblis farklı bir dilde konuşuyordu," diye yorumladı Zylah, onun davranışlarıyla ilgili konuşmadan uzaklaşmaya çalışarak. "Dükkânına ilk girdiğimizde Goldie'yle de böyle konuşmuştun."

Yüz ifadesi düştü ve kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. Sonra çenesini kavradı ve bakışlarını başka yöne kaydırırken dudaklarının bir kısmını belli belirsiz kapattı. Kulakları, düşünceli olduğu zamanlarda sık sık yaptığı gibi kıpırdadı ve oynadı.

"Hmm. Şimdi fark ettim ki etrafınızda konuşulan tek bir kelimeyi bile anlayamayacaksınız. Bunu düşünmeliydim."

"Ah." Belirsizlik içini sıktı. Konuşmayı ilk öğrendiği zamanlarda iletişim kurmanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyordu ve buna yeniden başlamak zorunda kalmak ürkütücüydü.

Dudakları, kızın ağırlığını kaydırma şekliyle düzleşti. "Merak etme. Sana nasıl konuşulacağını ve okunacağını öğreteceğim. Hızlı öğrenen birisin, bu yüzden kısa sürede öğreneceğinden şüphem yok."

"Nedir bu?"

"Nyl'kira."

Zylah kelimeyi duyunca başını eğdi ve kulağa Nyl'theria ile benzer geldiğini fark etti. "Nyl'kira?"

"Sanırım bunun İngilizcesi Elfçe olurdu, ama bu büyük ölçüde yanlış. Kullanabileceğimiz bir tür çeviri büyüsü olup olmadığını araştıracağım. Elysianlar diğer dünyalara geçit açarlardı, bu yüzden onların sakinleriyle iletişim kurmak için bir yol bulmaları şaşırtıcı olmaz." Ses tonundaki muziplikle ağzının sağ tarafını kaldırarak, "Yine de İngilizce konuşursak, özgürce konuşabiliriz demektir." dedi.

Jabez kenara çekildi ve Zylah da hemen onu takip etti. Sadece bir ağacı geçmeleri gerekiyordu ki, ileride, ağaçların arasındaki boşluklarda parıldayan beyaz bir parıltı belirdi.

Bir hareket duyduğunda tüyleri diken diken oldu ve kazara ona çarptı.

Jabez onu o parıltıya doğru götürürken, "Aslında herhangi bir gözcü olduğundan şüpheliyim," dedi. "Duyduğün herhangi bir ses muhtemelen köyün içinden geliyordur ve eğer bir şey aniden yaklaşırsa, bizi ışınlayarak uzaklaştırırım."

Rahatlamıştı ve bedenini huzursuz eden stresi biraz olsun yatıştırmayı başarmıştı. Kızın eli sürekli adamın sırtına değiyordu ama adam garip bitkilerin ve ara sıra parlayan bitki örtüsünün arasından geçerken kızın yakınlığına aldırıyor gibiydi. Bunların çoğu turuncu yosunlar, parlayan mantarlar ya da daha önce görmediği çeşitli çiçeklerden oluşuyordu.

Varış noktalarına yaklaştıklarını hisseden Zylah, kendisi için yeni olan her şeyi inceleme dürtüsüne direndi. Yine de bakışları özellikle tuhaf olan bitkilere takıldı.

Köye yaklaştıklarında, rüzgarın üzerinde iyi bir İblis nüfusunun çarpışan kokuları uçuşuyordu. Beyaz parlaklık sonunda kendini bir tür şeffaf kubbe olarak gösterdi ve kısmen harap olmuş büyük bir köyü çevreledi.

Kırmızımsı ağaç kabuğundan derme çatma bir duvarın ardında gerçekte neye benzediğini görmek zordu. Duvar sanki korunmak için değil de, dışarıyı ile içerisinin birbirini görmesini engellemek için varmış gibi görünüyordu.

Kubbeyi indirmeleri halinde insanların girip çıkabileceği dar bir boşluğa yaklaştılar.

"Jabez," diye seslendi Zylah, bir İblis'in boşluktan onları izlediğini fark edince kolunu tuttu. "Ne yapmalıyım?"

Ona nasıl davranması gerektiğini ya da dikkatli olması gerekip gerekmediğini söylememişti. Artık burada olduklarına göre, içindeki tedirginliği engelleyemiyordu.

"Bir şey yapmana gerek yok," diye cevap verdi, yüz yüze gelebilmek için hafifçe kayarak. Onu bırakmayı reddetti ve onu durdurmadığı için minnettardı. "Dediğim gibi, liderleriyle daha önce konuştum. Neden burada olduğumu ve nereden geldiğimizi açıkladığımda, muhtemelen bizi daha özel bir yere götürecektir, böylece bunu tartışabiliriz."

"Ve bir cazibe?" Spiral Cenneti'nde olduğu gibi ona da bir tane takıp takmadığını söylememişti.

Kafatasına bakarken yüz hatları yumuşadı. "Ne olduğunu saklamanın bir anlamı yok. Burada uzun süre kalmayı planladığımıza göre, ne olduğunu saklamak yerine seni anlamalarını ve kabul etmelerini tercih ederim. Bizler İblisiz, Zylah. Hepimiz birbirimize bile farklı ve garip görünmeye alışkınız, bu yüzden bir kafatasına sahip olman onlar için çok az şey ifade edecektir. Alışacaklardır ve umarım bu diyarda hoş karşılanacağını hissedeceksin."

Kalbinin etrafını bir hafiflik sararken ona olan tutuşu sıkılaştı. İlk başta onun kafatasını saklayacağını ya da onu farklı göstereceğini düşünmüştü ama böyle bir niyeti olmadığı gerçeği onu gerçekten... *mutlu etti*.

Kim ve ne olduğu görülebildiği ve sonunda kabul edildiği sürece insanların ona tuhaf bakması umurunda değildi. Spiral Cenneti'nde de aynı şeyi istemişti. Zylah kendisi olmak istiyordu. Bir Mavka olmanın gerçekten sorun olmadığını bilmek istiyordu, kafatasının

çirkin değildi ve bir canavardan ziyade bir insan olarak kabul edilebilirdi.

"Kullandığım tek büyü, ki buraya geldiğimizden beri kullanıyorum, kendim için bir koku pelerini," diye devam etti ve bakışlarını şu anda dar açıklıkta bulunan küçük İblis kalabalığına çevirdi. "Eğer bir Elf olduğumu bilirlerse, varlığımdan emin olamazlar ve bu da tehlikeye yol açabilir."

Zylah başını salladı ve bırakmadan önce elini gevşetti. Zylah'ı şaşırtacak şekilde, adam onu nazikçe öne doğru itmek için avucunu sırtının alt kısmına yerleştirdi ve sanki avucunun sıcak baskısının onu rahatlatmasına izin vermek istercesine orada tuttu.

Ancak dar açıklığa geldiklerinde, yaklaşabilmek için elindekini bıraktı.

Jabez'le Nyl'kira dilinde konuşmaya başlayan hariç, diğer taraftaki İblisler aval aval ona baktı.

Tıpkı Jabez'e benziyordu, tek fark boynuzlarının kafasından yukarıya doğru uzanıyor olmasıydı. Sivri kulakları, keskin dişleri, kırmızı gözleri ve hatta başının etrafında kısa ve dikenli olan beyaz saçları vardı.

Hepsinin üzerinde garip bir kumaş vardı. Kirli olmasına rağmen, Otholla'dan gelen ışığı ipeksi gibi yansıtıyordu.

Pantolonları bol olması bakımından Jabez'inkine benziyordu ama gömlekleri gövdelerinin önünden geçiyor, uzun kumaşları sırtlarından aşağıya doğru akıyordu. Jabez'in bir ya da iki kez bahsettiği gibi, bu pelerinlerin güneşe ya da *güneşlere* karşı kalkan olarak kullanılıp kullanılmadığını merak etti.

Erkeklerin bazıları gömlek giymemişti ve kadınların çoğu açık saçık giyinmişti; çoğu etek ya da elbise tercih ederken, birkaçı pantolon giymeyi tercih etmişti.

Yarısı tıpkı onun gibi yalınayaktı, diğerleri ise tabanı olmayan bir tür ayakkabı giyiyordu. Hepsinin sivri kulakları vardı, bazıları diğerlerinden daha uzun ya da kısaydı ve boynuzları çeşitliydi. Çoğunun teni kahverengiydi, ancak birkaçında o boşluğa benzeyen parlak İblis etinden parçalar vardı.

Onlar da uzundu. Zylah kadar uzun değillerdi ve Jabez çoğunun üzerinde yükseliyor gibiydi, ama sanki boyu burada doğalmış gibi onunla boy ölçüşen birkaç kişi vardı.

Biraz farklı kokuyorlar. Kokuları Dünya'dakilerin çoğundan daha baharatlıydı ve daha düşük İblislerden gelen keskin, nahoş kokulardan tamamen yoksundular.

Jabez ve konuşmalarını başlatan kişi arasında kısa bir tartışma yaşandıktan sonra, hepsi yer açmak için geri çekildi.

"*Dakura* kelimesinin birkaç kez kullanıldığını fark ettim," diye fısıldadı Zylah, duyulmamayı umarak.

"Bizim türümüz için kullanılan Nyl'kira kelimesi," diye cevap verdi Jabez kısık bir sesle. Tamam, en azından dili her seferinde bir kelime öğrenmeye başlayabilirdi.

Bunu hatırlamanın önemli olduğunu belirterek bir kenara koydu. *Bana İngilizce karşılığını söyleyebildiği için Nyl'kira'yı öğrenmenin çok daha kolay olacağını düşünüyorum.*

Kubbede vücutlarını teker teker geçirebilecekleri kadar büyük üçgen bir boşluk açıldı. Jabez önden gitti ve kısa boynuzlarının serbestçe geçmesine izin vermeyeceği belli olduğunda hafifçe eğildi. Diğer tarafta doğrulurken mümkün olduğunca saldırgan olmamaya çalıştı.

Güvenli bir mesafeyi koruyarak onları izlemeye gelen bir avuç insan dışında ilk fark ettiği şey köyün içi oldu. Çoğunluğu taştan yapılmış gibi görünüyordu ve bir zamanlar ev ya da bina gibi görünen şeyler kırık dökük ya da moloz halindeydi. Gölge olarak kullanılmak üzere aralıklı olarak örtüler serilmiş, dev yapraklar ve dallar da çatı olarak kullanılmıştı.

Her şey bir şekilde yıkılmış gibiydi, sanki burada bir savaş yaşanmış ya da zaman onu kullanılmaz hale getirmişti. Burayı yaşanabilir hale getirmek için girişimlerde bulunulduğunu söyleyebilirdi, çoğu hâlâ devam ediyordu. Bu dünya İblisler tarafından Dünya'dan bile daha fazla istila edilmişse taş veya maden toplamının zor olacağını hayal etti.

Dumanın kokusunda et yoktu ama hepsinde hoş kokulu bitkilerin esansları vardı - sanki ateşlerin hiçbiri ısınmak ya da yemek için değildi.

Buranın daha güzel görünmesini bekliyordum. Buranın ona Spiral Cennet'i hatırlatmasını umuyordu, kitaplarındaki gibi savaştan harap olmuş bir köyü değil.

Jabez ile onları içeri alan erkek arasında Nyl'kira dilinde geçen kısa bir konuşmanın ardından köyün derinliklerine doğru yol aldılar.

İlerledikçe, neredeyse tamamlanmış İblisler onlara bakmaya başladıkça, uğursuz bir önsezi hissi omurgasına doğru süzüldü. Kafalar yaprak veya çubuk kapıların etrafından fırlarken, diğerleri küstahça yaklaşıp büyüyen bir kalabalık olarak etraflarında dönmeye başladı.

Birçoğunun dişleri ve azı dişlerinin etrafında sıcak bir şekilde gülümsüyor gibi görünmesine rağmen tüyleri tetikte kabardı. Bu olumsuz duyguyu bir kenara bıraktı ve bunun sadece yabancı bir dünyada, vahşi görünümlü İblislerle çevrili olmanın verdiği adrenalin olduğunu düşündü.

Birçoğunda yara izleri vardı. Bazılarının bir gözü, bir kulağı, hatta bir boynuzu yoktu ve yıpranmış giysileri kirli ya da lime lime olmuştu. Yakındakiler neredeyse tamamlanmış görünüyordu, ancak daha uzaktakilerin daha az öyle olduğunu fark etti, kahverengiden ziyade daha boşluğa benzeyen etleri parlıyordu.

İlk bakışta, tamamlanmaya daha uzak olanların saklandığını düşündü ama bunun sadece gerginlikten kaynaklandığını anladı. Çoğu zaten ya temkinli ya da meraklı bakışlarla ona bakıyordu ve yanlış bir şey yapma ihtimaline karşı Jabez'i takip etmekten başka bir şey yapmak istemedi.

Bir binanın önünden geçerlerken, içerideki bir erkek bir yaprağın içinden ipeksi teller çıkarıyordu ama onları izlemek için durdu. Daha derine indikçe, çoğuna aşına olmadığı işlerle uğraşan insanlar görmeye başladı.

Hepsi görevlerini bırakıp ayağa kalkarak onları takip etti ve arkalarında rahatsız edici bulduğu bir kalabalık oluşturdular.

Birisi ona biraz fazla yaklaşıncı Zylah kıkırdadı ve yanlışlıkla Jabez'e çarptı. Jabez ona baktı ama gözlerini yana kaldırmadan önce ne teselli etti ne de şefkatli bir bakış attı.

Gözünün ucuyla birinin gözden kaybolduğunu fark etti ve Jabez'in kaşları çatıldı. Kulakları sürekli kıpırdıyor ama bakışlarını etrafta gezdirirken donuk bir ifade takınıyordu.

Yine o sahte maskelerden birinin arkasına saklanıyor.

Zylah daha kolay bulduğu için ona odaklanmayı seçti. Onun bergamot ve sandal ağacı kokusunu ciğerlerinin her sıkışında göğsünü rahatlatmak için ağgözlülükle içine çekerken, gözleri onun yüz hatlarına odaklandı.

Onun elini ya da kolunu tutmak istiyordu ama her seferinde kasıtlı olsa da nazikçe geri çekildiği için bunu bildiğini hissediyordu.

Sonra adımları yavaşlamaya başladı. Yüksek sesle - ve ona göre oldukça sert bir şekilde - önlerindeki kişiyle konuştu. İblis derin bir kahkaha attı, omzunun üzerinden onlara bakmak için başını çevirdi, sonra onları rahatlatmak için bir şeyler söyledi.

İşe yaradı. Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamasına rağmen, ses tonu samimi, yüz ifadesi ise kucaklayıcı ve nazikti.

Jabez ona gülümseyerek karşılık verdi, ta ki İblis bir kez daha öne doğru bakana kadar. Jabez'in ifadesi anında düştü ve etrafına daha dikkatli bakabilmek için başı hafifçe öne eğildi.

"Ters giden bir şeyler var," diye mırıldandı, kulakları ters yönlerle hareket ediyordu. "Buraya son geldiğimde bu kadar kalabalık değildim."

"Benim yüzümden olabilir mi?" diye fısıldadı, gerginlik artık varlığının her zerresine yapışmıştı.

Etrafına bakındı ve daha da fazla gözün üzerinde olduğunu gördü. O kadar çok yüz vardı ki, hepsinin şaşırtıcı farklılıklarını anlatmaya başlayamadı bile.

Belki de her şeye rağmen kafatasımı büyülemeliydi. Belli ki bu durum onu alarma geçirmişti ve etraflarını bu kadar çok insanın sarması hiç hoşuna gitmemişti.

Jabez'in yüz hatları ona cevap vermek ister gibi kıpırdandı ama dudakları sessizlik içinde düzleşti. Bunun düşüncesinden mi yoksa İblis lideriyle buluşmadan önce ne kadar İngilizce konuştuklarını en aza indirmek istemesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Yine de önlerindeki kişi onları köyün tam ortasına götürdüğünde bakışları daha da derinleşti.

Bir çeşit geniş ve ferah köy meydanı açıldı ve Zylah'ın gözü üçgen bir kaide üzerine dikilmiş kırık bir kadın heykeline takıldı. Kıvrımlı vücudunun yarısı kalmış, üst yarısı ise yerde yatıyordu. Kısmen parçalanmış küçük ruhani kanatları vardı ve anaç gülümsemesi yüzüne boyanmış altın gözyaşlarıyla uyuşmuyordu.

Alttaki levhada farklı harfleri, hatta kelimeleri temsil ediyor gibi görünen daireler, üçgenler ve eğik çizgilerden oluşan runik semboller vardı. Ne yazdığını okuyamıyordu ama muhtemelen oyulmuş kadının adıydı.

Jabez durdu ve nedenini anlamak zor değildi.

Heykelin önünde kollarını kavuşturmuş ve yüzünde büyük bir gülümseme olan bir erkek duruyordu. Gömleksizdi ve iri kolları, göğsü ve karnındaki gücü gösteriyordu; bol pembe pantolonu ise bacaklarını ayaklarına kadar gizliyordu. Bir kez daha garip, tabansız ayakkabılarını fark etti.

Saçları beyaz, dalgalı ve geriye doğru taranmış bir tür kısa mohawk şeklinde kesilmişti. Bir dizi kumlu boynuz şakaklarının önünden kıvrılarak başının arkasına doğru uzanıyordu. Bilekleri, pazuları ve boynunun etrafındaki bantların yanı sıra onlara çok sayıda altın ve gümüş süslemeler takılmıştı.

Tam arkalarında birinin olduğunu hissettiğinde ensesindeki tüyler dalga dalga kabardı. Zylah yana doğru adım atarken döndü ama orada kimseyi bulamadı.

Arkalarındaki yer boştu ama... bir saniye önce orada birinin bulunduğunun kokusunu aldığına *yemin edebilirdi.*

Gergin olmalıyım.

İşte bu kadar. Duyuları çılgına dönmüştü, burnu, kulakları, görüşü v e hatta içgüdülerini - hepsi köye girdiği andan itibaren ona bağıırıyordu.

Spiral Haven'daki yaya kalabalığına ilk girdiğinde de aynı şeyi yapmışlardı, ancak daha az uğursuz ve tehditkâr olmuştu.

Bu kadar çok kişinin kafatasımı görebileceğini bilmenin bu kadar korkutucu olacağını tahmin etmemiştim. Onların yargılarını, bakışlarını hissedebiliyordu. Bu durum tüylerini daha önce hiç yaşamadığı şekilde kaşıındırdı.

O anda Jabez ve metal takılarla kaplı erkeğin konuşmakta olduğunu fark etti ve o döndüğü süre boyunca da konuşmuşlardı. Erkek de ellerini işaret eder ya da omuz silkermiş gibi öne doğru uzatmış, kız geri adım attığından beri aralarındaki mesafeyi daha da açmıştı.

Bakışları boşluğa benzeyen, parıldayan etlerle kaplı düzinelerce İblis'e takıldı ve boğazındaki yumruyu yutmakta zorlandı. Yaklaştıkça geri çekilme isteği duyuyor, hırlama arzusu onu rahatsız ediyordu ama bunu bastırdı. Kimse tehditkâr görünmüyordu ama onlar yabancıydı ve yaklaşımaları onu daha da tetikte tuttu.

Gözleri daha önce hiç görmediği bir tür hayvana benzeyen, garip, insanlık dışı özellikleri olan biriyle birleştğinde ayakları dondu. Alnındaki çok sayıda küçük boynuzun belli belirsiz *parladığına* yemin etti.

Bu insanların tamamlanmaya yakın olduğunu söylediğini sanıyordum. Ya da en azından tamamen insan ya da Elf gibi görüneceklerini.

Jabez'in sesi alçak bir gümbürtü olarak çıktı. Zylah, küçük olmasına rağmen içindeki düşmanlığı hissetti, sanki bunu saklamaya çalışıyordu. Onu tanıyordu. Sesinin ne zaman hoşnutsuz ve güvenilmez olduğunu biliyordu.

Zylah, üstün bir auraya sahip olan ortadaki erkeğe doğru döndü. Yönünü şaşırılmıştı, yönünü bulamıyor gibiydi ve keşke dedi, Ne söylediklerini her zamankinden daha iyi anlıyordu. Özellikle de erkeğin bakışları derin bir parıltıya dönüşmüşken.

Jabez geri adım attı. Bir kolunu ona doğru uzattı, ona uzandı ama çok uzakta olduğu için sadece havayı kavradı. "Zylah, gel-"

Sözünü bitiremeden olduğu yerde döndü ve elini bir bıçak gibi önüne doğru itti... hiçliçe. Bir *euk* sesi duyuldu, tıpkı

İblis kanının tıkayıcı kokusu havaya karıştı ve parmaklarından aşağı damlamaya başladı.

Tamamen katılaşmadan önce bir vücut titreyerek görüldü, kolları bir tür sopayla havaya kalkmıştı. Boğazları Jabez'in elinde cisimleşti ve sonra geri kalanları görüldü.

Yanılmamışım, diye düşündü. Arkalarında gerçekten biri vardı, ama sadece görünmez olmuşlardı! *Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.*

Elini hızla boğazlarından çekti, bunu yaparken mor kan fışkırdı ve yere düştüler. Sopa gümbürdedi ve yuvarlandı ama Jabez Zylah'a dönerken ustalıklı üzerine basmaktan kaçındı.

"Gitmemiz gerek. Şimdi!" diye kükredi, tam da İblis kalabalığı onlara doğru yaklaşıırken.

Yüz ifadeleri değişti, çoğu sanki bir tür tuzağa yakalanmış gibi sırttı.

Tam Zylah ona doğru tek bir adım atıp dokunacakken ve o da onları ısınlatabilecekken, bir şey ayak bileğine dolandı ve onu çekti. Zylah öne doğru düştü, adamın kavrayışını kıl payı kaçırdı ve geri çekilirken kafatasının alt tarafı yere çarptı.

Kadın tutunmak için yeri tırmaladı ve Jabez ön koluna bir tür ip dolandığında kükredi. İpi çekti ve diğer taraftaki İblis'i bir çığlıkla öne doğru gönderdi.

Zylah'ın bir ceset sürüsünün içinde kalmadan önce gördüğü son şey buydu.

Kalbi göğsünde hızla çarparken gözbebekleri bembeyaz kesildi ve hızla koşmaya başladı. Korku, daha önce hiç hissetmediği kadar sert bir şekilde içine işledi ve onu yerde sürükledikçe daha da derinleşti.

Hiçbiri ona kasıtlı olarak zarar vermek istemiyor gibi görünüyordu, hepsi kollarını ve bacaklarını aşağıda tutmak için tasarlanmıştı. Yine de onların çabalarına rağmen dizlerinin üzerine kalkmayı başararak mücadele ettikçe, herkes onu ezmeye daha çok çalıştı. Onun görüldüğünden daha güçlü olduğunu fark ettiklerinde, ayak bileklerini birbirine bağlamak için ip kullanılırken, daha fazla İblis onun üzerine yatmaya çalıştı.

Kafatasının arkasına bir şey çarptı, ama sadece sekti, ardından keskin, yayılan bir acı geldi.

Gözbebeklerinin dipleri ışıltılı beyaz gözyaşlarına dönüştü. *Neden uzaklaşmak zorundaydım? Neden onun yanına yapışıp kalmak yerine*

endişeyle arkalarını mı araştıracaktı? Eğer olduğu yerde kalıp Jabez'e güvenseydi, birbirlerine bir santimden daha yakın olacaklardı.

Ona ulaşabilirdi. O daha ihtiyaç duymadan onu yakalayabilirdi.

Her şeyin bu kadar hızlı dönmesini ya da bu İblislerin bu kadar hızlı, güçlü ya da kurnaz olmasını beklemiyordu.

Jabez'in hırıltılarını ve diğerlerinin cevap veren çağrılarını duyabiliyordu ama sesler kısılmıştı ve sürünün arasından hiçbir şey göremiyordu. Onun için duyduğu korku giderek artıyor, nefesleri korkulu inilti halinde çıkıyordu.

Zylah karşılık verdi, keskin pençeleri gövdeleri kesti ve saniyeler içinde birçok İblis'i öldürdü. Güçlü bacaklarını tekmeleyerek bedenleri şaşkın çığlıklarla geri itti ve onlar kendisini tamamen bağlamadan önce kurtulmak için kıvrıldı. Onlarla savaşmak için tüm gücünü ve kudretini kullanarak pençeleriyle çıkmaya çalıştı ve başarılı oldu. Dizlerini altına almayı başardı, sonra da dirseklerini iterek kurtuldu.

Ama şiddete başvurduğu ve korkularının kokusu etrafına dolandığı an, şiddete *başvurdukları* andı.

Kürek kemiklerinin ortasına keskin bir şey saplandığında acı dolu bir çığlık attı - sanki kalbine doğru gidiyorlarmış gibi. Vücudunu kesen bir silahın şokuyla yüzüstü yere düştü.

Kan arzusu bir pençe gibi midesine saplanırken, gözlerinde kırmızı bir alev parladı. Sıcak öfke damarlarında patlayarak kaslarının şişmesine ve kürkünün saldırganlıkla kalkmasına neden oldu.

Jabez'in yüzü görüldü, dizleri iki farklı omuza dayanmıştı ve ona ulaşmak için çırpınan bedenler arasında ilerliyordu. Pençeye benzeyen tırnakları yüzlerin ve boyunların kenarlarına saplanırken kafaları birbirinden ayırıyordu.

Yüzü vahşiydi, burnu öfkeyle kıvrılmıştı ve dişlerini gösterirken dudakları geriye kıvrılmıştı, kırmızı gözleri ondan hiç ayrılmıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar tehditkâr ya da bir İblis gibi görmemişti - hırıltısı canavarcaydı. Kendi iyiliğini umursamadan ona ulaşmak için savaştı ve kararlı bakışları bunu yapacağına söz veriyordu.

Sadece birkaçı onu fark etmiş görünüyordu ama artık çok geçti. Elini ona doğru uzatmak için yeterince boşluk yarattı.

Zylah, biri baldırının arkasını ısırdığında ciyaklasa da acı ve korkuya karşı Mavka içgüdülerini uzak tutmaya çalıştı. Hissetti

Ondan bir parça aldıklarında kasları yırtıldı ama o uzanmaya devam etti.

Avuç ileri birbirine değdiğinde, tam o sırada yukarıdan gelen gürültülü bir *gümbürtü* ile rahatladı.

Onları güvenli bir yere ışınlamak yerine, Jabez'in gözleri geri döndü ve onu tutuşu gevşedi. Vücudu sanki baygınmış gibi öne doğru düşerek durgunlaştı.

Kırmızı bir damlacık burun deliğine damladı ve kan kokusu bergamot, sandal ağacı ve bakırla doyuruldu. *Onun* kanı. Burnunun deliğinden içeri süzöldüğünde bir anda açlık hissi uyandırdı ve diğer tüm kokuları ondan korudu.

Birdenbire acı önemsizleştii, karnındaki açlık homurtusu onun tadına bakmak için kükrüyordu. Şimdiye kadar kokladığı tüm insanlardan ya da İblislerden bile daha lezzetli olan kaynağı yemek ve tüketmek için. Onu bütün olarak yemeyi bitirdikten sonra kalan son birkaç damla için toprağı yalayabilecek hale gelene kadar pençelerini avına sokmak.

Öfke onu ele geçirdi ve avı olduğu gibi sürüklenip gitti.

KontROLSÜZ ve artık gerçekten var olmayan Zylah saldırdı.

Bacaklarına inen bir sarsıntı Jabez'i uyandırdı, tam o sırada başka bir çekiş vücudunu yavaşça yerden kaldırdı, ta ki sadece dirsekleri toprağa değene kadar. Bir başkası onu bileklerine kadar çektikten sonra daha yükseğe, sonra daha da yükseğe sarkıttı. Baş aşağı, ayak bilekleri bir tür bağa takılmış halde, bilincini yeniden kazanmaya çalışırken tüm kan kafasına hücum etti.

Göz kapakları açılmayı reddetti, onu uyutmak için her ne yapmışlarsa ona karşı çok uyuştu.

Başının arkasındaki zonklama ona kesin bir şey söylüyordu: ona sert bir şekilde vurmuşlardı ve tam da gençken olduğu gibi aynı noktaya. Kullandıkları barbarca alet her neyse, onu kullanan Elf yiyen bir İblis'in gücüyle bayılması şaşırtıcı değildi.

Şanslı piçler. Eğer başka bir yere vursalardı, güçlü kafatası sağlam kalabilirdi. Ne yazık ki, çektiği acıdan, hissettiği bulanık yönelim bozukluğundan ve kafasında dalgalanan o tanıdık histen kafatasını kırdıklarını anladı. Ona oldukça iyi bir beyin sarsıntısı yaşatmışlardı.

Gençliğinde bu yarayı iyi bir şekilde iyileştirmeyi başaramamıştı ve doğal yollarla iyileşmesine izin vermek zorunda kalmıştı.

Baş yavaşça sıvıya doymuş pamukla doluymuş gibi hissediyordu. Baş aşağı durduğu için yavaşlamaya başlayan kan damlacıkları bir kez daha hızlandı ve gözlerini açtığında saçlarının büyük bir kısmının parlak kırmızıya dönüştüğünü fark etti.

Baş aşağı durmak yüzünün ve başının fazla kandan ısınmasına neden oldu. Kalp atışları doğal bir akış için kendini yönlendirmeye çalışarak hızlandı, bu da sadece beynindeki gümbürtüyü yoğunlaştırdı ve görüşünü daha da bulanıklaştırdı.

Arka plandaki sessizlikte, sanki suyun yüzeyinin altındaymış gibi, bir yaratığın sıkıntılı kükremeleri tıkalı kulaklarına ulaştı. Sesi hem korkmuş hem de öfkeli geliyordu ve birçok ses ona aynı şekilde karşılık verdi. İşitme duyusunu susturan vızıltının arasından bir çığlık patladı ve ardından hızla söndü.

Zylah? diye düşündü ve yüz hatları seğirdi. *Lanet olsun. Başım yanyıyormuş gibi hissediyorum.*

Bu duruma nasıl düştüğü bir muamma değildi ama bunun için kendine kızgın olduğu kesindi. Kadının pozisyonunu daha iyi gözlemlemiş olsaydı, kaos başladığında kadın ulaşamayacağı bir yerde olmayabilirdi. Bütün bunları önleyebilirdi.

Yine de köyün yarısında bir şeylerin ters gittiğini sezmişti.

Hatırladığından çok daha fazla boşluğa benzeyen et vardı ama belki de bu insanların yeni yüzlerin katılmasına izin verdiğini düşündü. Kimse birbirine benzemiyordu. Ancak liderle selamlaştıklarında, buraya son gelişinden bu yana bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Erkek İblis Lueka, bir önceki lider Szala'dan çok daha gençti. Bu durum çoktan tüylerini diken diken etmişti ama eski lider yaşının çok ilerisindeydi, Jabez'den çok daha uzun süredir hayatta olan bir ihtiyardı. Ölmüş olması o kadar da anormal değildi, özellikle de zayıf bedenini ayakta tutmak için bir bastona bel bağlamışken.

Ama Lueka ile konuşmak Jabez'in güvensizliğini daha da derinleştirmişti, özellikle de İblis'in kırmızı gözlerinde entrikacı bir parıltı gördüğünde. Lueka çok ukala, çok kibirli, Dünya'daki İblislerin kralı olduğu zamanlardaki kendisi gibi davranmıştı.

Bir başkasında kendi yansımasını görmek ona güvenmenin akıllıca olmadığı anlamına geliyordu ve kalabalık yaklaştıkça Jabez onlardan uzaklaşmak istiyordu. Tek bir yüz bile tanıdık gelmiyordu ve burada daha önce karşılaştıkları onu dostça selamlamaya gelmemişti.

Kötü niyetli bir şey yapmamış olsalar bile bu çok şüphe çekiciydi.

Sonra hemen arkasında bir büyü tespit etti. Düşmanı görünmez olmasına rağmen, onları orada hissetmişti - öldürücü bir darbe indirmeye yetecek kadar.

dokunulabilirdi bile. İblis muhtemelen kamuflaj yeteneği olan pek çok yaratığı yemişti.

Eğer bir kişi bu yeteneğe sahipse, daha fazlasının da sahip olduğundan şüphe etmiyordu.

Muhtemelen Zylah'a ulaştığı sırada bir başkası gelip kafatasının arkasına vurmuştu.

Etrafı sarılmamış olsaydı, ona kolaylıkla ışınlanabilirdi. Ancak üzerinde onu göremeyeceği kadar çok ceset varken, bunu yapması birinin içinde cisimlenmesine neden olacaktı - bu da onu ve diğer kişiyi anında öldürecekti.

Her yeteneğin bir zayıflığı vardı ve bu onun ışınlanması için riskliydi. Bu yüzden, sürünün üzerinde cisimlendi ve ortalarına indi, ona ulaşmak için onları kenara itti.

Tüm bunlar olanları değiştirmek için çok az şey yaptı, ama hafızasının sağlam olduğu anlamına geliyordu. Bundan kurtulmanın en iyi yolunu bulabilmek için düşünmesi gerekiyordu ve görebilmek için ipin yeterince bükülmesini beklerken mümkün olduğunca hareketsiz kaldı.

Korkunç bir ciyaklama kulaklarını dikti ve kaynağını öğrendiğinde kalbine karanlık bir şey yapıştı. Zihnini yönlendirmeyi başardığında, kulaklarındaki vızıltı yumuşadı, böylece açıkça sıkıntılı bir Mavka'nın keskin, acı dolu sızlanmalarını ve inlemelerini düzgün bir şekilde duyabildi.

Zylah, diye düşündü yüzünü buruşturarak, onu bulmaya çalışıyordu. Etrafında çok fazla İblis vardı ve etrafını görmesini engelliyorlardı.

Yaralarını not aldı ve sadece kırık kafatasının karşısındaki yarayı kaydetti.

Birisi yüzünü tutup yanaklarını sıktı, tam da o konuşma dizisini kavradığı sırada.

"Elf gibi kokuyor ama İblis özellikleri var," dedi bir erkek ve Jabez'e bayıldığında lanet koku pelerininin kırıldığını haber verdi. Keskin dişlerini herkese göstermek için Jabez'in dudaklarını ayırmaya zorladı. "Gördün mü? Boynuzları ve dişleri var ama daha önce hiç *kırmızı* kanayan bir İblis görmemiştim."

"Bir melez olabilir," diye gürledi Lueka'nın derin sesi, Jabez'in katıldığı dövüş seyrinci kalmış gibi, tam olarak durduğu yerden. "O Elysianlar sayımıza sızmak ve bizi içeriden öldürmek için bir yol yaratmaya başlarsa hiç şaşırırmam."

Jabez neden onu hemen yemeye başlamadıklarına dair iki neden düşündü. Birincisi, bunu genellikle tuzaklarına yakalananlara yaparlardı -

muhtemelen onun parçalarını herkesle paylaşmak için. Ya da ikinci olarak, melez kanı ortaya çıktığından beri onu sorgulamak istiyorlardı.

Bir tuzağa düşmüş olması bile çileden çıkarıcıydı ama buraya en son geldiğinde, ki bu çok uzun zaman önce değildi, burası huzurluydu. Demek ki daha yeni ele geçirmişlerdi. Bu harap köy, yakın zamanda saldırıya uğradığını anlamayı zorlaştırıyordu.

"Güçlü ve hızlı biri," diye devam etti Lueka, bir elini çenesini kavrayıp kısa keçi sakalını gizlemek için kaldırarak. "Kaybolma ve başka bir noktada yeniden ortaya çıkma yeteneği işimize yarayabilir."

Zylah'nın çığlığı konuşmayı gölgede bıraktı ve göğsündeki çarpıntı acı dolu sesle iki katına çıktı. Midesi bulandı ve bulanık görüşünde bir netlik belirdi.

Onu buldu ve gördükleri karşısında öfkesinin sıcaklığı etinin altında kaynadı. Birden fazla büyümlü tuzakla bağlanmış olan kadın, kurtulmak için var gücüyle çabalarken birçok mızrak ona saplanmıştı. Gözbebeklerinde hiç kırmızı yoktu, çünkü saf korku ya da ıstırap ya da belki de her ikisi olduğunu düşündüğü şeyle beyaza dönüşmüştü. "Bize yemek sözü vermiştin!" diye bağırdı bir seyirci Lueka'ya. "Yemek yemedik iki gün içinde."

"Onun yetenekleri umurumuzda bile değil. Avcılarımız geri dönmedi ve çoğumuz açlıktan ölüyoruz."

"Söz verdiğin gibi bizi besle! Eğer yarı Elf ise, eti evrimleşmemize kendi türümüzü yemekten daha fazla yardımcı olacaktır. Bu fırsatı kaçıramayız. Ya kaçarsa?"

Jabez tartışmaları duydu ama bakışları Zylah'tan hiç ayrılmadı. *Bırak onu, diye yalvardı*, tam Zylah bir kükreme çıkarmış ve sırtına bir mızrak daha saplandığında bağlarının içinde öne doğru hamle yapmayı başarmıştı ki.

Çok uzağa gidemedi. İpi tutan İblisler onu aşağı sürükledi ve sırt üstü yere düşürdü. Toplu olarak onun için bile çok güçlüydüler.

"Kapa şu çeneni!" Lueka ona ve yarattığı yaygaraya dönerek bağırdı. "Bir yarattığı öldürmek ne kadar zor olabilir ki?!"

"Deniyoruz!" diye bağırdı içlerinden biri, tam da onun şiddetli çekiştirmelerine karşı tutuşunu kaybetmişken. "Çok güçlü ve kalbini defalarca deldik. Vazgeçmeyecek."

Çünkü o asla pes etmezdi. Çünkü ne pahasına olursa olsun kendini korumak için, vücudu savaşıma devam etmesini sağlamak için her türlü yaralanmayı telafi ederdi

ya da kaçabilirdi.

Kürkünün mor kanla kaplı hali ve ağlayarak dövüşmesi karşısında gözleri doldu.

"Kafasını kır o zaman. Beyni dağılmış halde hareket ettiğini görmek isterim."

Soğuk ve acı verici bir şey göğsüne saplanınca kalbi sıkışmaya başladı. İlk başta bunun bir silah olduğunu düşündü. Ancak ne bir yanık, ne bir kesik, ne de kan vardı ve bunun onların sözlerine tepki olarak içinden geldiğini fark etti.

Kadına yönelik tehdit zihnini kemirdi ve ciğerleri nefes nefese kaldı. İşe yaramaz vücudunun durgunluğuna rağmen, içinde bir titreme hissetti; hastalık, tiksinti ve güç.

Jabez ışınlanarak doğruca onun yanına gitmeye niyetlendi. Bunun yerine, sanki bağlardan erimiş gibi yüzüstü yere düştü ve kafasının sert toprağa çarpışının gümbürtüsü zihninde bir acı patlaması yarattı. Titreyen elleri ve dizleriyle üzgün bedenini yerden kaldırmaya çalışırken, bir kez daha ona doğru ışınlanmaya çalıştı, ancak olduğu yerde titreşti.

Kahretsin. Doğru düzgün ışınlanamıyorum. Yaralanması nedeniyle büyüyle ilgili bilişsel yetenekleri sekteye uğradı.

Ayağa kalkmayı başardı, ancak ayağa kalktığı anda yana doğru tökezledi. Sendeledi, vücudunun yarısı onu saran sersemlik ve baş dönmesine karşı savaşıırken çökmeye çalışıyordu.

En azından dik durmak kafatasının patlayacakmış gibi hissetmesini engelliyordu. Jabez hırıltılı bir sesle, "Bırak onu," dedi. Elini uzattı.

"Bağlardan kurtuldu!" diye bağırdı biri soluk soluğa.

"Nasıl?! Baygın olmalıydı!" diye bağırdı bir başkası.

"Kapa çeneni ve yakala onu!" Lueka böğürdü.

Birisi Jabez'e doğru atladı. Düşüncesizce ışınlanırken kaçtı ve heykelin diğer tarafındaki bir kişiye çarptı. Onu devirdi ve çarpışmanın etkisi neyse ki düşmesini engelledi.

"Siktir," diye ısırdı, çünkü Zylah'ya gitmeye niyetlenmişti.

Başını salladı, ayağı takılıp öne doğru düşerken kendini sarhoş gibi hissediyordu. Zonklayan başının yan tarafını tuttu, sol gözü sanki arkasında çok fazla baskı varmış gibi ağrıyordu. Her adım cehennem gibi hissettiriyor, gözlerinin arkasını delmek için kemiklerine yayılıyordu.

Ama Zylah'ın bir sonraki ılııyla birlikte duyuları keskinleşti ve içindeki öfke patladı.

Onunla birlikte bu diyara gelmesini istememesinin nedeni... alternatif olarak siyasi yoldan gitmeye çalışmasının nedeni... bundan kaçınmaktı. Onun acısını duymak, görmek, *koklamak* zorunda kalmak.

Havadaki kan ve korku tadı, lanet olası bir ekşilikten başka bir şey değildi. Ona buna tanıklık ettirmeye nasıl cüret ederler!

"Bırak onu!" Jabez kükredi ve tam kontrolünü yeniden kazanacak kadar iyileşene kadar ışınlanma yeteneğinden vazgeçti.

Eğer sihrini kullanamıyorsa, o zaman tüm vücudunu kullanacaktı!

Koştu ve bulabildiği ilk İblis'e bir hayvan gibi saldırdı. Ayakları geniş göğüslerine değdiğinde, kuduz bir hırıltı koptu ve boynunun yan tarafını ısırp boğazını parçaladı. zlerini almak için yutkunurken yüzüne kan fışkırdı.

Kalbinin hemen yanında yanan bir rnn sıcaklığını hissetti. Çaldığı şey iyileşme açısından pek bir işe yaramayacaktı ama zihninin berraklığını geri kazanmasına yardımcı olacaktı. şu anda onu beslemek için adrenalin ve öfkeye güveniyordu ama fevri saldırılarının ona sadece engel olacağının farkındaydı.

Solundan gelen pençe darbelerinden kaçmak için dizlerinin üzerine çöken İblis'in üzerinden atlarken tısladı. Saldırganın kafasının arkasına bastı ve ağırlığı onu kafa üstü yere doğru itti. Son saniyede, düşüşlerini hızlandırmak için bacaklarını uzattı ve kafataslarının sıçramasının tatmin edici ezilmesi kulaklarında çınladı.

Fırlatılan bir mızrak tam göğüsüne saplanmak üzereyken Jabez kaçtı, sol bacağı uzattı ve dengesini sağlamak için ellerini yere koydu.

Birden fazla İblis ona doğru atılırken, Jabez ileri doğru koştu ve bacaklarının arasından geçmek için yan tarafına kaydı. Yanlarından geçerken saldırdılar ama Jabez hızla döndü ve sağ bacağı kullanarak onlar pençelerini ona geçiremeden en yakın olanına çelme taktı.

Zylah'a ve onu zapt etmek için hl mücadele edenlere yaklaşırken, dişlerini boğazlarına geçirmek için bir İblis'in üzerine atladı. Onlardan hızlı emişlerle su içerken pençeleri sırtını parçaladı ve kalbinin yanındaki rn ısındı.

Bıraktığında görüşünün kenarlarındaki sis dağıldı, ancak dayanılmaz acı devam etti.

Jabez kan kokusunu gizleyerek saklamayı reddetti, bunun yerine tüm manasını kendi iyileşmesine ve büyü gücüne odakladı. Ayak bileklerinin etrafındaki siyah işaretler, toprağın altında gizlenmiş kökleri hissederken yeşil renkte parlıyordu. Bitki örtüsünün direnci titreşimlerle ona sesleniyor, manası da yer yarıp kökler dışarı fırlayana kadar fısıldayarak karşılık veriyordu.

Toprakla kaplı kırmızımsı kökler, ona yaklaşmaya cesaret eden İblislerin etrafına dolanıyordu. Bağlar kolayca kırıldı, çünkü onları herhangi bir kişiyi geçici olarak felç etmeye odaklamadı, bunun yerine düşmanlarını bir bütün olarak yavaşlattı.

Bu ona Zylah'a yaklaşma özgürlüğü veriyordu, aklı onu kurtarmak gibi tek bir görevden asla sapmıyordu.

Bir İblis kızın güzel kafatasının üzerinde bir tür sopa kaldırırken, göğsünü acıya boğacak kadar canavarca bir hırıltı koptu. Işınlandı ve havada yatay bir pozisyondayken yanlarında cisimlendi ve onlara öyle sert bir tekme attı ki, onu yerde tutan arkadaşlarının üzerinden uçtular.

Bir tür büyüyle kaynayan ipi tutan bir diğerinin üzerine indi - muhtemelen büyü kullanımına müdahale etmekten ziyade kopmasını engellemek için. Ona dokunabildiği anda onları buradan kurtarabilmeliydi.

Birkaçı onun dokunuşundan korunmak, ona yaklaşmasını engellemek için üzerine atladı. Ve hiç şüphesiz onsuz gitmeyeceğini anladıklarını biliyordu. Ne yaparlarsa yapsınlar, bu işiye terk etmeye hiç niyeti yoktu.

Ve haklıydılar.

Tamamen içgüdüsel bir hareketle tırnaklarını üzerine düştüğü kişinin yüzüne geçirdi ve yüzünü yırttı. Tatmin edici bir çığlık attı ve yüzünü örtmek için ip parçasını bıraktı. Bir diğerine atladı ve onu bırakmaları için yere yatırdı.

Biri uzun saçlarından tutup onu geriye doğru çekti ve sürüklenirken başını kaldırıp bakınca onun Lueka olduğunu gördü. Jabez'in dudaklarında bir sırıtma belirdi ve ışınlandı. Erkek de onunla birlikte geldi, Jabez'in saçları mana tezahürüne bağlanmıştı. Çok uzağa gitmediler, kelimenin tam anlamıyla sadece bir adım sola, ama istediğini aldı.

Başı dönen Lueka tökezledi ve onu serbest bırakarak Jabez'e önüne dönme, ayağa kalkma ve ileri atılma özgürlüğü verdi. İri İblis'i yere yıktı, üzerinde takla attı ve sonra boynuzlarını yakaladı. Jabez

Geri adım attı, yanlarına yaklaşanlardan kaçmak için ışınladı ve çoğunlukla düşmansız olan Yıldızlı Bakire'nin kırık heykelinin hemen yanına indi.

Beni hafife aldılar. Neler yapabileceğini, nasıl bir insan olduğunu. Ne kadar acımasız olabileceğini ve hayatın onun için ne kadar az önemli olduğunu.

Hayatı boyunca İblislere karşı savaşmıştı! Hapishane hücresinden ilk kaçtığı anda olduğu gibi cılız bir çocuk olmayı reddederek vücudunu durmaksızın eğitti. *Hızlıydı*, çevikti ve nasıl *öldürüleceğini* biliyordu.

Jabez, Lueka'nın kendini toparlamasına ya da iri bedeninin sahip olduğu belli olan güçle savaşmasına fırsat vermeden uzun boynuzlarını sıkıca kavradı ve bükte. Boynunu kırarken Lueka'nın boynundaki omurlar patladı, sonra emin olmak için İblis'in yüzü yanlış yöne bakana kadar bir bükülme daha yaptı. Jabez bıraktığında boğazındaki sıkı kaslar yüzünü öne doğru eğdi.

İblislerden birkaçı, liderlerini bu kadar çabuk öldürmesine şaşırarak yaklaşımlarını durdurdu. Lueka'nın cesedinin üzerine basarak diğer tarafına doğru yürüdü.

Şansları varken bizi bırakmalıydılar.

Ama İblisler vahşiydi ve havadaki Elf kokusu onları ateşliyordu. Liderlerinin ölümü anlamsızdı ve sırf onun tadına bakmak için Jabez'e atladılar.

Onlar kendisine ulaşmadan atladı ve daha havadayken Zylah'ın yanına ışınladı.

Belli ki herhangi bir büyü yeteneği olmayan bir İblis'in solgun saçlarının arkasından tuttu ve onu üzerinden attı. Aynı şeyi bir başkasına, bir başkasına daha yaptı ve onu yakalamaya çalışanları tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Arkadan biri dişlerini sağ ön koluna geçirmeyi başardığında irkildi ama tüm gücüyle öne doğru çekti ve etinden büyük bir parça almalarına izin verdi.

Jabez ayağını aşağı iterken kükredi ve sadece ayak parmakları yeri sıyırmayı başardı. *Uzak dur ondan!*

Toprakta kökler fişkırdı ve Zylah'ın etrafını saran herkesi sardı. Manasının büyük bir dalgasını onları uzuvlar gibi kullanabilmek için toprağa iterken kükremesi daha da yükseldi ve anında şaşkınlıkla çılgılık atan İblisleri yakaladılar. Kökler geri çekilip onları uzağa fırlattığında düzinelerce düşman uçarak her yöne dağıldı ve diğerlerine çarptı.

Ama Zylah serbest bırakıldı.

Tam ona dokunacakken, kız ona doğru hamle yaptı. Adam onun tehlikeli ağzından kaçmayı başardı ama pençeleri yüzünü parçaladı. Dudaklarını, burnunu ve sağ gözünü parçalamayı başardığında ağzından tükürükler fışkırdı. Bir pençenin ucu yanağını tereyağı gibi kesti ve hatta tek bir arka dişin etrafını kazarak onu dışarı çıkardı.

Lanet olsun! Jabez yüzünü parçalayan acıyla tısladı ama buna alışmak için kendine bir an bile izin vermedi.

Bir gözü kör olan adam, kadının arkasına ışınlandı ve baldırını yakaladı. Ciddi şekilde yaralanmıştı, kanı anında avucuna bulaştı ve kız inlediğinde daha fazla acı çekmesine neden olduğu için nefret ederek güçlü bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Elinde o varken neden başını kaldırdığını bilmiyordu ama duyduğu çok sayıda soluk sesinden dolayı olabileceğini düşündü.

Kolunu ısırarak kişinin ağzından kırmızı kan damlıyordu. Derilerindeki boşluğa benzeyen tüm etler, onlara bu dünyanın Cennet kahverengisini armağan etmek için çekilirken, içinden soğuk bir ürperti geçti. Diğerleri onların garip davranışlarını ve değişimi fark etmişti.

Jabez bir seçim yapmak zorundaydı.

Zylah'a daha fazla tehlike getirmesine rağmen hayatını ve amacını korumak için buradaki herkesi öldürmek ya da onu daha fazla acıdan kurtarmak için kaçmak.

Zylah bacağını adamın gevşemiş kavrayışından kurtardı ve uğursuz, öfke dolu bir hırıltıyla ona döndü. Yine de gözleri soluk kırmızıydı, korkusu Mavka öfkesine karşı güçlüydü. Ona doğru atıldı ve Jabez rengi görünce kararını verdi.

İleri atıldı, pençelerinden ve ağzından kaçınmak için onu kafa kafaya selamladı ve onun hamlesine kendi hamlesiyle karşılık verdi. Kız üzerine sıçrarken, belini omuzlamak için kendini aşağıya doğru savurdu. Vücutları birbirine çarptığı anda, onları nereye götürmek istediğini hayal etmek için gözlerini kapattı.

Gözden kayboldular ama karanlığın çöktüğü o bir saniyelik süre zarfında içini derin ve cesaret kırıcı bir başarısızlık duygusu kapladı.

Jabez yalnız olsaydı... kalbinde onu kadına doğru iten o derin çekim olmasaydı, her şey daha farklı sonuçlanabilirdi.

Ne büyük kayıp.

Jabez yıkık bir kütüphanenin yeraltı bölümünde cisimleştiği anda vahşi Mavka'yı üzerinden fırlattı.

Zylah yerde kayarken vücudu molozların ve eski kitapların arasında savruldu ve bir tür kuşun taştan yapılmış heykeline çarptı. Heykel, Zylah'ın heykele çarpıp devirmesinin etkisiyle parçalandı.

Kız karşılık olarak korkunç bir mızmızlanma sesi çıkarınca irkildi ama yapması gerekeni yapmıştı; kızın yarattığı tehlikeyle arasına mesafe koymuştu.

Onu dizginleyebilecek hiçbir yeteneği yoktu. Altındaki zemin kalın bir cilalı, kesme taş tabakasıydı ve burada kullanabileceği bir toprak yoktu. Burada hiçbir şey yetişmiyordu ve etrafındaki alan bir kaya ve cevher dağıydı.

Işık saçan tek şey, Otholla'nın parlaklığını yüzeyden yakalayan ve bir şekilde tavana yönlendiren bir yansımaydı. Bilinmeyen bir maddenin çizgileri yukarıda kareli, parlayan bir kubbe oluşturmuş, bu da alanı görebileceği kadar loş bir şekilde aydınlatmıştı. Geçmişte ışığın sadece bir süs olduğunu ve odayı başka şekillerde aydınlatmak için meşaleler veya mana taşları kullandıklarını hayal etti.

Zylah dört ayağının üzerine sıçradı ve hemen ona doğru koşmaya başladı.

Üzgünüm tavşancık, ama senin için bir av değilim, diye düşündü, nispeten güvenli bir yere ışınlanırken.

Tavanı tutan bir destek sütununa doğru cisimlendi ve bir zamanlar üzerinde bir heykel bulunan çıkıntının üzerinde durdu. Heykel çoktan yıkılmıştı, muhtemelen

Bir tür deprem ya da belki de tanrıların dünyaya yardım etmeye çalışıp başarısız oldukları zamanın gürültüsü.

Zylah sıçradı ve ona doğru tırmanmak için pençelerini sütunun kenarına geçirdi. Tırmanma konusunda pek de becerikli olmayan bir yaratık olduğu için arka ayaklarıyla tutunamadan aşağı kayd. Hırslayarak ve çenesini şaklatarak sürekli denedi ve adam onun yoğun kan kokusu gidene kadar sakinleşmeyeceğini biliyordu.

Ona bakarken, kendi çantasının kaybolmuş olmasına rağmen - muhtemelen baş aşağı asıldığında- onun çantasını korumayı başardığını görünce şaşırdı.

Jabez sırtındaki, yüzündeki ve kolundaki acının serin havada alevlenmesiyle irkildi. Yüzünün kör olan tarafını kapattı ve tısladı. *Lanet gözümü oydu.*

Ağzı yanağına kadar yırtılmış ve burnunun üst kısmı kesilerek açılmıştı, bu da onu bakırımsı kandan başka bir şey koklayamaz hale getirmişti. Başının arkası zonklamaya devam ediyordu ve İblislerin onu bayıltan tek noktadan vurmayı başardıkları için güneşlere lanet okudu.

Şansı nedir? Düşük, ama bu noktada tanrıların sadece onunla dalga geçtiğini düşünüyordu. Sanki doğduğu andan beri bunu yapıyorlarmış gibi hissediyordu.

Yanlış şeylere odaklandığını fark edince başını iki yana salladı. Yaralarına rağmen pes etmeyi reddeden Zylah'a baktı. Sürekli topallıyor, her gereksiz atlayıştan önce ayağını sabit tutmaya çalışıyordu.

Akılsız, açlıktan ölmek üzere olan bir canavarın üzerinde sallanan bir et parçası gibiydi.

İyileşmem gerek. Kana ve çalacak bir bedene ihtiyacı vardı.

Jabez köye geri ışınlandığında onların çoktan ölen yoldaşları için ziyafet çekmeye başladıklarını gördü.

Bu, Jabez'e bitmek üzere olan birinin arkasına gizlice yaklaşıp pençe gibi tırnaklarını boğazlarının ön tarafına geçirmesi için mükemmel bir fırsat verdi. Boğulurcasına *bir uek* sesi çıkararak diğerlerini alarma geçirdiler ama Jabez, onlar kendisine dönmekten başka bir şey yapamadan ölmek üzere olan İblis'le birlikte Zylah'ın üzerindeki yerine geçti.

Köpüren hırıltılarını, kükremelerini ve inlemelerini, ellerinin ve pençelerinin altındaki kayaların yuvarlanışını duymazdan gelen Jabez, çıkıntının üzerine oturdu.

Onun bir erkek İblis olduğunu fark edince, cansız yüz hatlarını daha fazla görmek istemedi. Fırsat verilse Jabez'i yiyebilirdi.

Yapmak üzere olduğu şey yüzünden hissettiği suçluluk duygusunu ortadan kaldırdı.

Jabez boynunun yan tarafını ısırdı ve kendi gücünü beslemek için sahip olduğu son kan damlasını da akıttı. Sonra, her şeyi berbat etmemeye dikkat ederek, işaret tırnağıyla yüzünün etrafını oydu ve böylece derisini yüzebildi. Bunu ne kadar iğrenç bulsa da İblis'in yüzünü kendi yüzünün üzerine yerleştirdi ve konsantre olarak kalan gözünü kapattı.

Deri maskesi kendi derisinin etrafında eriyip birleşirken yaralarının kenarları yandığında acı çığlığını tutmak zorunda kaldı. Kasları tiksintiyle sıçrarken ayak parmakları kıvrıldı ama bacaklarını tekmeleme dürtüsüne direndi. Kendi yüzünü kusursuz bir şekilde düzeltmek için bir başkasının yüzünü kullandığında acı yayıldı ve elleri iş bitene kadar onu bastırmak için titredi.

Yaraların tam olarak kapanması ve böylesine topikal bir yaranın kendi ten rengine mükemmel bir şekilde dönmesi sadece bir saat kadar sürecekti.

Jabez daha sonra tırnağını adamın gözünün etrafına dikkatlice soktu ve Zylah'ın ondan aldığı gözün yerine koyabilmek için onu da çaldı. Bu tür bir nakil her zaman olduğu gibi yakıcıydı ve kalbi zayıf olanlara ya da acı çekmeye dayanamayanlara göre değildi.

Ağırlaşan ve *nefes* almak için küçük bir molaya ihtiyaç duyan Jabez, kurbanına sıkıca tutunurken sütuna yaslandı. Naklettiği göz hâlâ görmüyordu ve muhtemelen birkaç saat daha görecekti ama bulanıklık görmeye başladığında görüp görmediğini anlayacaktı. Eğer öyleyse, temizlenecektir. Değilse, başka bir tane bulması gerekecekti.

Bunu hayatımda kaç kez yaptım? Sayısız. Bu tür yaraları iyileştirmesi gerekenlerin sayısı çok fazlaydı ve bunlarla başa çıkmadaki çabukluğu bunun onun için ne kadar normal olduğunu kanıtlıyordu. *Bunların hiçbirisi normal olmamalıydı.*

Hayatını bu şekilde yaşamak zorunda kalmamalıydı. Kimse yaşamamalıydı.

Ama dünya ona karşı sürekli kaba davranıyordu ve o da varlığını yok etmeye çalışan evrene karşı savaşmanın bir yolunu bulmuştu.

Titremesi yatıştığında ve kendisine yapılan yeni eklemelere alıştığında, adamın kolunu ısırdı, bir parça aldı ve sonra avucuna tükürdü. Onu kendi ısıırık yarasının üzerine yerleştirdi ve acı koluna yayılırken inledi.

Sadece bir yarası kalmıştı ve dürüst olmak gerekirse bunu dört gözle beklemiyordu. Zylah'ın pençelerinin sırtında iz bırakması hoşuna gitmişti ama bunların şiddetli bir savaştan kaynaklandığını bilmek ona sadece zonklama hissi veriyordu.

Ölü erkek İblis'i ters çevirdi, tuniğini yırtarak açtı ve sırtının derisini yüzdü. İşini bitirdikten sonra cesedi dikkatsizce kenardan tekmeledi ve ceset ıslak bir sıçramayla yere düştü.

Zylah önemli ölçüde evrim geçirmiş İblis'in cesedine atladı ve hemen onu yemeye başladı. Jabez, Zylah'ın başka bir insanı isteyerek yemesini sağlayabileceğinden şüpheliydi, bu yüzden en azından bundan iyi bir şey çıkmıştı. *Bu sadece onun insanlığına katkıda bulunacak ve onu daha da güçlendirecek.*

Onun etini yemesini dinlerken Jabez kendi gömleğini çıkardı. İblis'in sırt derisini açık yaralarının üzerine yerleştirirken, üzerine tam olarak oturduğundan emin olmak için öne doğru eğildi ve ardından iyileştirici manasına konsantre oldu.

Bir kez daha, fazla deri kendi etrafında eridi, ancak sadece ihtiyacı olanı alacak ne aleti ne de aracı vardı. Sonra kanını kuruyup yok olana kadar cızırdatarak doğrudan çevresinden uzaklaştırmaya odaklandı. Kendi özü olduğu için dokunmasına gerek yoktu ama Zylah'ın arkasında yere bulaşmış olan kana yapabileceği çok az şey vardı. Yeterince yakın değildi.

Tüm yaralarıyla elinden geldiğince ilgilenen Jabez, sırtını tavanı destekleyen sütuna yasladı. Koku pelerininin, alanı yavaşça dolduracak görünmez bir bulut gibi bedeninden yuvarlanmasına izin verdi.

Bu onu birazdan sakinleştirir.

Yorgunluk gözlerini kısmış ve göz kapaklarını indirmişti ama kafatasındaki kırığın iyileşmesi, taze kan almasına rağmen, istediğinden daha uzun sürüyordu. Kemik nakli dışında bunu düzeltmek için yapabileceği başka bir şey yoktu ama kırık kemikleri doldurmak ya da onarmak şu anda kaldırabileceğini düşündüğü bir ıstırap değildi.

İyileştirme sihrinin yavaşça düzeltmesine izin vermeyi tercih etti ve muhtemelen kafasının arkasında başka bir kabarık yara izi bırakacaktı. Saçları bunu gizleyeceği ve şu anda görünüşü gibi boş bir şeyi gerçekten umursamadığı için bununla bir sorunu yoktu. Zaten en başta da bunu pek önemsememişti.

Vücut parçalarını nakletmek iyileşmek için çok daha hızlı bir yoldu.

Altında öfkeli bir Mavka ile Jabez yüzünü çatlak taş tavana doğru kaldırdı. Parlayan kubbeyi yansıtan kristal parçaları bir tür cennet gökyüzü yaratmak için parıldıyordu, ama gerçek görüntünün ne olduğunu anlamak için çok kırık ve yontulmuşlardı. Buradaki her şey zamanın yavaş yavaş çürüttüğü kirli lekelerle kaplıydı.

Lanet olsun. Buraya çok geç geldim.

Köye daha erken gitmiş olsaydı, köyde barış içinde yaşayanların ölümünü engelleyebilirdi. Açlıktan ölmek için çaresizce diğer İblisleri avladıklarını biliyordu ama bunu idareli bir şekilde yapıyorlardı. Tanımadıkları bir adam olan Jabez'i kollarını açarak karşılamaya çalışan barışçıl insanlardı.

Yönetimi ele geçirenler... belli ki köyün bilgisini bir tuzak olarak kullanan vahşi bir kabileydi. Zylah'ı içine çektiği bir tuzak.

Sadece dört ay önce ziyaret etmiştim. Bu süre içinde çok şey değişmişti. Bu fırsatı kaçırdığı için kızgındı.

Daha da kötüsü, sırrı muhtemelen ortaya çıkmıştı. Haber yayılacak ve Jabez ile Zylah, buradaki İblisler pençelerini ona geçirene kadar avlanacaktı. *Tüm o lanet planlar boşa gitti.* Hâlâ amacına ulaşmaya çalışabilirdi ama bu umduğundan çok daha tehlikeli olacaktı.

Sürekli olarak kendi arkasını kollamak zorundaydı ve bugün zayıflığını ele vermişti.

Sıkıntıyla yüzünü kapattı. *Tehlikede olduğu anda bir aptal gibi davrandım.* Ama kızın sıkıntısı karşısında göğsünü keskin bir şey sıkıyordu. Kendisi *sakin bir şekilde* durumu yatıştırırken onun acı çekmesine ya da korkmasına izin vermek aklının ucundan *bile* geçmiyordu.

Her zamanki gibi.

İstedikini elde etmek için onun çığlıklarını duymazdan gelebilirdi. Lueka böylesine barbar bir İblis grubunun lideri olmak için acımasız bir erkek olmalıydı - tuzağı muhtemelen o kurduğuna göre kurnaz da olmalıydı.

Birlikte çalışmak için mükemmel bir insan olurdu.

Jabez'e Lueka ile konuşma fırsatı verilmiş olsaydı, neden orada olduğunu açıklardı. Bunu baş aşağı dururken ve onu bağladıkları şeyden sarkarken, kollarını kibirli bir şekilde kavuşturmuş, yüzünde alaycı bir sırıtış varken yapardı. Kendisini Lueka'da gördüğüne göre, iri yarı erkeğin Elysian'lara pençelerini geçirme fırsatını kaçırmayacağını düşündü. Muhtemelen müthiş bir ekip olurlardı ve Jabez de Lueka'nın adamlarını diğer kabilelere ve gruplara haber yaymak için kullanabilirdi.

Kendisine mükemmel bir fırsat sunulmuştu ve daha önceki yaşlı lider Szala ile çalışmaya kıyasla hızını artırabilirdi.

Köyü daha önce işgal edenlerin aksine, gençlere ve içgüdüsel olarak şiddet yanlısı olanlara ihtiyacı vardı. Beslenmeye aç ve kızıl Elf kanı için gözü dönmüş insanlara ihtiyacı vardı.

Eğer Zylah olmasaydı.

Eğer yalnız olsaydı, bu gece Elf şehrine karşı bir isyanın başlangıcı olabilirdi. Hedefi elinin altında olabilirdi ve yıllarca bunun neşesiyle beslenebilirdi. Zaten küçük bir ordusu vardı ve sadece onu büyütmesi gerekiyordu.

Berbat ettim. Lanet duyguları araya girmişti! İşte bu yüzden kimseyi umursamıyorum. Bu yüzden herkesten uzak duruyor, kimsenin derisinin altına sızıp onu mahvetmesine izin vermiyordu.

Başka biri olsaydı, kim olursa olsun -Fayren, Katerina, lanet olası Goldie- istediğini elde etmek için onları umursamadan kurban olarak İblislere atardı. Başarı anlamına geliyorsa bir yoldaşının daha ölmesinin ne önemi vardı?

Bunun olmasına nasıl izin verebilirim? Neden?

Kendi başının çaresine bakabilmesi gerekiyordu, o zaman neden kurtarılmaya ihtiyacı vardı ki?! Ondan daha güçlüydü!

Zylah'ı getirmişti çünkü bunun olacağını öngörememişti ve kalbinin ve aletinin her şeyin önüne geçmesine izin vermişti. Bu daha önce hiç başına gelmemişti, bu kadar bariz bir şekilde gelmemişti ve bu bilgiyi kabullenmek zordu.

Yine de, eğer bunu tekrar yapmak zorunda kalsaydı, Jabez biliyordu... varlığının her zerresiyle biliyordu... o anda yine de Zylah'ı seçerdi. Sonucu bilse bile, onun acısı bencilliğinin iradesine karşı çok büyüktü.

Bir şekilde, onun için daha büyük bir şeye dönüşmüştü. Göğsüne gömülmüştü ve o da bunu nasıl hazmedeceğini bilmiyordu.

Bu sonuca ne kadar içerlese de, içinde pişmanlık duyacak bir şey bulamıyordu. Bu onun hatası değildi ve karar tamamen onun omuzlarına yüklenmişti. Başından beri riskliydi - sadece olayların bu şekilde gelişmesini beklemiyordu. Yine de Zylah'ın dahil olduğu her şey öngörülemezdi.

Peki şimdi ne olacak?

İblislerle bir kez daha yüzleşmek zorunda kalacağım. Bu sefer muhtemelen onun lanet sırrını bildiklerini bilerek. Buna katlanabilirdi.

Katlanıp katlanamayacağını bilmediği şey... *Onu Dünya'ya geri götürmek zorunda kalacağım.* Bu konuda ilerlemek istiyorsa onu geride bırakmak zorundaydı.

O bir ykt.

Kadın onun için göze batan bir zayıflık haline gelmişti.

Bir daha böyle bir tehlikeyle karşılaşırsa sağlıklı dşnemeyecekti.

Düşmanları onu kontrol etmenin bir yolu olarak kullanmayı deneyebilir.

Lueka, onu yok etmenin tek yolunun bu olduğunu bile bilmeden kafatasını kırmalarını söylediğinde, göğüs kafesinden dışarı doğru soğuk bir şey yayılmıştı. O zaman fark etmemiş olsa da, bu yoğun bir korkuydu, hepsi onun iyiliği içindi.

Hayatı için savaşan geç bir yetişkin olduğundan beri böyle bir korku hissetmemişti. Bu ona, insanların kulağını kestiği ve sırf kanında büyü barındırma ihtimali yüzünden kanını kurutmaya ramak kaldığı günü hatırlattı.

Mantıksız dehşet. İnsanın düşüncelerini arpıtabilecek türden bir korku. Tıpkı bu gece olduğu gibi.

Onu seemem. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. İstediğini nasıl elde edeceğini ve onu nasıl elinde tutacağını bilmiyordu. *Benim yüzümden acı çekmesini izleyemem.*

Buna bir kez tanık olmak bile gözlerinin kırışmasına ve ıstırapla eğilmesine yetmişti. Hiç istemediği halde bir kalbi olmuştu!

Ama onu bırakma fikri, aptalca bir nedenden ötürü içinde bir boşluk hissetmesine neden oldu. Göğsünde hayatı boyunca taşıdığı boşluk, bu ihtimal karşısında sızladı ve çocukken kalbini öldürdüğü zamandan daha kötüydü.

Hapishane hücresinde çürürken, eskiden olduğu yumuşak, sakın ve itaatkr çocuğun içini acıyla oymuştu. Bilgi edinmenin ve toplumun değerli bir parçası olmanın onu farklı görmelerini sağlayacağı umuduyla bir bilginden başka bir şey olmak istemeyen ocuk. Ona bir *irkinlikmiş*, küçümsenecek ve korkulacak bir şeymiş gibi bakmalarını engelleyecekti.

Ama hiç önemi yoktu.

Haftalar önce çekip gitmeliydim. Çok geç olmadan. O güzel, parlak pençelerini ona batırmadan önce.

Jabez öfkeyle başının arkasını sütuna vurdu, ancak bir moron gibi kendine zarar verdiği için inledi. Başının arkasını kavradı, dizleri acıdan içe doğru devrilirken kendi kurumuş kanının uzun saçlarını kapladığını hissetti.

Aptal. Kendisine aptal demeye alışık değildi.

Ama duyguları gerçekten de onu aptallaştırıyordu. Ve iltihaplanmış, enfekte olmuş bir yara gibi, onu öldürmeden önce onları kesip atmalıydı. Bu en akıllıca seçim olurdu.

Peki neden yapamıyor gibi görünüyordu?

Daha önce Dünya'da olduğu gibi, ortak mağaralarında tüm seçeneklerini tartarak ileri geri gidip gelirken, onu kaybetmeden nasıl ilerleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ne yapacağımı bilmiyorum, diye düşündü, göğsü anlamadığı bir acıyla şişiyordu. Ona duyduğu sevgi her ne ise onu *felç* ediyordu ve bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Düşünceleri çılgınca bir umutsuzluk çukuruna yuvarlanırken, Zylah'ın sakinleşmesi için ne kadar beklediğini bilmiyordu. Hırıltıları azalıp yerini iniltilere bıraktığında, koltuğunun kenarından ona bakabilmek için başını kaldırdı.

Topallayarak ve sağ ayağını yere koymayı reddederek tökezledi. Kolları çöktü ve yana doğru düştü ve yaralarının üzerine düştüğünde korkunç bir çığlık attı, yerdeki kırık kaya parçaları muhtemelen daha fazla acı veriyordu.

Jabez'in midesi korkunç bir şekilde bulandı ve ona doğru ışınladı. Yanına çömelip parmaklarını nazikçe boynundaki kürke dokundurdu.

"Jabez," diye inledi, zayıfça bir kolunu uzatıp kalçalarına doladı ve onu kendine çekti.

Oturdu ve kızın vücudunun etrafında kıvrılmasına izin verdi. Başını çapraz bacaklarının üzerine kaldırmasına yardım etti ve kadın son gücünü kullanarak dizlerini adamın arkasına geçirirken inledi. Titriyordu, tüm vücudu sarsılıyor ve adam yanındayken bile sakinleşmeyi reddediyordu.

"Acıyor."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle ve onu yatıştırmak için boynunun yaralanmamış yerini okşadı.

Şimdi biraz daha üzerine yattığına göre, kürek kemikleri arasındaki çok sayıda delinme yarasını inceledi. En az bir düzine yara vardı ve her biri hâlâ kanıyordu; sürekli hareket etmesi muhtemelen onları yeniden açmıştı.

Sağ bacağı defalarca ısırılmıştı, belli ki biri onu sinsice yemeye çalışmış ve karşı koymasını engellemek için bunu örtbas etmişti. Sırtının, yanlarının ve kalçalarının her yerinde yaralar vardı.

Onu yakalayıp kaçamasın diye geri çekmelerinden. Boğazının ön kısmı da daha iyi durumda görünmüyordu, sanki hareket etmesini engellemek için kesip açmaya çalışmışlardı.

Tüm girişimleri onu durdurmak için hiçbir şey yapmamış, sadece acı çekmesini ve çekmeye devam etmesini sağlamıştı.

Her nefes alışında vücudunun derinden ürpermesinden ve her seferinde bacaklarının nefretle tekmelenmesinden nefret ediyordu. Sanki her zamanki gibi ona sarılacak gücü yokmuş gibi onu bu kadar gevşek tutmasından nefret ediyordu.

Fısıltılarla kıkırdarken kendisinden bir parça çalan dişinin şimdi altında biriken kendi kanıyla kaplı yatıyor olmasından *nefret* ediyordu.

Lanet olsun. Hepsi benim suçum, diye düşündü, utanç ensesini sızlatırken yüzünü kapattı.

"Çok üzgünüm Zylah," diye mırıldandı, sesindeki mutlak samimiyeti duyabilmesini umuyordu.

"*Sen... yaralı mısın?*" diye fısıldadı, uzanıp adamın parmak eklemlerinin arkasına dokundu.

"Sakın buna cüret etme," diye uyardı, avucunu sert bakışının ağırlığını hissedebileceği kadar indirdi. "Yaralarım iyileşiyor."

Yakalandığı için beyaz gözleri kırmızımsı bir pembeyle parıldarken çok acınası bir cıvıldağa sesi çıkardı. Neyse ki yaralarını almaya çalışmadı ve adam elini indirerek parmak uçlarıyla burnunu nazikçe okşadı.

"Sadece uyu, Zylah." Kadının gözbebekleri kararmış, kararmaya yüz tutmuştu ve adam onun çok yorgun olduğunu biliyordu. "Artık güvendeyiz ve ben sana göz kulak olacağım."

Sanki ihtiyacı olan tek şey güvende hissetmek ve onun kollarında olmakmış gibi, başı gevşedi ve gözbebekleri karardı. Formu daha insansı bir hale dönüşmeye başladı ve kırmızı elbisesi yüzeye çıkarak hemen mor keskin kana bulandı.

Yaralarına baskı yapıp onu daha fazla incitmemesi için çantasını çıkardı.

Kanamasının nihayet durması uzun zaman aldı, ancak gergin ve sıkı nefeslerinin tıslaması hiç kesilmedi. Sadece uykuda daha yumuşak hale geldiler ve bir gün geçip kendi kendine iyileşene kadar komaya sokma yeteneğine sahip olmayı diledi.

Aslında bunu, kafatasını vücudundan ayırıp bir gün içinde sıfırlanmasına izin vererek de yapabilirdi ama bunu yapma fikri onu hasta etti. Her ne kadar

Onu bu acıdan kurtaracaktı, kendi pençeleriyle ona karşı duygusuz ya da zalim olma arzusundan tamamen yoksundu.

Titreyen elleriyle onu okşarken onu izlemek, geçen her yavaş dakikada kendini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu.

Alnı kızın kemikli alnına dayanana kadar öne eğildi. *Hay sikeyim. Lanet göğsüm çok acıyor.* Çekiştirmeye devam etti, bükülmeye devam etti ve bunun uzun bir süre durmayacağını biliyordu - iyileştikten çok sonra bile.

Bunun suçluluğu onu öldürüyordu ve gözlerini sağa çevirip nerede olduklarına bakarken ona sarıldı.

Bu gizli, yıkık kütüphane ona birçok büyü vermişti. Buradaki bilgiler her yıl biraz daha soluyor ve toza dönüşüyordu. Çoğu zaten zaman tarafından yenmiş ya da en ufak bir rahatsızlıkta ellerinde parçalanmıştı.

Solunda, üzerinde üç bronz güneş resmi olan bir kapı vardı. Burayı ilk keşfettiğinde kapı biraz aralıktı. Gizli geçitten geçerek kütüphanenin İblisler tarafından tahrip edilmiş ana bölümüne ulaştı ve kitapların çoğu yok olmuştu. Bilginlerin muhtemelen kollarında sayısız kitapla kaçtıklarını ve ellerinden geldiğince çok bilgiyi korumaya çalıştıklarını hayal etti.

Ya bir iyileştirme büyüsü bulabilirsem? Bakışlarını zamanın testinden geçmiş kitaplara ve diğer okuma materyallerine kaydırды. Taş raflar çürüyen sayfalarla doluydu ama Zylah'a yardım etmek için yapabileceği *bir şeyler* olmalıydı.

Bir gün içinde iyileşeceği için buna gerek olmadığını biliyordu ama acısının en kötüsünü dindirmek gibi küçük bir şey yapabilecekse, bunu yapmak istedi. Bu dişiye elinden geldiğince yardım etmek, bu olaydaki tüm hatalarını telafi etmeye çalışmak istiyordu.

Her ne kadar Zylah'yı rahatlatmayı bırakmak istemese de Jabez onun kafatasını yavaşça kucağından indirdi. Yukarıdaki platforma ışınlandı ve gömleğini kaptığı gibi katlayarak Zylah'ın yanına geri döndü. Zylah'ın başının yanına diz çöktü ve ihtiyaç duyması halinde kokusunu almasına izin verirken başını yastıkladı.

Sonra kütüphaneden geriye kalanlara döndü ve araştırmaya başladı.

Lanet olsun! Jabez'in zihni kükredi ve elindeki çürümüş kitabı odanın öbür ucuna fırlatma dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı. *Burada hiçbir şey yok!*

Kullanabileceği bir şey kalmamıştı.

Kütüphanenin bu kısmı, bu gizli bölüm, hiçbir önemi olmayan geçmiş tarihlerin koleksiyonlarını barındırıyordu. Anlamsız sırlar, tabu büyüler ve kendisinin bile okuyamadığı kadim kelimeler vardı. Burada iyileştirmeye ilgili hiçbir şey yoktu ve öğrenmeyi başardığı tek şey onu nasıl uyutacağı ve uyuttuktan sonra nasıl uyandıracağıydı.

Çok sayıda kitap yere saçılmıştı ve boş, tozla kaplı raflar etrafını sarmıştı. Jabez dokunduğunda parçalanmayan her şeye göz gezdirmişti ve tek bir parşömen ya da sayfa bile şu anda *ihtiyacı olan* şey için kullanışlı değildi.

Yüzünde, sırtında ya da kolunda tek bir yara izi kalmayana dek tamamen iyileştikten sonra, bu gizli odanın dışına ve yukarıdaki kütüphaneye gitmişti. O bölgeyi aramak imkânsızdı. Korunaklı kütüphaneyi kendilerine ev edinmiş bir kanatlı İblis kabilesi vardı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kalan kitap parçalarını ararken onlarla savaşılamazdı.

Birçoğu aç, birçoğunun da beslemek istedikleri çocukları olduğu için kavga çıkarmak için acele etmişlerdi. Onunla konuşmaya hiç niyetleri yoktu; o bir yabancıydı, üstelik kanatsız bir yabancıydı.

Onu kolay bir hedef olarak gördüler ama bu konuda ne kadar *yanıldıklarını* bilmiyorlardı.

Bu, o seviyeyi araştıramayacağı anlamına geliyordu, ancak muhtemelen oradaki bilginin çoğu hava, zaman ve çürüyen dağınıklığı karıştıran İblisler tarafından yok edilmişti.

Erişebildiği son kitabı dikkatsizce yere düşürdü, iki eliyle yüzünü kapatırken yere çarpma sesini duydu. *Deliriyorum amina koyayım.* Saatlerdir arıyordu, onu iyileştirmeye yardımcı olacak bir şey bulabileceğini düşündüğünde umudu parlıyordu ama son sayfaya geldiğinde umudu sönmüştü.

Gözleri, üzerine yaptığı büyü'nün etkisiyle huzur içinde uyuyan Zylah'a takıldı. Sızlanmaları kesilmiş, zihni bir şey kaydedemeyecek kadar geri çekilmişti. Çılgılık atabilirdi ya da dünya bir depremle sarsılabilirdi ama ikisi de onu uyandırmazdı.

Elleri sıkı yumruklar halinde kenetlenirken içinden bir hırıltı yükseldi. *Neden iyileşmiyor?!*

Zamanın çok ama çok yavaş ilerlediğini hissettiğinde, bu dağın zirvesine ısınlanmıştı. Otholla, hâlâ parlak olmasına rağmen, kuzey ufkundan güneye doğru hareket etmişti.

Nyl'theria'da gün sayısı Dünya'dakinin dört katı olmasına ve her biri Dünya'dakinden üç ila dört kat daha uzun olmasına rağmen, zamanın uzadığını hissedebiliyordu. Eğer tahminleri doğruysa ve akılsızca çöp okuyarak geçirdiği saatler bir şeye işaret ediyorsa, bir Dünya günü kesinlikle geçmişti. Hayır, bundan kesinlikle *emindi*.

Peki, bu kadın neden yaralı halde orada yatmaya devam etti?

Faydasız arayışından vazgeçerek Zylah'a doğru yürüdü ve yanına oturdu. Gövdesini kucağına aldı ve yan tarafının yaralanmamış bir bölümünü okşarken ellerindeki titreme her zamankinden daha kötüydü.

"Neden iyileşmiyorsun Zylah?" diye sordu onun gevşek bedenine, sırf acısını dindirmek için onu sessizliğe zorlamış olmaktan nefret ederek.

Midesindeki hastalıklı kıvrımlar saf endişeye dönüşmüştü. Kalbinin her atışı damarlarına dikenli bir zehir itiyormuş gibi hissederken, kum ciğerlerini tıkıyor gibiydi.

"Lanet olsun. Sadece benim için iyileş," diye fısıldadı, yüzünün yan tarafını onun boynuna gömdü.

Kadının yasemin ve menekşe kokusunu içine çekti ve bu kokunun kanın metalik tınısıyla doymuş olmasından nefret etti. Vücudundaki serinliğe karşı titredi.

bulunmamalı.

Sıcak ve hayat dolu olmalıydı. Cıvıldıyor ve kıkırdıyor olmalıydı, gözbebekleri onun lanet olası sataşmalarından utanarak kırmızımsı pembe renkte parlıyor olmalıydı. Kuyruğu bir kütüphanede oldukları için sevinçle kıpırdamalı, böyle gevşek bir şekilde yatmak yerine, yüzü istekle ısınana kadar adamın gözünü sürekli ona çekmeliydi.

Sevimli kitap kurdu bu lanet yere bayılırdı ama onun yerine tadını çıkaramayacak kadar yaralıydı.

Nyl'theria mı? Onu buraya getirmek doğal yeteneklerini durdurdu mu? İblisler birinin yenilenmesini engelleyen bir tür zehir mi keşfetti?

Hayır, bu cevap pek olası görünmüyordu.

Kahretsin. Ne yapacağım ben?

Burnu ve dudaklarıyla yumuşak kürkünü okşadıktan sonra başını öne doğru kaydırarak hiçbir şeye bakamaz hale geldi. Yorgunluk görüşünü bulanıklaştırmıştı ve zihni bulanıktı ama bir çözüm düşünmeye çalıştı. Eğer onu iyileştiremezse, kim iyileştirebilirdi ki?

Yüzünü bir kez daha ona gömerken inledi, pişmanlık kancası kalbinin derinliklerine batarken cevabın kendisine gelmesini diledi.

Sadece başkalarına fayda sağlayan iyileştirme büyüsü öğrenmeyi düşünseydim, bunu kendim yapabilirdim. Yıllar süren benmerkezcilik şu anda keskin, acımasız dişleriyle onu kışından ısırarak için geliyordu.

O lanet olası Elysianların ona yardım edebilecek iyileştirici büyülerini var. Onlardan farklı olmasının önemli olacağından şüphe duyarak tiksintiyle alay etti. Büyüleri muhtemelen onun doğal yenilenme yeteneklerinin yanında işe yarayacaktı.

Lanet olası üvey babası bir doktordu; bahse girerim o herif bunu yapabilirdi. Annesi de Zylah'yı iyileştirene kadar bu dişiyi bilimsel bir deney gibi dürtmeye bayılırdı.

Bunu düşündü, tiksintisi ve küçümsemesi her zamankinden daha güçlüydü ama yine de... onları düşündükçe göğsündeki çengel biraz gevşedi. Ailesini, onu terk eden insanları, çocukluğunun büyük bir kısmını geçirdiği o lanet hastaneyi.

"Yapma," diye yalvardı Zylah'a, onu kavrayışı sıkılaştıkça gözlerini kapatıyordu. "Lütfen. Bana bunu yaptırma."

Düşüncelerine direnirken vücudu titriyor, kalbi hızla çarpıyordu. Önünde bir çözüm varken zihni farklı bir çözüm bulmayı reddetti - çünkü başka bir çözümün onu alt edebileceğinden şüpheliydi.

Bunun yerine daha acınası bir yola tutundu. *Belki onu portaldan geri götürürsem iyileşir*, diye düşündü, onu kollarında güvenli bir beşiğe kaldırırken ayağa kalktı.

Kolları kadının ağırlığıyla titriyordu, vücudu uzun süre uyumadığı ve çok fazla mana harcadığı için yorgundu.

Kendisini diğer Dünya ülkelerine götürecek olan diğer portallardan biri yerine, onu Austrális'e geri götürecek olan özel portala ışınlandı ve hemen içinden geçti. Beklediği şey gerçekleşmedi. Zylah yeniden canlanmadı, güneş ışığı ona dokunduğunda bile. Yeni bir günün şafağı onun haklı olduğunu kanıtladı - tam bir Dünya günü geçmişti.

Jabez dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkardı, vücudunu güneşe karşı korumayı unutmuştu. Cildi yanmak üzereymiş gibi karıncalandı ve kendini korumak için büyüü yeniden etkinleştirdi.

Birkaç dakika boyunca ona bakarak bekledi.

"İyileş, Zylah," diye yalvardı, Zylah iyileşmeyince kaşları Zylah'ın gevşek haline bakarak çatıldı.

Gerçekten de onu geri getirmenin bunu tetikleyeceğini umuyordu, ama elinde sadece çökmekte olan bir yenilgi kalmıştı. Neden hep başarısız oluyordu? Neden bu şimdiye kadarki en kötü başarısızlık gibi hissettiriyordu?

Dudakları geri çekildi ve boğazından bir hırıltı yükselirken dişlerini göstererek ona baktı. Düşmanlık ve nefret gözlerini kısarak ona bakıyordu ve bu bakışın gücü ruhunu neredeyse eziyordu.

Siktir! İyi! Sen kazandın! Buna daha fazla dayanamadı ve kızının geleceğinin belirsizliği onu öldürüyordu.

Zylah'ı koruyucu bir şekilde kucaklayarak geçitten geriye doğru adım attı ve Nyl'theria'nın karanlığına gömüldüklerinde diz çöktü. Elini şakağının yan tarafına koydu ve orta parmağının ilk boğumundaki yeni bir yüzük işareti - üstünde ve altında bir çizgi vardı - beyaz renkte parladı.

İrkildi, sonra keskin bir inilti çıkarırken vücudu içe doğru kıvrıldı. Bu ses göğsünü her zamankinden daha fazla oydu.

"Zylah," diye seslendi, oturması için onu destekledi.

Gözbebekleri soluk bir maviye açılmadan önce ona zayıf bir iniltiyle cevap verdi. Acısını ve üzüntüsünü vurguluyorlardı.

"Neredeyiz biz?" Hafifçe kımıldadı ve başını çevirdi. Sonra geçidi fark ettiğinde yüksek sesle, belirgin bir inilti koptu. "Hayır! Lütfen! I

sensiz geri dönmek istemiyorum."

Yaralarına ve canının ne kadar yanmış olması gerektiğine rağmen çılgınca adamın pazularını kavradı ve pençelerinin sivri uçları derinlere saplanana kadar ona yapıştı. Adam irkildi ama başka bir tepki vermedi.

"Hey, sorun yok," diye güvence verdi, midesinin dayanılmaz bir şekilde daha fazla bükülmemesini dileyerek. "Geçitten geçmeyeceğiz. Zaten bir şeyi kontrol etmek için yaptım."

"Söz mü?" diye mırıldandı, gözbebeklerinin dipleri dalgalanırken onun gitmesine izin vermeyi reddediyordu.

Onun bu kadar kolay ağlatılabilmesi Jabez için iyiye işaret değildi. Genelde insanların ağlamaklı yüzlerine güler, onların manipüle edilmesini mide bulandırıcı bulurdu ama Zylah'nın parlayan, ruhani, havada süzülen damlacıklarını tamamen bencil olmayan nedenlerle hazmetmekte zorlanıyordu.

Bunlara sebep olmaktan hoşlanmıyordu.

"Söz veriyorum," diye kalın bir sesle cevap verdi, çünkü onun da yapmayı planladığı şeyden hoşlanacağını düşünmüyordu. Çömelirken, ona yer açmak için biraz geri çekildi. "Kendi başına ayakta durabilir misin?"

Ayağa kalkmak için ayaklarını altına almaya çalıştığı anda bile inledi. Onu tekrar yere yatırdı ve kollarını bacaklarının altından geçirip sırtına doladı. Onu bir kez daha yerden kaldırdı ve ağırlığını aldı.

"Merak etme. Ben seni taşıyım."

Hafif ılık bir rüzgâr etrafını sardı ama yine de iyi hissettirmedi - o anki hisleriyle hiç iyi hissettirmedi. Yapmak üzere olduğu şeyden kaçmayı her şeyden çok istiyordu ama Lindiwe'den başka bir yol bilmiyordu.

Ve muhtemelen en iyi seçenek olmasına rağmen yardım için onun gibi birine gitmeyi reddetti. *Muhtemelen diğer çocuklarını da iyileştirmiştir. Ama Zylah'ı Dünya'ya geri götürürsem.* Onu orada kalıcı olarak bırakmak zorunda kalacak.

Ve Dünya Nyl'theria'dan daha güvenli değildi. İblislerle ve hatta Zylah'a bir şans vermek yerine onu olduğu şey yüzünden avlayacak korkunç insanlarla doluydu.

Sadece onu dokunulmaz bir yere koymak istiyorum. Onunla ya da onsuz, bu tatlı dişinin bir daha asla acı çekmeyeceği bir yere.

Kız Jabez'in ellerinde güvende olduğunda ve destek için kollarını onun boynuna doladığında, Jabez onun güzel beyaz tavşan kafatasına baktı. Bakışları onun narin boynuzlarına ve her birinin sadece bir küçük çatalı olmasına kaydı.

Yolun dörtte üçü kadar. Ama onun bakışlarını üzerinde hissetmekten ve bunun içinde nasıl bir boşluk yarattığını görmekten kaçındı.

Tam zihnindeki en büyük belaya ışınlamak üzereyken, Zylah nazikçe çenesinin yan tarafına dokundu.

"Yüz ifaden neden öyle görünüyor?" Gözbebeklerindeki mavi derinleştı ve beyazın bir kısmını yuttu.

Onun ne demek istediğini biliyordu. Yüz hatlarının neden soğuk ve kayıtsız olduğunu bilmek istiyordu, maskesi bir sonraki görevine doğru ilerlemek için sıkıca yerinde duruyordu.

Sessizce ve kollarındaki kıza bakmadan, bakışlarını önündeki görünmez yola sabitleyerek, "Seni Elf şehrine götürüyorum," diye cevap verdi.

Kollarında sarsıldı. "Ne, neden?"

"nk iyileşmiyorsun Zylah ve nedenini bilmiyorum. Seni Dünya'ya geri götürdüm ama hiçbir şey olmadı." Bu konuda kararlı olmaya çalışarak onun gözbebekleriyle buluşmayı reddetti. "Neler olduğunu bilmiyorum ama başka bir yol göremiyorum."

Gergin bir şekilde geveledi ve elini göğsüne yaslamak için indirdi. "Ama sen Elflerden nefret ediyorsun."

Kulakları sarkarken başı ne eğildi. "Biliyorum."

Ama şu anda... senin için duyduğum endişe, nefretimden daha güçlü.

Dünya'da bekleyip ertesi gün iyileşip iyileşmediğini görebileceğini biliyordu ama bu sadece acı dolu bir gün daha demekti. Ya yine de işe yaramazsa? Ya beklediği süre uzadıkça bu onun kalıcı durumu haline gelirse?

Bu nedenle bilinmeyenlerden ve ngrlemezlikten nefret ediyordu. Onun yaralı halini düzeltmek istiyordu ve bunu *şimdi* istiyordu.

Tek bir kelime daha etmeden ellerini kızın üzerinde sıktı. Jabez onları Lezekos Şehri'ne ait iki kapıdan birine ışınladı.

Şehrin etrafını saran krem rengi taş duvarlar, diğەر taraftakilerin huzuru için sese ve görüntüye karşı bir abluka görevi görüyordu. Aynı zamanda gökkuşığı ışıltılı yarı saydam baloncuk kubbenin patlaması durumunda son savunmaydı.

Hayatı boyunca bu duvarları bir alaydan, bu dünyada en çok istediği şeye karşı bir barikattan başka bir şey olarak görmemişti. Şimdi ise sadece ürkütücü görünüyorlardı ve içinde sağlanabilecek güvenlik ve beslenmenin önünde bir engel olmalarından endişe ediyordu.

Bu kapıya kaç kez baktım? Yabez, esneklik ağacının düğümlü tasarımına bakarken acı içinde düşündü.

Ağartılmış beyaz ağaç Elysianlar için bir umut sembolüydü. Bu diyardaki diğer tüm ağaçlardan daha uzun durur ve tüm şehrin üzerinde yükselirdi. Pembe-mor yapraklarıyla dalları kilometrelerce uzanıyor, altındakileri gün boyunca üç güneşin sıcaklığından ve radyasyonundan korumak için şehri gölgeyle kaplıyordu.

Otholla'nın ormanın üzerinde sağa doğru tepelendiği görülebiliyordu ama ağacın tam arkasında olsaydı çok güzel olurdu. Yaprakları olduğundan daha parlak gösterecek ve uğursuzca uzanıp gece gökyüzünü kapatan gölgeli bir yaratık gibi görünmesini engelleyecekti.

Buradaki insanlar kapının çift kapısı için kelimenin tam anlamıyla ağaç kabuğundan bir parça almış ve oyulmuş oluklara altın, gümüş ve bronz damlatarak kökleri bir tohumu saran parlak bir ağaç tasarımı yapmışlar. Kapının üst kenarındaki Nyl'kira yazısında "Direnç ağacı herkesi barındıracak" yazıyordu.

Bu sözleri ilk okuduğunda gülmüş ve böylesine önemsiz, ikiyüzlü sözlerle güveneceklerini varsaymalarının ne kadar cesurca olduğunu düşünmüştü. Şimdi, Zylah kollarındayken... bir kez olsun bu sözlerin doğru olmasını ummuştı.

Omurgasından aşağı bir şüphe duygusu süzüldü. *Ya şehre girmeme izin vermezlerse?* Kim ve ne olduğunu, güçlü yanlarını ve zayıf yönlerini, onu nasıl yok edeceğini açıklamadan anlatması gerekiyordu - bu insanlar bir canlıya zarar vermeye cesaret edemezlerdi.

En son içeri girdiğinde kan dökülmesine ve korkuya neden olmuştu. Yoluna çıkan herkesi öldürmüş, açlıktan ve hayatında ilk kez düzgün beslenebilme potansiyelinden gözü dönmüştü. O zamandan beri bu insanlar için intikam ve ölüm yemini etmiş ve bunu onlara söylemişti.

Hâlâ bunu istiyordu.

Yine de Jabez daha önce hiç cesaret edemediği kadar yaklaştı.

"Benim için kapıyı çalabilir misiniz?" diye sordu gergin bir sesle, boğazındaki yumağın ardındaki duygu tıkanıklığıyla savaşmak zorunda kalarak. "Şu anda ellerim dolu."

Zylah'nın omuzları içe doğru döndü ve kafatasını hafifçe ona doğru eğdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben iyiyim. Eninde sonunda iyileşeceğime eminim."

Bu riski almak istemiyorum. Zaten çok uzun zaman oldu ve... Bu şehir onu herhangi bir diyarda götürebileceğim en güvenli yer.

Burada bir daha asla İblislerin onu avlaması ya da saldırması konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. İnsan İblis avcılarının karda ya da çalılıklarda saklanma ihtimaline karşı arkasını kollamak zorunda kalmayacaktı.

Zylah güvende olacak ve onun bile hile yapmadan sızamayacağı aşılmaz bir kalenin arkasında korunacaktı.

İblisleri aralarına kabul ettiklerini biliyorum. Ete ihtiyaç duyduklarını anladıklarından ve bunu telafi etmeye başladıklarından emindi. Şu anda doğru olanı yaparak geçmişteki hatalarını düzeltmeye çalıştıklarını biliyordu. Elbette... sığınmak isteyen bir Mavka'yı kabul edeceklerdi.

Burnunu koku gizleme büyüyle ıslatılmış bir malzemeye kapladıkları sürece Zylah zararsız olacaktı. Endişelenmeleri gereken tek şey öfkesiydi ki bu da neredeyse yok denecek kadar azdı.

Tatlı ve mükemmel bir kızdı ve korunabileceği bir yerde olmayı hak ediyordu.

Jabez onu biraz daha yaklaştırmak için, "Tıkla, Zylah," diye ısrar etti.

Çekinerek elini kaldırdı ve parmak eklemlerini kapıya vurdu. Bunu hafifçe yapmasına rağmen, etraflarında koruyucu bir kubbe gibi küçük bir gökkuşağı baloncuğu oluştu. Ana bariyer asla kaybolmadı ve henüz içeri girmelerine izin vermeyi reddetti.

Ensesindeki ve kollarındaki kısa tüyler tiksintiyle kalktı ve pişmanlık derisinin yüzeyinin altında kaynadı. Tüm hayatını, çocukken ona hissettirdiklerinden kaçarak geçirmişken, Elf büyüünün içinde sıkışıp kalmış gibi hissediyordu.

Saniyeler içinde geçidin üzerindeki zengin metal cevherleri canlandı. Birbirine kenetlenmiş desenlerini çözerek, oluklardan geriye doğru emilen su gibi geri çekildiler ve kapının kendi kendine açılmasını sağlayan mekanizmayı sular altında bıraktılar. Ardından çift kapı içeri doğru sallanırken gıcırdadı ve inledi.

İki asker eşğin diğer tarafında durmuş, kapıların tamamen açılmasını bekliyordu. İkisinin de elinde, metal direklerine takılı, mızrak gibi görünen Elf rankae kılıçları vardı. Her bıçağın dibinde ordudaki rütbelerini gösteren bir şerit vardı. Burada gece konuşlandıkları düşünülürse, ikisinin de kılıçlarının kırmızı olması ve yüksek rütbeli kişiler olduklarını göstermesi şaşırtıcı değildi.

Zırhlarının dikiş yerlerine kıvrımlı, düğümlü desenler kazınmıştı. Birbirlerine benzemelerine rağmen, her bir oluk kim olduklarına, hangi aileden geldiklerine ve gerçekleştirdikleri kayda değer başarılarla dair bir hikâyeye anlatıyordu.

Beyaz zırhları metal gibi parlarsa da, aslında şehrin ortasındaki ağacın yapraklarından gelen ipekten yapılmıştı. Yapraklar doğal olarak düştüğü için onları koparmalarına gerek yoktu ve Elysianlar kimsenin üzerine düşmediğinden emin olmak için dikkatliydi. İpeğin kendisi, çıkarılabilecek herhangi bir cevherden daha güçlüydü.

Dayanıklı ve güçlü kalırken onlara esneklik sağladı.

Askerlerin görünen tek kısımları yüzleri ve ellerinin altıydı. Tüm Elysianlar gibi tenleri kahverenginin çeşitli tonlarından biriydi ama sağdakinin sanki bir İblismişi gibi kırmızı gözleri olduğunu fark etti. Kanatlı miğferleri takılıyken bunu söylemek zordu.

Jabez onlara baktı, onlar da Jabez'e. Bu çok uzun sürdüğünde, özellikle de kaşlarını belirsiz bir şekilde kırıştırdıklarında, gözleri kısıldı.

"Ee?" diye sordu Nyl'kira dilinde. "Orada öylece duracak mısın yoksa bir şeyler yapacak mısın?"

"Bir Duskwalker getirmişsin İblis," dedi soldaki Elf olanı.

Jabez'in kafası geriye gitti. Birincisi, sanki kim olduğunu bilmiyormuş gibi ona İblis dediği için, ikincisi de... *Onun ne olduğunu nereden biliyorlar?* "Sakıncası yoksa, biz İblis'le konuşurken orada kalmanız gerekecek.

güvenlik şefi. Muhtemelen kendisi gelip bu konuyu araştıracaktır."

İblis asker, "Nyl'kira'yı tanıdığınıza göre, sizin adınıza konuşması için bir çevirmen bulmamıza gerek kalmayacak," dedi.

Jabez onları soru yağmuruna tutmak için ağzını açtı ama akıllıca kapattı. *Sadece onu kapıdan geçirin.* Gerçek yüzünün tamamen meçhul olması rahatlatıcıydı, çünkü kendisini büyülemeyi düşünmemişti.

"Elbette. Burada bekleyeceğiz," dedi Jabez sıkılmış dişlerinin arasından ısırarak. "Ama çabuk olmanızı tavsiye ederim. O yaralı ve ben de onu iyileştirmek için götürmek istiyorum."

"Duskwalker yaralandı mı?" diye sordu İblis, başını sallayarak geri çekilmeden önce. "Anlaşıldı. Bunun zamanında halledilmesini sağlayacağız."

İkisi de koşar adımlarla ayrıldılar ve adam onların bir çift geri zekâlı gibi oyalanmaya niyetli olmadıklarını anladı.

"Seni yere indirmemin bir sakıncası var mı?" Jabez İngilizce sordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve kadının yaralı bacağının üzerine ağırlık vermesine izin vermedi. "Onlar güvenlik şefiyle konuşurken burada beklemek zorundayız."

Her ne kadar onu tutmak istese de ağırdı ve kısa bir süre için kollarını ve bacaklarını dinlendirmek ona iyi gelecekti. İhtiyacı olmadığı halde enerji harcamanın bir anlamı yoktu.

Zylah başını salladı ve kollarını onun boynundan kurtardı. Onu dikkatlice yere yatırdı ve üzerine çıkmamak için yanına oturdu. Açık kapıyı geçip taş duvarların arasından şehrin derinliklerine doğru uzanan uzun, yüksek ve geniş koridora baktı. Koridorun hemen ötesinde evler ya da işyerleri vardı; hiçbiri duvarlara yakın olmaktan korkmuyordu. onları uzun süre korudu.

Bu şehri terk ettiği zamanlar dışında, şehrin kenar mahallelerine hiç gitmemişti. Çok şeyin değişip değişmediğini bilmiyordu. İncelemek umurunda değildi, bu yüzden bakışlarını, rahatsızlığını belli etmemeye çalışan Zylah'ya çevirdi.

"İyi misin?" Bacağındaki yarayı kontrol etti ve aldığından beri hiç değişmediğini gördü.

Burnunu açıklığa doğru kaldırdı. "Burası güzel kokuyor." Onun dönüşümü yeniden yönlendirmesine izin verdi. "Öyle."

Ev gibi kokuyordu. Orman gibi, çiçekler ve otlar gibi. Pişmekte olan vejetaryen yemeklerin kokusu onlara doğru süzülüyor ve rüzgârın canlı ve davetkâr kokmasını sağlıyordu, tıpkı ortadaki ağaçtan gelen polen kokusu gibi.

Bir yalnızlık çatlağı göğsüne çarptı ve yüzünü tamamen ona dönmek için şehre sırtını döndü. Şu anda, zihninin dolaşmasına izin verirken odaklanmasını sağlamak için onun bakışlarına ihtiyacı vardı.

Onun ne olduğunu nereden biliyorlar? Bildiği kadarıyla, bırakın Austrális'i, hiçbir Elysian Dünya'ya geçmemişti. Burada bilmediğim bir Mavka mı var?

Eğer öyleyse, bu onun davası için faydalı olacaktır. Eğer burada bir tanesine izin veriyorlarsa, bir başkasına da izin vereceklerinden emindi. Umutsuz bir umut aklının sınırlarını zorladı.

Bu iyi bir şey. Sırtını dayayabileceği kendi türünden bir başkası daha olacak. Çevirmenleri bile vardı, yani biri ona Nyl'kira'yı öğretebilir ya da şehre ve yaşam tarzına alışırken onun adına konuşabilirdi.

Peki bu kararla ilgili neden kendimi bu kadar boş hissediyorum?

"Jabez..." Zylah seslendi, yüzünün yan tarafını avuçlamak için uzandı. "Neden bu kadar... üzgün görünüyorsun?"

Çünkü seni burada bırakmayı planlıyorum.

Bu duvarları yıkmaya hazır olduğunda geri gelme niyetiyle. O zaman onu bir kez daha elde edebilirdi, tabii bu insanlara aşık olmazsa, o zaman da ondan nefret ederdi.

Kahretsin. Bu nasıl bir karar böyle? Tamamen yanlış bir karar gibi geliyordu ama diğer tek seçenek birlikte gitmeleri ya da *onun* kalmasıydı.

Kalmak istemedi. Bu insanların arasında yaşamak istemiyordu. Sadece doğduğu için ona sırt çeviren ve sonra da onu bir yeraltı hapisanesinin yalnız karanlığında deliliğe sürükleyenlerle yüzleşmek istemiyordu.

"Sadece yorgunum," diye yalan söyledi, hâlâ yaralıyken bu konuyu ona nasıl açacağından emin değildi. İyileşmeden gitmesini reddederek kaçmaya çalışmasını istemiyordu. "Dünya'dan ayrıldığımızdan beri uyumadım."

"Hiç dinlenmiyorsun," diye homurdanarak bir pençesini onun yanağına sapladı.

Küçük, gönülsüz bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Şu anda ciddi surat mı asıyorsun?"

Kafasını başka yöne çevirdi. "Hayır."

Bunun üzerine kıkırdaması parladı. *Şirin, benim pofuduk tavşanım. Şirin.*

Birbirlerine bakarak sessizce oturdular ve Jabez sağ eliyle onun sol elini kaldırıp parmaklarının birbirine değmesine izin verdi. Başparmağı kızın parlak siyah pençelerinden birinin yanıyla oynarken, özünü çevreleyen acı ve keder baloncukları içinde kaynıyordu.

Neyse ki bekleyiş çok uzun sürmedi.

Arkasında ayak sesleri duyuldu ve sakın yaklaşımları karşısında kulakları seğirdi.

Zylah'ı kucağına aldı ve onları selamlamak için ayağa kalktı.

Yaklaşan Elysianlı adamın yüzünü gördüğü anda Jabez'in başı yana eğildi ve içinden kısık bir inilti yükseldi. *Hay sikeyim. Şaka yapıyorsun. Güvenlik şefi olan bu salak mı?*

Harika! Muhteşem! Jabez *mahvolmuştu.*

Mericato'nun daralan bakışına karşılık verirken Jabez'in kulakları nefretle geri çekildi. Ne bu ismi ne de bu adamın yüzünü asla unutmuyacaktı, her ne kadar son gördüğünde ikisi de on bir yaşındaydı ve şimdi yüzünde kısa bir sakal olsa da.

Bir meclis üyesinin resmi kıyafetlerini giyen Mericato, üzerine gümüş iplikle esneklik ağacı işlenmiş mavi bir tunik giyyordu. Bir çift açık gri pantolon bacaklarını sarıyor ve ayaklarının üstünü örten tabansız ayakkabıların üzerinde dans ediyordu. Arkadaşı da benzer bir kıyafet giyyordu ama onun tuniğı yeşildi ve Mericato'nun kaslı vücuduna kıyasla çok daha zayıftı.

Kubbenin kenarından ancak birkaç metre ötede durdular.

Sonra, Jabez'i şaşırtan bir şekilde, Mericato elleriyle işaret etmeye başladı ve yeşiller içindeki kişiyle sessizce konuştu. Jabez o zaman onun bir çevirmen olduğunu anladı. Küçük bir değış tokuştan sonra, çevirmenin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve hareketlerini okurken omuzları yarı yarıya sertleşti.

"Bunca zaman sonra buraya gelecek kadar yüz süzsün Jabeziryth Kneis," dedi çevirmen, şaşkınlığını gizlemek için sesini yumuşatarak.

Tam adını duyunca Jabez'in midesine inen tiksinti, kusmaya hazırlanırken ağzında salyaların birikmesine neden oldu. Daha da kötüsü, bu piç kurusu, Jabez'in bundan nefret ettiğini bildiğinden olsa gerek, bıçağı daha da derine saplamak için annesinin kızlık soyadını da eklemişti.

Az önceki iki muhafız, onun adını duyunca sessiz bir solukla dudaklarını araladı ve endişeyle arkalarından itişip kakıştılar.

"Düşmanlığı bir kenara bırakırsak, şehre girdiklerinde herkese yeniden doğma şansı verildiğine inanıyorum," dedi Jabez küstah bir kibir tonuyla. "Elysian halkına karşı geçmişte işlenen tüm suçlar ve günahlar geçersiz kılınır ve yeni bir hayat sunulur."

Mericato'nun çenesindeki bir kas kıpırdadı ve Jabez sırtıtmamak için kendini zor tuttu. *Bahse girerim geleneklerin değışmemiştir.* Çocukken İblislere sundukları şey buydu ve bunu onlara karşı kullanmaktan çok mutluydu. Mericato parmaklarını kaş hizasındaki beyaz saçlarında gezdirdikten sonra gözlerini yana çevirip düşünmeye başladı.

Bir kez daha imzalamaya başladı.

"Bu sadece ilk girişte olur. Bu, teknik olarak, bir yeniden giriş olacaktır."

"Dinle, sen-" Jabez'in sözü, tam bir şeyler söyleyecekken kesildi.

hakaretler teğet geçti. Kendini sakın kalmaya zorladı, kolları şu anda onun için en önemli olan şeyin etrafında sıkılaştı, sonra yatıştırıcı bir iç çekti. "Bakın. *Duskwalker* yaralandı. Bir sığınak arıyor. Hayatı boyunca tek bir Elysianlı'ya bile zarar vermedi. Şüphesiz bu da bir şeydir. İyileşmesine izin verin ve ona bir sığınak sunun."

Mericato'nun kaşları çatıldı. "Sadece onu mu almamızı istiyorsun?"

Jabez'in dudakları, onları serbest bırakmadan önce düzleştirdi. "Evet. Kalmak gibi bir niyetim yok."

"Bunu yapamayız. Onun şehrimize girmesine izin veremeyiz."

Öfke ensesini ısıtırken çenesi düştü. "Onu alamam da ne demek? Lanet kapının üzerindeki yazının amacı bu değil mi? Birisi sığınma talep ederse, ona konuyla konuşma ve uygun şekilde değerlendirilme şansı vereceksiniz!"

Mericato yüz hatlarını buruşturarak dudak büktü. Elleriyle bir işaret yapacaktı ama Jabez'in işi bitmemişti.

"Cidden ihtiyacı olan yaralı bir kadını geri mi çevireceksiniz? Bu kapılardan geçmeme izin *vermemenizi* anlıyorum ama o böyle bir saygısızlığı ya da nefreti gerektirecek hiçbir şey yapmadı."

"Bunun onun ne olduğuyla hiçbir ilgisi yok. Sizin girmenize izin verebilirim ama onun değil."

Jabez sağ dizinin neredeyse çökmek üzere olduğunu fark edince bir adım geri çekildi. "*Beni* alacaksın ama *onu* almayacaksın öyle mi?"

Bu hiç mantıklı değildi! Hele ki Jabez onları yok etmekle tehdit etmişken! Bu onlara söylediği son şeydi ve Mericato Mavka'yı biliyorsa, onun bunca yıldır neyin peşinde olduğunu da biliyor olmaları gerektiğinden hiç şüphesi yoktu. Tüm bu boktan şehri yok etmek için bir ordu kurmaya çalıştığını.

"Özür dilerim," dedi çevirmen onun adına ve ses tonu son derece samimiydi. "Ama biz zaten bağlanmamış bir Duskwalker'ın tehlikelerinin farkındayız. Çok değişken olacaktır. Burada korku kokusu olan ya da kazara kanayabilecek çok fazla insan var. Dakikalar içinde onlarca insanı kolayca yok edebilecek bir yaratık için böyle bir riske izin veremeyiz. Askerlerimiz bile bir Duskwalker'a karşı düzgün bir savunma yapamaz ve bunu yapmaya çalışmanın onu daha da öfkeli edeceğini biliyoruz. Ayrıca kontrol edemediği bir şey yüzünden ona zarar vermek istemiyoruz."

Şaşırarak Jabez sessizliğe gömüldü.

Mavka'nın varlığından haberdar olmakla kalmıyor, onları derinden anlıyorlar.

"Kim o?" Jabez sordu. "Burada hangi Duskwalker yaşıyor? Sana bu bilgiyi kim verdi?"

Mericato çevirmeniyle güvensiz bir bakış paylaştı. "Kim olduklarının bir önemi yok. Mahremiyetlerini korumak için size halkımızdan birinin adını vermeyeceğiz."

Jabez'den patlayan acı ve kindar kahkaha *iğrençti*. Gözleri nefret dolu bir öfkeyle kırışırken, "Senin o lanet gırtlığını tekrar sökmeliyim," diye hırlarken sesi karardı.

Mericato'nun sivri kulakları sarktı ve boynundaki yara izini kapatırken acı dolu bir ifadeyle başka tarafa baktı. Gözlerinde bir parça pişmanlık vardı ama Jabez bunu pek umursamadı. Mericato'nun o yara izini Jabez'e yaptıklarının bir nişanı olarak mı yoksa ona nasıl davrandığının ve ölümünün bir parçası olmasının kefareti olarak mı taşıdığı umurunda değildi.

Bunu hak etmişti.

"Yani bana bu *Duskwalker*'ın aptal şehrinize girmesine izin vermeyeceğinizi mi söylüyorsunuz, çünkü o bağlı değil?"

"Evet."

Lanetli ışık tarafından! Lanet olsun.

Jabez ayağını yere vurdu ve sıcaklık ayak tabanından ayak bileğine doğru yükseldi. Ayak kemerlerinin üzerindeki altıgen semboller ayak bileklerinin etrafında dönen desenlerle birleşip mana ile yeşil renkte parlarken, onun ve Zylah'ın etrafında çimlerden bir abluka oluştu. Görüş ve sese karşı bir kalkan onları çevreleyen tüm Elf kabarcık kubbesini doldurdu.

Sonra Zylah'ı önüne koyarak diz çöktü ve ellerini yere dayadı. Birdenbire ciğerlerinin içeriden boğulduğunu, sanki birinin onları suyla doldurduğunu hissetti ve nefes almak için mücadele etti. *Boğuluyordu* ve hava almak için yüzeye ulaşacak hiçbir yolu yoktu.

Vermek zorunda olduğu bir kararla başa çıkmaya çalışarak onun üzerinde oflayıp pufladı.

Bu onu o kadar sıktı ki boğazının kapanmasına ramak kaldığını düşündü, kalbi ise onu saran derin endişeden dolayı hızla çarpıyordu. Mericato'nun belirttiği gibi, doymak bilmez ve kontrol edilemez açlığıyla baş başa bırakılırsa Zylah'ın kendisine saldırmasını engellemek için bir koku pelerini saldı.

"Jabez? Neler oluyor?" Zylah sordu ve Jabez genişleyen bakışlarını ona doğru kaldırdı.

Ya benim hedefim ya da o, diye düşündü, gözlerini tavşan kafatasında, beyaz endişe kürelerinde, narin boynuzlarında gezdirerek. *Ya ben ya da o*. Bakışları kan lekeli elbisesine kaydı; elbisenin göğüsleri ve kolları arasındaki derin, geniş delikleri ve yarıkları gizlemek için pek bir şey yapmadığını ve kalçalarındakileri ortaya çıkarmak için yukarı çıktığını gördü. Parçalanmış sağ baldırı başından beri görünüyordu.

Onun güvenliği... ya da benim intikamım.

Sadece birkaç haftadır tanıdığı şefkat duyguları ya da yıllardır içinde tuttuğu nefretin ağırlığı.

Onun sessizliği karşısında ellerini kucağında kenetleyerek kıpırdandı. "Bizi içeri almıyorlar mı?"

Yanıt veremeyerek başını salladı. "O zaman Dünya'ya geri dönebiliriz."

Dünya'ya. Bir daha asla dönmek istemediği yere. O diyarla işi bitmişti ve iyi bir nedeni olmadan onunla bir daha yüzleşmeye katlanabileceğini sanmıyordu - ve aklına tek bir neden bile gelmiyordu. Geldiğinden beri orada geçirdiği her dakikadan nefret etmişti ve hiçbir zaman doğru hissetmemişti.

Orada asla mutlu olamazdı. Oraya çok şey yapmıştı, başarısızlıklarının karmaşasında yaşamak istemeyecek kadar vahşi ve acımasızdı. Bunu yapamazdı.

Ben de onu orada bırakmak istemiyorum. Korumasız bir şekilde, ayırım gözetmeksizin her şeyi avlayan küçük İblis sürüleriyle, İblis Avcılarıyla ve hatta birbirlerine öfkelenmeleri durumunda kendi türüyle birlikte. Kendini koruyabileceğini biliyordu ama korumak *zorunda mıydı*? Hiçbir şeye zarar vermek istemiyordu, savaşmak istemiyordu.

Sadece tekrar tekrar incinecekti. İblisler ve insanlar onu yok etmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardı. Oradaki her yaratık bir şekilde iğrençti.

Bir keresinde onu oraya geri götürmeyi hazmedebileceğini düşünmüştü ama bu konuyu düşündükçe daha az istemeye başlamıştı. Onu bu sefil şehrin kapılarına getirmişti çünkü yırtıcı bakışları arkasını kollamadan da olsa güvenli bir yerde olmasını istiyordu. Korku ya da endişe duymadan gelişebileceği bir yer.

Bu huzuru garantilemek için onu götürebileceği başka bir yer yoktu. Yine de onu içeri almadılar.

Lanet olsun. Neden göğsüm bu kadar acıyor?! Durmasını diledi! Sanki yanıyormuş, lanet kalbi onu içten dışa doğru yakmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Kolları titrerken tırnakları yaralı bacağıının etrafındaki toprağı oydu. Başını öne eğdi.

"Sen..." Dişlerini sıkıdığında çenesindeki kaslar düğümlendi. "Benimle bağ kurmak istediğini söylemiştin. Bu hâlâ doğru mu?"

Başını şaşkınlıkla geriye attı ve gözbebekleri kırmızımsı pembeye dönerken ellerini birbirine kenetledi. "Tabii ki."

Bir önsezi ya da tamamen nefret duygusunun üzerine çökmesini bekledi. Bir şeyin, herhangi bir şeyin, teklif etmek üzere olduğu şeyi durdurmasını. Hiçbir şey olmadı ve içinden bir ses bunun *doğru* seçim olduğunu söyledi.

Ama bunu dürüst olmadan yapmazdı.

"Bağlanmadığınız sürece şehre girmenize izin vermezler," diye bilgilendirdi onu. "Ama... Bunu yapmayı seçiyorum çünkü istiyorum. Bunu anlamamı istiyorum."

Eğer istemeseydi, içinde zerre kadar şüphe olsaydı, ruhunu ona sunmazdı. İstemediği ya da derin bir sevgi beslemediği birine kendini bağlamazdı.

Bu seçimi yapıyordu çünkü Zylah'ı -görünüşe göre- kendisinden daha çok önemsiyordu.

Ama ileride bu anın gerçekliği ortaya çıkar ve zihninde şüphe uyandırırsa diye onu bilgilendirmek istemişti. Onu daha sonra bu konu üzerinde düşünmekten ve kendine zarar vermekten kurtarmak için potansiyelden şimdi kurtulmayı tercih etti. Onun mağarada kendisiyle tartıştığı gibi tam bir şeffaflık isteyeceğini bildiği için bu işe yarım yamalak bir gerçekle başlayamazdı.

Peki bunu nasıl yapacağım?

Çıplak göğsüne baktı, Reia'nın ruhunu Orpheus'a verişine tanık olduğu zamanki gibi ruhunun içinden akıp gitmesini bekliyordu.

Yüzeyde bir şey titriyordu, sanki derisi sıvılaşıyormuş gibi suyu yaran mavimsi bir alev.

Tamam, belki tam olarak emin değildi ama zihni henüz ona bunun yanlış bir karar olduğunu söylememişti. Elini etinin yüzeyine daldırdı ve şaşırtıcı bir şekilde acı ya da direnç göstermeden hemen içine girdi. Eli yumuşak bir ısıyla karşılaştığında çekti ve kolayca çıktı.

Bıraktığında, ruhu ikisinin arasında süzülüyordu.

"Neden... *su rengi*?" diye düşünürken burnunun bir tarafı kırıştı. Aslında mavi ve yeşilin bir karışımıydı, iki farklı alev rengi özünün formu boyunca sanki birleşemezlermiş gibi spiraller çiziyordu. *O insanınki turuncuydu, normal ateş gibi.*

İblis ve Elf yarıları yüzünden olabilir mi?

Ayrıca onsuz üşüyeceğini de düşünmüştü ama öyle olmadı.

Bağdaş kurmuş bir şekilde oturuyor, kollarını gevşekçe kucağına koyuyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi öne doğru eğiliyordu. O da sık sık böyle

bir şeyler düşünürken oturuyordu. Vücudunun her tarafındaki kaslarının büyüklüğünden boynuzlarına, kulaklarına ve hatta şu anki saç stiline kadar tıpatıp ona benziyordu. Hatta gözleri olduğunu düşündüğü iki kırmızı yarık bile vardı.

Kafatasının canlı olduğunu ve önce kendisine sonra da Zylah'ın kafatasına bakarken farkında görüldüğünü görünce şaşırdı.

Yarattığı çim kubbenin gölgesinde, aralarında parlak bir şekilde parlıyordu. Merkezinin aslında lav gibi aktığını fark etti, mavi-yeşil alevler formunun etrafında titriyordu. Uzun saçları dalgalanıyor ve sönmeden önce püsküren alevler yayıyordu.

Sanki bu sonucu bekliyormuş gibi hiç şaşırmamış gibi görünmesi hoşuna gitmişti. Açıkta ve onun bakışları altında olmakta hiçbir sorun görmüyordu.

Daha önceki tüm endişe ve kaygıları ona baktıkça azaldı ve tuhaf bir şefkat içindeki tüm kuşkuları silip süpürdüğünde ayak bileklerinin üzerine oturmak üzere geri çekildi. *Bu şaşırtıcı derecede... gerçeküstü.* İçini bir huşu duygusu kapladı.

Merakla işaret parmağıyla onu okşadı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı, görünüşe bakılırsa hiç rahatsız olmamıştı. Başını Zylah'a doğru çevirdi, sonra da onun uzanan avuçlarına baktı ve isteyerek avuçlarına yerleşti.

"Çok güzel," diye mırıldanarak yaklaştırdı.

Garip bir şekilde, ilk kez midesi yüksek sesle guruldadı. Bunun onu neden güldürdüğünü bilmiyordu ama saklamak için ön kolunun arkasıyla ağzını kapattı. Kafatasını ona doğru eğmeden önce burnunu yaladığında daha da çok güldü.

"Bunu alabileceğime emin misin?"

Jabez, sanki küçük kuyruğu kıpırdanıyormuş gibi toprağın hafifçe kıpırdadığını duyduğuna *yemin etti*.

"Evet, Zylah," dedi usulca, gözleri sevgiyle kırışırken göğsünde özgürce yayılan bir sıcaklık vardı. "Hepsi senin."

Gözbebekleri parlak pembe renkte parladı ve onu incelemek için göğsüne yaklaştırdı. İşaret parmaklarıyla başının üst kısmına ve boynuzlarına dokundu ve sanki kendisi gibi okşanmaktan hoşlanmıyormuş gibi onu durdurmak için uzandı. Yine de, eğer bunu gerçekten yapmaya çalışırsa, küçümseyici ya da acındırıcı olmadığı sürece bunu hoş karşılayabileceğine dair tuhaf bir his vardı içinde.

"İçimde onu yeme isteği var," diye homurdandı, iki eliyle koruyucu bir şekilde altına sarıldı.

Her zaman çok yumuşak ve nazik.

"Çünkü öyle yapman gerekiyor." En azından... Orpheus böyle yapmıştı.

"Gerçekten mi?" Arkasından daha fazla toprak kayd ı ve onu burnuna doğru kald ırd ı.

Ağzına götürüp bütün olarak yutmasını izledi.

Fiziksel olarak farklı hissetmese de, kalbinde bir şeyler değ işti.

Hayatım boyunca bir eşim olacağını düşünmemiştim. Şimdiye kadar bir eş istediğini bile düşünmemişti ama sebepleri, nasıl oldu ğu ya da nelerden vazgeçmesi gerekti ği önemli olmaksızın onu seçmişti.

Baz ı açılardan rahatlamıştı. Uzun zamandır yalnız olma, kalbine gerçekten yakın kimsenin olmamas ı düşüncesiyle mücadele ediyordu.

Sanırım bana doğru sekerek gelen bir tavşana ihtiyacım vardı. O olduğuna ikna olmuştu.

Güzel, nazik ve tehlikeliydi. Koruması *gerekmeyen* ama iyiliksever oldukları için korumak istedi ği biriydi. İl gilenmeye çalışacağı ve hata yaparsa onu affedeceğini umdu ğu biriydi çünkü nasıl verici bir insan olunacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun için çabalayacak ve onun aracılığıyla bunu nasıl yapacağını öğrenmeyi umacakt ı.

Belki bunu birlikte öğrenebilirler.

Zylah sesinde küçük bir kıkırdamayla, "Karnım sıcak hissediyor," dedi. "Artık açlık hissetmiyorum. Bu çok güzel."

Ona hafifçe gülümsedi. "Bu çok iyi."

Ruhunun kız ın kemikli kafasının tepesinden içeri girmesi uzun sürmedi. Siyah yapışkan ipler boynuzlarının etrafına dolanmak için oradan fırladı. Ruhu kendi iste ğiyle çenesini kald ırd ı, böylece kara iplikler boğazını bir tasma gibi iki yandan sarabildi ve daha fazlas ı pazularına, uyluklarına ve beline dolandı.

Sanırım bu her şeyi çözer.

Etraflarını saran dokuma çimen bariyerin düşmesine izin verdi ve Mericato'nun bakışlarını selamlamak için omzunun üzerinden bakt ı.

"İşte," dedi sertçe, gözlerini adama dikerek. "O artık bağlanmamış bir Duskwalker değ il. Artık girebilir miyiz?"

"Ne yaptığınızı anlıyorsunuz, değ il mi?" Mericato'nun tercümanı imzayı attıktan sonra onun adına konuştu. Mericato'nun yüz ifadesi yumuşakt ı ama şaşkınlık ve hafif bir endişe de sezinliyordu. Ela gözleri ikisinin arasında gidip geliyor, neye tanık olduğundan emin olamıyordu. "Kalmak gibi bir niyetiniz olmadığını söylemişsiniz."

Jabez yeni eşini kollarına aldı ve onu güvenli bir beşi ğe kald ırd ı. "Zihinler değ işir. Bana bir meydan okuma sundun ve ben de

üstesinden gelmenin en iyi yolu."

İki bariyerin birleştiği yere doğru yürüdü ve Mericato'nun daha önce söylediği şeyi yerine getirmesini bekledi: Jabez'in içeri girmesine izin verecekti ve eğer bağlıysa onun da.

"İçeri girmek istiyorsanız ikinizin de bağlanması gerekecek."

Jabez Zylah'ın kafatasına baktı. "Eğer yaralı dişimi kollarımdan almayı düşünüyorsan, buna dostça izin vermeyeceğim. Onun varlığıyla benim üzerimde bir gücün var. Bizi hastaneye, iyileştirme alanına ya da artık her ne deniyorsa oraya götürdüğünde, ikimizi de bağlamana izin vereceğim ama ancak o zaman. Şu anda acı çekmeden yürüyemiyor ve geçmişte yaptıklarınızdan dolayı herhangi bir pişmanlık duyuyorsanız, buna izin vereceksiniz."

"Son yirmi bir yılda kendini beğenmişliğin arttığı kesin."

Jabez sadece kaşlarını kaldırdı ve Mericato'nun kaçınılmaz olarak girişi engelleyen koğuştaki indirgesini bekledi. Mericato başını sallayarak arkasındaki iki askere harekete geçmelerini işaret etti.

"Tamam. Girmene izin vereceğim. Beni pişman etme."

Her iki dünyada da kimsenin başaramadığı bir şeyi başarmış olan tek yarattığı daha sıkı kavrariken, *muhtemelen* başaracaksın, diye düşündü Jabez.

Ona vermek istediği bir kalp verdi.

Temizlemek ve yaralarını incelemek için tüm vücudunu sildikten sonra Jabez, Elysian şifacılarının dışisinin son yaralarını sarı parlayan ellerinden başka bir şey kullanmadan çıkarmalarını izledi. Büyüleri parıltıyor ve adaçayı kokuyordu ama aroması hafifti.

Zylah'ı buraya ilk getirdiğinde, ağır yaraları nedeniyle ona yardım edebileceklerinden şüphe duyduklarını paylaşmışlardı. Önce ameliyat olması gerektiğini söylemişlerdi ama o yine de denemelerini istedi. İşe yaradığı ve doğal rejeneratif yeteneklerinin sürece yardımcı olduğu için minnettardı, aksi takdirde onu buraya sebepsiz yere getirdiği için hayal kırıklığı içinde boynuzlarını çekmeye başlayabilirdi.

Göğsü kapandığında ve onu sürekli rahatsız eden sessiz sesler çıkarmayı nihayet bıraktığında, şifacılar ayağa kalkmasına yardım etti. Sağ ayağını birkaç kez yere vurdu, kendi ağırlığının altında acımadığından emin olmak için kontrol etti ve gözbebekleri parlak sarı renkte parladı. Kafatasını ona doğru kaldırdı.

Onu iyileştirirken odadan çıkmasını sağlamaya çalışmışlardı ve o da bunun olmayacağını söylemişti. Çok zorladığını biliyordu ama o artık onun eşiydi ve konseyin onayı alınana kadar onu gözünün önünden ayırmayacaktı.

Kız onun için değerliydi. Ne söylerlerse söylesinler ya da ondan ne isterlerse istesinler onu koruyacaktı.

Zylah hepsinin üzerinde yükseliyordu ve onun bu şehrin en uzun boylu sakinlerinden biri olacağına dair bir his vardı içinde. Tabii diğer Mavka daha uzun değilse.

Hâlâ kim olduğunu bilmek istiyordu ama Mericato duruşmaları bitene ve şehirde kalmalarına izin verilene kadar kimlikleri hakkında hiçbir şey söylemeyecekti. Kendini beğenmiş herif.

Mericato'nun tercümanı Kusai, "Tamamen iyileşti," dedi.

Jabez omzunu kapı aralığına yasladığı yerden biraz geriye doğru yuvarlanarak rahatını bozdukları için onlara ters ters baktı. Sinirli bir iç çekişle kenara çekildi ve kollarını arkada kavuşturarak ön kollarını birbirine değdirdi ve paralel hale getirdi.

"Görünüşe göre bu işin nasıl yürüdüğünü unutmamışsın," dedi Kusai, başka bir muhafız -koridorda onlardan küçük bir ordu vardı- kollarına bağları yerleştirirken.

Birbirlerine sabitlemek için her bir dirseğin etrafına, her bir bileğe yaslanan bir kemer doladılar. Onları birbirine bağlayan bir kayış vardı, böylece onu tutacak ve yönlendirecek bir şeyleri vardı.

"Bunu unutmak zor," dedi Jabez karanlık bir ses tonuyla, muhafız kollarını zorlukla hareket ettirebileceği kadar sıkıldığında homurdanarak.

Sonra emin olmak için ışınlanmayı denedi ama hiçbir şey olmadı. Güç ve büyüye karşı güçlendirilmiş bağları artık onu tamamen onların merhametine bırakmıştı. Ya da daha doğrusu, bacaklarını akılsızca serbest bıraktıkları için inanç buydu.

Vücudunun her parçasını bir silah olarak eğittiği için sert bir tekmesi vardı.

"Zylah, seni de bağlayacaklar," diye İngilizce bilgi verdi Jabez, ne yapacaklarını görebilmesi için ona sırtını gösterirken. "Bu sadece bir önlem. Muhtemelen kabulümüzü görüşmek için bizi şimdi konferans odasına götürecekler."

Başını salladı ve dönerek kendisini de bağlamaları için Jabez'in kol pozisyonunu taklit etti. Jabez onu takip etmesi için odadan geri adım attı ve sonra korunabilmesi için yarım adım arkasına geçti.

Mericato'nun başını sallamasıyla muhafızlar etraflarını sardı ve onları orta ağacın kıvrımlı yollarından geçirdi. Mericato arkalarında kaldı.

Zylah'ın kafası bir o yana bir bu yana dönerek muhafızların başlarının üzerinden etrafa bakıyor ve aval aval her şeyi inceliyordu. Her ne kadar

Çoğu kişiden biraz daha uzun boyluydu, içindeki İblis onun yükselmesini sağlıyordu, başını eğdi. Bu utanç yürüyüşünden hoşlanmıyordu ve geçmişte bunu birçok kez yapmıştı.

Uyanık olan ve gece boyunca oyalanan birkaç kişinin bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu. İlk güneş henüz doğmamıştı ve pencerelerden görünen karanlığa bakılırsa, güneşin daha birkaç saat doğacağından şüpheliydi.

Burada tam bir gece bile olmadı. Dünya'daki ikinci günlerine girdiklerini biliyordu ve zamanın yavaş akışına alışık değildi.

Bu, hareketlerinin telaşsız olduğu anlamına geliyordu, sanki Elysian'ların dünyadaki tüm zamanları varmış gibi.

"Zamanında geldiğiniz için şanslısınız. Senin için diğer meclis üyelerini uykularından uyandırmayı başardım," dedi Kusai, Mericato'nun direktifiyle. Jabez bunun sebebinin ilk yemeğin servis edilmek üzere olması olduğunu düşündü. "Seni bekletmek yerine hemen duruşmana başlamaya bu kadar istekli oldukları için minnettar hissetmelisin."

Jabez'in ayakları bir an için durakladı ve içinden dönüp boynuzlarından biriyle adamın alnına vurmaya geldi. Kendini tutmayı ve yürümeye devam etmeyi başardı ama öfke derisinin yüzeyinin altında kaynıyordu.

"Beni yıllarca tuttukları hapishaneye kapatmadığınız için minnettarlık duymam gerektiğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu, sesi düşmanlıkla gürlüyordu.

Omzunun üzerinden adama bakarak dudak büktü, dişlerinin bir kısmının bu düşünceden duyduğu hoşnutsuzluğu göstermesine izin verdi ve Mericato'nun bakışları anında uzaklaştı. Mavi tüniğini düzeltti ve ardından vakur bir ifadeyle son nefesini verdi.

"Ne oldu biz-"

"Kendine sakla," dedi Jabez yüzünü öne çevirerek. "Duyguların umurumda değil - benden nefret etmen ya da pişmanlık duyman. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. O zaman da korkağın tekiydin, görünüşe göre hâlâ öylesin, çünkü gözlerimin içine bile zar zor bakabiliyorsun."

"Artık bu şehirde kim olduğumu unutuyorsun. Samimi olmaya çalışırken beni kızdırmamanız en iyisi olacaktır. Kabulünüzün konsey tarafından ezici bir oyla onaylanması gerekiyor ve sözlerinizi filtrelemeniz akıllıca olacaktır."

Jabez yumruklarını sıktı, kolları bağlı olduğu için şükretti, yoksa adamın yaralı boğazını avucunun içine alıp ezebilirdi. Şöyle bir baktı

Zylah, çevrelerindeki her yeni şeyi sevimli bir merakla incelerken olumsuz konuşmalardan habersizdi.

Onun varlığının hatırlatılması öfkesini yatıştırdı ve sıkılı yumruklarını serbest bıraktı. *O haklı. Bu insanlara duyduğum nefretin beni ele geçirmesine izin veremem.* Tehditler ve hakaretler savurmak istediğinde sakin, soğukkanlı ve en önemlisi sessiz kalması gerekiyordu.

Eğer yanlış bir şey söylersem, onu şehre almayabilirler. Onlar artık bir çiftti ve Mavka bağı sayesinde ayrılmaları mümkün değildi. Eğer adam reddedilirse, o da reddedilirdi.

Merkezdeki ağacın beyaz ahşap koridorlarından yukarı doğru tırmanırken, yüz hatları ıstırap içinde kıvrılıyordu. *İşin bu noktaya geldiğine inanamıyorum.* Ve şehrin kapılarına benzeyen bir dizi kapıya ulaştıklarında, korkunç, ruhunu parçalayan bir nostalji midesinde büküldü.

Bu kapıları kaç kez görmüştü? Hücresinden kalıcı olarak kurtulmayı umarak kaç kez bu kapılardan geçmişti - ama reddedilmişti? Ta ki akli dengesi bozulup kuduzlaşana ve ısırılma riski yüksek olduğu için ağzı bağlanmadan hücresinden zar zor çıkarılana kadar.

O zamanlara dair hafızası bulanıktı ve belki de bunun iyi bir nedeni vardı. Kendisini böyle acınası bir şekilde hatırlamak istemiyordu. Açlık hissetmeden açlıktan ölüyor, karnını doyurmak için bir damla kan yutmak için ağzından köpükler saçıyordu.

Çifte kapılardaki cevher, esneklik ağacının tasarımından emilirken erimiş hale geldi ve kapılar yavaşça açıldı.

İçeride çatı, güneşleri ve Otholla'nın diyar çevresindeki döngüsünü yansıtan farklı gezegenlerle parlıyordu. Gece olduğu için Otholla'nın mana taşı, şu anda gökyüzündeki gücünü vurgulamak için en parlak olanıydı.

Konferans odası piramit şeklindeydi ve duvarları tavandaki ışıkların bulunduğu orta noktaya kadar uzanıyordu. Arkalarında, güneş ışığının camdan süzülmesini sağlamak için altın metal levhalardan yapılmış panjurlar hareket ettirilebiliyordu. Işıkların ortasında, üzerinde gümüş iplikte dikilmiş üç amblem bulunan mor bir bayrak asılıydı: Synedrus Konseyi'nin amblemi, Elysian halkının evrensel sembolü ve son olarak da en altta şehrin işareti.

Merkezdeki ağacın her yerinde olduğu gibi, duvarları da kabuğundan beyazdı. Gövde çentikleri ve dallar arasındaki boşlukları altın cevheri dolduruyordu.

İki muhafız hem onu hem de Zylah'ı, önlerindeki on sekiz meclis üyesinin onları rahatça görebilmelerine olanak tanıyan ortadaki bir girintiye götürdü. Bir muhafız

Ona obsidyen zeminde diz çökmesini söyledi, gerçi bunu yapmaya çoktan başlamıştı ve Zylah onu taklit ederken gergin bir şekilde geveledi.

"Sorun yok, Zylah. Bu normal," diye güvence verdi ve Mericato'nun sağdaki boş koltuğa oturmasını izledi.

Muhafızlar daha fazla ilerlemelerini engellemek için bağladıkları ipleri arkalarındaki kancalara bağladılar. Eğer böyle bir şey yaparlarsa Jabez'in meclis üyelerine zarar vermeye kalkışacağından gerçekten endişe ediyorlardı.

Tercüman ve iki muhafız odadan ayrıldılar ve sadece sanıklar ve konsey arasında kalmasını sağladılar.

Önlerinde, üzerlerinde zarif gümüş dallanma desenleri olan som altından üç adet kavisli masa vardı. Her masa altı kişi alabiliyordu ve mükemmel, çevreleyen bir daire oluşturmak için birlikte itilebiliyorlardı. Şu anda masalar yayılmış durumdaydı.

Bakışlarını birçok yüzün üzerinde gezdirmeye başladı, ancak bir çift kırmızı gözle karşılaştığında anında durakladı. Kaşları derin bir şekilde çatıldı, ardından bakışlarını kendisine dikmiş olanları hızlıca taradı ve *birden fazla* kırmızı göz olduğunu fark etti.

"İblisler ne zamandan beri meclis üyesi oldu?" Jabez, soğuk sessizliği dudaklarını büken bir inançsızlıkla bölerek sordu.

"Buraya son gelişinden bu yana çok şey değişti Jabeziryth Kneis," dedi yaşlı bir ses hemen arkasından.

Sırtını tanıdık gelen bir şekilde dikleştirdi ve omzunun üzerinden bakarak yaşlı ve solmuş bir adamın yeşil gözleriyle karşılaştı. Bulanık yüz hatları Jabez'in on yıllar öncesine ait anılarında netleşti ve Zerik adındaki adamı hatırladı. Jabez'in burnu tiksintiyle kıvrıldı ve tedirginlikle ağzının içini yaladı.

"Bir mahzene aitmiş gibi görünmene rağmen hâlâ bir meclis üyesisin, *bu* yüzden çok fazla şeyin değiştiğini söyleyemem," dedi karanlık bir şekilde ve onu görmezden gelmek için başını öne doğru çevirdi.

"Toplumumuza kabul edilmiş İblisler için kullanılan bir terim var. Onlara Delysian denir," dedi yaşlı bir kadın sesi sağından. "Lütfen onlara uygun unvanlarıyla hitap ederek saygı gösterdiğinizden emin olun."

Başını ona doğru çevirdi ve anılarındaki başka bir yüz belirginleşince kaşlarını çatı. *Laele de mi?* Lanet olsun. Bu onun için iyi görünmüyordu.

Yine de bakışlarını görebildiği meclis üyeleri arasında gezdirdiğinde sadece Zerik, Laele ve Mericato'nun yüzleri tanıdık geldi. Bu durum omuzlarını yumuşattı, özellikle de birkaçı genç görünüyordu ve şehirdeki son gününde yarattığı kaosu tam olarak hatırlamıyor olabiliyorlardı.

Bunun artık tarih derslerinin bir parçası olduğunu düşündü ve bunu nasıl çarpıttıklarını görmeye *bayılacaktı*. Onu, kendisine yaptıklarını hak eden korkunç bir canı olarak mı resmetmişlerdi, yoksa kendi yanlışları konusunda dürüst mü davranmışlardı? Geçmişin gücü elinde tutanlar tarafından yazılmasından ve her zaman taraflı bir şekilde yazılmasından her zaman nefret etmişti.

"Bize arkadaşınızın adını söyler misiniz, böylece ondan doğru düzgün bahsedebiliriz ve duruşma boyunca ondan Duskwalker olarak bahsetmek zorunda kalmayız?" diye sordu nazik bir ses ve bakışlarını neredeyse tam önüne çevirdi.

Kızın onlara değil de sanki hiçliğe bakıyormuş gibi üzerlerine baktığını fark edince kaşları hafifçe çatıldı.

O... kör mü? diye düşündü, kahverengi irislerle çevrili beyaz yıldız patlaması gözbebeklerine bakarken. Beyaz, kıvrıcık saçları önden başının tepesine kadar örülmüş, geri kalanı ise başının ve omuzlarının etrafında serbest bırakılmıştı.

Gözlerini adını bilmediği kadından ayırarak başını dışısına doğru eğdi. "Onun adı Zylah" derken sesi yumuşadı.

Zylah'nın kafatası ona doğru kayd ve soru sorar gibi başını eğdi.

"Adınızı sordular," dedi ona, sonra farkına vararak içine kapandı. "Üzgünüm ama her şeyi tercüme ederek zaman kaybetmesek daha iyi olur. Muhtemelen adınızı sık sık duyacaksınız ve işimiz bittiğinde duruşmanın sonucunu açıklayacağım."

Zylah'ın adını soran kadın *onun* için çeviri yapmaya başladığında kulağı seğirdi, böylece diğer meclis üyeleri onun İngilizce söylediklerinden haberdar oldular.

Bir Dünya dili olan İngilizceyi nasıl anladığını merak ederek kaşlarını çatarak yüzünü ona doğru kaldırdı. *Belki de bir dilbilimcidir?* Elysianlıların bildiği pek çok dili öğrenmeye çalışanlar olsaydı hiç şaşırmazdı.

Bu odada Zylah ile özel bir konuşma yapabilme şansı ortadan kalkmıştı.

"Tamam," dedi Zylah, önlerindekiileri incelemek için burnunu öne doğru çevirmeden önce. "Size güveniyorum."

Kadın bir kez daha onlar adına tercümanlık yaptı.

Meclis üyelerinin her biri odada dolaşarak isimlerini tanıttı ve Jabez her birini hatırlamaya çalıştı. Hiçbiri tanıdık gelmiyordu ve bunun çocukluk anılarını travma nedeniyle kaybetmesinden mi yoksa sadece onları tanımadığından mı kaynaklandığından emin değildi.

Mericato'nun adını hatırlamasının tek nedeni, kilit altında tutulduğu her gün yüzünü oymak istediği birkaç kişiden biri olmasıydı.

Cleth, "Konseyin birkaç üyesinin bu davada tarafsız bir görüşe sahip olamayacağından endişeleniyorum," dedi ve Jabez, yüz hatlarının erkeksi ya da kadınsı değil, her ikisinin de neredeyse mükemmel bir karışımı olduğunu fark etti.

Saçlarının bir tarafı uzundu, diğer yarısı ise kazınmıştı. Ela gözleri Jabez'e güvensizlikle bakıyor, küçük dudakları endişeyle ısıırıyordu.

Mericato adına tercümanlık yapan Silveria, "Taraflı olalım ya da olmayalım, oylarımızı kullanabilmek için hepimiz orada bulunmalıyız," dedi.

Söyleyebildiği kadarıyla kadın kıvrak ama kısaydı. Kulakları da diğerlerine kıyasla daha kalındı ve çene hizasındaki saçlarının yumuşak dalgalarının ardına kolayca gizlenebiliyordu.

Odadan biri onaylamaz bir şekilde alay edince Jabez bakışlarını Ulric adındaki cılız adama çevirdi. Saçlarının üst kısmı kabarıktı ve kabaca geriye doğru taranmıştı, kısa kenarları ise kısa bir sakal ve bıyığa dönüşüyordu. Yeşil gözleri kurnazca yargılıyordu ve koca ağzını açtığı anda, cılız sesi anında Jabez'in öfkesine çarptı. "Onu şehre getirmiş olman bile, senin ne kadar geçmişte yaşananlardan dolayı kayıtsız kalamaz. Siz bizim güvenliğimizin başındasınız ama kaçtığı günden beri bizi yok etmeye yemin etmiş bir adamı içeri aldınız."

Silveria bir kez daha, "O da tüm İblisler gibi şehirde yeniden doğmak için bir şansı hak ediyor," diye tercüme etti. "Bu da farklı değil. Bu odada bulunan Delysian meclis üyeleri buraya gelebilmek için kaç tane Elysian yedi?"

Ulric ön kolunu önündeki altın ve gümüş tezgâha vurdu. "Bu farklı! Barış istediler ama biz onun Dünya'da neler yaptığının farkındayız! Onlarca yılını bir ordu kurmaya çalışarak geçirdi ve

birdenbire kapılarımızda belirip sığınak mı arıyor? Bu hile kokuyor ve siz de *aptallık* ediyorsunuz."

"Neden buradasın?" Silveria, Jabez'e yumuşak sesiyle endişeli bir ilgiyle sordu. Ellerini kavuşturarak masanın karşısında öne doğru eğildi.

Mericato elini masanın üzerindeki bir tür cihazın ya da mana taşının üzerine koydu ve Jabez ile Zylah'nın etrafında ışıltılı turuncu bir halka parladı. Bir büyü hissi vücudunu kapladığında homurdandı.

"Bir doğruluk büyü mü?" Jabez kızgın bir kıkırdamayla belirtti. "Yalan söylemek gibi bir arzum yok. Yaptıklarım hakkında ne düşündüğünüz, onları saklayacak kadar umurumda değil."

Laele'nin yaşlı sesi, "Bu sadece bir önlem," diye cınladı, "net bir karar verebilmemiz için sözlerinizdeki herhangi bir güvensizliği ayıklamak için. Hepsi bu."

Yüz hatları donuklaştı ama ayak bileklerine yaslanırken bunu isteyerek kabul etti. Ses tonunda hiçbir gerginlik yoktu, bu da gerçeği saklamaya ne kadar az ihtiyaç duyduğunu kanıtlıyordu.

"Zylah olmasaydı burada olamazdım," diye itiraf etti Jabez özgürce. "Daha birkaç saat önce, geçidimin bu tarafında bir ordu kurmak için Nyl'theria içinde bir ittifak kurmaya çalıştım."

"Gördün mü?!" Ulric kükreyerek Jabez'e doğru bir el fırlattı. "Barış için burada değil. Böyle bir itiraf onu şehrimizden atmak için yeterli."

Jabez zayıf adama ürpertici bir bakış fırlatarak, "Rica ederim," diye cevap verdi. "Ama beni bir daha gördüğünde, burayı yerle bir ederken göreceksin."

Ulric de diğerleri gibi irkildi. Raewyn adındaki kişi yenilgiye uğramış gibi başını öne eğdi, Laele'in eli masanın üzerinde yumruk oldu. Mericato elini yüzüne vurdu ve inanamayarak başını salladı.

"Size duyduğum nefret hiç değişmedi," diye devam etti Jabez, bakışlarını karşısındakilerin üzerinde gezdirerek dikenli bakışlarıyla onları iğnelemeye çalıştı. "Burada yanınızda oturan *Delysianlar* da dahil olmak üzere her birinizin boğazını parçalamak istemeyen tek bir parçam bile yok. Ama dediğim gibi, burada olmamın sebebi Zylah. Elysianlar büyü ve öz görmeye yabancı olmadıklarından, boynuzları arasında yüzen ruhu görebildiğinizden eminim. Bu onun kopmaz Duskwalker bağını kabul ettiğimi gösteriyor. O her yönden benim eşim ve dişimi korumaya çalışıyorum - bu kendimden ve kendi intikam ihtiyacımdan olsa bile."

"Peki ya o?" Cleth yüzlerini ona doğru eğerek sordu. "Onun niyeti hakkında hiçbir fikrimiz yok ya da onu şehrimize sızmak ve onu içeriden yok etmek için bir hile olarak kullanıp kullanmadığınızı bilmiyoruz."

"Aptal mısın sen?" Jabez, etrafındaki sihirli çembere bakmadan önce kızgınlıkla başını geriye atarak alay etti. "Benden gelen dürüstlüğü görmezden geleceksen doğruluk büyüsünün ne anlamı var?"

Ağızlarını açtılar ama akıllıca kapattılar.

"Geldiğimizde Zylah'ın durumu hakkında sizi bilgilendiren oldu mu bilmiyorum ama Zylah ağır yaralıydı ve vücudu kendini iyileştiremiyordu. Onu buraya sadece sizin iyileştirmenizi sağlamak için getirdim ve sonra da onu bu şehirde, zarar görmeyeceği bir yerde bırakmayı planladım. Bağlanmamış Duskwalker'ları şehir içinde reddetme kuralınız nedeniyle bir karar verdim. Şimdi önünüzde diz çöküyor ve son yıllarda dilediğim her şeye aykırı olmasına rağmen, ona sunduğunuz sığınağı kabul etmesini istiyorum."

Laele, "Ama bu aynı zamanda sizi de kabul etmemiz gerektiği anlamına geliyor ve niyetinizin hâlâ saf olmadığını itiraf ettiniz," dedi. "Geçmişte olanları unutmamak ve siz gittiğinizden beri her gün içimizi kemiriyor. Geri dönmenizden korkuyoruz."

"Önünüzde iki seçenek var," dedi Jabez sakince, konuşurken göz kapakları kayıtsızlıkla aşağı iniyordu. "Onu ve dolayısıyla beni kabul edin ve bu şehrin üzerinde dolaşan tehdidim ortadan kalksın. Ya da... korumaya çalıştığım dışıyı kovar ve dönüşüme tanık olursunuz ki bu da şiddetli bir kan dökülmesiyle olur."

"Gelecekte fikrinizi değiştirmeyeceğinizi nereden bileceğiz?" Raewyn sordu, sesi uysal ve utangaçtı, sanki sırası gelmeden konuşan biri gibiydi.

Jabez iç geçirmeden önce, "Gelmeyeceğim," diye cevap verdi. "Buraya gelmeyi ben mi istedim sanıyorsun? Bu karar benim için kolay değildi ama yine de... Yine de verdim. Onu kendime tercih ettim ve buna göre yaşayacağım. Şimdi bir seçim yapmalısın ve ben sana her seçeneğin ağırlığını bildirdim. Akıllıca seçim yap, yoksa pişman olabilirsin. Bu duvarların dışındaki iblisler acımasız ve açlıktan ölüyorlar. Onları bana katılmaya ikna etmek zor olmayacaktır."

Ulric karanlık bir güvensizlik tonuyla, "Sunduğunuz gelecek öngörülemez," dedi. "Son yirmi bir yıldır anlamsız kan davanızı yürütmekten aciz olduğunuzu düşünürsek, sanırım çoğumuz tehdidinizi riske atmaya istekli olurduk."

Ulric'in dudakları kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrıldı. Sanki ifadesi Jabez'in tehdidini kesmeye yönelik bir başka girişimmiş gibi keskin bir anlam taşıyordu.

Jabez'den kopan derin kahkaha alaycı ve kötülük doluydu. "Son yirmi bir yılımı Dünya'da ölü bir ipucunun peşinde koşarak geçirdim. Şimdi bu âlemdeyim ve Tck'ith'in iç mabedini keşfettim ve büyük bir kısmı okunabilir halde kaldı."

Zylah'ı götürdüğü dağ kütüphanesinden bahsettiği anda, birçok yüz endişeyle kül rengine döndü.

"Yeteneklerim, gücüm ve orada keşfettiğim karanlık sırlar hakkında hiçbir fikriniz yok. Weldir'in müdahalesi nedeniyle geçidimden bir ordu geçiremedim ama burada şehit olmayı bekleyen bir ordu var. Hepsini tek bir hedefe odaklamaktan mutluluk duyacağım."

"Ve bunu başarmak için eşini isteyerek tehlikeye mi atacaksın?" dedi arkasından ilk kez konuşan biri. Şimdiden adını hatırlayamıyordu ve umurunda da değildi.

"Bana sunduğunuz tek seçenek buysa, başka ne seçeneğim var? Her iki diyarda da en güvenli yer Lezekos Şehri ve bir gün onu barındırdığı sürece Elysianlar veya İblisler tarafından işgal edilmiş olması umurumda değil. Bu arada, beni artık ölemez hale getirdiğini de söylemeliyim." Bir sırıtış dudaklarını geriye kıvrıp keskin dişlerini ortaya çıkarırken, neşe gözlerini kıristirdi. "Zamanın sonuna kadar tekrar, tekrar ve *tekrar* deneyebilirim."

Hepsinin yüz ifadesi anlayışla asıldı ve birçoğu birbirlerine temkinli bakışlar fırlattı.

Raewyn biraz daha kendinden emin bir ifadeyle, "Ama cisimsizleşebilme yeteneğin, şehirde bize sırtını dönersen yakalanamayacağın anlamına geliyor," dedi. "Ve Zylah bir Duskwalker. Eğer seni tehdit edersek, bize sırtını döner. Ne kadar yanlış ya da doğru olursa olsun her zaman sizin tarafınızı seçecektir. Her ne kadar kabul etmek istemesem de... ikiniz de tahmin edemeyeceğimiz bir değışkensiniz. Nefretiniz bu kadar güçlü kalırsa, size güvenemeyiz. Biz bilmeden savunmamızı zayıflatırsanız, geçmiş i unutamamanız yüzünden halkımızı riske atmış oluruz. Ben... *biz* size güvenmek istiyoruz ama siz bunu yapmamızı kolaylaştırmıyorsunuz. Sizi geri çevirsek de kabul etsek de risk altındayız. Korku asla azalmayacak. Size karşı her zaman dikkatli ve tetikte olacağız."

"O zaman bana yaptıklarını telafi et," dedi Jabez. "Sana öfkemi *yatıştırman* ve hatamı telafi etmen için bir fırsat sunuyorum, ama bu

sadece şehir içinde yapılabilir. Eşime iyi davranırsanız kalbim değişebilir."

"Bu mümkün mü ki?" Zerik yaşlı sesi titreyerek sordu. "Geleceğimizi garanti altına almak için bize hiçbir yol sunmadınız, ancak geçmişiniz size yaptığımız tesadüfi zulümle sağlamlaştırdı, bugününüz kan dökülüyor."

Jabez yaşlı adama ters ters bakarak, "O zaman bunu en başta yapmamalıydın," dedi. "Beni sürekli alıkoymak için oy kullandığınızda orada olduğumu unutuyorsun ve en yüksek ses hep senden çıktı Zerik."

"Yaptıklarımız için üzgünüz ve gittiğiniz günden beri pişmanlık duyuyoruz," diye cevap verdi Zerik, kaşları belirgin bir üzüntüyle çatılırken kırışıklıkları derinleşiyordu. "Hatalarımızdan ve yanlışlarımızdan çok şey öğrendik-"

"Umurumda değil!" Jabez kükredi, sabrının alevleri tükenmeye başlamıştı. "Kendi geleceğimi değiştirmeye çalışırken geçmiş hakkında konuşmaya hiç niyetim yok. Bu gereksiz döngüden vazgeçin ve kararınızı verin. Tartışacak başka bir şey yok."

Jabez ve Zylah'ın üzerine beyaz bir kubbe çöktü ve ötesindeki tüm sesler kesildi. Duyabildiği tek şey kendisi ve kızıydı. Kalbi öfkeyle çarpıyordu; bu aptal meclis üyelerinin onun sunduğu en akıllıca seçimi yapmaları pek olası değildi. Ama niyetinde yalan yoktu ve eğer şehre girmelerine izin verirlerse, Jabez'in gelecekte şehri tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu. Buraya Zylah için gelmişti ve barışçıl yollarla da olsa duvarların ötesinde İblislere yardım edebileceği başka yollar olduğundan emindi. Kaybedecek olan tek kişi kendisiydi. Gelecekte korktukları için nelerden vazgeçtiğini anlamış gibi görünmüyorlardı.

Onu güvende tutarlarsa bunun gerçekleşmeyeceğini zaten öngörmüştü.

Zylah'a ruhunu verdiğinde kalbindeki şefkat on kat artmıştı. Eylemin kendisi yüzünden değil, onun için ne anlama geldiği için. Bu aptal Elysianlar belli ki bir İblis için eş seçmenin ne anlama geldiğini anlamaktan yoksundu ama bunu yaparken özü onu her ne pahasına olursa olsun korumaya çağırıyordu.

Ve bağın içinde oturduğu süre uzadıkça, bunun içini parçaladığını daha çok hissetti. Dar görüşlülüğü artıyordu; düşünceleri aptalca bir şekilde onun etrafında dönmeye ve onu kendi merkezi haline getirmeye başlıyordu. Bu, zihninde ve kalbinde birlikteliklerinin sarsılmaz olduğunu anlatmak için yeterliydi.

Deniyorum... diye düşündü yüzünü buruşturarak.

Onlara tehdidinden başka sunabileceği bir şey yoktu. Gerçeklik büyüü düşünöldüğünde, bu insanlar hakkındaki hislerini saklamasının hiçbir yolu yoktu. Elindeki tek şey bu ultiomatodu.

Dünya'da ne yaptığımı onlara kim haber verdiyse. Jabez onları ele geçirmeye bayılırdı. Bahse girerim buradaki lanet Mavka'ydı.

Kim olurlarsa olsunlar, bu insanlara onun aleyhine işleyecek çok fazla bilgi vermişlerdi. Muhtemelen onun tüm zalimliğini, *anlamsız* bir ordu kurmak için yaptığı her şeyi biliyorlardı.

Kalmamıza izin vermeleri için onlara başka ne önerebilirim?

Zihni seçenekleri gözden geçiremeden, etraflarındaki ses geçirmez kubbe kayboldu.

Laele yüksek sesle, "Konsey çok kararsız," dedi. "Bunu düzgün bir şekilde tartışmak için zamana ihtiyacımız var."

"Sorun değil," diye cevap verdi Jabez sakince, hemen reddedilmedikleri için rahatlamıştı. "Sabırlı olmaya hazırız."

Ayrıca konseyi etkilemek için sunabileceği diğer potansiyelleri düşünmek için de zaman kazanacaktı. Kurnaz olabiliyordu, bu yüzden yeterince derin düşünürse onların ilgisini çekebilecek bir şeyler bulabileceğinden emindi.

Onlara sırrımı söyleyebilirdim... Başını sallamadan önce kendi düşünceleri karşısında şaşkınlıkla irkildi. *Hayır. Onlara yıllar önce aradıkları şeyi vermeyeceğim.*

Zerik, "Uzun bir konuşma olabileceği için şimdilik ikinizi de alıkoymak zorundayız," dedi ve Jabez'in kulakları onun sessizleşen sesindeki *tedirginlik* imasına dikildi.

"Alıkoymak mı?" diye sordu, başını kaldırıp gözlerini açarak. Tek bir gözünü şüpheyle kıstı. "Yeraltı hapishanesinde mi demek istiyorsun?"

"Maalesef, evet."

"Hayır." Jabez başını üstün bir edayla geriye doğru kaldırdı ve duygularını gizlemek için yüz hatlarının gevşemesine izin verdi. "Reddediyorum."

"Bu sadece geçici bir durum. Birkaç saatten fazla sürmez ama bu, ikinizin de beklerken önümüzde diz çökmek yerine hareket etme özgürlüğüne sahip olacağınız anlamına geliyor."

"Reddediyorum," diye tekrarlardı, tam da dehşetin boğazı boğazını sıkıttığı sırada. Zylah'a baktı ve çene kasları çatlayana kadar dişlerini sıkıttı. "Burada oturmayı tercih ederim."

Ulric gözlerini kısarak soğuk bir ifadeyle, "Bu müzakere edilemez," dedi. "Bu iş böyle yapılır. Sizi kabul etmemizi istiyorsanız, kurallarımıza ve yasalarımıza uymanız gerekecek. Reddetmek bir seçenek değil, aksi takdirde bize itaat edemeyeceğinizi kanıtlarsanız sizi duvarların dışına çıkarırız."

Mide bulandırıcı, soğuk ve kalp atışlarını hızlandıran bir duygu göğsünde dolarken kulakları sarktı. Yüz hatlarındaki ıstırapı gizlemek için başını öne eğdi ve homurdandı: "Ne beni ne de onu o hapishaneye koyamayacaksın."

O karanlıkta.

Yıllarca acı çektiği, yavaş yavaş aklını yitirdiğini hissettiği, dünyanın onu terk ettiğini düşündüğü yerde. Hapishane hücreleriyle ve o duvarların insanın zihnini nasıl hızla kapatabileceğiyle yüzleşmek istemiyordu. Ayrıca Zylah'ın geçmişinin nasıl bir şey olduğunu yakından anlamasını da istemiyordu. Hiç yanlış bir şey yapmamışken böyle bir yere ait değildi.

Böyle bir korkunçluğu hak etmiyordu.

Jabez'in zihninin sefil çukurunda parçalardan başka bir şey olmayana kadar ezdiği anılar yeniden su yüzüne çıkmaya başladı. Tek bir sert rüzgârın havaya savurduğu bir toz ya da bozulmamış bir yüzeye vurulan güçlü bir el darbesi kadar kolay yükseliyorlardı. Onları iradesiyle ne kadar ezmeye çalışırsa çalışsın, zihninin gerisinde titreşiyor ve hızla kırpışan göz kapaklarının önüne fırlıyorlardı. Onları dağıtmaya çalıştı, ancak oraya geri dönmek zorunda kalma tehdidi, o karanlığın içinde ne yattığını bilerek, zihnini hızla yiyip bitirdi.

Unuttuğu şeyler aklına geldi: görüntüler, kokular, yatağında yatmadığı zamanlarda yumuşak tenini aşındıran taş ve toprak hissi. Tüm bu süre boyunca, ayaklarına, parmak uçlarına değen bitki örtüsünün canlılığını hissedememişti. Kendi çılgınca bağırışları arasındaki zaman dilimi o kadar sessizdi ki, kendi nefes alışını ve endişeli kalbinin kulaklarında gürültüyle çarptığını duyabiliyordu.

Can sıkıntısıyla, hayal kırıklığıyla kendi derisini nasıl didiklediğini ya da duvarların üzerine kapandığını hissettiğinde kendini nasıl tırmaladığını. Etrafındaki soğuk, yalnız kayanın, dünyanın onu nasıl ve neden terk ettiğini merak ederek ileri geri sallanırken kendi acınası hıçkırıklarının kulaklarında yankılanmasına izin vermesi. Kaçmak için çaresizce duvarları tırmaladığı için tırnakları törpülenmişti ve parmak uçları her gün kanıyordu.

Sanki dışarısı hemen ötesindeymiş gibi, parçaları çekmek için taşın keskin kenarlarını kavradığı zaman.

Hapsedildiği cehennemden kaçmak için akılsız, ayrıştırıcı bir bulanıklığa kapılmışken yatağına uzanıp dudaklarının kenarından salya damladığını asla unutmuyacaktı. Bazen susmayı reddeden kaotik, dönüp duran düşüncelerini yükseltmenin tek yolunun bu olduğunu.

Varlığındaki kana susamış acıyı dindirmek için kitaplarının sayfalarını yediği, onu dindirmek için her şeyi denediği acınası anılardan nefret ediyordu. Ya da sırf kendi iç organlarının sürekli sessizlikte hareket edip yer değiştirmesinden başka bir şey duymak için bir barbar gibi toprağı nasıl kazdığını ya da bir taşla yere nasıl vurduğunu.

Hiç doğmamış olmayı dilemenin duygusal ıstırabıyla geçen günler, haftalar, aylar, *yıllar*. Kendisinin İblis yanından nasıl nefret ettiğini çünkü kilit altında tutulmasının sebebinin bu olduğunu. Kendi boynuzlarını alnından çekip çıkarmaya çalışıp yok olmalarını sağladığında ya da normal dişleri çıksın diye dişlerini ağzından söktüğünde, dişleri eskisinden daha güçlü bir şekilde geri çıkmıştı. Kendi yansımasına bakmak onu rahatsız ediyordu çünkü bir İblis'in gözleri ona bakıyordu, çılgın ve açgözlü bir kötülükle, sanki Elf parçasını tüketmek istercesine.

Kendinden nefret etme, iğrenme, yok olma özlemi. Yine de sırf bir gün kabul görebilmek için *yaşamak* istemiş ve ne zaman biri onu ziyaret etse kana susamışlığının onu ele geçirmesine izin vermemek için çok ama *çok* çabalamıştı.

Sadece başarısız olmak için.

Damarlarında akan kanlarının sesi ya da etle kaplı etlerinin kokusu onu yemek için köpüren akılsız bir hayvana dönüştürüyordu. Sırf ona kan aşısı yapabilmek ve teşhis edemedikleri bir hastalıktan ölmekten kurtarabilmek için ağzını bağlamak zorunda kaldılar.

Yalnız hücresinin kapısını her açtıklarında - onu beslemek, oyuncaklar, kitaplar, yapbozlar sunmak, akli başında kalması için ellerinden gelen her şeyi yapmak için - kapının her kapanışında biraz daha kırıldığını hatırlıyordu.

Jabez *uzun süre* boyunca o yılların travmasını içine gömmüştü.

Laele sözlerini yumuşatmak istercesine nazikçe, "Bunun sizin için zor olabileceğini anlıyoruz," dedi. "Ama-"

Zylah'ın usulca adını seslendiğini duyana kadar korkudan dizlerinin üzerine çöktüğünü fark etmemişti bile. Ama sıkıntıyla nefes nefese kalmasına engel olamadı,

Ne boğazının arkasında yükselen safra ne de tüm vücudunun nasıl titrediği.

Korkuyordu ve uzun zamandır böyle hissetmemişti.

Bunu ondan istemeye nasıl cüret ederler! Sanki kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kendi isteğiyle oraya gideceğini düşünmüşler gibi, o hapishane hücrelerinden *bahsetmeye* nasıl cüret ederler?

Onu bununla tehdit etmeye nasıl cüret ederler! Onun çektiği acıların bir *damlasını* bile tatmasına izin vermeye.

İçindeki öfke yıllardır kaynıyordu ve sonunda zapt edebileceği sınırı aşmıştı. İçindeki öfkeyi bastırmayı başarmış olması, *unutmayı* ne kadar çok istediğini kanıtlıyordu.

"Arkadaşımı o lanet hapishaneye koyamayacaksın!" Jabez kükreyerek ayağa fırladı ve bacaklarını saldırgan bir pozisyonda dengeledi. Kaslarının her lifi savaşa atılmak için şişti, aynı anda hem korumaya hem de yok etmeye hazırды. "Size izin vermeden önce boğazlarınızı parçalayacağım!"

"Jabez," diye uyardı biri, kim olduğu umurunda değildi.

Körü körüne ileri doğru koştu. "Ben sadece bir *çocuktum*!" diye bağırды, onu yerdeki kancaya bağlayan ipin ucuna ulaştığında. Karşı koydu, ayakları ileri gitmek, onlara doğru koşmak, onlara hediye etmek için *sonsuz* beklediği şiddeti uygulamak için kazıyordu. "Daha on bir yaşıdaydım! Yaptığım hiçbir şey benim suçum değilken beni *beş yıl* boyunca o hapishanede çürümeye terk ettiniz!"

Kalmen adında bir salak, orada bulunmamış, muhtemelen henüz *doğmamış* genç bir adam, geçmiş hakkında konuşmak için kürsüye çıkmaya karar verdi. "Bir sınıf arkadaşını, bir öğretmeni öldürdün ve Mericato'yu öldürmeye çalıştın, şimdi onu acı çekmeden konuşamaz hale getirdin. Senin ve seninle birlikte kaçan İblislerin kaçarken birçok insanı nasıl öldürdüğünü de unutmayalım."

Kalmen'in tarihi en basit şekilde yeniden anlatması Jabez'i daha da öfkeliendirdi.

"Siz Elysianlar yüzünden! Bana *zarar* veren insanlara karşı kendimi savunuyordum ve yine de kilit altında tutulan tek kişi bendim! Kimse onları ne kadar hızlı büyüdüklerini görmek için dişlerimi sökmekten ya da yeniden canlanıp canlanmayacaklarını görmek için boynuzlarımı tıraş etmeye çalışmaktan alıkoymadı! Hayatımın her dakikasında alay edildim, dalga geçildim ve gülündüm ve siz yine de benden *iyilik* mi bekliyorsunuz?"

İpin ucunu çekmesi hiçbir işe yaramadı. Korkudan ve efordan terlerken, ayağı altından çıkınca dizlerinin üzerine düştü ve alnı yere çarptı.

"Ve hepiniz hiçbir şey yapmadınız!" Jabez kükredi, gözlerinde sıvı yükseldiğini hissettiğinde gözlerini sıktı. "Doğduğum andan itibaren hepiniz bana bir canavarmışım gibi baktınız. Beni bu dünyaya getirmesine izin verdiniz çünkü hayat kutsaldır, onun ne yaptığını biliyordunuz ve yine de aldığım her nefesi küçümsediniz. Beni toplumdan olabildiğince uzak tuttunuz, beni buna zorladığınızda size düşman olacağımdan endişelendiniz!"

Yüzünü soğuk obsidyen zemine bastırarak gözlerini açtığında yerde çok sayıda damlacık buldu. Islak gözyaşlarının sıcaklığı soğudu, ancak daha fazlası tarafından yeniden ısıtıldı.

Ne zaman ağlamaya başladığını bilmiyordu ama bunu saklamak için sessiz hıçkırıklarını bastırdı. Düşerken öne doğru savrulan uzun saçları acınası yüzünü görmelerini engellediği için şükreliyordu.

"Hepiniz bunu görmemiş gibi davrandınız. Kendi suçluluğunuzu hafifletmek için doğru şeyi yapıyormuş gibi davrandınız ve sonunda onu kaybettiğimde, bu benden kurtulmak için bir bahaneydi. Beni unutulması gereken utanç verici bir yaratılmışım gibi sakladınız ve sonra da beni dönüştürdüğünüz şey olduğum için suçlandım."

Bir ürperti tüm vücudunu sarstı ve yere sıçrayan kendi gözyaşlarının görüntüsüne dayanamayıp bir kez daha gözlerini kapattı. Kendini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı ama midesi o kadar düğümlenmiş ve hastaydı ki sesi kırık ve sert çıktı. Söylediklerinin ağırlığı üzerine çöktüğünde sesi yumuşadı.

"Bunu bir çocuğa nasıl yaparsın? Yaptığım onca şeye rağmen, ne olursa olsun gençlere, gerçekten masum olanlara karşı asla zalim olmadım. O hapishanede oturmuş, beni acılarıma son verip öldürmenizi diliyordum. Bir parça dürüstlük gösterip beni öldürmeni, böylece artık acı çekmek zorunda kalmamayı. Yine de her yıl, *bana yardım* etmek için hiçbir şey yapmadan değişeceğimi *ummaktan* başka bir şey yapmadınız."

Onu karşılayan sessizlik karşısında, çabucak sönen bir hırıltı çıkardı. Hissettiği tek şey acıyken istediği öfkeyi toplayamıyordu. İçindeki hasarlı çocuk, içindeki kafesin parmaklıklarını kavradı ve sonunda çocukken hiç dile getirme fırsatı bulamadığı şeyi haykırdı.

Travmatik geçmişini asla bu şekilde selamlamak istemezdi. Bunu Elysian cesetlerinden oluşan bir dağın üzerinde dururken kıkırdayarak yapmak istiyordu, dizlerinin üzerinde acınacak bir halde, *gözlerinden* lanet olası *yaşlar* akarken değil. Omuzları utançla çöktü ve başını yana çevirdi, böylece yere sürtünmeden ve kendi yüzünü havalandırmadan nefes alabilecekti.

"Sen sadece görmek istediğın şeyi gördün. İyi bir evcil hayvan olmaya çalıştım. Daha iyi olmaya çalıştım. Bana verdiklerini yedim, oyuncaklarıyla ve yapbozlarıyla oynadım. Ama hiçbir şey beni olduğum kişi olmaktan alıkoyamayacak," dedi sessizce, keşke göğsüm böyle ağrımasaydı. "Yıllarca o hücrede kalmanın nasıl bir şey olduğı hakkında hiçbir fikrin yok. Bir canlıyı bu kadar uzun süre kilit altında tutmak insanlık dışı ama binlerce kişiyi koruma kisvesi altında benim iyiliğimi hiç umursamadınız. Yine de orada oturmuş, bana üzgün olduğunuzu ve talebinizi kabul etmem gerektiğini söylüyorsunuz, çünkü bu iş böyle yapılıyor? Kendinizde olduğuna inandığınız iyilikseverlik nerede? Sözde merhametiniz nerede? Doğduğum andan itibaren sizin kötülüğünüzden başka bir şey görmedim."

Derin bir hıçkırık onu izlemeden önce yüksek sesli bir burun çekme sesi duydu ve havada neredeyse tadını alabildiği sempati karşısında irkildi.

Başını kaldırdığında, kendisine yaptıklarından sonra kimin onun için ağlamaya cüret ettiğini görmek için uzun saçlarının arasından baktı. Birçok gözün yaşlarla dolu olduğunu görünce şaşırdı ama yüksek sesle ağlayan, yıldız patlaması gözbebekleri olan gözleri görmeyen kadındı. Ağladığını gizlemek ve boğmak istercesine yüzünü bile kapatmıştı.

Ona karşı tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Tanımadığı biri için neden bu kadar içten ağlasın ki? Böyle yufka yüreklilikten nefret ederdi.

Gözlerini ondan kaçırdı ve Mericato'nun kül rengi yüz ifadesiyle, bakışlarında rahatsız edici bir pişmanlıkla bilerek karşılaştı.

"Pişmanlığınız, özürleriniz ya da mazeretleriniz umurumda değil. Hepimizin aptal çocuklar olması, aptalca şeyler yapması umurumda değil, çünkü yetişkin olarak eylemlerin bir ağırlığı vardır. Siz Elysianlardan öğ almak adına korkunç şeyler yaptım ama en azından bunları kabul edebilirim. Bizi alıkoymak ya da hepinizin yapmaya karar vereceği gibi bu şehirden atmak için başka bir yol bulun. O hapishanede bir dakika daha boyun eğmeyi reddediyorum, çünkü zaten sayısız dakikamı orada harcadım."

Sonra arkasına yaslandığında bakışlarını dizlerine indirdi.

Zylah iyileşti. Bunun dışında, onları buraya getirdiği ve değişmedikleri ortadayken ilerlemeye çalıştığı için pişmanlık duyuyordu.

Bunun onu ne kadar derinden yaraladığını anlamıyorlardı; zihninin girintilerinde bunun tek tanığı oydu. Bu diyardan ayrılmanın, insanların ve İblislerin ellerinde çektiği tüm zulmün onu nasıl daha da çarpıttığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu çünkü gidecek güvenli bir yeri yoktu.

Vahşi ve kontrolsüz bir öfkeyle kendini savunduğu günden beri, buranın güvenliği bir kafesten başka bir şeye dönüşmemişti. Bir kafes.

Kilidin anahtarının sadece kendisinde olduğu, böylece özgürlüğü her zaman bileceğı yere dönmek için çabalıyordu.

Tüm acıları, tüm ıstırapları, yaptığı tüm korkunç şeyler... onların suçuydu. Sessiz, uysal ve utangaç bir çocuğı almışlar ve onu nefret dolu bir varlığa dönüştürmüşlerdi. Onu bir canavara dönüştürmüşlerdi ve o da kendi yansımasında gördüğü şeyin bu olmasına izin vermişti.

Burada olmak istemiyorum. Onlar da onu burada istemiyorlardı. Bir uzlaşmaya varamayacaklarını şimdiden görebiliyordu.

Daha da kötüsü, içinin parçalandığını, intikam ateşinin söndüğünü hissedebiliyordu. Çünkü kalma düşüncesinden nefret etse bile... Zylah'ı aralarına kabul ederlerse bunu yapacaktı.

Elf ağacının ağartılmış beyaz ahşap koridorlarında ilerlerken Zylah'ın göğüs kafesinin arkasında soğuk bir keder yayılıyordu. Yanındaki Jabez'e her bakışında bu acı daha da derinleşiyordu.

Bir şey oldu, diye düşündü, gözbebeklerinin mavi tonu koyulaşıyordu.

Bağırıp kendini öne atması ve sonra dizlerinin üzerine çökmesi kalbini paniğe sürüklemişti. Ona gitmek için bağlarına karşı mücadele ederken yapabileceği çok az şey vardı. Sesi kısılmıştı, konuşurken vücudu titriyordu ve her kelimesi dayanılmaz bir azapla çınlıyor gibiydi.

Her zaman kendinden çok emindi ve büyük bir kişiliği vardı.

Onu böyle bir durumda görmek inkar edilemeyecek kadar üzücüydü. Ona istediğini vermedikleri için saf bir öfke duyduğunu düşünmüştü ama gerçeği anlaması uzun sürmemişti.

Sözlerini anlayamamasına rağmen, acı çektiği bir yerden konuştuğu açıktı.

Keşke ne söylendiğini bilseydim. Hiçbir şey anlamamak hoşuna gitmemişti ama Jabez'e güvenmiş ve sessiz kalmıştı. Yine de bağırdığı şeyin onun için önemli olduğu açıktı ve uzaktaki bakışlarının şu anki kayıtsız bakışı rahatsız ediciydi.

Her zamankinden daha bitkin görünüyordu.

Gözleri kafatasına kaydı ve Zylah onlardan kaçmak için öne doğru baktı. Havada hissettiği sıcaklığa rağmen omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü.

Üzerinde uzun, geniş sarı bir kuşak çakılı olan beyaz ahşap bir kapıya götürüldüler. Üzerindeki sembolleri ya da kelimeleri okuyamıyordu ama kapıyı görünce tedirgin oldu. *Bizi nereye götürüyorlar?*

Jabez'in bunu kendisine açıklamasını bekliyordu ama konferans salonundan çıkarıldıkları andan itibaren Jabez'in ağzından tek kelime çıkmamıştı.

Hâlâ bağlı oldukları için muhafızlardan biri onlar için kapıyı açtı ve diğer tarafta geniş bir oda ortaya çıktı. Eşikten geçerken etinin üzerinde bir tür büyüün gezindiğini hissettiğinde tüyleri diken diken oldu.

Zylah'a en yakın muhafız bileklerine dokunarak irkilmesine neden oldu, ardından kollarının etrafındaki bağlar gevşeyip düştü. Zylah onlardan kurtulmak için öne doğru tökezledi ve arkadan bağlanmaktan dolayı pazularındaki ağrı azaldı. Jabez'i de bırakmalarını izlemek için döndüğünde ön kollarını ovuşturdu.

Kolları serbest kaldığında ise dönüp onlara bileklerini uzattı. Etraflarına, kapandıklarında pembe renkte parıldayan kalın altın bantlar yerleştirmişlerdi, belli ki bir tür büyüyle doluydular.

Zylah kendi bileklerini gösterdiğinde Jabez elini onun koluna koydu ve başını salladı. "Hayır. Sadece ben."

"Neden?" diye sordu ve muhafızların odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapatmalarını izledi. Bir tür kilidin takılma sesi duyuldu ve odanın duvarları solmadan önce maviyle parladı.

"Sihrimi kullanmamı engelliyor," diye cevap verdi sessizce, sesinde duygu yoktu. "Bizi buraya getirmeyi kabul etmelerinin tek yolu buydu."

Bir kez daha, "Neden?" diye sordu.

Şimdi yüz yüze geldiklerinde, adamın tozla kirlenmiş yüzünde kurumuş, tuzlu kokulu sıvı izlerini fark etti. O kadar çoktu ki, bir tarafta sadece kalın, lekeli bir çizgi gibi görünüyordu. Yüz hatları kül rengi ve cansız görünüyordu ve onları daha önce hiç bu şekilde görmemişti.

Gözleri uzaklaşmadan önce kafatasına kaydı.

"Çünkü mana taşı olmayan her büyüün bir kodu vardır ve bunlar kırılabilir. Bizi burada kilitli tutan bariyeri yıkmadığımdan emin olmak için."

O mavi parıltı bu muydu? diye düşündü, kapı çerçevesinin etrafındaki duvara bakarak.

Başını eğdi, açıklamasını düşündü. "Ama bunu ben yapamaz mıyım?"

"Hayır. Çok yetenekli bir büyü kullanıcısı ve yıllarca pratik yapmak gerekir." Ovaladı

bileklerini saran bantlara baktı. "Temkinliler çünkü hapislane hücremdekini kırmayı başardım, ki bir mana taşından güç aldığı düşünülürse, bana kadar imkansız olduğu düşünülüyordu." Sonra yüz ifadesi buruştu ve mırıldandı: "Bir çocuğa aynı bulmacayı beş yıl verin, bir çözüm bulacaktır."

Zylah ellerini göğsünün önünde kavuştururken kol ve bacakları içe doğru devrildi. "Neler oluyor?" diye sordu endişeyle, çünkü adamın davranışları endişelerini daha da derinleştiriyordu.

Kadının etrafından dolandı ve odayı işaret etmek için bir kolunu salladı. "Konsey kalmamıza izin verip vermeyeceğine karar verene kadar burada kalacağız."

Zylah sonunda anladı.

Oda yarım daire şeklindeydi ve tek düz duvara yaslanmış bir yatak vardı. Tüm duvarlar kıvrımlı beyaz dallar, bronz cevher ve camdan oluşuyordu. Ayaklarının altında daha fazla ağacın yanı sıra yatağın altında duran ve iki şezlong ile bronzdan yapılmış sağlam bir oval masanın bulunduğu bir oturma alanına inen bir tür ince sarı halı vardı.

Tavanın ortasında garip bir parıltı vardı ama sönüktü. Bakışlarını sağındaki ağaç ve cam dallarına çevirmeden önce onu aydınlatmanın bir yolu olup olmadığını merak etti.

Odanın karşı tarafında kemerli bir kapı olduğu için daha içeride bir oda varmış gibi görünüyordu.

Bulundukları yer büyük değildi ama ortak mağaralarından daha büyük olduğu kesindi.

"Kalmamıza izin verilirse burada kalıcı olarak yaşayacak mıyız?" diye sordu, biraz da tasarımını beğenerek.

Fayren'in evinin aksine, koltuklar onun oturabileceği kadar büyük görünüyordu. Yatak da onunkine kıyasla çok büyüktü. Zylah, Jabez'in dinlenmek için top gibi kıvrılmak zorunda kalmasındansa kendisinin ve Jabez'in rahatlıkla yatabileceğini düşündü.

"Hayır. Bu oda sadece geçici ama Zylah..." Zylah'ın ses tonunun gerginleşmesi üzerine arkasını döndüğünde yüz ifadesinin değiştiğini gördü. "Bizi onaylama şansları son derece düşük."

Odayla ilgili tüm umut ve heyecanı bir anda yok oldu. Ellerini bir kez daha kavrayıp oynamaya başladı ve gözbebekleri daha önceki mavi tonuna geri döndü.

"O zaman neden hâlâ buradayız?" diye sordu, böyle hissediyorsa neden onları göndermediğinden emin değildi.

Gözlerini odaya dikmeden önce ona dikti. "Çünkü bu bana güvenli bir yerdayken diğer seçeneklerimizi değerlendirmek için zaman veriyor." Sağ eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve yüzünü cam duvara doğru kaldırdı. "Ayrıca dinlenmemizi de sağlıyor ve sanırım şuradaki kapı bir tür kişisel banyo tesisine açılıyor."

Zylah yaklaştı ve onun kaçamak bakışlarıyla karşılaşabilmek için başını yana eğdi. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin? Neden aniden..."

Yüz ifadesi buruştuğunda, sözleri yetersiz kaldı.

"Geçmişim bir sorun," diye itiraf etti, kızın gözlerinin içine bakarak. Sonra ellerini kaldırdı ve kızın kemikli yanaklarını kavradı. "Senin aksine, onlar bunu affetmeye yanaşmıyor. Özür dilerim Zylah ama bu insanlara duyduğum nefreti üzerimden atamamam engel oldu ve şimdi kendimi sana bağladım, yani seni kabul etseler bile ayrılmanız mümkün değil."

Zylah ellerini onun ellerinin üzerine koyarak tuttu. "Nerede olduğumuz umurumda değil, yeter ki birlikte olalım."

Sanki bunu söylemek yanlışmış gibi, elini çekerken geri adım attı. Yüzündeki tozu ve kurumuş kanı temizlemek için yüzünü silmeden önce saçının ucundan tutarak kırmızı, kanlı tutamı inceledi.

"Yıkanmam gerek. Nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirim," dedi ve odanın diğer tarafındaki kapıya yöneldi. "Otur. Uzun sürmez... Tabii nasıl çalıştıracağımı bulamazsam ya da bileklikler yüzünden yapamazsam."

Sonra Zylah'ı kendi başına bıraktı.

Mekânda başka pek bir şey olmadığı için Zylah yatağa doğru yürüdü ve kenarına oturdu. Bu kadar yumuşaklık beklemiyordu, kıcı tam içine girdiğinde gıcırdadı ve hafif bir merakla üzerinde zıpladı. Tam rahatlayıp bakışlarını cam duvara çevirdiği sırada, Jabez'in kaybolduğu odadan gelen belli belirsiz yağmur sesini duydu. Her ne kadar ne olduğunu öğrenmek ve incelemek istese de, onu yalnız bırakmanın en iyisi olduğunu düşündü.

"O..." diye düşünürken elleriyle kıpırdandı.

farklı.

Adamın davranışlarından ne anlam çıkaracağını bilmiyordu; adam ondan defalarca kaçmış ve her zaman yaptığı gibi bakışlarını güvenle karşılamayı reddetmişti. Ayrıca, ona neden yere yığıldığını soracak olsa, tüm gerçeği söylemekten kaçınacağına dair içini kemiren bir his vardı.

O her zaman karmaşıktı.

Endişesine ve tedirginliğine rağmen, ruhunun hediyesini aldığını hatırladığında kalbi biraz çarptı. Oradaki hafif ısı nedeniyle boynuzlarının arasında yüzdüğünü *hissede biliyordu* ve uzanıp ona dokunma arzusu içini kemiriyordu. Dürtü çok güçlü hale geldiğinde, buna izin verilip verilmediğinden emin olmadan elini tereddütle ruhun durduğu yere doğru kaldırdı.

Onu sıcaklık karşıladı ve içindeki hiçbir şey ona yaptığının yanlış olduğunu söylemediğinde başparmağını küçük alevin üzerinde gezdirdi. Hatta elini alevin etrafına dolayacak ve alabildiği kadar çekecek cesareti bile bulmuştu.

Beyaz, görüşünün rengini söndürdü ve değiştiğini fark ettiğinde başını geriye doğru kaldırdı. Onu kendisine verdiğinde mavi-yeşil alevlerle döndüğünü biliyordu ama Jabez'in ruhunun başı siyaha dönmüş ve çatlak bir taş gibi görünmüştü.

Hâlâ aynı bağdaş pozisyonunda duruyordu ama sanki yorgunmuş gibi omuzlarının eskisinden daha fazla çöktüğünü düşündü. Kırmızı yarıklar sürekli göz kırpyordu ama kafatasına bakar gibi göründüklerinde bile yavaş ve durgundular.

Zylah işaret parmağının tersiyle pençesini çenesinin altından geçirecekti ki yağmurun sesi kesildi. Elini hızla boynuzlarının arasına yerleştirdi ve ruhu orada kaldığında şükretti.

Onunla oynadığını gördüğü için neden gergin hissettiğini bilmiyordu ama ortaya çıktığında çitirtisini gizlemek ve omuzlarının bilinçli bir şekilde içe dönmesini engellemek zorundaydı.

Saçı ıslak değil. Vücudu da öyle. Belki de onun yapabildiği gibi bir kurutma büyüğü vardır? Pantolonunu da yıkamış gibi görünüyordu.

"Banyo yok ama duş var. Gerekirse sana ne olduğunu gösteririm" dedi ve omzunun üzerinden bakmadan önce ona baktı. "Seni hastanede temizlediklerini biliyorum ama yıkanmak ister miydin?"

Zylah başını sallarken "Hayır," diye cevap verdi. "Ben iyiyim."

Ne kadar meraklı olsa da, tanımadığı bir ortamdayken daha fazla yalnız kalmak istemedi ve onun iyiliği için bu kadar endişelendi. Yıkandıktan sonra biraz daha parlak görünüyordu ama bunun sadece temiz olduğu ve artık kirle kaplanmadığı için olabileceğini düşündü.

Cevabını kabul eden adam gelip yatağın üzerinde onun yanına oturdu. Ağırılığı, her şey yerine oturmadan önce kadının bir anlığına zıplamasına neden oldu ama ellerini açık dizlerinin arasında kavuştururken fark etmemiş gibi görünüyordu. Bakışlarını bir yere yerleştirmesi biraz zaman aldı. Yerleştirdiğinde, önlerindeki candan dışarı baktı.

O da öyle yaptı.

Otholla'yı göremiyorlardı, bu yüzden arkalarında olduğunu tahmin etti. Ormanı da göremiyordu. Bunun yerine, büyük miktarda karanlık, mürekkepli su, ışıltılı yıldızları yansıtıyordu.

"Bu bir okyanus mu?" Zylah daha önce hiç görmediği için sordu.

"Okyanus ya da çok büyük bir göl, görüşünüze bağlı olarak, çünkü tamamen karayla çevrili. Ayrıca tatlı su ve tuzlu değil."

Sessizlik üzerlerine çöktü ve Zylah konuşabilecekleri başka bir şey ararken ipeksi yatağı karıştırdı. O kadar çok soru vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu ve şu anda ne hakkında konuşmanın güvenli olduğunu da bilmiyordu. Her zamanki kıvılcımını kaybetmiş gibi görüldüğü için onda bir sorun olduğunu anlayabiliyordu ama yardım edebilmek için konuyu nasıl açacağını bilmiyordu.

Kendini biraz... kaybolmuş ve durumdan habersiz hissediyordu.

Ayrıca birlikte büyük ve rahat bir yatağın üzerinde oturuyorlardı. Yeni uyuduğu için henüz o kadar yorgun değildi ama üzerinde yapabilecekleri başka şeyler de vardı. Ayrıca yalnızdılar ve her şeye ve geleceklerinin belirsizliğine rağmen, ona ruhunu verdiği için onu takdir etmek istiyordu.

Sarılmak istiyordu, dokunmak istiyordu, sadece ona yakın hissetmek istiyordu. Şimdi bunun için uygunsuz bir zaman mıydı?

Ona ne isim vereceğim? diye merak etti, burnunun kenarını kaşıyarak. *Ona gelinim mi desem yoksa kendi türü gibi bir eş mi?* Gelin kulağa komik geliyordu; kitaplarında ne zaman bir düğün hakkında okusa, bu genellikle bir dişinin unvanıydı. *Damat? Koca mı? Kafam çok karıştı.*

Zylah görüş alanının kenarından ona baktı ama ifadesi bu kadar boşken duygularını ölçmek imkânsızdı. Saçlarının bu kadar

her zamanki gibi boynuzlarının arasına oturacak şekilde geriye doğru düzgünce taranmamıştı ve dağınık saç telleri yüzünü her taraftan koruyordu.

"Jabez?" Zylah seslendi, uzun saçlarını geriye doğru tarayıp sivri kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandı - yanlışlıkla okşadığında bile titremedi.

Bakışlarını dış dünyadan ayırmadan, "Evet, Zylah?" diye cevap verdi.

"Sorun nedir?"

Yüzü birbirine kenetlenmiş ellerine doğru eğildi ve ellerinin sıkıca kenetlenmiş olduğunu fark etti. Bir süre hiçbir şey söylemedi ve kadın cevap vermeyeceğinden endişelendi.

"Şu anda bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum" derken sesi sessiz, yumuşak ve duygudan yoksundu. Sonra bakışlarını bir kez daha ileri kaldırdı. "Ben sadece... düşünüyorum."

"Yorulmadın mı? Buraya geldiğimizden beri uyumadın."

"Daha sonra uyuyabilirim - uygun bulduğum bir çözüm bulduğumda."

Bunun üzerine kalbi biraz çöktü ve başını eğdiğinde görüşü maviye kayd. Zihninde bir fikir kıvılcımlandığında tekrar yukarı fırladı. "O zaman sana sarılabilir miyim?"

Ona yer açmak için kolunu kaldırdı. "Tabii ki. Sormana gerek yok."

Zylah onun yarattığı kuytuya girmeyi düşündü ama yere kaymayı ve dizlerinin arasına yerleşmeyi tercih etti. Zylah kollarını onun beline dolayıp burnunun alt tarafını onun kalçalarından birine dayadığında adam ona baktı. Kolları usulca omuzlarına indi, parmakları sırtındaki kürke daldı ve onun kucaklamasını bu kadar çabuk kabul etmesine mırlamak istedi.

Kucaklaşmaları gevşekti ama Zylah'ın gözbebekleri, onu hissettikçe ve karşılığında ona sarıldığı gerçeğini anladıkça karardı. Hatta onu yatıştırıcı bir şekilde kaşımaya başladı ve Zylah biraz daha yaklaşmak için öne doğru kıpırdandı.

Çok güzel kokuyor, diye düşündü memnun bir mırıltıyla, burnunu onun yanına sokma dürtüsüne direnerek. Kokusu artık temiz olduğu için toprak, çiçek ve odun kokularını içine çekti ve zihni rahatladı.

Zylah nerede olduklarını, ister bu şehirde, ister Dünya'da, ister Nyl'theria'da İblislere karşı savaşıyor olsunlar, gerçekten umursamıyordu. Tek istediği

onun yanında olmak. Ona bu şekilde sarılmasına izin verdiği sürece, her yerde mutlu olacağını biliyordu.

Bir dahaki sefere kötü İblis köyü gibi bir durumla karşılaştıklarında daha hazırlıklı olacaktı. Onun yanından ayrılmayacak ve kendini savunmak için yine tereddüt etmeyecekti. İçgüdüleri bir şeylerin yanlış gittiğini söylediğinde onları dinleyecekti.

Onu tekrar endişelendirmemek için daha iyisini yapmalıydı. Kuşkusuz, yeniden canlanamadığı için biraz endişeliydi ama bir çözüm bulacaklarından emindi. Elf halkı onu iyileştirmişti, belki de gelecekte birbirlerine nasıl yardım edeceklerini birlikte öğrenebilirlerdi. Sonunda ikisi de hayatta kaldığı sürece yaralanmak umurunda değildi.

Şu anda aklını meşgul eden şeyin bu düşünceler olup olmadığını merak etti. Gelecekteki olası yaralanmalar konusunda endişelenmediğini dile getirmenin pek bir işe yaramayacağını ve muhtemelen bir anlaşmazlıkla sonuçlanacağını biliyordu.

"Ama beni bir daha terk edemez" diye düşünürken kolları ona daha sıkı sarıldı. O onundu ve Zylah bir yolu olsa bile bu bağdan vazgeçmezdi.

Kalbi, zihni, bedeni ve geçmişi gibi ruhunu da kucaklayacaktı. Bunu zamanın sonuna kadar açıkça yapacaktı.

Tam kuyruğu hayranlıkla sallanmaya başlamıştı ki, ruhunun bulunduğu yerin hemen altındaki kemikli alına tuhaf bir ürperti değdi ve omurgasından aşağı kaydı. Başını kaldırıp baktığında Jabez'in dışarıya bakmaktan vazgeçmediğini ve eskisi gibi görüldüğünü fark etti.

Yine de ruhunun sıcaklığı büyük ölçüde azalmıştı.

Duyduğu yüksek sesli, belirgin ve fark edilir *çatırtı* kulaklarını çınlattı. Sanki cam ve kaya aynı anda ikiye ayrılmış gibiydi. Önce duymazdan geldi, sonra bir tane daha duydu ve ruhunun sıcaklığı tamamen kayboldu.

Aynı anda, garip bir soğuk sızı onu çarptı.

Panik kaslarını kabarttı ve elini boynuzlarından çıkarıp kontrol etmek için ruhuna doğru uzattı.

Ruhunun renkli alevlerini tamamen kaybettiğini ve kırılgan bir kaya gibi ufalandığını gördüğünde tiz ve keskin bir inilti duydu. Dik oturmak yerine yana düşmüştü ve artık avucunun üzerinde değil, üzerinde duruyordu. Soğuktu, hiç ısı yoktu ve parçaları kayıp gibi görünüyordu.

Kadından gelen sızlanma sesi üzerine Jabez inledi ve tırnaklarını hafifçe kadının sırtına geçirdi. "Lütfen şu anda o sesi çıkarma," diye homurdandı, sesi boğuk ve duygu yüklüydü. "Buna dayanamıyorum."

Zylah her ne kadar sessiz olmaya çalışsa da, ruhundan daha fazla parça kopup hiçliğe karıştığında sıkıntısı daha da arttı. Ellerinden, ayaklarından ve yüzünden başladı, sonra gövdesinden başka bir şey kalmayana kadar yavaş yavaş koptu.

Zylah arkasına yaslandığında kalbi öyle bir sıkıştı ki patlayacakmış gibi hissetti. *Neden kayboluyor?!* Nasıl durduracağına dair hiçbir fikri olmadan onu izlerken elleri titriyordu. Sonra gövdesi çöktü ve çatlayarak açıldı, göğsünden süzülen mavi ve yeşil küçük bir alev ortaya çıktı.

Orada öylece asılı kaldı, cılız bir alevden başka bir şey kalmamıştı.

Süzülerek boynuzlarının arasına geri dönmeye çalıştı ama onu yakaladı ve durdurdu. Ona bir kez daha baktı.

"Jabez?" diye sordu kafatasını onun yüzüne doğru kaldırarak.

Vücudu sanki hayalete dönüşmek istiyormuş gibi katı ve saydam arasında titreşip duruyordu ama bileklerinin etrafındaki altın bantlar parlak pembe renkte parıltıyordu. Fiziksel bedenine her ne oluyorsa onu durdurup durdurmadıklarını merak etti.

Ruhunun artık değişmediğini, ama en azından bir şekilde hala hayatta olduğunu görünce, ona karşılık verdi, sonra dizlerinin üzerinde yükseldi ve her iki avucuyla yanaklarını kavradı. Onu dışarıya bakmaya zorladı ama gözleri dışarıdan ayrılmayı reddetti, ta ki başını başka seçeneği kalmayacak kadar sola çevirene kadar.

Adamın bakışları kızın üzerindeydi ve kız *bunun boş bir bakış olduğunu* fark etti. *Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.*

Neye karşı savaştığını bile bilmiyordu.

Zylah öne atılarak kollarını Jabez'in boynuna doladı ve ona sarıldı. Ona sarılırken titriyor, o anda ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmeyi diliyordu. Onunla ilgili bir sorun vardı - belli ki iyi değildi - ve her zamankinden daha fazla, konferans odasında ne söylendiğini bilmeyi diledi.

Tek teselli, adamın kollarını ona sarılmak için beline dolamasıydı ama kadın aralarındaki mesafeyi *hissedebiliyordu*. Gövdeleri birbirine sıkıca kenetlenmiş olsa bile, sanki kilometrelerce uzağa kayıyor gibiydi.

"Sorun ne?" diye fısıldadı pençelerini adamın omuzlarına geçirirken. "Lütfen bana neler olduğunu anlat."

"Üzgünüm, Zylah. Zihnim iyi değil ve net düşünemiyorum," diye cevap verdi, kolları gevşeyerek. Sesinin bu kadar donuk çıkmasından nefret ediyordu.

Başka ne yapacağını bilemediği için dilini önce çenesine sonra da yanağına götürdü, orada olduğunu, onu önemsedğini ve bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını göstermek için yaladı. Kafasının içine çekilmek yerine ihtiyacı olan her şeyi ondan istemesini diledi. Uzun zamandır bu şekilde olduğunu, yalnız olduğunu ve kendinden başka kimseye güvenemediğini anlıyordu ama Zylah'ın onu bu durumdan kurtarmak için ne yapabileceğini bilmesi zordu.

Üzgün olduğumda dikkatimi üzüntümden uzaklaştırırdı. Ama üzüntüsü onun etrafında dönüyordu ve onunla yakınlaşmak yalnızlığını ve korkularını hafifletmeye yardımcı olmuştu.

"Bu benim hatam mı?" Zylah sesini bir oktav yükselterek sordu.

Kaşları çatılmış bir halde ona bakarken vücudu geri çekildi ve onu bırakmaya zorladı.

"Hiç de değil," diye yanıtladı adam ve kadın ona inanıp inanmayacağını bilemedi.

Bir inilti çıkardı ve öne doğru eğilerek dudaklarını yaladı, onu bildiği tek şekilde öptü. Adam irkilmekten başka bir tepki vermeyince, Zylah bunu tekrar tekrar yaptı ve kapalı dudaklarının dilinin gücü altında hareket ettiğini hissetti.

Küçük bir iç geçirdi. "Zy-"

Dilini adamın ağızına sokarak söylemek üzere olduğu şeyi kesti.

Ellerinden biri ensesini kavramak için havaya kalktı ve parmak uçları sanki onu incitmeden çekmeye çalışıyormuş gibi içeri girdi. Başının yanlarını tuttu, böylece kendini zorla uzaklaştıramazdı ve dilini öne doğru itmeden önce onunkini yalamak için geri getirdi.

Çaresizlik onu güçlendirirken, adamın dişlerinin keskin olması umurunda bile değildi.

Bunu ne kadar uzun süre yaparsa, adamın ensesindeki tutuşu o kadar yumuşadı. Dili Zylah'inkiyle kurnazca, neredeyse utangaçça selamlaştı, sonra küçük bir inilti çıkardı ve onu daha da yaklaştırmak için ensesini avuçladı. Zylah dizlerini onun kalçalarına dolayana ve kucağına oturana kadar kendini kaldırdı, aralarındaki mesafeyi kapattı ve onun kaçamayacağından emin oldu.

Dilini emdiğinde ve keskin dişleri dilinin alt ve üst kısmına süründüğünde kadının ciyaklamasına neden oldu. Tepki olarak ona doğru bastırdı, onun sarsılmasına ve bırakmasına neden oldu ve bir nefesle dilini geri çekti.

Tam daha fazlası için geri dönecekken, adam yüzünü yana kaydırды ve omzuna gömdü.

"Daha fazla," diye ısrar etti ve adam yatağa doğru düşene kadar göğsünü itti. Eğildi ve dudaklarını yaladı, tekrar açılmasını sağlamaya çalışıyordu, böylece onun tadına bir kez daha bakabilecekti.

"Şu anda çok yapışkan davranıyorsun," dedi sıcak pantolonunun altından. Sadece nefeslerinin sesi, ses tonundaki hayat bile kalbinin daha hızlı atmasını sağlıyordu.

Çünkü beni korkutuyorsun, diye düşündü, onun için ürpermesi umuduyla ağzını bırakıp boynunun kenarını yaladı. *Çünkü bundan başka ne yapacağımı bilmiyorum.* Onu paylaşmadığı düşüncelerden uzaklaştırmak, bir süreliğine başka bir şey düşünmesini sağlamak için.

Yani onu *kaybediyormuş* gibi hissetmiyordu.

Ona daha fazla yer açmak istercesine başını yana çevirdi, ama ona sürünmeye ve vücudunu karıştırmaya çalıştığında kalçaları onunkileri karşılamadı.

"Şu anda sertleşeceğimi sanmıyorum," diye kaşlarını çatarak sessizce itiraf etti.

Bunun cesaretini kırmasına izin vermeyen Zylah, adamın sivri kulağını yaladı ve "Deneyemez miyim?" diye fısıldadı.

"Konsey her an kararını verebilir." "O zaman... elimizi çabuk tutsak iyi olur."

Dürüst olmak gerekirse, hızlı olmak onun doğasında yoktu. Sadece bir ya da iki kez seks yapmak vücudu için yeterli görünmüyordu ama bunu kendi zevki için yapmıyordu. Şu anda sadece ona odaklanmıştı ve dokunmanın geçmişte kendisine yaptığı gibi onu da daha iyi hissettireceğini umuyordu.

Dilini adamın göğsüne değdirmek için başını eğdiğinde adamın onu durdurmaya çalışmamasına şükretti. Kalçalarını kaldırırken avucunu kaslı gövdesinden aşağı kaydırduğunda elini durdurmadı bile. Kızın kılıflı pençeleriyle sikini kavramasına izin verirken bakışları kafatasında sabitti.

Yumuşak. Adamın söylediklerine neden şaşırdığını ya da neden biraz incindiğini bilmiyordu. *Nasıl tahrik edici olunacağını bilmiyorum.* Daha önce hiç şehvetli olmaya ve seksi kışkırtmaya çalışmamıştı. *Belki de bu işte iyi değildir.*

Zylah arkasına yaslanıp adamın beline sarıldı, böylece ona bakıp baştan çıkarıcı olmanın başka bir yolunu bulabilecekti. Yatağın tam kenarında olduğunu fark etmeyince dizleri kaydı. Yere düşüp sırt üstü yere kapaklanırken içinden yüksek ve şaşkın bir gıcırta çıktı.

Adamın açılmış ayak bileklerinin arasına düzgünce oturmak için hareket ettiğinde göğsünü utanç kapladı. Gözbebekleri yaşlarla dolup taşıyordu, çünkü bu onun istediği tahrik ediciliğin tam tersiydi.

Jabez doğrulmak için hamle yaptığı sırada küçük, kısa bir kahkaha başını kaldırmasına neden oldu.

Bir elini başının üstüne koydu.

"Çok tatlıydı," diye mırıldandı, ona bakarken gözleri sıcaklıkla hafifçe kırışmıştı.

Tamam, şirinlik iyiydi. Bununla başa çıkabilirdi.

"Devam edebilir miyim?" diye sordu, ellerini adamın ayrılmış kalçalarına koyarken daha da yaklaştı.

Dudakları yüzünü buruşturdu ve yanlara doğru çekildi. "Bunun ne olduğundan emin *misin*?"

Şu anda ne istiyorsun?"

Pantolonunun bağlarına uzandı. "Evet."

Tam pantolonunun düğümünü çözmeyi başarmıştı ki, adam onu durdurmak için ellerini tuttu. "Eğer bunu yapacaksan, elbiseni çıkar. Artık onu görmeye dayanamıyorum."

Zylah başını eğerek elbisenin kalçalarının üzerinde duran eteğine baktı. Elbisesinin kırmızı rengi kendi kurumuş kanıyla o kadar çok lekelenmişti ki, çoğu mora dönüşmüştü.

Gerçekten tuhaf olabiliyor. Kendi yaralarını ya da daha önce vücuduna kendi kanının bulaşmış olduğu gerçeğini umursamıyor gibi görünüyordu. Geçmişte de sayısız insan öldürmemiş miydi? Kanı rahatsız edici bulduğu fikri garipti - özellikle de onu birçok kez bir insanın şahdamarından içerken gördüğünden beri.

Ona yaralarımı hatırlattığı için mi? Ama artık iyileşmişlerdi, ne önemi vardı ki?

Onu memnun etmek isteyen Zylah eteğinin ucundan tuttu ve elbiseyi çıkarmak için başının üzerine kaldırdı. Elbiseyi yanına bırakmak istediğinde, adam onu yakaladı ve yatağın yanında gözden kaybolmasına izin verdi.

Kadın başka bir şey yapamadan, adam göğsünün düz kısmını avuçladı. "Kemiklerinin çoğu derinin altına batmış," diye yorumladı başparmağını göğüs kafesinde gezdirirken.

Zylah onun parmaklarının kemiğe sürtünmesinden ziyade kürkünün gıdıklanmasını hissetti. Kafatasını eğerek çıplak bedenini değerlendirdi.

Adam haklıydı. Göğüs kemiği tamamen yok olmuştu ve sadece alttaki iki kaburgası kalmıştı. Ayrıca daha önce fark etmemişti ama birkaç parmak eklemi dışında el kemiklerinin çoğunun üzeri örtülmüştü.

"Bu iyi bir şey mi?" Zylah bakışlarını ona doğru kaldırarak sordu.

"Daha yumuşak görünüyorsun. Daha sağlıklı." Sonra, sol göğsünün altını avuçlarken dudaklarının bir köşesi bir anlığına yukarı doğru seğirdi. "Ve bunlar daha büyük görünüyor."

Kırmızı gözleri bu odaya geldiklerinden beri olduğundan daha sıcaktı ve kızın göğsüne bakarken kulağının arkasından kayan birkaç tutam saçını fark etmemiş gibiydi. Başparmağını kızın koyu gri meme ucunda gezdirdi ve kız gıdıklanma hissiyle seğirirken dokunuşuyla sertleşti.

Zylah öne doğru uzandı ve pantolonunun ön kapağını yana doğru itti. Kalan kumaş kalçalarının arasına düştü ve sonra kalçalarının üzerinden kayarak

kasıklarını tamamen ortaya çıkardı. Aleti hâlâ yumuşak olmasına rağmen, daha önce yakaladığından biraz daha uzun ve kalın görünüyordu.

Ona dokunma özgürlüğü vermek için arkasına yaslandı ve Zylah elini onun etrafında kaydırdı. Onu okşarken adamın dikkatli bakışlarını görmezden geldi ve adam avucuna karşı sarsılmasına rağmen, umduğu gibi hemen sertleşmedi.

Aslında sarkık haldeyken elini onun etrafında pompalamak oldukça garipti. Yumruğu, bu kadar küçükken onun boyutuna kıyasla çok büyüktü ve biraz daha sıkarsa onu ezeceğinden endişeleniyordu.

Bunu iyi yapabildiğimi sanmıyorum, diye düşündü omurgasından aşağıya doğru süzülen gerginlikle. Acaba eli böyle iyi hissetmiyor muydu?

"Üzgünüm, biraz zaman alabilir," dedi yumuşak bir sesle, sanki onun bilinçli tedirginliğini hissetmiş gibi. "Benim devralmamı ister misin?"

Başını salladı ve hayal kırıklığına uğramış olsa da sessiz bir of çekti. "Hayır. Ben yapmak istiyorum."

Avucunun içinde biraz büyüdü ve şaşkınlıkla burnunu ona doğru kaldırdı. Koyu sarı gözbebeklerine bakarak ona küçük, gönülsüz bir gülümseme verdi. "Surat asman hoşuma gidiyor."

Bunun üzerine homurdanarak başını iki yana salladı ve aşağı baktı, çünkü vuruşları biraz daha kolaydı. Dili dışarı çıkıp burnunun üstünden geçti.

"Yalayabilir miyim?"

"Zaten aşağıda olduğunuz için gideceğinizi sanıyordum."

Gözleri utanç içinde kırmızımsı bir pembeyle parladı, çünkü konumunun bunu gösterdiğini bilmiyordu. Bu fikir ancak şimdi aklına gelmişti. Zylah biraz daha yaklaştı, onunla istediği gibi oynamasına izin verdiği için rahatlamıştı.

Bunu istiyor gibi görünüyordu, çünkü yapabileceğini bildiği gibi hiçbir şeyi durdurmaya çalışmamıştı, ama vücudu onunla uyumlu değildi. En azından gittikçe büyüyordu, bu da ona bu işte gerçekten başarısız olmadığını hissettiriyordu.

Adamın sikini yana yatıran Zylah, dilini dipten korunaklı uca doğru gezdirerek arkasında bir tükürük izi bıraktı. Adamın daha da kalınlaşıp sessiz bir nefes alışışı ve ellerinden birinin ensesine, kafatasının hemen altına dayanması hoşuna gitti.

Başka ne yapacağını bilemeyen Zylah, onu ağzına alabilmek için çenesini iyice açması gerektiğinden, onu boylu boyunca yaladı. Islak dilinin altında pürüzsüzdü, teni kadifemsi ve sıcaktı. Bazı noktalarda kalp atışlarının küçük gümbürtülerini hissedebiliyordu ve bu nabızları başka nerelerde hissedebileceğine odaklandı.

Sonra dilini bir yöne kaydırdı ve yanlılıkla onun etrafında biraz dolandı. Adam bu his hoşuna gitmiş gibi sessiz bir homurtu çıkardığında, dilini gidebildiği kadar dışarı çıkardı ve iki kez sarana kadar etrafında döndürdü. Onu okşamak için yukarı doğru çekti, sonra aşağı doğru inerken aynı şeyi yapmaya çalıştı.

Ancak bunu birkaç kez yaptıktan sonra bile, hala tamamen sertleşmemişti ve bunun istediği kadar işe yaradığını düşünmüyordu.

"Ben... bu işte iyi değilim." Zylah bunun yerine onu okşamak için geri çekildi ve tükürüğünün onu kaplaması bunu kolaylaştırdı. "Ağzımın bunun için uygun olduğunu sanmıyorum ve insan gibi dudaklarım yok" derken sesindeki dehşeti gizlemeye çalıştı.

"Daha sert olsaydım daha iyi hissederdim," diye itiraf etti kafatasının arkasını ovmadan önce. "Ama güzel hissettirdi. Bana senin dallarını hatırlattı, oldukça büyük olmasına rağmen."

Zylah onun söyledikleri karşısında durakladı ve başını öne eğdi. "Tendrils?"

Kaşları seğirdi ve içe doğru çekildi. "Evet. İçinde dokunaç benzeri küçük dallar olduğunu bilmiyor musun?"

"Öyle mi?!" diye haykırdı soluk soluğa ve onu bırakıp leğen kemiğine baktı.

Adam hafif bir kıkırdama çıkardığında kulak delikleri karıncalandı. "Hiç kendi amının içinde hissetmedin mi?"

"Şey... hayır. Pek sayılmaz," diye homurdandı ve elini merakla yarığına dokunmak için aşağı kaydırdı.

Klitorisi onu geçmişte olduğu gibi anında karşıladı ve ıslaklık parmak uçlarını kapladı. Bu, daha önce hiç keşfetmediği kadar uzaktı.

İçimde dallar mı var? Fayren'in kitaplarının hiçbirisi böyle bir şeyi detaylandırmamış.

Onun ne demek istediğini anlamak isteyen Zylah, orta parmağını yarığının deliğini bulana kadar yarığında gezdirdi. Avuç içi ona yaslanana kadar parmağını içeri soktu... ve bekledi.

Sıcak iç duvarlardan başka bir şey hissetmedi. İç organları parmağının etrafında kasıldı ve herhangi bir belirti aramak için parmağının ucunu ileri doğru uzattı.

ne demek istediğini anladı. Tek bir parmakla etrafı hissetmek zordu, bu yüzden ikinci bir parmağını içeri kaydırdı ve kendini gererken titredi.

Parmak uçlarına bir şey değdi ve onu kovalamak için parmaklarını ileri doğru uzattı, ancak hassas bir yere bastırıldığında yumuşak bir şekilde inledi. Uylukları ayrıldı ve avucunu klitorisine dayayarak içinde hissettiği hazzın karıncalanmasını takip etti. Zylah daha derine itti. Kukusu sıkıştı ve birden fazla küçük uzuv parmaklarının etrafına dolandığında nefesi kesildi.

Gözbebeklerindeki koyu sarı, dalları daha iyi hissetmek için ittikçe hızla mora dönüştü ve derin bir uyarılma içine doğru yol aldı. Sakin nefesleri pompaladıkça sığlaştı, geçmişte ona yaptığı gibi parmaklarını kancalarken iç kısımları daha sıkı yapıştı. Kazara, eskisinden daha sert bir şekilde o hassas noktaya sürtündü - görüşünün ihtiyaçla kararmasına ve amının bir anda daha da ıslanmasına neden olan noktaya.

Dallara olan ilgisi azaldıkça burnunu yaladı. Bunun yerine, harika hissettirdiği için pompaladı ve boşalma arzusu her zaman olduğu gibi onu açlıkla yedi. Ondan yüksek sesli, boğuk bir inilti geldi ve Jabez'in yüzüne bakıp onun da kendi iniltisiyle karşılık verdiğini düşündüğünde ona doğru nefes nefese kaldı.

Dudaklarını hafifçe aralayarak dikkatle onu izledi, gözleri kızın keşfe çıkmadan önceki halinden çok daha sıcaktı.

Pantolonu sığlaştı ve aldığı zevkle kendi parmaklarına karşı sarsıldı. Gözleri kalçalarının arasından göğüslerine, oradan da kafatasına sıçrayıp tekrar aşağı indiğinde ayak parmakları kıvrıldı. Kız keskin bir nefes verdiğinde adamın diken diken olmuş kulakları seğirdi.

Onun önünde ne yaptığını fark eden Zylah'ın gözünde kırmızımsı pembe bir ışık patladı. Zylah utangaç bir şekilde çene çaldı ve parmaklarını çekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, artık uyarılmışlığıyla doymuş olan ve onunla ne yapacağını bilemeyen elini kaldırarak.

"Ne diye özür diliyorsun?" diye homurdandı, gözleri kızın ıslak parmaklarına kaydı. "Ve neden durdun?"

"Çünkü dokunuyor olmam gerekiyordu..." *Sen*, diye bitirdi zihninde ve şimdi aralarında olan şeyi fark ettiğinde hemen dikkati dağıldı. "Oh. Sertleşmişsin..."

Aleti şimdi kalçalarından fırlamış, dolgunlaşmış ve leylak rengi başı dışarı çıkacak kadar şişmişti. Yanlarındaki çıkıntılar bile artık etinin iç kısmına baskı yapıyordu ve bunu sadece tamamen ereksiyon halindeyken yaptıklarını biliyordu. Yüksek kalp atışlarıyla birlikte titreşiyordu.

"Az önce seni ilk kez önümde mastürbasyon yaparken izledim," diye homurdandı, sikini okşayarak. "Tabii ki sertleştim."

Gözbebeklerindeki kızarmış renk, arzusunun moruyla savaşıyor gidip geliyordu. "O zaman devam etmemi ister misin?" diye sordu, onu izlemekten bu kadar hoşlandığı için sersemlemişti.

Bunu en başından bilseydi, bununla başlardı!

"Evet, öyle."

Mor galip geldi ve Zylah elini klitorisini okşamak için aşağı kaydırды, kendini seğırtti. Merakla dokundu, üzerine sertçe bastırды ve parmaklarını döndürdü, ta ki sıkılan amcığı parmaklarını kendi içine geri itmek için peşinden koşturana kadar. Kendini yeniden germek harika hissettirdi ve şimdi onları tam olarak nereye kaydıracağını bilmesi hoşuna gitti. Ayak bileklerinin üzerine oturacak ve kendine yer açmak için yerden daha yükseğe çıkacak şekilde ayaklarını sürüyerek, daha önce olduğu gibi onları itti.

Adamın gözlerinin onun hareket eden eline kayışını izledi, tıpkı kendi elinin sikinin etrafında sabit bir okşama ritmine başladığı gibi.

İçimin bu kadar sıcak olduğunu fark etmemiştim, diye düşündü pompalarken ısınmış pantolonunun etrafında, amının nasıl şekillendiğini hissediyordu. Dalları onu tekrar karşıladı ve rahat, dokulu duvarlarına kıyasla pürüzsüzlerdi.

Derinlere bastırды ve geçmişte onun için yaptığı gibi parmaklarını ileri doğru oynattı ve yüksek sesli, aksayan bir inilti serbest kaldı. Uylukları açıldı ve içi kıpırdandıkça parmaklarını daha hızlı pompaladı. Kalçaları kendi kendine hareket ettiğinde kendini dengelemek için onun kalçasının üst kısmını kavradı, o yuvarlanan mutluluğu ararken öne ve arkaya doğru eğildi.

Bakışları adamın sikine ve ucundan fıskıran inci beyazı sıvı damlasına takıldı. Burnunu ilgiyle yalamadan önce derin bir pantolonla ağzını ayırdı. Elini yavaşça yaklaştırdı ve dokunma ihtiyacıyla kalçasında gezdirdi.

"Bunu içimde istiyorum," diye fısıldadı, parmaklarından çok daha büyük ve uzun olduğunu biliyordu. Daha iyi hissettirecek ve aynı anda her yerdeki hassas yerlere dokunacaktı.

Bu da ona daha yakın hissetmesini sağlayacaktı. Ağzına kadar doldurulmak için harika bir arzu duyuyordu.

"Kendini becermeyi bitirip boşaldığında alabilirsin," diye mırıldandı usulca, erotik sözleri tüylerini kabarttı.

Kız kendi elini onun etrafına sardığında eli düştü, ama bir iniltiyle parmaklarını yere vururken onu okşayamadı. Daha hızlı itti ve en hassas noktasına karşı daha sert kazdı ve kendini anlık olarak kenetlendiğini hissettiğinde görüşü neredeyse karardı.

Gözleri açıldığında, beyaz prekum baloncuğunun başından aşağı kaydığını fark etti ve Zylah öne doğru eğilerek düşmeden önce adamın sikinin ucunu yaladı. Adamın tohumunun tadının nasıl olduğunu bilmek istiyordu ama aynı anda hem tuzlu hem de tatlı olmasını beklemiyordu. Tadı damağına değdiği anda, daha fazlasını alabilmek umuduyla açgözlü bir inilti çıkarırken, dili öne doğru fırlayarak adamın sikinin etrafını sardı.

Artık ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, çünkü büyüleyici ihtiyaç onu şiddetle patlattı. Onu yaladı, tohumun tadını her aldığında titredi ve inilti üstüne inilti çıkarana kadar kendini daha sert, daha hızlı *becerdi*. Elinin üzerinde zıpladı, mutluluğına düşmek için her şeyi denedi, dalları sıkıca tutduğunda bunu zor buldu.

Dili, adamın sırtındaki çıkıntıların üzerinde kaymasına bayılıyordu ve adam ona karşılık olarak bedenini titreten, boğuk bir hırıltı çıkarırken, kız adamın perçinlenmiş bakışlarına baktı.

Sonra iç duvarları sertçe şişti ve doruğına ulaşmaya başladığında kafatası gevşekçe kucağına düşerken onu bıraktı. Elini uzatıp adamın kalçasını kavradığında pençelerinin uzamasını engellemek zorunda kaldı ve yüksek sesle bir çığlık attığında parmak uçları adama sertçe battı. Islaklığı içinde ezilirken amı titreşti ve orgazmını daha güçlü hale getiren noktayı her dürttüğünde ürperdi.

Vücudu tamamen gevşemeden önce dizlerinden çekildi ve yatağına fırlatıldı. Jabez kalçalarının arasına yerleşip meme uçlarından birini dudaklarıyla çevrelediğinde ve sikini klitorisine doğru ittiğinde sırtı yataktan kalktı.

Kadının meme ucunu acıtacak kadar sert emdi ve kadının çığlık atıp başını itmesine neden oldu. Elini ona yaklaştırdığı anda, parmaklarındaki kayganlığı yalamak için göğsünü bıraktı. Parmaklarındaki tüm sıvıyı emmek için onları ağzına götürdü ve o ana kadar parmaklarının bu kadar hassas olabileceğini hiç fark etmemişti.

"Bunu yaparken eğlendin mi? Bir dahaki sefere, amını bana sergilerken izlemek isterim." Jabez dizlerinin üzerinde geriye doğru eğilerek onun üzerine çıktı ve kalçalarını ayırdı. Onu teşhir ederken burnu sızladı ve gördükleri karşısında bir inilti çıkardı. "Sikeyim. Senin içine ihtiyacım var. *Şimdi*."

Hâlâ çılgınca nefes alıp veren Zylah, pozisyon almak için sikinin tabanını kavradığında aşağı baktı. Bunu beklemediği için, tüm gücüyle göğsünü ittiğinde, yana düştü ve sırt üstü yere düştü. Kadın onun üzerine tırmandı, amının yarığını adamın sikinin üzerine yerleştirdi ve omuzlarını aşağı doğru sabitledi.

"Bunu yapmak istiyorum." Ona sert davrandığını göstermek için pençelerini serbest bırakarak etine saptırmak üzere uzattı.

Başını yukarı eğdi ve çenesinin alt tarafını yalamayı başardı. Sonra dudakları çenesinin kemiğine değdi ve "Neden? Çok daha hızlı gidebilirim" diye mırıldandı.

"Çünkü sen her zaman üsttesin," dedi klitorisini ona karşı gıcırdatarak ve ıslaklığını yayarak.

Ve çünkü seninle ilgilenmek istiyorum. Evet, şu anda çok heyecanlıydı ama buna onun için başlamıştı. Zylah onu ne kadar önemseydiğini göstermek istiyordu. Ona yakın olmak ve ona zevk hissettirmek istiyordu.

Elleri ve ağzıyla pek başarılı olamamıştı ve bu kadar başarısız olduktan sonra bunu bedeniyle yapmak için bir şans istiyordu.

Omuzlarındaki gerginlik yumuşadığında, bunu onun boyun eğdiği şeklinde algıladı. Kalçalarını kaldırdı ve başını girişine yaslamak için shaftının tabanını kavradı ve sadece horozunun künt baskısı harika hissettirdi.

Kalçalarını tek seferde sonuna kadar indirdi ve bunu yavaşça yapması gerektiğini, esneme sert olup boğulma sesi çıkardığında anladı. Sırtının her bir çıkıntısı içeri giren baloncuklar gibi hissettirmiş, onu içeri sokarken defalarca yayılmıştı. Amı hemen onun etrafında sıkıştı ve dizleri yoğun çevreden içeri doğru vurduğunda kendini sabitlemek için ellerini geniş, kaslı göğsüne koydu.

Nhnn. Neden hep bu kadar büyük hissediyor?

Jabez'in elleri kızın kıcını sert bir yoğunlaşla kavrarken tokatladı. Kalçaları yukarı fırlarken onu aşağı itti ve kendini daha da derine zorlayarak kızıdan bir nefes kopardı. Adam inleyerek kadının içine doğru ilerledi ve boynundaki kalın, patlayan damarları ortaya çıkarmak için başı geriye doğru eğildi.

"Kahretsin, çok ıslaksın," diye homurdandı burnu sertçe kırışarak. Titrerken ve birleştikleri yere bakarken ondan derin bir inilti daha düştü. "Ve geldikten sonra gerçekten sıkıydın."

"Jabez," diye homurdandı, kalçaları aşağı indiğinde, sadece geri çarparak zevki derinden etkiledi.

"Kahretsin, Zylah. Kimilda yoksa seni yuvarlayıp olabildiğince sert sikeceğim."

Göğüs kasları seğirdi ve elleri kışını öyle sıkı kavradı ki neredeyse moraracaktı. Adamın vücudundaki kısıtlamayı hissedebiliyordu, sanki saldırganlık yüzeyin altında sıcıyordu.

Parmakları kalçalarını öne doğru kayana kadar itti, sadece avuç içleri kalçalarını geri itti. Adamın onu yönlendirdiği yolu takip eden Zylah yavaşça hareket etmeye başladı ve nefes nefese aldığı nefesler adamın sikinin hareket ettiğini hissettiğinde keskinleşti.

O içimde, diye düşündü, içine girip çıkmasına bayılıyordu. Sert ve uzundu, onu geriyor ve ihtiyaç duyduğu her yere dokunuyordu. Sırtındaki çıkıntılar her girip çıktığında kadının girişine doğru hoş bir şekilde sallanıyordu.

"İçimde çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı, daha hızlı gitmek için kalçalarını ciddi bir şekilde ileri geri salladı.

Elleri onun güçlü göğsüne utanmadan, sertçe dokunarak masaj yaptı. Kollarını aynı anda hem aşağı hem de yukarı hareket ettiriyor, adamın üzerine daha sert indiğini hissetmek istiyordu.

Her iki eli de vücudunu okşadı, yavaşça kalçalarına, sonra yanlarına dokundu ve tırnakları sırtını çizdiğinde omurgası kavislendi. Her iki göğsünü de avuçladı ve göğüs uçlarını baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırana kadar bu kadar ağır ve ilgiye aç hissettiklerini fark etmemişti. Göğüslerini her yoğurduğunda ve parmakları göğüs uçlarını sıkıca kavradığında zevkli bir çimdikleme oldu, ama bu sadece daha hızlı gitmesini sağladı.

Görüşü daha da sersemledi, vücudu daha da ısındı ve ağzı keskin, sıkı pantolonlarla ayrıldı. Adamın sikini dibine kadar içine almak için her geri itişinde kalçalarını eziyor olması umurunda değildi, siki ucuna doğru itildiğini hissetmek istiyordu. Başını arkaya doğru eğildi ve doğru hissettiğinde ayak parmakları kıvrıldı.

Kendini derinlere oturttuğunda kalçalarını her çarpışında acı verici bir ısırtık vardı, ama nedense bu sadece daha fazla acı çekmesine neden oldu. Bu sadece onu ikiye ayırana kadar amını onun etrafında daha güçlü bir şekilde pompalamak istemesine neden oldu.

Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyordu, taşakları arka tarafına her dokunduğunda kayganlığı daha da artıyordu.

Sonra yüksek sesle bir çığlık atarken pençeleri göğsüne saplandı ve orgazmı üzerine çöktüğünde kalçalarını olabildiğince hızlı hareket ettirdi. Onun

Kedisi şişti, tek hissedebildiği, başının tam olarak nabzının daha da güçlü olması için ihtiyaç duyduğu yere doğru itilmesi olana kadar onun çevresini içine soktu.

Doruk noktası göğsünü şefkatle sıkarken mor gözbebekleri dalgalandı. Şimdi onları bildiğine göre, dallarının ona sıkıca yapıştığını algılayabiliyordu, böylece horozunu iyice kullanırken kaçamazdı, işi bitene kadar onu içinde tutardı.

Vücudu sonunda onu sağlamayı bıraktığında nefes almak için bir an bile bulamadı.

Jabez derin bir hırıltıyla kızın boynuzlarından birini yakaladı, kolları çökene kadar çekti ve boştaki kolunu kızın gövdesine dolayarak göğsünü kendi göğsüne kilitledi. Sonra kalçaları aşağıdan o kadar hızlı itti ki kız ciyaklamaktan ve sıkışan nefeslerine karşı savaşmaktan başka bir şey yapamadı.

Sertçe ısırırken dişleri omzundaki kasın derinliklerine saplandı ve Jabez öfkeyle pompalarken etine karşı hırladı. Titremeler vücudunu sarstı ve yoğun zevk gözyaşlarının akmasına neden olurken gözbebekleri kırıldı.

Adam onu bir orgazm daha yaşamaya zorladığında çığlık bile atamadı. Ciğerleri duracakmış gibi olurken, vücudu yok olacaktı gibi hissederken bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak için altlarındaki yatağı kavradı.

Kalp atışları o kadar hızlıydı ki patlayacağından korktu ama onu zayıflatan mutluluğun etkisiyle başı dönerken umursamadı. *Çok güzel. Çok iyi hissettiriyor.* Pençeleri yatağı parçaladı, lime lime etti, orgazm olurken aldığı zevk acıya dönüştü.

Derin, unutulmaz bir inilti çıkarmak için ısırığının kilidini açtı. Alttan olabildiğince hızlı bir şekilde içine girerken, kaçmasını önlemek için kıcını kavradı.

"Aynen öyle," diye homurdandı boynuna karşı. "Sikimin her yerine boşal, Zylah. Kahretsin, beni çok sıkıyorsun."

Adamın kulağının dibindeki ağır sesiyle içi titredi ve ruhani gözyaşları daha ağır damlalar halinde süzüldü.

Vücudu gevşediğinde bile, sanki onu başka bir doruğa fırlatmak istiyormuş gibi itişlerinin hızını durdurmadı. Bunun yoğunluğundan kaçmaya ihtiyaç duyan Zylah, tekrar kontrolü ele alabilmek için onun gücüne karşı savaştı.

Kadın itmeyi başardı ve adam sonunda pompalamayı bıraktı, ancak kalçaları sanki sarsılmalarını engelleyemiyormuş gibi hafifçe kadına sürtünmeye devam etti.

Ama adamın bu kadar uzağa çekebilmesi hoşuna gitmişti, bu yüzden onun üzerine tamamen oturana kadar geriye yaslandı. İleri geri hareket etmek yerine güçlü bacaklarıyla aşağı yukarı zıpladı ve anında erimek istedi.

"Nhnn," diye inledi sertçe yere çarptığında.

Kazara düşme ihtimaline karşı pençeli parmak uçlarını adamın kalın, kaslı karnına denge için yerleştirdi. Kalçalarını ve tüm pelvisini kaplayan kayganlığı her yerdeydi ve birleştikleri yerden gelen ıslak tokat ve gıcırdama sesleri konusunda biraz utanmasına neden oluyordu.

Elleri dizlerini kavradı, sanki yaptığı şeye engel olmak istemiyordu ama onu tutmak istiyordu. Burnu bir anlığına kırışırken çenesi büküldü.

"Üzerimde zıplamakta bu kadar iyi olacağını tahmin etmeliydim," diye gürlledi, gözleri sürekli içinde kaybolduğu yere perçinlenmişti ve alt dudağı ısıırıyormuş gibi iki dişinin arasından kaydı. Başparmaklarından biri nazıkçe belindeki altın zincirin altına kaydı. "İyi tavşan, ben içine boşalana kadar amını etrafımda zıplatmaya devam et."

Zylah onun yasak olmayan sözlerine tepki olarak ürperdi ve bu sözleri muhtemelen olması gerekenden daha yaramaz buldu. Sonra onun yüz ifadesini ilk kez doğru düzgün gözlemledi ve içinde şehvet dolu bir şefkat birikti.

Dudaklarını hızlı nefeslerle ayırarak, tam da doğru olduğunu hissettiği anda keskin dişlerini yaladı. Ne zaman heyecanlı, şehvetli bir inilti ya da homurtu çıkarsa burnu ve yanağının bir tarafı sıkıca kırışıyordu. Gözleri çılgınca hararetli görünüyordu ve yeniden odaklanıp onun üzerinde zıplamasını izlemeye devam etmek için savaşımadan önce hafifçe geriye yuvarlandılar.

Amcığı ne zaman kasılsa ve onu sıkırsa, yüz hatları buruşuyor ve tam içinde titreşirken alt dudağının bir tarafını ısıırıyordu. Dişlerinin etrafında az miktarda kan oluştuğunu fark etti, ancak kendine zarar verdiğini umursamıyor gibiydi.

O anda gerçekten çok güzel görünüyordu, kırmızı gözleri açgözlülük ve açlıkla onu izliyordu. Zylah onun siyah sivri boynuzlarına ve yatağa yaslanmış uzun beyaz saçlarına baktı. Güçlü, erkeksi yüz hatları ihtiyaçla öylesine çarpılmış görünüyordu ki, onu yiyip bitirmek istedi.

Onun üzerinde ne kadar hızlı zıpladığını düşünürsek, amcığı tam olarak bunu yapmaya çalışıyordu.

Bakışları aşağıya kayarak adamın göğüs kaslarının ve pazılarının nasıl sürekli esnediğini ve seğirdiğini izledi. *Orada bir damar var*, diye düşündü, kasıklarındaki kalın bir damarı fark ettiğinde ve anında şişmiş, zonklayan çizgiyi yalamayı arzuladı.

Adamın vücudunun büyüklüğüne, kendisiyle kıyaslandığında ne kadar güçlü ve geniş olduğuna bayılıyordu. Elleriyle kaslarına tapmak, onları yoğurmak ve yalamak istiyordu ama yaptığı şeyi değiştirmeyi reddetti.

Özellikle de gözleri zevkli bir ıstırapla karardığında ve "*Zylah*" diye inlediğinde.

Dişlerini sıktı ve çene kasları patlayıp düğümlenene kadar dişlerini sıktı, tam o sırada gözleri tamamen geri döndü. Gözlerini kapattı, uzun beyaz kirpikleri çırpındı ve seğirdi ve başı geriye doğru fırladı. Boynundaki kalın damarlar sırtını kamburlaştırırken patladı, dişleri ve dudakları genişçe ayrıldı ve içinden sessiz bir kükreme yükseldi.

Avuç içleri kızın dizlerinden, kalçalarından yukarı doğru kaydı ve arka tarafını sıkıca kavramak için kalçalarının üzerinden geçti. Kalçalarını kaldırıp pelvislerini birbirine bastırırken onu aşağı itmeye ve orada tutmaya çalıştı.

Zylah onunla savaştı, çok yakın olan orgazmı kovalamak için kalçalarını onun üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi, zaten onun etrafında spazm geçirmeye başlamıştı. Sıvı ısı içinde patladı ve horozunun tekrar tekrar kalınlaştığını hissedebiliyordu.

Zylah onun içine boşalmanın ortasında olduğunu ve kalça hareketlerinin ona işkence ettiğini biliyordu ama duramıyordu. Bunun yerine, amcığı onu sıkıp titretirken, onu ezerken, zihni tekrarlarken orgazmı tepesine tırmanırken görüşü kayboldu, *O geliyor. İçime geliyor*. Bunu ona yaptıranın kendisi olduğunu bilmek onu uçuşumun kenarına getirdi ve vücudu onun üzerinde titrerken sığ bir çığlık attı. Onun için bitene kadar zıplamayı bırakmayı reddetti, adamın bittiğini anladığında bile. Kendi zevkine, içindeki tohumun omurgasını titreten düşüncesine ve orgazmının onu nasıl kavradığına çok kapılmıştı.

ve bırakmayı reddetti.

İçinde daha kaygan, daha yapışkan - ve bu yüzden daha sıcak ve daha sıkı hissediyordu.

Küçük iniltiler çıkarıyor, kalçaları sanki kızın çırpınışları kasıklarında artçı şoklara neden oluyormuş gibi sarsılıyordu.

Hâlâ o kadar sertti ki, kendi orgazmı sona erdiğinde bile durmadı. Daha fazlasını istiyordu, bu duygunun bitmesini istemiyordu - tıpkı her zaman olduğu gibi.

Benim. O benim. Tüm bunlar onundu - bunu kanıtlamak için onun ruhuna sahipti - ve kalbi bu bilgiyle patlamak istiyordu.

"Kahretsin. Dur, Zylah," diye yalvardı, oturmak için ayağa fırladı ve kollarını ona doladı ve onu zorla yerde tuttu. Hatta kollarını yanlarına sabitledi ve ayırmaya çalıştığında engel oldu.

Kız bir inilti çıkardı ve adam bir elini kızın kıkına vurarak kalçalarını öne doğru itti ve hafifçe bile hareket ettirememesi için birbirine sıkıştırdı.

"Az önce boşaldım ve başım dönüyor," dedi ona, dişlerini göğsünün yan tarafına geçirerek. "Eğer hemen tekrar yaparsak, sanırım bu sefer gerçekten bayılacağım."

"Ama hâlâ sertleşmişsin," diye sızlandı. Kolunu çekiştirdi, gitmesine izin vermesini diledi.

"Olmamalıyım. Uyarılmandaki bileşen her neyse karıncalanıyor ve beni ereksiyon halinde tutuyor. Ayrıca beni çok sert boşaltıyor."

Adam ona karşı nefes nefese kalırken onu sıkıca tuttu. Kalçalarını hareket ettirmek için boşuna çabaladıktan sonra pes etti. Ancak o zaman kendi kollarını serbest bırakabilmesi için kollarını gevşetti ve Zylah somurtkan bir inilti verdi.

"Böyle yapma," diye fısıldadı nazikçe.

Onu hafifçe kaldırdı ve bacak bacak üstüne atabilmesi için yer açtıktan sonra, derinlere oturana kadar tekrar sikinin üzerine yerleştirdi. Alnı göğüs k a f e s i n i örten kısa tüylere gömülene kadar başını öne doğru kaydırды.

"Böyle kalalım. Sana bir süre sarılmak istiyorum."

Zylah homurdandı ve adamın başının tepesine vurma isteği duydu ama adam yüzünü göğüslerinin arasına soktuğunda bu istek hemen kayboldu. Kollarını da yeniden konumlandırdı, böylece onun orta kısmını sıkı bir kucaklamayla tutuyordu ve neredeyse ondan yayılan memnuniyeti hissedebiliyordu.

Kadın pes etti ve kollarını adamın başının etrafından geçirerek ona sarıldı ve göğüsleri adamın yüzünün yanlarına daha sıkı bastırdı.

"Bana böyle sarılmaktan hoşlanıyorsun," diye fısıldarken sesi yumuşaktı ama kısıktı.

O da beğendi. Çok hoş buldu.

"Evet, biliyorum." Adamın sesinde bir homurtu duydu ve bunu görebilmeyi diledi. Daha sert sokuldu, derin bir nefes aldı sanki

ve vücudu öncekinden daha da gevşedi. "Eğer benim hakkımda farklı düşünmeyeceğine söz verirsen, sana nedenini söyleyeceğim."

"Farklı mı?" diye sordu, onun ne demek istediğinden emin değildi.

"Yani... kötü mü?" Bir iç çekiş göğsünü okşadı. "Boş ver."

"Hayır, bilmek istiyorum," diye yalvardı ve adam başını sallayınca hemen panikledi. "Böyle bir şey söyleyip de bana söylemeyemezsin!"

"Bunu söylediğim anda geri almak istedim. Aslında bundan gurur duymuyorum."

"Lütfen, Jabez?" diye fısıldadı, sesini yumuşatmanın daha ikna edici olacağını umuyordu. Bu işe yaramayınca, boynuzlarından birinin ucunu kavradı ve kendisine bakmasını sağlamak için çekiştirdi.

Ona gönülsüzce bir bakış attı, gözleri sertleşti, ancak bir an sonra yumuşadı.

"Peki," diye homurdandı, başını saklamak istercesine ona doğru itti. Bir an için sessiz kaldı, kasları kısıtlamayla gerilmişti, sonra mağlup bir sonla biten bir hırıltı çıkardı. "Bu beni güvende hissettiriyor. Hiç böyle hissetmemiştim."

Onu güvende mi hissettiriyorum? Bu itirafı ne kadar üzücü bulsa da, kalbinde kabarık bir hafifliğin filizlenmesine engel olamadı. Mor gözbebekleri parlak pembeye dönüştü ve kolları hayranlıkla onu sıktı.

Kızın kuyruğu arkasında sallanırken, adam parmaklarıyla kuyruğu okşadı - bu arada kızın iç organlarının çılgınca çırpınmasına neden oldu ve ikisi de hırıltılı bir nefes verdi.

"Sanırım kalp atışlarını hissedebildiğim ve duyabildiğim için," diye mırıldandı ona karşı ve baş döndürücü tepkisi nedeniyle devam edip etmediğini merak etti. "Ayrıca seni tutmak da çok güzel ve senden gelen kokunu doğrudan içime çekebiliyorum. Başka birinin beni bu şekilde tutmasına hiç izin vermemiştim. Başka hiç kimseye güvenmedim çünkü sırtımı savunmasız bırakıyor ve göremiyorum."

Gözbebekleri pembe renkleriyle parladı ve göğsü öylesine harika bir şefkatle sızladı ki gözbebekleri dalgalanma tehlikesi geçirdi. Sızlanmak istemiyordu ama ona duyduğu sevgi o anda o kadar güçlendi ki acıya dönüştü.

Bu, kışını tutmaya gittiğinde yanaklarından birini tokatlayana ve amını kasıtlı olarak horozunun etrafında öğütene kadar oldu. "Ayrıca bu şekilde içindeyken kendimi çok daha samimi hissediyorum. Beni ısıtmanı seviyorum."

Bunu muhtemelen sohbetten kaçmak için söylediğini düşünen Zylah cevap vermedi. Bunun yerine, başını daha sıkı sararak göğüslerinin yüzünün kenarlarını sıkıştırmasına neden oldu ve burnunun yan tarafını başının tepesine doğru soktu.

"Beni istediğin zaman bu şekilde kucaklayabilirsin," dedi, *onun* kışkırttığı bu tatlı anın tadını çıkararak.

Kollarında uyuyan bir kadınla yan yatan Jabez, yaklaşmakta olan ışığa bakmak için yüzünü isteksizce kadının göğüslerinin arasından uzaklaştırdı.

Şafak nihayet ufku yararak odaya gözleri delen bir güneş ışığı huzmesi düşürüyordu. Nyl'theria'nın ilk güneşi, Pire adındaki yeşil güneş, aydınlanan mavi gökyüzüne karışırken gökyüzünün kendisi de su rengine döndü. Gökyüzü mevsime ve hangi güneşin ya da güneşlerin en yakın olduğuna bağlı olarak renk değiştirirdi.

Elini kaldırıp başlarının üstündeki duvarda kırılan ışına dokundu ama irkilerek geri çekti. *Sihrimi bir büyüünün arkasına hapsediyorlar ama kendimi korumazsam beni öldürebilecek bir odaya koyuyorlar.*

Yine de onu hapishane hücrelerine alternatif olabilecek tek şey konusunda uyarmışlardı ve o da bunu kabul etmişti. Onları koyacak başka bir yer yoktu ve konsey buna sadece boyun eğdiği ve bileklerine bu altın bilezikleri takmalarına izin verdiği sürece izin verdi.

Cildine güneş bariyeri yapmaya çalıştığında büyüünü etkisiz hale getirirken nasıl parıldadıklarını fark etti. Mana akışı karıncalandı ama hiçbir şey olmadı.

Bu tür bir büyüünün nasıl yapılacağını öğrenmemiş olmaları beni şaşırtıyor.

Aralarında İblisler vardı ama yine de onları tam olarak korumuyorlardı.

Yine de, karşınızdaki kişi aptal olmadığı sürece gölgede kalmak zor değildi.

Kolunu bıraktı ve Zylah'a dolayarak yumuşak bedenini kendine çekti, böylece yorgun gözlerini dinlendirebildi. *Hâlâ uyumadım.* Şehre vardıklarından beri üzerinde bir ağırlık vardı. İlerleyen saatlerde daha da ağırlaşmıştı ama zihni uyumasına izin verecek kadar sessizleşmeyi reddediyordu.

Hayatı boyunca onu boğan bir lanet.

Yaralı olmasaydı ve kendini iyileştirmek için bu kadar enerji harcamasaydı, bu kadar baskı hissetmeyebilirdi. Yine de bir süreliğine gözlerini kapatıp ona sarılmak, ağrıyan ve kısılan göz kapaklarının ardındaki baskıyı biraz olsun hafifletmişti. Gözlerinin altındaki etin iç köşelerinin ne kadar morarmış görüldüğünü ancak hayal edebilirdi.

Her ne kadar onu bu odanın sınırları içinde acımasızca becermek istese de, bunu tekrar güvenli bir şekilde yapma özgürlüğüne ne zaman sahip olacaklarından emin olmasa da, bırakın daha fazlasını, ikinci bir tur için bile güç toplayamamıştı. Çok yorgundu ve kalbi göğsünde zonkluyordu. Yatarken sarılmalarına izin vermesi için onu ikna etmeyi başardı ve üzerinde kıpırdanmaya çalışmasını engellemek için sikini ondan uzaklaştırdı.

Adam onun sırtını okşadıktan ve ne kadar az çıkıntılı omuru olduğunu hissettikten sonra hızla uykuya daldı. Bu ona, kız onun zihnine çekildiğini fark etmeden düşünmek ve tefekkür etmek için zaman kazandırdı.

Yakınlaşmak konusunda ne kadar dirençli olsa da, o zamanlar aletini kaldırılabileceğinden gerçekten şüphe etse de, Zylah'ın bunu zorlamasına minnettardı.

Jabez dikkatinin dağılmasının gerekli olduğunu biliyordu. Zihninin filtresiz bir kaosa sürüklendiğini hissedebiliyordu. Benlik duygusunu kaybediyor, hayatını, geçmişini, hatalarını ve tüm bunların kendisini bu kadar kaybolmuş hissettiği bu yere nasıl getirdiğini düşünmeden edemiyordu. Sahte vaatlerle dolu o kutsal kapılardan içeri girdiği andan beri sarsılıyordu.

Depresyonun bataklığına gömülmüştü.

Ne zaman düşüncelerini silkeleyip bir çözüm bulmaya ve bir sonraki eylemlerinin rotasını, nereye gideceklerini ya da ne yapacaklarını belirlemeye yeniden odaklanmaya çalışsa, konferans odasındaki davranışlarına geri dönüyorlardı. Dizlerinin üzerine çökmüş, kolları arkadan bağlı, lanet bir çocuk gibi *ağlarken* ne kadar zavallı görüldüğünü ancak hayal edebiliyordu.

On yedi yaşında Nyl'theria'dan ayrıldığı günden beri hiç ağlamamıştı ve

böyle bir azabı içinde barındırıp, sadece onun önünde serbest bırakmaktan nefret ediyordu.

o belirli insanlar. Onlar onun düşmanlarıydı ve en başından beri çektiği acıların sebebiydiler.

Kilitli tutulduğu yere geri gönderilme ihtimalinin bile onu korkusunun ağırlığı altında bu kadar kolay ezdiğine inanamıyordu. Bir daha asla böyle hissetmeyeceğine yemin etmişti.

Bununla birlikte, bir ordu olmadan buraya asla dönmeyeceğine de yemin etti.

Ayrıca, Zylah'ın güvenliğini garanti altına almak için burada kalabilecekleri anlamına gelen bir çözüm düşünmeye çalışma şekliyle de mücadele ediyordu. Kendi iyiliği umurunda değildi - yıkım ve şiddetin ortasında olmaya alışkındı - ama Zylah için bunu istemiyordu.

Yine de onu aptalca kendisine bağlamıştı ve bu yüzden kendini onun için korkunç bir çapa gibi hissediyordu. Geri çevrilmeleri onun suçuydu ve bunun sonucunda acı çekecekti.

Ve onun acı içinde kıvranışını deneyimledikten sonra, buna bir daha katlanamayacağını biliyordu. Endişe, keder, pişmanlık ve kendinden nefret etmek onun için yutulamayacak kadar fazlaydı. Dişlerini parçalamadan kemiremeyeceği kadar kalın ve zordu.

Bu onun eşi olmadan önceydi.

Bir an için *ona* ruhunu verdiğine pişman olmuştu çünkü bu, *onunla* sıkışıp kalacağı anlamına geliyordu. Ona bağlandıktan hemen sonra gelmek istediği kendinden nefret eden farkındalık tam olarak bu değildi.

Yani, pes ediyordu. İntikam ve cezalandırma ihtiyacı parmaklarının arasından kayıp gidiyordu ve bu da bir kayıp hissi yaratıyordu. İçten içe eridiğini hissediyordu, artık kim olması gerektiğini ya da hedefi onu ileriye götürmeden ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Jabez idealist hedefinin dışında kendini tanıımıyordu.

Zylah'ın kürkle kaplı göğüs kafesine tembelce bakabilmek için gözlerini araladı. *Benim için ne yaptığını asla anlayamayacak.*

Çok geç olmadan onu sersemliğinden uyandırması için ona ihtiyacı vardı. Onun tatlı, sevimli ve tahrik edici haline ihtiyacı vardı, tamamen cahil ve içinde ne kadar kırıldığının farkında değildi. Kadının davranışları çoğu kişinin sefaletin derinliklerinde acı çeken biri için uygun bulacağı şeylerin tam tersi olabilirdi ama onun için mükemmeldi.

En içten düşüncelerini nasıl anlatacağını bilmiyordu, özellikle de ona yük olmak istemediği için onunla. Ona sempatik bir şekilde sarılmak, içinde bulunduğu durumdan dolayı ona sıcaklık vermekten başka bir işe yaramazdı.

Aynı düşünceleri daha da kötüleştirmiş olabilirdi. Onu bir çocuk gibi şımartmanın ona sadece koparıldığı anne şefkatini hatırlatacağını düşündü. Ondan sonra, hayatı boyunca onu kucaklayan tek şey soğuk, uyuşturan karanlık olmuştu.

Hayır, şehvete ihtiyacı vardı.

Bedenini kullanmak, ister cinsel ister şiddetli olsun, bir başkasıyla nasıl iletişim kuracağını bilmesinin tek yolu.

Ayrıca, öfkesini ve hayal kırıklığını hak etmeyen birine yansıtmaya çalışan adamın vahşi bir saldırganlıkla onu becermesini de engellemişti. Kontrollü olan o olsaydı ve acısının yakınlaşmalarını yönlendirmesine izin verseydi, sonrasında üzerine çökecek utancı ancak hayal edebilirdi. Bunun yerine, onu kendi yoluna çekmiş, onu altına almaya zorlamış ve *çoğunlukla* kontrolü elinde tutmuştu.

Başlangıçtaki denemeleri beceriksizce olmuştu ama yine de onları tahrik edici bulmuştu. Başka birinin yapabileceğinden şüphe duyduğu bir anda onu güldürmüştü ve onun beceriksizliğini izlemek çok hoşuna gitmişti. Bu ona onun nazik ama meraklı kişiliğinin sevdiği yönlerini ve kendi başına bir şeyleri çözme şeklinden nasıl kolayca büyülenebileceğini hatırlattı.

Ve onun kendini ilk kez keşfetmesini izlemek... şimdi bile, omurgasından aşağıya doğru arzulu bir ürperti dalgalanıyordu.

Tüm bunlar, düşünceleri ve süregelen acısı, tek düşünebildiği ve hissedebildiği o olana kadar çözülürken, yavaşça yakınlıklarına yerleşmesine izin vermişti. Ta ki kız duygularının odak noktası haline gelip onları buraya getirmek için *neden* bu kadar çaresiz olduğunu hatırlatana kadar. Kendisi için değil, onun için.

Ayrıca ona artık sırtını yaslayabileceği bir eşi olduğunu da gösterdi. İçini o kadar farklı şekillerde burkan biri vardı ki, bunların öngörülemezliği ve kargaşası onu çoğu zaman ham bırakıyordu. Pürüzlü olduğu yerde yumuşak, çirkin olduğu yerde tatlı ve kayıtsız olduğu zaman şehvetli olan biri.

Bugünden itibaren onun görevi olabilecek biri.

Tutunacak başka bir şeyi yoktu. Eğer onu kan davasının şiddetinin içine atmaya dayanamıyorsa, o zaman onu kan davası olmadan ileriye götüren şey o olmalıydı. Mutluluğunu onun içinde bulması gerekecekti, çünkü bunu ona verecek başka bir şey olmadığını biliyordu.

En azından... bu sefil şehirde değil.

Farkında olmadan Zylah onun merkezi haline gelmişti.

Bunun onu ne kadar rahatsız etmediğine şaşırmıştı. Geçmişte, bir kadının sonraki tüm seçimlerinin nedeni ve sonucu olması düşüncesi ona iğrenç gelmişti. Göğsündeki boşluğu kimsenin doldurmasını istememişti çünkü bu, kim olduğundan vazgeçmek anlamına geliyordu.

Kendi kişisel tavşanı olan bu dişi, umursamadığı kadar sevimliydi.

Bu, artık emin olmadığı seçimler yapması gerektiği anlamına geliyordu ama bunları kabullenmeye başlamıştı. Öyle ki onu rahatsız etmeden yavaşça doğrulup yataktan kalktı ve ayağa kalkabildi.

Kana bulanmış elbisesini küçümseyerek yüzünü buruşturdu ve sessizce pantolonunu aradı. Pantolonu bacaklarından yukarı çekip beline bağladı ve bu sırada odayı kesen güneş ışığından kaçınmak için elinden geleni yaptı.

Onu terk ettiğini hissettiğini bilmeliydi, çünkü kadın inledi ve yatakta kaydı. *Üzerimizi battaniyeyle örtmeliydim.* Her şeye rağmen, gözbebekleri deniz mavisine dönerek uyandığını haber verdiğinde, onun arkasında diz çöktü ve bir kolunu gövdesinin her iki yanına koydu.

Jabez ona doğru eğildi ve dudaklarını onun kemikli çenesine değdirdi. "Uyumaya devam et, Zylah. Ben kısa süre sonra döneceğim."

Biraz döndü ve yüzünün yan tarafını kavradı. "Nereye gidiyorsun?"

"Meclis üyeleriyle konuşmak için." Yanağını, alnını ve sonra da burnunun yanını öptü. "Merak etmeyin. Uzun sürmeyecek ve her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Sen burada kal. Dinlen."

Sonra itti ve çıkışa doğru yürüdü, söylediklerine rağmen kadın oturmaya başlayınca homurdandı. Kapıyı çaldı ve diğer taraftaki gardiyan konuşabilmeleri için kapıyı açtı. Jabez onların iniltilerini duyup duymadığını merak etti ama her iki durumda da umurunda olmadığına karar verdi.

Jabez *nazıkçe*, "Beni toplantı odasına götür," diye rica etti.

"Hâlâ tartışıyorlar-"

"Farkındayım," diye araya girdi. "Ancak, paylaşmak istediğim ve kararlarını etkileyebilecek yeni bir bilgi var."

Kötü bir niyeti olmadığını gösteren Jabez döndü ve kollarını arkada kavuşturarak teklifte bulundu. Muhafızın kararını vermesi uzun sürmedi. Kapı aralığından içeri girerek Jabez'in bileklerindeki altın kelepçeleri çıkardı, sonra da yerine hem gücünü hem de büyü yeteneklerini azaltan uygun mahkûm bağlarını taktı.

"Jabez, neden bensiz gidiyorsun?" Zylah yatakta doğrulup kalkmak üzereymiş gibi bacaklarını yana atarken sordu.

Kızın gözbebekleri maviye döndüğünde gözlerini kaçırdı ama kapının çıplaklığını muhafızların görüşünden koruduğuna şükretti.

"Gelmene gerek yok. Hiçbir şey anlamayacaksın ve daha fazla uyumanı tercih ederim."

Toplayabildiği en iyi güven verici gülümsemeyi sunduğunda, gergin bir cıvıltıyla yatağa geri yerleşti.

Jabez sonra döndü ve odadan çıktı. Koridorda çok sayıda asker vardı ve kaçmayı başarması ihtimaline karşı buradaki güvenliği artırdıklarını düşündü. Kollarını bağlayan muhafız koridorun ilerisindeki bir asker arkadaşıyla konuşarak Jabez'in ne istediğini açıkladı ve onu değiştirdiler, böylece asıl adam kapıdaki görevine geri dönebildi.

Asker bu kez *Delysianlı* bir kadındı ve kolayca kaçamayacağından emin olmak için kayışı dirsekleri ve bilekleri arasında tutmakta *gecikmedi*. Arkadaşı onun önünde sıraya girdi ve onu birlikte orta ağaç saraya doğru götürdüler.

Yoldan geçen birkaç asker daha bunu fark edip onlara katıldı ve güneşin ilk doğuşuyla uyanan birçok insanla arasında ince bir bariyer oluşturdu. Biçimsiz dal pencerelerinden sızan güneş ışığından kaçınmasına yardımcı oldular ama bunun Delysian askerinin kendisi kadar kendini de korumaya çalışması olduğunu düşündü.

Siviller yanlarından geçerken ona bakıyordu, muhtemelen kim olduğunu ve neden koridorlarda dolaştırıldığını merak ediyorlardı. İçlerinden herhangi birinin onun gelişini bildiğinden şüpheliydi, özellikle de bakışlarında ya da kokularında korku olmadığından.

Çoğunluğu, her biri farklı renk ve tarzda, iyi giyimli, dökümlü kıyafetler giyen Elysianlardı. Erkeklerin çoğu ya üstsüzdü ya da gövdelerinin üzerinden geçen ve bellerinden bağlanan karmaşık atletler giymişlerdi. Bazı kadınlar sıcağın dolayısıyla kolları hariç tamamen örtülüken, diğerleri göğüslerini ve mahrem yerlerini gizlemek için sadece gevşek sayılabilecek kayışlar takıyordu.

Sürekli yaz mevsimi yaşandığı için ağır giysilere ihtiyaç duyulmuyor ya da örtünme arzusu duyulmuyordu. Elysian'ların bu ağacı ürkütücü boyutlara ulaştırmak için büyü kullanmalarının bir nedeni vardı: Gölgeye ihtiyaçları vardı yoksa sıcağın zamanla hepsi yanacaktı.

Maiyetinin konferans salonunun koridoruna girmesi uzun sürmedi ve diğer uçtaki büyük çift kapıyı şimdiden görebiliyordu.

Girişten sadece birkaç metre uzaktayken, kapı aniden önlerinde açıldı. Kaşları endişeyle çatıldı. Aslında hiçbir bildirimde bulunmamıştı, bu yüzden etrafındaki muhafızlar içeridekilere onlarla konuşma isteğini bildirene kadar kapalı kalmaları gerekirdi.

Uzun boylu, ürkütücü bir varlık kapıdan içeri adım attığında, bunun kasıtsız ve sadece bir tesadüf olduğunu fark etti.

Ayakları hemen durdu, bu arada kadın Delysian askerinin ona çarpmasına ve öne doğru tökezlemesine neden oldu. Üst dudağı şok içinde bükülürken, çenesi yerinden çıkıp düşme tehlikesi geçirene kadar düştü.

"Merikh?" diye homurdandı, eski dostunun karşısında durduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

İri Mavka, obsidyen zeminde tepinerek ona doğru ilerlerken, doğal olarak kırmızı olan gözbebekleri onu görünce belirgin bir öfkeyle tehditkâr bir şekilde parlarsa da, etkilenmemiş görünüyordu.

Jabez'in 1.80'lik boyundan iki santim daha uzun olan ayı kafataslı, boğa boynuzlu Mavka, sadece birkaç ay önce nasıl görünüyorsa aynen öyle görünüyordu. Yuvarlak, kaslı göbeği ve onu kaplayan kısa siyah kürkü de öyleydi.

Ancak şimdi dizlerinin etrafından bağlanmış bir çift siyah pantolon giyyordu. Bu sayede baldırları, ekidna tüyleriyle başkalarına zarar vermemesini sağlayan beyaz, zırlı korumalar için serbest kalıyordu. Daha karmaşık, parçalı korumalar çıplak ön kollarını kaplarken, büyük bir tanesi de gövdesini kaplayan ipeksi kırmızı atletin altına bağlanmıştı. Atletin göğsünün üzerinden geçip yan tarafına bağlandığı yerde gümüş bir şerit vardı.

Boğa kuyruğu ileri geri sallanıyor ve ucundaki kürk tutamı kıvrılıyordu.

Jabez daha Merikh'i Elf şehrine nasıl geldiği konusunda sorgulamaya başlayamadan, farkına vardı.

"O sendin!" diye hırladı, dişlerini ona geçirerek. "Onlara Dünya hakkında bilgi veren sendin, seni Mavka pisliği."

İri yarı erkek neşeli bir kahkaha attı, ondan bir metre kadar uzakta durdu ve kollarını kavuşturdu. "Kesinlikle."

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Öfke midelerini kavradı ve koridorda tepinerek, aniden peşine düşen muhafızlarını alarma geçirdi.

Synedrus konseyine her ne söylediye, Jabez'in kaçamakları ve eylemleri hakkında her şeyi bildikleri anlamına geliyordu. Bu bilgi, konsey üyelerinin muhtemelen şehirde kalmalarına izin *vermemelerini* sağlamada hayati öneme sahipti. Bilgisiz olsalardı, onun acımasızca kan döktüğünden ve nefretinin derinliklerinden haberdar olamazlardı!

Elbette, Merikh'in Jabez'in Lezekos alevler içinde değilken girmeye çalışacağını bilmediğini düşündü ama *yine* de.

Bu aynı zamanda, bu insanların Merikh'in türünün farkında oldukları ve yaralı bir Zylah ile ona bağlanmadan girmesini imkânsız hale getirdikleri anlamına geliyordu. Hâlâ pişman değildi ama bu seçimi baskı altında değilken yapmak isterdi. Lanetli ışığın yanında, topal olma ve bunu *romantik* hale getirme seçeneğine sahip olmak isterdi.

Merikh kıkırdarak, "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten umurumda değil," diye karşılık verdi.

Derin bir hırıltı çıkarırken dişleri titriyordu, koca herifin sadece elleri kolları bağlı olmadığı için neşeyle dolu olduğunu biliyordu. Ayı kafataslı Mavka'nın genellikle boğa kafalı olduğu ve Jabez'inkinden daha kaba ve şiddetli bir öfkeye sahip olduğu düşünülduğünde, rolleri tersine çevrilmiş olsaydı, Merikh şimdiye kadar onu yemeye çalışırdı.

Eğer Yabez zapt edilmemiş olsaydı, muhtemelen kendine bu kadar güvenmezdi.

"Yani kaçıp gittiğin yer burası mı?" Jabez şaşkınlıkla başını sallayarak sordu. "Buraya nasıl *geldin* ki?"

"Senin yardımın olmadan kaçmama güzel bir peri yardım etti," diye cevap verdi Merikh, başını ancak küçümseyici olabilecek bir şekilde eğerek. "Gelinim senin en nefret ettiğin şey. Düşündüğümde bunu oldukça komik buldum. Ayrıca burada her gün *kimin* içine sikimi soktuğumu öğrenseydin iğrenirdin diye düşünüyorum - defalarca, ekleyebilirim."

Jabez'in gözleri uzun boğa boynuzlarının arasındaki parlak mavi alevli ruha kaydı. Uzun, kıvrıkcık saçları ve sivri kulakları dışında hiçbir şeyi tanınacak gibi değildi.

Başını salladı, dudakları yumuşamadan önce -kim olursa olsun- tiksintiyle büküldü. Kaşları çatıldı.

"Anlamıyorum. Sen benim arkadaşımydın. Onlardan ne kadar nefret ettiğimi *bile bile* neden onlara bilgi verdin?"

Merikh'in sesindeki mizah duygusu kayboldu ve hırlarken gözbebekleri kıpkırmızı oldu. "*Uzun* zamandır senin arkadaşın değilim, Jabez. Bundan emin olabilirsin."

Bu sözlerle alay etti, özellikle de bunun doğru olduğundan şüphe duyduğu için. Bu Mavka'yı herkesten daha iyi tanıyordu. Dünya'daki son etkileşimlerinden sonra Jabez, bir gelin ve yeni bir hayat potansiyeli olmasaydı Merikh'in onun yanına döneceğini biliyordu. Muhtemelen birkaç şartla, ama arkadaşlıklarını yeniden canlandırmanın cazibesi vücut dilinde kolayca fark edilebilirdi.

Elbette, Jabez *muhtemelen* kardeşlerini tehdit etmemeliydi ama Merikh'in onları umursamadığını da biliyordu - tek umursadığı güvende olmalarıydı. Jabez kendince artık onların peşinden gitmeye niyeti olmadığını göstermeye çalışıyordu. Ayrıca duyguları ya da pişmanlıkları hakkında hiçbir şey belli etmek istememişti, eski yaraları nedeniyle geçmişteki yol arkadaşına gerçekten güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi.

Konuşmayı bitirdiği belli olan Merikh, onun etrafından dolaşmak için kenara çekildi. Jabez ona ters ters baktı ve Mavka elini omzuna koymak için yavaşladığında bu bakışlar daha da derinleşti.

"Bilmeni isterim ki," diye başladı Merikh sessizce, başını Jabez'in hizasına eğerken sesi karanlık ve derindi, "senin şehirden *uzaklaştırılmanı* savundum."

Merikh jilet gibi keskin pençelerini bilerek omzunun etrafındaki çıplak ete batırdı, ta ki kasları kesene kadar ve sonra Jabez'i ileri doğru itti. *Piç kurusu!* Sıcak kan hızla yüzeye çıkarken Jabez dişlerini gıcırdatarak tısladı. Elbette Merikh'in vahşi bir pislik gibi onu yaralaması gerekiyordu.

"Onu şehre getirerek senin türünden birini korumaya çalışıyorum," dedi Jabez ona, Merikh'in kendi türünden bir başkasının tehlikede olmasını sağlamak için kendi yolundan çıkmasına şaşırarak.

"Bir Mavka ile bağ kurduğunu duydum - hem de bir dişi. Bunu öğrendiğime şaşırdığıma emin olabilirsin." Jabez'e dönüp bakmadan bir eliyle omuz silkti. "Seni gelin olarak seçtiği için aptal olması onun suçu. Ne ekersen onu biçersin, Jabez. Kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

"Bunu unutmayacağım," diye uyardı Jabez.

Merikh elinin tersiyle veda ederken dudaklarında kötü niyetli bir sırıtış belirdi. *Eğer şehre girmemize izin verirlerse, yapacağım ilk şeylerden biri*

diz çökmektir. Ve o odada ortaya çıkarmayı planladığı şey düşünüldüğünde, kalma ihtimalleri çok daha yüksekti.

Ne kadar kurnaz olabileceğimi unutmuş. Jabez'e bu kadar sataşmamalıydı. Ne ekersen onu biçersin, Merikh.

Etrafında döndü ve bu arada onlara aval aval bakan askerleri ürküttü. Konuştukları İngilizcenin hiçbirini bilmiyorlardı. Başını salladı ve kapılara doğru yürüdü, ardından kendisini anons etmelerini bekledi.

Kapılar gıcırdayarak açıldığında Jabez kendi kendine sessizce kıkırdadı. *İtiraf etmeliyim ki, onunla tartışmak bana eksik olan enerjiyi vermişti.* Normal canlılığı gibi kendine güveni de tazelenmişti. İçindeki ateşi öfkeden daha çabuk alevlendiren bir şey olamazdı.

Toplantı odasına girdiğinde, meclis üyelerinin yüzlerindeki tedirginliği fark etti. Merikh'i sorguladıktan hemen sonra içeri girdiğini düşünürsek, kendisine güven duyduklarından ya da istediğini vermeye meyilli olduklarından şüpheliydi.

Ama zihinsel bir savaşın gelgitleri hızla değişebilirdi ve bu sefer galip geleceğini biliyordu.

Jabez hemen alt platformda diz çökmüş bir pozisyonda yerini aldı, ardından muhafızların onu yere bağlayıp gitmesini bekledi. Şaşırtıcı bir şekilde bu sefer gitmediler ama bunun nedeni uysal biri olduğunu göstermiş olması *olabilirdi*. Kapılar kapandığında ve sadece kendisi ve konsey kaldığında, başını kaldırdı, hepsine donuk bir bakış attı ve toplantıya başlamalarını bekledi.

"Henüz kararımızı vermedik Jabeziryth," dedi Ulric altın masasına yaslanırken hızla tükürerek. "Ve az önce duyduklarımızdan sonra, Dünya'da geçirdiğiniz zamanla ilgili meseleleri tartışmak için kesinlikle yeterli zamana ihtiyacımız olacak."

Jabez sesini inançla doldurarak, "Merikh'ten duyduklarınız tamamen alakasız olacak," diye cevap verdi. "Geçmişim şiddet dolu ve yaptığım şeyler affedilemez, iğrenç ve içler acısı." Memnuniyetle sırtıma isteğini bastırmak zorundaydı, çünkü onlarla oynamak aslında oldukça *eğlenceliydi*. "Bu konuşmadan sonra bunları görmezden *geleceksiniz*."

Ulric güldü, sandalyesinde arkasına yaslandı ve kısa sakalını sıvazladı. "Bu şüpheli. Söyleyeceğin hiçbir şey kabul edilmene karşı olan bizleri etkilemeyecek ve eminim ki kararsız olanlar da artık çıkarılmadan yana."

"Neden geri döndünüz?" diye sordu Teyen, geçen sefer tamamen sessiz kalan bir kadın Delysian.

Alnından öne doğru fırlayan küçük, kil kırmızısı boynuzları görebilmek için başını sağa doğru eğdi. Köpek dişleri büyüktü ama dişlerinin geri kalanı çoğu Elf gibi düzdü, yine de kendi türlerinin beyaz saçlarından yoksundu. Diğer üyelere bakarken kahverengi saçları çenesinin etrafında sallanıyordu.

"Bu şehir yüzyılı aşkın bir süredir ayakta," diye söze başladı Jabez, bakışlarını öne çevirerek tam karşısındaki rastgele meclis üyesine baktı. Adlarını çoktan unutmuştu. "Hapse atılmadan önce annemle üvey babamın azalan güç kaynağından bahsettiklerini duydum. Mana taşlarının enerjisi tükeniyor ve onlara ne kadar enerji akıtırsak akıtalım, eğer artık mana tutamıyorlarsa, yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Ulric yüksek sesle, "Tarih dersi istemedik, yönettiğimiz şehrin durumuyla ilgili zaten bildiklerimizi senin gibi birinin bize anlatmasına da ihtiyacımız yok," diye karşılık verdi, sonra da alay etti.

Jabez'in dudakları bilerek kıvrıldı. "Şehri koruyan mana taşı nasıl?" Adamın yüz hatları düşerken o da başını eğdi. "Kaç yılı kaldı? Bilmiyorsun, değil mi? Ama sanırım solmaya başlıyor."

"Ne olmuş yani?" Cleth kollarını masaya dayayarak ellerini kavuşturdu. "Eğer buraya savunmamız hakkında bilgi edinmeye geldiyseniz, o zaman sizden gitmenizi istememiz gerekecek."

"Sana yeni bir mana taşı bulabilirim. Doğru türden ve koruyucu kubbeye daha uzun süre olmasa bile aynı süre güç sağlayabilecek büyüklükte bir tane."

"Bunu nasıl yapacağını sanıyorsun?" Ulric elini sağa doğru sallayıp oturma arkadaşının suratına neredeyse bir tokat indirmeden önce alay etti. "Dışarıda çok sayıda İblis var ve madenler yuvalarla dolu."

Jabez'in gözleri mizahla kırıştı. "Merikh'le konuştuğunu sanıyordum," dedi, boğa boynuzlu Mavka'nın aslında bunu çok daha kolay ve muhtemelen daha ikna edici hale getirdiğini fark ederek. "Eminim sana ısınlanma yeteneğimden bahsetmiştir. İstediğim zaman istediğim yere gidebilirim."

"Bu yasak bir büyü," diye mırıldandı Laele, yaşlı sesi derin bir endişeye işaret ediyordu.

"Evet, ama sadece kullanıcısına sunduğu tehlike yüzünden," diye yanıtladı yüzünü ona doğru eğerek. "Çoğu, bir ağacın içinde cisimleştiği için ölür,

hatta başka bir insanı bile. Yıllar içinde bunu o kadar mükemmelleştirdim ki artık yanıma iki kişiyi güvenle alabiliyorum ve Nyl'theria'daki birçok mayına girdim. Çok kısa sürede ve zarar görmeden ışınlanıp çıkabiliyorum. Arkamı kollayabilecek biriyle, normal bir Elysianlıya kıyasla artan gücüm ve hızımla istediğiniz büyüklükte bir taşı çıkarmak kolay olacaktır."

"Sırf şehirde kalmanıza izin verilmesini sağlamak için böyle bir tehlikeyle yüzleşmeye hazır olduğunuzu mu söylüyorsunuz?" Az önceki hıçkıran kadın Raewyn sordu.

Bakışları kadına kaydı ve ses tonunu sertleştirdi. "Evet, teklif ettiğim şeylerden biri de bu."

"Ve bizden bu duvarların dışındakilerle temas kurmaya ve plan yapmaya çalışmayacağınıza *güvenmemizi* mi bekliyorsunuz? Böyle bir şeye izin verirsek aptallık etmiş oluruz," diye karşı çıktı Ulric. "Ordunuzu burnumuzun dibinde kurmaya çalıştığınızı şimdiden öngörebiliyorum."

Jabez, "Kutsal bakireler adına, çok iğrençsin," diye ağzından kaçırdı, *tiksintiyle* karışık bir tiksintiyle, tanrısal bir lanetleme biçimini kullanarak. "Sana çenenin kapatılmasını söyleyen oldu mu?" Kafasını şaşkınca sallayarak diğer meclis üyelerine baktı. "Genelde huysuz bir çocuk gibi her konuda gevezelik edip tartışır mı?"

Garip bir şekilde, Raewyn dudaklarını yumruğuyla kapatıp öksürükle maskeleymeden önce tek bir kahkaha attı. Mericato ise gülmemek için boğazını tuttu ve yaralı boğazına acı saplanmış olmalı ki bir tıslamayla öne doğru devrildi.

Ulric ayağa kalkmak için masasını itti ve ellerini masaya vurdu. "Bu ne cüret! Ben saygın biriyim-"

"Akıllı bir adam konuşmadan önce dinler," dedi Jabez onun üstünden. "Dediğim gibi, bu teklif ettiğim şeylerden yalnızca *biri*. Bu korkunç şehre girmek istememin sebebinin eşim olduğunu ve onun güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağımı zaten açıkladım. Haklı kızgınlığının geçmesine bile razıyım. En azından telafi etmeye çalışıyorum."

Gerekirse itaatkâr olmaya bile hazırdı. Kaybedecek başka bir şeyi yoktu ve onlar için ne yaparsa yapsın gururu asla kırılmayacaktı, yeter ki iştah kabartan eşine iyi davransınlar.

Ulric öfkelenerek kışını yere koydu ve kollarını kavuşturdu. "Devam et o zaman."

"Şimdi çok daha sakın davranıyorsun," diye yorumladı Zerik.

Jabez bunun üzerine kimseye gülümsemedi. "Biraz dinlenmenin ve hızlı bir sevişmenin beni nasıl rahatlattığını görünce şaşıracaksınız."

Yaşlı adam şaşkınlıktan boğulurken, diğer birkaç kişi de soluk soluğa kaldı.

Adamın yaralı boğazını bir kez daha avuçladığını düşünen Jabez, Mericato'nun yine gülmek için kendini tutmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Öksürüğü hafiflediğinde imzaladı ve bu kez Cleth onun yerine tercüme etti.

"En azından dürüst."

"Bu şehre geldiğimden beri dürüstlükten başka bir şey yapmadım," dedi Jabez ve yere bakarak doğruyu söyleme büyüsunü çalıştırmayı unuttuklarını fark etti.

Bana geçen seferkinden daha çok güveniyorlar. Muhtemelen fazla değildi ama büyüü kullanmamaya ya da onu yere bağlamamaya yetecek kadardı. Bu onun lehine çalışmalı.

"İkinci teklifim, annemin yıllar önce aradığı cevabı size vereceğim."

Sesi odada yankılanırken üzerlerine tam bir sessizlik çöktü. Az önce söylediklerinin ağırlığı sadece onlar için değil, kendisi için de ağırdı. Ama sırrını paylaşmak kendisinin ve Zylah'ın kabulüne bir cevap olacaksa, öyle olsun.

Sessizliği bozan Raewyn oldu. Destek için bir elini masanın yüzeyine bastırarak ayakta durdu. Görmeyen gözlerini kocaman açarak endişeyle dudaklarını yaladı.

"Siz... İblislerin tam tamamlanmaya ulaşmalarına yardımcı olacak yolu bulduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtladı, kızın ses tonundaki heyecan karşısında kaşlarını kaldırarak. "Ancak bu bilgiyi sadece üç kısıtlamayla paylaşacağım. Birincisi, sadece annemin işini devralan kişinin bunu bilmesine izin verilecek. Bunun diğer meclis üyelerini rahatsız edebileceğinin farkındayım, ancak iyi bir nedenim olduğuna inanmanızı rica ediyorum. İşin doğası gereği, keşfettiğim andan itibaren bu sırrı sakladım ve tamamlanmaları için hiçbir İblis'e yardım etmedim. Bu çok tehlikeli."

"Yeniden karanlıkta kalmamızı mı istiyorsunuz?"

Raewyn öne doğru eğilmeden önce Ulric'i sakinleştirmek için ona ters ters baktı. "Diğer kısıtlamalarınız neler?"

"Bu rol için sadece ben gönüllü olacağım. Başkalarının bu işe karıştırılmasına izin vermeyi reddediyorum ve eşimin beni ölümsüz yapmış olması da bunu garanti altına alıyor

kalıcı etkileri olmayacaktır." Kimse bu fikre karşı çıkmayınca, bakışlarının kayıtsızlığa dönüşmesine izin verdi. "Ve son olarak, annem cevabı asla bilmemeli."

Raewyn dudaklarını büzdü, belli ki üçüncü kısıtlamasından dolayı üzgündü.

"Seni bu dünyaya getirme nedenini ondan saklamamızı istediğini mi söylüyorsun?" Laele sessizce mırıldandı. "Yaptığı ve kaybettiği onca şeyden sonra bile, hayatının çalışmasına cevap vermeyecek kadar duygusuz musunuz?"

"Benim gebe kalışımın onun bilimini ilerletmek için bir araçtan başka bir şey olmadığı gerçeği, bu cevaba sahip olduğumuzu anlarken asla bilmeden ölmesini istediğim anlamına geliyor. Cenaze ateşinde yandığında pişmanlık duymasını ve ölümünü benim tüm hayatım boyunca hissettiğim gibi boş hissederek karşılamasını istiyorum."

Raewyn'in yüz hatları dehşete kapıldı. Heyecanını kaybederek, yüzünde kederli bir ifadeyle yavaşça sandalyesine geri oturdu. Sivri kulakları bile ağır bir şekilde sarkmıştı.

"Şehirde kalmanıza izin verirse, bu kısıtlamalardan yalnızca ikisine tam olarak uyabiliriz," dedi Cleth, gözleri üzgün kadına kayarak. "Raewyn annenizin işini devralan kişi ve gördüğünüz gibi kendisi görme engelli. Ona yardımcı olabilmesi için asistanının iyi bilgi sahibi olması gerekecek."

Demek bu yüzden bu kadar heyecanlıydı. Tepkisi şimdi çok daha anlamlıydı.

"Gizli kaldığı sürece, asistanının ona yardımcı olmak için bilmesinde bir sakınca görmüyorum," diye cevap verdi.

Teyen elini çenesine götürerek, "İtiraf etmeliyim ki bu sabah burada söylediklerin oldukça ikna edici," dedi. "Bu kadar kendinden emin bir şekilde içeri girmene şaşmamalı."

"Daha bitirmedim. Reddetmeden önce beni tamamen dinlemenizi rica ediyorum." Ulric'e ölümcül bir bakış fırlattı ve sakallı adam çocuksu bir alaycılıkla yüzünü yana çevirmeden önce gözlerini devirdi. "Duvarlarınızın dışında yaşanan yıkımın farkında mısınız bilmiyorum ama İblisler çoğu hayvanın neslini tüketecek kadar avlandı. Açlıktan ölüyorlar ve tam olarak tamamlanıp tamamlanmadıklarına bakmaksızın birbirlerini yemeye başladılar."

"Farkındayız," dedi Teyen, kırmızı gözlerini ona dikerek.

"Şehre getirildiğimde şehrin içindeki hayvanların kokusunu aldım ve tahmin ediyorum ki ben çocukken onları korumak için baktığınız sürüler

Nesli tükenmekte olan yaratıklar artık şehirdeki Delysianlar için yiyecek olarak kullanılıyor."

Buradaki İblislerin, yönetim sistemlerinin bir parçası olarak üçünün bu odada oturduğu noktaya kadar nasıl barış içinde yaşayabildiklerinin başka bir açıklaması yoktu. O gittikten sonra Elysionlular, İblisleri hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları besinlerden mahrum bıraktıklarını anladılar.

"Barış isteyenleri kurtarmak için orman içinde ikinci bir şehir inşa etmeyi düşünmenizi rica ediyorum."

Göz ucuyla Ulric'in aptal ağzını açışını izledi. Jabez yüzünü ona çevirip kaşlarını kaldırıncaya hemen sustu.

"Bunu yaparsanız, İblisler tarım, gıda ve uygun barınma imkanlarına sahip medeni bir toplum inşa etmeye başlayabilir. Bu duvarların dışında şiddetin azalmasına yol açacaktır. Nyl'theria'yı barış yoluyla geri alma potansiyeli, Elysianların yavaş yavaş gelişmesine izin verecektir. Merikh'in Dünya'daki İblis köyü Spiral Haven'dan bahsettiğine eminim. Orayı tam olarak bunu yapmak için büyüttüm ve askerler ve muhafızların yardımıyla uygun sistemler kurulup bunlara uyulduğunda bu tamamen mümkün. Spiral Haven zaten bunun kanıtı. İblislerin birbirlerini öldürmekle de pek bir sorunları yok ve vahşi İblis kalmayana kadar daha küçük İblisleri yiyerek beslenmeye ve tamamlanmaya yakın olanlara yardım etmeye devam edebilirler."

Mericato elleriyle imza atmaya başladığında Jabez saygıyla sustu. İşin tuhafı, Jabez'in bu odayı son ziyaretinden sonra ve odaya geri döndüğünde adamın onun küstah dürüstlüğüne nasıl güldüğünü görünce, ona karşı hissettiği nefret azalmıştı.

"İblislerin bu ikinci şehir üzerinden bir ordu kurup bizi yok etmeye çalışmayacağını nereden bileceğiz?"

Jabez dürüstçe, "Bilmiyorsun," dedi. "Ama barış potansiyelinden ve onlarla bir ittifak kurma olasılığından vazgeçmeye hazır mısınız? Bu şehir ancak bu kadar dayanabilir ve ben çocukken zaten konut sorunları vardı. Bu gerçeği bilmiyor değildim. Daha az gelişmiş İblisleri diyardan uzaklaştırmaları bir yüz yıl daha sürebilir ama bir gün Nyl'theria ormanlarında korkmadan yürüyebilme şansı buna değmez mi?"

"Bunu nasıl yapacağız?" Silveria'nın yumuşak ve meleksi sesi çınladı.

"Şu anda, Nyl'theria'daki son duruşu sergileyen köy işgal edilmiş durumda.

oldukça vahşi bir İblis kabilesi tarafından. Koruyucu kubbe podyumu hala duruyor ve onu güçlendirmek için daha uygun bir taş bulabilirim.

Lezekos Şehri. Köyü ele geçirirsek, yavaş yavaş yeniden inşa edebilir ve daha huzurlu bir yaşam tarzı isteyenlerle doldurabiliriz. Haber yayılacak ve sizin burada yaptığınız gibi girmek isteyenleri taramak zorunda kalacaklar. Senin doğruluk büyü, yanlış yollarla girmek isteyenleri ayıklamalarını sağlayacak ve sana garanti ederim ki bunu yaparak İblisler yardımın için minnettarlık duyacaklar. Şimdiden birçok kişiyi şehrinize getirdiniz ve onların yeni, daha güvenli bir yaşam biçimi aradıklarını anlıyorsunuz. Buraya gelmelerine izin verdiğiniz Delysianlara güveniyorsanız, bu duvarların dışında kalan ve iyi niyetli olan İblislere de güvenmemeniz için hiçbir neden yok."

Her ne kadar Jabez'in amacı onu hayatı boyunca yönlendirmiş olsa da, İblis dostlarına yardım etme arzusu her zaman aklının bir köşesinde duruyordu. Kan davasından vazgeçmek zorunda olması, onlara yardım etme fikrinden de vazgeçmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bu amaca ulaşmak için çok daha barışçıl ve politik bir yol olsa da, bunu yapmanın tüm yaptıklarının kefareti olarak sayılabileceğini umuyordu. Asla af dilemeyecekti ama geçmişte yaptıklarını telafi etmeye başlayabileceği kesindi.

Dünyanın başına bela olmak yerine, iyileştirici bir güç haline gelebilir. *Bunu fark etmemin sebebi Zylah'tı.* O iyi olmak istiyordu ve o da bu naif ahlakı oldukça bulaşıcı buluyordu.

"Çok ikna edici bir argümanda bulunuyorsun," dedi arkasındaki biri ve onun meclis üyeleri arasındaki diğer Delysianlardan biri olduğunu hissetti. "Barış isteyen başka İblisler olduğu doğru ve biz Delysianların çoğu her zaman onların bilinmeyene karşı duydukları korkuyu bir kenara bırakıp bizim gibi şehre girmeyi denemelerini diledik. Ben zaten böyle bir girişimde bulunmayı düşünüyordum ama ormanlarda seyahat etmek her zaman tehlikeli olmuştur. Işınlanma yeteneğiniz bu tehlikeyi azaltıyor, ancak yabancılara güvenmek zorunda kalmak yine de endişe verici."

Jabez mırıldandı, endişeleri onu olası bir çözüm üzerinde düşünmeye sevk etti.

"Aslında şimdi düşündüm de... eğer bunu yapmaya niyetliyseniz, Spiral Cenneti'ni işgal edenlerin bir kısmının taşınmasına ve yeni köyün başlamasına izin vermek için Weldir'in koğuşunu indirmenizi öneririm."

"Bunu yapamayız," dedi Zerik yüksek sesle. "Weldir'in bizi birçok portalından geçen binlerce İblis'ten korumak için yaptığı şey, son yirmi bir yıldır hayatta kalmamızın nedenlerinden biri. Sen

Haklısınız, koruyucu kubbemiz şu anda zayıf ve daha fazla İblis bize saldırmaya gelirse, kırılması uzun sürmez."

Jabez derin ve sakinleştirici bir nefes çektikten sonra bıraktı. *Ne kadar az şey biliyorlar.*

"Hepsini indirin demiyorum. Spiral Cenneti işgal edenlerin geçmesine izin verin ve sonra eski haline getirmesini isteyin diyorum. O köye yerleştirdiğim kanun ve kurallar zekice hazırlanmış ve denenmiş ve test edilmiştir. *Bunlar* aynı zamanda medeni topluma alışkın olmayan İblisleri de yönetecek ve eğitecek, bu da süreci hızlandıracaktır."

"Weldir'in bunu yapacağına güvenmek zorundayız," diye karşı çıktı Zerik. "Annesi ve kalan diğer tanrılar tarafından terk edilmiş hissettiğinden, neden koğuşlarını yerinde tutmaya devam ettiğine dair hiçbir fikrimiz yok. Niyeti hakkında da hiçbir fikrimiz yok. Eğer kötü niyetli bir yarı tanrı olmayı seçerse, ondan ve artan gücünden kurtulamayabiliriz."

Jabez kıkırdadı ve gözlerini tavana kaldırdı. "Weldir'in yıkım arzusu yok," diye kendinden emin bir şekilde onları bilgilendirdi. "Öyle olsaydı, yıllar önce güçlerimizi birleştirir ve bu şehri çoktan yerle bir ederdik. O bu fikri reddetti ve eşi de size zarar vermek gibi bir niyeti olmadığını açıkça belirtti. Yaldızlı Bakire'den kabul görmekten başka bir şey istemeyen bir yarı tanrıdan korkuyorsunuz."

"Onunla konuştun mu?" Cleth sordu, dudakları düzleşti ve kaşları ona doğru daraldı.

Jabez bakışlarını tam zamanında onlara çevirerek yüzlerindeki hoşnutsuz ifadeyi gördü.

"Hayır, ama arkadaşı ve ben birçok kez geçici ateşkesler altında konuştuk. Dinliyor ve mümkün olduğunda onun aracılığıyla konuşuyor."

Meclis üyelerinin çoğu birbirlerine temkinli bakışlar atarken, üzerlerine sessizlik çöktü. Birkaçı yerlerinde kıpırdandı ve o da önlerinde diz çökerek söylediği her şeyi sindirmeleri için onlara zaman tanıdı.

"Bize düşünecek çok şey verdiniz," dedi Silveria sessizce. "Tüm bunları tartışmamızın zaman alacağını anlıyorsunuz değil mi?"

"Anlıyorum. Bulunduğumuz yerde kalmamıza izin verdiğinizizi düşünürsek, ne kadar uzun sürerse sürsün cevabınızı beklemekte bir sorun görmüyorum." Sonra duraksadı, omuz silkmeden önce isteğini dile getirip getirmemeyi düşündü. Denemekten zarar gelmezdi - yapabilecekleri tek şey reddetmektir. "Bu arada sihir sönümleyici bilekliklerden vazgeçmenizi rica ediyorum, tabii eğer her şey için istemiyorsanız

Çünkü birçok kez diri diri yanarak delirdim."

"*Bunu gerçekten rahat olduğumu sileyemeyeceğim kadar çok kez neredeyse yapıyordum*" diye düşünürken gözlerini devirdi.

Cadı Baykuş Şimdi resmen onu iki kez ateēe vermiēti. Ayrıca Dünya'nın gneēi altında sıkıēıp kalmıētı ve uzaklardaki seyrek gölgeler dıēında kaçacak yeri yoktu.

Zylah'ın önünde cayır cayır yanmak da istemiyordu. Mavka bağı sayesinde onu hayata döndürecek, ancak tekrar parçalanmasını izleyecekti.

Zamanını bekleyerek geçirmek istemezdi.

Laele, "Birkaç saat önce buraya girdiğinizden çok farklı bir adamsınız," diye yorum yaptı. "Eminim birçoğumuz senden bu kadar entelektüel ve iyi dēnlmē planlar beklemiyorduk."

Bunun için Zylah'ya teēekkr etmesi gerektiğini bilerek dudaklarını mizahla büktü. "Son seferinde öfkemden krklenmiētim ve duygularım karmakarıēıktı.

Çünkü Zylah'ı iyileēmesi için Şehre taēıdım. Huzurunuzda getirilmeden önce sakinleēmem için bana çok az zaman verildi." Kulakları seğirdi ve yere doğru sırtıttı. "Ben aslında çok kurnaz bir adamım ve değerlendirmek için zaman verildiğinde oldukça stratejik davranırım. Yaptığım onca Şeye *rağmen* bu kadar uzun yaēadıėımı dēnrsek bunu zaten zetlemiē olmalısınız. Dünya'da Kral Jabez olarak anılmamın ve bu unvanı öldürülmeden ya da gasp edilmeden tüm zaman boyunca korumayı baēarmamın bir nedeni vardı."

"Seni asla meclis yesi olarak kabul etmeyeceğimizi, dolayısıyla bir daha böyle bir g peēinde koēarsan bunu asla baēaramayacaėını anlıyor musun?"

İçinden bir kahkaha patladı. "Şehri yönetmekle kesinlikle ilgilenmiyorum. Hiçbir zaman da olmadı. Her zaman doğduğum evde, bana iğrenç bir haēarat parasıymıēım gibi bakılmadan yaēamaktan baēka bir Şey istemedim."

Birkaç ye onun küstah sözleri karēısında homurdandı ya da bakıēlarını indirdi ama o hislerini saklamayı reddetti.

"Paylaēacak baēka bir Şeyiniz yoksa, sizi odanıza geri götürmeleri için muhafızları çağıracağız," dedi soldan biri.

Jabez baēıyla onayladı ve ayağa kalkarak onlara iēinin bittiğini gösterdi.

Konferans odasından hızla çıkarıldı ve muhafızlara büyü kullanımına getirilen kısıtlamayı kaldırmalarını söylediklerini duyunca sevindi.

Omuzlarından kalkan ağırlık nedeniyle koridorlardan geri dönüş çok daha kolaydı ve ayakları eşine dönmek için hızlı hareket etti.

Odasına getirildiği anda Jabez gözlerini yatağın üzerinde oturmuş onu bekleyen Zylah'a dikti. Kollarındaki bağları çözdüler ve o da vücudunu korumak için hemen bir güneş bariyeri yaptı.

Kapı kapandı ve Jabez, dışı ayağa kalkmaya çalışırken aceleyle geniş odaya geçti. Adam, kadın daha bir adım bile atmadan onu yumuşak şilteye yapıştırdı ve kadın şaşkın bir çığlık attı. Kadın hâlâ çıplaktı, güneşte oturduğu için sıcacıktı ve Jabez güçlü kollarını kadının dar beline doladığında mis gibi yasemin ve menekşe kokuyordu.

Kızın amına koyarak onu öyle bir sıktı ki, kız sevimli bir gıcırta çıkardı.

"Tekrar uyudun mu?" diye sordu, onları yanlarına çevirdiğinde yüzünü boynunun kıvrımına gömdü.

"Hayır," diye cevap verdi, karşılığında ona sarıldı. Burnunun yan tarafını onun saçlarına ve boynuzlarına sürttü, sanki uzakta olduğu kısa süre içinde onu özlemiş gibiydi. "Sen yokken yapamadım."

"O zaman şimdi benimle dinlen." Dirseğini yatağa sapladı ve ikisinin de uzanacak bir yastığı olana kadar onları yukarı çekti. "Sanırım sonunda uyuyabileceğim."

"Şimdi her şey yolunda mı?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok ama elimden geleni yaptım."

Cevabını kabul etmiş gibi görünen kadın, kucaklaşmalarını derinleştirirken sessizleşti ve Jabez'in gözleri kapandı. Kadının kalp atışlarının sesini, yumuşak bedenini kendi bedeninde hissetti ve kokusunun her zaman yaptığı gibi onu sakinleştirip yatıştırmasına izin verdi.

Uyku onu birkaç dakika içinde sarıp sarmaladı ve ilk kez bu kadar huzurluydu.

Uzun zamandır uyuyor, diye düşündü Zylah yatağın kenarına oturup tam ortada yan yatan erkeğe dönerken. Parmaklarının arkasını yüzünün yan tarafına sürterek alnının ortasına kadar kaldırdı ve şakağını hafifçe okşadı.

Jabez'in kulağı, onu daha iyi görebilmek için gevşek saç tellerini sivri ucunun arkasına sıkıştırdığında seğirdi. Ayrıca saç tellerini nazikçe çözdü parçalı, sivri boynuzunun etrafına sarılmış.

Başının altında düz bir yastık vardı, kollarından biri daha önce uzandığı yastığın altındaydı. Diğer ise daha önce nazikçe koyduğu yerden göğsünün önünde kıvrılmıştı. Pencereden dışarı bakmak ve bu uzun bekleyişten uzaklaşmak için ayağa kalkmıştı.

Bekleyiş aslında o kadar uzun değildi ama birkaç saat olmuştu ve genelde böyle uyumazdı. Ayrıca onu uyandırmadan ona dokunabilmesi de garipti.

Kirpikleri gerçekten de gümüş renginde. Şu anda üzerine yağan güneş ışığında, parıldayan güve kanatları gibi görünüyorlardı. Kadın pençesini kirpiklerin yumuşak uzunluğuna hafifçe vurdu ve adamın gözleri seğirdi.

Ne kadar güzel bir erkek. Onun yakışıklı kahverengi yüzüne baktı, kaşlarının zarif kavislerine, pürüzsüz, neredeyse kusursuz yanaklarına, burnunun düz çizgisine ve hatta boğazındaki topa hayran kaldı. Başparmağının ucuyla adamın ayrık dolgun dudaklarına dokundu ve yanlışlıkla dişlerinin sivri uçlarını ortaya çıkardı.

Zylah onu nihayet böyle dinlenirken gördüğü için mutluydu. Dokunuşunun onu uyandırıp uyandırmadığını merak etti çünkü uyuyan vicdanının derinliklerinde bir yerde, onun kendisi olduğunu hissedebiliyor ve güvende olduğuna inanıyordu. Parmak uçlarını onun nabız gibi atan, sakın şahdamarında gezdirirken sebebin bu olduğuna inanmak istedi.

Eli daha aşağıya inmedi ama gözleri adamın geniş göğsüne ve yan yattığında şişkin göğüs kaslarının nasıl birbirine yapıştığına kayd. Sonra odağı, göbeğinden kasıklarına doğru bir yol çizen gümüş kolların izini takip etmeden önce, karnına doğru şişkinleşen yontulmuş kas setlerine kayd.

Vücudunun her tarafındaki daireler, üçgenler, yıldızlar ve runik sembollerden oluşan şeritler dikkatini çekti ve bir gün her birinin hangi büyüü temsil ettiğini açıklamasını umdu.

Benim güzel gelinim, diye düşündü sessiz bir kıkırdamayla, sevinçle kollarıyla gövdesini sıkarak. Ona aslında ne demesini istediğini ileride öğrenecekti ama şimdilik bu şekilde devam ediyordu.

Spiral Haven'da tuttuğum dikenli gül gibi.

Onun çiçek açarak bugünkü haline gelmesine tanık olduğu, bu yolda onu bilgi ve özenle suladığı kadar, kendisinin de çiçek açmaya başladığını biliyordu. Bazen sanki sonbahar gelmiş gibi yaprakları soluyordu. Diğer zamanlarda, kış mevsiminde olduğu gibi donmuş ve saklanmıştı, ama sevgisinin yağmurunun, baharın geri dönmesi gibi, onu hayata döndürmeye ve yeniden büyümeye yardımcı olmasını umuyordu.

Ayrıca kendine has bir şekilde büyüleyici ve narindi. Bergamot aroması ona çok yakışıyordu. Bir ağaç gibi sağlamdı ama aynı zamanda dikenleri olan bir çiçek gibiydi. Huysuz ve acımasızdı ama bu onun güzelliğine gölge düşürmemeliydi, yeter ki kadın onu doğru şekilde tutsun.

O benim büyüleyici dikenim. Onun büyüleyici Elvis ve Şeytan gelini.

Zylah tam omzunun arkasını okşarken, Jabez'in ayrık dişleri kapanarak yarım ağız bir hırıltı çıkardı. Elini uzatıp Zylah'ın kalçasını kavradıktan sonra, sanki bilinçsiz uzanışı kolunun ağırlığını Zylah'ın tüm vücuduna yaymayı bekliyormuş gibi kayarak uzaklaştığında ses hemen kesildi.

Ona dokunmaya devam ederse, belli ki ihtiyacı olan uykudan rahatsız edeceğinden endişelenerek onu kendi haline bıraktı.

Uyandıktan beri birçok kez yaptığı gibi, ruhunu boynuzlarının arasından çekip tekrar baktı. İşaret parmağının arkasını okşadı.

Çenesinin altında, vücudunun geri dönmesinden memnun.

Ruhu tam olarak daha önce olduğu gibi duruyordu ve tamamen aynı görünüyordu. Tek fark, mavi-yeşil alevlerinin spiralinin sanki en küçük bir şekilde *değişmiş* gibi ters yönde dönmesiydi. Boynuzları hala yeşil, uzun kulakları ve saçları maviydi ve onun tüm fiziksel parçalarının farklı renklerde olduğunu fark etti.

İblis olduğu belli olanlar yeşil, Elf olduğu belli olanlar ise maviydi. Kolları, bacakları, gövdesi ve hatta yüzünün yarısı gibi diğer her yer spiral renklerle bölünmüştü.

Keskin kırmızı gözleri yüzünü ona doğru eğerken yukarı baktı. Hiç uyumuyor ya da dinlenmiyor gibiydi, çünkü ne zaman onun ruhunu ele alsa, her zaman bağdaş kurmuş bir şekilde oturuyordu. Ara sıra elleri ve kolları onun dokunuşuna tepki olarak hareket ediyor, okşamaya çalıştığında genellikle parmaklarını yakalıyordu ama çenesinin altını okşadığında memnuniyetle başını geriye eğiyor gibiydi.

Onun ruhunu seviyorum. Ona bakmaya bayılıyordu ve onu açgözlülükle arzulayacağını ve bunu sonsuza dek yapacağını biliyordu.

Onu boynuzlarının arasına geri koydu ve Jabez'e baktı. Ona tekrar dokunma dürtüsü parmak uçlarını kaşındırıyordu, bu yüzden teslim olmadan önce arkasını döndü.

O zaman başka ne yapabilirim? Aşağıdaki şehre ve uzaktaki okyanusa bakmak için kafatasını cama bastırmaya çalışmıştı bile.

İlk güneş çoktan doğmuştu ve daha küçük mavi bir güneş de ufukta belirmişti.

Bakışları odanın arka tarafındaki kapıya kaydı. Meraklı doğasının ayaklarını oraya götürmesine izin verdi ve mekânı açtı. Karşılaştırıldığında küçüktü ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Köşeleri yuvarlatılmış neredeyse kare şeklindeki alanın tamamı, taşı yerinde tutan eritilmiş bronz cevheri ile obsidyenden yapılmıştı.

Sol tarafta, üzerinde bir delik olan bir tür koltuk vardı ama son derece rahatsız görünüyordu. Ayrıca içine sığ bir kâse yerleştirilmiş ve gümüş rengi bir musluğu olan bir tezgâh vardı. Odadaki diğer tek şey, onun boyunu bile aşan çok daha büyük ve geniş bir musluğa sahip boş bir alandı.

Alışılmadık tatlı bir kokuyu kokladı ve daha uzun olan musluğun yanındaki sığ bir rafa birden fazla ahşap kap yerleştirildiğini gördü. Hemen altında, titreşen küçük bir mor ışık fark etti.

Nedir o? Merakla dokundu. Eli ona temas eder etmez aniden üzerine ılık bir yağmur yağdı ve ciyaklayarak kaydı.

Kolları sallanıp çırpındı ve kendini sabitlemek için üzerinde kabarık bir kumaş olan bir tür direğe tutundu. Ağırlığı altında kırıldı ve Zylah, su sefilce yığılmış formunun üzerine serpilmeye devam ederken sırt üstü düştü.

Gözleri bembeyaz ve kürkü tamamen sırlıslık halde, mor ışığa tekrar dokunmak için çabaladı. *Ne oluyor?! İçeride* yağmuru açmayı nasıl başardığından emin değildi, özellikle de daha önce bunu yapacak gücü hiç olmadığı için, bir şeyi kırdığına dair paniğe kapılmaktan kendini alamadı.

Daha dizlerinin üzerinden kalkıp ayağa bile kalkmadan, dizleri tekrar altından çıktı. Bir çılgılla öne doğru düşerek göğsünü ve çenesinin altını duvara çarptı.

Son bir denemeye, titreyen kolunu sabitlemek için pençelerini obsidyen bir tabakaya geçirerek yukarı uzandı. Siyah kristalden bir parça koptu ama tekrar öne doğru kaymadan önce yağmuru durdurmayı başardı.

Bir eli alnını duvara çarpmaktan korumak için dışarı çıktı. Jabez yanına çömeldiği sırada Zylah dizlerinin üzerinde soluk soluğa kaldı ve yüzünü yana çevirdi.

Gözleri neşeyle parlarken, ona mizah dolu - ama sersemletici - bir gülümseme attı. "Eğleniyor musun?"

"Hayır!" diye haykırdı, bacaklarını iki yana açmış, tepeden tırnağa sırlıslık bir halde sırtüstü otururken ne kadar acınası göründüğünü merak ederek. Gözleri maviye döndü ve alt kısımları dalgalandı. "Bu şeyi sevmedim."

Kafatasının üst kısmını yatıştırıcı bir şekilde okşadı, sonra elini ona doğru uzattı. "Duşlar kaygan olabilir."

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu avucunu onun avucuna koyup ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verirken.

"Sen çılgılık atarken uyanmamak çok zor," diye yanıtladı kahkaha atarak. "İyi misin? Bir yerini incittin mi?"

Kollarını yana atarak parmaklarından su fişkırmaya ve yere sıçramasına neden oldu. "Birazcık. Şimdi sadece ıslandım."

"İşte." Ona musluğun altında durmasını işaret etti ve elini daha önce fark etmediği farklı bir korkunç titreşimli ışığın üzerinde salladı.

Bu kırmızı renkteydi ve tıpkı ısı ve havanın sessizce etrafında döndüğü gibi parlıyordu. Kendi kendine durduğunda, kalın kürkü nedeniyle hala kısmen ıslak olduğu için tekrar güç vermek için elini önünde sallamak zorunda kaldı.

Tam o, yer ve duvarlar kurumuşken odanın giriş kapısından bir ses geldi.

Geri adım atarken kaşlarını kaldırdı. "Buna cevap verirsem yine düşecek misin?"

Gözleri kırmızımsı bir pembeye dönüştü ve ensesini kaşdı. "Hayır," diye homurdandı.

O ısınanıp gittiğinde obsidyen odada yalnız kalacağı için tedirgin olan Zylah, yavaşça ve dikkatlice kaçarken elini duvara dayadı. Küçük odadan çıkıp kutsanmış beyaz ağacın ahşap zeminine geri döndüğünde adam çoktan kapıyı açmış ve kapatmıştı.

Adamın elinde kırmızı bir tepsi vardı ve kız tepsinin üzerindeki farklı yiyecek parçalarını fark etti.

"Bizi ne zaman beslemeye çalışacaklarını merak ediyordum." Jabez yatağa doğru yürüdü ve bir ayağı yukarıda, diğer ayağı yerde olacak şekilde karyolanın yanına oturdu. Soluk yeşil bir *şeyin* kare şeklindeki bir parçasını aldı ve kokladı.

"Sanırım kapıyı daha önce çaldılar." Adam duraklayıp ağzına bir şeyler attığında ellerini gergin bir şekilde birleştirdi ve kaşlarını çatarak yüzünü ona doğru kaldırdı. "Sanırım beni uyandıran buydu, ama ne olduğundan emin değildim. Çok derin bir uykudaydın."

Çiğnerken başının yan tarafını kaşdı. "Hiç şaşırmadım. Konseyin kararıyla ilgili olsaydı, durmadan konuşurlardı." Sonra sırtını yastıklara ve duvara yaslayacak şekilde yer değiştirdi. "Gel benimle otur."

Zylah yatağa doğru yürüdü ve yanına oturdu, ancak sol kolunu beline dolayıp onu uzanmış bacaklarının arasına sürüklediğinde nefesi kesildi. Sırtını çıplak göğsüne yaslayan Zylah'ın kolunu kucaklar gibi sıkıca sardı ve diğer eliyle tepsiyi yatağa doğru kaydırarak daha yakına getirdi.

"Al, ye," dedi ona, pembe ve damarlı bir dilimi kaldırarak.

Zylah burun deliğini çekmeden önce kokladı. "Neden? Ruhunu yedikten sonra artık açlık hissetmiyorum."

Dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı. "Seni sonsuza dek küçük et parçalarıyla beslemek zorunda kalsam bile, bunların yok olduğunu görmek isterim." Sol eliyle onunkini kavradı ve başparmağını kalan çıkıntılı eklem kemiklerinin üzerinde gezdirdi. "Bu, vücudunun tam olarak evrimleştiği anlamına gelecek ve o zaman dolgun olmak isteyip istemediğine karar verebilirsin."

"Beni bu halimle sevmiyor musun?" diye sordu, adam et parçasını ona doğru sallarken.

"Bu halinle mükemmelsin, ama bir Mavka için sağlıklı kabul edilen şekilde olmanı tercih ederim." Mavka yemeği almayı reddedince, adam yemeği kendi ağzına attı ve yüksek sesle çiğnedi. "İskelet kemiklerinin çoğu hala görünen kişiler zayıf ve hastalıklı görünme eğilimindedir. Eğer bu halinden memnunsan, sorun değil; Merikh kadar iri görünmek istiyorsan, buna da itirazım yok."

"Merikh'in nasıl görüldüğünü bilmiyorum," dedi Zylah, onun meyvemsi kokan bir şeyden portakal dilimi almasını izlerken.

"Yakında tanışacaksınız," diye cevap verdi ağzı dolu bir şekilde. "O şehirde ve muhtemelen tanışacaksınız. Şu anda bir amcık gibi davranıyor ama eminim eninde sonunda meraktan seni arayıp bulacaktır. Kim olduğunuzu ya da neye benzediğinizi bilmemeye dayanamayacaktır." Parmağıyla kızın yüzünü işaret etti. "Sana hıyarlık etmesine izin verme. O en iyi zamanlarda bile bir pisliktir ve bunların hiçbirisi anlamsız değildir. Ona karşılık verirsen bundan hoşlanacaktır, çünkü aslında tartışmayı seviyor."

Zylah homurdanarak başını salladı. "Tartışmayı sevmiyorum."

"Güven bana, kafasını ısırp koparmak isteyeceksin. Derinizin altına girmenin bir yolunu bulur." Jabez garip etten bir dilim daha aldı ve ona doğru tutarken gevşekçe kanat çırpı. "Şimdi, bütün bu yemeği yememe yardım etmek ister misin?"

Kırmızı gözlerini selamlamadan önce ona şöyle bir baktı. Zylah nasıl görüldüğüne aldırmasa ve bunu biraz değiştirme seçiminin tamamen kendisine bağlı olduğunu takdir etse de, öne doğru eğildi ve aldı.

Yanakları olmadığı için, bütün olarak yutmadan önce sivri Mavka dişleriyle küçük bir parça ısırdı ve midesini rahatsız etmediğini görmekten memnun oldu. Adamın uzattığı her parçayı aldı ve adam sadece meyveyi yedi, böylece o da eti yiyebildi.

Bunu sevdim. Camdan aydınlık dünyaya bakarken böyle basit bir görevi onunla paylaşmaktan hoşlanıyordu. Birlikte yoğun güneş ışığının tadını çıkarmak,

Sıcaklık, göğsünün içinde onu yakmaya çalışan hassas ağrıyla savaştı. Huzur vericiydi.

Bu ona kendini daha yakın ve yemek yemesi gereken normal bir varlık gibi hissettirdi. Ayrıca bunu yaparken ona şefkatle sarılmasına da bayılıyordu ve gelecekte bunu sık sık yapacaklarını umuyordu.

Son parçayı alırken kuyruğu kıpırdadı, burada şehirde kalabilirlerse geleceklerinin böyle olacağını umuyordu.

Jabez homurdandı, sonra eli aşağıya inerek kadının kalçalarının arasını kavradı ve arka tarafını kasıklarına doğru itti. "O şeyi nereye salladığına dikkat et."

"Seni incittim mi?" Onu daha iyi görebilmek için kafatasını sağa doğru eğdi.

"Hayır," diye yanıtladı diğer kolunu ona dolayarak ve yüzünü boynunun kıvrımlarına gömerken. "Ama aletime doğru yaparsan beni sertleştireceksin."

"Oh." Kuyruğunun alt tarafına bastırıldığında sertleştiğini hissettiğinde kıkırdadı. Adam dişlerini boynuna geçirdiğinde başını yana doğru uzattı. "Bunda bir sorun görmüyorum."

"Ben de öyle." Adamın eli kadının kalçasını kavrarırken diğeri göğsünü okşamak için yukarı çıktı ve avuç içi kadının göğsünü belli belirsiz sıktı. "Ama bize yemek getirdiklerini düşünürsek, konseyin yakında kararını vereceğinden eminim. Bölünmemeyi tercih ederim."

Bunu söylemesine rağmen, Zylah'ın çenesinin köşesine, dilini dışarı fırlatarak dağınık bir öpücük kondurdu ve ardından dişlerini onu ısırarak istencesine çenesine geçirdi. Zylah titredi ve adam bunu defalarca yapınca Zylah da tekrar tekrar titredi. Ağzı çenesinde yavaşça aşağı doğru bir yol çizdi.

Dudaklarının gittiği her yerde ılık, artık meyvemsi olan nefesi geziniyor, tüylerinin diken diken olmasına neden oluyordu. Pençeye benzeyen tırnaklarının uçlarını göğüs kafesi boyunca ve ardından karnından aşağı doğru çektiğinde titredi ve amı kasıldı.

"Jabez," diye inledi Jabez'in ağzı boynuna inip onu birkaç kez ısırırken. Her biri hafif acı veriyordu, çünkü kürkü sayesinde teni adamın dişlerine karşı korunuyordu.

Daha önce hiç bu kadar şefkatli olmamıştı ve bunun gücü altında eridiğini hissetti.

"Seni uyandırmak çok kolay," diye mırıldandı ona karşı, sonra çenesinin köşesini yalamak için başını kaldırdı. Parmakları yalayamadan durdu.

şışen yarığına ulaştı ve bunun yerine karnının yan tarafına doğru sürüklenerek onu kavisli hale getirdi.

Birkaç saniye içinde Zylah nefes nefese kalmış, muhtaç bir karmaşaya dönüşmüş, gözleri koyu mora boyanmıştı. Adamın her dokunuşunda, dilinin her darbesinde ya da dudaklarının yüzünün kemiklerini her okşayışında miyavlıyordu. Yavaşça burnunu ona doğru çevirdi ve dilini yalamaya çalıştı.

O daha yapamadan kendi öpücüğünü ağzının içine geri çekti ve dudaklarının arkasından sessiz, boğuk bir kıkırdama çıkardı. Kadın, öpücüğünü kabul etmesi için onu zorlamak üzere dönmeye çalıştığında, adam boynuzlarından birini kavradı ve başını yana doğru çekti.

"Sana söylemiştim," diye kızın gergin ensesini gıcırdatarak ısırdı ve kızıdan hırıltılı bir nefes çıkmasına neden oldu. "Konsey muhtemelen yakında kararını verecektir."

"O zaman neden?" diye sızlandı, amcığı *onun* bakımları nedeniyle zonkluyordu.

Devam etmeye niyeti yoksa neden bunu kışkırtıyordu?

"Çünkü tavşanım, ben çok sinsi bir adamım." Elmacık kemiğinin yan tarafını öptü. "Ve seni daha önce hiç bu kadar kızdıramamıştım. Kendine kötü bir eş seçmişsin."

Küçük bir hırıltı boğazından yukarı doğru fokurdadı, ağzı ayrılırken dili azgın bir şekilde kıvrıldı ve adam bunun için ona kıkırdadı. Ardından, boynunun yan tarafını sertçe ısırdı ve boştaki eliyle sol göğsünü kavrayarak onu lanetli bir inlemeye zorladı.

Kötü, ha? Ne kadar hoşuna gittiğini görmek için bunu ona nasıl geri yapabileceğini merak etti!

Tam misilleme yapacakken, kapının yüksek sesle çalınması onun sıçramasına ve adamın donup kalmasına neden oldu. "Gördün mü? Sana söylemiştim." diyerek geri çekildi.

Adam etrafından kalkabilmek için onu öne doğru ittiğinde *inledi*. Konseyin önemli olduğunu bilse de, şu anda sadece azgın ve hüsrana uğramıştı.

Ayağa kalkarken, kapıyı açıp diğer taraftaki kişiyle konuştuğunda gözleri kızgınlıkla onun sırtında parladı. Ona bir tomar malzeme uzattılar ve o da tam kız lekeli elbisesini toplarken kapıyı kapattı.

"Kesinlikle hayır," diye ısırdı, krem rengi sade bir elbise uzatırken ona doğru yaklaştı. "Bize yemek getirdiklerinde, sana uyabilecek kıyafetler temin etmelerini istedim. Daha ucuz olduğu için bir tasarımı yok ve bize onay verdiklerinde sana daha güzel bir şey temin edeceğim."

"Birdenbire yapacaklarından emin gibi konuştun," diye yorumladı adam ona verdiğinde.

Kolları olmayan elbise az miktarda göğüs dekoltesine sahipti ve baldırlarının altına kadar iniyordu. Vücudunun üzerinden geçirdiğinde kıvrak vücuduna oldukça bol geliyordu ama tasarımının ayak bileklerinin arkasına kadar gelmesi gerekiyormuş gibi görüldüğü düşünöldüğünde çok kısa da hissettiriyordu.

Adamın yüz hatlarının ancak kötü niyetli bir mizahla aydınlanmasını beklemiyordu. "Çünkü teklif ettiğim şeye karşı koyamayacaklar."

Zylah onu ve geçmişini bildiğı için bunun ne anlama geldiğini ancak hayal edebilirdi.

Bu bakışa güvenmemeye başlıyorum. Bu, onun büyüleyici dikeninin yaramaz bir şeylerin peşinde olduğı ya da olduğı anlamına geliyordu.

Jabez'in öngördüğü gibi, o haklıydı ve bunu konferans salonuna girdikleri andan itibaren anlamıştı.

Meclis üyeleri onları daha yumuşak ve meraklı bakışlarla izliyordu ve duruşları daha önceki gibi diken üstünde değildi. Ulric, istediğini elde edememiş huysuz bir çocuk gibi kollarını kavuşturmuştu ve Jabez'e bakmayı reddetmesi bunu gösteriyordu.

Zylah yanında diz çökmüşken, kendine aşırı güvenen bir piç gibi sırtımdan kaçınmak zorundaydı. Sırtını dik tuttu, başını üstün bir edayla arkaya yasladı ve gözlerinin önündeki yüzlerde gezinmesine izin verdi.

İlk konuşan Silveria oldu. Nazik ve meleksi sesine rağmen onlara sert bir şekilde hitap etti. Sesinin yatıştırıcılığından dolayı haberi verenin o olduğunu hissetmişti.

Önünde özenle istiflenmiş küçük bir parşömen yığınınına baktı. "Birkaç kurala uyduğunuz sürece şehirde kalmanızı onaylamaya karar verdik."

Jabez, sırtışı nihayet yüz hatlarını doldururken, *bize kısıtlamalar getirileceğini tahmin etmiştim*, diye düşündü. *İşte burada kalacağız.*

Kendi başına düşünmekte zorlanırken Zylah'ın düşüncelerine yeniden odaklanmasını sağladığı için her zamankinden daha fazla minnettardı. Eğer o olmasaydı, bu kararı vermelerine yardımcı olabilecek şeyleri söyleyecek netliğe sahip olamazdı. "Öncelikle, size güvenebileceğimizden tamamen emin olana kadar, nereye giderseniz gidin sizi takip edecek bir muhafız atayacağız. Herhangi bir şekilde

Onlardan kaçmak bir ihlal olarak kabul edilecek ve sizi kurallarımıza uymaktan aciz görmeden önce yalnızca sınırlı sayıda greviniz olacak. Bu, şehir içinde sihrinizi kullanmanıza izin verileceği anlamına geliyor ve biz bunun adil bir uzlaşma olduğuna inanıyoruz - tabii siz tam tersini tercih etmezseniz."

Kendisini bir şekilde kısıtlamalarını bekliyordu ama bunu nasıl yapacaklarını seçme şansına sahip olacağını düşünmemişti.

"Bir muhafızı tercih ederim," diye cevap verdi, sihrinin kilit altında tutulmasını reddederek. "Zylah'ın da bir tane olacak mı?"

"Geçici olarak, evet. Siz bir çiftsiniz ve o olası planlarını uygulamaya koyarken sizin dikkatimizi dağıtmanızı göze alamayız." Silveria başını salladı ve sonra bir kez daha parşömene baktı. "İkinci olarak, eğer koruyucu kubbemizin mana taşının bulunduğu, askerlerimizin barındığı ve eğitim gördüğü odanın yakınında ya da şehrin duvarlarının yakınında izinsiz bulunursanız, bunu bir güvenlik ihlali olarak kabul edeceğiz ve derhal şehirden atılacaksınız. Bir hevesle ışınlanma yeteneğinizi göz önünde bulundurarak, o bölgelerdeki gözetimimizi artıracakız ve oradakiler izinsiz girişinizi bize bildirmek için sizden kaçacaklar."

"Bu bana haklı gibi geliyor," diye kolayca kabul etti.

"Güzel. Şehirde herhangi bir şiddet olayına karışır, hırsızlık yapar ya da suç sayılabilecek herhangi bir şey yaparsan, herkesi nasıl cezalandırıyorsak seni de öyle cezalandırırız." Bakışlarını parşömenden kaldırıp ona dikti. "Seni geçici olarak hapsedeceğiz ve eşin de sana katılacak. Eğer kazara ya da kasıtlı olarak adam öldürme suçu işlersen, şehirden atılacaksın ama böyle bir duygusuzluğa ek ceza olarak sana büyü bozucu bilekliklerimizi takacağız."

"Tsk." Jabez gözlerini devirirken ağzının içini tıkırdattı. "Bu oldukça zalimce."

"Cinayetin bir insanın yapabileceği en kötü şey olduğunu düşünüyoruz. Hayat kutsaldır ve siz kaçışınızla zaten pek çok kişinin hayatına son verdiniz. Böyle bir cezayı hak ettiniz."

"Kendimi savunmama izin var mı?" "Kimse buna cüret edemez-"

Jabez göz kapaklarını indirerek, "Şu anda aranızda boğa kafalı bir Duskwalker var," dedi. "Merikh yumruklarını sallamaya yabancı değil."

Silveria'nın yüz ifadesi içten içe burkuldu ve gözleri yana kaydı. Silveria tekrar ona bakmadan önce kime baktığını yeterince hızlı kavrayamadı.

"Herhangi bir nedenle saldırıya uğramanız halinde kendinizi savunabilirsiniz. Ancak, bu tür durumlardan kaçınmak için ışınlanma yeteneğinizi kullanmanızı ve kayıtlara geçmesi için bunları rapor etmenizi rica ediyoruz. Dediğim gibi, ölümsüz bir yaratık bile olsa, önlenabilir olduğu için herhangi bir ölüme müsamaha gösterilmeyecektir."

"Anlaşıldı. Başka bir şey var mı?"

"Kısıtlamalarımız bunlar, ancak teklif ettiğiniz şeyi tartışmak ve bazı taleplerde bulunmak istiyoruz." Silveria okumaya devam edebilmek için parşömenin üst sayfasını arkaya doğru karıştırdı. "Bizim için mana taşı temin etme teklifinizi kabul edeceğiz ve size birlikte çalışmanızı istediğimiz bir ekip atayacağız."

Jabez hemen araya girerek, "Merikh'in o takımda olmasını istiyorum," deyince konseydeki birkaç kişi şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Eğer bu ondan intikam almanın bir yoluysa," diye söze başladı Raewyn, sesi endişeyle çınliyordu, "o zaman aranızdaki düşmanlığı bir kenara bırakmanızı rica ediyoruz. Size kızgın olmak için haklı bir nedeni var."

"Düşmanlık mı?" Jabez başını geriye atıp salladı. "Bunun düşmanlıkla bir ilgisi yok. Muhtemelen şehirdeki en güçlü varlık o, ben de dahil. Ekidna tüyleri onu savunmada en iyisi yapıyor, büyük cüssesi bir İblis sürüsüne karşı zorlu bir barikat olacaktır ve savaşta acımasızdır. Eğer kendimi tehlikeye atacaksam, en iyi başarı şansını tercih ederim. Artık onun şehirdeki Duskwalker olduğunu bildiğime göre, arkamı kollayanın o olmasını tercih ederim. Dürüst olmak gerekirse, tek ihtiyacım olan o iken bir ekip atamak işe yaramazdı. Diğer herkes sadece yolumuza çıkacaktır."

Söyledikleri doğru olsa da, Merikh'i istemek için gizli bir nedeni vardı.

Jabez kendini beğenmiş, zayıf, deneyimsiz bir askerin onu korumasını istemiyordu. Aslında beceriksiz bir bebekten başka bir şey olmadıkları halde kendilerine aşırı güvenen insanlardan nefret ederdi. Hayatları boyunca bu duvarların arkasında kilitli kalmışlardı ve muhtemelen *gerçek* bir tehlikeyle yüzleşmek için şehri nadiren terk etmişlerdi.

Jabez, vahşi doğada bir İblis onlara saldıracak olsa birçoğu donup kalacağı ve altlarına işeyeceği için, bunun yerine onları korumak zorunda kalacağını hayal etti. Ve hayatlarını kurtarmayı başaramazsa, bunun için suçlanacaktı.

Onu onları öldürmekle ya da ölümlerini engelleyecek kadar umursamamakla suçlayabilirlerdi.

Gelecekte böyle bir tartışmadan kaçınmayı tercih eder.

Kendisini koruyabilirdi ve Merikh de bu meclis üyeleri için sadece ek bir güç ve onun işleyicisi olacaktı.

Raewyn sessizce, "Sizinle çalışmak isteyip istemediğini ona sormalıyız," dedi.

"Haksız da sayılmaz," diye tercüme etti Cleth, yeşil gözlerinde uzaklara bakan Mericato için. "Merikh'i askerlerimle dövüşürken gördüm ve o tamamen dokunulmaz. Taşları almak için ciddi yaralanma riskini göze alan Jabez'in güvenliğinden endişe ediyorduk ama bu onu tehlikeye atmanın bir alternatifi olabilir ve askerlerimin olası kaybını önleyebilir. İkisi de ölümsüz."

Kimse itiraz etmediğinde, dişlerinin tüm genişliğini ortaya çıkaracak kadar büyük bir sırıtma ondan ışıldadı. *Ha! Seni pislik. Gerekirse seni zorla yanıma çekerim ve eğer bana daha önceki gibi boktan bir şey yaparsan, sana kendi kuyruğunu yediririm.*

Umarım zaman içinde Merikh'in var olmayan göt deliğine ne soktuğunu öğrenebilir ve koca adamı tekrar kendi tarafına çekebilirdi.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, Jabez'in şehirdeki herhangi biriyle arkadaş olma ihtimali düşüktü. Herkese güvenmediği, Elysian'lardan tiksindiği ve muhtemelen geçmişte yaptıklarından dolayı şehirde nefret edildiği düşünüldüğünde, herhangi bir dostluk kurması şüpheliydi. Merikh'e tahammül edebilirdi ve umarım bir zamanlar oldukları gibi arkadaş olurlardı: yoldaş.

Dört gözle bekleyebileceği bir şeydi.

"İblislerin tamamlanmasına ilişkin sırrınızla ilgili olarak, yarın Raewyn ile konuşmanızı sağlayacağız, böylece bu projeye hemen başlayabiliriz. Sizi yakınımızda tutacağız, bu nedenle şimdilik orta ağaçta kalacaksınız ve bu toplantıdan sonra askerlerimiz ikinize de yeni evinize kadar eşlik edecek. Güvenimizi kazandıktan ve artık üzerinizde muhafız tutma ihtiyacı hissetmedikten sonra yer değiştirebilirsiniz."

Beni sık sık rahatsız etmedikleri sürece nerede olduğumuz umurunda değil. Orta ağaç genellikle yaşamak için en güzel yerdi, bu yüzden en azından bu bir avantajdı, ancak bu onların her emrinde olacağı anlamına geliyordu.

"Bir İblis köyü inşa etme potansiyeline gelince, bunu yakın gelecekte sizinle uzun uzadıya tartışacağız. Hâlâ pek çok endişe ve bilinmeyen var, ancak duvarlarımızın dışındakilere yardım etme ve barışı sağlama fikrine tamamen açığız. Bu konuda zaten deneyiminiz olduğu için

Böyle bir başarıya imza atarken, bu konuda sizin tavsiyenize başvuracağız. Bunu size olan inancımızın bir göstergesi olarak kabul edin, çünkü katılımınız hayati önem taşıyacak, ancak aynı zamanda farkında olduğumuz bir risk de teşkil ediyor."

Bu fikre açık oldukları için içini bir rahatlama duygusu kapladı. En azından amacının *bir kısmına* ulaşabilirdi.

"Peki ya Spiral Cenneti'ndekiler?"

Silveria'nın dudakları bir an için inceldi. "Eğer bu en iyi seçenekse ve Weldir'le iletişime geçip bunun uygulanabilir olup olmadığını öğrenebilirsek, bunu değerlendireceğiz. Mümkünse İblisleri Dünya'dan uzaklaştırmak istiyoruz ve kendi dünyamızı kurtarmayı başardıktan sonra onların dünyasını geri almak için insanlara kendimizi göstereceğiz. Bize yardım eden Anzûli'ye olduğu kadar orada da telafi etmemiz gereken çok şey olduğunun farkındayız. Eğer Spiral Cenneti telafi için bir başlangıç olacaksa, o zaman bu yolda ilerlemek isteriz." Sonra Silveria notlarını okumayı bitirmiş gibi ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturdu ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sizden son olarak iki isteğimiz var. Birincisi, Zerik Tck'ith'de bulduğunuz metinlerle ilgilendi. Dağ kütüphanesinin durumu hakkında ayrıntılı bilgi verebilir misiniz?"

Jabez'in kaşları çatıldı ve gözlerini solundaki adama çevirdi. Yaşlı Elysianlı ona mahcup bir gülümseme verdi, gözleri bilgiye ve onu koruma yeteneğine açtı. Jabez bunca yıl sonra bile hâlâ Nyl'theria'daki kütüphanenin başında olduğunu düşündü.

"Ana alan tamamen yok edilmiş," diyerek adamın gülümsemesini azalttı. "Bununla birlikte, iç mabette hayatta kalmayı başarmış birkaç kitap var. İtiraf etmeliyim ki, onu keşfetmem bozulmasını hızla artırdı, ancak hiçbir İblis bulamadığı için oradaki her şeyi kolayca elde edebilirim."

Zerik, "Tek bir kitap bile olsa, temin edebileceğiniz her şey beni memnun edecektir," diye teklifte bulundu. "Teşekkür ederim."

Silveria kararlı bir ifadeyle, "Gündemimizdeki son konu elde ettiğin büyü," dedi. "Merikh yetenekleriniz ve kullandığınıza şahit olduğu büyüler hakkında bildiği her şeyi anlattı."

"Şimdi öyle mi?" Jabez kızgınlıkla çenesini sıkmasına rağmen gülümseyerek konuştu.

"Bize öğretebildiklerinizi, özellikle de İblisleri güneşten koruyan büyüyü öğretmenizi istiyoruz. Merikh sadece kendi bedeninizi değil, bütün bir kaleyi de koruyabileceğinizi söyledi. Şehirdeki Delysianların güvenliğini ve refahını sağlamanızdan büyük memnuniyet duyacağız."

Jabez çenesini meydan okurcasına kaldırarak, "Sana istediğim her şeyi öğreteceğim," diye cevap verdi. "Öğrendiklerimin çoğu tabu, lanetli ya da yanlış olarak kabul edilir - uzuvları yeniden canlandırmak için vücut parçalarını kendime nakletme yeteneği gibi. Ayrıca kimseye nasıl ışınlanacağını da öğretmeyeceğim."

"Neden olmasın?" Ulric yumruğunun yan tarafını masanın üstüne vurarak bağırdı.

"En değerli özelliğinizi göğsünüze yakın tutmak her zaman iyidir," dedi Jabez donuk bir ifadeyle ve göz kapakları ilgisizlikle inerek. "Güçlü olmayı ve ihtiyaç duyulmayı seviyorum. Kendimi önemli hissettiriyor."

Somurtuyormuş gibi yapmak için alt dudağını öne doğru itti ve gözlerini nazlı nazlı kırpıştırdı.

Ulric sinirlenmek için ağzını açtığı anda, Silveria hemen ondan önce konuştu.

"Anlaştık. Böyle bir talebi reddetme olasılığınızı zaten tartışmıştık, bu yüzden bize bazı şeyler öğretmeye istekli olmanız umduğumuzdan daha iyi. Güneş bariyeriniz en çok ilgilendiğimiz şey, ancak elinizi sallamaktan başka bir şey yapmadan sabit portallar yaratma yeteneğiniz de öncelik listemizde üst sıralarda yer alıyor."

Jabez, "Böyle bir büyü'nün temel gerekliliğini açıklarsam memnun olacağınızı sanmıyorum," diye cevap verdi ve utangaç bir tavırla bakışlarını tavana çevirdi. "Bunu öğrendiğinizde bizi şehirden atabilirsiniz."

Meclis üyelerinden birkaçı onun karanlık ve mizah dolu ses tonu nedeniyle temkinli bakışlar paylaştı.

Silveria elini Mericato'ya doğru salladı ve ilk toplantıdaki ses geçirmez kubbe onları çevreledi. Söylediklerini tartışmak için konsey arasında özel olarak hızlı bir konuşma yaptılar. İşleri bittiğinde, kubbe ortadan kayboldu.

Silveria, "Eğer bunu paylaşmaya istekliyseniz, bunu görmezden geleceğimiz ve onayımızın hala geçerli olacağı konusunda anlaştık" dedi.

"Bu konuda yemin eder misin?" Jabez sordu ve o da onayladı. "Yaldızlı cevher kullanılmasını gerektiriyor."

Ulric o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi geriye savrulup yere çarptı, sonra iki avucunu masaya vurdu. "Bu kutsal şeylere saygısızlık! Hiç kimsenin Yaldızlı Bakire'nin gözyaşlarına dokunmasına izin verilmez! Böyle bir cevheri çıkarmak, tanrıların bize koyduğu birkaç kısıtlamadan biridir."

Jabez ona, "O İblislere değil, Elysianlara hükmeden bir tanrıça," dedi ve sırtışı genişledi.

"Kabul etsen de etmesen de sen bir Elf'sin!"

Jabez, "Yine de burada diz çökmüş, zarar görmemiş haldeyim," diye karşı çıktı. "Böylesine kaotik bir büyüü kontrol edebilmek için ona dayanabilecek kadar güçlü bir güç kaynağına ihtiyacınız vardır. Ayrıca böyle bir cevheri kullanarak bir insanın ömrünü yaşının çok ötesine uzattım ki bu normal bir mana taşıyla imkânsız sayılır."

Cevherin çıkarılması zordu ve metali o kadar yumuşaktı ki dokunulduğunda gözyaşı gibi damlıyordu. Ona dokunduğu anda elleri çürümeye başlamış ve damarları, kan dolaşımına alevli mürekkep karışmış gibi kararmıştı. Vücudunun geri kalanına bulaşmasını önlemek için kendi ön kolunu koparmıştı ve buna dayanabilecek bir malzeme bulmak için defalarca deneme yapması gerekmişti. Onu katılaştırmak da zordu ve Jabez diğer metallerle karıştırılmış çok az bir miktar kullanarak başarılı oldu. Diğer cevherlerle birleştirildiğinde ve uzun süreli dengeleyici büyüünün yardımıyla kullanılabilir hale gelmişti.

Odadaki kül rengi, bıkkın ifadeleri görünce Silveria'nın sinirli bakışlarıyla karşılaşmak için başını öne eğdi. "Yemin mi ettin, yoksa halkının sözü bu kadar boş mu?"

"Buna izin veremeyiz," diye ısırdı Ulric. "Bu tür eylemler için hepimizi lanetleyecektir. Şehrimize böyle bir kötülüğün girmesine izin verirsek Yıldızlı Bakire bize iyi gözle bakmayacaktır."

Cleth kollarını kavuşturup arkasına yaslanmadan önce adama, "Otur," dedi. "Kurnaz olduğunu söylemiştin. Öfkeleneneğimizi biliyordun ama yine de bizi köşeye sıkıştırarak gerçeği söylemeye cüret ettin."

"Başka bir şey var mı?" Jabez başını küçümser bir tavırla eğerek sordu. "Bu havasız odada bulunmaktan sıkıldım."

Silveria başka bir meclis üyesine işaret ederken "Hayır," dedi. Hemen ayağa kalkarak çıkış kapılarına doğru yürüdüler. "Şehre girdikten sonra herkese bir ev ve kişisel para kesesi sağlıyoruz. Gitmekte özgürsün ama bugün burada konuştuklarımızı unutma Jabeziryth ve unutma, seni yakından izliyor olacağız."

Konferans odasının kapısı açılıp iki muhafız onu ve Zylah'ı serbest bırakmak için geldiğinde durdu.

Serbest bırakıldıktan sonra bileklerinden birini ovuştururken, "Son bir isteğim var," dedi.

"Konuş."

"Bana Jabeziryth demeyi kes," diye buyurdu, yan gözle ona bakarak. "Çocukluğumdan beri bu ismi kullanmıyorum ve ailem bile bu ismi kullanmıyor. Benim adım Jabez."

Kabul ettiklerinde, derin ve ezici bir zafer duygusu üzerine çöktü. Kazanmıştı.

Zylah'la yan yana yürürken, odadan çıktıklarında onu bağlanmamış bileklerine bakarken yakaladı. "Kalıyor muyuz?" diye sordu.

Avucunu kızın beline koyup dudaklarını büken bir gülümsemeyle onu kendine doğru çekerek, "Öyleyiz," dedi.

İleride onlarla burada neler yapabileceği hakkında konuşacağım. Ayrıca Nyl'kira öğrenmesi için kitaplar temin edecek, böylece herkesle özgürce konuşabilecek ve bu topluma entegre olabilecekti.

Onun ne yapacağını merak ediyordu.

Onlar beni çağırmadan önce Zylah'a şehri daha fazla göstermeyi umuyordum, diye düşündü Jabez, merkezdeki ağacın koridorlarından geçirilirken. Yine de dün bundan bahsetmişlerdi.

Henüz günün oldukça erken saatleriydi ve ilk güneş ufukta su rengi bir tonla zar zor tepeye çıkmıştı. Yeni evleri batıya baktığı ve sabah ve öğleden sonra güneşlerinin kuzeyden güneye yayının doğrudan pencerelerinden parlamasını engellediği için şükreliyordu.

Sabah ufku bana onun küre rengini hatırlatıyor, diye rastgele not etti, takdir edebileceği bu yeni yönü hoşuna gitmişti.

Yüz ifadesini sıkıcı ve donuk tutarken, onun evlerini incelediğini hatırlayınca göğsüne bir sıcaklık doldu. Kaldıkları evden daha büyüktü ve atıştırmalık bir şeyler ya da çay yapmak istediklerinde kullanabilecekleri küçük bir mutfak vardı - çünkü ortaklaşa yemek yemek yaygındı. Banyo tuvalet, lavabo ve duş alanı oluşurken, ikisinin de rahatça sığabileceği büyüklükte özel bir küvet ana alanın penceresine yakın bir yere inşa edilmişti.

İki salon ve küçük bir masadan oluşan oturma alanı hafızadaki çoğu evde ortaktı ama iki kişilik küçük bir yemek alanı da vardı. Yatakları, önceki odalarına benzer şekilde duvara yaslanmıştı ve ayak kısmı küvete ve cam bölmelerden oluşan duvara doğru konumlandırılmıştı.

Kendi başlarına doldurabilecekleri mobilyalardan arındırılmış geniş bir alan vardı ve oraya ne koyabilecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu. Evlerinin özgürce gelişebileceği anlamına geldiği için bunu takdir ediyordu. İstedikleri takdirde çalışma odasına dönüştürebilecekleri küçük bir özel oda da vardı.

Evleri çoğu kişiden daha büyük sayılırdı ama bu onu rahat ettirmek için bilerek yapılmıştı. Eğer meclis üyeleri, şehirdeki herkesten daha uzun olmalarına rağmen onları bir tür ceza olarak küçük bir köşeye sıkıştırmış olsalardı, canı sıkılırdı.

Akıllıca ileriye düşünmüşler.

Konsey toplantısından ve ardından evlerinin gösterilmesinden sonra, Zylah'ı oturttu ve nihayet şehre girdiklerinden beri olan her şeyi açıkladı, böylece o da dışarıda kalmamış oldu. Konferans salonundaki ilk toplantıda davranışlarını açıkladığında endişelenmişti ama anlamayı hak ettiğini düşündü.

Bu aynı zamanda daha önce hiç kimseye anlatmadığı çocukluk deneyimlerinin bazılarını paylaşmasına da olanak sağladı. Bu zor bir konuşmaydı ama artık onun dışıydı ve her şeyin başladığı geçmişle ilgili gerçeği saklamak haksızlıktı.

Ayrıca... bunu onunla paylaşmak istedi.

Çocukluğundan ergenliğinin son yıllarına kadar gördüğü muamele ona ağır bir yük yüklemişti. Bunu tek başına taşımaktan yorulmuştu ve onun kendisini başka hiç kimsenin anlamadığı ya da anlayamayacağı bir şekilde anlamasını istiyordu. Bu aynı zamanda onun zihninin her zaman iyi olmayabileceğini ve onlar buradayken bazen geçmişinin derinliklerine çekilebileceğini bilmesini sağlıyordu.

Beklediği gibi onu şımartmaya çalıştığında, ona merkezdeki ağacı gezdirmek için bir bahane bulmuştu. İçeride dükkân yoktu ama yine de ona göstereceği çok şey vardı ve bu günün geri kalanını aldı. Ayrıca küçük bir çocukken çok az bildiği bir çevreyi de tanımak istiyordu.

Akşam yemeği için ortak yemek alanında oturdular. Meraklı bakışlardan rahatsız olmuştu, çünkü bakışlar kendisine değil ona yönelmişti. Kızın umurunda değilmiş gibi görünüyordu, kendisi de merakla onlara bakmakla meşguldü, bu da onu neredeyse güldürüyordu.

Yüzü ve adı duyulacak ve yakında vatandaşlar onun varlığına karşı temkinli davranmaya başlayacaktı. Bunun için heyecanlıydı ve insanların tedirgin, korkmuş bakışlarını kendisinden uzaklaştırmalarını görmek için sabırsızlanıyordu.

Burada günler çok uzun olduğu için, sadece tek bir günde birbirleriyle geçirecek bolca zamanları olmuştu. Daha çok zamanları olacaktı.

Bu yüzden koridorlarda dolaştırılırken, ondan çalındığı için o kadar da sinirlenmemişti. Zylah da gelmek istemişti ama onun geride kalmasının daha iyi olacağını düşündü.

Ben çağrıldığında onun için yapacak bir şeyler bulmam gerekecek. Adam korumaların dışına çıktığında geride kalma fikrinden duyduğu dehşeti çoktan göstermişti.

Götürüldüğü yer, orta ağaç sarayının uzak bir dalındaydı, sanki kasıtlı olarak yoldan çekilmek üzere tasarlanmıştı. Uzun, boş bir koridorun sonunda, bir dizi çift kapı görüldü.

Meclis üyelerinin hizmetlisi olduğu belli olan bir kadın parmaklarını kapıya vurdu. Saçları kısaydı, sadece çenesine kadar geliyordu ve uçlarını parlak kırmızıya boyamıştı. Birçok Elysialı saçlarının beyazıyla oynar, bireyselliklerini göstermek için saçlarını çeşitli renklere boyardı.

Raewyn diğer taraftan, "Girebilir," dedi.

Jabez söğüt gibi kadını ve yumuşak, çilli yüz hatlarını ilk gördüğünde onun baş bilim adamlarından biri olduğunu asla tahmin edemezdi. Annesinin işini devraldığı düşünülürse, Raewyn'in onunla iyi bir ilişkisi olduğunu anlamıştı. Kadını kendisinden uzak tutmaya niyetliydi.

Kapıyı açtığında, aralıktan iki koku yayıldı.

Bir tanesi nazik ve tatlıydı. Hatıralarında tanıdık bulduğunda kaşlarını çatı, ama onu yerleştirmekte zorlandı. *Belki de onu çocukken tanıyordum.* Diğer on yedi meclis üyesi nedeniyle toplantı odasında onu seçmek zor olmuştu.

Diğer koku burnunun bir tarafını şaşkınlıkla kırıştırdı. *Merikh mi?* Bu narenciyeli, baharatlı, erkeksi aromayı yanlış anlamak zor.

Jabez içeri girmeye çalışır çalışmaz, Merikh'in geniş, kaslı göğsü ortaya çıktı ve tamamen yoluna çıktı. Kollarını yuvarlak karnının üzerinde kavuşturmuş ve kısmen ona yaslanmış olan Mavka, ayı kafatasını ona doğru eğerken bir hırıltı yükseldi. Boğa kuyruğu kızgınlıkla yana sallandı.

Mavka'nın alanına girmekte bir sorun yaşamadığı için, öne çıkıp kapıyı arkasından kapattığında göğsü Merikh'in zırhlı kollarının arkasını sıyırdı.

Merikh'e baktı, tam o sırada iri yarı *kaltak*, "Uslu dur," diye homurdandı.

Jabez, Merikh'inkine bir adımdan daha yakın bir mesafede bok yiyici bir sırtışla, "Ben sakın ve kontrollü olmanın timsaliyim," dedi. "Kendini kaybetmeden nasıl duracağını bilmeyen sensin. Annen nasıl? Burada olduğunu biliyor mu?"

Merikh'in nefret ettiği Cadı Baykuş'tan bahsetmek Jabez için berbat bir fikirdi. Ama kaba saba erkeği iğnelemeden duramıyordu ve son konuşmalarında yaşananlardan sonra ondan öç almayı gerçekten istiyordu.

Merikh'ten gelen kükremeyi bekliyordu. Öngöremediği şey ise elmacık kemiği *çatlayana* kadar yüzünün yan tarafına çarpan kocaman bir yumruktu. Tek ve beklenmedik bir yumrukla yana savrulan Jabez, uzun bir tezgâha çarptı. Bitkiler, şüpheli sıvılar ve kim bilir daha nelerle dolu cam kavanozlar devrildi, tezgahın üzerinde yuvarlandı ve sonra yere çarptı.

"Merikh!" Raewyn avazı çıktığı kadar bağırdı. Parmak uçları tezgâhın kenarına sürtünerek odanın içinde yönünü bulmaya çalışırken bir yandan da koşmaya başladı. "Öfkeni kontrol altında tutamazsan bugün burada bulunmana izin verilmeyeceğini söylemiştim!"

Muhtemelen Merikh hâlâ Nyl'kira öğrendiği için İngilizce konuşuyordu. Yakup aynı dilde konuşmaya devam edince herkes anladı.

Bir anda ne yapacağını şaşırان Jabez, ayağa kalkmak için dirseklerini tezgâhın tepesine dayadı. Başka kavanozlar da kırılıp parçalandı. Merikh'in onu da kırmadığından emin olmak için çenesini oynattı.

"Bunu hak ettiğimden pek emin değilim," diye mırıldandı dudak bükerek.

"Kardeşimi öldürdün, seni sivri kulaklı pislik!" Merikh pençelerini açarak kükredi. Jabez'e doğru tepindi, ağır, çıplak, pençe parmaklı ayakları obsidyen zemine çarpıyordu ve koca piçin onu kırmamasına şaşırdı.

Lanet olsun! Jabez, Merikh ona hamle bile yapamadan ısındı ve kendini öfkeli Mavka'nın karşı tarafında buldu.

Sanırım bunu hak ettim. Merikh'in kanatlı kardeşinin başına gelenlerden haberdar olduğunu bilmiyordu.

Merikh kıpkırmızı gözleriyle dönerken hırladı, Jabez öfkeden deliye dönmediğine şaşırdı. "Senin lanet vücudundaki her kemiği kırmalıyım."

Jabez, Merikh vuramadan önce kenara çekilerek, "Öfkeli öfkeli," diye alay etti. "Eğer uslu duramayacaksan, belki de gitmelisin."

"Ve seni gelinimle yalnız mı bırakayım?!"

Ben de öyle düşünmüştüm. Yoksa Merikh neden bu laboratuvar da olsun ki? Kadını hatırlayınca yüz hatlarında duygusuz bir parıltı belirdi.

Jabez tekrar ışınlandı. Adam yüzünü arkadan kavradığında ve onu sabit tutmak için göğsünü sırtına bastırduğında Raewyn'in nefesi kesildi. Özellikle de Jabez'in sağ işaret tırnağının ucu gözünün hemen altındaki ince, kırılğan deriye battığında Raewyn kaskatı kesildi.

Jabez, "Sakin ol, Merikh, yoksa," diye uyardı.

"Sen lanet olası bir korkaksın!" Merikh hırladı, kıymetli gelini artık tehlikeye yakın hareket etmeyi reddediyordu. Kollarını ve baldırlarını saran muhafızlar tüylerini zapt etmekte zorlanıyordu ve Merikh onları parçalamaya ramak kalmış gibi görünüyordu.

"Korkaklık sadece bir kelime." Jabez yüzünü Raewyn'inkinin tam yanına getirdi ve vahşiye ters ters baktı. "Akıllı bir adam bir durumun kontrolünü geri almak için her yola başvurur ve ikimiz de biliyoruz ki istediğimi elde etmek için birinin eşine zarar vermeye yabancı değilim."

"Buraya geleli bir günden biraz fazla oldu ve şimdiden kısıtlamalarından birini ihlal ettin," diye alay etti Raewyn, yumuşak sesi sert ve bükülmezdi.

"Nasıl yani?" Jabez ses tonunu bir kıkırdamanın doldurmasına izin verdi. "Şimdiye kadar kimseye zarar vermedim ve birini *tehdit etmek* hiçbir zaman bir suçun ihlali anlamına gelmedi. Kendimi savunmak için bile olsa bir kavgadan kaçmak için ışınlanma yeteneğimi kullanmam söylendi." Ardından, tam kulağının dibinde, "Bu sabah buraya gelmemi istediniz, sonra da bana kızgın olduğumu bile bile onu burada tuttunuz. Ne olacağını düşünüyordun?"

Her ne kadar şakacı ve esprili terimlerini tercih etse de Merikh'in onlara göt herifin teki olduğunu söylediğinden emindi. Elbette Jabez eski arkadaşını kızdırmak için elinden geleni yapacaktı ve Merikh'in bu sonucu öngörmesi gerekirdi.

"Beni korumasız bırakmayı reddetti. Yaptığın onca şeyden sonra onu suçlayabilir misin?"

"Peki ya onun yaptıkları?" Jabez, yaklaşmaya cesaret eden Merikh'e kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. "Kasabaları yerle bir etmeme yardım etti, hatta bir Anzúli kasabasını bile. İnsanları yedi ve sayısız insan ve İblis öldürdü. Onun elleri de en az benimkiler kadar kanlı."

"Kardeşini o öldürmedi," diye sessizce mırıldandı ama adamın söylediklerini inkâr edemeyerek dudakları büzüldü.

"O emri gerçekleşmeden *aylar* önce kaldırdım," diye onları bilgilendirdi. "Elbette, bu emri verdiğim için hâlâ benim hatam ama Mavka'yı yok etmemi durdurmaya çalıştım. Bana kanatlı olanın kafatasını getirdiklerinde hiç memnun olmadım ve aslında, emri geri aldığıma dair haberin daha hızlı yayılmasını sağlamak için onları cezalandırdım."

"Emrinizi geri mi aldınız?" Merikh, gözbebeklerindeki kırmızılık sönerek sordu.

"Bunu seninle Dünya'da son konuşmamdan önce yaptım. Weldir'i yok etmenin istediğimi elde etmenin yolu olmadığını fark ettim ve sen olsan da olmasan da Dünya'yı terk etmeyi çoktan planlamıştım." Sonra Jabez'in kaşları birbirine yaklaştı ve bir şey şaşırtıcı bir şekilde belirginleşti. "Bilmiyorsun, değil mi?"

"Neyi biliyorsun?" Merikh ısırdı.

"Weldir o Mavka'yı hayata döndürdü."

Merikh titrek bir ayak üzerinde geri adım atarken gözbebekleri koyu sarıya boyandı. "Ne?"

"Duyduğumda ben de şaşırmıştım," diye itiraf etti Jabez, keskin tırnaklarının Raewyn'in güzel yüzüne batmasını yumuşatırken. "Ama Lindiwe bunu doğruladı." Ondan sinirli bir kıkırdama gelirken başını salladı. "Bana saldırdın ve kardeşin hâlâ hayattayken şehre girmemizi engellemeye çalıştın."

"Yine de *öldü*." Sonra alaycı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana vurmamı birçok nedenden dolayı hak ettin."

Belki de bu doğrudu ve Jabez bunu inkâr edemezdi. Merikh'le ilgili telafi etmesi gereken çok şey vardı ama denemeye *hazırdı*.

Artık ortalık sakinleştiğine göre, ellerini yavaşça bilim adamının üzerinden çekti. Kadın tezgâhın kenarına doğru tökezledi ve düşecek gibi olduğunda Merikh hemen yanına koştu.

Ama Jabez'in öfkesi hâlâ geçmemişti; sinirliydi ve kırık yanağının zonklamasından nefret ediyordu. Bir çürük büyüyor ve oldukça kötü bir yaradan kan damlıyordu.

Jabez Zylah'ı korumak için elinden geleni yaparken, Merikh'in onu neredeyse tehlikeye atıyor olması kaslarını öfkeyle doldurmuştu.

Merikh'in tam önüne ışınlandı ve birbirlerine yaklaşımlarının verdiği güçle Mavka'yı tam kasığından vurdu. Merikh boğuldu ve sonra tam dikişinin olacağı yeri kavrarken hırıldadı. Vuruş o kadar sertti ki adamı dizlerinin üstüne çökertti ve gözlerinin altı bembeyaz kesildi.

Jabez aşığı bakarken ona sert bir bakış atarak, "Lanet olası öfkeni kontrol et," diye uyardı. "Özellikle de eşin yanındayken."

Yine de Jabez ikiyüzlü davrandığının farkındaydı. Utanmadan, çoğı zaman öyleydi.

Merikh ona doğru sessizce hırlayarak, "Seni öldürmeliyim," dedi.

Jabez onun yanına çömeldi, ama akıllıca bir şekilde ulaşamayacağı bir yere. "Ölmeyen bir şeyi öldüremezsin," diye cevap verdi hastalıklı bir gülümsemeyle. "Ben artık bir Hayalet'im Merikh. Zylah dokunulmaz olmamı sağladı. Işınlanma ve Fantom'a dönüşme yeteneğı mi? Beni şehirden atsalarđ nasıl bir şiddete yol açabileceğimi hayal edebiliyor musun? Bizi onaylamakla akıllıca davrandılar, yoksa bir sonraki karşılaşmamızda, sırf yoluna çıktığın için canını *yakmak* için arkadaşını parçalayan ben olurđum."

Sonra Jabez elini Merikh'in omzuna koydu ve ikisini de Raewyn'in yanına ışınladı. Jabez'in kapının yanında cisimlendikten sonra aralarına mesafe koyabilmesi için onu yoldan çekmiş ve Merikh'in neden olduğı karmaşadan sonra çiftin bir arada olmasına izin vermişti.

"Onun kim olduğı hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Merikh kıkırdayarak ayağı kalkma çabasını desteklemek için elini Raewyn'in yanındaki tezgâha vurdu.

Jabez, Mavka'nın titreyerek ayağı kalkışının acınası haline baktı. İçten içe irkildi. *Belki de ona biraz fazla sert diz çökmüştüm.* Bahse girerim öfke, tedirgin, alevlenmiş kaslarının ve kürkünün yüzeyinin altında kaynıyordu.

"Yapmalı mıyım?" Jabez başını öne eğerek sordu.

Raewyn alt dudağını ısırmadan önce, "Merikh, yapma," diye fısıldadı.

"Yalan söylediğini ya da delirdiğini düşünmüştüm ama aslında hatırlamıyorsun," dedi hırıltılı bir sesle. "O aptal kafanda anıların eksik olduğı için seni hiç seçmedim."

O bir meclis üyesi, annemin işini devralan bir bilim insanı ve üvey babam gibi farklı diller biliyor. Bunu anlaması fazla zamanını almadı. Soyadı ... ile aynı mı?

İçinden kopan kahkaha neredeyse onu yere yıkacaktı. "Dur tahmin edeyim, o benim üvey kız kardeşim mi?"

Yüzü kısa bir süre önce rüyalarına giren küçük kız. Tanıdık saçları ve kokusunu göz önünde bulundurarak onu seçmeliydi, ama kalıcı olarak götürüldüğünde kız sadece yedi yaşında mıydı? Otuz iki yaşında neye benzeyeceğini nereden bilebilirdi ki?

Aynı soyadını bile paylaşmıyoruz. Jabez annesinin soyadını taşıyordu ve hayat arkadaşını Doktor Daefaren olarak seçtiğinde bile bu soyadını kullanan tek kişi oydu. Üvey babası bir İblis dölü olan Jabez'i evlat edinmeyi reddetmişti ya da belki de henüz kimse bunu yapmayı düşünmemişti. Ne olursa olsun, 'ebeveynlerinin' harekete geçmemesi vicdanını çok rahatsız etmişti.

"Neden umurumda olsun ki?" Jabez karşılık verdi ve tatlı yüzünün acıyla buruşmasına neden oldu. "Onunla son konuştuğumda çocuktuk ve çok şey değişti. Hapishane hücremde çürürken ailemi bıraktım."

Eğer ondan kadersel, uzun zamandır beklediği bir kucaklaşma bekliyorsa, fena halde yanıliyordu. Jabez'in ne ona ne de geçmişinden herhangi birine karşı bir sevgisi vardı.

Raewyn başını yana çevirerek yumuşak bir sesle, "Seni ziyaret ettim," dedi.

"Peki bunun sana ne faydası oldu?" Jabez kollarını göğsünde birleştirip savunmaya geçerek sordu. "Deliliğe düşüşümü kimsenin izlemesini istemedim ve sana ulaşmak acımı derinleştirmekten başka bir işe yaramadı. Sen özgürdün, ben değildim. Sen bir Elysian'dın, ben ise aynı anneden lanetlenmiş bir melez. Benim asla sahip olamadığım her şeye sahip olmandan nefret ediyordum."

"Bu benim hatam değildi!" Raewyn elini kalbinin üzerine koyarak çığlık attı. "Seni sevmiştim! Seni örnek aldım! Seni ne kadar özlediğimi, senin için ne kadar endişelendiğimi, sana ne kadar değer verdiğimi bilemezsin!"

"Karanlığın içinde o kadar uzun süre kilitli kaldım ki yüzünü unuttum," dedi Jabez ona. "Karşılığında seni özlemek, kaybettiğim her şeyin acısını daha da artırdı."

İrkildi, kulakları onu yanlış duymuş gibi seğirdi, sonra yavaşça başını öne eğdi. "Sen... beni özledin mi?"

"Çocukken beni mutlu eden tek şey sendin," diye itiraf etti, bakışları daralırken kolları gerildi. "Sen benim tek arkadaşımdın. Aynı gün seni ve her şeyi kaybettim. Kendimi korumak için her şeyin gitmesine izin vermek zorunda kaldım."

Gözlerinden yaşlar akarken alt dudağını ısırdı. Gözyaşlarının dökülmesini engelleyecek kadar iradeli biriydi ve dökülmeden önce hızla gözlerini kırptırdı. Bunun için minnettardı, çünkü umursuyormuş gibi davranmak zorunda kalmak istemiyordu - ve muhtemelen yapmayacaktı.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı titreyen ellerini dudaklarını örtmek için kaldırırken.

"Neden burada olduğum konusuna gelebilir miyiz?" Jabez bu rahatsız edici konuşmadan uzaklaşmak isteyerek sordu.

Gelecekte daha pek çok şey yaşayacaklarından emindi ama şu anda üvey kız kardeşiyle herhangi bir ilişkiyi yeniden canlandırmaya açık değildi. O

Olup olmayacağını da bilmiyordu. Belki Zylah kilitli kalbini açmasına yardım edebilirdi - bunu yapmanın bir yolu vardı - ama şimdi doğru zaman değildi.

Bu korkunç şehre daha yeni kabul edilmişti ve şehre girdiğinden beri duyuları yüksek alarmdaydı. Şu anda, eşini daha iyi tanımaktan ve bu bağı çok daha yakından keşfetmekten başka bir şey istemiyordu. Zylah'ya duyduğu derin sevgi onun için tamamen yeniydi ve hâlâ bağlı bir erkek olarak kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordu.

Sadece birkaç gün önce hedefi her şeyiydi ve nefreti kim olduğunun belkemiğiydi.

Tüm bu yeni değişikliklere alışmak için zamana ihtiyacı vardı.

Jabez gerçeği bilmekten memnundu, özellikle de işi ve Merikh aracılığıyla onunla çok fazla iletişim kuracağı için. Haftalar boyunca bilgisiz kalmak onu çileden çıkarır ve pek olası olmasa da ona karşı geliştirmiş *olabileceği* güveni yok ederdi.

Yüz hatları daha da acı çekerek buruşsa da, yüzünü öne doğru çevirdi ve boğazını temizledi.

Raewyn odadaki ana tezgâhın arkasına geçip bir tabureye otururken, "Evet, belki de en iyisi budur," diye mırıldandı. Sesini gerçek bir meclis üyesi ve bilimsel bir bölümün başkanı gibi sertleştirmeyi ustalıkla başardı. "Merikh, git yaptığın pisliği temizle."

Homurdanan boğa boynuzlu Mavka, kendisine söyleneni yapmadan önce Jabez'e bakarak gözlerinin doğal kırmızı rengini derinleştirdi.

Jabez şakacı bir tavırla, "İyi küçük asistan," diye alay etti.

"Siktir git," diye tersledi Merikh onu. "Bir dahaki sefere seni tekmeleyeceğim, tabii yine sallanmana izin vermezsen. Eğer öyleyse, taşaklarını koparabilirim."

Sırıltması tesadüfen dişlerini göstermesine neden oldu. *Kahretsin, onu özlemişim.*

Onun tartışmacı öfkesi Jabez'inkine benziyordu.

Sol kulağını daha çok kendisine çevirmiş olan Raewyn'e bakarken neşesi kaçtı. *Çok güzel bir kız - Merikh'in ondan etkilenmesine şaşmamalı. Genelde çok yıkıcı olduğu için onunla ilgilenmeyi sevdiğini tahmin ediyorum.*

Hatta itaatkâr bir şekilde faraş ve süpürgeyle camları süpürüyordu ve Jabez, Merikh'e böyle bir şey yaptırabileceğinden şüpheliydi. Merikh'in onun üzerinde özel bir etkisi vardı.

Onu ne mutlu edecekse.

"Artık ilişkimizi ve bunun annemizle yakın bir bağın olduğu anlamına geldiğini bildiğime göre, sözünü tutmanı ve ona aıklamakzere olduğum şeyi aıklamamanı bekliyorum," dedi Jabez açıkça ve muhtemelen onu iyi duyduğundan emin olmak için biraz fazla yüksek sesle.

"Evet, yemin ederim." Raewyn ellerini kavuşturdu venndeki laboratuvar tezghınınzerine koydu. "Zor olacak ama söz veriyorum bilgi bu odadan çıkmayacak."

"Merikh?" Jabez sordu.

"Evet, evet." Sonra, temizlik yaparken nefesinin altında mırıldandı: "Henüz kimseyle doğru düzgün konuşabildiğimden değil."

Jabez her iki cevaptan da tatmin olmuş bir şekilde başını salladı ve sırrını sakladığı kısıtlamayla savaşmak için bir parmağını pazularına vurdu. Bunu izleyen sessizliği, Merikh'in Jabez'i ittiği tezghı tamir ederken çıkardığı gürültüyü olmasđ gerekenden daha yüksek hale getirdi.

"ok yaklaşmıştı," diye itiraf etti Jabez sonunda, kayıtsızlık maskesinin ses tonunu etkisiz hale getirmesine izin vererek. "Ama Dr. Kneis'in cevap almak için tek bir eksiği vardı: duygusuzluk. Kanımı defalarca test ettiğini ve hiçbir yanıt alamadığını biliyorum. Çünkü onu yaşayan bir İblis'e *yedirmesi* gerekiyordu. Kimsenin beni kanla ya da etle beslemeyi düşünmediğini düşünürsek, bu fikrin aklının ucundan bile geçmediğini tahmin ediyorum."

Raewyn'in dudakları sessiz bir solukla aralandı. "Bekle, sen diyorsun ki...?"

"Evet. Benim kanım, bir melezin kanı, tamamlanma sürecini hızlandırıyor. Bunu test ettim ve daha küçük bir İblis beni bütün olarak yerse, birden fazla insanı yemeye ihtiyaç duymak yerine tek seferde tam tamamlanmaya ulaşacakları teorimi kanıtlayabildim."

Raewyn elinirgl saaklarınınzerinde gezdirerek, "şaka yapıyorsun," diye mırıldandı. "Cevap bu kadar basit miydi?"

"Bu sırrı neden paylaşamadığımı tahmin edebilirsiniz."

Onu yemenin evrimlerini tamamlayacağı biliniyor olsaydı, İblisler onu tuzağa düşürmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı. Sonra da kanını akıtır, yeniden canlanmasını bekler ve süreci tekrarlarlardı. Tabii ağzly biri pençelerini ona geçirip merhametle onu oracıktaldrmezse.

Merikh'in yorumuna, yakındaki bir çöp kutusuna düşerken kırılan camların yağmuru eşlik etti. "Senden defalarca ısırık yedim ve bana hiçbir şey yapmadı."

Jabez onu görmezden gelerek, "Sanırım DNA'm diğer İblisleri dengeliyor," dedi. "Ben mükemmel bir karışımım çünkü doğal olarak bu şekilde doğdum. Sanırım diğer melezler için de aynı şey geçerli."

"Ama bu onlara yardım etmek için yapabileceğimiz çok az şey olduğu anlamına geliyor," dedi Raewyn başını öne eğip başparmaklarını birbirinin üzerinde gezdirerek kederli bir düşünceyle. "Eğer tek yol buysa, o zaman yapabileceğimiz hiçbir şey yok demektir."

"Sen neden bahsediyorsun?" Jabez alay etti. "Yardım etmeye hazır olduğumu daha önce belirtmemiş miydin?"

"Ama bu, sizden çıkarmamız gerektiği anlamına gelir."

Jabez onun yüz hatlarındaki ahlaki ikilemi görünce başını eğdi. *Zayıf kalpli.*

"Aynen öyle. Hiçbir meclis üyesinin diğerlerini sizin *geçici* onayınızdan caydırmasına izin vermeyeceğim. Bunu paylaşma koşullarımdan biri gizli kalması olduğu için, bu konuda yardımcı olmamak sözümünden döndüğüm anlamına gelebilir. Diğerleri bunun *neden* mümkün olmadığını çok merak edeceklerdir, bu yüzden bundan kaçınmayı ve sadece yapılması gerekeni yapmayı tercih ederim. Ölümsüz olduğumu düşünürsek, tekrar tekrar kanımı akıtmak beni biraz zayıf hissettirmekten başka bir işe yaramayacaktır. Savaşmam için bir neden olmadığından, mana taşları için madencilik yapmadığım sürece bunda bir sorun görmüyorum. Buradaki şifacılar Zylah için yaptıkları gibi bana da yardımcı olabilirler."

"Az önce Mavka için bir şifacıya ihtiyacın olduğunu mu söyledin?" Merikh tepinerek Raewyn'in yanına giderken sordu. "Neden bir gün beklemedin?"

Jabez'in kaşları çatıldı ve kollarının kıvrımlarını gevşetti. "Ben yaptım. Vücudu yeniden canlanmadı."

"Nyl'theria'da mıydın yoksa Dünya'da mı?"

"Saldırıya uğradığımızda zaten buradaydık."

Merikh sıcak bir kahkaha attı. "Bir Nyl'theria günü mü bekledin yoksa bir Dünya gününe eşdeğer bir gün mü?"

"Bir Dünya günü." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz gözleri büyüdü. "Dalga mı geçiyorsun benimle?! Eğer tam bir Nyl'theria günü bekleseydik..."

Merikh onu işaret etmeden önce gülerek, "Aptal," dedi. "Onu buraya bunun için getirdin, değil mi? Eminim şimdi kendini aptal gibi hissediyorsundur."

Jabez bir hırıltı çıkardı ve gözlerini dik dik bakmaya başladı. "Onun vücudunun bu dünyanın güneş döngüsüne uyacağını nereden bilebilirdim ki?" Bir elini yüzüne götürdü ve sinirli homurtusunun dinmesine izin verdi.

"Sanırım bu artık kendi kendine iyileşeceği anlamına geliyor."

"Sen de öyle," diye araya girdi Raewyn. "Yine de seni iyileştirebiliriz, eğer bu şekilde olmasını tercih edersen."

"Dürüst olmak gerekirse, Elf büyüü tarafından dokunulmamayı tercih ederim." Bu fikir onu tiksintiyle ürpertti. *Bana dokunmayın, sizi korkunç yaratıklar.*

Sadece bir alternatif olarak onlar tarafından iyileştirilmeyi teklif etmişti - muhtemelen gerçekten kullanmayacağı bir alternatif.

Raewyn başını yanındaki Merikh'e doğru kaldırırken, "Bu konuda benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim," dedi. "Seçeneklerimizi değerlendireceğim ve bir plan oluşturmaya başladığımda yardımınız için sizi çağıracağım. Bu arada, belki de başladığımızda elimizden geldiğince çok kişiye yardım edebilmek için kaynaklarımızı yavaş yavaş oluşturmak amacıyla sizden mümkün olan en kısa sürede para toplamaya başlamak akıllıca olacaktır." Raewyn düşünceli bir şekilde çenesini kavradı ve sanki zihninin iç işleyişini paylaşıyormuş gibi, "Eğer istekliysen, kanında bunların tamamlanmasını sağlayan şeyin *ne olduğunu* belirlemek için deneyler yapabilirim ve belki de bunu genişletmenin bir yolunu geliştirebiliriz, böylece senden daha fazla ihtiyacımız olmaz."

"Nasıl kolaylaştırırsa."

Elini çenesinin üzerinde tutarak başını salladı. Sesi mesafeliydi, sanki kafasında teoriler ya da başka bir şey tasarlıyormuş gibi, "Artık gidebilirsiniz," dedi.

Jabez döndü ve kapılara doğru yöneldi. Kapıları açtığına yüzünü yana çevirdi ve "Eminim Merikh'e mana taşı çıkarma konusunu en kısa zamanda soracaksın, eğer bu işe hemen başlamamı istiyorsan." dedi.

Bir cevap alamadan, ifadesinin aralarında asılı kalmasına izin vermek için ayrıldı. Meraklı Mavka, Jabez'in ne ima ettiğini öğrenmeye karşı koyamayacaktı ve hazır olmasa bile onu bu konuşmayı yapmaya zorlayacağından şüphesi yoktu.

Bu aynı zamanda onun ve Merikh'in birlikte eğitime başlamasına da olanak sağladı; mana taşlarını yakında istiyorlarsa, ertelemek yerine şimdi başlamak en iyisiydi.

Kapının diğer tarafında, Elysian muhafızının gözleriyle karşılaştı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. *Sanırım ailemiz delirmiş.* Her ikisinin de Mavka'yı eş olarak seçtiğini düşünürsek, belki de farklı olmaları kanlarında vardı.

Sonra tekrar, Jabez'in alışılmadık olanı açıkça kabul etmek için bir mazereti vardı. *Ama benimle birlikte büyüdü.* O ve Raewyn arasında sağlıklı bir bağ vardı.

ailesinden koparılmıştı. Farklı olduğu ve genç yaşta buna maruz kaldığı için herkesten daha kabullenici olduğunu düşündü.

Anlamsız bir teoriydi ama yine de komik bulduğu bir teoriydi.

Muhafıza doğru bir adım attı. "Beni kütüphaneye götür."

Adam başını sallayıp yolu gösterdi, Jabez de sessizce onu takip etti. Jabez ortadaki ağaçtan tabanı yere değene kadar aşağıya indirildi; burada köklerden oluşan bir ağ kıvrılıp bükülerek çok sayıda oda ve kamusal alana olanak sağlıyordu.

İçi boş, açık girişte yarım daire şeklinde bir masa vardı. Bunun amacı gerçek sivillerin talepte bulunmalarına ya da merkezdeki ağaca geçiş izni istemelerine izin vermektir. Jabez ters yöne, ağacın kavisli köklerinin arkasına doğru yönlendirildi ve orada muhafızını takip ederek büyük bir kapıdan geçti.

İçeride binlerce kitap, merdivenlerle çıkılan birden fazla kattaki tozsuz raflara özenle yerleştirilmişti. Birçok insan kütüphanenin içinde ya kitap arıyor ya da rahatça okumak için rahat alanlara oturuyordu. Ara sıra duyulan ayak sesleri, öksürük ve sayfaların çevrilmesi dışında içerisi sessizdi.

Girişin sağında, kütüphaneye ait bilgilerin yer aldığı parşömenlerle dolu köşeleri olan bir rafın önünde uzun bir banko yer alıyordu. Masanın arkasında oturan Zerik, bir çift okuma gözlüğü takmış kitap okuyordu.

Jabez tezgâha yaklaşırken bekçi geri çekildi ve Zerik gözlüklerinin üzerinden bakmak için durakladı. İrkildi, kitabını kitap ayracı olmadan kapattı ve koltuğunda kayd.

"Jabezir-" Gergin bir şekilde boğazını temizledi ve gözlüklerini çıkardı. "Yani, Jabez. Seni buraya getiren nedir?"

Zerik ne buruşuk yüzünü dolduran belirsizliği ne de kokusuna sinen hafif korkuyu gizleyebildi. Genç Jabez'in hapsedilmesi için bu kadar bastıran kişinin kendisi olduğu düşünülürse, adam muhtemelen onun olası misillemesinden endişe ediyordu.

"Eğer varsa, elinizdeki tüm İngilizce kitapları ödünç almak istiyorum. O bir Dünya dili."

Adamın gür kaşları seğirdi; belli ki böyle bir istek beklemiyordu. Adam anlamış gibi başını salladı, sonra gözleri dönmek üzere olan biri gibi yana kayd. Bunu yapamayacak kadar gergindi, sanki sırtını göstermek istemiyordu.

"Organizasyon parşömenlerimden biriyle onları kolayca bulabilirim. Gerçi elimizde az sayıda var ve çok iyi durumda değiller."

"Sorun değil. Zylah Nyl'kira'yı okuyamıyor. Kendini eğlendirebileceği herhangi bir şey yardımcı olabilir." Sonra elini tezgâhın üzerine koydu ve parmaklarını şaklattı. "Ona Nyl'kira'yı öğretmede faydalı olacak kitaplar istiyorum."

Jabez'in şiddet içeren bir şey başlatmaya niyeti olmadığını ya da öfkeyle geçmiş kurcalamaya kalkışmadığını gören Zerik'in sert omuzları yumuşadı. Jabez'e zoraki de olsa rahatlamış bir gülümseme verdi.

"Ona Nyl'kira'yı öğretecek kişi olmayı mı planlıyorsun? Bunca zaman sonra bile bu kadar iyi hatırlayabilmene şaşırdığıma emin olabilirsiniz."

"Evet, ona öğreteceğim. Çeviri büyüü yapmak konusunda da yardımcı olabilecek bir şeyiniz var mı? Kendi başına okuyabilmesini istiyorum ama öğrenirken başkalarıyla konuşabilmesi de faydalı olacaktır."

Zerik sonunda ayağa kalktı ve uzun, dökümlü, kolsuz cübbesi dönerken dalgalandı. Organizasyonun köşelerinden parşömenleri çekip açtı, içindekileri kontrol etti, sonra istedikleri olmadığında onları yerine koydu.

"Çeviri için mana taşı kullanılması gerekiyor. Bu çabaya henüz başlamadığımız için henüz bilgilendirilmediniz, ancak kendiniz için herhangi bir şey tutmanıza izin verilmeyecek."

Jabez'in çenesi sıkıştı ve "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı.

Zerik onun ses tonunu duyunca göz ucuyla ona baktı. Sonra da uzun kulaklarını sarkıtarak mahcup bir ifadeyle başka tarafa baktı. "Bana biraz zaman ver. Hemen döneceğim."

Organizasyon raflarının arkasındaki özel bir odaya gitmek için bir bölmenin etrafından dolandı. Kısa bir süre sonra geri döndü ve küçük, koyu kahverengi bir keseyi masanın üzerinden kaydırırken Jabez'in muhafızının izlemediğini muzipçe kontrol etti.

"Nedir bu?" Jabez onu alıp iplerini açarak sordu.

"Fazla gücü kalmadı ama bu arada işe yarayacaktır," dedi, tam Jabez içeri bakarken. Bir mana taşının hafifçe titreşen sarı ışıltısını gördüğünde kulakları dikildi. "Portalların diğer tarafındakilerle bağ kurduğumuz günlerden kalma. Genç bir delikanlıyken kullanmıştım."

Jabez başını kaldırdı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Mana taşlarına iznim olmadığını söylediğini sanıyordum."

Zerik'in omuzları kalkıp yüz hatları utangaçlaşırken başı aşağı doğru eğildi. Yıllar önce Ulric'e benzer şekilde davranan kendine aşırı güvenen adamla arasında şaşırtıcı bir fark vardı. Gürültülü, iğrenç, kaba. Muhtemelen yetmişli yaşlarının sonlarında olduğu düşünülürse, yıllar içinde kişiliğinin değişmiş olması sürpriz sayılmamalıydı.

"Bunu size vermemin pek bir zararı yok. Neredeyse ömrünün sonuna geldi. Kullanımını değiştirmeye kalkışırsanız, bu süreçte onu yok edersiniz." Raftan başka bir parşömen çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Bu... benim için çok değerli. Sakladığım tek kişisel taş bu, çünkü diğerlerine şehrin güç unsurları için el konuldu."

"Madem senin için bu kadar değerli, neden bana veriyorsun?"

Sırtı Jabez'e dönük olan Zerik'in yüzü yere doğru eğildi. Yaşlı adamdan yüksek sesli, ciddi bir iç çekiş yükseldi ve omuzları ağır bir şekilde çöktü.

"Bu benim geçmiş ve geçmişte ne kadar payım olduğunu telafi etme girişimim. Siz ayrıldıktan sonra diğer meclis üyelerinin çoğu utançlarından yerlerinde kalamadılar. Ben kaldım çünkü bunun bir daha olmasını engellemek istedim, tıpkı Laele gibi." Zerik son bir parşömen daha alıp istediğinin bu olduğunu teyit ettikten sonra onu da masanın üzerine, ilk aldığı parşömenin yanına koydu. "Gerçekten üzgünüz-"

"Geçmiş düzeltmek için bundan daha fazlası gerekecek," dedi Jabez elindekini cebine koyarken.

Zerik'in kırışmış yüz hatları buruştu ve gözlerinde pişmanlık dolu bir hüznü vardı. "Biliyorum."

Jabez parmaklarını bir kez daha masaya vurarak, "Eğer gerçekten telafi etmek istiyorsan, o zaman bir karşı teklifim var," dedi. Gözleri güvensiz yarıklar halinde kısıldı. "Başıma gelenleri düzeltmek için herhangi birinin söyleyeceği sözler, dileyceği özürler ya da yapacağı eylemler beni pek ilgilendirmiyor. Ancak Zylah şimdiden oldukça sevimli bir kitap kurdu olduğunu gösterdi ve öğrenmekten hoşlanıyor. Bana bu taşı vermeniz, onun şimdiden buraya gelmeye başlayabileceği anlamına geliyor. Onu kanatlarının altına alır ve elinden geldiğince yardım edersen, daha fazla açıklamaya ihtiyaç duyduğu her konuda sorularını yanıtlarsan ve belki bir gün senin altında çalışmasına izin verirsen, bu beni memnun edecektir."

"Duskwalker kitaplarla mı ilgileniyor?" Zerik sordu, ifadesi sıcak bir şekilde yükseldi. "Kütüphanemde ihtiyacı olanlara her zaman yardım etmeye hazırım. Bu yüzden

Taş sadece yazılı kelimeleri tercüme ediyor ama buradayken benimle paylaşırsa, Nyl'kira'yı anlayana kadar kağıt üzerinden iletişim kurabiliriz."

Jabez'in dudaklarının kenarları gülümsemek için kıvrıldı ama hemen sakladı. "O zaman ona haber veririm."

Zerik adımlarında yenilenmiş bir sıçrayışla parşömenlerden birini açmak için harekete geçti. "İstediğiniz kitapları bulmama izin verin. Birkaç tane olabilir, bu yüzden onları taşımama yardım ederseniz, bu yaşlı kemikler minnettar olur."

Jabez geri çekildi ve elini yana sallayarak adama aramaya başlamasını söyledi.

Bu onu mutlu edecektir.

Zylah yeni evine tek başına girdiğinde, Jabez'in çoktan içeride olduğunu tahmin etmemişti. *Onun taş çıkardığını sanıyordum.* Nedenini bilmiyordu ama gözleri kırmızımsı pembeye dönerken taşıdığı çantayı kalçalarının arkasına saklama ihtiyacı hissetti.

Ön kolunda bir kesik var, diye düşündü dehşetle, pençe izlerini ve kurumuş kanı fark etti. Kanın kokusu havayı renklendiriyordu ve kokuyu ne kadar lezzetli bulsa da bundan nefret ediyordu.

Bu konuda hiçbir yorum yapmadı; bu sadece onu rahatsız ederdi ve o da zaten kendisini iyileştirmesine izin vermezdi.

"Peki sen neredeydin?" Jabez, sarı koltuklardan birinden kalkarken ses tonundan şakacı olduğu anlaşılıyordu.

Adamın sıcak bakışları Zylah'ın kalçalarına kayarken meraklı olsa da şüpheli bir ima vardı. Zylah'nın elleri sakladığı çantanın üzerinde sıkılaştı.

"Siz yokken meclis üyelerinden biri beni yürüyüşe çıkardı," diye mırıldandı nazlanarak, evlerinin derinliklerine girmek için kenara çekildi.

Yüz ifadesi, memnun olmadığı anlamına geldiğini bildiği bir şekilde donuklaştı. "Raewyn miydi?"

Başı şaşkınlıkla sarsıldı. "Nereden biliyorsun?"

"İngilizce konuşabilen tek kişi o ve seninle bir bağ kurmaya çalışabileceğini düşündüğüm tek kişi," diye cevap verdi, gözlerinde yırtıcı bir parıltıyla yaklaşarak. "Sana üvey kardeşim olduğunu söyledi mi?"

"Belki." Gergin bir şekilde geveledi, yakalandığı için utanan bakışları daha da derinleşti. "Sorun olur mu?"

"Ben Merikh ile madencilik yaparken seninle konuşmaya çalışacağını tahmin ediyordum. Sadece ilk seferinde bu kadar gayretli olacağını düşünmemiştim. Başımıza bela olacağını şimdiden söyleyebilirim."

"Neden bana kız kardeşin olduğunu söylemedin?"

Jabez omuz silkti. "Onu tanımıyorum ve onunla sadece birkaç kez konuştum, ama bu işle ilgiliydi."

Şehirde bir haftadan daha kısa bir süredir bulundukları için etkileşimlerinin sınırlı olmasına şaşırılmamıştı. Jabez neredeyse günde iki kez konsey için *bir şeyler* yapmak üzere çağrılıyordu. Jabez söylenenleri anlamayacağını düşündüğü için genellikle geride kalıyordu.

Ayrı kaldıkları için sinirlenmemeye çalıştı ve bunun hep kısa süreli olmasından dolayı rahatladı.

Ona Nyl'kira dilini öğretmeye başlamıştı bile. Bu her gün yaptıkları bir şeydi ama öğrenmesi kolay bir dil değildi. Aynı zamanda hem okumayı hem de konuşmayı öğrenmeye çalışıyordu, bu da süreci daha da yavaşlatıyordu. "Şimdi..." Jabez söze başladı, sonra aniden kenara çekildi

ve

Arkasından. "Ne saklıyorsun?"

Zylah ciyakladı ve ondan kaçmak için döndü, onu evlerinin etrafında kovalarken kıkırdadı. "Raewyn beni pazara götürdü."

"Alışverişe mi gittin? Bensiz mi?" Durdu ve bir elini göğsünün üzerine koydu. "Bu acıtıyor, Zylah. Eğer bir şey isteseydin, yine seninle gelmek isterdim."

Zylah onun muhtemelen hiç de üzgün olmadığını bilerek homurdandı ve başını salladı. "Bir şey isteyeceğimi bilmiyordum."

"Sen yanımda yokken de bir şeyler tedarik ettiğime göre, sanırım bu adil olur." Oturduğu locaları işaret etti. "Senin için birkaç şeyim var."

Göğsü şefkat ve heyecanla doldu. *Bana her zaman hediye alır.* Günde en az bir kez ona yeni bir şey getirirdi.

Zylah da onu takip etti ve gözleri, orta ağacın ötesinde şehri keşfederken kendisine aldığı yeni kıyafetlere kayd.

Koyu lacivert, metalik bir atlet gövdesini kaplıyordu. Askıları geniş ve omuzlarının yuvarlak eklemleri üzerinde duruyordu ve kollarını her zaman salyalarını akıtması için serbest bırakıyordu. Yakası boğazını çevreleyen kalın bir yakaydı ve ön kısmı sol kalçasına kadar uzanıyordu.

Açık mor harem pantolonu dizlerinin etrafından bağlanmıştı ve bol kumaş bacaklarının etrafında dalgalanıyordu.

Başka hiçbir şey takmıyordu ve şehre girdiğinde sol ayak bileğindeki ve sağ pazusundaki altın bilezikleri çıkarmıştı. Yeni bir başlangıç yapmakla ilgili bir şeyler söylemişti ve artık kendine atfedilen bu başarıları takmak istemiyordu.

Geldiklerinden beri saçları da değişmişti. Dengeyi sağlamak için kulaklarının etrafındaki diğer tarafı tıraş etme yoluna gitmişti. Gözlerinin önüne kaymasını engellemek için saçının üst yarısını sık sık gevşek bir topuz şeklinde bağlıyordu ve bu, yakışıklı yüzünün her zaman net bir şekilde görülebilmesi anlamına geldiği için hoşuna gidiyordu.

Zylah oturur oturmaz masanın üzerinde duran şeyi görünce pelüş koltukta öne doğru zıpladı. "O benim çantam mı?" diye sorarak çantaya uzandı.

"Merikh'i, onu almak için kütüphanenin iç kısmına gitmeme izin vermeye ikna ettim."

"İkna mı, zorlama mı?" diye mırıldandı, Merikh'e gerçekten bir seçenek sunduğundan şüphe ederek açmadan önce. Ayaklarını tekmelerken gözleri hemen parlak sarıya döndü. "Rook'tan aldığım kitap hâlâ burada, Goldie'den aldığım elbise de öyle!"

Kitabı açtı ve kalbi neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Bunu sonsuza dek kaybettiğini düşünüyordu ve henüz okumayı bile başaramamıştı. Bu onun en değerli eşyalarından biriydi ve aslında hiç eşyası olmamıştı.

Her şeyi göğsüne bastırırken ona baktı. "Teşekkür ederim, Jabez. Bunun için çok minnettarım."

Bakışları onun için çoktan aldığı kitap yığınlarına kaydı ama onları iade etmesi gerektiğini biliyordu. Bu çantadaki birkaç kitabın hepsi onundu.

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Sonra pantolonunun ceplerinden birine girdi ve bir kese çıkardı. Sonuncusunda bir çeviri mana taşı olduğunu düşününce, içinde ne olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Adam yumruğunu uzattığında, Zylah avucunu uzattı, böylece üzerine iki bant düşürebilecekti.

Her ikisi de altın rengi ve kalın olan bantlar, sanki bir şeyin etrafına takılmak üzere tasarlanmış gibi açıktı. Her ikisinde de biri kırmızı, diğeri deniz mavisi iki küçük mücevher kısa bir zincirle sarkıyordu.

Jabez onun yanına oturdu ve benzer görünen ama aynı zamanda farklı olan iki tane daha ortaya çıkardı. Elinde, uzun zincirli dört altın bant vardı.

İkisini birbirine bağlamak yukarıdaki parlak mana taşı gücündeki ışıktaki parıldıyordu. Halkalarda, deniz mavisi bir mücevher kırmızı bir mücevherin altına bağlanmıştı.

"Nedir onlar?" diye sordu, boştaki elinin parmak uçlarıyla onları okşayarak.

Elindekileri masanın üzerine bıraktı, ayağa kalktı ve avuçlarının içindikileri aldı.

"İblislerin seçtikleri eşlerle bağ kurmak için kendi yöntemleri vardır. Çoğumuzun boynuzları olduğu için, bantları boynuzlara takma eğilimindeyiz, ancak boynuzları olmayanlar bunun yerine kulaklarını delerler," diye yanıtladı, boynuzlarının her birindeki tekil çatallara takarken. "İblisler çok eşli olabildiğinden, sadece bir boynuza bir tane takmak herkese bağın açık olduğunu ve başkalarının katılmasına izin verdiğini bildirir, iki tane takmak ise kapalı olduğu anlamına gelir. Bu şekilde alındığımızı ve bunun seviyesini sessizce bildiririz."

Elindekileri aldı ve kendi boynuzlarına taktı. Kalın bantlardan biri sıkıca tutturulmuş ve yarıya kadar eğilmişti, ikincisi ise boynuzlarının sivrilen noktalarına daha yakın duruyordu. Onları birbirine bağlayan uzun zincir, birleştirilmiş mücevherlerin ışıldamasına ve iki bant arasında serbestçe kaymasına izin verdi. Birini önce sağ boynuzuna, sonra da sol boynuzuna taktı.

"Başka kimseyle ilgilenmiyorum ve Mavka'nın sahiplenici yaratıklar olduğunu biliyorum." Gülümsemesi kızın pembe gözlerine ve gözlerinin alt kısmının dalgalanmasına bakarak parladı. "Yine de onları bu yüzden almadım. Elysianların bunu yaptığından şüpheliyim, bu yüzden nüfusun çoğu muhtemelen bu geleneği anlamayacaktır. Esas olarak beni daha iyi hissettirdiği için ve *her iki* geleneğimizde de bunu düzgün bir şekilde yaptığımız için."

Zylah ayağa fırlayarak kollarını onun omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarıldı. O da Zylah'ın kucaklamasına belini sararak ve burnunu boynunun tüylerine gömerek karşılık verdi.

"Şimdi bana ne aldığını gösterecek misin yoksa beni merakta mı bırakacaksın? Merak ediyorum, çünkü senden ne bekleyeceğimi hiç bilemiyorum."

Bunun, onun çok ağır ya da duygusal her türlü konuşmadan kaçınma yöntemi olduğunu biliyordu. Önemli konularda açık davrandığında onun bu tür şeylerden kaçınmasına aldırımıyordu.

"Burada bekle," dedi ve alışverişini taşıması için kendisine verilen ince çantayı aldı.

Kıyafetlerini değiştirebilmek için onu boş özel odaya götürerek,

giymekte olduğu açık mor elbiseyi çıkardı ve yeni elbisesini giydi.

satın aldım. *Goldie'den elbisemi aldığım için çok mutluyum. Burada öyle bir şey yok.* Elysian kıyafetlerinin çoğu bol ve dökümlü.

Zylah bugün aldığı elbisenin eteğini sıvazlarken dışarı çıktı. Elbisenin üzerine oturması ve tasarımının bel ve göğüs çevresinde bol olmak yerine vücuduna sıkıca oturmasına izin vermesi onu çok heyecanlandırmıştı.

Jabez hareket etmiş ve şimdi yatağın kenarına oturmuştu. Orada oturmaktan hoşlanıyordu ve kadın onu sık sık tembellik etmek ister gibi yatağa uzanırken buluyordu. Yanında garip bir ip olduğunu fark etti.

Kız ona doğru yürürken kıpkırmızı gözleri kızın vücudunda gezindi ve tam karşısına geldiğinde tekrar yukarı baktı.

"Renk beni cezbetti," diye itiraf etti Zylah.

"Gözlerinizin rengine benziyor," diye cevapladı deniz mavisi elbiseye bakarken.

Sonra elleri çıplak kalçalarına ve dış uyluklarına dokunmak için yukarı çıktı, çünkü içindeki yarık neredeyse göğüs kafesinin altına kadar geliyordu.

Boğazını kalın bir yaka sarıyordu ama yakanın arkasındaki bağlar sayesinde pelüş kürkü ayağına dolanmıyordu. Göğüs dekoltesini göstermesini sağlayan elmas şeklinde bir göğüs penceresi vardı ve alt noktası beliyile buluşuyordu. Aynı noktada elbisenin yanları açılıyor, arkası ve önü daralarak dizlerine kadar gelen üçgen noktalara dönüşüyordu.

Ayrıca üzerindeki kazınmış, girdaplı siyah desenler de onu cezbetmişti.

"Çok açık," diye yorumladı, ellerini kolayca yanlardan içeri sokup sırtına dokundu.

Belirsizlik göğüs kafesini sıktı. "Bu kötü bir şey mi?"

Dudakları kıvrıldı. "Hiç de değil." Sonra kalçalarını kavradı ve sırtı kendisine gelene kadar zorla döndürdü. Zylah bir yırtılma sesiyle nefesini tuttu. "Bu daha iyi."

Kuyruğu adamın çevik parmakları tarafından serbest bırakıldı ve omzunun üzerinden bakarak elbisenin arkasındaki yeni yırtığı inceledi.

"Teşekkür ederim. Ben de bunu yapacaktım."

"Kuyruğunun örtülmesinden ya da aşağı itilmesinden hoşlanmadığını zaten biliyorum."

Arkasını dönüp kollarını kaldırdığında tutam usulca sallandı. "Beğendin mi?"

Bu insanların giydiği uzun, dökümlü elbiseleri sevmediği için buna benzer başka tasarımlar bulmayı umuyordu.

Ellerini kızın kalçalarının arkasına koyarak, açıkta kalan tarafını ısırmak için onu kendine doğru çekti. "Hem de çok." Sonra başını kaldırdığında çenesini ona doğru bastırdı. "Sana göstermek istediğim son bir şey var."

Zylah aniden yatağa doğru savrulduğunda ciyakladı. Zylah daha kendine gelemeden, adam yanında duran ipi tuttu ve dudaklarının kenarını yaladı. İki ucunu da ellerine dolayarak geri çekti ve ip gerilene kadar kollarını iki yana açtı.

"Onu kütüphanede buldum. Büyülü olduğu için onu kıramazsın."

"Anlamıyorum," diye itiraf etti Zylah, gözleri koyu sarıya dönmüştü.

Adamın sinsi sırıtışı altında küçülmek istedi. "Güçlü olduğun ve beni tırmalamak gibi bir alışkanlığın olduğu için ellerini duvara bağlayacağım ve seninle kötü bir şekilde uğraşacağım."

Kız, ima ettiği şey karşısında amının duvarları titremesine rağmen sinirli bir şekilde gevelediğinde, adam eğildi. Boğazından gelen aç bir gümbürtüyle burnunun kenarına bir öpücük kondurdu - ya da belki de acımasız bir kıkırdamaydı, tam olarak emin değildi.

"Yine de o elbiseyi benim için çıkarman gerekecek."

"Artık bundan emin değilim," dedi Zylah bileklerindeki bağları çekiştirirken. Onları birbirinden ayırdı ve onları birbirine bağlayan iki inçlik ip yerinden oynamayı reddetti.

Jabez'in çıplak göğsü kızın üzerine eğilirken burnunun ucuna değdi. Jabez duvardaki doğal bir çentikten geçirilmiş olan büyüğü ipten geriye kalanları çekip kollarını başının üzerine u z a t t ı ğ ı n d a kızın nefesi kesildi.

"İyi olacaksın," diye karşı çıktı Jabez. "Eğer çok strese girersen, seni kolayca çözebileceğim bir şekilde bağladım."

Bunu söylemese de, yumuşak ses tonundan kendisine güvenmesini istediğini duyabiliyordu.

Aralarındaki tek giysinin onun ince pantolonu olduğu gerçeğinin bilincinde olmamaya çalıştı. Adam onu savunmasız bırakacak şekilde bağlarken burada çırılçıplak yatmak sinir bozucuydu. Bu olay başladığından beri kalbi hızla çarpıyor ve dizleri birbirine vuruyordu.

Arzu ve endişe birbiriyle savaşıyordu.

Boynuzları araya girdiği için başını elinden geldiğince geriye eğdi ve adamın onu nasıl bağladığını inceledi. İpleri birbirine bağlamadan önce her bir bileğin etrafına birkaç kez dolamıştı. Görünüşe göre böyle yapmak ellerindeki kan dolaşımını kesme ihtimalini azaltıyordu ama yine de sıkıydı.

Test etmek için ipi çekti. Pürüzsüz ağaç kabuğundaki doğal, ancak kalın halka onun gücüyle gıcırdadı. Elini bileklerinin üzerine koydu.

onu durdurmak için.

"Duvarı kırmamaya çalış. *Bu* bir Mavka'nın gücüne karşı büyüdü değil." Mavka'nın beline oturduğu için öne doğru eğildi ve neredeyse burun buruna gelene kadar gerindi; bergamot ve sandal ağacı kokusu Mavka'nın duyularına yayıldı. Gözlerini kızın gözbebeklerine dikerek ve sesini alçaltarak, "Rahatsız mı yoksa çok mu sıkı?" diye sordu.

Sol boynuzunun zincirinden sarkan mücevherler kaybolan güneş ışığında parıltıya ve gözüne takıldı. Bu süslemenin ne anlama geldiğine ve boynuzlarının arasında onun ruhunu taşıdığı gibi kalıcı bir şey takmasına bayılıyordu.

Mücevherlerin renklerini küre ve göz renklerine göre mi seçtiğini merak etti. Eğer öyleyse, o zaman onlara daha da bayılıyordu.

Ona güvendiğini ve bağların sorun olmadığını göstermek isteyen kadın, dilini adamın dolgun dudaklarının köşesine dokundurdu. Dudaklar onun baskısı altında kıpırdandı ve adam başını aşağı eğdi.

"Sanırım başlayabiliriz."

Jabez onun kemikli çenesine bir öpücük kondurup dilini dudaklarının arasında gezdirdiğinde Zylah'ın başı memnuniyetle yana eğildi. Yüzünün alışılmadık olduğunu bilmesine rağmen, Zylah... Jabez'in onunla ilgilenmekten hiç kaçınmamasını *seviyordu*, sanki çok farklı olması önemli değilmiş gibi. Sanki... ne olursa olsun onu güzel buluyordu.

Ve adam daha da eğilip boynunun yan tarafını ısırarak teninde bir ürperti yarattığında, ısırıklarının gücü altında eridi. Bazı açılardan, adamın ağzının son birkaç gün içinde ona karşı bu kadar şefkatli olmasıyla şımardığını hissetti.

Bir dizini onun kalçalarının arasına sokana kadar aşağı doğru kaydı ve omzunu nazikçe ısırdığında bir törpü çıkardı. Daha önceki tereddütlü endişesi, ağzının her yeni evcil hayvanında çözülmeye başladı. Adamın elleri çıplak yanlarından aşağı kayarken ve uzun, ipeksi saçları kürkünün üzerinde kayarken kalbi yeni bir nedenle hızla çarptı.

Sanki onun düşüncelerini hissedebilmiş gibi, "Dişlerimin seni rahatsız etmemesi hoşuma gidiyor," dedi. Daha da alçalarak göğüs kafesini yaladı, sonra dişlerini bir göğsünün yan tarafına batırdı ve kadının arzuyla eğilmesine ve göğüs uçlarının sertleşmesine neden oldu. "Her zaman ayak bağı oldular ama sen onlardan hoşlanıyorsun."

Sonra dudaklarını göğüs ucuna doladı ve emerken dişleri ona sürtündü. Boğazından sıg bir inilti koptu ve göğsünü adamın ağzına doğru itti, keskinliği umursamadan

sertleşmiş tomurcuğun ucunu okşadı. Her şeyi içine çekene kadar daha derine inmesini istiyordu.

Bükülmüş bir bacağının içini avuçladı ve aralarında daha derin bir yol açtığında iç uyluğu seğirdi. Amcığının içinde ısı kabarırken gözleri mor renkte parladı. Adam tacizkâr ağzını yumuşatıp göğüslerinin arasından öperek diğerine doğru bir yol açtığında Zylah nefes nefese kalmaya başladı.

Adam meme ucunu dağınık bir şekilde yaladıktan sonra dilini tekrar tekrar etrafında dolaştırırken gözleri onunkilere dikildi.

"Jabez," diye inledi eli aşağıya doğru inmeyi bıraktığında dizlerini onun için açarken.

Gözleri mizahla kırıştı. "Çok kolay," diye mırıldandı, sonra şakacı bir hırıltı çıkardı, yüzünü kızın göğsüne dayadı ve sertçe emdi.

Zylah kolayca tahrik olduğunu biliyordu ve gerçekten de umurunda değildi. Bu erkeğe hayrandı ve ona karşı bu kadar yaramaz olabilmesi onu sadece ateşliyordu. Vücudunu kendisinden daha iyi tanıyor gibi görünürken ona nasıl karşı koyabiliyordu?

Diğer dizini kalçalarının arasına soktu ve aralarına sığmaları için onları daha da ayırmaya zorladı. Aşağıya doğru bir yol öptü, her iki hassas tarafını da ısırdı ve tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Göbeğinin yan tarafını ısırdı, sonra daha aşağıya indi ve oradaki kısa, minimal kürkten rahatsız olmadan kalça kemiğinin üzerinden yukarı doğru yaladı.

Her ne kadar mor renk gözlerinin önünde patlamış olsa da, adam kasık tepesini ısırdığında ciyakladı.

Beni yine yalayacak mı? Spiral Haven'ın altındaki toprak çukurunda ilk kez yaladıktan sonra bunu sadece bir kez daha yapmıştı ve kadın bu duyguya aşık olmuştu. Her zaman daha fazlası için can atmasına neden oluyordu, sanki iç organlarının dikkat çekmek için titremesine neden olan yaramaz bir alaydan başka bir şey değildi.

Adam geri çekilirken iki eli de kalçalarından dizlerine kadar uzandı ve kadın hayal kırıklığına uğradığını belirten hırıltılı bir ses çıkardı. Adam kıkırdayarak dizlerinden birini yaklaştırdı ve tam dizinin üstünden kalçasını ısırdı.

"Sabır, tavşancık. Oraya varacağım."

"Bana neden öyle diyorsun?" diye sordu, ne anlama geldiğini bilmek istiyordu. Ona ne zaman tavşan demeye başladığını hatırlamıyordu ama bu her zaman içini kıpır kıpır yapmıştı.

"Öncelikle, kafatasın ve aletimi çıldırtan o küçük kuyruğun yüzünden," diye mırıldandı baldır kaslarını ısırabilmek için bacağını öne doğru manevra yaparken. Adamın sikini bulmak için aşağıya baktı.

Sert ve şişkin bir şekilde pantolonuna yaslandı ve burnunu ilgiyle yaladı. "Esas olarak azgın küçük bir şey olduğun ve öyle sevişmek istediğin için. Ayrıca sevimli, kabarık ve bir tavşan gibi yumuşaksın." Adam kızın ayak bileğini ısırdı ve kızın ayak parmaklarının seğirmesine ve acıdan dolayı şaşkınlıkla sıkılmasına neden oldu. "Dürüst olacağım, ben... evcil hayvan isimlerine alışık değilim, Zylah. Daha önce hiç vermemiştim. İstersen sana başka bir şey diyebilirim: kızım, tatlım, sevgilim. Bu gerçekten sana kalmış."

"Hayır, hoşuma gitti," dedi ve adam ayağının yan tarafını ısırdığında bir gıcırta çıkardı! "Sana aklımdaki büyüleyici dikenim deyip duruyorum," diye zayıfça itiraf etti.

"Gerçekten mi? Bana böyle hitap etmenizin bir sakıncası yok. Oldukça dikenli olabiliyorum." Sonra, sanki konuşmadan kaçmak ya da onu cezalandırmak istermiş gibi, başparmağını ayağının her bir parmak ucuna bastırdı. "Acaba bunları hiç kaybedecek misin? Umarım kaybetmezsin."

Zylah gıdıklanma hissiyle ürperdi ve kazara ona tekme atmamak için kendini zor tuttu. Gözlerinde tehlikeli bir bakışla bunu yapmaya devam ettiğinde, Zylah içten içe ürperdi.

"Kes şunu."

"Neden? Şu anda beni durdurabilecek gibi değilsin ki," dedi şeytani bir kıkırdamayla. "Eğer söz hakkı istiyorsan seni bağlamama izin vermemeliydin."

Bir anlığına kasıtlı olarak gıdıkladığında, ayağındaki tutuşu o kadar sıkılaştı ki, kazara tekme attığında, onu sıkıca tuttu ve engelledi. Kız protesto için çığlık attı, ancak adam durup baldırının yan tarafını eskisinden daha sert bir şekilde ısırdığında inledi. Adamın gıdıklamasıyla sinirleri alev alan kız, kaslarında oluşan hassasiyetle sırtını dikleştirdi.

Adam ısırıklarla başını hızla aşağı indirirken vücudu kasıldı ve inilti üzerine inilti üretti. O farkına varmadan, dili amının yarığına daldı ve uyluklarını memnuniyetle açarken görüşü siyaha kapandı. Kalçaları yüzüne çarptı ve dilini klitorisine doğru döndürmek için yaladığında memnun bir hırıltı çıkardı.

"Zaten çok ıslaksın," diye homurdandı diğer tarafa geçmeden önce amını yalarken. "Sanırım gıdıklanmayı seviyorsun."

Zylah inkâr etmek istedi ama adamın dilinin gücü karşısında kendini toparlayamadı. *Bu çok hoş bir his.* Dilini önce dış dudaklarından birine, sonra diğerine, sonra da klitorisine doğru bir o yana bir bu yana kaydırды. Sıcaktı, ıslaktı ve nefesi sürekli üzerinde geziniyordu.

Saçlarını ya da boynuzlarını kavramayı o kadar çok istiyordu ki, böylece onu amına daha sert sokabilecekti. Bacakları adamın ellerini iterek başının etrafına dolanmasını sağladı ama adam bacaklarını bir santim bile oynatmasına izin vermedi.

Adam geri çekilip onu ön tarafına çevirdiğinde Zylah üzgün bir nefes verdi.

"Üzgünüm ama seninle dalga geçmeyi henüz bitirmedim," dedi arkadan öyle sert ısırıldı ki kan anında etinin yüzeyine fışkırdı. Geri çekildi, bir elini saçlarının üzerinde gezdirirken dudaklarını yalayarak onun kaygan ve kanlı tadını aldı. "Bütün öğleden sonra ve gecemiz var ve ben bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum."

Sıcak ellerini kadının sırtında gezdirdi ve tırnakları kadının sırtını hafifçe çizdiğinde kadının aşağı doğru eğilmesine neden oldu.

"*Jabez*," diye zayıfça bağırdı kıcını yukarı iterken ve tepki olarak gerilirken.

Adam hassas kalçalarına indiğinde kuyruğu kıpırdadı ve adam sikini yanaklarının yarığına dayadı, böylece tutamının ona karşı hareket ettiğini hissedebiliyordu. Elleri kızın yanlarına doğru kayd, ancak tırnakları kıza tekrar vurabilsin ve yaklaştığında kuyruğunun tepki olarak titremesine neden olsun diye geri çekti.

Üzerine eğildi ve ona doğru iterken omzunu ısırıldı. "Sikimi içinde istiyor musun, Zylah?" diye gürledi kafatasının yanında, Yumuşak sesi uyarılmaktan boğuklaşıyor ve nefesleri dizlerini titretiyordu. "Güzel ve dolu hissedene kadar seni sikimle germemi ister misin? Dar amcığın etrafımda tekrar tekrar boşalırken, seni döllerimle doldurana kadar becermemi ister misin?"

Başını sallayarak, "Lütfen" diye sızlandı. "Çok kötü."

İki parmağı arkadan içine girdiğinde ondan hırıltılı bir inilti koptu. Parmakların uçları en mutlu olduğu noktaya doğru ilerlediğinde kalçaları daha da yukarı kalktı ve zevk bir anda onu vurdu. Uzun parmaklarını itmeye başladığında elleri bağlarına karşı mücadele etti, her seferinde aç bunun için mükemmelmış gibi tam o noktaya doğru dürttü. Hatta daha sert itmek için parmak uçlarını aşağıya doğru kancaladı ve ayak parmakları tepki olarak kıvrıldı, ayakları kalktı.

Çılgınca nefes alıp verirken duvara puslu bir şekilde bakarken görüşü bulanıklaştı. Şehvet ve ihtiyaç tehlikeli bir fırtınaya dönüşen bir cehennem gibi damarlarına dolduğunda nefesleri daha boğuk çıkıyordu. Başını eğdi

ileri geri hareket ederken, onunla oynarken kendini parmaklarının üzerinde çalıştırmaya çalışıyordu.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Boğuk sesi, kızın tepki olarak titremesine neden oldu. "Kukun şimdiden çok fazla seğiriyor. Lanet olsun, Zylah. Nasıl bu kadar muhtaç olabiliyorsun? Daha yeni başladım."

Orgazma doğru savrulurken amcığı onun etrafında kenetlendiğinde cevap vermesine bile gerek kalmadı. Yüksek sesle bir çığlık atarak, spazm geçiren çekirdeğinin içinde sıvı fişkirirken kalçalarını daha hızlı ileri geri kaydırdı.

Karnı defalarca zonkladı ve mutluluk dalgalarını sürerken vücudu öne doğru sarktı. Parmak uçları her sokuşunda aşağıya doğru kancalanıyor, gözlerinin karanlıkta gidip gelmesine neden oluyordu.

Vücudu gevşediği anda sırt üstü yere düştü. Başını bacaklarının arasına gömüp dilini girişine doğru götürürken bir hırıltı çıkardı ve dağınık yalamalarla doruk noktasının tadını ondan çaldı. Dişlerine karşı nazik değildi ama hareket eden dili ve dudakları, ağzıyla onun ırzına geçerken onu herhangi bir acıdan uzaklaştırdı.

Yüksek sesle, acı veren bir inilti ile, klitorisini emmek için yalamadan önce uzun dilini içine soktuğunda sırtını eğmekten başka bir şey yapamadı. Parmaklarını tekrar içine soktuğunda uylukları daha da ayrıldı ve onu ona tutmak için ayaklarını omuzlarına bağladı. Bileklerinin etrafındaki ipi kaldıraç olarak kullanan Zylah, her zamankinden daha fazla boynuzlarını veya saçlarını tutup kendini ona karşı becerebilmeyi dileyerek yüzüne doğru eğildi.

Sertçe emiyor ve diliyle sürekli klitorisine vuruyor, parmaklarını hızla içine pompalıyordu. Saniyeler içinde Zylah başka bir orgazma doğru fırladı ve vücudu kontrolü ele almaya çalışırken dizleri başının etrafında kapandı. Dallarının parmaklarını kavradığını, işi bitene kadar onları bırakmayı reddettiğini hissedebiliyordu ve elini onun için sert ve hızlı bir şekilde pompalamak için onlara karşı savaştı.

"Jabez..." diye seslendi, sırtı defalarca kamburlaşırken, her seferinde mutluluktan tüm vücudu yataktan kalkıp süzülme istiyordu.

Saçlarının ve boynuzlarının tepesine bakarken başını gerilmiş pazularına yasladı ve kendisine nasıl harika bir şekilde işkence ettiğini *görebilmeyi* diledi. Pantolonu sertti, ciğerlerini şiddetle yırtıyordu ve vücudu parmaklarını sıkmayı ve sağlamayı bıraktığında bile sakinleşmedi.

"Durma," diye tekrar tekrar yalvardı, sesi her saniye daha kısık ve daha boğuk çıkıyordu. "Çok iyi hissettiriyor. Ağzını üzerimde hissetmeyi seviyorum. Dilin, dudakların, dişlerin. *Daha fazla.*"

Bir inilti çıkardı ve ondan kaçmasını engellemek için ayak bileklerini sırtından geçirmeye çalıştı. Çılgınca kucaklamak için parmaklarını çıkarırken amına karşı ıslak bir hırıltı üretti. Başını yukarı ve aşağı daldırmak, kıvrımlarına herhangi bir şekilde gelmek için kendine yer açmak için uyluklarının arkasını tuttu.

Klitorisine her vurduğunda, ondan sessiz bir inilti koptu. Tekrar yaklaştığını anladığında, dilini gidebildiği kadar içine soktu. Dilinin ucunu sarmaya ve onu iterken içinde tutmaya çalışan bir dal hissettiğine *yemin etti.*

Tam boşalmak üzereyken adam durdu. Kadının bacaklarıyla boğuşmayı başardı ve onları birbirinden ayırabilmek için galip geldi. Sonra çok geçmeden geri çekilip arkasına yaslandı ve onu panik kapladı.

"Hayır! Durma, *lütfe.*"

Yüzünü tekrar aşağı itebilmek için bağlara karşı savaşılmaya çalışırken tekmeledi.

"Üzgünüm Zylah, ama daha fazla bekleyemeyeceğim," dedi derin nefesler alarak.

Burnu, yanakları ve çenesi kızın kayganlığıyla kaplı olan Jabez, pantolonuna bakarken dudaklarını yaladı. Bağlarını koparmadan önce el yordamıyla çözdü ve siki ortaya çıktı. Tamamen dolmuştu ve hatta çıkıntıları normalden daha fazla alevlenmişti, prekum başını parlatıyordu. Pantolonunu tamamen çıkarmaya zahmet etmedi, dizlerinin etrafına düşmesine ve şimdilik orada kalmasına izin vermeyi seçti.

Jabez baldırlarının arkasını kavradı ve ayakları boynuzlarının yanında duracak şekilde inciklerini yatağa çarptı. Açı, sırtının kıvrılmasına ve kıcının, amı neredeyse tavana bakana kadar yataktan kalkmasına neden oldu.

"Biraz daha bekleyebilirim diye umuyordum ama önümüzdeki birkaç saniye içinde taşaklarına kadar içine girmezsem çıldıracağım."

Tek seferde sikini kabzasına kadar soktu ve geniş başı ve onu takip eden çıkıntılar girişini geçip içeri girerken en hassas noktasına doğru fokurdadı. Zylah bu hisle ve onu mızraklayan keskin kolan ve sertlikle bir inilti çılgılığı attı. Sıvı ısı içine dolduğunda amı hemen sıkıştı, beyni onun horozunun baskısından parçalandı.

"Siktir," diye inledi Jabez, ona alışması ya da sakinleşmesi için bir an bile vermeden kalçalarını sert ve hızlı bir şekilde pompalayarak. "Şimdiden geliyorsun."

Baldırlarına daha fazla ağırlık verdiğinde elleri baldırlarında sıkılaştı. Gözleri yuvarlanırken, sıkılmış dişleri ortaya çıkana ve başı arkaya eğilene kadar ifadesi sıkıştı. Adam kızın içine çılgınca girdi ve Zylah, adamın bilekleri bağlıyken onu tutma şeklini kabul etmekten başka bir şey yapamadı.

Kabaran, sıkı duvarlarının içindeki çıkıntılarını yakından hissederken onun altında inledi. Gözbebekleri kapanırken gözleri karardı, zevk onu bir şimşek gibi vurdu ve devam etmesini sağladı.

"Aynen öyle," dedi sıcak ve ateşli pantolonunun altından. "Bütün gece benim için gel."

Zylah orgazmının son damlasını da atınca ürperdi. Gergin kasları gevşedi ve gevşeyen vücudu adamın ona her vuruşunda zıplamasına neden oldu. Dokundukları her yer onun tarafından dağlanmış gibi hissediyordu ve ayak bileklerinin hemen üzerindeki ellerinin kalıcı izler bırakmasını umuyordu.

Adam gözlerini açıp kadının onu yuttuğu yere bakarken kalçaları daha sert çarptı. Dudaklarının arasından derin, karanlık bir kıkırdama titreşti.

"Sana bu amcığı mahvettiğimde nasıl hissettirdiğini göstereceğim ve ben sen yalvarana kadar durmayacağım."

Kahretsin, çenem beni öldürüyor, diye düşündü Jabez, dilini Zylah'ın klitorisinin etrafında döndürürken şikayetçi bir iniltiyle. Zylah tepki olarak seğirdi ve Jabez parmaklarını tam G noktasına geçirdiğinde kalçaları titredi.

Eli de ağrıyordu ve son bir saat boyunca ağzıyla parmakları arasında molalar vermesi gerekmişti. Nyl'theria'da geçen zaman göz önüne alındığında, yakınlaşmaya başladıklarından bu yana *birçok* Dünya saati geçtiğini biliyordu.

Onu ilk becerdiğinde, alacakaranlık hâlâ devam ediyordu. Gece çoktan gelmişti ve evleri, onun parlayan mor küreleri ve göremediği bir mana taşından güç alan her iki yan masadan gelen loş ışık dışında karanlıkla örtülmüştü.

Aminin içine girmek yerine üzerine boşalmaya özen göstermişti, böylece tohumları onu bozmadan sadece onun tadına bakabilecekti. O zamandan beri, aletini kendine saklamayı ve yalnızca azgın küçük tavşanına odaklanmayı başarmıştı.

Amcığı parmaklarının etrafında kenetlendi ve yumuşak bir inilti çıkardı, ama orgazmı hafif ve güçsüzdü. Bir iniltiyle sona erdi ve ayaklarının topukları, onu uzaklaştırmak istercesine sırtına doğru itti.

İhtiyacı olan tek şey o tiz sestti.

Parmaklarını kızın amının şişmiş ıslak sıcaklığından çekti ve sonunda dilini kızıdan çıkardı, bu kadar uzun süre sonra bu noktaya geldikleri için şükretti.

Ne kadar yorgun olursa olsun, hâlâ zonklayan sikinin tabanını yumrukluyor ve başını kadının amcığının deliğine dayıyordu.

Ucu zaten ıslaktı ve prekum ile doymuştu ve sadece aminin yetersiz dokunuşu taşaklarını sıktı. Belinin etrafındaki loş ışıktaki parıldayan altın doğum kontrol geliştirici zincirinin görüntüsü bile omurgasına saldıran bir ürperti yarattı. Onun içine girebileceğini ve hiçbir endişe duymadan onu menisiyle ağzına kadar doldurabileceğini bilmek, çünkü onunla iletişim kurmadan asla çıkarmayacağını bilmek onu her zaman daha da azdırdı.

"Bekle," diye yalvardı, adam üzerine çıkmaya başladığında başını geriye atmak için yere baktı. "*Jabez...*"

Derinlere oturtulup içine gömüldüğünde cevap olarak inledi. İşinin bittiğini bilse de onu sadece bir kez *becermişti* ve siki serbest kalmak için yanıp tutuşuyordu. İyi bir çocuk olmuştu, sabırlı davranmıştı, onu sadece bir kez almış ve sonra ona doruktan sonra doruk hediye etmişti.

Onun orgazmlarını içtiği gerçeği olmasaydı karşı koyabilirdi. İçindeki afrodisyak bileşeni buna *ihtiyacı* olduğu anlamına geliyordu. Ona sokulduğu andan itibaren şişmiş sikini karıncalandırıyor ve *saatlerdir* dilinin her turunda kan dolaşımına karışıyordu. Vücudundaki her kas lifi şimdi şehvetle uğulduyordu.

Adam onun aşırı kullanılmış, şişmiş amına girdi ve göz kapakları amın ne kadar yumuşak, ne kadar rahat olduğunu görmenin mutluluğuyla titredi. Kız inlediğinde, onu rahatlatmak için vücudunu indirdi ve ona sıkıca sarıldı. Sırf onun iyiliği için yavaşladı ama vahşi bir canavar gibi içine pompalamasına gerek olmadığını da biliyordu.

Aleti *sertçe* titrediğinde boynuna doğru inledi.

Bu uzun sürmeyecek. Sadece birkaç pompayla bile, o kadar uzun süredir bekliyordu ki, kalçaları ihtiyaçla çarşafıya sürtünüyordu, çoktan yaklaşıyordu.

Ellerinden biri gövdesinin altından kayarak boynunun arkasını kavırken, diğeri sırtını yoğurdu ve kendi kalçalarını selamlamak için kalçalarını kaldırdı. Kız küçük bir inilti daha çıkardığında, coşku onu yok etmekle tehdit ederken kulakları sarktı.

"Üzgünüm, Zylah. Benim için biraz daha dayan," diye yalvardı ve rahim ağzına ulaşana kadar onu iterek yumuşak bir şekilde ona süttü.

"Artık bundan hoşlanmıyorum," diye sızlandı, bağlarını zayıfça çekiştiriyordu. "Sana sarılmak istiyorum."

İticiğini durduramayınca, hayatı buna bağıymış gibi hareket etmeyi durduramayınca ürperdi. Kadının bileklerine baktı ve sersemlemiş zihni bu güzel yaratığın gitmesine izin vermenin dışında bir çözüm düşünmeye çalıştı. Kadın bir an için kenetlendiğinde, adamın nefes nefese kalan dudaklarından acınası bir *inilti* kaçtı.

Jabez onları yerlerine ışınladı ve o da bağların arasından kaydı.

"Bunu seviyorum," diye fısıldadı, kollarını onun vücuduna dolayarak tatlı bir şekilde ona sarılabildi. "Karınlarımızın birbirine değmesi ve seni içimde daha derinden hissedebilmem hoşuma gidiyor."

Hay sikeyim. Şirin, diye düşündü, gözleri onun saf sözleri karşısında ısırapla kırışıyordu. Onun üzerine uzandı, böylece gövdeleri birbirine daha fazla değip birbirine geçti ve kalçalarının açısını farklı bir şekilde eğdi.

Sikinin mükemmel bir yere sürtünmesi gibi keskin bir aksama geldi ve kalçaları onun için açıldı. Onu serbest bırakmamalıydı. Şimdi elleri onu kavırıyordu, amı çılgınca kasıldığında pençeleri omzuna ve yanına saplandı.

Yorgunluğunun rehabetini bir saldırganlık parıltısı kesti ve onu daha hızlı becerdi. Pençeleri etini parçaladı ve bir kükreme çıkardı, kalçaları ona daha sert iterken parmakları onu hareketsiz tutmak için vücuduna girdi.

Zylah'ın amcığı sikinin etrafında kenetlenirken boynunun yan tarafını ısırdı ve mahkûm olduğunu anladı. Zylah onu sağarken inilti bir inilti çıkardı, kaymalarını daha kolay, daha hızlı, *daha sıcak* hale getirmek için yeterince sıvı kayganlık üretti. Zylah'ın ayak bilekleri adamın kıcının üzerinden geçmeye çalışırken, adamın dişleri gözleri geri dönene kadar daha da derine indi.

Taşakları sertçe yukarı kalktı, kesesinin içinde sıkıştı ve içinden tohum fişkırdı. İlerlemeyi bıraktı ve kalçalarını öyle sert itti ki kızın nefesi kesildi.

"Ah lanet olsun, Zylah," diye inledi ısırığını serbest bırakarak nefes almak için.

Şefkat göğsünün içinde yankılanıp orgazmını daha güçlü hale getirdiğinde burnu sızladı ve zevkin omurgasından aşağı dalgalanmasına ve tüm kasıklarında kıvılcımlanmasına neden oldu. Bacakları titrerken ve ayak parmakları kendini daha derine itmek için yatağı kazarken onu gövdesine doğru sıktı. Her meni fişkırışında kasları sıcıyor, yüzü acı içinde kendinden geçiyordu.

Sonunda taşaklarını boşalttığında, onun kalp atışlarını sikinin etrafında ve ona karşı hissedebilsin ve böylece onun her yerinde hissedebilsin diye sonrasının tadını çıkardı. Nefesleri birbirine karıştı ve kokularının karışımı, onu *acıtan* yoğun bir artçı şokta son bir kez nabzının atmasını sağladı.

Yavaşça sikini ondan çekmeden önce yanağına bir öpücük kondurdu, onu rahatlatmak kadar ondan kaçmaya da ihtiyacı vardı.

Kolları yatağa düştü, var olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olduğunda onu bıraktı.

Aşırı sıcaktan kanayan sırtından ve şakağından terler süzölmeye başlayınca Jabez yataktan kalkıp zemine gömölö küvete doğru ilerledi. Çömeldi, elini mor mana taşının üzerinde salladı ve sıcaklık kontrollö suyun küvetin kenarından hızla akarak küveti doldurmasını izledi.

Döndüğünde Zylah'ı yatakta cansız yatarken buldu ve dudaklarını bir sırtış kapladı.

Ağrıyan çene ve el kemiklerini oynatarak ona yaklaştı.

Kafatasını ona doğru kaldırdığında gözbebekleri bembeyaz oldu ve çıkardığı nefes kesik, boğuk ve tam bir panikle doluydu.

"Hâlâ sertleşmişsin!" Yataktan sürünerek çıkmak için yana döndü ama bacakları gevşekti ve ona zar zor yardım ediyordu. "Hayır! Artık yapamam!"

Jabez onun bileğinden tutup çarşafın üzerine çekti.

"Peki bunun kimin suçu olduğunu sanıyorsun?" dedi şakacı bir hırıltıyla. "Şimdi senin sinir bozucu küçük enzimlerin ikimize de işkence edebilir. Sadece iki kez boşaldım, Zylah. Genelde daha fazlası için *yalvarırsın* ve şu anda bunu yapmaya çok meyilliyim."

Çığlık attı ve ellerini göğsüne doğru itti, ancak onunla savaşırken şaşırtıcı derecede zayıftı. Adam dizlerini kendi dizleriyle yanlara itti, aralarına uzandı ve yüzünü boynunun yan tarafına gömerken sikini klitorisine doğru itti.

"Lütfen, Jabez. Özür dilerim," diye inledi, vücudu hıçkırıklarla Jabez'e doğru sarsılıyordu. "Artık bunu yapmayacağım."

İçinden kahkahalar yükselirken gözleri sevinçle kırıştı. "Şaka yapıyorum, Zylah," dedi, yüzünü kaldırarak onun mizahını görebilmesini sağladı. "Bu gece başka yok."

"Söz veriyor musun?" Sesindeki ağır sıkıntı tonu ona inanmadığını ima ediyordu.

Çenesini onun göğsüne dayadı ve ona gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun? Sonunda tatmin oldun mu?"

Kadın titreyerek başını salladı ve adam göğüs kafesine bir öpücük kondurdu. "Güzel, çünkü lanet olsun, tüm vücudum ağrıyor."

Ağrıyan çenesini iki yana itmek için çenesini kavradı ve tatmin edici, rahatlatıcı bir çıtırtı duyana kadar aynısını boynuna yaptı. Lanet dilinin arkası bile acıyordu ve alt tarafının aşırı çalışmaktan iltihaplandığını söyleyebilirdi.

Gözbebekleri turuncu renkte titriyordu. "Özür dilerim."

"Olma. Arkadaşım eğlendiği sürece bunu her gece yapmaktan mutluluk duyarım. Sadece sikimle seni tam olarak tatmin edememek beni rahatsız ediyordu, ben de bir çözüm buldum." Başını çevirdi ve dişleriyle sol göğsünün yan tarafını sıyırdı. "Ayrıca her şeye o kadar duyarlısın ki sana dokunmak ve tadına bakmak hoşuma gidiyor. Her saniyesinden zevk aldım."

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözbebekleri sarıya dönerken sesi umutla parlıyordu.

"Gerçekten mi?" Geri çekildi, ayağa kalktı ve onu banyoya taşıyabilmek için kollarını altından geçirdi. "Ama çok terledim ve biraz sıcak ikimize de iyi gelecek. Sanırım yakında uyumak isteyeceksin."

İkisi de uyku düzenlerini Nyl'theria'ya göre ayarlıyorlardı. Artık burada olduğuna göre, vücudu gecenin büyük bölümünde uyumak için doğal ritmine girmek istiyordu. Zylah ise Dünya'nın döngüsüne eşit uyumak istiyor gibi görünüyordu ama ona ayak uydurmak için uykusunu uzatmaya çalışıyordu. Buna karşılık, geceleri birlikte dinlenebilmeleri için uykularını yarıya indirdi ve ikinci güneş neredeyse tamamen doğduktan hemen sonra.

Zylah'ı küvete taşıdığı anda küvet neredeyse dolmuştu. Onunla birlikte küvetin içindeki koltuğa oturduğunda dişlerinin arasından bir nefes çekti ve su, sırtını çizen pençe izlerine dokundu. Neyse ki çok derin kesmesini engellemek için her sabah pençelerini köreltiyordu, bu da kazara başkalarına zarar vermesini önliyordu.

Suyun içine yerleşen Jabez elini sallayarak fazla dolmaması için suyu erken durdurdu. Sıcaklık mükemmeldi, suyun yüzeyinden buhar çıkıyordu ve obsidyen onu bir süre daha bu şekilde tutacaktı.

Kadın onun açık kalçalarına yaslanmış ve omzunu göğsüne dayamışken, adam arkalığa yaslandı. Kollarını arkalığa dayadı ve dışarıya, sol taraftan camın içine girmeye başlayan Otholla'ya baktı.

"Bu manzarayı gerçekten çok seviyorum," diye yorumladı, uzakta belli belirsiz parlayan ormana bakarak.

Burası evi gibiydi ve her zaman istediği şeydi - her ne kadar bunu başarmak planladığı gibi olmasa da.

"Benim de hoşuma gitti," dedi bir kolunu adamın karnına geçirip yan tarafını tutarken ve kendini sabit tutarken.

Kız suda hiç yüzmüyordu ve Jabez onun kucağında yüzer gibi zıplamaktansa ağır ağır oturmasını tercih ediyordu. Sıvı sıcaklığında oturan Jabez, sekslerinin, küvetin ve onları nasıl rahatlattığının ve her zaman özlemine duyduğu manzaranın tadını çıkarırken zihninin sessizleşmesine izin verdi.

Zylah bir elini kaldırdı ve boynuzlarındaki bantlara bağlı zincire dokunup sallanmasını sağlamak için pençelerini kınına soktu. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi; kızın boynuzları bu kadar beğenmesinden memnundu.

Onları organize etmek yaptığı ilk işlerden biriydi ve konseyin şehre girmesi için ona verdiği fonların neredeyse tamamını tüketmişti. Bu yüzden bugün bir mana taşı için madencilik yapmasına izin vermeleri için onları zorladı. Her ne kadar burada bulunmasının bir gereği olsa da, adil davranıp ona bu iş için de ödeme yapıyorlardı.

Şehirden her ayrıldığında ya da onlar için bir şey yaptığında, harcadığı zamanın bedelini ödeyeceklerdi.

Lezekos Şehri bir ticaret şehriydi.

Yiyecek, barınma, ilaç ve temel mobilyaların hepsi sağlanıyordu ama güzel giysiler, kaliteli süs eşyaları ya da evlerine bir şeyler eklemek istiyorlarsa bunun için çalışmaları ya da ticaret yapacakları bir zanaat edinmeleri gerekiyordu. Yeni oldukları için kendilerini kabul ettirmeleri uzun zaman alacaktı. Konsey için çalışmak, bir zanaat öğrenmek zorunda kalmamasını sağlayacak, yani Zylah'la birlikte dilediklerini yapmakta özgür olacaklardı.

Özünde, tembellik edebilir ve yardımını istedikleri zamanlar dışında istediği zaman onun üzerine titreyebilirdi.

"Jabez," diye başladı Zylah, hâlâ boynuzundan sarkan mücevherlerle oynuyordu.

Yüzünü ona dönebilmek için başını eğdi. "Evet?"

Deniz mavisî gözleri kırmızımsı pembeyle titreşti ve gergin bir şekilde gevezelik etti. Kızın omuzları utangaç bir şekilde içe doğru döndüğünde ve elini indirdiğinde kaşlarını çatı.

"Sen..." Kıpırdandı ve gözbebekleri tamamen utangaç ya da mahcup bir tona büründü. "Beni seviyor musun?"

Bu soruyu beklemediği için başı seğirdi ve geriye doğru döndü; sanki uzun zamandır bunu sormak istiyormuş gibiydi. Bakışlarını dışarıya çevirdi, bu sırada kalbi göğsünde daha sert çarpıyor, damarlarına derin acı veren duygular çarpıyordu.

"Evet, seni seviyorum," diye cevap verdi sessizce ve tereddüt etmeden.

Şok olmuş bir solukla doğrulmak için adamın göğsünü itti. "Gerçekten mi?"

Şaşırmış gibi ses çıkarmasından hoşlanmayan adam onu tekrar aşağı çekti ve su etraflarında dalgalandı. "Tabii ki istiyorum."

Senin için her şeyden vazgeçtim. Bu aşk değilse neydi?

Bazı erkekler, onun gibi ahlaksız ve zalim olanlar, taptıkları biri için dünyayı yakmaya razı olabilirdi ama o zaten bunu yapmaya çalışıyordu. Zaten kan dökmekle dolu bir geçmişe sahipken böyle bir fedakârlık tamamen anlamsızdı. Dünyaya hükmederek ona dünyayı vermek, bu şehri yerle bir etme hedefiyle uyumluydu ama barışçıl bir şekilde girmek? Milyon yıl geçse de böyle bir şey yapabileceğini düşünmemişti.

Amacından, fikrinden, intikamından ve hatta... benlik duygusundan vazgeçti. Geriye kalan tek şey ona olan saplantısı, aşkı ve şefkati olana kadar kendini parçalara ayırdı. Kendisinden geriye kalan tek şey ona bağlı olan parçalar olana kadar ve onun gitmesine izin vermek ya da eylemleri nedeniyle zarar görmesini görmek istemiyordu.

Aynı zamanda meclis üyelerine boyun eğmesini ve itaat etmesini sağlayan şey de buydu.

Bu lanet şehirde olmaktan nefret ediyorum. Ondan istedikleri şeyi yapmaktan nefret ediyordu. İğrenç bulduğu bir şekilde hizmetlerini sunmaya zorlanmasından nefret ediyordu. Ömrü boyunca sakladığı sırrını başka bir varlıkla, hem de bir Elfle paylaşmış olmaktan nefret ediyordu.

Her lifi, her hücresi, varlığının her parçası şehirde olmak istemiyordu. Kokularından, İblis'e benzemeyen yüz hatlarından, bakışlarından ve Zylah'a iğrenç bir merakla bakmalarından nefret ediyordu. Her seferinde

Biri ona tuhaf baksa ya da biraz korksa, hemen yanlarına gidip sert boynuzlarından biriyle suratlarına vurmak isterdi.

Ama sırf onun için her şeye katlanıyordu.

Sırf onu daha önce *evlerinin* etrafında kovaladığında yaptığı gibi kıkırdatabilmek ya da durması için yalvarana kadar onu becerebilmek için bunu yapmaya devam edecekti. Sırf kollarında acıdan inlerken onu bir daha kendi kanıyla kaplı görmek zorunda kalmasın diye.

Kalbi değişmiş ve onun için yeniden doğmuştu, ancak hiçbir şey onu kibirli, kendine güvenen bir hıyar olmaktan alıkoyamazdı.

Hiçbir şey onun kim olduğunun özünü değiştiremezdi ve *çoğunlukla* onun hoşuna gittiği için şanslıydı.

Mükemmel olmayabilirdi ama onun için çabalardı. Gururu ve erkekliği, Zylah'ın ona küçük gelini, eşi, büyüleyici dikenini ya da her ne demeye karar verdiyse onu demesinden rahatsız olacak kadar kırılgan değildi. Bunu sadece onu kızdırmak için bir yol olarak kullanacak, o zamanlarda aşırı baskın davranarak onu şakacı bir şekilde azdıracaktı.

Bundan hoşlanabileceğini bile düşündü.

Çevresine ışıltılı bir damla süzüldü ve aşağı baktığında kızın gözbebeklerinin parlak pembe olduğunu ve ruhani gözyaşları döktüğünü gördü. Ellerini sıkıca kenetlemiş bir şekilde yana bakıyordu ve içinden sessiz bir sızlanma yükseldi. O zaman kalbinin aşırı hızlı attığını ve kuyruğunun dış uyluğuna doğru bir o yana bir bu yana kaydığını fark etti.

Bu, pembe rengin ne anlama geldiğini açıklıyor.

"Eee?" dedi hafif bir kıkırdamayla. "Beni merakta mı bırakacaksın, yoksa cevap verecek misin?"

"Seni seviyorum Jabez," diye fısıldadı ona bakarken. "Sanırım uzun zamandır seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye tekrarladı, sadece bunun gerçek olduğunu bilsin diye.

İşaret parmağını çenesinin altına yerleştirdi, kemikli çenesinin alt tarafını kaldırdı ve kesici dişlerine bir öpücük kondurdu. Pembe gözyaşları daha hızlı süzülüp çarpışarak daha büyük damlalar oluştururken dudaklarının altında kıkırdadı.

Onlara sevgiyle baktı, çift renkli ruhunun su rengi ışıltısı onun üzerinde yayılırken, onun ruhani karanlık güzelliğine hayran kaldı. Onun en gizli parçalarına sahipti ve özünde onun da kendisine ait olduğunu biliyordu - başının üzerinde bunun kanıtı olmasa bile.

Sanırım beni her şeyden vazgeçirip yerine aşık edebilecek tek varlık sensin.

Ne kadar acınası bir düşünce.

Bir Duskwalker Aile Buluşması

Bonus Novella

Opal Reyne

Bir Nyl'theria ayı (üç buçuk Dünya ayı) sonra

Jabez'in burnu kırışırken, çenesindeki bir kas düğümlenene kadar sıkılı dişlerinin arasından gizli bir iniltiyi ısırdı. Zylah'nın sırlıslık olmuştur ıslak amını, yüzünü ona dönerek sikinin üzerinde aşağı yukarı zıplatmasını izlerken, ateşli bakışlarını karnına defalarca sürtünen kabarık kuyruğuna kilitledi.

Tırnaklarını onun tüylü sırtından aşağı doğru kesti, böylece o küçük kürk tutamına yaklaştığında çırpınacaktı. Bununla birlikte, kadının iç organları adamın sikinin etrafında titredi ve adamın çenesi düştü.

Bunu yapmasına bayılıyorum.

Başparmaklarını yarığının her iki yanına getirdi ve mor amının dudaklarını arkadan araladı, böylece kendisinin onun rahat sıcaklığında tekrar tekrar kayboluşunu izleyebildi. İçinden ürpertici bir nefes gelirken dudaklarını yaladı.

Tohumu yükselmeye başladığında, kalçalarını tuttu ve aynı anda aşağıdan ona çarptı. Kendini taşaklarına kadar soktu ve amcığının onu tamamen yuttuğundan emin oldu.

Sabahın erken saatlerinin aydınlığı, kesesi sıkılaştığında görüşü karardığında karardı ve onun itişine itişle karşılık verdi. Bir ürperti kasıklarına yayıldı ve terle kaplanmış omurgasından yukarı çıktı. Midesi çukurlaştı, nefesleri kesildiğinde göğsü sıkıştı ve kalbi kulaklarında sağır edici bir kükreme olana kadar hızlandı.

Birkaç saniye içinde onun içine girmişti. Mümkün olduğunca derin olması için onu tutmaya çalışmak yerine, şakacı bir şekilde üzerinde zıplamasına izin verdi. Adam orada yatarken kadının aklını tamamen karıştırmasını sağladı ve adam boşalırken onun eğlenmesine izin verdi. Adam orgazmını bitirmek üzereyken kızın pençeleri adamın titreyen kalçalarına saplandı ve kız başını geriye doğru eğerek güzel bir çığlık attı.

Kahretsin, bunu yaparken bir gün beni öldürecek. Kadın artık hassaslaşan sikini sıkıkça inledi.

Ancak kadın adamın etrafında kendini sıkmayı bitirdiğinde adam kalçalarını tuttu ve durması için onu aşağıya çekti. Tabii ki durmadı. Devam etmek için kıvrandı, büküldü ve huzursuz bir inilti çıkardı.

Jabez sikini kızın üzerinden çekerek onu yatağa yapıştırdı ve kızın göğsü yatağa çarptı. Jabez onu kışından tutarak yere yatırdı, siki dolgun yanaklarının arasında duruyordu ve üzerine uzandı. Boynunun yan tarafına bir öpücük kondurdu.

"Bu kadar yeter, Zylah," dedi ona, gözlerini parlayan gökyüzüne dikerek.

"Ama durmak istemiyorum," diye haykırdı ve kalçalarını kaldırarak ona doğru sürtünmeye başladı.

"Şey, çok kötü." Ellerini onun kollarında gezdirip ellerinin arkasını tutarken boynunu ısırdı. "Bu sabah hazırlanmamız gerekirken beni seks yapmaya ikna etmeyi başardın. Seviştiğimiz için geç kalırsak Merikh'in canı sıkılır."

Bir hıçkırıkla başını yana çevirdi ve ardından sinirli bir homurtu çıkardı. *Somurttuğu zaman çok tatlı oluyor.*

"Nasıl hissettiği umurumda değil," diye homurdandı.

Kızın üzerinden atladı ve tombul poposuna sert bir şaplak attı. "Aferin kızıma."

Jabez hızla yataktan yuvarlandı ve azgın Zylah'ın ona saldırma ihtimaline karşı kendini hazırlamak için elini yukarı itti. Zylah yataktan inerken Jabez de dimdik ayağa kalktı. Sonra dönüp düş alanına doğru yürürken bir yandan da saçını yarım topuz yaptı. Elini sıcaklık kontrollü mana taşının önünde salladı ve düş canlandı.

Kabine girmeden önce kapı aralığından geri çekilerek yatağın yanındaki duvarda asılı duran gardırobu karıştıran Zylah'a baktı.

"Geliyor musun?"

Omuzları sertleştirdi, tüyleri hareketle birlikte kabardı ve başını başka yöne çevirdi. "Hayır. Orayı sevmiyorum."

"Banyo için vaktimiz yok." Kız hemen gelmeyince elini uzattı ve onu çağırdı. "Bir daha düşmeyeceğinden emin olacağım."

Zylah bir iç çekti ve tüylü kıcını sallayarak ona doğru yürüdü. Eşiği geçip ıslak alana girdiği anda dizlerinin bağı çözüldü ve adamın kollarına tutundu. Adam ellerini iki yanındaki obsidyen duvara dayayarak onu suyun preynin altına kapattı.

O ilk seferin etkisinden henüz kurtulamamıştı. Gülmemeye çalıştı, çünkü bunun sadece onun hislerini daha da kötüleştireceğini biliyordu.

Jabez sağ elini duvardan çekerek kadının kalçalarının arasına dokundu ve iki parmağını içine soktu. Hiç beklemediği bir anda nefesi kesildi ve adamın omuzlarını kavradı.

"Duşta yapmak istemiyorum!"

"Yapmayacağım." Yine de... sırtına ılık su püskürtürken onu duvara yaslayıp becerme fikri hâlâ kalkık olan sikiinin sarsılmasına neden oldu. "Seni döllerimden temizliyorum."

Adam parmaklarını açtığı anda kadın rahatsız edici bir inilti çıkardı, ama adam kadından yapışkan sıvı damladığında tatmin oldu.

"Neden?"

"Çünkü, inanın bana, bunu yapmam muhtemelen daha iyi olur."

Jabez normalde bunu umursamazdı ama koku alma duyuları çok iyi olan, koku odaklı yaratıkların etrafında olmak üzereydiler. Ayrıca ondan tutkuyla nefret ediyorlardı. Kendisi geride ve zarar görmeyecek şekilde dururken, koklama mesafesinde olacak kişi o olduğu için durumu onun için daha da garip hale getirmemeyi tercih etti.

İşi bittiğinde, kokusuz şampuanla yıkanmasına yardım etti ve ardından suyu kapattı. Elinin basit bir hareketiyle kurutma büyüğü devreye girdi ve dizlerindeki sallantı hafifledi.

O dişlerini fırçalarken kadın odadan çıktı, sonra saçlarını taradı ve tekrar yarım topuz yaptı. Yüzünün tıraşa ihtiyacı olmadığından emin olmak için kontrol etti ve önceki gün yaptığından beri neredeyse hiç dikenli olmadığını görünce memnun oldu.

Tam ıslak alandan çıkarken, onun en sevdiği kıyafeti çıkardığını fark etti.

"Deniz mavisi elbiseyi giymek istiyordum," dedi donuk bir ifade ve tonla.

Zylah giysiyi göğsüne bastırırken gözbebekleri parlak sarı renkte parladı. Kıkırdamasını gizlemek için ondan uzaklaştı, onun yaramazlıklarını ve kendini ne kadar komik bulduğunu cesaretlendirmemeye çalıştı.

Bir çift siyah dar pantolon ve uzun kollu bir gömlek giydikten sonra lacivert, kolsuz, dar ve sert yakalı tuniğini giydi. Bacaklarını açık mor harem pantolonunun içine soktuğunda, baldırlarında sallanmaması için dizlerinin etrafından bağladı. Başka bir şey giymedi ama sıcak onu hemen terletmeye başlayınca siyah gömleğinin kollarını geri çekti.

Dünya'da yaz olmalı ama kendimi sıcak tutmak için mana harcamamayı tercih ederim. Merikh'in büyümlü yeteneklerini nasıl kötüye kullanmak üzere olduğunu zaten tahmin edebiliyordu ve buna bir yenisini eklemek istemiyordu.

Giyindikten sonra evlerinden ayrıldılar. Büyük Mavka ve gelininin onları beklediğini görmeleri için koridorun sonuna ulaşmaları yeterliydi.

Kendisinininkine neredeyse tıpatıp benzeyen kırmızı kolsuz bir tunik giyen Merikh, dizlerinin etrafından bağlanan siyah bir pantolon giymişti. Her zamanki gibi, diğerlerini tehlikeli tüylerinden korumak için zırhlı Elf muhafızlarını giymişti.

Raewyn dökümlü, uzun ve siyah dar pantolonu ve gömleği olmasaydı açıkta kalacak olan soluk pembe bir elbise giymeyi tercih etmişti. Ayaklarına ise çoğu Elysian'ın tercih ettiği dekoratif tabansız ayakkabılardan giymiş ve büyümlü özgürce kullanabilmek için ayaklarının altını çıplak bırakmıştı.

Delysianlı küçük bir çocuk Raewyn'in elini bırakıp ciyaklayarak ona doğru koşarken tiz bir kıkırdama kulaklarına ulaştı. Küçük kızın yaklaşmasını izledi ve sonra onu hızla kollarının arasına aldı.

"Sana da günaydın Lehnenia," diye Nyl'kira dilinde selam verdi Jabez, burnuna bir santimden daha yakın olan kızın yüz hatlarını incelerken. Beyaz kirpiklerle kaplı iri kırmızı gözleri Jabez'in gözlerinin içine bakıyordu.

Boynuzları onunkine benzer şekilde başının üzerinden geriye doğru uzanırken, ona dişli bir gülümseme verdi. Onun aksine, iblisin köpek dişleri büyüktü ve ağzı için o kadar büyüktü ki köpekbalığı benzeri dişleri ortada bir nokta oluşturacak şekilde öne doğru itilmişti. Gevşek, tirbuşon bukleleri başının ve sivri kulaklarının etrafında sallanırken, ona geniş gözlü bir selamlama bakışı attı.

O ve Raewyn gibi Lehnenia da soluk turuncu bir elbisenin altına bir dizi sıcak tutan giysi giymişti.

"Günaydın Jabez," diye mırıldandı Lehnenia, ellerini göğsüne yasladığı yarım topuzundan kurtulmuş uzun saçlarına götürerek.

Benzer İblis ve Elf özelliklerini paylaştıkları düşünüldüğünde, ona anında vurulmuştu. Genelde çocukların kendisine dokunmasından pek hoşlanmazdı ama üvey babasını kızdırmaya *bayılıyordu*. 'İyi amca' rolünü abartıyordu.

Jabez bakışlarını çocuktan ayırarak Merikh'e sırttı. "En azından biri beni gördüğüne sevindi."

Boğa boynuzlu Mavka kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Geç kaldın," dedi Nyl'kira dilinde, çünkü bu dili burada birkaç aydır öğreniyordu - en iyi ihtimalle vasattı.

Merikh'in boğa boynuzlarının etrafına iki gümüş bant takılmıştı, her birinden ince bir yıldız zinciri sarkıyordu ve Raewyn'in hacimli saçlarının arkasında saklanan bir parıltı dikkatini çekti.

Ağzının sağ tarafı sinsi bir sırıtışla seğirdi.

Merikh, Jabez ve Zylah'ın eşleşen bağlanma tılsımlarını görmüş ve İblis geleneğine ilgi duymaya başlamıştı. Özellikle de şehirdeki Delysian çiftlerin benzer takılar taktığını fark etmişti.

Jabez, Merikh'in muhtemelen başkalarını ondan uzak tutmak için dışısını sahiplenici bir Mavka gibi görsel olarak işaretlemek istediğini hissediyordu. Ona bu fikri vermesi hoşuna gitmişti ve Merikh'in bu konuda yardım isterken beceriksizliğini gizlemeye çalışması çok eğlenceliydi.

Merikh'in kendi takılarına karar vermesine izin vermişti ama belli ki göz renklerini temsil etme fikrini ödünç almış ve gelininin oldukça büyüleyici yıldız patlaması gözbebeklerini sembolize etmek için kristaller ve metal kullanmıştı.

Raewyn, elleri Merikh'in gövdesine sarılı krem rengi çantayı bulana kadar onun yan tarafını okşadı. Derin çatılmış beyaz kaşlarıyla çantayı karıştırdı ve İngilizce konuştu.

"Her şeyi aldığımıza emin misin? Onun için atıştırmalık aldın mı? Yeni olduğu için muhtemelen orada bir şey yemek istemeyecektir." Nefes nefese kalmadan önce kalın ceketini karıştırdı. "Çorapları nerede?!"

"Ön cepte," diye cevap verdi Merikh, kadının endişelenmesini engellemek için çantayı kapattı. "Defalarca kontrol ettim Raewyn. Onun için her şeyimiz var."

Jabez, bırakılmak istemeyen çocuğu yere bıraktı. Merikh'in yanına gitti, kollarını ona doğru kaldırdı ve babasının onu kucağına almasını istedi. Babası bunu kolayca yerine getirdi ve Jabez iblis yavrusunu şımarttığının farkındaydı.

"Pekâlâ, hazır mısın?" Jabez kolunu Zylah'ın beline dolayarak sordu. "Önce seni ve Lehnenia'yı, sonra da Raewyn ve Zylah'ı almam gerekecek."

Merikh alay etti. "Hâlâ iki kişiden fazlasını alamıyorsun, ha?"

"Dinle, seni pislik. Senin türünün ne kadar kalın kafalı olduğunu biliyor musun?" Jabez, sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi gözlerini devirerek itiraz etti. "Sadece taşıyabildiğim kadarını ısınlatabileceğimi biliyorsun ve senin tüylü kığın gövden kadar bir kaya kadar ağır."

"Lütfen Lehnenia'nın önünde küfretmez misin?" Raewyn kollarını kavuşturup gözlerini ona doğru kısarken ısırıldı. Sıkıntıyla ince pazularına vurdu.

"İngilizceyi anlayacak gibi değil-" Çocuğun dudaklarını kıvrıran nazlı bir sırıtışla 'sikiş' kelimesini tekrarladığı anda kesildi.

Gözleri mizahla kırışırken Jabez kıkırdadı. *Şunun gidişine bak.*

Merikh'in gözbebekleri normalden daha koyu kırmızımsı bir tonda parladığında öksürdü ve gözlerini kaçırdı. Neredeyse bir sapkın gibi ısılk çalmaya başlayacaktı ama bunun kendisi için iyi olmayacağını biliyordu. *Çocukların yanında olmaya alışık değilim*, diye düşündü kendini savunmak için. Konuşurken kendini filtrelemek hiç radarında olmamıştı.

Burada geçirdiğim birkaç kısa hafta içinde çok şey değişmişti.

Konsey için şehirden ayrıldığında Mavka onunla her yere gittiğinden beri Merikh ile ilişkisi eskiden olduğu gibi değişmeye başlamıştı. Birlikte antrenman yapmak, Zerik için kitap almak ve mana taşı çıkarmak, neredeyse her gün ve uzun bir süre boyunca birbirlerinin yanında oldukları anlamına geliyordu.

Merikh'in ona duyduğu öfke tam olarak geçmemişti ama Jabez'in değiştiğini görünce zamanla azalmıştı. Jabez istediği zaman her zaman olduğu gibi küstah, soğuk, kibirli ve arsız bir adam olabilirdi ama istekleri ve arzuları tamamen değişmişti.

Jabez üvey kız kardeşine de biraz ısınmıştı. Raewyn'in yumuşak kalpli bir kadın olduğunu düşünmüştü ama aslında istediği zaman oldukça sert ve huysuz olabiliyordu. Dışarıda neşeli bir kişiliği vardı.

Konferans salonu ve laboratuvarı ve bu alanlardan çıktıktan sonra davranışlarını değiştirdi.

Ancak, Jabez'in annesi ve üvey babasıyla görüşmesi fikrini ilk kez ortaya atmaya çalıştığında hemen ve oldukça sert bir şekilde aralarına bir sınır koymuştu. Bunu tamamen reddediyordu ve şehirde onlarla yolunun asla kesişmemesini umuyordu.

Üvey babasının hâlâ hastanede çalışıyor olması, Zylah'nın merak içinde hastaneyi ziyaret etmesi fikrinden rahatsız olmasına neden oldu. Raewyn'e eğer arkasından iş çevirip onları tanıştırsa, onunla ve yeğeniyle olan duygusal bağlarını anında koparacağını söyledi. Ayrıca onunla kendi çalışma alanında bile yalnızca Merikh aracılığıyla iletişim kuracaktı ve bir kez ihanete uğradığında ne kadar soğuk ve duygusuz olabileceği konusunda onu uyardı.

Zylah'ın yüz hatları buruşmuştu, oluşmasına izin verdiği sallantılı bağı şimdiden kaybetme fikri onu üzmüştü ve o da kabul etmişti. Hatta Zylah'a ve onun ailesinden kaçmasına elinden geldiğince yardım etmeyi bile teklif etmişti.

Bu tür eylemler sayesinde Raewyn'in istediği zaman son derece inatçı, ama gerektiğinde pasif olmaya istekli olduğunu öğrenmişti. Onunla bir bağ kurmak için bastırıyordu ve bu fikre karşı ilk baştaki isteksizliğine rağmen bunu mümkün kılmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Merikh'i inatçılığı sayesinde mi kazandığını merak etti.

Herkes hazır olduğunu onayladıktan sonra Jabez Zylah'ın belini çözdü ve Merikh'e yaklaştı. Elini asık suratlı Mavka'nın koluna koydu ve onu Lehnenia ile birlikte şehrin kapısına ışınladı. Jabez dişilerini almak için geri dönerken onlar da şehrin güvenliğinden ayrıldılar.

Sonra aynı taşıma yöntemini izleyerek onları çok çok uzun zaman önce yarattığı Austrális portalına götürdü.

Beni buna zorladığına hâlâ inanamıyorum, diye düşündü, parlayan sarı portala tam bir küçümsemeyle bakarken.

Lanet Dünya'ya gidiyorum.

Hepsi geçidin Dünya tarafına yerleştirdiği metal kafesten çıktıklarında Jabez aydınlanan gökyüzüne baktı.

Şafak söküyor. Hem kendisini hem de Lehnenia'yı güneşten korumak için hazırlıklıydı ama gerçekten ihtiyacı olana kadar enerjisini korumayı tercih etti. Bu kadar kısa bir zaman dilimi içinde altı kez ışınlanmak iyiydi. İki Mavka'nın ağırlığını taşıırken bunu yapmak onu o kadar zorlamıştı ki nefesi birkaç saniyeliğine sığılmıştı.

Gün ilerledikçe bu durum daha da kötüleşecek. Merikh'in ayı kafatasının arkasına bir bakış attı. *Piçin hiçbir fikri yok.* Muhtemelen umurunda da olmazdı.

Bunu kabul ettiğim için minnettar olsa iyi olur. Bu Merikh'in ona olan öfkesini hafifletecekti ama bunu Zylah'ı mutlu etmek için de yapıyordu. Geçici bir süreliğine Dünya'ya döneceğini söylediğinde çok heyecanlanmıştı.

Synedrus konseyi sadece belirli sayıda saati onaylamıştı ama burada, Dünya'da bu süre yaklaşık iki güne denk geliyordu. Bunu talep eden Merikh olduğu için Raewyn'in koltuğunu diğerlerine baskı yapmak için kullandığını düşündü.

"Buranın bu kadar soğuk olmasından nefret ediyorum," diye mırıldandı Raewyn sessizce, ellerine üfleyip onları birbirine sürterek.

Jabez bakışlarını portalın kafesinin hemen ötesindeki yeşil çitlere indirdi; yaklaşık yedi ay önce onu neredeyse öldüren güneş bombası yüzünden zarar gören çitlerin çoğu artık yapraklarını dökmüştü.

Söyleyebildiğim kadarıyla yaz mevsimindeyiz. Burada birkaç dakika kaldıktan sonra bile üşüyor olması, Jabez'in vücudunun Dünya'da yaşadığı onca yıldan sonra ne kadar adapte olduğunu kanıtlıyordu. Gece havası ona soğuk geliyordu ama günün en yoğun saatlerinde ılık hissedecekti. Kışın hiçbir işe yaramazdı.

Muhtemelen bu yüzden bu gezi daha sonra değil, daha önce planlanmıştı.

Merikh kucağında titreyen çocuğa baktı ve ona giydirmek için çantasından ceketini çıkardı. Raewyn'e daha önce konuştukları çorap setini uzattı ve iblis yavrusu onları ayaklarına geçirirken çılgık attı. Onu Raewyn'in kollarına teslim etmeden önce bir çift eldiven bile verdiler.

Çoraplar dışında, eldivenler ve ceket Lezekos Şehri'nde yaygın olarak kullanılan giysiler değildi. Jabez, Raewyn'in bunları sadece bu gezi için özel olarak diktirdiğini düşündü.

Artık çocuktan kurtulmuş olan Merikh, kasları gerginlikle gerilmiş bir halde, örtülü siyah sisin içinden tek bir adım attı. "Weldir!" diye kükremeden önce, kulakları hassas olan değerli ailesiyle arasına biraz mesafe koydu.

İşini bitirdikten sonra burun deliğinden bir nefes çekti.

"Aradın mı ufaklık?" dedi yukarıdan erkeksi bir ses ve hepsini arkalarındaki kafese dönmeye zorladı.

Üstünde, tüm yüz hatlarını gizleyen koyu renk cüppelerle örtülü bir figür oturuyordu. Kukuletasının altından ve dikiş yerlerinden siyah bir sis yayılıyor, sanki görülmek istemiyormuş gibi onu daha da gizliyordu. Jabez'in söyleyebildiği kadarıyla, bacak bacak üstüne atmış oturuyor ve onlara bakıyormuş gibi görünüyordu.

"Yani..." Merikh burnunu yukarı kaldırmadan önce Jabez'e bir bakış atarak söze başladı. "Bu doğru. Fiziksel bir form kazanmışsın."

"Neye ihtiyacın var Merikh?" Weldir kapüşonunu hafifçe eğerek yüzünü arkasındakilere doğru çevirdiğini gösterdi. Jabez onun ürpertici bakışlarını neredeyse üzerinde *hissede biliyordu*.

"Cadı Baykuş nerede? Seni çağırdığımda genelde o gelir."

"Anneni mi kastediyorsun?" diye onaylamaz bir şekilde karşılık verdi, sesi sertti. "O dinleniyor. Ne istiyorsun?"

Onlar konuşurken, Jabez yarı-tanrının yüzüne bakıp bakamayacağını görmek için yana doğru bir adım attı. Kendini açık pencerenin görüş alanına yerleştirdiğinde bile

Weldir'in kapüşonunun boşluğundaki kara sis, garip sarı bir parıltı dışında bir şey görmeyi neredeyse imkânsız kılıyordu. Cildi parlak ya da ışıltılı görünüyordu ama Jabez geçilmez karanlıkta başka bir şey seçemiyordu.

"Seninle konuşmamayı tercih ederim," diye homurdandı Merikh, Jabez'in kendi ailesi için hissettiklerini kendi ailesi için de hissediyordu. "Ama sanırım konuşacaksın. Nasıl olsa bu senin gücün. Kardeşlerimin nerede olduğunu göster bana."

Weldir önlerinde beş adet disk oluşurken kılını bile kıpırdatmadı. Her oval diskin aynalı bir yüzeyi vardı ve kenarlarında siyah kum parlıyordu. Her biri farklı bir görüntü göstermeden önce ortaları dalgalandı ve dalgalandı.

Jabez, kürkü, eti, kanı ve hatta kemiği bile olsa, yaratığın özünün bir formuna sahip olduğu sürece böyle bir büyü üretebilirdi. Weldir'in bu tür aletlere ihtiyacı olup olmadığını ya da tüm soyundan gelenlerin her zaman nerede olduğunu hissedip hissedemediğini merak etti.

Disklerden üçü Jabez'e tanıdık gelen, her biri kendisinin ve arkadaşlarının şu anda ortasında durduğu Peçe'nin içindeki yerleri gösteriyordu. Biri Orpheus'un kütük evini ve onu çevreleyen tuz çemberini, diğeri ortasında bir ev olan sarı bir kubbenin gökyüzü görüntüsünü, üçüncüsü ise Orpheus'unkine benzer bir kütük evi olan yeşil bir kubbeyi gösteriyordu.

Geriye kalan iki yerden biri, dağın tabanına yakın ısıtılmış kaynaklar nedeniyle çoğu kişi tarafından bilinen bir yerdi. Dağın büyük bir bölümünün tepesinde pembe bir koruma kubbesi bulunuyordu.

Son disk, çok büyük turuncu bir koruyucu kubbenin sadece kenarı olduğu için çözemediği bir yer ortaya çıkardı. Sanki nerede olduğunu anlaması için bu yeterli olacakmış gibi gözlerini kıstı ama bir dağ duvarı ve bir mağara girişinden başka bir şey görünmüyordu.

"Turuncu bir kubbe mi?" Merikh, gözleri koyu sarı renkte parlarken ayı kafatasını eğerek sordu. "Hangi Mavka'nın turuncu küreleri var?"

"Kime ait olduklarını bildiğinizi sanıyorum," diye cevap verdi Weldir, ses tonunda hafif bir espri vardı.

"Lindiwe diğer yavrularının kafataslarını oluşturmalarına izin vermediyse, turuncu kürelere sahip olduğunu bildiğim tek Mavka... *Nathair*," dedi Merikh sessizce, sesinin sonuna Jabez'in çok iyi bildiği duygular damlıyordu: acı ve *pışmanlık*.

"Kesinlikle," diye mırıldandı Weldir neredeyse.

Jabez, Merikh'in boğa kuyruğunun ucunun, ucundaki kürk tutamının etrafında o kadar sıkı kıvrılmasını izledi ki bir top gibi göründü. Gözbebekleri mavi renkte titreşirken

yumruklanmış eller tekrar tekrar açılıp kapandı.

"Yani... o... *hayatta* mı?" Merikh, sesini bir oktav yükselterek sordu. "Nerede o?"

"Kuzey." Diskteki görüntü bir dağın yamacına inşa edilmiş bir kasabaya kaydı. "Çiftleşmiş ve mutlu."

Merikh Weldir'den dönerek yarı tanrıya arkasını verdi ve kafatası Jabez'e doğru yöneldi. Muhtemelen duygularını gizlemek için küre renginin kalıcı olarak değişmesini engellemeyi başarmıştı ama Jabez o yaklaştığında kalbinin ne kadar sert attığını duyabiliyordu.

"Hepsini anladın mı?" Merikh homurdandı.

Jabez başını salladı. "Evet. Çok zor olmasa gerek."

"Ne planlıyorsun, Merikh?" Weldir karanlık bir şekilde sordu. "Eşini ve düşman olarak gördüğümüz birini getirmişsin."

Merikh yarı tanrıya hafif bir hırıltıyla, "Artık sana ihtiyaç yok," diye çıkıştı. "Ne olursa olsun izleyeceğinden şüphem yok. Bunu kendi başına hallet ama benden uzak dur. Lindiwe'den de."

"Bence en iyisi tilki kafalı Mavka'nın koğuşuna gidelim," dedi Jabez, Weldir'e bakarak, kendi çocuğunun nefret dolu öfkesi karşısında siyah bir kum pufu içinde kayboluşunu izlemek için. Kollarını kavuşturdu ve parmaklarını sağ pazusuna vurdu. "Beni zaten biliyorlar ve Zylah onlarla tanıştı."

"Onlar benim ailem, değil mi?" Zylah bir adım daha yaklaşarak parmak uçlarını onun kolunun iç kısmına değdirdi. Ona temkinli olduğunu gösteren bir şekilde gevşekçe sarıldı.

"Evet," diye cevap verdi.

"Tilki kafalı Mavka'yı tanımıyorum ama," diye itiraz etti Merikh.

"Kime gidersek gidelim, benim varlığım nedeniyle işler ters gidecek. En iyisi önce daha önce konuştuğum ve hemen saldırıya geçmeyeceğini bildiğim kişilerle yüzleşelim." Sonra Lehnenia'yı tutan Raewyn'e doğru başını salladı. "Şu zaten kendi çocuğu olduğu için gelininize ve çocuğunuza saldırmayacaktır."

Merikh, Lehnenia'yı Raewyn'den geri alırken, "Sanırım buna itiraz edemem," dedi. Kadınlara döndü. "Biz yokken başını çok fazla belaya sokma. Onu güvende tutman için sana güveniyorum Zylah."

"Sanırım kiminle konuştuğunu unutuyorsun," dedi Raewyn kendinden emin bir şekilde, ellerini kalçalarının üzerine koyup iki yana açarak.

"Evet, evet. Kendini *otlarla* koruyabilen güzel bir peri." Merikh, çocuğuyla birlikte ışınlamak üzere Jabez'e doğru adım atmadan önce, bir insanın bıkkınlıkla gözlerini devirebileceği gibi başını devirdi. "Savunmada bir balık yerde yürümekte ne kadar başarılıysa sen de o kadar başarılısın."

Raewyn dilini ona doğru uzattı ve Merikh'in kıkırdaması Jabez'in onları Magnar'ın yeşil koğuşunun kenarına ışınlamasına kadar yankılandı. Ayrılmadan önce oraya girebildiklerinden emin olmak için izledi. Aynı şeyi Raewyn ve Zylah için de yaptı ve onları da oraya ışınlamadan önce her ikisinin de bileklerini sıktı.

Herkes koruyucu koğuştan rahatça geçtiğinde, Jabez çevresinin yüksekliğine baktı. Sonra bir ön parmak eklemine ona vurdu, tepki olarak uğuldamasını ve geçmişte olduğu gibi geçmesine izin vermemesini bekliyordu. Parmak eklemi tam içinden geçti. Dudaklarını şaşkınlıkla büzerek elini içeri daldırdı ve sonra adımını attı.

Neyin değiştiğini merak ediyorum. Daha önce hiç bir Mavka'nın koğuşuna girememişti. Artık bir Hayalet olduğu için mi Mavka bunu hissedebildi, yoksa niyeti şiddet içermediği için mi?

Lehnenia'ya baktı ve tam kanlı bir İblis olmasına rağmen nasıl geçebildiğini merak etti. *Belki de taşındığı içindir?*

Bir grup olarak büyük kütük kulübeye doğru yürüdüler.

Merikh, yeşile boyanmış ön kapıyı çalmak niyetiyle ayağını verandanın merdivenlerine koyduğunda, kapı açıldığında duvara çarptı. Kapının eşiğindeki tilki kafataslı, geyik boynuzlu Mavka kırmızı gözlerini onlara dikmiş ve serbestçe giremesinler diye kapıyı kapatmıştı. Boyun tüyleri kabarmış ve uzun, kabarık kuyruğu şişmiş olan Mavka'nın tüm vücudunu saldırganlık kaplamıştı.

"Siz kimsiniz?" Magnar İngilizce ısırды, burnu onları incelediğini göstermek için hepsinin üzerinde gezindi. Bir hırıltı çıkardı ama gözbebekleri koyu sarıya dönünce hırıltısı söndü. "Zylah?"

Zylah kıkırdadı ve kendini korumak için iki elini Jabez'in koluna sardı.

"Zylah mı dedin?" Delora uyku sersemliğiyle Magnar'ın kolunun altından beyaz geceliğiyle bakarken sordu. "Aman Tanrım, Magnar! Bu kadar yabancı senin koğuşuna nasıl girebildi?!"

"Bir Mavka her zaman bir başkasının koğuşuna girebilir ve sanırım bu gelinleri için de geçerlidir," diye yanıtladı Merikh, kollarını iki yana açarak

her zamanki saldırgan tavrını takındı. "Ben Merikh. Eminim şimdiye kadar beni duymuşsunuzdur."

Kapısının önündeki insan kalabalığını görünce donup kalan ve ne yapacağını bilemeyen Magnar, kapının eşiğinde durmaktan başka bir şey yapmadı. Delora onun yanından ayrılmayı reddederek bir adım geride durup etrafına bakındı ama parmakları Mavka'nın kendisinden çok daha büyük olan elini geçici olarak sardı. Bakışları Zylah'ın üzerine düştüğünde onu selamlamak istediği belliydi ama bu kadar yabancının arasında akıllıca davranarak olduğu yerde kaldı.

Bakışları ona doğru bir parıltıya dönüştü ama hem anne hem de kızın partnerlerini birbirlerine benzer şekilde tutmalarına kıkırdamak istedi. Bakışlarını tekrar tilki Mavka'nın kafatasına çevirerek mizahını gizlemeyi başardı.

"Ne istiyorsun?" Magnar başını eğdi ve büyük boynuz askısının ucunu neredeyse kapının çerçevesine çarpıyordu.

"Kahretsin, bu neden bu kadar garip?" Merikh, Jabez'e dişlerini göstermeden önce nefesinin altından ısırdı. "Sana başka birine gitmemiz gerektiğini söylemiştim. En azından Faunus beni *tanıyor*."

Boştaki kolunu yana attı ve omuz silkti. "Beni suçlama. Zylah'ı tanıdığı insanlarla bıraksak daha iyi olur. O orospu donunu çek ve işine bak."

Merikh sinirli bir öfkeyle ailesine doğru el salladı. "Bu benim gelinim, Raewyn. Kendisi Elf diyarından bir Elysian." Sonra kızı kollarının arasında itip kaktı. "Bu Lehnenia, kızımız."

Magnar'ın gözbebekleri sarı tonlarında karardı ve kafatası tekrar eğildi. "Ama bir Mavka gencine benzemiyor."

"O şehirden evlat edindiğimiz bir İblis," diye cevap verdi.

"Evlatlık mı?" diye sordu, cevap almak için burnunu Delora'ya doğru eğerek.

Cevap verirken sesi sakindi, "Bu, öz ailesini kaybetmiş bir çocuk, bir yetim olduğu ve onu kendi çocukları olarak kabul ettikleri anlamına geliyor. Onlarla bir akrabalığı yok."

"Bakın," dedi Merikh çocuğu annesine teslim ederken iç çekerek. "Siz mankafaları topluyorum çünkü gelinim hepinizle tanışmak istiyor ve *görünüşe* göre bu benim için de iyi olacak. Zylah senin çocuğun olduğu için, Jabez ve ben diğerlerini buraya getirirken onları sana bırakmanın daha iyi olacağını düşündük."

"Siz... bir aile toplantısı mı yapmak istiyorsunuz?" Delora sesini şaşkınlıkla yükselterek sordu. "*Burada mı?*"

"Başka nerede olacak?" Merikh bir kolunu kaldırıp Jabez'in az önceki omuz silkişini taklit ederek sordu, açıkça onları rahatsız ettiğini umursamıyordu. "Tabii bunu İblislerin cirit attığı Peçe'de yapmak istemiyorsan. Oldukça aptalca, değil mi?"

Delora'nın bakışları tekrar Jabez'e kaydı, sonra onunla Zylah arasında gidip geldi. Gözleri dondu ve genişledi, ardından yüz ifadesi ancak sıkıntı ya da ıstırap olabilecek bir şekle büründü. Jabez gözlerinin boynuzlarına doğru kaymasına izin vererek yüzen yeşil-mavi aleve baktı.

Muhtemelen Zylah'ın benim ruhuma sahip olduğunu yeni fark etmiştir. Bundan pek memnun görünmüyordu.

"Delora?" Magnar başını bir kez daha ona çevirerek seslendi. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Ben... bilmiyorum," diye mırıldandı. "Hepiniz zarar verme niyetinde olmadığınız sürece insanların kalmasıyla ilgili bir sorunum yok. Ancak, *onun* burada olmasıyla ilgili bir sorunum var."

Merikh kafatasını Jabez'e doğru çevirdi, sonra da yuvarladı. "Geçmişin üstesinden gelmen gerekecek. O burada kalacak ve onun yardımını olmadan bu mümkün değil." Sonra, oldukça kaba bir kıkırdamayla Merikh ona doğru işaret etti. "Yeni damadına merhaba de. Tebrikler." İblisi bir iç dirseğinin üzerinde dengede tutarken alkışladı.

Zylah kendinden emin bir şekilde, "Eğer o kalamazsa, ben de kalmam," dedi. "O benim *eşim* ve bu değişmeyecek."

Jabez onun kendisine gelinim yerine eşim dediğini fark etti. Ona her ikisinin de uygun olduğunu, erkekliğinin kadınsı bir terimle anılmaktan rahatsız olacak kadar kırılgan olmadığını söylemişti ama görünüşe bakılırsa kadın hâlâ kendini en rahat hissettiği terimi bulamamıştı. Sürekli değiştiriyordu ve o da bunu kendi başına çözmesine izin vermekten memnundu.

Küçük insan Magnar'ın arkasına saklandı ve onun tüylü sırtına karşı sevimli bir hüsrana kükremesi çıkardı. Hatta Magnar'ın kolunu koparmadan önce çocukça ayaklarını yere vurdu ve böylece kendine olan güvenini tazeleyerek Magnar'ın koluyla ilerleyebildi.

"Tamam, peki!" Evlerinden çıkıp verandaya adımını attı ve Mavka da hemen peşinden gelip onu bir koruyucu gibi gölgeledi. "Dürüst olacağım, herkesi tekrar bir araya getirmek istiyorduk ama herkes her yerde."

"Eğer yakınlardaki diğerlerini arayıp haber verebilerseniz, Jabez ve ben daha uzaktakilerle oyun oynamaya gideceğiz. Biz zaten farkındayız

yerlerini tespit edeceğim," dedi Merikh. "Eğer kendi istekleriyle gelmezlerse, gerekirse onları boynuzlarından tutup buraya sürüklerim."

Delora, Jabez'i işaret ederek, "Ingram ve Aleron'un gelinleriyle birlikte olduğunu biliyorum ama kimse onu gördüğüne sevinmeyecek," dedi. "Ödemesi gereken çok şey var."

Jabez, omzuna düşen başıboş bir yaprağı fırçalarken gözlerini devirerek, "Oh, yuh be," diye alaycı bir ifadeyle karşılık verdi. "Herkes hayatta ve iyi durumda, değil mi? Beni hayatımın bir santimine kadar havaya uçurduğunuzu düşünürsek, hepinizin adalet payınızı dağıttığınızı söyleyebilirim."

"Beni yedin! Faunus'un kafatasını kırdın! Orpheus'a yıllarca işkence ettin ve neredeyse Reia'yı öldürüyordun! *Ve* Aleron'u öldürttün!" Delora ellerini iki yana açtı. "Duskwalker'lara bizim henüz anlayamadığımız başka neler yaptığını sadece tanrılar biliyor."

Merikh, Raewyn'in arkasından ona bakmak için arkasına yaslanarak, "Bir sürü iğrenç şey yaptın," diye onayladı. "Peki ya ben senin bir uzvunu kaç kez yedim? Ve kaç kez bir Mavka'nın kafatasını boynundan kopardım? Raewyn bile Mavka'ya diz çöktürmeyi seviyor."

"Bu hiç adil değil!" Raewyn haykırdı. "Beni korkutuyordun ve bana 'büyük korkutucu canavar' gibi davranmadan önce senin bir insan olduğunu sanıyordum."

Merikh'ten bir kahkaha patladı. "Demek istediğim, hepimiz şiddetten payımıza düşeni aldık. Aramızdaki bağlar ebedidir ve bu şerefsiz de fikrini değiştirmeye karar vermiş. Hoşumuza gitse de gitmese de o artık ailenin bir parçası."

Jabez iç çekerek, "Sıkılmaya başlıyorum," diye araya girdi. "İstersen Zylah ve ben gidebiliriz, böylece sen de kendi başına acıma partisi yapabilirsin."

"Hayır, hayır. Sorun değil," dedi Delora çabucak, onun düşündüğü gibi melodisi değişmişti. Aralarındaki mesafeye rağmen dostuna uzandı. "Onunla tekrar konuşmak istiyorum. En son mağaranıza gittiğimizde ikiniz de yoktunuz."

"O zaman anlaştık mı?" Merikh sordu. "Biz dişilerimizi senin ellerine bırakacağız, sen de diğerlerini yakınlarla getireceksin, öyle mi?"

Magnar burnunun ucunu kavrarken, "Bize bu kadar isteyerek güvenmenize şaşırdım," diye yorum yaptı. Sanki *çok* derin düşüncelere dalmış gibi ön pençesini burnunun kenarına vurdu.

Kendine zarar verme, dostum, diye düşündü Jabez, bu kadar sert düşünmenin Mavka'ya olumsuz yansımaları olabileceğinden biraz endişelenerek.

"Başka bir seçeneğim olsaydı yapmazdım ama bir çocuğu vahşi doğaya götürmemeyi tercih ederim. Pençelerini kendine sakladığın ve onları koruduğun sürece her şey yolunda gidecek." Merikh sağ ayağını ileri atarken uyarıcı bir hırıltı çıkardı. "Ancak ikisinden birinin kılına bile zarar gelirse, bu Allah'ın belası ailedeki herkesin benden *neden* bu kadar çekindiğini öğreneceksin. Öfkeyle gelininizin kalbini söküp yememi size izletmek gibi bir derdim yok. Hem Faunus hem de Orpheus bana karşı gelmenin nasıl bir şey olduğunu bilir ve bu tek şey her zaman değişmez olmuştur. Ben. Her zaman. *Kazanırım*."

Bu konuda yanılmadı.

Jabez bile yaptıkları herhangi bir antrenman maçında ondan kaçmak zorunda kalıyordu. Gövdesinin ön tarafına birkaç iyi vuruş yapabilse de Merikh'in ekidna tüyleri onu zorlu ve yenilmez bir rakip haline getiriyordu. Jabez'in ışınlanma yeteneği bile ona üstünlük sağlamasına izin vermiyordu.

"O zaman diğerlerini çağırayım," dedi Magnar, başını arkaya eğmeden ve kükremesinin tüm gücünün ortaya çıkmasını sağlamak için dişlerini iyice ayırmadan önce.

Lehnenia kulaklarını kapatırken ciyaktı ama görünüşe göre korkmamıştı.

Delora ve Magnar verandanın merdivenlerinden inerken Jabez herkese yer açmak için geride durdu ve Zylah onu bırakmayı reddetti. Merikh, Raewyn'i öne doğru yönlendirdi ve onlarla düzgün bir şekilde tanışmasına izin verdi.

İnsan, kendisinden neredeyse bir karış uzun olan üvey kardeşiyle konuşurken elleri titriyordu ama yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmeyi başarmıştı. Sessiz, uysal ve utangaç bir şekilde selamlaşmasına rağmen, Delora hemen nazik ve misafirperver biri gibi göründü ve kendisine hiçbir uyarı yapılmadan ortaya atılan bir duruma oldukça hızlı uyum sağladı. İblisle selamlaşırken garip ve kararsız görünüyordu, o da hemen insandan uzaklaştı ve yüzünü saklamak için Raewyn'in omzuna gömdü.

"Burada tek başıma kalmak istemiyorum," diye mırıldandı Zylah, onun kolunu bırakmayı reddederek. "İkinizle birlikte gitmek istiyorum."

Jabez sesini alçak tuttu. Merikh'in duygusal açıdan en zor toplantıyı sona saklayacağını tahmin ederek, "Bir sonraki yerimizin pek iyi geçmeyeceğini tahmin ediyorum," diye itiraf etti. Tamamen ona döndü ve güven verici bir gülümseme sundu. "Eminim herkes sizi hoş karşılayacaktır, bu yüzden endişelenmenize gerek yok."

Jabez ayrıca onlarla yanında o olmadan tanışmasının en iyisi olacağını da biliyordu. Onun için bir engel olacaktı ve ilk buluşmasının

ailesinin hoşuna giderdi. Onunla bağ kurduğunu kabullenmek zorunda kalmadan önce ona ısınmalarını tercih ederdi.

Zylah zaten kendini garip ve yersiz hissetme eğilimindeydi ama insanların kolayca ısındığı ısıltılı bir kişiliği vardı. Eğer onlara bir şans verirse ona kendisi gibi tapacaklarından emindi ama aynı zamanda ona karşı oldukça korumacı da olabiliyordu.

Tek umduğu, hissettikleri haklı olsa bile, onun gözünde kendilerini onarılmaz kılacak bir şey söylememiş ya da yapmamış olmalarıydı. Onu affetmiş olması, hiçbirinin affetmesi gerektiği anlamına gelmiyordu - ve muhtemelen affetmeyeceklerdi, tabii o affetmesi için elinden geleni yapmazsa.

Bunun için sinederus konseyinin ayırdığından daha fazla zaman gerekecekti.

Jabez, Zylah'ya yeni arkadaşını hatırlatarak, "Raewyn de yanında," diye ekledi. "Sana rehberlik etmede yardımcı olacaktır ve eminim gerekirse ona yaslanmada bir sakınca görmeyecektir."

Kadın gerçekten de tam bir baş belasıydı ve Jabez konsey için çalışmakla meşgulken Zylah'la vakit geçirmek için her yolu deniyordu. Başta bunu engellemeye çalışmıştı ama Zylah'ın şehirde bir müttefiki olmasının sağlıklı olacağına karar verdi - birlikte vakit geçirebileceği biri, böylece yabancı bir ortamda gerçekten yalnız kalmayacaktı.

Birlikte vakit geçirirken Zylah'a Nyl'kira'yı öğretmeye de yardımcı oluyordu. Her iki dişi de birbirini seviyordu, bu yüzden bunda pek bir sakınca görmüyordu. Raewyn'e ilk etapta ısınmasını sağlayan şey gerçekten de buydu.

"Ve," diye devam etti Jabez, Delora'nın kıpır kıpır olduğunu ve sürekli Merikh ile ailesi ve onlar arasında gidip geldiğini fark edince bakışlarını yana çevirerek. Onun yaklaşmak istediğini anlayabiliyordu. "Bunlar senin ailen. Onları sevmeni *istiyorlar*. Delora'nın seni rahat hissettirmek için elinden geleni yapacağını söyleyebilirim."

Jabez'in kendi topraklarında kalmasına izin vermesi zaten bunun bir kanıtıydı.

"Ama seni onaylamıyorlar," diye homurdandı Zylah, kafasını yana çevirirken sesinde bir somurtkanlık vardı.

"Biliyorum, ama en iyisi her şeyin serbestçe gelişmesine izin vermen ve hakkımda kötü konuşurlarsa onları çok sert yargılamamaya çalışman. Unutmayın, Delora'nın da belirttiği gibi bu insanlara çok yanlış yaptım." Kendine aşırı güvenen ve kibirli bir sırtışın yüz hatlarını doldurmasına izin verdi. "Unutma Zylah, bu insanların benim hakkımda ne düşündüğü gerçekten ama gerçekten umurumda değil. I

Sözler ve küçük tehditler gibi önemsiz şeyler vicdanımı rahatsız etseydi, yaptığım şeyi yapmazdım."

Hayatının her anını nefretle dolu geçirmişti ve karşılığında nefret görmekten hiç çekinmiyordu.

Jabez kenara çekildi ve elini kızın sırtının küçük kısmına koyabilmek için kolunu yavaşça kızıdan çekti. Birbirlerini selamlayabilmeleri için onu bekleyen Delora'ya doğru yönlendirdi.

Onlar yaklaşırken küçük insanın bakışları Merikh'i terk etti ve utangaçlaştı. Zylah'a tatlı bir gülümseme sundu, yüzü ikisinin de ürkütücü boylarına dönüktü. *İnsanların çok küçük olduğunu* fark etti, çünkü kız onun geniş göğsüne gelmişti.

Rahatlatici yasemin ve menekşe kokusunu içine çekmek için yüzünü usulca boynunun tüylerine bastırdı ve "Birazdan döneceğim," diye mırıldandı.

Jabez daha sonra elini çekti ama Zylah'tan ayrılırken işaret parmağını onun sevimli kuyruğunun kıvrımına sokmaktan da kendini alamadı. Jabez onu bekleyen Merikh'le buluşabilmek için arkasını dönerken Zylah tatmin edici bir ürperti verdi.

Magnar büyük bir merakla Raewyn'le konuştu, kucağındaki çocuğu ve Elf yüz hatlarını inceledi. Lehenia Mavka ile etkileşime girmeye daha meyilliydi ve bunun sebebinin kafatasının ona Merikh'inkini hatırlatması olduğunu düşündü.

Bronz tenli, koyu renk saçlı ve yuvarlak kulaklı kısa boylu bir insan olan Delora, Nyl'theria'da büyümüş bir İblis çocuğuna muhtemelen çok yabancı gelmişti.

"Pekâlâ. Sanırım önce ikizler?"

"Bunu yapmandan nefret ediyorum," dedi Merikh ona sertçe başını sallayarak.

Sırıtarak sivri dişlerini gösterdi, Merikh'in doğru varsayımlarda bulunmasından nefret ettiğini biliyordu. "Ne yapmak?"

"Bana bunu yapma."

Merikh kolunu uzattı ve Jabez göğsünü gıdıklayan bir mizaha sahip bir aşığın yapacağı gibi pervasızca elini tuttu. Merikh'in nefesi kesildi ve hemen tiksintiyle avucunu geri çekti. Elini, birini ters vurmakla tehdit eden biri gibi düz bir şekilde kaldırdı.

"Kafanı kırmamı mı *istiyorsun*?"

Jabez gürültülü bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Ben bunu ön sevişme olarak görürdüm."

Merikh'in ağzından çıkan hırıltı vahşiceydi ama çabucak söndü. Gözbebekleri mizahla parlak sarı renkte parladı ve kıkırdamasını iyice

gizledi

Homurdan.

İkisi de yok olmadan önce dişilerine son bir kez baktılar.

Sessiz bir cıvıltı Zylah'nın göğsünü gıdıkladı. Göğüs hizasına ancak gelen küçük tombul insana bakarken garip bir şekilde boynunun yan tarafını kaşıdı.

Delora beklentiyle ona bakıyordu, kahverengi gözleri iri ve duygu dolu parlıyordu ve ne yapması ya da söylemesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Zylah onun omuzlarının hemen altına kadar uzanan dalgalı siyah saçlarını, bronzlaşmış kusursuz yüz hatlarını ve dolgun pembe dudaklarını inceledi. İri göğüslü vücudunun üzerine giydiği elbise beyazdı ve dizlerinin hemen altına kadar geliyordu, boynunun etrafında fırırlar ve kolsuz omuzları vardı. Özellikle de Zylah'ın insanların giymeyi tercih ettiğini bildiği ayakkabıları olmadığı için dışarı çıkmak için uygun bir kıyafet gibi görünmüyordu.

Onunla daha önce tanışmış olmasına ve Zylah için ne ifade ettiğini bilmesine rağmen, bu kadar küçük bir şeyin annesi olmasını hazmetmek hâlâ zordu. Tilki kafalı Mavka'yı anlayabiliyordu, çünkü her ikisi de kafatası, boynuz ve hatta bir yaratığın tasmaını takıyordu - onunki kürk, onunki tüy.

Zylah onun kendisinden bir buçuk metreden biraz daha uzun olabileceğini düşündü, bu da onun bu insandan *nasıl* doğduğunu merak etmesine neden oldu.

"Merhaba," diye selamladı Delora, kısık sesi duygu yüklü ve gerginlikten titriyordu. "Nasılsın?"

Soru neden bu kadar katı gelmişti? Dışının yanaklarının kıpkırmızı olması, Zylah'ya gözbebeklerinin nasıl değiştiğini hatırlattı.

Utanç - Jabez'in onunla dalga geçtiği ve Mavka kızarması dediği bir şey.

"Ben iyiydim," diye homurdandı Zylah, bu konuşmadan bir an önce ayrılma arzusuyla boynunu daha sert kaşıyarak. Deniz mavisi gözbebekleri bile kırmızımsı pembeye dönmüştü, çünkü kendini tamamen dışlanmış hissediyordu.

Yalnızlık neredeyse gözbebeklerini maviyle titretecekti ama onları durdurmayı başardı. *Keşke gitmek zorunda olmasaydı.* Bunu tek başına yapmak istemiyordu.

"Biz..." Delora dudaklarını yaladı ve yan gözle Magnar'a baktı. "Son birkaç aydır mağaranıza birkaç kez döndük ama siz hiç orada değildiniz. Magnar kokularınızın solduğunu söyledi, sanki uzun zamandır dönmemişsiniz gibi."

"Nyl'theria'ya gitmek için ayrıldık," diye itiraf etti Zylah.

Delora'nın yüksek kaşları çatılırken başı yana kaydı. "Nyl'theria?"

Zylah bilmediğine şaşırarak elini indirdi. "Ah. Elf diyarı."

Teni soldu, gözleri daha da büyüdü ve beyaz elbisesinin eteğini yumrukladı. "Elf diyarı mı?" diye mırıldandı titrek bir sesle. "Neden?"

Zylah'ın aklına ilk gelen, neden ayrıldıklarına dair tüm gerçeği açıklamak oldu ama bunun iyi karşılanmayabileceğine karar verdi. Savaşını başlatmak istemişti ama kız yaralandığı için başarısız olmuştu. Jabez bunu ona söylememişti. Zylah bunu kendi başına anladı ve Jabez'in onu çok *sevdiği* için böyle bir şey yapmasının çok hoş olduğunu düşündü.

"Çünkü artık orada yaşıyoruz," diye cevap verdi onun yerine, konuşmadan bir çıkış yolu bulabilmek için gözlerini Raewyn'e kaldırarak.

Magnar'ın elini Raewyn'in burnundan bir santim kadar uzakta sallayışını izledi, sanki gerçekten görüp görmediğini kontrol ediyormuş gibi. Dışarıdan bakıldığında tuhaf görüldüğü için bunu yapmanın kabalık olup olmadığını merak etti ama onunla ilk tanıştığında tam olarak bunu yaptığını hatırlıyordu. Belki de bu şekilde meraklı olmak Mavka'ya özgü bir şeydi.

Uzun boylu Elf kadın sanki bunu ondan bekliyormuş gibi sadece güldü. "O zaman nasıl oluyor da tek başına dolaşabiliyorsun?" diye sordu.

Ellerini serbest bırakmak için Lehnenia'yı yere bırakan Raewyn, Merikh'ten aldığı çantanın kenarından mütevazı bir silindir çıkardı. Beyaz silindirin ucunda kahverengi bir halka ve küçük turuncu bir

mana taşını yan yatırdı. Başparmağını birkaç saniyeliğine taşın üzerine koydu ve taşın içinden boyuna uygun bir çubuk çıktı. Ucunda, engebeli yüzeylerde kolay hareket edebilmesi için serbestçe dönebilen küçük bir top vardı.

Her şey Elysianların zırh olarak kullandıkları neredeyse yok edilemez malzemedan yapılmıştı ve bu malzeme merkez sarayın yapraklarındaki ipek ipliklerden elde ediliyordu.

Tam ortasındaki gümüş şerit Raewyn'in görme bozukluğunun seviyesini belirtiyordu, ancak rengi kişiye göre değişiyordu.

Zylah dışının hareket kabiliyeti olan bastonunu çıkardığını pek çok kez görmüştü, bu yüzden şaşırmadı. Magnar ise ne olduğunu keşfetmek için ona dokunduğunda hafif bir heyecanla güldü. Raewyn daha sonra ona görmek için nasıl kullandığını gösterdi.

Nedense *ebeveyninin* de kendisiyle aynı şekilde tepki verdiğini görmek tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Raewyn'in tüm bu olanlar karşısındaki nezaketi karşısında kalbi şefkatle kabardı; bu onun gerçekten hayran olduğu bir özelliğiydi. Yeni insanlarla tanışırken çok doğal görünüyordu, Magnar onun için başka bir şey olmasına rağmen çok açık ve misafirperverdi.

Ben de öyle olmak istiyorum.

Delora'dan gözlerini kaçırdığını ve Raewyn'de sevdiği nezaketin onda olmadığını fark eden Zylah kafatasını tekrar Delora'ya çevirdi. Kadının çatık kaşlı ve belli ki cesareti kırılmış ifadesi karşısında içten içe irkildi.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" Zylah başını hafifçe eğerek sordu.

Delora ona titrek bir sahte gülümseme verdi, kaşlarının ne kadar daraldığına ve gözlerinin ne kadar sıvı dolu olduğuna rağmen sonraki sözlerini yumuşatmak ister gibiydi. "Çünkü eğer Elf diyarındaysanız, bu sizi ziyaret edemeyeceğimiz anlamına gelir."

"Neden olmasın?" diye sordu Zylah. "Elf şehri insanların oraya girmesine izin veriyor ve Mavka'yı biliyorlar."

"Çünkü oraya nasıl gideceğimizi bilmiyoruz. Ayrıca bilmediğimiz ama İblislerle dolu olduğundan emin olduğumuz bir diyarda."

"Sanırım bu doğru," diye homurdandı ve tekrar boynunu kaşırken başka tarafa baktı. "Belki Jabez sana portalından bir harita çizebilir ya da yolu gösterebilir."

Bunu neden teklif ettiğini bilmiyordu, özellikle de onun izni olmadan. Belki de Zylah'ın kalbinde, eğer isterse bunu onun için yapacağını bildiği içindi. Zylah'ın isteklerini bir kez bile geri çevirmemişti, zaten çok fazla isteği de yoktu ve her zaman elinden geldiğince yerine getirmeye çalışmıştı.

"Ben... Raewyn'e gitmeliyim," dedi Zylah ve Delora'nın aksini söylemesine fırsat vermeden uzaklaştı. "Dünya'yı pek iyi bilmiyorum." Ama bir süredir Merikh'le birlikte burada olduğu için yeterince şey biliyordu.

Yarım yalanın tadı ekşiydi ama Zylah başka ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Jabez'le birlikte gelecekte ziyaret etmeyi teklif edebilirdi ama bunu istediğinden tam olarak emin değildi. Jabez'in bir süre daha Lezekos Şehri'nden böyle kişisel bir gezi için ayrılmasına izin verilmeyebilirdi.

Ayrıca Jabez'in Raewyn'e yaslanması tavsiyesine de uyuyordu, Raewyn kendisini bu kadar yersiz hissetmesine yardımcı olabilirdi. Onun yolundan gidebilirdi.

"Merhaba Zylah," diye selamladı Magnar, yanlarına ulaştığında derin, grenli sesi sıcak ve dostçaydı. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu. Delora'nın döndüğün için çok mutlu olduğumu biliyorum."

Tilki kafatasını gelinine doğru eğdi ve gözbebekleri parlak sarı renkte parladı. Gelini yanına geldiğinde ona uzanmak için kolunu kaldırdı, böylece onu kucaklayabilecekti ve yüzü bir an öncesine göre daha yıpranmış ve solgun görünüyordu.

Suçluluk duygusu Zylah'ın omurgasından aşağı süzüldü ve gözleri turuncuya boyandı. Raewyn'in dolgun dudakları büzüldü ve kaşları düğümlendi, gözbebeklerinin renk değiştirdiğini görmüş olmalıydı - çünkü görebildiği tek şey büyü dallarıydı.

"Ben de Magnar'a bastonumu gösteriyordum," dedi Raewyn, Zylah'nın iyiliği için mevcut konuşmadan dikkatini dağıtmaya çalışarak. "Lehnenia da cıvıl cıvıl konuşuyor. Sanırım Merikh'e benzeyen daha fazla insanla tanışacağı için heyecanlı."

Küçük İblis anladığı tek kelimeye parlak bir gülümseme verdi. Sonra Nyl'kira dilinde "Merikh *Baba! Papa* Merikh!"

Tutarsız bir şekilde konuşurken Magnar'ın kafatasını işaret etti ve Zylah dilden zaten öğrenmiş olduğu birkaç kelimeyi yakalayabildi: kafatası, dişler ve küreler.

Raewyn ona gülerek cevap verdi ve Nyl'kira'daki konuşma onun, Magnar'ın ve Delora'nın dikkatinden kaçtı. İnsan Magnar'ın elini sıkıca tutarken, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüş, hüzünlü bakışlarını Zylah'ın kafatasından uzaklaştırmıştı.

Delora ifadesini rahatlattıktan sonra, "Çok sevimli," dedi. "Kulaklarının seninkiler gibi olduğunu fark ettim ama bir Elf'te boynuz görmek beni şaşırttı. Elflerle ilgili masallarımız var ama sanırım yanlışlar."

"Çünkü o bir Elf değil," diye araya girdi Zylah kesin bir ifadeyle. "Lehnenia bir İblis."

"Bir İblis mi?" Delora yüz hatları hafifçe sertleşerek sordu.

Magnar burnunu Delora'ya doğru eğerek, "Evet, bu genç bir İblis," dedi. "Özür dilerim. Kokusunu aldığımı sana söylemeliydim."

Titrek, kırık bir gülümseme verdi. "Tamam. Bizim için sorun değil. Sanırım sizin geldiğiniz yerde durum farklı."

"Evet, Elf diyarı ve şehrimiz Dünya'dan çok farklı," dedi Raewyn sıcak bir şekilde, sanki böyle bir konuşmaya hazırmış gibi. "İblis tam olgunluğa eriştiği sürece şehre kabul edilir ve kendisine yeni bir unvan verilir. Benim türüme Elf değil Elysian denir, her ne kadar insanların bizi böyle çağırdığını bilsem de. Şehrimize giren her İblis bir Delysian olur."

"Yani onu evlat mı edindiniz?" Delora sordu.

"Daha çok bizi evlat edinmiş gibi." Raewyn bir kakhaha attı ve ona baktı. "Lehnenia Merikh'i ilk gördüğünde ondan çok etkilenmişti. Kendi çocuğunu istemediği için, en azından şimdilik, bunun bizim için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. İlişkimiz henüz yeni ama onu kabul edecek bir çocuk getirmek benim için bir endişeydi. Lehnenia'nın onu hemen sevmesi, zamanlama yanlış olsa bile doğru seçimi yaptığımızı anlamamı sağladı."

Raewyn'in tüm gariplikleri yok edecek kadar kendinden emin bir şekilde giriştiği bu kolay sohbe Delora da güldü. "Evet. Eminim bu zor olurdu. Gelecekte muhtemelen daha fazla çocuğumuz olacak olsa da, bir insan çocuğu için de aynı endişeleri taşırdım."

"Daha fazla mı?" Zylah başını eğerek sordu.

Delora sonunda ona gerçek ve çok şefkatli bir gülümseme sundu. "Evet. İleride senin de kardeşlerin olacak."

"Ama şimdi değil," diye homurdandı Magnar, doğal yeşil gözleri sahiplenme duygusuyla kararırken. "Gelinimi bir süre daha kendime saklamak istiyorum."

Kimse daha fazla bir şey söyleyemeden, dörtlü gelen ağır adımlar ve derin, hırıltılı homurtuların hızla yaklaşması tüm dikkatlerini çaldı.

Zylah'ın solunda, kurt kafatasına ve Impala antilobu boynuzlarına sahip büyük bir yaratık ortaya çıktı, gözbebekleri maviydi ve onlara odaklanmıştı. Dört ayak üzerinde koşuyordu, kabarık vücudu kısmen insansı, bacakları ise büyük pençeleriyle kurt görünümündeydi

ayakları için. Uzun sarı saçlı, solgun bir insan sırtına sıkıca tutunmuş, belinin üzerine oturmuştu.

Delora gibi o da beyaz bir elbise giymişti, ancak ayaklarında kahverengi botlar vardı ve beline bir kılıç kını bağlıydı.

Adam kayarak durduğunda, kadın botlarını yere vurarak onun üzerinden kaydı. Kılıcının kabzasını kavrayarak, "Her şey yolunda mı?!" diye haykırdı.

Magnar, insanın daralmış ve sert bakışları karşısında ellerini kaldırdı. "Yanlış bir şey yok," dedi çabucak. "Sadece herkesin bir araya gelmesini isteyen bazı ziyaretçilerimiz var."

"Oh çok şükür," dedi kadın rahatlamış bir iç çekişle, ifadesi yumuşayarak. "Sabahın köründe bizi aradığınız için çok kötü bir şey olduğunu düşündük."

Yeni Mavka biçim değiştirerek canavardan insansıya dönüştü ve bir çift siyah pantolon onu korumak için etinin yüzeyine yükseldi. Zylah, kendisini örten kürkü ve arkasını koruyan uzun tilki kuyruğu dışında çıplak olan Magnar'a baktı.

Kurt kafataslı Mavka havayı koklamadan önce, "Her şeyin yolunda olduğunu duyduğumuza sevindik," dedi. Magnar'ın etrafından Raewyn, Lehnenia ve Zylah'a bakarken gözbebekleri merakla koyu sarıya dönüştü. "Bir İblis kokusu alıyorum... ve yabancı bir şey."

Delora solgun dişiye yaklaştı ve Zylah arkası onlara dönük olduğu için onun yüz ifadesini göremedi. "Bunlar Raewyn, Lehnenia ve... Zylah." Döndü ve eliyle onlara doğru bir işaret yaptı.

"Zylah mı?" dedi dişi soluk soluğa, yeşil gözleri tavşan kafatası karşısında irileşerek. "*Fyodor* Zylah mı demek istiyorsun?"

Zylah'nın omuzları bilinçli bir şekilde içe doğru döndü; tanınmayı ya da varlığının bu kadar şaşırtıcı olmasını beklemiyordu. İsimsiz çift öne çıktığında koruyucu bir tavırla Raewyn ve yavrusunun önüne doğru hafifçe adım attı. Onlara kazara bir zarar gelmesini istemiyordu - ayrıca buna izin verirse ya da engellemek için elinden geleni yapmazsa Merikh'in ona öfkeleneyeceğini düşünüyordu.

"Hey, Zylah," dedi dişi, kadınsı olmasına rağmen keskin yüz hatlarına bir sırıtış yayıldı. "Seni daha minicik bir bebekken tanımıştım."

Sonra, bir zamanlar ne kadar küçük olduğunu göstermek istercesine, ellerini büyük göğüslerinin önünde gezdirerek çapı ancak yarım ayak olan bir top yarattı.

Zylah gergin bir ses çıkardı. "Özür dilerim ama sizi hatırlamıyorum."

Sırtışı büyüdü. "Oh, bunu zaten biliyordum. Siz Duskwalker'lar, düzgün anılar oluşturacak kadar insanlığa sahip olana kadar her şeyi unutursunuz."

O zaman neden bu konuda bir şey söylemek zorundaydı? Bunu yapmak onu sadece garip ve çekingen hissettiriyordu. Bırakın onu yaratan ebeveynleri, ne küçüklüğüne ne de bu dişiye dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Bu arada ben Reia," diye selamladı ve elini kurt kafataslı Mavka'ya doğru salladı. "Bu da Orpheus. Sizinle tekrar tanışmak istiyorduk, özellikle de Delora bize birkaç ay önce sizinle konuştuğunu söylediğinden beri."

Zylah bakışlarını küçük insandan kaldırıp kendisinden sadece birkaç santim uzun olan erkek Mavka'ya çevirdi. *Demek bu Orpheus.* Jabez bağlandıkları günden beri Orpheus'tan bahsetmemişti ama onun kurt kafataslı Mavka'dan bahsettiğini hatırlıyordu.

Yanındaki dişiye tekrar baktı. *Reia Jabez'in arkadaşını öldürmemiş miydi?* Zylah Reia'nın onu göğsünden bıçaklamış olmasını umursamadı; bu ona ya da tanıdığı herhangi birine yapılmamıştı. Aslında, ne *kadar yaramazca* olduğunu düşünse de, onunla tanıştığında kimsenin yoluna çıkmamış olmasına şükrediyordu. O tamamen kendisine aitti ve böyle olması hoşuna gidiyordu.

Rook da bu Reia'dan övgüyle söz ediyordu ve Zylah Rook'u çok seviyordu. Ona ve bu sarışın kadınla olan dostluğuna güvenmek istiyordu - özellikle de Rook onu kendisine karşı misafirperver olarak tanımladığı için. Bu onun iyi bir kalbi olduğu anlamına geliyordu, değil mi?

Orpheus ona elini uzattı ve Zylah güvensizce elini inceledi. Ne yaptığını merak ederek başını eğdi.

"Onu sallaman gerekiyor," dedi Magnar coşkuyla, Orpheus'un eline uzanıp kendi elini sıkma için. Aşağıya doğru tek bir sallama yaptılar. "İşte böyle. Bu bir insan selamlaşmasıdır."

Yine de onu karşılamamam gerektiğini düşünüyorum. Zylah bundan nasıl kurtulabileceğini merak ediyordu. Jabez'in umurunda olmazdı ama onunla olan bağına en çok bu insanların üzülebileceğini düşündü.

O zaman nasıl devam etmesi gerekiyordu? *Belki... Onu benim gördüğüm gibi görmelerine yardım edebilirim?*

Raewyn gülümseyerek, "Devam et, Zylah," diye teşvik etti.

Onların yönlendirmesiyle ve kaba görünmek istemeyen Zylah uzanıp onun elini tuttu. Onu selamlarken elini nazikçe tuttu, her ikisinin de avuç içleri neredeyse birbirine tam olarak uyuyordu. *Eli sıcak ve sert.* Bir kez olduklarında

Bitirdiğinde avucuna baktı ve bu hareketi yapmaktan ne kadar hoşlandığına şaşırdı.

Elini Reia'ya doğru uzattı ve küçük elini Reia'nın elinin içine koyan insanın yüz hatları aydınlandı. El sıkıştılar ve Zylah, Reia'nın ne kadar küçük olduğunu düşünerek Orpheus'tan bile daha nazik olmaya çalıştı. Tam Zylah ona dokunurken, garip bir yaratık bir gıcırtı çıkardı ve elbisesinin altından kayd.

Eğer insanları böyle selamlaması gerekiyorsa, Delora ve Magnar'ın neden hiç böyle yapmadıklarını merak etti. Yine de tüm konuşmaları ve toplantıları gergin bir havayla doluydu ve bunun çoğu Zylah'ın suçuuydu.

Delora'nın da çoğu zaman kendisi gibi yıpranmış görünmesinin bir faydası olmamıştı, oysa Reia'nın kendine güveni Zylah'nın gerginliğini kolayca yok ediyordu. Diğerleriyle tanışmaya alışmaya çalışırken onu takip etmeyi daha kolay buluyordu. Jabez'i bu yüzden çok takdir ediyordu.

Her zaman her etkileşime liderlik ediyordu ve kız onun enerjisini yansıtabiliyor ve nasıl tepki vermesi gerektiğini ölçebiliyordu. Ayrıca, eğer isterse kontrolü ele alabilmesi için ona çok doğrudan açıklıklar verecek kadar nazikti ve bu yavaş yavaş onun güvenliğini artırıyordu.

Bunu Merikh'le ilk tanıştığında da yapmıştı ve ayı kafataslı Mavka'yı sevmesinin nedenlerinden biri de buydu - her ne kadar tavırları biraz asık suratlı olsa da.

Lehnenia Orpheus'un yüzünü işaret ederken Raewyn'e seslendi ve Zylah onun Magnar'a yaptığı gibi kafatası ve yüz hatları hakkında yorum yaptığını anladı. Bu etkileşim dikkatleri üzerlerine çekti ve her iki Reia'nın da kaşları kalktı.

Elini ağzının kenarına götürürken Delora'ya doğru eğildi. "Kim bunlar?" diye sordu, oysa soru daha çok "Ne bunlar?" şeklindeydi.

"Raewyn bir Elysian Elfi ve Lehnenia da onun evlatlık kızı. O bir İblis."

"Okaaay," diye alçak sesle ve yüzünü buruşturarak şarkı söyledi. Kaşları daralırken dudakları büküldü. "Biraz kayboldum. Neden burada olduklarını açıklayabilir misiniz?"

"Ben Merikh'in geliniyim," dedi Raewyn hoş ve rahatsız etmeyen bir gülümsemeyle.

"Ohhh!" Reia yüz ifadesinin aydınlandığını belirtti. "Bu şimdi tamamen mantıklı geliyor."

Raewyn gülerek, "Sorun değil," diye cevap verdi. "Siz insanlardan farklı olduğumuzu ve aniden ortaya çıkmamızın tuhaf olduğunu anlıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse artık tuhafliklara alıştım." Sonra, elini ağzının kenarına götürerek daha önce yaptığını aynen tekrarlayarak Delora'ya doğru eğildi. "Merikh de kim lan?"

"O ayı kafataslı Mavka," diye ısırdı Orpheus, ses tonunda sert bir karanlıkla. Kolunu koruyucu bir şekilde Reia'nın sırtına doladı ve etrafına bakındı. "Kokusunu alamıyorum. Nerede o?"

"Diğerlerini almaya gitti," diye yanıtladı Delora. "Sanırım herkesle tanışmak istiyor ve bu yüzden bugün buradalar."

"Anlıyorum," dedi Orpheus burnunun ucunu kavrayarak mırıldanarak. "Tüm Mavka ve gelinleri tek bir yerde mi?"

Reia kendini işaret ederken bir inilti çıkardı. "Ve ben geceliğimi mi giyiyorum? Cidden mi?" Yanaklarında küçük bir pembelik belirdi. "Başka biri gelmeden üstümü değiştirmem gerekecek."

Sanki bir işaretmiş gibi daha fazla insan yaklaştı, ama karşı taraftan Reia ve Orpheus gelmişti. Zylah sağa doğru döndü.

İçinde altın bir çatlak olan bir kedi kafatası görüldü, boynuzları kumlu ve koç gibiydi, öne doğru dönmeden önce kafatasının üzerinden geriye kıvrıldılar. Orpheus'un ön kollarından, baldırlarından ve sırtından aşağı inen balık yüzgeçleri varken, bu Mavka'nın aynı yerlerde küçük sivri uçları vardı.

Reia'nın yaptığı gibi, onun sırtında da uzun siyah saçlı ve alaca tenli bir kadın vardı. Halihazırda orada bulunan iki insanın aksine, bir çift kahverengi deri pantolon ve uzun bir tunik giymişti. Beline bir kırbaç, hançer ve kılıç bağlanmıştı ve bir çift kahverengi çizme giyiyordu.

Mavka'sından aşağı atlادığında saçları gevşek, dağınık ve rüzgârla savrulmuştu. Gözleri sarıydı ama Zylah onun o anda neşeli ya da meraklı olduğunu düşünmüyordu.

"Yeterince uzun sürdü," dedi Reia yüksek sesle. "Hepimiz ölmüş olacaktık."

"Çıplaktım!" diye bağırdı kadın, onlara doğru hoyratça tepinerek. "Saat sabahın köründe. Giyinmem gerekiyordu." Kadının sert bakışları Raewyn, Lehnenia ve Zylah'ın üzerine düştükten sonra şüpheyile daraldı. Elini kılıcının kabzasına koydu. "Dost musun düşman mı?"

Delora, "Dostum," dedi ve yeni gelen kişinin omuzları gevşedi.

Elini kılıcının kabzasından çekti. "Ne kadar dostça?"

"Raewyn, burada," diye başladı Delora ve Elf kimden bahsettiğini göstermek için el salladı, "Merikh'in gelini."

Devam etmek için ağzını açtı ama daha insansı bir forma dönüşen kedi Mavka'dan bir alay geldi. Çıplaktı ama çok kabarıktı, onlara doğru yaklaştı.

"Merikh'in lanet bir gelini mi var? Ne zamandan beri?" diye sordu, sanki bu düşünce çok saçmaymış gibi sinirlenerek.

"Yaklaşık bir Dünya yılı olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi Raewyn hastalıklı ve tatlı bir ses tonuyla.

"Ellerin dolu olmalı o zaman," dedi Orpheus'un yanına gelip elini dışısının kalçasına koyarak ve onu kendisiyle birlikte sürükleyerek. "Şu huysuz Mavka'nın kötü bir huyu var. Alınma ama birinin ona ruhunu vermesine şaşırdım."

"Kuşkusuz onun da bazı anları oluyor." Raewyn'in yüzü, sesinin hareketiyle gittiği yeri takip etti. "Ama ona şans verdiğinizde aslında oldukça tatlı biri."

"Buna gerçekten inanmak için iç organlarımla sökölüp kafamın koparılmasını çok yaşadım." Sonra sanki onun yüzündeki ifadenin düştüğünü fark etmiş gibi homurdandı ve elini boynuzlarından birinin üzerinde gezdirdi. "Özür dilerim. Onunla olan tüm etkileşimlerim oldukça tatsızdı, onunla sadece konuşmaya çalıştığımda bile. Bunca yıldan sonra bundan kurtulmak zor."

"Sorun değil," dedi buruk bir gülümsemeyle, sonra elini tutan gence baktı. "Bu Lehnenia, bizim kızımız."

"İblis gibi kokuyor," diye yorum yaptı ve Zylah onun sesinde herhangi bir yargılama olmadığını fark etti. "Bana İblis Köyü'ndekileri hatırlatıyor. Tam olgunluğa ulaştı mı?" Reia ve Mayumi onun söyledikleri karşısında sessiz bir soluk aldılar ve o da şaşkınlıkla başını geriye attı. Hepsine baktı. "Hadi ama, hepiniz bunu biliyor olmalısınız. Orpheus, sen köye birkaç kez gittin."

Raewyn, "Ebeveynleri o doğmadan önce tamamlanmayı başardıkları için, Lehnenia tamamen gelişmiş bir İblis çocuğu, bu yüzden kısmen bir Elf gibi görünüyor," diye açıkladı.

"Görünüşüne şaşırmadım," dedi kollarını iri göğsünde kavuştururken savunmacı bir tavırla. "Sadece Merikh'in birini içeri almasına şaşırdım."

"Çok doğru. Madem kendimizi tanıtıyoruz, ben Faunus'um ve bu da gelinim Mayumi."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," dedi Mayumi çok küçük bir gülümsemeyle, sanki sadece şakalaşmak için takınmış gibi. Yüzü sinirli görünmese de, sanki metanetli olmak normalmiş gibi düştü.

Faunus, göğsünü kaplayan uzun kürkünün içine gizlenmiş, siyaha yakın garip bir yaratığı işaret ettikten sonra boynunun kıvrımına yapışmış ikinci bir yaratığı gösterdi. "Bu uykulu, ısırgan ve" - omzunun üzerinden vücudunun n kısmına baktı, koltuk altından sırtına sokulmuş üçüncü bir yaratığa uzanırken dilini dışarı çıkardı - "gıcırtılı."

Az önce onlara ne dediğini vurgulamak istercesine, küçük yaratık yakalandıklarında korkunç derecede tiz bir çığlık attı. Krkne sıkıca tutundular ama kolayca çıkarıldılar ve sonuncusunu avucunun altına alıp karnına yerleştirdi.

"Onlar bizim çocuklarımız," dedi Mayumi. Saçlarını savurmak için vücudunu öne doğru attı, ardından uzun tutamları bir kurdele parçasıyla yüksek bir at kuyruğu haline getirdi.

"Bunlar Mavka yavruları mı?" Zylah onları biraz daha yakından incelemek için öne doğru adım atarken başını eğerek sordu.

Onayladıklarında, heyecanlı ilgisi kaslarını şişirirken ıtırdadı. Bir Mavka yavrusunun neye benzediğini hep merak etmişti ama bu kadar küçük olmalarını beklemiyordu. İkiisi avucuna sığacak kadar büyük olsa da üçüncüsü çok küçüktü.

Delora'ya baktı ve onu küçük insan bedeninde nasıl taşımış olabileceği şimdi daha iyi anlaşılıyordu.

"Sana neye benzediklerini açıklamamı ister misin?" Zylah Raewyn'e teklifte bulundu.

"Belki daha sonra. Teşekkür ederim," diye cevap verdi minnettar bir gülümsemeyle. "Ama kendini tanıtmalısın."

İçindeki tüm heyecan bir rzgr gibi esip geçti ve neredeyse bunun için dişiyi terslemek istiyordu.

"Ben Zylah," diye mırıldandı sessizce.

"Kızınız mı?" Mayumi, Delora'ya sordu, Delora gözlerini açarak başını salladı. Mayumi, hafıf bir kahkaha atmadan önce bir kolunu göğsünde kavuştururken çenesinin ucunu tuttu. "Bu bizi sabahın krnde neden buraya ağırdığınızı açıklıyor." Reia'ya döndü ve işaret etti. "Ha! nce sen üstünü değiştirmedin."

Reia'nın yanakları bir kez daha pembeleşti ve ellerini havaya kaldırdı. "Bu benim suçum değil! Tehlikede olduklarını düşündük ve yataktan kalkar kalkmaz oradan ayrıldık. Yarı uykulu olduğum için Kevin'i neredeyse arkada bırakıyordum."

"Kevin mı?" Zylah başını şaşkınca eğerek sordu.

Geceliğini yana çekip içine uzanmadan önce, "Bizim de bir bebeğimiz var," diye cevap verdi.

Faunus'un kollarındaki küçük Mavka'ya benzer boyutta bir başka küçük Mavka daha ortaya çıktı. Avucunun etrafında sallanan uzuvları göğsüne yaslanana kadar ciyakladılar. Elbisesine yapıştılar ve oval şekilli, çoğunlukla özelliiksiz bir yüzü göğsüne gömdüler.

Beyaz elbisesiyle kontrast oluşturdukları için Reia'nın göğsünde görülmeleri çok daha kolaydı ve Zylah elinden geldiğince onları inceledi. Etleri o kadar koyu griydi ki neredeyse siyah görünüyorlardı ve biraz... yumrulu görünüyorlardı. Yine de daha önce hiç bebek görmemişti, bu yüzden onları neyle kıyaslayacağını bilmiyordu.

Esnemek için ağızlarını açtılar ve Zylah'ın elmacık kemikleri ile çenesi arasındaki boşlukları dolduranlara çok benzeyen sivri dişleri ortaya çıktı.

"İlkbaharda doğdular," dedi Orpheus, gözbebekleri parlak sarıya dönüşürken.

Mayumi ellerini kalçalarına koydu ve Zylah'a döndü. "Hayatta ve iyi olduğunu görmekten mutluyuz. Bir ruhun bile var!" Ruhun sahibini bulmak için etrafına bakındı. "Neredeler?"

Zylah muhtemelen hiçbir şey söylememesinin en iyisi olduğunu biliyordu ama gerçeği saklamak da istemiyordu. O onun eşiydi, ondan hiç utanmıyordu ve olumsuzluklara karşı hazırlıklıydı.

"Jabez, Merikh'le birlikte diğerlerini almaya gitti," dedi Zylah kendinden emin bir şekilde. "Kısa süre içinde dönecekler."

Geceye kadar, kısa sürede olmasını umuyordu! Şu anda burada çok fazla insan vardı ve giderek bunalıyordu. Neyse ki birbirleriyle doğal bir şekilde konuşmakta sorun yaşamıyorlardı, bu da Zylah'ın kendini mümkün olduğunca az göstermesi anlamına geliyordu.

Mayumi'nin yüz hatları sertleşti ve sertçe sıkılmış dudaklarıyla başını hafifçe eğdi, Reia'nın yüzü de benzer bir şey yaptı ama aynı zamanda endişeyle soldu. Bakışları Delora'ya yönelmeden önce sessizce bakıştılar; Delora hemen ayaklarına doğru baktı ve Magnar'ın elini daha sıkı tuttu.

Havadaki titreşim o kadar hızlı değişti ki neredeyse soğuktu. Zylah buna tepki olarak tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Delora seni son gördüğünde onunla birlikte olduğunu söyledi. Yalnız olduğunuza göre ondan kaçmayı başarmışsınızdır diye umuyordum," dedi Reia derin ve karanlık bir tonda.

"O aşağılık herifle bağ kurduğunu mu söylüyorsun?" Faunus homurdandı ve kollarını elinden geldiğince yavrularına sararken ondan geri çekildi. "Bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?" Sanki onlara zarar *vereceğini* düşünmüş gibi Zylah'a karşı aşırı korumacı bir tavır *takındı*.

Orpheus kolunu Reia'nın önüne dolayarak onu kendi tarafına çekmekte gecikmedi ve hem onun hem de Faunus'un gözleri kıpkırmızı parladı.

Zylah ellerini deniz mavisi elbisesinin üzerine, tam karnının üzerine koyduğunda içi burkuldu. Ortam o kadar çabuk kararmıştı ki kalbi hassas ve acı verici bir ağrıya sıkıştı. Geri adım atarak Raewyn'in yanına çekildi.

Kötü olacağını biliyordu ama *bu kadar* kötü değil. Tepkileri anlık olmuştu ve onlardan gelen düşmanlık hissediliyordu.

"O düşündüğünüz gibi biri değil," dedi savunmacı bir tavırla.

"Kafatasımı kırdı," diye homurdandı Faunus. "Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Bırakın geri kalanımıza ne yaptığını."

"Çocuklar, lütfen durun," diye yalvardı Delora, Magnar'ın elini bırakıp avuçlarını açarak onlara döndü.

"Hayır, onun ne yaptığını öğrenmesi gerekiyor," dedi Reia dudaklarını alaycı bir ifadeyle geri çekerek. "Onunla neden bağ kurduğunu, ne gibi oyunlar çevirdiği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bunun bize ulaşmak için başka bir oyun ya da taktik olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Hepimizden savaşına katılmamızı istedi, benden bile," diye araya girdi Mayumi, eli kılıcının kabzasına gitti, sanki gergin durumlarda kılıcı tutmayı rahatlatıcı ve doğal buluyormuş gibi. "Ya onu kullanıyorsa? Boşluğun ruhu bir Duskwalker'ın bağını nasıl koparacağını bilmiyorsa, artık onu terk edemez."

Raewyn öne doğru bir adım atarken yumuşak bir sesle, "Hepiniz biraz bekleyebilir misiniz?" dedi.

"Ya ona zarar verirse?" Reia, Zylah'a doğru el sallarken Delora'ya sordu.

Kalbi endişe ve öfkeyle çarpan ve gözbebekleri buna tepki olarak kırmızıya dönmekle tehdit eden Zylah, "Yapmaz!" diye homurdandı.

"Bunu bilemezsin," dedi Reia, başını sallayarak ona döndü. Zylah'ın tavşan kafatasına bakarken gözleri yalvarırcasına eğildi. "Neler yapabileceğini, ne kadar zalim olabileceğini gördük. İnsanları kullanıyor ve sizi de manipüle etmeye çalışıyorsa hiç şaşırmam."

"Bize ne yaptığını sana açıkladı mı?" Orpheus hırıltılı bir ses tonuyla sordu.

"Elbette öyle," diye ısırıldı Zylah, gözbebekleri kıpkırmızı parlayarak.

"Gerçekten mi?" Orpheus içinde zerre kadar mizah barındırmayan karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Katerina'yla birlikte bana yıllarca nasıl işkence ettiklerini mi anlattı? Reia'yı neredeyse nasıl öldürdüklerini ve onu benden sonsuza dek nasıl aldıklarını mı?"

"Evet, bunların hepsini biliyorum," diye itiraf etti Zylah.

Reia'nın çenesi düştü ve gözleri büyüdü. "Ve *hâlâ* ona bağlı mısınız?"

"O değişti."

"İnsanlar *o kadar* da değişmez," diye alay etti Mayumi. "Jabez'in kalbi özüne kadar çürümüş. Seni manipüle etmek için her ne yaptıysa sadece sana zarar verecek Zylah. Zaten vermediyse şaşırmam-"

"Kapa çeneni!" Zylah pençelerini açarak kükredi ve tüm insanlar irkildi. "Umurumda değil! Hepinize ne yaptığı umurumda değil! Ben sadece *bana* nasıl davrandığını önemsiyorum."

Hepsi de nasıl hissettiklerini önemsemesini istiyordu ama hiçbiri onun duygularını ve sözleriyle onu nasıl incitebileceklerini düşünmüyordu. Ve Zylah üzgün olduğu için en içten düşüncelerini nasıl paylaşacağını *bilmiyordu*.

Boğuluyormuş gibi hissettiğinde Jabez'in onu yatıştırmak için burada olmasını her zamankinden daha çok diledi.

Orpheus, gözlerinin kızıl rengi derinleşirken ve içinden hırıltılar yükselirken dışısını koruyucu bir şekilde arkasına itti. Faunus Mayumi'nin gömleğinin arkasını çekerek onu kendi bedenine yaklaştırdı, böylece Zylah ile arasında güvenli bir mesafe oluştu. Yakası bir anlığına göğsünün etrafında sıkılaştığında dişi şaşkın bir *ök* sesi çıkardı.

"Ne yaptığını biliyorum," diye bağırıldı, tüyleri kuyruğu titreyene kadar sırtından aşağı doğru kabarmıştı. "Türümüze nasıl zarar verdiğini biliyorum ama bundan pişmanlık ve suçluluk duyuyor. Onu benim tanıdığım gibi tanıımıyorsun, neler yaşadığımızı da bilmiyorsun. Geçmişiniz benim geçmişim değil ve ben de hiçbirinizi *tanımıyorum*."

Delora onların arasına koştı ve ellerini ayırıcı olarak kullanmak üzere iki yanına koydu. "Herkes dursun!" diye bağırdı gözlerini sıkıca kapatarak. "O haklı! Ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok ve bu bizim haddimize de değil."

Zylah sert bir şekilde, "Eğer bizi kabul etmezseniz, o zaman bugün buradan ayrılır ve sizler toplanırken biz de kendi başımıza kalırız," diye uyardı. "Biz sadece Merikh'in yardımına ihtiyacı olduğu için geldik."

"Zylah," diye seslendi Raewyn usulca yan taraftan.

Öfkeli bir homurtuyla kafatasını ona doğru çevirdi, gözleri kıpkırmızıydı ve Raewyn'in onu aksi yönde ikna etmeye çalışacağından endişe ediyordu. Ellerini, pençeleri avuç içlerine batacak kadar sıkı yumruklar haline getirerek, "*Ne?*" diye çıkıştı.

"Lütfen biraz gölge bulmama yardım eder misiniz? Lehenia güneşin doğduğunu söyledi."

Gölge mi istiyor? Etrafına bakındı ve Elf'e yönelttiği sinirli gerginlik keskin ve ani bir rüzgâr gibi azaldı.

Zylah doğrudan güneş ışığı olmamasına rağmen ağaçların arasından sızan hafif ışığı fark etmemişti bile. Güneşin Peçe'ye tam olarak dokunması için henüz sabahın çok erken saatleriydi.

Oldukça sinirli olmasına rağmen Raewyn elini uzattığında Zylah hemen tuttu. Dişiyi onları sürekli gölgeleyecek bir ağacın altındaki bir noktaya yönlendirirken diğerlerini görmezden geldi.

Tüylerinin kabarmasının durmasını diledi. Nefesleri sert ve sığdı, kalbi sıcaktı ve saldırganlıkla çarpıyordu. Tüm kasları kilitlenmişti, sanki damarları taşla doluydu. Bu insanlara sırtını dönmekten nefret ediyordu ama şu anda onlara bakmak da istemiyordu.

Delora'nın hızla diğerlerine mırıldandığını duyabiliyordu, sesi sıkıntıyla yükseliyordu. Zylah onu da görmezden geldi.

Gitmek istiyorum, diye düşündü, üstlerindeki dallara bakarak. *Burada kalmak istemiyorum.*

Delora ve Magnar'la ilk tanıştığında işlerin nasıl döndüğünden sonra bunun iyi gitmeyeceğini biliyordu ama bu kadar kötü olacağını düşünmemişti. Jabez'in geçmişiyle ilgili öğrendiklerinden sonra neden bu kadar kızgın olduklarını anlamıştı. Bu öfkelerinde haklı olduklarını da anlıyordu ama ondan bahsetme şekillerini kaldıramıyordu.

Ona asla zarar vermezdi ve ruhunu onu manipüle etmek için vermediğini biliyordu. O... onu *seviyordu* ve karşılığında o da onu çok seviyordu.

Aslında ona dünyadaki her şeyden daha çok tapıyordu ve Nyl'theria'da onunla mutluydu. O kadar çok şey boyunca onun yanında olmuştu ki, ama diğerleri nefretlerinden dinleyemeyecek kadar kendilerini kaptırmışlardı.

Onu tanımıyorlardı, ona nasıl değer verdiğini, güvende olmasını sağlamak için nelerden vazgeçtiğini bilmiyorlardı. Tam tersi olduğu halde ona karşı acımasız olduğunu düşünceleri kalbini acıtıyordu. Bazen mesafeli olabiliyor, mutsuz bir ifadeyle kendi düşüncelerinde kaybolabiliyordu ama geri kalan zamanlarda Zylah'ı şefkat yağmuruna tutuyordu. Ona hediyeler veriyor, sarayda ve hatta sahilde yürüyüşe çıkararak mutlu olmasını sağlamaya çalışıyordu.

Dikkatli ve nazikti ve huysuz oyunculuğu onu kabuğundan çıkarmaya başlamıştı. İster inansınlar ister inanmasınlar, o iyi bir eştı.

Bugün ne yaptığına bir bakın.

Merikh Jabez'in yardım etmesini talep etmiş olsa da, Jabez'in bunu kabul etmek için gizli nedenleri olduğunu biliyordu. Ona Merikh'in planından bahsettiğinde, sahip olması gereken bu aile bağına anlaması için herkesle tanışmasını istediğini paylaşmıştı. Hatta gerekçesinin bir kısmının, hayatı boyunca eksikliğini hissettiği bir şey olduğunu ve bunun ona ağır geldiğini itiraf etmişti.

Bunun onun üzerinde de bir yük olmasını istemiyordu, ne de buna engel olmak için bir sebep olmak istiyordu. Sadece bu işin içinde çok az yer almak istediğini ve istenmeyen bir yabancı olarak kalmaktan mutlu olduğunu itiraf etti.

"Sen iyi misin?" Raewyn fısıldadı, beyaz kaşları derin bir endişeyle çatılmıştı.

Yıldız patlaması gözleri, kemikli yüzüne sempati ile eğilmiş ve kırışmış, sivri kulakları ise geriye doğru sarkmıştı. Karanlıkta yüzünü çerçeveleyen saçlarıyla bir şey daha belirginleşmişti. Zylah, nadiren kimseye sırtını dayayan ve bağımsızlığını tercih eden bu kadının kendisinden sadece Zylah'a yardım etmek ve onu bu tatsız durumdan kurtarmak için yardım istediğini biliyordu.

Donup kalmış, ne yapacağını ya da kendini nasıl daha iyi hissedeceğini bilemez bir halde gözleri maviye döndü. Cevap olarak küçük bir inilti çıkardığında gözlerinin alt kısmı hızla dalgalandı.

"Zor olduğunu biliyorum," diye devam etti Raewyn sessizce, bir yandan da hüzünlü bir gülümsemeyle. "Umarım günün sonuna kadar yola gelirler. Merikh'in bildiklerini bana anlatmasından sonra, Jabez'in cevaplaması gereken çok şey var. Bunlar

İnsanlar çok derinden yaralandı, birçoğu onun ellerinde ölümle yüz yüze geldi ve kısa bir süre içinde onlardan bu kadar çok şey beklemeniz haksızlık."

"Ama bunu duymak istemiyorum," dedi Zylah inleyerek.

"Ve bunu anlıyorum. Kız kardeşi olarak bunu duymak da zor ama söylediklerinde haklıydın. Onun kim olduğunu bilmiyorlar. Bırak kendiliğinden gelsin. Şimdi nasıl biri olduğunu ve sana nasıl davrandığını görsünler."

"Ya hiç yapmazlarsa?"

"O zaman ne önemi var? Gerçeği bildiğin halde neden umursuyorsun ki? O seni önemsiyor, hatırlaman gereken tek şey bu ve eminim onların nasıl hissettiğiyle ilgili hiçbir şey hissetmiyordur." Yavaşça uzanıp Zylah'ın yüzünün yan tarafına yatıştırıcı bir el koydu ve her zamanki gibi küresinin büyümlü özünün değişmesini izledi. "Merikh'in nasıl biri olduğunu bilirim. Huysuz ve çabuk sinirlenen biri ama onu yine de seviyorum, kim ne derse desin. Sen de bununla yüzleşmelisin ama ona kızmakta haklı olduklarını da kabul etmelisin."

Zylah tüm bunları bildiği için hayal kırıklığı içinde boynuzlarını çekmek istedi ama bu, gözlerinden süzölmek üzere olan yaşları durdurmak için hiçbir işe yaramadı.

"Zylah?" diye yumuşak bir ses uysalca seslendi.

Sırtına yerleşen kürkü anında bir kez daha kabardı ve başını yana çevirerek bir kürenin içinden Delora'ya baktı. Beyaz elbisesinin eteğini kavrayan dışının kaşları öylesine çatılmıştı ki, alını iyice sıkışmıştı.

"Gerçekten üzgünüm," dedi Delora ve dudaklarını ısırdı. "Onlar da öyle. Sizi üzme istemediler, bu yüzden lütfen gitmeyin."

"Hepimizin endişeleri var," dedi Magnar onun arkasından, bir elini kıvrımlı kalçasına koyarken. "Biz sadece senin için en iyisini istiyoruz."

Zylah yüzünü çevirip onları görmezden gelmeyi düşündü. Ancak Raewyn başının yan tarafını yatıştırıcı bir şekilde okşayınca tamamen dönme isteğini kazandı.

Hepsinden güvenli bir mesafede durdu.

"Hepinizi çok derinden incittiğini anlıyorum ve bunun için üzgünüm," dedi Zylah herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, çünkü diğerleri birkaç adım arkalarında toplanmıştı. "Ama Jabez savaştan vazgeçti. Sırf beni *korumak* için yok etmeye çalıştığı şehre bile girdi." Sonra dirseğini kavradı ve omuzlarının içe doğru dönmesine izin verdi. "Jabez bana her şeyi anlatana kadar benimle bağ kurmadı ve o zaman bile... bunu yapmak istemedi çünkü daha sonra nasıl hissedeceğim konusunda endişeliydi. O kendini düşünüyor

Yaptıklarından dolayı onu bir canavar olarak görüyorum ama bunu yapmak için kendine göre sebepleri vardı. Tüm bunları onu sevdiğim ve bana karşı nazik olduğu için kabul ettim. Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama artık birbirimize bağlıyız ve bunu geri alabilecek olsam bile asla alamayacağımı biliyorum."

"Sana kızgın değiliz." Reia parmaklarını sarı saçlarında gezdirdikten sonra belli bir sıkıntıyla başının yan tarafını kaşıdı. "Biz sadece... yaptığı şey için onu affedip affedemeyeceğimizi bilmiyoruz."

"Senin affını istemiyor," dedi Zylah hüzünlü bir kahkaha atarak ve bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Anlamak zorundasın," diye araya girdi Raewyn, "Jabez çok şey yaşadı ve bunların çoğu bizim hatamız. Eminim Dünya'ya gelmeden önceki geçmişini anlamak öfkenizi yatıştırmaya pek yardımcı olmayacaktır ama bizi yok etmeye neden bu kadar kararlı olduğunun ve bunu başarmak için neden her şeyi yapabileceğinin bir nedeni var."

Mayumi uzaktan, "Birinin travma ya da başka bir şey yaşamış olması davranışlarını mazur göstermez," dedi. "Bunu kabul etmek zorunda da değiliz."

Raewyn'in dudakları gerildi. "Bu doğru."

"Ama..." Mayumi devam etti ve kedi Mavka'nın kafatasına bakarken bir iç çekti. "Hissettiklerimizi kendimize saklamak için elimizden geleni yapacağız."

Faunus sessiz bir hırıltıyla, "Sadece şunu bilin ki, eğer bize sırtını dönerse, bu hiç de hayra alamet olmayacaktır," dedi.

Zylah kendinden emin bir şekilde, "Yapmayacak," dedi.

Delora ona yalvarırcasına bakarken, "Kendini rahatsız hissetmeni istemiyoruz," dedi. "Hiçbirimiz sana karşı olumsuz bir şey beslemiyoruz ve hepimiz seni görmek ve şu anki halinle tanışmak istiyorduk."

"Lütfen olanların sizi bizimle konuşmaktan alıkoymasına izin vermeyin," diye ekledi Reia. "Gerçekten çok üzgünüz. Biz sadece... bunu beklemiyorduk ve hazırlıklı değildik."

"Onu Kevin'in yanında istemiyorum," diye homurdandı Orpheus kollarını kavuşturup burun deliğinden bir of çekti.

Reia kırık bir gülümsemeyle, "Hayır, ama sanırım bugünlük bunu kabul etmek zorundayız," dedi.

Faunus başını yana çevirerek, "En azından göz kulak olman gereken sadece bir tane var," dedi. "Bitey artık büyüdükları için kaçmayı seviyor."

"Onlarla doğru düzgün tanışmak ister misin?" Mayumi, Delora'ya temkinli bir bakış atmasına rağmen Zylah'a teklifte bulundu. "Tanıştığımız her Duskwalker

bebekken nasıl göründüklerini merak ediyordum."

"Belki size evimi gezdirebilirim," diye araya girdi Delora umutlu bir gülümsemeyle. "Birazdan çok kalabalık olacağız ve herkes gelmeden önce konuşup birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz."

Reia elbisesine bakarken, "Bu sayede eve gidip üstümü değiştirebilirim," dedi. "Çok uzun sürmez. Orpheus gerçekten hızlı koşarsa muhtemelen on beş dakika kadar sürer. Öğle yemeği için de biraz yiyecek getirebilirim, belki çay için de biraz limon?"

Mayumi kollarını yana açarak, "Ben böyle iyiyim," dedi. "Raewyn ile dışarıda konuşabilirim, böylece siz de özel olarak konuşabilirsiniz. Elfler ve dünyanın nasıl bir yer olduğunu öğrenmek istiyorum."

Zylah'nın kasları enerjinin ve sohbetin değişmesiyle gevşedi ve göğsündeki soğuk, ağırlı bükülme çözüldü. Bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirirken gözbebekleri bile normal deniz mavisine döndü. Gerçekten *çabalıyor* gibi görünüyordlardı ve tek isteyebileceği de buydu.

Ondan hoşlanmak zorunda değillerdi. Tek yapmaları gereken onun iyiliği için varlığını sessizce kabul etmektir. Eğer bunu yapabilirlerse, Zylah da elinden gelenin en iyisini yapabiliyordu.

"Yine de bir isteğim var," dedi Reia dudaklarını bükerek ve sinsi bir bakışla aydınlanan gökyüzüne baktı. "Ve bunun için kılıcımı kullanmam gerekecek, yine de zarar görmeyecek kadar hızlı olduğunu düşünüyorum."

Mayumi dudaklarını büken muzip bir sırıtışla, "Eğer düşündüğüm şeyi düşünüyorsanız, o zaman ben de katılmak istiyorum," dedi. "Jabez'le biraz oynamak eğlenceli olur ve gerçekten zararsız olup olmadığını anlamamızı sağlar."

Zylah yarım ağızla bir hırıltı çıkardı ama hırıltı hemen kesildi.

Ona zarar vermediği sürece, yaptıkları ya da tehdit ettikleri her şeyin onu sadece kıkırdatacağını biliyordu. Muhtemelen onlarla alay ederdi. Onunla birlikte gittiği nadir durumlarda bunu meclis üyelerine yaptığını görmüştü ve söyledikleri tek bir kelimeyi bile anlamasa bile, sırıtışının ne zaman kötü ve küstah olduğunu biliyordu.

Zylah iç çekerek, "Bana ne olduğunu söylerseniz, bunu dikkate alırım," dedi.

Ondan daha az nefret etmelerini sağlayacaksa.

Ve... onun hakkında ne yaptıklarını ya da ne düşündüklerini umursamadığını söylemişti.

Jabez alçak bir dalı kaldırıp gür yapraklarının altına girerken, "Sanırım bu sefer geride dursam daha iyi olacak," dedi.

Merikh solundayken ve doğrudan doğal kaplıcaların buharlı havuzlarının yanında yürürken, Jabez sağlarındaki yeşilliklerden ve alçak dallardan kaçmak zorunda kaldı. Havada hafif bir sülfürik koku vardı ama sanki toprakta ve suda çok fazla mineral yokmuş gibi hafifti.

Çok uzakta olmayan, yarasa kafataslı Mavka'ya ait büyük pembe kubbe parılıyordu.

Onları nereye götüreceğini tam olarak bilmediği için oraya kadar yürümek zorunda kaldılar, sadece Avusturya'nın her yerinde bulunduğu için genel bölgeyi biliyordu. Jabez'in ışınlanma yeteneği ve coğrafyayı derinlemesine kavramış olması Merikh'in onu kullanmasının sebebiydi. Merikh bu kaplıcaların varlığından bile haberdar değildi.

Yine de güney topraklarının sınırları içindeydiler ve kıtanın bu bölümünü kıtanın geri kalanından ayıran geniş, koruyucu duvarın içindeydiler. Bu, içindeki birçok köy ve kasabayı koruyan ek bir savunma katmanıydı ve ayrıca bireysel tahkimatlar da inşa etmişlerdi. Duvarın bu tarafına geçmek zorlu ve uzun bir süreçti; pek çok insan kasabasıyla mücadele etmek gerekiyordu.

Ne gariptir ki, Zylah'la birlikte mağara olarak kurdukları çok daha küçük dağdan bu dağın tepesini görebiliyordu. Yine de geçici evleri güney topraklarının duvarının dışındaydı.

"Neden geri çekilesin ki?" Merikh alaycı bir ifadeyle sordu. "Korktun mu yoksa?"

Jabez gözlerini öyle bir devirdi ki, bir an sonra görüşü bulanıklaştı. "Mavka'lardan birinin benim yüzümden öldüğünü ve diğerinin gelininin beni havaya uçurduğunu düşünürsek, seninle birlikte olmamın pek de iyi karşılanacağını sanmıyorum."

Hafif, küçümseyici bir kahkaha attı. "Korkak."

Göğsünü kaplayan ipeksi lacivert kumaştan bir yaprağı fırçalarken, hepsinin onu bu iğrenç dünyada bırakmasını dileyerek, "Sadece önce onlarla konuşursan daha kolay olacağını söylüyorum. Aslında kıyafetimi beğendim."

Bütün gün dik dik bakılacaksa, en azından buna katlanırken güzel görünebilirdi. Eğer herhangi bir kavgaya karışırsa, muhtemelen kıyafetlerini mahvedecekler ve onu boktan bir ruh haline sokacaklardı.

"Aslında ne olacağını merak ediyorum." Merikh başları aynı hizaya gelene kadar yana doğru eğildi. "Hala bir beyni paylaşan bir çift aptal olup olmadıklarını merak ediyorum. Aleron'u son gördüğümde bir Hayaletti ve hâlâ insanlıktan nasibini almamıştı. Sanırım gelini ona eşlik eden insan. Adının Gideon olduğunu sanıyorum."

"Eşcinsel bir Mavka mı?" Jabez çenesini avuçlarken sordu. Elini çekip omuz silkti, bu yeni bilgidен hiç rahatsız olmamıştı.

Gelinin, istemeden de olsa sevgilisini öldüren kişiyle karşılaştığında nasıl davranacağı onu daha çok endişelendiriyordu.

Neredeyse kubbeye ulaştıklarında Merikh onun sırtını sıvazladı. "Muhtemelen haklısın. Geride kalman en iyisi olurdu ama bunu yapmayacaksın. Kıçına tekmeyi yediğini görmek istiyorum."

"Sen savunmada daha iyi olabilirsin ama ben kaçmakta daha iyiyim," diye karşı çıktı Jabez. "Ve saldırmada."

"O zaman bahse girmek ister misin?"

Kumar fikri Jabez'in kulaklarını tırmaladı. "Dinliyorum."

"Eğer üzerinde bir çizik bile bırakırlarsa, ailenle tanışmak zorundasın." Jabez kısık bir ısıklık çaldı. "Bu sert bir bahis."

Merikh'in ses tonundaki sinsi mizahı duyabiliyordu. "Sanırım bu konuda kendine güvenmiyorsun."

Bahse girerim Raewyn bu konuda onun kemikli kulak deliğine girmiştir. Merikh muhtemelen Jabez'in ne yaptığını umursamıyordu ve muhtemelen onlarla tanışmak istememe fikrine katılıyordu; bunun bir bahis için büyük bir kayıp olacağını biliyordu.

Jabez, Merikh için eşit bir kayıp bulmaya çalışırken düşünceli bir şekilde çenesini kavradı. Aklına bir fikir geldi ve neredeyse gülmek istiyordu.

inandırıcılığı. Özellikle de bir taşla iki kuş vurmak gibi olduğu için.

"Eğer kazanırsam, Weldir'le koğuşunu geçici olarak indirmesi konusunda konuşmalısın. Synedrus konseyi Nyl'theria'da ikinci bir şehir inşa etmeyi düşünüyor ve ben de Spiral Cennet'teki İblislerin köyde yaşamasını istiyorum."

Merikh'in ağzından yuvarlanan bir hırıltı çıktı ve gözbebekleri kıpkırmızı parladı.

"Gel bakalım, Merikh. Sevgili kardeşini hayata döndürdü. Her şeyi bırakmanın zamanı geldi."

Merikh döndü ve yüzüne keskin bir pençe doğrultarak zaten sınırlı olan sabrının tükenmekte olduğunu gösterdi. "Tamam" diye bağırma dan önce elini geri çekti.

"Herhangi bir kısıtlama var mı?" Jabez, tekrar yürümeye başladıklarında soğuk görünmek için ellerini arkasında kavuşturarak sordu.

Merikh'in kıkırdaması acımasızcaydı. "Işınlanmana izin yok. Bu sana çok fazla üstünlük sağlar."

Dudaklarında sinsî bir gülümseme kıvrıldı.

"Hepsi bu kadar mı?" "Bu kadarı yeterli olmalı."

Aptal, diye düşündü Jabez neşeyle, gözlerini parlayan gökyüzüne kaldırarak. "Güneş doğuyor, o halde elimizi çabuk tutsak iyi olur. Yine de saldırmazlarsa bahis iptal olur, çünkü sırf kumar oynamak için onları kışkırtmayacağım."

Jabez'in bu insanların kendisini sevmesine ihtiyacı yoktu ama Zylah'ın hatırı için kendisini hoş görmelerini istiyordu. Bu nedenle gereksiz bir kavga başlatmaya hiç niyeti yoktu.

"Kulağa adil geliyor."

Tam pembe koruyucu kubbeye girmek üzereyken, parlak kıvılcı saçlı bir kadın kollarını gerinir gibi kaldırarak bir mağaradan çıktı. Basit gri köylü elbisesinin eteğini yukarı kaldırarak ormana doğru ilerlemek niyetiyle yana doğru adım attı, ancak bir hareket fark edince dondu kaldı.

Nefesi o kadar yüksekti ki neredeyse sessiz bir ılgık gibiydi ve mağaranın içine geri koştu.

"Bu İblis Kral! Uyan!"

Mağaranın ağzından bir avuç dolusu tüy uçuşurken, birden fazla bedenin derhal harekete geçmesiyle bir kargaşa duyuldu.

"Vay canına. Seni fark etmediler bile," diye yorumladı Jabez kollarını kavuşturup kaçınılmaz olanı beklerken.

Göz ucuyla Merikh'in zarar görmemek için sinsice yana kaydığını fark etti. Sonra da gerçek boğa kuyruğunu zevkle kıvrarak oradan hızla uzaklaştı. Yine de görüş alanında kaldı, özellikle de mağara girişine *doğru* yöneldiğinden beri.

Tam büyük bir kayanın kenarına sandalye gibi oturduğu sırada, kanatlı bir Mavka mağara ağzından koşarak çıkarken bir kükreme duyuldu. Doğruca Jabez'e doğru dalışa geçti, kertenkele ikiz kardeşi ise onun altında hızla ilerliyordu.

Bu bahsi kazanmanın çok basit bir yolu olmasına rağmen, Merikh'in gözden kaçırdığı bir şey vardı, sadece yarasa kafataslı Mavka'nın pençelerinin altından eğildi. Sonra kuzgun kafataslı olanın üzerinden atladı, bacaklarını açarak kafatasının tepesine doğru itti ve onun üzerinden geçti.

İkisi de yere inerken neredeyse birbirlerine çarpıyorlardı. Jabez tam zamanında dönerek yarasa kafalı Mavka'nın -Merikh'le daha önce yaptığı konuşmadan adının Aleron olduğunu düşünmüştü- yerde kaydığını ve bir ağaca çarpmaktan kıl payı kurtulduğunu gördü.

Kuzgun kafataslının adını bilmiyordu ama pençelerini yere geçirip kendine yer edinmekte ve ona doğru dönmekte gecikmedi. Jabez'in üzerine yıldırım hızıyla koştu, o da büyüünün ayaklarından akmasına izin verdi. Yerden fişkırان otlar kuzgunun ayaklarına dolandı ve zayıf tuzaklardan kolayca kurtulurken tökezlemesine neden oldu.

Aleron havaya sıçradı ve yukarıda daireler çizerek kendini bir açıklığa hazırladı. *Öfke içinde kontrolsüzce saldırmıyordu.* Bu en azından Merikh'in sandığı kadar akılsız olmadığını kanıtlıyordu.

Her ikisinin de küreleri kırmızıydı ama yine de mevcutlardı, bu da onları çok daha hesapçı ve savaşması daha zor hale getiriyordu.

Jabez tam da gagasını ona doğru şaklatan kuzgun kafatasından geri çekilirken, rüzgâr arkasından ona doğru esti. Tanıdık, kadınsı bir koku üzerine sinmiş, rahat edemeyeceği kadar yakınına kadar gelmişti.

Tam zamanında omzunun üzerinden bakıp kızıl saçlı kadının kılıcını sırtına saplamak üzere olduğunu gördü. Yan tarafa doğru kaçtı ve dengesini korumak için bacağını dışarı kaydırmadan önce yuvarlandı. Erkek insan bir kayalığın çıkıntısından ona doğru sıçrarken küçük bir balta kafasına doğru indiğinde geriye doğru takla atmak zorunda kaldı.

Üstünde bir hırıltı gürledi, aynı anda solunda bir başkası duyuldu. Mavka'larının her biri aynı anda ona doğru dalışa geçerken insanlar akıllıca geri çekildi.

Jabez, Merikh'in sarı neşe kürelerine baktı ve gözlerindeki mizahın kırışmasına izin verdi. Cisimsizleşti. Her iki Mavka da onun içinden geçerken birbirlerine çarptılar, Aleron kendi ikiz kardeşini kafatası ve geriye doğru fırlayan keçi boynuzlarıyla sırtından vurdu.

"Bu hile yapmaktır!" Merikh ayağa kalkarken kükredi.

Jabez başını arkaya yatırdı ve ellerini kalçalarına koyarak güldü. "Sadece ışınlanmak yok demiştin, seni aptal. Artık bir Fantom olduğumu unuttun."

"*Merikh?*" Aleron şaşkınlıkla seslendi, canavar formunda olduğu için sesi bozulmuş ve grenliydi, ona doğru dönerken.

Kuzgun kafalı kardeş de durakladı, çünkü her iki insan da ona dönmüş, açıklık boyunca tepiniyordu.

Merikh, Jabez'in yüzüne bakmadan önce, "Evet, evet, merhaba sizi mankafalar," diye selamladı. "Sen kazandın ama sen sinsi bir piçsin."

"Sen," diye alay etti erkek insan, baltasının bıçağını Merikh'e doğru kaldırırken. "Seni Elf diyarından hatırlıyorum. Şimdi de bu pislikle mi işbirliği yaptın? Kendi ailene sırtını mı döndün?"

İnsan adamın kendisinden bahsetmesine şaşırان Jabez, Merikh'in geniş bedenine baktığında, korkunç yeşil gözlerle karşılaştı. Uzun, dalgalı beyaz saçları eğik başının bir tarafını örtüyordu. "Seni tanımıyorum bile."

"Evet, Emerie bana senin hakkında her şeyi anlattı," dedi kızıl saçlı kadına doğru adım atarken. "Aleron'un ölmesinin sebebi sensin."

Mavka'nın da diğer taraflarında olmasıyla, o ve Merikh'in etrafı sarılmıştı. Merikh gövdesini Jabez'e dönük tutarken kafatasını çevirdi.

Merikh, kadına bakmak için boynunu bükmeden önce, "O zaman ona teşekkür etmelisin, ikinizin tanışmasının tek nedeni bu," dedi.

Yüzü tam olarak Jabez'in hatırladığı gibiydi. Açık teninin sağ tarafında çiller ve sol tarafını kaplayan beyaz-pembe karışımı yanık izleri vardı. Boynunun yanından aşağıya, elbisesinin içine doğru inen daha fazla çil ve yara izinin yanı sıra kolsuz giysisi nedeniyle pazularındaki lekeleri de görebiliyordu.

Mavi gözlerini ona dikti ve bakışları güneş taşıyı yere fırlattığı günkü gibiydi. Kızgın ama kararlıydı.

Jabez yüz hatlarının donuklaşmasına izin vererek, "Neredeyse beni öldürüyordun, biliyorsun," dedi - bu konuda hâlâ oldukça hoşnutsuzdu. "Senin yüzünden ne kadar acıya katlanmak zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Kılıcının ucunu adamın yüzüne doğru kaldırdı ve cilalı demir yaklaşan güneş ışığında parladı. "Hak ettiğinden daha azını hak ediyorsun."

"*Neler oluyor, Merikh?*" Aleron büyük, tüylü kanatlarını açarken canavar formunda sordu. "*Neden burada İblis Kral'la birliktesin?*"

Merikh bir kolunu Jabez'in omuzlarına koydu ve dizlerinin bükülmeye çalıştığını hissedene kadar ağırlığının neredeyse tamamını ona yasladı. Sonra boğa boynuzlu arkadaşı sanki büyük bir hikâye anlatacakmış gibi elini havada salladı.

"Jabez, işte, gitti ve kendini bir Mavka'ya bağlattı. O artık aileden biri."

"Şaka yapıyorsun," dedi dişi insan tamamen güvensizlik içinde. "Hangi Duskwalker *onunla* bağ kurar ki?"

Merikh, muhtemelen kaba bir şeyler söyleyeceği için Jabez'e, "Onu tarif etmeye çalışırsam seni kızdıracağımı biliyorum," diye mırıldandı.

"Adı artık Zylah olsa da, siz onu muhtemelen Fyodor olarak tanıyorsunuz," diye soğuk bir şekilde cevap verdi Jabez. "Tavşan kafataslı, boynuzlu Mavka."

"Fyodor?" diye mırıldandı, gözleri acıyla eğilmeden önce. "Delora'nın kızı mı? Bu çok *zalimce*."

Merikh *sonunda* ağırlığını Jabez'in üzerinden kaldırdı, böylece kollarını kavuşturabildi. "Ne olursa olsun, herkesin sorunlarını geçmişte bırakmasını talep ediyorum."

"Sen kim oluyorsun da bize ne yapacağımızı söylüyorsun?" dedi erkek insan, baltasını Merikh'e doğru çevirerek. "Elf diyarında hıyarın tekiydin ve sana güvenmeye pek meyilli değilim."

"Eğer yapmazsanız, hıncımı bu ikisinden çıkaracağım." Merikh başparmağını yanlarındaki ikizlere doğru kaldırırken, Jabez'le birlikte arka arkaya dönerek çevrelerindeki herkesi gördüler. "Şu anda herkesi toplayıp Magnar'ın koğuşuna götürüyoruz. Hepinizle tanışmak isteyen bir gelinim var ve ne yazık ki bunun için Jabez'in yardımına ihtiyacım var."

"*Ya seninle gelmek istemezsek?*" diye sordu kuzgun kafalı Mavka.

"*Ingram haklı. Sana güvenmemize rağmen, Merikh, İblis Kral bizim dostumuz değil.*"

Jabez, aptal Mavka'ya kaşlarını kaldırarak, "Sana geride kalmam gerektiğini söylemişim," diye mırıldandı. "Onları ikna edip beni tanıştırabilirdin."

Merikh kollarını açıp boynunun yan tarafını kaşırken, "Bunu yapmandan gerçekten nefret ediyorum," diye ısırdı. Kardeşleriyle yüzleşmek için arkasını döndü. "Bakın, siz ikiniz, onun bağırsaklarının lime lime edilmesini hak ettiğini herkesten daha iyi anlıyorum ama olanlar geri alınamaz. O artık bir gelin ve ailemizden dört kişi kayıpsa bu gün tamamlanmış sayılmaz. Raewyn ikinizle de tekrar görüşmek istiyor."

"Raewyn?" Ingram şaşkınlıkla başını geriye atarak sordu. "*Gözlerinde yıldızlar olan Elf mi?*"

"Evet," diye onayladı Aleron, kemikli yarasa çenesini kavrayabilmek için kalçalarının üzerine otururken. "*Bu doğru. Onunla Elf diyarında tekrar karşılaştım. Küçük yavrun Lehnenia nasıl?*"

"Yavrusu mu var?" Ingram gagasını ikizine doğru uzatarak sordu.

"O da burada," diye belirtti Merikh.

"Ne olursa olsun," diye söze başladı Jabez, ikizlerle tamamen yüzleşmek için döndüğünde, "olanlar için üzgünüm. O emri verdiğimde öfkeliydim ve kafatasın ezilmeden çok önce emri iptal ettim, Aleron."

"Her şeyden sonra cidden *bağışlanmak* mı istiyorsun?" diye alay etti kadın.

Jabez omzunun üzerinden ona bakarken, "Aslında hayır," dedi. "Hiçbirinizin beni affetmemesi umurumda değil ama yine de bu bir özür. Her birinin kafatasını ezmeyi başarana kadar onların türüyle savaşımı sürdürmemden daha iyi değil mi? Barış ve yalnız bırakılmak istediniz ve şimdi buna sahipsiniz. Daha fazla kan dökülmeden *önce* fikrimi değiştirdiğim için minnettar olmalısın. O emri iptal etmemiş olsaydım, diğer Mavkalar da ölebilirdi."

Dudakları onaylamaz bir şekilde düzleşti ve bakışları daha da daraldı. Hiçbir şey söylemedi.

Erkek insan baltasını indirdi ve siyah pantolonunu var olmayan tozlardan arındırmadan önce sapını belindeki halkaya geçirdi. Aleron'un yanına gitmek için yere bastığında kahverengi çizimleri tek bir gıcırtı çıkardı. Açık gri tuniğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış olduğundan, yumruklarını bir an için sıkıp bıraktığında güçlü ön kolları gözle görülür şekilde esnedi.

"Bak, Aleron ne isterse yaparım," diye teklif etti, kirli sakalını kaşımadan önce başının üstündeki iki santim uzunluğundaki karamel rengi saçlarını geriye doğru taradı. Yeşil gözleri önce Jabez'e, sonra Merikh'e, sonra da tekrar Aleron'a kaydı. "Ama yaptıkları şey kulağa zararsız geliyor. Kötü bir niyetleri olsaydı bizi daha fazla Mavka'ya götürmezlerdi ve ben de diğerleriyle tekrar tanışmak isterim."

Dişi dişlerinin arkasından bir çığlık attı ve Ingram'a doğru yürüdü, tam da kısa keçi boynuzlu Mavka ayağa kalkarken. Sanki aynı düşüncüyü paylaşmışlar gibi, hem Ingram hem de Aleron daha insansı formlarına dönüştüler.

Her ikisi de çıplaktı ve Jabez neredeyse ellerini ileri atıp çıplaklıklarını işaret etmek istiyordu. *Gördün mü?* diye düşündü, geçmişteki kendisiyle tartışıyordu. *Bu ikisi çıplak ve ben sikimi içlerine sokmak istemiyorum.* Öyleyse Zylah'nın çıplaklığı onu neden bu kadar şiddetle yiyip bitirmişti?

Bu, her zaman eksik olduğunu bildiği bir cevaptı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Ingram'a usulca, onun yanına doğru eğilirken.

Aleron ve Ingram kafataslarını birbirlerine doğru çevirdiler ve başlarını zıt yönlerle doğru eğdiler.

"Sana seçme şansını vermiyorum," diye sertçe çıkıştı Merikh. "Tek fark bunu ne kadar *zorlaştırdığınız*. Bu süreçte gelinleriniz *benim* tarafımdan zarar görebilir."

Her iki ikiz de hırladı ve kafataslarını Merikh'e doğru kırbaçladı. "Tamam."

"Gideceğiz."

Nihayet, diye düşündü Jabez, Merikh olacakları anlatırken. Omuzlarını yuvarlamadan önce boynunu bir o yana bir bu yana kırdı ve kendini bunun vücudunu ne kadar zorlayacağına hazırladı.

Üç ağır Mavka'nın ısınlaması hemen geliyor.

Jabez dudaklarını büzerek boğazının iki yanında duran bir çift kılıca baktı. Kaşları çatılmıştı ama bu şaşkınlıktan kaynaklanıyordu *çünkü az önce* ikinci ikizi ve gelini Gideon'u Magnar'ın koğuşuna ışınlamıştı.

Sağında açık tenli, çok kısa boylu, siyah saçlarını atkuyruğu yapmış bir kadın duruyordu. Kahverengi gözleri ölçülü bir metanetle çatılmıştı ve kılıcı sanki kendisinin bir uzantısıymış gibi titremiyordu bile. Küçük *sevimli* avcı kıyafetini fark etti.

Solunda, düz, sarı saçlı, solgun bir kadın ona bakıyordu, orman yeşili gözleri tam bir nefretle doluydu. Pembe üst dudağı bir tarafa kıvrılmıştı ama diğer kadının aksine kılıcı kararsızdı. Açık pembe, yazlık sade bir elbise, kahverengi bir kuşak ve ona uygun çizmeler giymişti.

Kulakları dikildi ve sarışına doğru eğilirken içinden sessiz bir kıkırdama yükseldi. Kızın kılıcı boğazının etini delip geçmeden hemen önce, adam cisimsizleşti ve keskin bıçak onun soyut, hayaletimsi bedenine saplandı.

"Merhaba Reia," diye kötü niyetli, diş dolu bir sırıtışla selamladı. "Seni gördüğüme sevindim diyeceğim ama gözlerindeki nefret bana bu kılıcı fiziksel olarak çevirmemi istediğini söylüyor."

"Burada yüzünü göstermeye nasıl cüret edersin?" diye çıkıştı Reia. "Bunun olacağını bilmen gerekirdi."

Başını kasıtlı olarak ürkütücü bir şekilde çevirdi. "Seçme şansım olsaydı burada olmazdım." Sonra ayağa kalktı ve sağındaki boylu poslu kadına baktı. "Seni hatırlıyorum. Oldukça iyi bir kılıç ustasıydın. Bir grup İblis Avcısı ile oldukça zarif bir şekilde dövüştünüz."

"Delora ve Zylah'ın isteği üzerine ikimiz de geri çekildiğimiz için şanslısın," dedi kadın kayıtsız bir havayla. "Aksi takdirde saldırır ve kafanı uçururduk."

Kırmızı gözlerini, her ikisi de Mavka yavrularını tutan Orpheus ve Faunus'un kızıl kürelerine doğru kaldırdı. Anlayabildiği kadarıyla Faunus'un elinde üç tane vardı, Orpheus'un elleri ise tek bir tanesinin altındaydı.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da, Merikh'ten ikinizin toplamından daha çok korkuyorum ve o benim dönüşümü bekliyor. Birazdan devam edebiliriz." Bununla birlikte, kılıçlarının menzilinden çıktı, fiziksel olarak döndü ve Merikh'e geri ışınlandı.

Parlak güneş ışığı tıslamasına neden oldu ve hızla güneş bariyeri büyüsünü vücudunun üzerine yerleştirdi, ancak gözlerini su havuzlarından yansıyan sıcak-beyaz ışıktan kurtarmak için çok az şey yaptı.

"Yeterince uzun sürdü," dedi Merikh sıkıntıyla, Jabez yaklaştığında bileğini uzatmadan önce. "Bana yorulduğunu söyleme. Alnındaki ter mi?"

Jabez elinin tersini şakağına sürttü, Mavka'nın haklı olduğunu ve terlediğini görünce şaşırdı.

"Bugün herkes benden bir parça istiyor," dedi yorgun bir iç çekişle, tehditlerden çoktan bıkmıştı.

"Orpheus ve Faunus?"

"Öldürücü görünüyorlardı, ama hayır. Gelinleri." Koluna dokunan Merikh'e başını eğerek baktı. "Yavruları olduğunu biliyor muydun?"

Jabez ikisini de Magnar'ın koğuşuna, ama iki insanın onu köşeye sıkıştırmaya çalıştığı yerden *uzağa* ışınlarken konuşmaları kesintisiz devam ediyordu.

Merikh, Raewyn ve Lehnenia'yı kontrol etmek için onlara doğru yönelmeden önce, "Hayır, ama şaşırmadım," dedi.

Jabez, kendisine doğru gelmekte olan Zylah ile buluşmak için Mavka ve sinir bozucu gelinlerinden oluşan kalabalığın etrafından dolandı. Kendisini dikkatle takip eden gözlerin ve kürelerin bakışlarını hissedebiliyordu ama zihinsel olarak omuz silkti. Kendini buna hazırlamıştı.

"İyi misin?" Zylah başını geriye kaldırmak için çenesinin altından kavradı. Başını iki yana eğip havayı koklamasından, yaralanmadığından emin olmak için kontrol ettiğini anladı.

"Benim kim olduğumu unutuyorsun," diye mırıldandı Jabez, çünkü kadının çenesini tutuş şekli düzgün konuşmasını engelliyordu. "Geldiklerini bir mil öteden gördüm, ama sanırım en iyisi herkesin öfkesini çıkarmasına ve yüzleşmesine izin vermem."

"Keşke yapmasalardı," diye homurdandı Zylah küçük bir hırıltıyla, sonra bu bir iç çekiş olarak ortaya çıktı. "Ama sanırım haklısın ve bana bunu yapıp yapamayacaklarını sordular."

Kaşlarından birini kaldırdı. "Ve sen de onlara izin mi verdin?"

Çene çaldı ve gözleri turuncu renkte parladı. "Ne yaptıklarını umursamadığını söylemiştin."

Arkadaşının bu şekilde yaramazlık yapmasına dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı. "Sorun değil. Çok daha kötüleriyile karşılaştım." İkisi de doğal olarak parmaklarını iç içe geçirebilmek için birbirlerine ellerini uzattı. Kızın onun dokunuşuna ihtiyacı olduğu kadar, erkeğin de tüm bu saçmalıklara *neden* katlandığını hatırlatmasına ihtiyacı vardı. "Sana nasıl davranıyorlar?"

"İyi," diye itiraf etti, gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönüştü. "Beni senin hakkında sorguladılar ve sonra sanki zaten bilmiyormuşum gibi bana yaptığın tüm korkunç şeyleri anlatmaya çalıştılar."

Bunun üzerine dudakları şefkatle kıvrıldı. "Eminim umursamadığında şaşırmışlardır."

Suratını asma şekli olan bir hışımla başını yana çevirdi. "Birazcık."

"Hey!" diye bağırdı Merikh birden fazla kafanın arasından, herkesin dikkatini çekerek. "Buraya gelin. Lehnenia'nın güneşten korunmaya ihtiyacı var."

Bakışları kendisiyle Merikh arasındaki çok sayıda insanın üzerinde gezindi. *Bunun içinden geçmeyeceğim.* Bu Mavka'lar çok *ağır* olduğu için büyüsunü aşırı kullanmak ona ağırlık vermeye başlamış olsa da başını onlara doğru eğdi. Zylah onun sessiz sorusu karşısında başını salladı ve onu kendisiyle birlikte Merikh'in yanına ışınladı.

Raewyn'le birlikte bir ağacın gölgesinde duran Jabez, annesinin elini tutan küçük iblis yavrusunun yanına çömelirken ayaklarının üzerinde dengede duruyordu. Jabez avucunu kızın beyaz saçlarının üzerine koydu ve Jabez saçlarını okşarken kız kıkırdadı.

"Pekâlâ, buraya gel," dedi Nyl'kira'nın anlayacağı şekilde, hâlâ çömelmiş haldeyken güneş ışığına doğru geri adım atarak.

Başını salladı ve kendini Raewyn'in bacağına yasladı.

"Her şey yolunda Lehnenia," diye güvence verdi, ellerini güneş ışığında oynatarak. "Gördün mü? Ben gayet iyiyim."

Gözlerinden yaşlar süzülürken diğer eliyle açık turuncu elbisesini yumrukladı. "Ama yanmak istemiyorum. Acıtıyor."

"Yapamayacaksın. Unutma, ben her şeye gücü yeten ve muhteşem biriyim." Ona bir göz kırptı ve dolgun dudakları sevimli bir güvensizlikle büzüldü.

"Sorun yok tatlım," dedi Raewyn, birbirine bağlı kollarını iblis yavrusunu zorlamadan öne doğru çekerek. "Canın yanmayacak."

İri, yuvarlak kırmızı gözlerini kadına dikti. "Söz mü?" "Söz veriyorum."

Lehnenia gözlerini Jabez'in beklemekte olan avuçlarına kaydırdı ve geçici olarak ellerini uzattı. Güneş ışığı dokunduğu anda ellerini geri çekti, ancak yanmadığını görünce hemen geri getirdi. Işığa meydan okuyarak öne doğru adım attı ve canı yanmayınca kıkırdadı. Ona doğru koştu ve yukarı bakmadan önce pazularını tuttu.

Kız gözlerini kısmaya başladığı anda, adam hemen gözlerini kapatmak zorunda kaldı. "Doğrudan güneşe bakma. Cildini yanmaktan koruyabilirim ama ışık gözlerini bozacaktır."

"Tamam," dedi başını eğerek.

Görevini tamamlayan Jabez ayağa kalktı ve Zylah'ın arkasındakileri fark etmek için yüzünü ona döndü. Bu etkileşime şahit olan çok sayıda insan karşısında durakladı. Yanaklarının ve kulaklarının neden utançtan kızardığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama hepsi bir başkasına karşı şefkatli olabileceği için... *şok olmuş* gibi bakınca bakışlarını yana çevirdi.

Jabez yakışıklı yüz hatlarına rağmen buradaki en korkunç şeyin kendisi olduğunun farkındaydı. Kendisiyle ilgili bu gerçeği uzun zaman önce kabul etmişti.

Tanrı aşkına. O bir çocuk. Onda en kötüsünü varsayıyorlardı.

"Son parçayı almaya hazır mısınız?" Jabez, bu insanlardan uzaklaşmak isteyen Merikh'e sordu.

İri yarı Mavka gözlerini kaçırmakta gecikmedi. "Evet."

En azından bu beni tanımıyor olmalı.

Bu Jabez'in yüzleşmek zorunda kalacağı bir savaş değil, Merikh'in kendi başına başa çıkması gereken duygusal bir savaş olacaktı. Özellikle de Jabez onun destek için kendisine yaslanacağından şüpheliyken.

*Her neyse. İhtiyacı olursa yanında olacağım.
Bir arkadaşın yapması gereken buydu, değil mi?*

Zylah, Reia ve Mayumi'nin Jabez'i köşeye sıkıştırmalarına izin vermiş olsa da, bunu gördükten sonra kendini tamamen farklı hissetti.

Raewyn'e yaklaşırken homurdandı, tanıdık dişinin yanında bulunarak kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Yeni gelen dört kişinin tanıdıklarıyla selamlaşmasını izledi ve hepsi de tereddüt etmeden aralarına kabul edildi.

İki tanesi tanıdık geliyor.

En azından küçük insanın kızıl saçları tanıdık geliyordu ve kuzgun kafalı Mavka'yla kısa bir süre önce tanıştığını hatırlıyordu. Ancak, Jabez'in ona bu kadar çok insanlık kazanmasına yardım etmesinden önce olduğu için, o zamana dair hafızası gerçekten sisliydi.

Orpheus'un sırtını sıvazlarken yüzünde kocaman bir sırıtış beliren tek erkek insana baktı.

Kısa bir süreliğine ayrıldıktan sonra hem Reia hem de Orpheus farklı giysilerle geri döndüler. Orpheus şimdi siyah düğmeli bir gömlek ve ona uygun pantolon ve botlar giyerken, Reia açık mavi bir elbise ve bir çeşit geniş kahverengi kemer takıyordu.

Delora bile değişmişti; Reia'ninkine benzer gri bir elbise giymiş, ayağına da bir çift siyah babet geçirmişti. Magnar pantolon ve gömlek giymişti ama giydiği ayakkabılar Jabez'in onun için temin ettiklerine benziyordu.

Beş parmağı toynak gibi görünüyordu ve bahse girerim bir çift botun içinde rahatsız olurlardı.

Bir şeyler giyen diğer tek Mavka Faunus'tu, ancak o da bunu istemeyerek yapıyordu. Magnar tarafından kendisine hediye edilen bir çift siyah pantolonu giyerken şikâyet etmişti. Kıcını çok sıkı bir şekilde sardığı ve uzun kedi kuyruğu arkadaki bir yırtmacın içinden geçirildiği için üzerinde rahatsız görünüyordu.

Büyük, tüylü kanatları olan yeni Mavka, yarasa kafatasını onlara çevirerek diğerlerinin arkasından bakmak için geriye doğru eğildi. Kanatları şişti ve genişledi.

Kuş gibi bacakları üzerinde hemen onlara doğru koşarken, insan erkeğinin elini tuttu ve farkında olmadan onu da beraberinde sürükledi.

"Raewyn!" diye seslendi, gözbebekleri sevinçten sapsarı parlıyordu.

Sanki varlığı daha yeni fark edilmiş gibi, kuzgun kafataslı, kertenkele gövdeli Mavka onlara doğru sarsıldı. O da koşarak yanlarına geldi ve sanki onlara yeterince hızlı ulaşamıyormuş gibi Magnar'a çarptı.

"Burada olduğunuzu duyduk," dedi kuzguni kafalı olan, tam önlerine geldiğinde.

"Aleron," dedi Raewyn kanatlı olanı sıcak bir şekilde selamladıktan sonra, onun sesini takip ederek diğerinin genel yönüne döndü. "Ve Ingram. İkinizle de tekrar tanışmak çok güzel."

"Gideon'u hatırlıyor musun?" Aleron insanı önüne doğru çekerek sordu. Zylah bunun gelini olması gerektiğini düşündü, çünkü Aleron'un kıvrılan keçi boynuzlarının arasında yüzen bir alev ruhu vardı.

Zylah onun yeşil gözlerine, bronzlaşmış, keskin hatlarına, turuncu-kahverengi saçlarına ve dağınık bir şekilde geriye taranmış olmasına dikkat etti. Bu erkeğin de esneyen kasları vardı. Belki kendi eşininki kadar olmasa da, bu kadar küçük bir yaratığa göre güçlü görünüyordu.

Yüzünde Jabez'in tıraş olmadan geçirdiği birkaç günden sonra oluşan küçük tüyler vardı. Kirli sakal çok belirgin değildi ama burnunun kemiğine değen dokusunu her zaman kaşındırıcı ve hoş bulmuştu. Mavka'sının da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti.

"Elbette biliyorum," diye yanıtladı Raewyn. "İkinizin de Yıldızlı Bakire ile konuşma izni almak için Lezekos Şehri'ne gelmenizin üzerinden çok zaman geçmedi."

"Hâlâ hatırladığım kadar uzunsun," diye kıkırdadı Gideon, o kadar parlak gülümsüyordu ki bir dizi gamze bronzlaşmış yanaklarını çukurlaştırdı. Sonra bir dizinin üzerine çömeldi ve bir kolunu dizini örten dolgulu derinin üzerine koydu. "Ve bu da küçük Lehnenia olmalı."

Zebaninin gözleri, bir pençesini yüzüne doğrultup Raewyn'e bakarken aşağı yukarı zıplayınca açıldı. Elini uzattı ve Lehnenia birkaç kez tokatlamadan önce avucuna dokunmak için acele etti. Aşırı hareketli bir şaşkınlık nefesi çekti.

"Bu doğru. En son Hayalet olduğumda," dedi kıkırdarak. "Raewyn, bu benim gelinim, Emerie," dedi Ingram eliyle Sakince yanına gelen kadın. "Parlak turuncu saçları ve mavi gözleri var. Bir kelebeğe benziyor."

Raewyn buna güldü. "Kelebeğin ne olduğunu bilmiyorum, Ingram."

Homurdanarak başını geriye attı ve bir an sonra boynundaki pulları beceriksizce kaşırken homurdandı. Uzun, dikenli kuyruğunun ucu duygularla yere doğru kıvrıldı.

Raewyn gülümseyerek, "Ama seninle tanıştığıma memnun oldum, Emerie. Ingram ve Aleron onlarla ilk tanıştığımda bana karşı çok dostça davrandılar. Eminim seni ve Gideon'u çok mutlu ediyorlardır."

"Senin hakkında her şeyi duydum," dedi Emerie sıcak bir gülümsemeyle ve mavi gözlerini Zylah'a dikti. "Ve sanırım ilk kez düzgün bir şekilde tekrar karşılaşıyoruz, Zylah."

Omuzlarını kaldırdı, sanki utangaç bir şekilde kendi içine çekilmek ister gibiydi. "Gerçekten üzgünüm ama sizi iyi hatırlamıyorum."

Gözlerini Emerie'nin yüzünün sol tarafındaki perdeli yara izinin ve diğer tarafındaki çillerin üzerinde gezdirdi. Emerie'nin gözlerinin rengini, açık ten rengini ve sıkı kaslarını inceledi ve bu özellikleri hatırlamak için elinden geleni yaptı. Ne kadar çok bakarsa baksın bulanık kalmalarından nefret ediyordu.

Emerie garip ve titrek bir kahkaha atarak, "Sorun değil," dedi. "Gerçi geçen sefer beni ve Ingram'ı biraz korkuttun."

Gözleri parlak turuncu renkte parladı ve ellerini karnına götürdü. "Ben mi yaptım?"

Emerie elini umursamaz bir tavırla aşağı yukarı salladı. "Sorun değil. Sonunda her şey yoluna girdi." Gözlerini Zylah'nın vücudunda gezdirdi, ona ve giydiği turkuaz Elf elbisesine baktı. "İyi olmana gerçekten çok sevindim. Geçen sefer çok fazla insanlıktan yoksundun, bu yüzden seninle konuşma fırsatım olmadı."

"Bu arada ben Gideon. Emerie'nin kardeşiyim," diye selamladı elini uzatırken ve Zylah artık bu geleneği anladığı için minnettardı. Zylah onun elini sıkmaya gitti. Elini sıkıca kavradığında adamın gözleri mizahla parlayarak, "Lütfen beni kafamdan yere çarpma. Bu çok kez oldu."

Bunu yumuşak bir şekilde yaptı ve gülümsemesi bir kez daha büyüdü.

Ingram da çok daha heyecanlı bir şekilde avucunu uzattı ve Zylah ile tokalaşırken elini güçlü bir şekilde kavradı.

"Sıradaki benim!" Aleron seslendi, tüylü kanatları heyecanla parlarken pembe gözbebekleri bunu yansıtmak için sarıya dönüştü.

Zylah selamlaşmaya alıştıkça bir kahkaha attı ve bunu onunla da yaptı. *Bu Mavka'lar iyi insanlar.* Ama neden onların... kendisi kadar insanlığa sahip olmadıkları hissine kapılmıştı?

Oldukça hoppa ve gürültücü görünüyorlardı ve bir yabancıya karşı herhangi bir çekinceleri yoktu. Ya da belki de sadece böyleydiler. Yine de pembe ve mor küre renklerini merak ediyordu, çünkü bu duygular sadece Jabez ile hissettiği şaşırtıcı duygulardı. Aslında doğal küre renkleri olduğunu söyleyebilmesine rağmen üzerinde bu tonların olması oldukça rahatsız ediciydi.

"Eee," diye söylendi Emerie, ellerini arkasına koyup ayaklarının üzerinde ileri geri sallanırken dudakları inceldi. "Jabez'le bağ kurdun, ha?"

"Evet?" Zylah alçak bir ses tonuyla cevap verdi.

Ellerini savunurcasına havaya kaldırdı. "Her şey yolunda. Sadece merak ettim ve bunu dile getirmek istedim. O ve Merikh zaten bize anlattı, bu yüzden bu konuda bir şey söylemenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum." Sonra da "Onu havaya uçurduğum için kızgın değilsin, değil mi?" derken yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

"O sen miydin?!" Zylah haykırdı.

Kadın parmaklarını uzun, dalgalı saçlarının kenarlarından geçirirken boş bir kahkaha attı. "Evet. Sanırım tanışmamızdan kısa bir süre sonra oldu."

"Reia, Delora, Emerie ve Cadı Baykuş onun şatosuna bizsiz gitmişler," dedi Ingram sinirli bir homurdanmayla. "Hiç memnun olmadık."

Emerie bakışlarını nazikçe yana çevirdi. "Dürüst olmak gerekirse, hayatta kalmasına şaşırdım."

"Onu ben kurtardım," diye itiraf etti Zylah.

Kadın dondu kaldı ve gözleri büyüdü. "Ne?"

"Pek bir şey hatırlamıyorum ama parlak bir ışığı kovaladığımı ve onu yuvama götürdükten sonra iyileştirirken çektiğim acıyı hatırlıyorum. Onunla bu şekilde tanıştım."

Kelimeler Zylah'ın ağzından döküldüğü anda, bunu onlara söylemesi gerekip gerekmediğini merak etti. Omuz silkti. Gerçek buydu ve olan olmuştu.

Onun uzuvları yeniden gelişirken kendi uzuvlarının nasıl azar azar koptuğunu, kabarcıklar kabarırken kürkünün nasıl döküldüğünü hatırladı. Acı çekerken onu ileriye iten tek şey, çabalarının onu iyileştirdiğini görebilmesiydi - Zylah oldukça inatçı olduğunu öğreniyordu. Kalacak ve yalnızlığını hafifletecek kadar minnettar olacağını umuyordu.

Diğer her şey unutulmuştu ama o bunları hatırlıyordu.

"Ah," diye mırıldandı Emerie, yüz ifadesi yumuşamadan önce ıstıraba dönuştü ve garip bir gülümsemeyle yüzünü Zylah'ya çevirdi. "Sanırım onunla bizim sayemizde tanıştın." "Rica ederim" derken gülümsemesi muzip ve şakacı bir hal aldı.

Zylah'dan küçük bir kahkaha geldi ve gözbebekleri parlak sarıya dönuştü. *Ondan hoşlandım.* Lehnenia'nın güvenini onu kucağına alıp başka bir dilde tutarsızca gevezelik etmesine izin verecek kadar kazanmayı başardığı için Gideon'u da sevmiştı.

"Hey, Zylah," diye seslendi Reia, bakışlarını omuzlarının üzerinden kaydırarak. "Evet?"

"Delora ve ben biraz yemek hazırlayacağız. Bize yardım etmek ister misin?" Dişi, ellerini arkasına koyarak yürürken gülümsedi. "Delora aslında ne istediğini söyleyemeyecek kadar utangaç ama sanırım bahçesinden yiyecek toplarken yardıma ihtiyacı var."

Gözleri Delora'ya kaydı ve onun utanç içinde yüzünü kapattığını gördü. Kulakları pembeydi ve omuzları Zylah'ın sık sık yaptığı gibi bilinçli bir şekilde içe dönüktü.

Daha önceki olumsuz konuşmadan sonra Reia ve Mayumi ona aşırı dostça davranarak durumu düzeltmeye çalışmışlardı. Onu yatıştırmak için rol mü yapıyorlardı, yoksa böyle mi davranıyorlardı, bilmiyordu. Yine de denedikleri gerçeğı çok şey ifade ediyordu ve onun için kendi yollarından çıktıkları için minnettardı.

Ve... Zylah ayrıca Rook ile Orpheus hakkında yaptığı konuşma nedeniyle Reia'yı affetmeyi daha kolay buldu. Reia'nın Zylah'nın değer verdiği bir İblise karşı bu kadar kabullenici ve nazik olması ve karşılığında Rook'un da ona hayranlık duyması, Reia'nın iyi bir insan olduğunu düşünmesine neden olmuştu.

Zylah neden kızgın olduklarını anlıyordu ama geçmişleri onun geleceğı değildi. Bir gün acılarından sıyrılıp Jabez'i kendisi gibi tanıyabileceklerini umuyordu - özellikle de son birkaç saat içinde gördüklerine bakılırsa gerçekten iyi anlaşabileceklerini düşünüyordu.

Reia ve Mayumi birbirlerinden beslenirken, ikisi de Mavka'larına ve diğer herkese özgürce sataşıyordu. Başlarda Zylah'ın kafası karışmış olsa da, erkekler sinirlendiğinde ara sıra gülme isteğı duyuyordu. Bu ona Jabez'in kendisiyle dalga geçmeyi nasıl sevdiğini hatırlatıyordu ve bunu anladığı için mutluydu.

Bu aynı zamanda Zylah'a da aynı şeyi yapabileceğini ve bunun sandığı kadar kötü karşılanmayabileceğini öğretiyordu. Erkekler sık sık oflayıp pufluyordu.

ve kafataslarını rahatsız olmuş gibi etrafa fırlatırken homurdandılar, ancak daha sonra ses tonları, sanki gizlice zevk alıyorlarmış gibi hafif, sevecen kıkırdamalar içeriyordu.

Erkekler de ilk gördükleri kadar kötü değillerdi.

Orpheus biraz huysuzdu ama ona Merikh ve Jabez'i hatırlatıyordu. Aralarındaki en ürkek erkekti ve gelini ile yeni yavrusuna karşı en korumacı olan oydu.

Delora'nın yanında bulunmadığı zamanlarda Magnar, sanki en çok onun arkadaşlığını arıyormuş gibi sık sık Orpheus'un yanında bulunurdu.

Faunus ise gürültülü ve şamatacıydı.

Çok güldü ve gelinine sataştı, o da hemen karşılık verdi. Hatta Lehnenia'yı yerden kaldırırken ön kolunu tutmasına bile izin verdi. Küçük iblis yavrusu bundan çok hoşlanmış, ayaklarını tekmelerken ciyaklamış ve bunu tekrar tekrar yapmasını istemişti.

Bir süre sonra Magnar parlak sarı gözleri ve sessiz kahkahasıyla kontrolü ele aldı. Orpheus bile onun denemesine izin verdi, ama ancak Kevin'i Reia'ya verdikten sonra - görünüşe göre gence böyle garip bir isim veren oydu.

Raewyn ilk başta diğer Mavka'nın Lehnenia ile oynamasına izin verdiği için gergindi, ancak kızının eğlendiğini ve rahat olduğunu bilmekten mutlu olduğu belliydi. Zylah ayrıca Lehnenia'nın bir İblis olmasına rağmen onu kabul etmeye bu kadar istekli olmalarını takdir edebileceğini düşündü ve hepsi Raewyn'e karşı çok misafirperver davranmıştı.

Raewyn ve Lehnenia'yı konuşmalarına dahil ettikçe -özellikle de en çok çabalayan Mayumi, Reia ve Delora- Zylah onlardan daha çok hoşlanıyordu. İlk karşılaşmaları biraz garip olmuştu ama artık onun için değerli olmaya başlayan insanları açıkça kabul etmeleri kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Raewyn arkasından, "Devam et," diye fısıldayarak onu ileri doğru itti. "Delora ile biraz zaman geçir."

Zylah homurdandı. "Tamam. Yardım edeceğim."

"Gerçekten mi?" Delora ellerini yüzünden çekerek yaklaşan Zylah'ya baktı.

"Yine de ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti Zylah, göğsü endişeyle gerilmişti ama yine de kendini zorladı.

Her nasılsa, Emerie ile yaptığı konuşma, herkesle kişisel olarak etkileşim kurma konusunda kendisini daha rahat hissetmesini sağlamıştı. Cesur

Kadın, Zylah'ın eşini onunla tanışma fırsatı bile bulamadan neredeyse öldürüyordu ve yine de Emerie içinde barındırdığı olumsuz duyguları yüksek sesle dışarı atmadı.

Yine de, bugün Zylah'la tanışmadan *önce* Jabez'le tanışarak hazırlanmıştı. Bunun onunla arasındaki bağı kabullenmesini kolaylaştırıp kolaylaştırmadığını merak etti.

"Sorun değil. Sana gösterebilirim," diye teklif etti Delora.

"Pekâlâ, gidelim," dedi Reia elini ikisinin de sırtına koyarken.

Bu dokunuş Zylah'ın şaşkınlıkla öne doğru irkilmesine neden oldu ve Reia'nın bunu fark edip etmediği bilinmiyordu. Reia da kollarını kaldırdı, çünkü küçük dişi şaşırtıcı bir şekilde kollarını ileri doğru iterken oldukça güçlüydü.

Üç adım atmışlardı ki Reia durakladı ve döndü. "O da neydi

Mayumi? Bana bir şey için mi ihtiyacın var?"

Mayumi kaşlarını çatarak arkasını döndü, sonra gözleri Zylah'a kaydı. Garip bir şekilde gülümsedi, sonra Reia'ya baktı. "Ah. Evet. Bir dakikalığına benimle gelebilir misin?"

Etkileşim tuhaftı.

Reia Mayumi'ye doğru yürüdü ve Zylah'nın kafası sarsıldı, diğer kadının ona seslendiğini bile duymadığını fark etti. Belki de sadece kaçırmıştı, çünkü Reia'nın neden böyle gittiğine dair başka bir neden göremiyordu. Onlara haber bile vermemişti.

Delora bir öksürük çıkardı ve Zylah dikkatini tekrar *annesine verdi...* *annesine*. Yanakları pembeleşmişti ve kahverengi gözleri utangaçlığı ima ediyordu. "Yani... bahçe mi?"

Evinin arka tarafına doğru el salladı ve Zylah istemeye istemeye o tarafa gitti. Tam verandanın önünden geçerlerken Delora, üstünü değiştirdikten sonra dışarı çıkardığı sepeti aldı. Yeni insanlar gelmiş ve yapmaya niyetlendiği şeyi yarıda kesmişlerdi.

Delora ona daha önce de etrafı gezdirmişti ama daha önceki sohbetleri çoğunlukla sessiz ve garip geçmişti.

Utangaç kadın, Zylah'a gençken nasıl biri olduğunu anlatarak olabildiğince çok şey anlatmıştı ama Zylah'ın bundan kopuk hissetmesine engel olamıyordu. O anıların hiçbirini onunla yaşadığını hatırlamadığı için bu bağı kabullenmekte hâlâ zorlanıyordu. Ayrıca ona karşı çok az şey hissediyordu, sanki zihninde ya da kalbinde bir şeyler kırılmıştı ve bunu nasıl düzelterceğini bulamıyordu.

Neredeyse... insanın üzüntüsünü *tadabiliyordu*.

Delora bunu saklamaya çalışsa da pek başarılı olamadı. Zylah'ın davranışları karşısında ne kadar kırık gülücükler dağıtmaya çalışsa da, yüz ifadeleri sık sık moralinin bozulduğunu ele veriyordu.

Ama herkes içinde Zylah ona en çok güvenen kişiydi. Aynı zamanda onu etrafında olması en zor kişi olarak görüyordu.

Gözü evin yan tarafına çizilmiş, cevapları çoktan almış olmasına rağmen anlamadığı şeyleri tasvir eden parlak resme takıldı. Görünüşe göre Zylah, boyamayı bitirdiğinde göğsüne yapışmış ya da sık sık ayaklarının etrafında bahçede oynamıştı.

Üzerinde parlak bir gökkuşağı olan tek boynuzlu at, bir tarlanın ortasında görkemli bir şekilde duruyordu ve solunda bir şelale vardı. Zylah bırakın bu efsanevi yaratığı, daha önce hiç at bile görmemişti ama en azından arka plan güzeldi ve anlaması kolaydı.

Bahçenin çitinin hemen karşı tarafındaki bir ağaca yaklaştılar.

"Sanırım biraz elma iyi bir başlangıç olur," dedi Delora asılı kırmızı ampullerden birine uzanırken.

Parmak uçları elmanın engebeli, pürüzlü tabanını hafifçe sıyırdı. Kız zıplamaya hazırlanırken Zylah *elmayı* kolayca kaptı ve ona uzattı.

Delora ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye karşılık verdi, bir saniye bile beklemeden.

Onu insanın avucuna yerleştirdi ve parmaklarının arkası avucun içine süründü. Görev önemsiz olabilirdi ama Zylah bundan zevk aldığını fark etti. Birbirlerine karşı rahatsız edici bir sessizlik içinde durmaktan daha iyiydi.

Ağacın etrafında dolaşp meyve toplarken üzerine tatlı bir koku yayıldı. Bir diğerine uzandığında başını kaldırıp Delora'ya vermekte tereddüt etti. Zylah meyveyi incelemek için başparmağı ve pençesiyle sert kırmızı derisini okşadı.

"Bu senin gibi kokuyor," diye mırıldandı Zylah, bunu itiraf etmenin onu huzursuz edeceğini bildiği için ona bakmayı reddederek. "Ayrıca soğuk kokuyorsun, nane ya da nane şekeri gibi."

Delora titreyen bir sesle, "Magnar da aynı şeyi söylüyor," diye mırıldandı. Zylah meyveyi uzattı. "Bu... rahatlatıcı. Kokunu seviyorum."

Ben de Magnar'ın kokusunu seviyorum. Magnar'ın nasıl koktuğunu bilmiyordu, sadece tatlı olduğunu biliyordu ama aynı zamanda koruyucu hissediyordu.

Henüz çok fazla birlikte olmamışlardı ama Delora'yı gölgesiymiş gibi takip ederdi. Sık sık kemikli tilki burnunun yan tarafını kaşırdı ve Zylah'a karşı en az onun kadar güvensiz görünürdü. Bu durum Delora'nın hoşuna gitmişti, çünkü Delora'yı kendisiyle daha bağdaşabilir kılıyordu. Bu bağla başa çıkmak için onun gibi mücadele ediyor muydu? O daha çok göründü rahat olarak o yaklaştı onu için Dize yukarı bir garip

Zylah ise sadece kaçınıyordu.

Havaya tuz kokusu yayıldı ve gözleri Delora'nın tuttuğu elmadan onun yüzüne kaydı. Sol yanağından aşağı inen tek bir gözyaşının ıslak izi Zylah'ın dikkatini çekti ve diğerleri annesinin kahverengi gözlerinde akmadan dönüyordu.

Gözleri utançtan kırmızımsı pembeye dönerken Zylah sinirli bir şekilde geveledi. Tam onu nasıl üzdüğünden emin olamadan geri adım atıp geri çekilecekken Delora elini yarıya kadar uzattı.

Dudaklarını gülümsemek için kıvrırmaya çalışırken titredi. "Sana... sana sarılabilir miyim?"

Zylah'ın ilk içgüdüğü onu reddetmekti ama kaşlarını çatmış, yalvaran ifadesiyle ilgili bir şey onu durdurdu.

"Tamam," diye hafifçe başını sallayarak cevap verdi.

Delora elmayı sepetine koydu ve yere bıraktı. Sonra sanki tüylerinin nefretle kabarmasını görmezden gelmeye çalışan Zylah'ı ürkütmek istemiyormuş gibi yavaşça, neredeyse ürkekçe öne çıktı.

Yine de, küçük insan kollarını onun dar beline doladığı anda, sıcaklık içine aktı ve tüylerini yatıştırdı. Delora yumuşaktı, geniş vücudu onunkinin kıvrak sertliği etrafında şekilleniyordu ve kokusu güven verici ve koruyucu hissettiriyordu.

Zylah kollarını sırtına koyup ona sarıldığında Delora hıçkırarak ağladı. Bunu düzgün bir şekilde yaptı ve göğsünde şefkat kabardığında kucaklamaya doğru eğildi.

Bu... güzel hissettiriyor.

"Seni çok özledim," dedi Delora gözyaşları içinde. "Aniden büyüüp gitmek istediğinde senin için çok endişelendik ama gitmene izin vermemiz gerektiğini biliyorduk. Kısa bir süreliğine de olsa geri döndüğün için teşekkür ederiz."

Nasıl karşılık vereceğini bilemeyen Zylah hiçbir şey söylemedi.

Delora'nın titreyen halinden buna her şeyden çok ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordu. Zylah annesini bırakmaya hazır olana kadar ona sıkıca sarıldı,

Çok uzun sürdüğünde bile.

Belki onun da buna ihtiyacı vardı.

"Ben de katılabilir miyim?" diye sordu erkeksi, derin bir ses arkadan.

Zylah ürktü ama başını Magnar'a doğru kaldırırken Delora'nın gitmesine izin vermedi. Burnu yukarı ve uzağa dönükken burnunun yan tarafını kaşıyordu ve gözbebekleri parlak kırmızımsı pembeydi.

Utanmış görünmesine rağmen yine de sorma cesaretini göstermiş olması, kabul etmesinin nedenlerinden biriydi. Diğer i se Delora'ya sarılmaktan çok hoşlandığı için, *babası* da katılırsa daha derin hissedip hissetmeyeceğini merak etmesiydi.

Bunu test etmenin tek bir yolu vardı.

Kolları Zylah'ın göğüs kafesini sararken, gelininin arkasından gelip ona arkadan sarıldığında Delora'nın hıçkırıkları daha da arttı. Tutuşu gevşekti ama küçük dişiyi aralarında sıkıştırarak kadar da sıkıydı. Delora'nın koyu renk saçlarının üst kısmını burnunun yanıyla okşarken mırıldandı.

Zylah'ın gözleri kararırken, merkezinde ısıltılı bir sızı dönmeye başladı.

Bunu ben de sevdim.

Birlikte kokmaları ve dokunuşlarının yabancı hissettirmemesi hoşuna gitmişti.

Jabez, mağaranın girişinde dişlerini gösterip yankılanan bir tıslamayla dışarı fırlayan yılan Mavka'ya bakarken, *"Lanetli ışık adına, bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük yaratık,"* diye düşündü.

En uzun noktalarında en az üç fit yüksekliğinde olması gereken bir dizi sırt yüzgeci, çıkardığı uyarı sesiyle birlikte birbirine çarpıp çırpındı. Kol yüzgeçleri de uzamıştı ve devasa uzunluktaki gövdesinden aşağı inen yumuşak tüyler bile titriyordu.

Kollarına yaslanan kuyruğu, sanki evine herhangi bir şeyin girmesini ya da çıkmasını engellemek için koruyucu bir duvar yapmak istercesine mağara girişinin dışında toplanırken arkasında dalgalanıyordu. Yakındaki köyü bile koruyan aşırı büyük turuncu kubbesine girdikleri için gözleri kıpkırmızı olan Jabez, havadaki düşmanlığı neredeyse *tadabiliyordu*.

Öfke nöbeti sona erdiğinde ve onların düşman olmadığını anlamış olmalı ki, dişleri aniden ağzının çatısına doğru geri çekildi. Başını eğdiğinde kemikli çenesi kapandı.

Yılan Mavka, Jabez ve Merikh'in arasına baktı ve gözbebekleri şaşkınlık ya da kafa karışıklığı içindeymiş gibi koyu sarıya döndü.

Merikh kendi kendine sessizce, *"Lanet olsun, bu gerçekten o,"* diye mırıldandı.

Merikh'in kendi gözbebekleri koyu sarıya dönüştü. Elleri gergin bir şekilde açılıp kapanıyor ya da duygularını kontrol altına almak için kıpırdanıyor gibiydi.

Sanırım onu ürkütmüş olabiliriz, diye düşündü Jabez bakışlarını kırk fitten uzun olması gereken bir bedenin üzerinde gezdirirken. Gövdesi yapılı ve güçlüydü.

Sanki yediği onca insan onu gerçekten tamamlamadan vücut yoğunluğunu artırmaya devam etmiş gibi, mevcut kalan kemik sayısına rağmen.

Bu sadece şu soruyu akla getiriyordu... Karnını doyurduktan sonra daha ne kadar *büyüyecekti*?

Jabez evinin girişine baktı, Merikh'in bilinmeyen kokusuyla karışan alışılmadık Elf ve İblis kokusunun kafasını karıştırıp onu uyarmış olup olmadığını merak ediyordu. Evlerinin içinden bir kadının kalıcı kokusu yayılıyordu ve koca adamın kadın yüzünden ultra koruyucu moda geçtiğini düşündü.

Öte yandan, başının üzerinde süzülen ruh alevi onun bağlı bir erkek olduğunun göstergesiydi.

"Nathair?" Merikh bir adım daha yaklaşmaya cesaret ederek mırıldandı.

Nathair ellerini yerden kaldırarak kendini Jabez'in bir yılan için ayakta durma pozisyonu olarak kabul edebileceği bir pozisyona itti ve hafifçe geri çekildi. Anında geri çekilmesi Merikh'in duraklamasına ve gözlerinin masmavi olmasına neden oldu.

Nathair onları durdurmak ya da beklemelerini söylemek için elini kaldırdı - Jabez emin değildi - kuyruğunun üzerinde dönerek mağaranın içine adeta daldı. Tüm vücudu dev bir siyah dalga gibi hareket ediyordu.

Kuyruğunun toprağı ve kayaları rahatsız eden hareketleri ve şırıldayan suyun belli belirsiz sesi dışında, bir anlık mutlak bir sessizlik vardı.

"Dışarıda bir Duskwalker mı var?" diye yumuşak, neredeyse meleksi bir ses evlerinin içinden tısladı. "Merikh ve bir İblis mi?"

Nathair tek bir kelime bile etmediği için Jabez'in kaşları bu tek taraflı konuşma karşısında çatıldı.

"Güvenli olduğuna emin misin?"

Yüksek sesli bir huff onun cevabıydı.

Saniyeler sonra, Nathair yanında zayıf ama iri göğüslü bir kadınla mağaradan çıktı. Dizlerinin hemen arkasına kadar gelen ve eteğinde iki yan yırtmaç bulunan koyu mavi bir giysi giyiyordu. Kolları dardı ve dirseklerinin üzerinde bitiyordu. Elbisenin altında bir çift dökümlü, soluk mavi pantolon vardı ve her adımda bir çift siyah düz ayakkabı ortaya çıkıyordu.

Simsiyah saçları, boynunun yanlarından aşağı inen bir dizi örgüyle örülmüştü ve uçları göğüslerinin hemen üzerinde sallanıyordu.

Açık kahverengi, açık kahverengi yüz hatları nazikti ve o güne kadar gördüğü en tatlı, kalp şeklinde yüzlerden birine sahipti. Gözleri zengin bir kahverengiydi,

Ama güneş ışığına çıktığı anda, neredeyse erimiş ela gibi görünüyorlardı.

Kollarında bir dizi minicik Mavka tutarken ikisine de temkinli bir gülümseme sundu. Boyutlarına bakarak ya çok yeni, belki de birkaç aylık olduklarını ya da büyümeleri için hiç beslenmediklerini düşündü.

Nathair'de daha önce var olan saldırganlık tamamen kaybolmuştu ve tüm yüzgeçleri korkutmak için açıkta durmak yerine vücudunun aşağısında akıcı bir şekilde uzanıyordu. Karada ve güneşte ne kadar iyi hareket etse de suda yaşıyormuş gibi görünüyordu, bu da vücudunda kuzgun kafalı Mavka'nın kertenkele pullarına benzer bir gökkuşağı yanardönerliğinin parlamasına neden oluyordu.

"İyi misin?" Jabez Merikh'i dürttü.

Aldığı homurtular bunu gösteriyordu. Hayır, değildi ve dikenli Mavka bunu bilmesini istemiyordu.

Ne yazık ki Jabez o kadar yakındaydı ki Merikh'in kalbinin ne kadar sert ve hızlı çarptığını duyunca kulakları seğirdi.

Kimse konuşmadan Nathair kadına doğru eğildi ve onlar imzalamaya başladığında bakışlarını ellerine çevirdi. Başını salladı, sonra gözlerini tekrar onlara çevirdi. Merikh'e baktıktan sonra Jabez'den hemen uzaklaşırken gözlerindeki sıcaklık kararsızlığıyla savaşıyordu.

Yine de daha önce bir İblisle konuştuğundan şüpheliydi. *En azından yüzüme bir kılıç doğrultmaya çalışmıyor.*

"Merhaba," diye başladı. "Benim adım Linh ve Nathair'in geliniyim. Nathair konuşmadığı için onun adına işaret dilini ben tercüme edeceğim ama burada olduğun için çok mutlu olduğunu bilmeni istedi Merikh."

Nathair bir kez daha işaret etti ve Jabez çok açık olan bir işareti fark etti. Bir çift sivri kulağı olduğu düşünülürse, 'Elf' kelimesini imzaladığını tahmin etmek zor değildi.

"Senin Elf diyarında olduğunu sanıyordu," diye devam etti.

"Ben..." Merikh sessizce, parmakları seğirerek konuştu. "Burada olduğuna inanamıyorum. *Yaşadığına...* inanamıyorum."

Mavka'nın boğazından bir kıkırtı yükseldi ve bir kez daha imzaladı.

Linh, bu sözlerin doğrudan ona ait olduğunu daha iyi yansıtabilmek için hitap şeklini değiştirdi. "Bunun için Weldir'e teşekkür etmelisin," diye tercüme ederken bir yandan da Nathair'in ellerini dikkatle izliyordu. "Uzun süredir hayatta değilim. Yaklaşık altı aydır. Gördüğünüz gibi, bu süre içinde çok şey oldu."

"Bu kadar çabuk gelin bulmuşsun," diye homurdandı Merikh ve her zamanki boktan tavrı görünüşe bakılırsa hiç yoktu. "ok hoş birine benziyor."

Kadının orta kahverengi, alaca yüz hatları, gözleri yana kayarken kıpırdandı. Sonra küçük, içten bir glmsemi belirdi.

"Gördüğüm kadarıyla senin de bir gelinin var," diye tercüme etti. "Yanınızdaki bu İblis erkek mi?"

"Ne?" Merikh boğuk bir sesle, gözleri beyazlaşarak yüzünü Jabez'e çevirdi. "Sikeyim hayır. Bu bok parçası diliyor. Benim gelinim Raewyn adında güzel bir Elf kadını. Bu salağın adı Jabez ve sadece bugünlük bana yardım ediyor."

Nathair'in başı eğildi ve sarı gözleri karardı.

"Jabez mi? İblis Kral'da olduğ gibi mi?" Bu sözleri söyler söylemez Linh aralarına daha fazla mesafe koymak için yarım adım geri çekildi. "O bizim türümüzün düşmanı değil mi?"

Jabez kollarını kavuşturdu ve gözlerini yana devirdi. *İşte başlıyoruz.*

"Bu... geçmişte kaldı," dedi Merikh, Jabez'in sırtına öyle sert bir tokat attı ki, Jabez tokadın ağırlığıyla sendelememek için kendini zor tuttu. Acıdan dişlerinin arasından tısladı. "O artık bir Mavka'nın gelini."

"Yani artık bizi avlamıyor mu?"

"Hayır. şimdi bize yardım ediyor."

"O halde geçmişin geçmişte kalmasına izin vereceğim," diye imzaladı Nathair. "Tıpkı senin ve benim birbirimizin aramızda olanları unutmasına izin verebileceğimizi umduğum gibi."

Jabez'in kulakları bir *rahatlama* hissiyle sarktı. Daha önce hiç temas etmediğ bir yaratıktan bile herhangi bir şekilde kabul ya da bağışlanma beklememişti. Mavka'nın hayata dönüşünün büyük bölümünde o ve Zylah Elf diyarındaydı.

Merikh, en az kendisi kadar şaşırmış olan Jabez'e baktı.

Sanki düşünceleri o kadar belirsiz ve kararsızdı ki, uzun zamandır bekledikleri bu konuşmaya nasıl devam edeceklerini bilemiyorlardı.

Merikh bir adım ne çıkarak bunu bozan kişi oldu. Gözleri suçluluk duygusuyla parlak turuncu renkte parlayarak, "Bu benim hatam mı?" diye sordu acı dolu bir sesle. "Sana yaptığım şey... konuşamamanın nedeni mi?"

Yılan Mavka'nın elleri göğsünün yanında geşek yumruklar halinde kıvrılmadan önce irkildi. "Hayır. Bunu kendime ben yaptım," diye imzaladı, kendi gözbebekleri bir

koyu turuncu. "Lütfen bu işte parmağınız olduğunu düşünmeyin. Tenebris'teyken, yememem gerekirken ruhları yedim ve diğer şeylerin yanı sıra beni konuşamaz hale getirdiler."

"Böyle söylüyor ama bu tamamen doğru değil," dedi Linh, kendi adına konuşurken sesi parlıyordu. "Ben yarı Anzûli'yim ve sesimin büyüğü özellikleri olduğuna inanıyoruz. Onun için şarkı söyleyip mırıldanabiliyorum ve bu onun konuşmasını sağlıyor ama bunu yapmaktan hoşlanmıyor çünkü bu aynı zamanda düşüncelerinin yüksek sesle söylenmesini de sağlıyor."

Nathair kollarını kavuşturdu ve sanki yalan yanlış konuşarak onunla alay ediyormuş gibi ağzını açıp kapattı. Dişi kıkırdarken gözleri muzip bir muziplikle dönüyordu.

Merikh bir elini alnındaki kemiğin üzerinde gezdirerek, "Lanet olsun, dostum," diye homurdandı. "Çok özür dilerim. Eğer kafatasını kıracağımı bilseydim... Ne olacağını bilseydik..."

Nathair elini öne doğru itti ve Merikh'i susturmak için salladı. Bir kez daha imzaladı ve her nasılsa turuncu gözleri daha da karardı.

"Bilemezdik. Tam tersi de olabilirdi. Oyun oynarken kafatasını ezmiş olabilirdim ve durumumuz tersine dönebilirdi. Bunun için suçluluk duyduğunu biliyorum ve bir zamanlar ben de kızgındım ama bunun bir kaza olduğunu kabul etmeye başladım."

"Ama ben senin hayatını elinden aldım!" Merikh yarı bağırarak kolunu yana attı ve pençelerini hüsrarla göğsünün önünde birleştirdi. "Neredeyse üç yüzyıl boyunca benim yüzümden *öldün*. Nasıl kızgın olmazsın?"

"Tenebris o kadar da kötü değil. Huzurluydu ve hiç İblis yoktu. Sonunda hayata dönmek bile istemedim ama Weldir'in Aleron'u güvenli bir şekilde hayata döndürebileceğinden emin olmak için bunu kabul ettim."

Sonra Nathair başını Linh'e doğru eğdi, gözbebekleri anında parlak pembe bir renk aldı ve kadın da ona gülümsedi. "Bunu yaptığımıza memnunum ve zamanlama için de minnettarım. Sen beni öldürmeseydin Linh'le tanışamayacaktım ve ben... *mutluyum*." Sonra Mavka yavrularını onun kollarından aldı ve yaklaştırdı. Linh de onu takip etti ve onun kararlarına o kadar çok güveniyordu ki Nathair yavrularını Merikh'in tereddütlü kollarına ittiğinde endişelendi.

Linh gözlerini kırıştırarak, "Üzgünüm, onlarla çok gurur duyuyor," dedi. Sesi sevinçle doluydu. "Daha üç ay önce doğdular ve onları herkese göstermeyi seviyor."

"İkiz mi bunlar?" Merikh yavruları geniş avuçlarının ve çapraz kollarının arasında tutmaya çalışırken sordu.

"Evet, onlar ikiz," diye onayladı Linh.

Jabez onlara doğru düzgün bakabilmek için öne doğru eğildi ve özelliksiz, bir nevi blobby formlarına baktı. O kadar koyu bir griydiler ki neredeyse mat siyah gibi görünüyorlardı ve vücutları hareket ettiklerinde bebeksi bir şekil alıyor, hareketsiz kaldıklarında ise sarkıyordu. Yüzleri küçük burun deliklerinin olduğu yerde yarı sivriydi ama kafalarının yanlarındaki küçük kulak delikleri dışında pek bir özellikleri yoktu.

Ne gözleri ne de gözlerini ima eden içbükey göz delikleri vardı. Elleri ve ayakları küçüktü, parmakları ve pençeleri o kadar zayıf ve yumuşaktı ki, tutunmaya çalışırken eğiliyorlardı.

Biri ağzını açarak diş gibi sivri çizgileri ortaya çıkardı ve sessizce esnerken mor bir dil kıvrıldı. Merikh'in üzerinden sürünerek kalkmaya çalıştılar, her ikisi de derin koklamalarla onları yönlendirmek için ebeveynlerine doğru ilerliyordu.

Nathair onları aldı ve Mavka onları da kucağına itmeye çalıştığı anda Jabez neredeyse kalp krizi geçiriyordu.

Onlardan kaçınmak için ellerini yukarı kaldırdı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Çocukları sevmediğinden değil, Zylah ile bir çocuk sahibi olma fikri söz konusu bile değildi. Sadece, türleri ne olursa olsun, bebek olmaları konusunda kendine güvenmiyordu. Yumuşak ve kırılıgandılar ve yanlışlıkla birini incitip ebeveynlerini kızdırmak istemiyordu.

Nathair'in gözleri kızardı ve yavrularını Jabez'e uzatırken uyarıcı bir hırıltı çıkardı. Sırf ona *iyi* davrandığı için onu kızdırmak istemeyen Jabez, sinirli bir homurdanmayla yavruları aldı.

Kollarında olmaktan hemen nefret ettiler. Mavka kokusu almamasının onları alarma geçirdiğini anladı ve ikisi de protesto çığlıkları atarken bir tanesi körü körüne kucağından atladı. Geriye kalan ise Nathair kıkırdayıp onları geri alana kadar onu onları kovalamaya zorladı.

Gittiklerine şükrederek, geride tek bir koku izi bile bırakmadan kollarında bıraktıkları sıcaklığı fark etti.

Bu... garipti. Jabez topuz yaptığı saçlarının üst yarısını kaşıdı. *Daha önce hiç bir Mavka yavrusunu doğru dürüst kucağıma almamıştım.* Ona güvenilmiş olması daha da garipti.

Nathair elleriyle işaret edebilmesi için onları Linh'e geri verdi. "Neden buradasın?"

"Bütün aileyi topluyorum," dedi Merikh. "Gelinim herkesle doğru düzgün tanışmak istiyor."

Yılan Mavka'dan küçük bir kıkırdama yükseldi. "Bunu duyduğuma şaşırdım. Türümüzün geri kalanına bu kadar kötü bir kardeş olduğun için seni tekrar görmek için Elf diyarına kadar kovalamam gerekecek sanıyordum."

Merikh dişlerini birbirine geçirirken bir çiğneme sesi çıkardı, ardından burun deliğinden sinirli bir of çekti. "Sanırım Weldir seni bilgilendiriyor."

"Ölümümünden bu yana herkese karşı haksız yere zalimce davrandın Merikh. Hıncını Lindiwe ya da Weldir'den çıkarmamalıydın. Bu onların suçu değildi."

İri yarı Mavka hafif bir hırıltıyla kollarını kavuşturdu. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"Yaşayan en büyük Mavka olarak herkesi korumalıydın," diye imzaladı Nathair, gözbebekleri koyu maviye dönüşürken. "Herkes rehberlik etmeliydin, onlara sırtını dönmemeliydin."

"Dinlemezlerdi!" Merikh kollarını havaya kaldırarak bağırdı. "İnsanlıktan yoksun olduğumuzda hepimiz bir avuç aptalız. Bu lanet olası bir kayayla konuşmak gibi."

Jabez kendini savunmak için, "En azından bir kaya parçası sana çarpmaya çalışmıyor," diye mırıldandı.

"Aynen öyle! Yardım etmeye çalıştım ve faydasız olduğunu görünce vazgeçtim. Tıpkı benim yaptığım gibi herkes kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldı." Sonra Merikh Nathair'in göğsüne bir pençe doğrulttu. "Sen ölmüştün. Nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Mümkün olduğunca yardım ettim ve hatta ona bakmaktan ne kadar nefret etsem *de* Lindiwe'ye bilgi verdim. Elimden geleni yaptım."

Nathair ileri atılmadan önce tıslayan bir kıs kıs güldü. İri yarı erkek kollarını vücuduna dolayıp o kadar sert sıktı ki Merikh ayak parmaklarının ucuna kadar indi.

Neler olduğunu anlaması bir anını aldı.

Bunu yaptığında, Merikh'in gözbebekleri mutluluktan hemen parlak sarıya dönüştü ve alt kısımları dalgalanıp parçalanarak ruhani gözyaşları üretti. Kollarını kardeşine doladı ve daha da yakınlaşmak için başını yana eğerek onun sarılmasına karşılık verdi.

Birbirlerini kucaklamalarını izlerken Jabez'in dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. Bu an sağlıklı ve şefkatliydi ve arkadaşının buna ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmek kalbini kabarttı. Nathair kuyruğunun ucunu öne doğru savurup Merikh'in baldırlarına dolayarak kucaklaşmalarını daha da sıkılaştırdı.

Yandan hırıltılı bir nefes geldi ve Jabez'in bakışları, gözleri yaşlarla dolmuş olan küçük insana kaydı. Gözyaşları, sanki o da Nathair'in buna ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi gülümseyerek arkadaşını izlerken döküldü.

Kucaklaşma nihayet sona erdiğinde Merikh geri adım attı ama yüzünün etrafında uçuşan damlalar yavaşça dağılıp durdu.

"Yolculukta bize eşlik edecek misiniz?" Linh Nathair için tercüme etti. "Daha kalabalık olursak gelirim ve yavrularımla bu kadar uzun bir yolu kat ederken kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Zaten böyle bir yolculuk yapmayı planlıyorduk ama ayrılmadan önce yavrularımıza alışmak ve bölgenin gerçekten güvenli olduğundan emin olmak istedik."

"Hayır," dedi Merikh, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. Jabez'e el sallamadan önce sesini temizlemek için homurdandı. "İşte burada devreye o giriyor. Bizi anında Peçe'ye ışınlatacak."

Nathair başını salladı ve daha özel görünen bir konuşma yapmak için Linh'e döndü.

"Evet. Sorun değil," diye cevap verdi ve yavrularını ona teslim etti. "Babama gideceğimizi haber vereyim."

"Baban mı?" Merikh başını eğerek sordu.

Yüz ifadesi utangaç ve mahcup bir hal aldı. "Nathair bu dağların resmi koruyucusudur. Bu yüzden kubbesi yakındaki köyü kaplıyor. Babam oranın belediye başkanıdır." Yüzünü bir kez daha Nathair'e doğru kaldırdı. "Ben yokken bir çanta hazırlayabilir misin? Uzun sürmez."

Adam başını salladı ve kadın köye doğru dönüp kaçtı. Nathair elini uzatarak beklemelerini söyledi, ardından yavaşça evine girerek ihtiyaçları olan şeyleri topladı.

"Sakın bir şey söylemeye kalkma," diye hırladı Merikh sessizce, ayı kafatasını ona doğru sallayarak.

Yapmayacağım. Her ne kadar Jabez'in kişiliğinde arsız bir piç olmak ve erkeğe sataşmak olsa da, bunun Merikh için çok önemli olduğunu anlamıştı.

Merikh'in de tercih edeceği gibi, hiçbir şey söylememeye niyetliydi. Ne tatlı duygular, ne onaylayıcı sözler, ne de Jabez ona sessiz, rahatlatıcı bir sırt sıvazlamasının yardımcı olacağını düşündü. Aslında, şu anda ona dokunsa Merikh'in bundan nefret edeceğine bahse girerdi.

Jabez, Nathair'in ölümünün ve Merikh'in bu ölümdeki parmağının onun üzerinde ne kadar ağır olduğunu çok uzun zamandır biliyordu. Her zaman pişmanlık ve suçluluk hissetmişti ve bunu Jabez'le sessiz ve kederli anlarında özgürce paylaşmıştı.

güven. Merikh'in bu yüzden ağladığını ilk kez görmüyordu ama erkeğin rahatlama ve sevinç gözyaşları döktüğünü ilk kez görüyordu.

Tanık olmaması gereken çok özel ve içten bir ana göz atmıştı.

Arkadaşı için bunu mahvetmeye hiç niyeti yoktu.

Küçük insan geri döndüğünde, Jabez ellerini iki yanına koydu ve önündeki yılan Mavka'nın ürkütücü büyüklüğüne baktı.

"Sana karşı dürüst olacağım..." Jabez kaşlarını çatarak konuştu. "Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Merikh ona yandan ters ters baktı.

"Sana söylemiştim. Sadece taşıyabileceğim kadarını ıslayabilirim ve sanırım o ağır." Jabez bunun üzerine yüzünü buruşturdu ve ayı kafataslı arkadaşına baktı. "Weldir'den yardım istemek faydalı olabilir. Belki içinden geçebileceği bir geçit oluşturabilir."

"Bunu yapıyorsun ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Zihni protesto çığlıkları atarken, yüzünü buruşturmasını çocuksu bir somurtmanın ardına sakladı. Şu anda Merikh'in kalın boynunu sıkmayı çok isterdi. Böyle bir hıyar olduğu için hayatını söndürene kadar sıkmak ve sıkmak.

Babandan bu kadar nefret etmeseydin... Küçük, gönülsüz bir hırıltı onu terk etti.

"Pekâlâ, tamam," diye kabul etti Linh ve Merikh'i yaklaştırmadan önce. "İkiniz de daha hafif olduğunuz için önce seni ve onu almam daha akıllıca olur. Ayrıca yavruları onun taşıması daha iyi olur."

Nathair ellerini aceleyle hareket ettirerek hızlıca imzaladı. "Tanımadığım insanlar ve Mavka olacağı için önce ben gitmeyi tercih ederim."

"Bu bir seçenek değil. Seninle işim bittiğinde onun için geri dönememe ihtimalim var. Seni taşımak bana çok fazla manaya mal olacak ve sonrasında dinlenmem gerekecek."

Onunla en son buluşmaya karar vermemiz iyi oldu. Ne kadar büyük olduğunu bilseydi bunu önerirdi.

Nathair bir hırıltı çıkardı ama sonunda başını salladı.

Jabez ellerini uzattı ve hem Merikh hem de Linh kollarını ona uzattı. Onları Magnar'ın koğuşuna ışınladı ve ardından bölgeyi değerlendirirken kendisine bakan her aptal yüzü hızla görmezden geldi.

Nathair'e geri dönmeden önce çok geniş bir alan ve yoluna çıkacak ağaçların olmadığı bir yer seçti.

Yılan Mavka kolunu uzattı ama Jabez başını salladı.

"Sanırım ortanı tutmam en iyisi olacak. Kazara bir kolunu koparmak istemem."

Kendini hazırlamak için boynunu kırdı ve omuzlarını yuvarladı, ardından beline sarılmak için öne doğru adım attı. Jabez ışınlanmaya çalıştı ama sadece olduğu yerde titreşti.

Nefes aldı, sağ ayağını sanki imknsız bir şeyi kaldırırken ağır bir şeyi sürüklemeye çalışıyormuş gibi geriye attı ve tekrar denedi. Tüm gücünü büyüye verdiğinde içinden bir kükreme geldi ve bu kükreme, bedenleri titreşerek oldukları yerde titrediklerinde daha da arttı. Saniyeler içinde, kaslı bağırsakları midesi bükölene kadar sıkıştı ve ter derisinin yüzeyini kapladı.

Eforla kaynayan kan kafasına hücum etti ve onu iyi tutmaya çalışırken parmak uçları erkeğin yanlarına battı.

Hadi! diye düşündü vahşi bir hırıltıyla ve o çektikçe titreşimleri aralıksız hale geldi. Çıplak dişlerini sıktı, gözlerini kapattı ve Mavka'yı ancak bir santim yana kaydırmayı başardığında kaslarında acı patladı.

ışınlandılar.

Magnar'ın koğuşunun içine düştükleri anda, büyü üzerindeki hakimiyeti ve gücü aniden kayboldu. Görüşü kararırken boğazına bir safra kaçtı ve Jabez hemen yere düşüp toprakta kaymaya başladı.

Lanet olsun. Sinir uçları tutuşmuş gibi hissettiğinde gözleri yaşardı, kemiklerinin iliğinin yerini lav aldı. Titreyen dizlerinin üzerine çökmek için yeri tırmaladı, kolları o kadar güçsüzdü ki gevşek paavralardan başka bir şey gibi hissetmiyordu.

"Jabez!" Zylah seslendi ve sanki insanları iterek onun yanına koşmuş gibi soluk sesleri duydu.

Lanet olsun, çok acıyor, diye düşündü dizlerinin üzerine çökmeye çalışırken, vücudu sürekli çöküyordu.

Başında o kadar büyük bir basınç vardı ki, gümbür gümbür atan kafatasının patlamasına ramak kaldığını düşündü ve midesi bulandıkça yeniden kasıldı. Kalbi patlamak üzereydi, ciğerleri çöküyordu ve şimdiye kadar hissettiği en iğrenç dikiş her iki tarafına da saldırıyordu.

Tanımadığı iri avuçlar pazılarını kavrayıp kalkmasına yardım etmek istedi ama Nathair elinin tersiyle onu tokatlayarak uzaklaştırdı. "Dokunma bana," diye hırladı, bakışları çimenlere dikilmişti.

Zylah'ın acınacak halde sürünen formunun yanında diz çöktüğünü hissetti ve ona da hırladı.

"Yapma," diye ısırdı, karanlık bakışlarını ona çevirerek.

Acınmak istemiyordu, kimseden yardım da istemiyordu. Sadece biraz zamana ihtiyacı vardı, hepsi bu.

Titreyerek aldığı birkaç nefesten sonra gözleri biraz açıldı ve ciğerleri boğazından yukarı çıkmaya çalışmaktan vazgeçti. Bir kolunu mide bulantısı içindeki karnının üzerine koyarak ayağa kalkmayı başardı.

Dizlerindeki eklemler, sanki içindeki sıcaklık kıkırdakları parçalamış gibi hemen tepki verdi. Kemik iliğindeki lav onu kurutuyormuş gibi hissetti ve alçak bir ağaç kütüğüne doğru tek başına topalladı.

Göz ucuyla herkesin onu izlediğini fark etti. Aval aval bakan yüzlerine iğrenç bir ifadeyle baktı, kendisinde böyle bir zayıflık görmelerinden ve *onlar* için acı çekmesine izin vermesine *şaşırmalarından* nefret ediyordu.

Kıçını ağaç kütüğünün üzerine oturtur oturtmaz tüm vücudu öne doğru yığıldı. Hem Zylah hem de Merikh onun yanına geldi.

"İyi misin?" diye sordu, kalçalarının arasına diz çöktüğünde endişeyle yanağını okşamak istercesine elini kaldırdı.

"O kadar kötü, ha?" Merikh belirtti.

Normal mizah anlayışından yoksun olan Jabez ona dişlerini gösterdi. "Sana onun çok ağır olduğunu söylemiştim!" diye kükredi. "Vücudumun ikiye ayrılmaya çalıştığını hissettim, seni nankör pislik."

Merikh, "Yine de bunu başardın," diye teklif etti.

Jabez nefesini tutmaya, aşırı çalışan kalbini susturmaya ve kendini sakinleştirmeye çalışırken içini çekti. "Işınlanmanın tehlikeleri vardır. Senin ötesine geçmek

sınırların *genellikle* kalıcı etkileri vardır."

Merikh kıkırdadı. "O zaman inkar edilemez derecede güçlü olduğun ve ölümsüz olduğun için şanslıyız."

Jabez alaycı bir tavırla ağzını açıp kapadı. "İltifatlar öfkemi yatıştırmak için hiçbir işe yaramaz." Sonra başını onlara bakan insanlara doğru salladı. "Siktirin gidin ve ailenizin yanında olun. Benim buradaki işim bitti. Beni rahat bırakın."

Merikh avucunu omzuna koydu ve Jabez'in o anda onu itecek gücü yoktu. "Minnettarım Jabez."

Elini çekti ve Jabez ile Zylah'yı yalnız bırakarak uzaklaştı.

"Gerçekten hasta görünüyorsun," diye mırıldandı Zylah gergin bir sesle. Alnına dokunan elinin sıcaklığıyla inledi, daha soğuk olmasını diledi ama yine de ona doğru eğildi. "Çok terliyorsun."

"Ben iyiyim Zylah," diye güvence verdi çatlak bir sesle. "Geçecek. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var. Sen de ailenin yanına gitmelisin."

"Burada kalmak istiyorum." Kollarını onun beline doladı. "Seni özledim."

Güzel ve çekici eşiyle tartışacak gücü bulamayan Jabez inledi ve alnı onunkine değene kadar başının öne düşmesine izin verdi. Onun yasemin ve menekşe kokusunu içine çekti ve ağrıyan midesini tutarken onu sadece karşısında hissetti.

Gözleri kapandı ama birkaç dakika sonra solunda bir hareket duyunca gözlerini açtı. Alnı hâlâ Zylah'ın kemikli alnına değerken, yaklaşan kişiye bakmak için başını eğdi.

Linh, yanında Nathair olduğu halde, "Teşekkür ederim," dedi.

İlk arzusu onlara defolup gitmelerini ve sempatik bakışlarını da yanlarında götürmelerini söylemekti, özellikle de Mavka'nın genellikle turuncu olan gözleri suçluluk duygusuyla daha da koyulaşmışken. Bunun yerine içini çekti ve yüzünü Zylah'ın kafatasına doğru yaklaştırdı.

"Bir şey değil. Yine de seni geri götürebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti. "Birinin Cadı Baykuş'tan ya da boşluğun ruhundan bunu yapmasını istemesi gerekecek."

"Gerekirse kendi başımıza geri döneriz. Babama bir süreliğine gidebileceğimizi bildirdim bile."

Jabez başını salladı ve karnının zonklaması nihayet durduğunda rahatlayarak sarktı. O kadar acınası görünmemek için arkasına yaslandı ve soğuk bir nefes aldı.

Derisinin altında hâlâ yaygara koparan sıcakla savaşmak için havayı kullandı.

Diğer Mavka ve gelinlerle buluşmak üzere ayrıldılar.

Burnunu ona doğru eğen Zylah'a baktı ve "Ailen nasıl?" diye sordu.

Kafasını kimsenin durmadığı sol tarafa çevirirken boynunun yan tarafını kaşıdı. "Çok iyiler. Hepsi çok misafirperverdi." Sonra gergin bir şekilde kıpırdandı. "Delora etrafta dolanıyor. Benden daha fazlasını istediğini anladığımda onunla nasıl konuşacağımı bilemiyorum ama sanırım ondan hoşlanıyorum."

"Sadece buna açık ol. O senin annen. Eminim sana çok değer veriyordur."

"Tanımadığınız birine nasıl bakarsınız? Ona sarıldım ve içimde bir tuhafılık hissettim."

Dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "İnsanlar bizden farklıdır ama İblislerin bile ailevi bağları vardır. Boynuzlarını aldığında her şeyi geride bırakıp unutarak gittin. Türünüzün bu şekilde tasarlanmış olması onun suçu değil."

Gözbebekleri kırmızımsı bir pembeye dönüştü. "Ama tilki kafalı Mavka bile takip ediyor. Tanımadığım bir erkeğin beni takip etmesi garip geliyor."

İçinden bir kahkaha patladı ve gözleri ona doğru sertçe kırıştı. "O zaman kaçmayı bırak. O sadece kızını tanımak istiyor."

"Ama ailenle tanışmak istemiyorsun!" Zylah *sessizce* haykırdı.

Bakışlarından mizah akıyordu. "Bu farklı. Benimkiler bana haksızlık etti, seninkiler değil."

Kollarını kavuşturarak başını çevirirken homurdanarak bir of çekti. Suratını asıyordu ve bu onun kalbinin anında şefkatle kabarmasına neden oldu.

"Neden bu kadar önemsediğini anlamıyorum," diye homurdandı. "Burada seninle kalmayı tercih ederim."

"Çünkü sık sık geri gelemeyeceğiz Zylah." Yüzünü, toplanmış olan ve şimdiden hararetli konuşmalarıyla ortalığı velveleye veren kalabalık aileye doğru kaldırdı. "Ve böyle bir fırsatın müdahale olmadan bir daha geleceğinden şüpheliyim. Yapabiliyorken tadını çıkarın."

"Benimle gelir misin? Yanımda olmanı tercih ederim."

Ne kadar istese de Jabez başını salladı. "Uzak durmam en iyisi. Merikh'e yardım edeceğimi kabul etmiştim ama herkes bir araya geldiğinde dışlanacağımı biliyordum, haklı o l a r a k . Git, k e y f i n e bak. Tanışın

sizinle tanışmak isteyenler." Sonra çenesini Nathair'e doğru çevirdi. "Şu yılan Mavka ve gelini çok hoşlar."

Zylah ciddi bir iç geçirdi, isteksizce başını salladı ve ayağa kalktı. Sanki rehberliğe ihtiyacı varmış ve onun direktiflerini yerine getirmekten mutluluk duyuyormuş gibi hemen Linh ve Nathair'e doğru yürüdü. Kendini beceriksizce tanıttı ve küçük insan ona gülümsemekte gecikmedi.

Bir süre Zylah'ı izledi, bir yandan da farklı konuşmaları dinledi.

İnsanlar yeni gelinin etrafını çoktan sarmış olduğundan ve görünüşe göre onu ilk kez karşıladıklarından, hemen Duskwalker'larıyla nasıl tanıştıklarına dair bir sohbete daldılar. Tüm erkeklerle birlikte olduğu için Gideon bile onlara katılmıştı ve hemen Nathair'in ne kadar büyük bir sikici olduğu hakkında yorum yaptı.

Nathair ve Linh aile üyeleriyle ayrı ayrı konuşmak zorunda kaldılar, çünkü Linh diğer konuşmalara katılmanın yanı sıra onun için tercümanlık da yapıyordu. Yılan Mavka sonunda onu kovdu, böylece konuşmanın sessiz bir katılımcısı olabilirdi ve gelini diğerleri tarafından sürüklenerek götürüldü.

Zylah'ın hangi gruba katılacağı konusunda kararsız görüldüğünü fark etti. Kendi türünden olan erkek Mavka ile kendisi gibi dişiler arasında tereddüt ediyordu.

Sonunda Emerie tarafından çağrılınca geri çekildi ve ağaçların arasındaki bir boşluğun sağladığı güneş ışığında onlara katılmak için sola doğru yürüdü. Zylah insanlıktan yoksunken daha önce tanıştıklarını bildiğinden, doğru dürüst tanıştırıldıklarına göre kızıl saçlıyla nasıl anlaştıklarını merak ediyordu.

Ingram ve Aleron Nathair'in arkasından yürüyüp büyüklüğünü merak ederek kuyruğuna baktılar. Aleron kanatlarını açarak gerçek uzunluklarını gösterdi ve Jabez daha uzun olmasa da yaklaşık yirmi iki fit uzunluğunda olduklarını tahmin etti. Orpheus Merikh'in beyaz zırh benzeri korumalarını sordu ve Merikh ön kolunu esnetmek ve tehlikeli ekidna dikenlerini parlatmak için bir tanesini çıkardı.

Acaba hepsi sidik yarıştırıyor mu yoksa sadece farklılıklarını mı göstermek istiyorlar? Mavka'nın çoğu merakla parmaklarının ucunu Merikh'in tüylerinin ucuna batırmaya cesaret ettiğinde bunun ikincisi olduğunu anladı.

Ingram kollarını kavuşturarak ve sesini kısarak, "Benim böyle havalı bir özelliğim yok," dedi.

"Ben de öyle," dedi Magnar tüylerini kaşıyarak.

"Yine de... Güzel bir gagası ve savunmacı bir kuyruğu olan tek kişi benim," diye ekledi Ingram.

Orpheus gömleğinin kollarını kıvrıp ön yüzgeçlerini ortaya çıkarırken, "Her birimizi eşsiz kılan da bu," diye yorum yaptı. "Sanırım Nathair de ben de küçükken balıkla beslenmişiz."

Nathair kolunu Orpheus'unkinin yanına getirdi ve yüzgecini kasıtlı olarak parlattı. Orpheus da aynısını yaptı, ancak onunkiler kıyaslandığında çok daha küçüktü. Sonra Orpheus gömleğinin arkasını yukarı çekip omurgasının etrafına gömülü balık yüzgecinin yüksekliğini göstermek için gömleğinin düğmelerini açtı. Nathair kendi omurgasının her iki yanından aşağı doğru uzanan seti alevlendirdi. Birbirlerine dokunarak sırtı boyunca devasa bir sırt yüzgeci oluşturdular ve yılan kuyruğuna dönüşen insansı bir sağrıya benzeyen yerde son buldular.

Gözlerinin çoğu, akrabalarını incelerken doğal renkleri ile koyu sarı arasında merakla parlıyordu.

Hepsinin bu kadar sakın görünmesi beni şaşırttı. Çok nadiren gözbebekleri sahiplenme duygusuyla koyu yeşil ya da öfkeyle kırmızı renkte parlıyordu.

Jabez'in bakışları daha sonra insanlara ve Zylah'a takıldı; hepsi de hafif bir ışık altında serilmiş bir tür battaniyenin üzerine oturmuştu.

Lehnenia parlak güneş ışığı altında Raewyn'in kucağında oturuyordu, yanında da muhtemelen rahat etmesi için Zylah vardı. Tabii ki Delora da onun yanına oturmuştu, Reia da onun yanındaydı. Faunus'un dişisi dirseğini büküp başını desteklemek için elini yanağının altına koyarak yan yatmayı tercih ederken, Emerie de bacaklarını açıp şamatalı kahkahalar atan Gideon'a yaslanmıştı. Linh ayaklarını sola doğru uzatarak tek başına oturuyordu ama kendi hikâyesini paylaştıktan sonra herkesin hikâyesini dikkatle dinlerken yüzünde sürekli sıcak bir gülümseme vardı.

Çok sayıda Mavka yavrusu ya kucakta uyudu ya da grubun etrafında emekledi.

Hangi gencin kime ait olduğunu anlayabiliyordu.

Linh kendi yavrusunu kucağında tutarken, çok küçük bir yavru Reia'nın mavi elbisesinin göğsüne yapıştı. Biri Mayumi'nin kucağına otururken, ona ait diğer ikisi gelinlerin ortasındaki battaniyenin üzerinde birbirleriyle güreşiyor ya da herkesin üzerinde sürünüyordu.

Sık sık, olduğu yerde kalıp kalmadığını kontrol etmek istercesine kendisine bakan bir çift göz ya da küre fark etti. Her seferinde insan ya temkinli bakıyor ya da Mavka ona kırmızı küreler fırlatıyordu.

Zylah da tamamen farklı bir nedenle olsa da aynı şeyi yapıyordu. Onları dinlemeye dalmış olmasına ve elinden geldiğince yanıt vermesine rağmen, tavşan kafatası gün boyunca sık sık kalkıp onu arıyordu. Her zaman onu kontrol ediyor, her zaman hala orada ve gayet iyi olduğunu görmek istiyordu.

Gözbebekleri kendisine doğru maviye kaydığı her seferinde onu hissetti ve ara sıra onu da gördüğünü belli etmek için parmaklarıyla küçük, gizli bir el sallıyordu.

Bir süre sonra Gideon diğer erkeklerin yanına gitmek ve sohbetlerine katılmak için ayağa kalktı. Delora da kısa bir süreliğine içeri girdi ve elinde çeşitli meyve, sebze ve ısırik büyüklüğünde hamur işlerinden oluşan iki tabakla geri döndü.

Lehnenia hiçbirini yemeyi reddetti ama Raewyn'in onun için çantasından çıkardıklarını sessizce yerken şaşırtıcı derecede itaatkâr davranıyordu. Delora oturan grubun etrafında dolaşarak yiyecek ikram etti ve Jabez bakışlarını tekrar tüm Mavka'lara çevirdi.

Şimdi hepsi gelinleriyle nasıl tanıştıklarını anlatıyorlardı.

Linh sanki kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmiş gibi ayağa kalkarak Nathair'in yanına gitti, böylece ona yardım edebilecekti. Ayrıca, Nathair tedirgin oluyormuş gibi tüm pullarını kabartan bir ürperti çıkardığında sırtını ovuşturdu. Sık sık acı çekiyormuş gibi kafatasının yan tarafını tutuyor ve gözbebekleri bembeyaz parlıyordu.

Jabez nedenini duydu.

"Nathair seslerden muzdarip," diye açıkladı Linh, anlamaları için yalvarırcasına. "Başkalarının yanında olmaya alışıyor ama çok konuşmak zihnindeki sesleri daha da yükseltiyor." Ona döndü ve başını kaldırarak sordu: "Biraz ara vermek ister misin? Bir yere gidebiliriz ve ben de bir süre senin için mırıldanabilirim."

Başını hafifçe sallarken bir şeyler imzaladı.

Jabez dinlemekte olduğundan, yandan gelen bir hareket dikkatini çekti. Şaşırtıcı bir şekilde kendisine yaklaşan kim olduğunu görünce ifadesi donuklaştı.

"Sadece et mi yiyorsunuz bilmiyorum ama aç mısınız?" Delora meyve ve sebzelerden geriye kalanları uzatırken sordu.

Adam bakışlarını kadının yüzüne kaldırmadan önce dikkatle tabağı inceledi. Uzun bir süre yanıt vermeyince yüz ifadesi ciddileşti ve tabağı çekmeye başladı. Onu üzdüğünün farkındaydı ama en başta *neden* teklif ettiği konusunda oldukça şüpheliydi.

Onan nefret ediyordu, bu yüzden onun açlıktan öldüğünü görmeyi tercih edeceğini düşündü.

"Bir insan gibi yiyorum," dedi, midesi açlıktan kasıldığında elini nazikçe kaldırdı. Daha  nceki tüm mana kullanımını ona yemeğin iyi geleceğini söylemişti. "Meyve, sebze, et."

Taba ı avucunun içine koyarak kalanları saklamasına izin verdi. Oturduğu k t   n üzerine katlamak için bir bacağını kaldırdı ve ellerini serbest bırakmak için taba ı kucağına koydu. Kızın onun ikramını yediğini görmek istediğini anladığından, bir dilim kırmızı elma aldı ve kız izlerken ağzına attı.

Adam onun çekip gitmesini bekledi ama kadın kahverengi elbisesinin ete ini avuçlarken öylece kaldı. Dudakları bükülürken gözleri eğildi, tereddüt etmesine rağmen bir şey söylemek istediği belliydi.

Sessizce onun cesaret kazanmasına izin verdi.

"Bugün için size teşekkür etmek istiyorum," dedi sonunda. "Size kızgın olmak için haklı nedenlerimiz olsa da, hepimizi bir araya getirmek için yaptıklarınızı hepimiz takdir ediyoruz."

"Bana teşekkür etme. Ona teşekkür edin," dedi Jabez ba ıyla Merikh'i işaret ederken. "Merikh olmasaydı, hi birinizin beni bir daha görmesine gerek kalmayacaktı. Sanırım bu hepinizin onu su layabilece i anlamına da geliyor."

"Ama biliyoruz ki senin sihrin olmasaydı, bu çok daha zor olurdu," dedi elbisesini daha sıkı yumruklayarak. Kalbinin kulaklarında davul sesi gibi yankılanmasına neden olan duygulara rağmen sakin ve soğukkanlı kalmak için elinden geleni yapıyordu. "Ve Zylah'ı buraya sen getirdin."

"Senin kim olduğunu öğrenmesi gerekiyor." Kafasını kaldırdığında birkaç kişinin daha kendisine baktığını gördü ve onlardan kaçmak için bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Yoluna çıkmaya hiç niyetim yok. Mümkün olduğunda onu buraya geri getirece im, böylece onunla bir ba  kurabilirsin."

Kuşkusuz, ailesiyle yalnız kalırlarsa daha kolay olabileceğini ve Zylah'nın ona yaslanabilece ini düşündü. Konuşmayı yönlendirmesine yardımcı olabilirdi. Şu anda, ondan ayrı kalmak zorundaydı ve bu, onun en kendinden emin, sevimli hali olmadığı anlamına geliyordu.

"Seni onunla ilk gördüğümde, onun bizi tanımasını, gerçekte kim olduğunu öğrenmesini engellemek için her şeyi yapacağını d   nm  t m."

Alaycı bir sesle homurdandı. "Zylah her şeyi biliyor. Hepinize yaptıklarımla ilgili ondan hiçbir şey saklamadım."

"Biliyorum. Bugün seni savunmak için bize her şeyi anlattı."

Gözlerini devirirken ondan tekil bir kahkaha geldi. "Bunun iyi gittiğine eminim."

Bunun Zylah'yı ne kadar kızdırdığını tahmin edebiliyordu. "Sana çok değer veriyor."

Kadının kahverengi gözlerine sertçe baktı ama "Biliyorum," derken sesini alçalttı.

Kadının yuvarlak yüzünün buruştuğu ve gözlerinin yaşlarla dolduğu anı izledi. Elbisesinin eteğini o kadar sert sıkıyordu ki, yırtılmasına ramak kaldığını düşündü. Dudaklarını yalarken dudakları titriyordu.

"Sen... onu seviyor musun?" diye sordu titrek, kırık bir sesle.

Ona çıkışmak için ağzını açtı, çünkü duyguları onu hiç ilgilendirmiyordu. Ayrıca, sanki bugün yaptıkları, vazgeçtiği her şey zaten bunun kanıtı değilmiş gibi, sorma ihtiyacı hissetmesi de hoşuna gitmemişti.

Yine de onun titreyen halini görünce hemen dudaklarını kapattı.

O sadece kızına ilgi gösteren bir anneydi. Böyle özenli bir ebeveyn şefkati görmenin nasıl bir his olduğunu uzun zamandır unutmuştu.

"Evet, onu seviyorum," dedi uzaklara bakarken. "Aksi takdirde ona ruhumu vermezdim."

Bunu ona itiraf etmek zorunda kaldığı için kulakları sarktı, kalbi rahat olduğunu söyleyebileceğinden biraz fazla açıkta hissediyordu. Serbest kalan eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve aniden onun ağlamaklı bakışlarıyla karşılaşmakta zorlandı.

"Tek umursadığım bu," dedi Delora, içinde bir parça rahatlama da barındıran titrek bir sesle. "Benim için önemli olan tek şey ona iyi davranman ve hak ettiği her şeyi vermen. Ben-ben yapabilirim... Bunu yaptığın sürece geçmiş için seni affedeceğim."

Başını sallayarak ona verdiği yemeğe bakmadan önce ona bir göz attı. Kadın arkasını dönüp uzaklaştı ve Magnar da zaten yanında dolandığı için hemen onun yanına geldi.

Jabez'in gözleri kıpkırmızı oldu, muhtemelen gözyaşları için onu suçluyordu, sonra mırıldandı, "Sorun değil. Onlar mutluluk gözyaşları Magnar. O yanlış bir şey yapmadı."

Mavka'nın gözbebekleri Jabez'e bir kez daha bakarken koyu sarı renkte parladı. Sonra onu diğer dişilerin yanına götürürken destek olmak için bir kolunu onun sırtına geçirdi ve hatta onu kalçalarının arasına oturttu.

Jabez çenesini avucuna yaslayabilmek için bir dirseğini bükülmüş dizinin üzerine koydu. *Bunu yapmasını beklemiyordum*, diye düşündü ağzına bir çilek atarken. *Sanırım Zylah'ı çok seviyor.*

Ayrıca bugün bir şeyi daha kesinleştirmişti: Konsey onayladığı sürece Zylah'ı ne zaman isterse buraya geri getirecekti.

Delora az önce onunla yaptığı konuşmayı şaşkın insanlara ima ederken kulakları seğirdi ve yanakları utançtan kızardı. Ama Zylah'ın onun hakkında sıcak bir şekilde konuşmasına fırsat verdiğinde, dudaklarını örtmek zorunda kalacak kadar bir gülümseme dudaklarını kemirdi. Ona sık sık hediyeler getirdiğini ve Lezekos Şehri'nde onunla birlikte uzun yürüyüşlere çıktığını anlattı.

Parlak pembe gözleriyle ona doğru bakıyor olsa da, kuyruğunun mutlu bir şekilde sallandığını neredeyse *hissedebiliyordu*.

Sinir bozucu bir şekilde, erkeklerden birkaçı konuşmanın rüzgarına kapıldı ve onun ve insanların etrafında toplanmaya başladılar.

Görünüşe göre bu Nathair'e bir çıkış yolu verdi ve Jabez'in yanında kuyruğunun üzerine oturmak için sürünerek uzaklaştı. Linh onu takip ederken çok yüksek sesle, yorgun bir iç çekti.

"Size katılmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu, Nathair ona gerçekten bir seçenek sunmamış olmasına rağmen.

"Ne istiyorsan onu yap."

Onun onayıyla Nathair yavrularını tutan dişiye kollarına aldı ve kuyruğuna oturttu. Rahat etmek için uzun gövdesinin kıvrımlarına gömülerek aşağı doğru kıpırdandı ve arkasına yaslandı.

"Mırıldansam sorun olur mu?" Linh sordu. "Zihnini sakinleştirir."

Jabez ağzına bir havuç çubuğu atarken, "Devam et," diye cevap verdi.

Çok yumuşak ve sessiz bir melodi mırıldandı ve Nathair'in sarmal kuyruğundaki ve vücudundaki sertlik rahatlayarak yumuşadı. Jabez'in kulakları, oldukça hoş olan sesinin sakinleştirici yönü karşısında diken diken oldu.

O da yemek yerken ve herkesi dikkatle izlerken kendini rahatlamış buldu. *Sanırım bugün o kadar da kötü geçmedi.*

Jabez arada bir Magnar'ın evinin tepesine, eğimli çatının zirvesinde oturan iki varlığa bakıyordu. Cadı Baykuş, yanındaki siyah kumlu sisle örtülü boşluğun ruhuyla birlikte hepsini izliyordu.

Bir kez olsun çocukları ve torunlarıyla kaynaşmaya çalışmamışlar, kimse de onlarla konuşmaya çalışmamıştı. Ama oradaydılar, sanki bu garip buluşmaya uzaktan katılmak istiyorlardı, tıpkı Jabez'in zorlandığı gibi. Birbirleriyle konuştuklarını gözlemlemişti ama o bile sessiz konuşmalarını anlayamamıştı.

İki küçük blobby bebek üzerlerinde sürünüyordu. Biri fazla ileri gidip eğimli çatıdan aşağı tırmanmaya başladığı anda, gizemli babalarına geri dönüyorlardı. Yarı tanrı sihrini kullandığında neredeyse hiç kıpırdamıyordu, sanki bakmadan onları arayıp hissedebiliyordu.

Onlarla birlikte Mavka ailesinin tamamı, her nesil dahil olmak üzere oradaydı.

"Elf diyarı nasıl bir yer?" Linh bir süre Nathair'e mırıldandıktan sonra ona sordu.

Jabez onun düşüncelerini bölmesini beklemediği için hafifçe irkildi. Aslında işleri bitince kalkıp gideceklerini düşünmüştü.

Bugün garip bir şekilde sürprizlerle doluydu.

Dizlerinin arasındaki Zylah'a bakmadan önce Cadı Baykuş ve Weldir'e son bir kez daha göz attı. Sırtını Weldir'in oturduğu kütüğe dayamıştı.

oturuyordu ve uzun zaman önce onu yatıştırmak için parmak uçlarını boynundaki kürkün yakasında gezdirmeye başlamıştı, onun yanında olmasından memnundu.

Yorulduğu ve herkesten bunaldığı apaçık ortadayken onu itmeye devam etmek istemiyordu. Bu yüzden Zylah dinlenmek için onun dizlerinden birine yaslanmaya çalıştığı anda sessizce onay verdi. Linh mırıldanmaya başladığından beri Zylah sessizliği bozmamış ve onlarla birlikte sessizliğin tadını çıkarmıştı.

Tam cevap vermek için ağzını açtığı anda Raewyn, "Burası farklı. Dünya yazın bile çok daha soğuk."

Elini tutarken gözlerini ovuşturan yorgun Lehnenia ile birlikte yürürken onu selamlamak için yüzünü sola çevirdi. Bir elinde bastonu, diğerinde kızının küçük eli olan Raewyn, yuvarlak top koltuğuna çarptığında durdu. Bacaklarını dik tutarak oturdu ve iblis yavrusu başını kucağına koyarak hemen uzandı.

Jabez bakışlarını hızla gelinine yaklaşmakta olan Merikh'e kaldırarak, "Evet, bizim kışlarımız bundan daha ılık geçer," diye ekledi.

Merikh, Jabez'e eliyle işaret ederek, "Kenara çekil," dedi. "Kendi koltuğuna geç. Bu benim."

"Üzerinde adınızı göremiyorum."

Zylah tembelce kolunu Jabez'in dizinin üzerinden kaydırıp ve karşılığında homurdanan erkek Mavka'ya hırladı. Kızını Jabez'in kütüğünün hemen yanına oturtarak yan tarafını ona yasladı. Raewyn'e yer açmak için bir dizini büktü, diğerini de yaslanması için onun arkasına kaydırıp ve kollarını kavuşturarak kendini rahatlatmıştı.

"Buraya Nyl'theria deniyor," diye başladı Jabez, o, Raewyn ve Merikh dünyanın tanımını bir araya getirmeden önce.

Raewyn oradaki Elysianlar ve Delysianlar, yönetim sistemleri ve yaşam tarzları ile ilgili soruları yanıtladı. O ve Merikh çoğunlukla şehir hakkında konuştular ve Jabez de surların dışındaki hayata tamamen yabancı oldukları için oradaki ormanlar ve İblisler hakkında fikir verebildi.

Raewyn bile ona birkaç soru sordu, çünkü Jabez'le konferans salonu dışında Jabez'in bildikleri hakkında hiç konuşmamışlardı.

Jabez'in etrafının insanlarla çevrili olduğunu fark etmesi epey zaman aldı. Sağında kucaklaşan Nathair ve Linh'e, solunda Merikh, Raewyn ve uyuyan Lehnenia'ya baktıktan sonra bakışlarını dizlerinin arasındaki Zylah'a indirdi.

Sanırım tahmin ettiğim kadar istenmeyen biri değilmişim, diye düşündü, ancak bu kadar hoş karşılanmayacağı apaçık ortadaydı.

Şu anda onunla birlikte rahatça oturan grup ile onlara katılmayı reddedenlerin çoğu arasındaki uçsuz bucaksız boşluk arasında çok net bir ayrım vardı. Orpheus, Faunus, Magnar, Ingram, Aleron ve gelinlerini kendisine yakın olmak istemedikleri için suçlamıyordu.

Özellikle onlara çok fazla şey yapmıştı ve ona karşı duydukları küçümseme haklıydı. Daha fazla tartışmaya neden olmadan çoğunlukla sessiz bir izleyici olarak kalmasına izin vererek onu yalnız bırakmalarını takdir etti.

Umduğundan daha fazlasıydı.

Etrafindakilerle konuşurken küçük bir gülümsemenin dudaklarını kıvrmasına ve hatta kendi merakının ön plana çıkmasına izin verdi. Weldir'in diyarının nasıl bir yer olduğunu her zaman merak etmişti. Şimdi burada bu diyar hakkında derinlemesine bilgi sahibi olan ve bunu kendisiyle paylaşmaya istekli biri vardı.

Nathair'i seviyorum, diye düşündü gözlerini yıldızlara ve kısa bir süre önce üzerlerinde parlamaya başlayan hilal şeklindeki aya kaldırırken. *Sakin biri.*

Sakinliği severdi, sessizliği severdi. Merikh gibi o da zekiydi ve iki Mavka burada bulundukları süre içinde derin bir bağ kurmuştu bile. Hatta Jabez'in de bu bağa katılmasına izin vermişler, birlikte bulundukları ortamda onunla sohbet etmişlerdi ve Jabez'in içini tuhaf bir his kaplamıştı.

Hayatında ilk kez yarı normal bir konuşma yapıyordu.

İblislerin saygı duyduğu ve korktuğu zalim Kral Jabez değildi. Mavka'nın nefret ettiği ve yok etmeye çalıştığı İblis Kral değildi. O Jabeziryth Kiez değildi, dışlanmış olan İblis-Elf melezi çocuk.

O sadece... Jabez.

Solundaki ayı kafataslı Mavka için bir arkadaş, önündeki Elf kadının üvey kardeşi, sağındakiler için yeni ve dostça bir tanıdık ve bacaklarının arasında sevdiği dişinin eşi.

Göğüs kafesinin arkasında şefkat kabarırken gülümsemesi büyüdü ve Linh, Nathair'in sonraki sözlerini tercüme ettiğinde neşeli bir kahkaha attı.

Merikh, Weldir ve krallığı hakkında olumsuz bir yorum yaptığı için, "Sana huysuz dedi," dedi.

"Ben ona huysuz ayı diyorum!" Raewyn kıkırdarak haykırdı. Jabez, "Ben de ona öküz kafalı sikik diyorum," diye ekledi.

Merikh kollarını kavuştururken hepsine dişlerini gösterdi ve burun deliğinden yüksek sesli, boğa gibi bir homurtu çıktı. Ta ki gerginliği geçip hafif bir kahkaha atana ve gözbebekleri parlak sarı renkte parlayarak "Yeterince adil. Nasıl olduğuma yardım edemem."

Sonra Merikh etli elini Raewyn'in dar tarafına doladı ve onu göğsüne yaslanmaya zorladı. Lehnenia bu değişiklik karşısında hoşnutsuz bir ses çıkardı ama Raewyn saçlarını ve boynuzlarını okşarken uyumaya devam etti; küçük kız onca yeni yüz ve deneyimden yorulmuştu.

Jabez yüzünü biraz ötede daire şeklinde oturan diğerlerine çevirdi.

Gelinlerin çoğu şimdi Mavka'larının yanına kıvrılmış, birbirleriyle konuşurken sevgi dolu kucaklaşmalarla dinleniyorlardı. Kimse bunu yapmaktan çekinmiyordu, sanki bu kadar açık olmak normalmiş gibi. Birkaçı güldü, sanki Mavka'nın olumsuz varlığı yeterince uzun süre kabul edilmiş de unutulmuş gibi.

Her şey huzurluydu, hatta sakindi.

Günün bu şekilde sonuçlanmasından memnundu. Bu insanları, paylaşacakları uzun, bitmek bilmeyen, sonsuz gelecekte çok daha fazla göreceğinden emindi.

Çocukları büyüdükçe ve kendi gelinlerini aldıkça bunun ne kadar değişeceğini merak ediyordu. Artık onları avlamadığına göre, bu aile sadece büyüyecek ve birçok yeni kafatası ve yüz aileye katılacaktı.

Ve belki bir gün diğerlerinin ona karşı beslediği düşmanlık azalabilirdi. Yüz yıl sonra bu iyileşmeyi sağlayacak ne olacaktı?

Kollarını sadece çürümüş kalbini değil, gerçek ruhunu da kucaklayarak *her şeyi* değiştiren kadının omuzlarına dolayan Jabez, bunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Kucaklanacak Bir Ruh'un sekizinci kitabını okuduğunuz için çok teşekkür ederiz.

Duskwalker Brides serisi.

Bu serinin sonu mu? Bu sorunun cevabını almak için sonuna kadar okuyun.

Umarım bu kitabı okumaktan keyif almışsınızdır. Uzun olduğunu biliyorum, özellikle de yan hikayeyle birlikte, ama eğer onu da kitaba dahil etmezsem

ana hikaye, okuyucular bunu kaçırabilir.

Bu kitabı yazarken gerçekten çok zorlandım, her ne kadar keyif almış olsam da!

Zylah hakkında yazmak son derece karmaşıktı ve bunu doğru bir şekilde yapmak istedim. Onun bakış açısını yazarken yavaş davrandım çünkü bazı şeyleri aktarmak istiyordum. Onun duyguları da amcalarınınkinden daha gelişmişti. Zekiydi ama bilgi eksikliği vardı ve onu gerçekten diğerlerinden çok daha yüksek bir insanlık seviyesine getirmek istedim.

Bu da çok zaman ve özen gerektirdi.

Kuşkusuz, duygusallığının bazı kısımlarında zorlandım çünkü insanların sevgiyle öpüşmelerine ve itaatkâr olmalarına güveniyordum. Zylah itaatkâr olabilse de, çünkü partneri çok büyük bir kişiliğe sahip, aynı zamanda bir Mavka, bu yüzden kendinden emin ve otoriter olmasını istedim. Bu itme ve çekmeyi dengelemek zorlu bir işti.

Jabez... vay be, onu yazmak çok eğlenceliydi! Onun zihninde olmak çok özgürleştirici ve iğrençti. Fırsat verildiğinde azgın bir adam ve güzellik anlayışının delicesine çarpık olmasına bayılıyorum, yani kelimenin tam anlamıyla herkes onun için güzel olabilir.

Aslında kötü adamlara karşı büyük bir zaafım var, *gerçek* kötü adamlardan bahsediyorum. Gerçekten bir kefareti hak etmeyen kötü çocuklar ve onları Sonunda doğruyu bulana kadar kendilerini tekrar tekrar becerirken neşe. İnkarlarını, düşüncelerinin karanlığını, bencilliklerinin arkasına saklanmalarını seviyorum.

kendini haklı çıkarma kisvesi altında.

Jabez'le ilgili komik olan şey, eğer serinin aşkları Duskwalker'lar değil de İblisler olsaydı, Jabez'in kahraman olabileceğiydi. Onun kitabına girdiğimizde ve onun bakış açısına sahip olduğumuzda, gerçekten bir bakış açısı değişikliğinin kimi iyi kimi kötü olarak algıladığımızı nasıl değiştirebileceğini gördük.

Bu sadece hikayeyi anlatan kişinin bizi ne kadar önyargılı yapabileceğini gösteriyor. Bunu tamamen tersine çevirmekten büyük keyif aldım, özellikle de Jabez'i *küçümseyen* pek çok okuyucunun sonunda onu ne kadar sevdiklerini itiraf edeceklerini düşündüğüm için.

Umarım onların hikâyesini gerçekten sevmişsinizdir. Jabez ve Zylah, serinin tüm yarım kalmış işlerini tamamlayabilecek ve herkese aradıkları çözümü verebilecek tek ikiliydi (Jabez'in ölümü hariç - oops, üzgünüm).

Ayrıca sonunda tüm Duskwalker'ları bir araya getirebilen tek kişi Jabez'di - tabii ki Merikh'in zorlamasıyla. Aksi takdirde Merikh, Raewyn ve küçük Lehnenia nasıl orada olabilirdi? Bunun çok daha uygun ve barışçıl bir son olduğunu hissediyorum - ve öyle olmayan bir son sadece kötü adamın ölümü olarak tahmin edilebilir.

Serinin bittiğine üzülenler için... korkmayın! Serinin devamı 2025'te gelecek.

Tüm favori Duskwalker'ları ve gelinlerini tekrar göreceksiniz. Zaman çizgisi A Soul to Keep'ten yüzlerce yıl önce başlayacak ve A Soul to Embrace'den hemen sonra. Baştan sona her şeyi öğrenecek ve aklınızda kalan son soruları yanıtlayacaksınız. Ayrıca, Lindiwe'nin boşluğun ruhunu nasıl becerdiğini kim bilmek istemez ki?

Bir bulutla çiftleşmenin lojistiğini öğrenmeliyiz!

Şimdi... son veda sorum için.
Bu gerçekten Duskwalker Gelinleri serisinin sonu mu?

...

Hayır! Hayır! Birkaç yıl içinde bir kitap yazdıktan sonra seriye geri dönmeyi planlıyorum.
birkaç başka seri, Witch Bound serisi için birkaç kitap yazdım ve kemik babalara ara verdim. O kadar uzun zamandır bu serinin içindeyim ki kendimi yormak istemiyorum. Ayrıca bir sonraki neslin büyümesini ya da Lindiwe ve Weldir'in daha fazla bebeği Jabez'in tehditlerinden korkmadan doğacak ve büyüyecek.

Ayrıca bir Duskwalker'ın Dünya yerine Nyl'theria'da gelişmesi durumunda neler olacağını da araştırmak istiyorum.
Jabez'in sunabileceği barışla işler artık değişmeye başlayacak ve bu da her iki dünyada da dalgalanma etkisi yaratacak. Austrális, Nyl'theria ve diğer olası Elf diyarlarında neler yapabileceğimi görmek istiyorum, ama yeni bir bakış açısıyla.

Lütfen benimle kalın ve bu arada diğer kitaplarımı da okumayı düşünün.
Maske ve canavar seven dostlarım için eğlenceli bir üçleme planladım.

Ayrıca Opal Reyne tarafından

DUSKWALKER GELİNLERİ

Saklayacak Bir

Ruh

İyileştirecek Bir

Ruh Dokunacak

Bir Ruh

Rehberlik

Edecek Bir Ruh

Canlandırılacak

Bir Ruh

Çalınacak Bir

Ruh

Korunacak Bir

Ruh Kucaklanacak

Bir Ruh

(Prequel düet başlıkları çok yakında)

CADI BAĞI

Cadı Katili Gölge

Avcısı

(Yakında daha fazla başlık gelecek)

Tamamlanmış Seriler

MM PERİ MASALININ YENİDEN

CANLANDIRILMASI

Peri Tarafından Kovalanan

BİR KORSAN ROMANTİZMİ İKİLEMESİ

Gül Denizi

Paine Fırtınaları

ADEUS KRONİKLERİ

Bu seri 20 Haziran 2022 tarihi itibarıyla

yayınlanmamıştır

Gelecekte yayınlayacağım tüm romanlardan haberdar olmak isterseniz beni sosyal medya platformlarımdan takip edebilirsiniz.

Facebook Sayfası:

<https://www.facebook.com/OpalReyne>

Facebook Grubu:

https://www.facebook.com/groups/opals.nawty_book.realm

Instagram:

<https://www.instagram.com/opalreyne>

Twitter:

<https://www.twitter.com/opalreyne>

Anlaşmazlık:

<https://discord.gg/opalites>

TikTok: @OpalReyneYazar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.